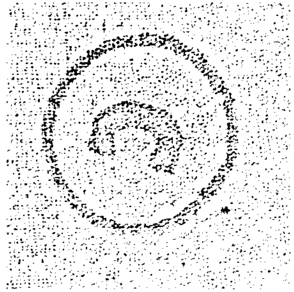

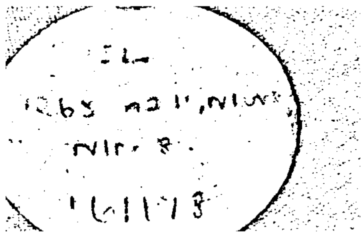

FOR THE REGISTRAR OF BOOKS
31 OCT 1917

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] பிங்கள௵ ஐப்பசிமீ [ஸஞ்சிகை 1.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸர் ரவீந்த்ரநாத டாகூரின் விப்ரத்வேஷம்.

"பூர்வீகப்ராஹ்மணன், உத்க்ருஷ்ட ஜ்ஞாநமும் விஸ்தரித்த வாழ்வும் தனக்கென்றும், சூத்ரனுக் கில்லையென்றும், அவனுடைய காலத்தில் தீர்மானித்தான். ஆனல், ப்ராஹ்மணன் தனது ஸ்திதியை ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஜாக்ரதைப்பட்டான். பாஹ்யத்தில் எவரை அவன் முண்டமாக்க எண்ணினனே, அவருடைய மநஸ்ஸையும் முண்டமாக்கினன். ஜ்ஞாநத்தின் மூலங்கள் சூத்ரனுக்கு இல்லாமல் போகவே, அவன் ஸ்வதந்த்ரனுகக் கார்யம் செய்ய இடமற்றுப் போயிற்று. ஆதலால், சூத்ரன் தலை ப்ராஹ்மணனுடைய பாதரேணுவில் வணங்கி நிலைத்திருக்க, அதிக கஷ்டம் வேண்டாமல் போயிற்று."

* * * * * *

இது ரவீந்த்ரநாத டாகூர் எனும் பங்காள கவியினுடைய உக்திகள், கவி சொல்வதால் பொய் மெய்யாகமாட்டாது. நம்

16|178

தேசத்தார் ஆகாங்க்ஷிக்கின்ற ஸ்வாராஜ்யத்தை அவர்கள் அடைய வேண்டுமென்று எண்ணி அவர் எழுதிய வ்யாஸம் ஒன்றில் யதாசக்தி ப்ராஹ்மண தூஷணையை அவர் செய்தார்.

* * * * * *

ப்ராஹ்மணர் சூத்ரர்க்கில்லாமல் தமக்கென்றே ஒரு வித்தையும் வைத்துக்கொண்டாரில்லை. ஆதலால், அவ்வண்ணம் தீர்மானித்தாரென்பது நிஜமன்று. அதற்கு ஆதாரமாக ஒருவனும் ஒரு வசநம்கூட எடுத்துக் காட்டவில்லை. விஸ்தரித்த வாழ்வானது என்ன; ப்ரஹ்மசர்யத்தில் குருகுலவாஸம் செய்கையில், அது ப்ராஹ்மணர்க்கு ஏற்பட்டதென்று சொல்லக்கூடுமோ? அப்போது விப்ரப்பிள்ளைகள் பிச்சை யெடுத்து உண்டார்; ஏக வஸ்த்ரம் உடுத்தார். குருவுக்குத் தேவையான பணிவிடை செய்தார்; அத்யயநம் பண்ணினர்; எல்லாப் போகங்களையும் நினைவற விட்டார். இதைப் பிறர்க்குத் தந்தாரில்லை யென்று குற்றமா? இல்லாவிட்டால், விடியற்காலம் எழுந்தது முதல் ராத்ரியில் படுக்கும் வரையில், இடைவிடாமல், க்ரஹஸ்தர்களாய், அவர்கள் செய்த கார்மங்களில், விஸ்தரித்த வாழ்வு அமைந்ததா? ஸ்நாநம், ஸந்த்யாவந்தநம், ஜபம், தேவருஷிபித்ருதர்ப்பணம், ப்ரஹ்மயஜ்ஞம், ஔபாஸநம், உபாதாநம், மாத்யாஹ்நிகஸ்நாநம், அப்போது செய்யப்பட்ட ஸந்த்யாவந்தந ஜபங்கள், பகவதாராதநம், வைச்வதேவம், ஸ்வாத்யாயம், ஸாயங்கால ஸந்த்யாஜபங்கள், யோகம், இவையன்றி இன்னும் செய்ய வேண்டிய பல கர்மங்கள், இவற்றிலா விஸ்தரித்த வாழ்வு உண்டு? இல்லாவிட்டால், வநம் சென்று, காயக்லேசம் பண்ணிக்கொண்டு தபஸ் செய்த போது, விஸ்தரித்த வாழ்வு வளர்ந்ததா? அப்போது ப்ராஹ்மணர் யதேச்சையாகக் காட்டை அநுபவித்தார்கள்; இருக்க மரத்தின் நிழல்; குடிக்க அருவிநீர்; உண்ணப் பல மூலங்கள்; இவை விஸ்தரித்த வாழ்வோ? இல்லாவிட்டால், ஸந்யாஸம் பண்ணிக்கொண்டு இருந்தபோது வாழ்வு விஸ்தரித்ததா?

இது விஸ்தரித்ததாகில், ஸர் ரவீந்த்ர டாகூர் அதை, மேல் விவரித்த வண்ணமே, ஏற்றுக் கொள்ளலாமே! யார் அவரைத் தடுக்கின்றார்? எல்லாக் கர்ம ப்ரயோகங்களும் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைப் படித்துக்கொண்டு யாவரும் தங்கள் வாழ்வை

JL
R65m211,N10VD,
N10.8

விஸ்தரிக்கலாமே! ப்ராஹ்மணரைத் தூஷிக்கின்ற யாவர்க்கும் அப்படிச் செய்யத் தடையொன்று மில்லையே!

* * * * * *

ப்ராஹ்மணன் செய்த அர்த்தசாஸ்த்ரங்களும் நீதிசாஸ்த்ரங்களும், காவ்யாலங்கார க்ரந்தங்களும், ஜோஸ்ய சாஸ்த்ரங்களும், ஸங்கீத பரத சாஸ்த்ரங்களும், கணித சாஸ்த்ரங்களும் மற்ற வித்யைகளும், சூத்ரனுக் கில்லாமல் எக்காலம் போயிற்று? ஜ்ஞாநமில்லாமல் சூத்ரன் ஸ்வாதந்த்ரியம் இழந்தானும். ஆதலால ன்றோ சூத்ரர்களான மௌர்ய சக்ரவர்த்திகள் முதலானோர் அதிராஜ்யம் ஆண்டனர்? அதனால் அன்றோ பூமி யெல்லாம் ப்ரா யேனை ப்ராஹ்மணேதரர் அநுபவிக்கின்றார்கள்? அதனால் தான் வர்த்தகமும் கைத்தொழிலும் ப்ராஹ்மணர்க்கின்றியே மற்றோர் க்காயின. அதனால் தான் யாவராலும் வியக்கப்பட்ட ஆலயங்க ளும் அரண்மனைகளும், கோட்டைகளும், ஜலாதாரங்களும், மற் றோர்களால் கட்டப்பட்டன.

* * * * * *

[illegible]

(கார்யபதார்த்தங்களை, சாச்வதமாக எவ்வண்ணம் அவை நிலைக்க வேண்டுமோ, அவ்வண்ணம் உண்டாக்கினர்) எனும் உபநிஷத் வசநத்தை டாக்கூர் வியக்கின்றார். அவித்யா பலம் பந்த மென் றும், ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரயோஜநம் முக்தி யென்றும், இந்தியர் கண்டு பிடித்ததாகச் சொல்கின்றார். "அஜ்ஞாந மென்றால் என்ன? தன்னை வேறாக நினைப்பது. தனக்கும் ப்ரபஞ்சத்துக்கும் உள்ள ஆத்மஸம்பந்தத்தைப் பற்றித் தன்னை அறிதல் தான், நிஜமான அறிவு. (இவை '[illegible] [illegible]' இவை போன்ற வசநங்களை நினைத்து மொழிந்ததாக எண்ணக்கூடும்.) அப்படிப்பட்ட ப்ரபலமான உண்மையானது எவ்வண்ணம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டதென்று எண்ணவும் இப்போது ஸாத்யமில்லை. தங்களுடைய அரண்ய ஆச்ரமங்களில் ஸாதாரணமாய் ஜீவித்த ருஷிகளுடைய காலமானது, பிறகு கட ந்து போயிற்று." "மரத்தின்கீழ் உட்கார்ந்து, 'ப்ரபஞ்சத்தைத் தன்னிலும் தன்னை ப்ரபஞ்சத்திலும் தர்சிக்கின்றவன் உண்மை

யை அறிந்தான்' என்று ஒரு துறவி கூப்பிடுகிறான்" (இது 'யஸ்து ஸர்வாணி பூதாநி ஆத்மந்யேவாநுபஶ்யதி । ஸர்வபூதேஷு சாத்மாநம்' எனும் வாக்யார்த்தம் போல் இருக்கின்றது.) என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு க்ருஹஸ்தன் மேல் சொன்ன உண்மையை நிராகரித்தவன்தான், க்ராமத்தில் வண்ணான் நாபிதனுடைய உதவியைப் பெறலாம் என்று சொல்வதாயும், அதைத் துறவி ஆமோதிப்பதாயும் கூறுகின்றார்.

"ஸர்வரிருக்கும் பராப்வதனுமான இந்தியாவின் ஈப்வரன், நமது ஆத்மாவைக் கூப்பிடுகிறார்; அபரிச்சிந்நமான ஆத்மாவை, அபஜயமற்ற ஆத்மாவை, அம்ருதத்வத்தை அடைய வேண்டிய ஆத்மாவை, ஆகிலும், இன்று பாஹ்யாதிகாரத்துக்கு உள்பட்டு மூடத்தனமான க்ரியாகலாபங்களால் கட்டப்பட்டு, மண்ணில் கிடக்கின்ற ஆத்மாவை, மேன்மேலும், இடித்திடித்து, அந்த ஈப்வரன், 'ஆத்மாநம் வித்தி உன்னை அறி', என்று கூவுகின்றார்" இப்படியும் டாகூர் கவி மொழிகின்றார்.

* * * * * *

டாகூர் கர்ம நியமங்களையும், ஆசார மர்யாதைகளையும் பழிக்கின்றார். அவற்றின் கர்த்தாக்கள் ப்ராஹ்மணர்கள் போலும். ப்ராஹ்மணர்கள் அவற்றின் அநுஷ்டாந நிமித்தமாகத் தூஷணார்ஹராயிருக்கின்றார்கள். அத்யாத்ம விஷயமாய் அவர்கள் வெளியிட்டவையும், அவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவையுமான உண்மைகள் ப்லாகிக்கப்படும் போதும், அந்த ப்லாகையில் ஏகதேசம் கூட அவர்களுக்கில்லை· கவிக்கு மநம் வரவில்லை.

* * * * * *

டாகூருடைய ப்ரபிதாமஹன் ஸத்ப்ராஹ்மணனாய் இருந்தாரென்று நினைக்கின்றோம். அவர்க்காக எள்ளும் பில்லும் டாகூர் செலவிட வில்லை. அது மூடக்கொள்கை யென்பார். தமது பிதுர்க்கள் யாதோ ஒரு ஆகாரத்துடன் இப்போது எங்கோ இருக்கின்றார் என்பதைக் கவி மறுக்கமாட்டார் போலும். ஆயினும் பித்ரு க்ரியைகளால் பித்ருக்கள் த்ருபதி யடைவார் என்பதை விப்வஸிக்க வருத்தப்படுகின்றார் போலும். விப்வாஸ காரணம் இவற்

றிற்கும், ஆத்மாவின் இருப்புக்கும், ஈப்வராஸ்தித்வத்துக்கும், ஒரே ரூபமாகத்தான் இருக்கின்றது. யாவற்றிற்கும் பராஸ்த்ர யோகித்வம் ஸமாநம். ஆத்மேப்வரர்களின் இருப்புக்கு ஸ்வாந்தகரண ப்ரவ்ருத்திதான் ஸாக்ஷ்யம் என்பர் டாகூர். இந்த வார்த்தை சென்ற ஸென்ஸஸ் கணக்குப்படி ஏற்பட்ட ஐயாயிரத்து சில்லரை ப்ரஹ்ம ஸமாஜத்தார் சொல்லலாம். மற்றவர் ஒப்பமாட்டாரே. யாவரும் தமது பக்ஷமே ஸரியென் றெண்ணிப் பரபக்ஷங்களைத் தூஷிக்கின்றார்கள். டாகூரும் அப்படியே செய்கின்றார்.

* * * * * *

ப்ராஹ்மணன் ஜ்ஞாநமெல்லாம் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டானென்று ஒரு தூஷணை. சூத்ரனுக்கு ஜ்ஞாநத்தை வெளியிடவில்லை யென்று ஒரு தூஷணை. ஆதலால், சூத்ரன் ஸ்வதந்த்ரனாகக் கார்யம் செய்ய இடமற்றுப் போயிற்று, என்று ஒரு தூஷணை. ப்ராஹ்மணன் வ்யர்த்தமான சடங்குகளால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தினா னென்று ஒரு தூஷணை. மற்றவரையும் கட்டுண்ணப் பண்ணினான் என்று மற்றொரு தூஷணை. இவை பரஸ்பரம் விரோதிக்க வில்லையா? க்ரியா கலாபங்களால் மௌட்யத்தில் முற்றின ப்ராஹ்மணன், ஜ்ஞாந மெல்லாம் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டானும். க்ரியைகளைச் செய்துகொண்டு ஸ்வாத்மாவுக்கு விலங்குபோட்டுக் கொண்ட ப்ராஹ்மணன், அவையற்ற சூத்ரர்களை அவ்வண்ணமே வேணுமென்று கட்டுண்ண பண்ணினானும்.

சூத்ரர்க்கு க்ரியா கலாபங்களை ப்ராஹ்மணன் பெருகச் செய்தானில்லை. ஆதலால், கலியில் சூத்ரன் நிலையை ஸாதுவெனச் சொன்னார்கள். பகவத் பக்தி யாவர்க்கும் ஸமாநமே. 'கிம் ப்ரஹ்ம ஜந்மபிர் நஞ் சக்யாபரஸஸ)' எனப்பட்டது, ஸ்ரீபாகவதத்தில். ஸர்வர்க்கும் பகவத் பக்தியைக் கௌராங்கன் போதிக்கவில்லையா? ராமாநுஜன் போதிக்கவில்லையா? ராமாநந்தர் போதிக்கவில்லையா? இவர்கள் ப்ராஹ்மண ரன்றா? க்ரியா கலாபங்களை ப்ராஹ்மணர் தமக்காக வைத்துக்கொண்டார்கள். அவற்றைத் தூஷித்துக்கொண்டே சூத்ரர்க்கு அவை இல்லை யென்று ப்ராஹ்மணரை டாகூர் தூஷிக்க வேண்டும்?

ஜ்ஞாநத்தின் மூலங்கள் சூத்ரர்க்கு அற்றுப்போகவா ப்ராஹ்மணர் செய்தார்? ப்ராஹ்மண ரல்லாத கபீர்தாஸர், துகாராம் முதலான பல பக்தர்களுடைய உக்திகளில் ஜ்ஞாநமில்லையா? குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், இவற்றுள் ஜ்ஞாந மில்லையா? சடகோபன், கலியன், அப்பர் முதலான அநேக ப்ராஹ்மணரல்லாத பகவத் பக்தர்கள் செய்த க்ரந்தங்களில் ஜ்ஞாநமில்லையா? அத்வைத ஜ்ஞாநம் அப்ராஹ்மணரான தாயுமானர் செய்யுளில் செம்மையாக விளங்கவில்லையா? இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநங்களைத்தானே ப்ராஹ்மணர் மூடிவைத்தாரெனப்படுகிறது? ப்ராஹ்மணர் மறைத்து வைத்தது அவர்களுக்கு எவ்வண்ணம் புலப்பட்டது? இன்னும் பூர்வகாலத்தில் தர்மவ்யாதர், துலாதாரர், விதுரர் முதலான சூத்ரர்கள் மஹா ஜ்ஞாதாக்களாக இருக்கவில்லையா?

*   *   *   *   *   *

இருக்கட்டும். உங்கள் ப்ரஹ்மஸமாஜம் உண்டாய் ஒரு நூற்றுண்டாகவில்லையா? நீங்கள் உமது ஜ்ஞாநத்தை உமக்குள்ளே புதைத்து வைக்கவில்லையே? யாவரும் சேர்ந்து உங்கள் ஸமாஜத்தார் தொகை ஆறுயிரத்துக்கு மேற்படவில்லை. பலகோடி ஸங்க்யையுள்ள சூத்ரர்கள் ஏன் உங்கள் ஜ்ஞாநத்தால் ஆகர்ஷிக்கப்படவில்லை? ஆர்ய ஸமாஜத்தார் யாவரையும் ஸமமாகச் சேர்த்துக் கொள்கின்றாரே? அந்த ஸமாஜம் உண்டாய் 50, 60 ஸம்வத்ஸரங்கள் ஆகவில்லையா? ஏன் அவர்களுடைய தொகை இரண்டரை லக்ஷத்துக்குள் அடங்குகின்றது?

அதே காலத்தில் கிறிஸ்தவர் பெருகுகின்ற வகையைப் பாருங்கள். ஜ்ஞாநத்தால் பாதிரிமார் உங்களிற் சிறந்தவரன்று. அவர்களால் ஸ்வமதத்தை மாற்றுகின்றவர்க்கு உண்டாகின்ற ஐஹிக அநுகூலங்கள் உங்களால் கொடுக்கக்கூடியதன்று. ஆதலால், உங்கள் ஜநத்தொகை குன்றி நிற்கின்றது. என்றும், தாரித்ரியத்தை வ்ருத்தியாய்ப் பூண்ட ப்ராஹ்மணன் சூத்ரர்க்கெல்லாம் ஜ்ஞாந நிரோதம் செய்தான் என்கிற டாகூரவர்களுடைய விவேசந சக்தி வியக்கத் தக்கதல்ல. பாதிரிமார் செய்கின்ற அநுகூலங்களை ப்ராஹ்மணர் செய்ய என்றும் அசக்தர். ஒருவேளை க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்கள் அவ்வநுகூலங்களைச் செய்திருக்கலாம்.

அவர்கள் உபபந்நர். ப்ராஹ்மணர் உபபந்ந ரல்லர். அவர்களுக்குள்ள ஜ்ஞாநம் போகத்துக்குப் பயன்படாது. வைராக்யத்தைத் தரும். இந்தியருடைய வித்யை இவ்வுலகைப் போக்கும்; அவ்வுலகைக் காக்கும்; என்னும் யஶஸ்ஸை எவ்வளவு பாஶ்சாத்ய வித்யாநிஷ்டர்கள் உத்கோஷிக்கின்றார்கள்? தத்கால சூத்ரர்களும் பஞ்சமர்களும் மோக்ஷத்துககாகவா அழுகின்றார்கள்? அபிநிவேசத்தாற் செய்யப்பட்ட தூஷணங்கள் விவேகத்தை விலக்கியே ஜநிக்கின்றன.

*   *   *   *   *   *

ப்ராஹ்மணனுக்குள்ள பல ஸம்ஸ்கார ரூபமான கர்மங்களும், பலவகை பித்ரு கர்மங்களும், தனக்கு வேண்டுமென்று சூத்ரன் கஷ்டப்படுகின்றானா? இவை செய்யாத ப்ராஹ்மணர்க்கு மோக்ஷஸாதநம் பலிக்காதென்கிற ஶாஸ்த்ரமே, இவையின்றியே மோக்ஷப்ராப்தியை சூத்ரர்க்குக் காட்டினது. ஜந்மத்தால் சூத்ரரான சடகோபனுடைய திவ்ய ஸூக்திகள் ஶ்ருதிகளுக்கு விஶ்ர மஸ்தாநமென்று தேசிகன் சொன்னார்; ஶாந்திரஸத்துக்கு இருப்பிடமென்றும், மாயையை அடக்குவதென்றும், நாராயணனுடைய ப்ராப்தியை எல்லா ஜநங்களுக்கும் கிடைக்கச் செய்யுமென்றும் சொன்னார். வேதாந்தார்த்தங்கள் யாவும் யாவரும் க்ரஹிக்கத் தக்க இதிஹாஸ புராணங்களிலும், பாகவதர்களுடைய வசநங்களிலும் இல்லையென்று சொல்ல எவன் துணிவன்? வேத ஶப்தத்தாலேயே அவை அப்யஸிக்கப்படவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தத்தை வஹிப்பவர்கள், வேத வேதாந்தங்கள் எல்லாம் யாவரும் அறியக்கூடிய ஸ்திதியில் இப்போது அச்சிடப்பட்டிருப்பதை மறுக்க மாட்டார்களே! அவற்றையெல்லாம் கற்றுக்கொண்டு ப்ராஹ்மண ரல்லாதார் பிக்ஷுக்களானார்களோ? வீணாக ப்ராஹ்மண தூஷணை செய்வானேன்? பத்தவைரர்களான சிலர் த்வேஷிக்கட்டும். அவர்கள் மநஸ்ஸுகள் மோஹத்தால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. விவேகிக்கச் சக்தரும் தூஷித்தால், பாஶ்சாத்ய வித்யா ப்ராப்திக்கும் க்ரோதோத்பவ காரணங்களுக்கும் நியமேந விரோத மில்லையென்று தோன்றுகிறது. மேலும், வையவேண்டுமானால் ப்ராஹ்மணனை வைதல் இக்காலம் ஸுலபம். அதனால் ப்ரதிப்ரயோகம் நேருமென்கிற யோசனையை எவனும் கொள்ளவேண்டாம். தத்காலம் தேசம் தைந்ய ஸ்திதியை அடை-

ந்த தென்றால், அதற்கு ப்ராஹ்மணனும், மற்றவரைப் போல் காரணமாகக் கூடும்; ஆகாமலு மிருக்கக்கூடும். அவனுடைய ஸம்பத்து இவ்வுலகில் ஸ்வாராஜ்யத்துக்கு ஹேதுவாக மாட்டாது. அது அவனைத் தூஷிப்பவர்க்கு அவ்வுலகைப்பற்றி உதவ மாட்டாது.

*　*　*　*　*　*

‘ [illegible] ’ என்பது ப்ராயேண பகு ஜநங்கட்கும் பொருந்தும். அர்த்தாந்வேஷிகள் ப்ராயேண மொக்ஷாந்வேஷிக ளாகமாட்டார்கள். இல்லாவிட்டால் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்க மென்றும் நிவ்ருத்தி மாக்க மென்றும் பேதமே வேண்டாம். ப்ராஹ்மணர் ஸ்வயம் நிவ்ருத்தி தர்மத்தை அநுஷ்டித்தார்கள். தமது ஸந்ததியார்களும் அவ்வண்ணமே இருப்பதை இச்சித்தார்கள். முமுக்ஷுவுக்கு முதலில் காமார்ஜிதமான போகங்களில் நிர்வேதம் உண்டாகவேண்டும்; நிர்வேதமுண்டான சில சூத்ரர்களும் பஞ்சமர்களும் உண்டு. அவர்கள் ப்ராஹ்மணர்களால் பஹுமாநம் அடைந்தார்கள். ப்ராயேண அந்த ஜாதி ஜநங்கள் அர்த்த காமப்ரவ்ருத்திகளில் ஆழ்ந்தவர்கள். ப்ராஹ்மணரால் அவர்க்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. ப்ராஹ்மணரை அவர்கள் நமஸ்கரித்தா ரென்று சொன்னால், அது அவர்கள் இச்சித்தே செய்தார்கள். செய்யாமல் விட்டாராகில் ப்ராஹ்மணர் வருந்த ஹேதுவில்லை. ஸம்மாநத்தை வெறுக்கவும், அவமாநத்தை வேண்டவும், ப்ராஹ்மணர்க்கு விதியாக மநு சொல்லியிருக்கின்றார். குழந்தை ஸ்தந்யபாநம் செய்யவில்லையென்று தாயாரைக் கட்டியடிப்பவரைப் போல ரவீந்த்ரநாதர் முறையிடுகின்றார் போலும்.

*　*　*　*　*　*

ஆகிலும், “பகுகாலமாக இந்தியாவானது அதனுடைய நிஜ மார்க்கத்தை வெட்டிக்கொண்டே விஸ்தரித்த தெனும் உண்மை எனக்கு விசத மாயிற்று; அந்த மார்க்கம் மரணத்தின்பின் இருப்புக்கு நயிப்பிக்கின்றது; அது ராஜ்யலோபத்தால் வரும் அஹங்காரத்தையும், பொருள் சேர்க்கையின் பொருட்டு உண்டாகிற தீராத ஆசையையும் மிகவும் அதிக்ரமித்தது......நம்முடைய பூர்வகாலத்தின் சிரத்தில் உத்பந்நமாய், இப்போது இந்திய பூமியின்கீழ் ஆழத்தில் ப்ரவஹிக்கின்ற, தத்வங்களெனும் நதியை, நமது நித்யாநுபவத்தின் நிமித்தமாகவும், சித்தசுத்தி ஸாதநத்தின் பொருட்டும், யாவர்க்கும் த்ருஷ்டிகோசர மாகும்படியாக, மேலே கொண்டுவர வேண்டுமென்று, என்னால் இயன்றமட்டும் ப்ரயாஸப்பட நிச்சயித்தேன் :—அதாவது, போகமற்ற ஜீவநம், தர்மசிந்தை, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம், ஹ்ருதயசுத்தி, ப்ரபஞ்சத்துடன் ஒத்திருத்தல், ஸர்வ ஸ்ருஷ்டபதார்த்தங்களிலும் ஸமமாக அநந்தன் இருக்கின்றான் எனும் ஜ்ஞாநம்; (இவை நமது பூர்வகாலத்தின் உச்சியில் உண்டான தத்வங்கள்.)........ நம்முடைய ஊயதநத்தைத் தேடி, அதைக்கொண்டு இந்தப்பூமியில் நமது நிஜமான ஸ்தாநத்தை நாம் வாங்கவேண்டும், என்று எனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டேன்.” என்றிப்படியும் டாகூர் சொல்கின்றார். ப்ருஹதாரண்ய கோபநிஷத்தில், “ப்ரஹ்மசர்யத்தில் வேதாத்யயநம் செய்தும், க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் யஜ்ஞதாநம் முதலானவற்றின் அநுஷ்டாநத்தாலும், வநம் சென்று தபஸ் உபவாஸம் முதலானவற்றைச் செய்தும், ப்ராஹ்மணர்கள் அந்தப் பரமாத்மாவை அறியவிரும்பினார்கள்; அவரை அறிந்தே முனியானார். ஸந்யாஸிகள், அந்தப் பரமாத்மாவையே ப்ராப்யமாக இச்சித்து ஸந்யஸித்தார்கள்..........அவர்கள் (பூர்வ வித்வாம்ஸர்கள்) புத்ரேச்சை வித்தேச்சை, ஸ்வர்க்கேச்சை முதலானவற்றைக் கடந்து, பிக்ஷுக்களாய்ப் போநதார்கள்.” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ப்ராஹ்மணர் கண்டறிந்த உண்மைகள் டாகூருக்கு வேண்டும்; அவர்கள் எங்தெந்த ஆச்ரமதர்மங்களை ஸரிவர அநுஷ்டித்து, அவ்வுண்மைகளைப் பெற்றாரோ, அவை வேண்டாம். தாமறிந்த தத்வார்த்தங்களை, ப்ராஹ்மணர், வேதோப ப்ரஹ்மணங்களால் சூத்ரர் முதலானோர்க்கு உதவினார்கள். நமது நாட்டில், ஆழ்வார்கள் நாயின்மார்கள் செய்யுள்களில் அவை யாவும் விளங்குகின்றன. ஆச்ரமதர்மாநுஷ்டாந மின்றியே அவை சூத்ரர்களுக்கு உபகரிக்கின்றன. ஆகிலும், ப்ராஹ்மண தூஷணம் செய்யத்தக்கதே! ஆச்ரயித்த ஸத்சூத்ர சிஷ்யர்களை ப்ராஹ்மணர் அங்கீகரித்தார். பாதிரிமார்போல் நற்சந்து வீதிகளில் நின்று ப்ராஹ்மணர் போதிக்கவில்லை. வேதமே அதைத்தடுக்கின்றது. தாராதரம் பாராமல் சூத்ர சிஷ்யர்களைச் சேர்க்கும் ப்ரா

ஹ்மணர்க்கு, அதுவே வ்ருத்தியாகின்றது. பர்யாயத்தில் அந்த ப்ராஹ்மணர் ஸ்வதர்மத்தை த்யாகம் செய்கின்றார்கள். உபநிஷத்தே, பகவானிடமும் குருவினிடமும் ஸமமாகப் பக்திபண்ணுகிறவனுக்குத் தான் வேதாந்தார்த்தங்கள் சொல்லப்பட வேண்டுமென்றும், அவனுக்கே அவை ப்ரகாசிக்கு மென்றும், சொல்லுகிறது. அவ்வர்த்தங்கள் டாக்டருக்கு வேண்டும். அவற்றை லோகத்தில் விளங்கச்செய்த ப்ராஹ்மணர்க்கும் அவருடைய ஸந்ததியார்க்கும், தூஷணை மூலமாக டாக்டர் க்ருதஜ்ஞதையைப் பாராட்டுகின்றார்.

'𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌨𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑌪𑌸𑍍𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌨 𑌚𑌾𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌤𑌿 ॥' முதலான நியமங்கள் டாக்டருக்கு வேண்டியதில்லை. இவற்றை நம்பினவர்கள் ப்ராஹ்மணர்கள். அத்யாத்மவித்யையை உபதேசிக்க ஸர்வத்ர அதிகாரம் வேண்டு மென்பர் ருஷிகள். ஸமாஜத்தாருக்கு அது வேண்டாம்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	பை.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ த்ராவிடவேத தாத்பர்யம்—(ஸ்ரீ. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யராற் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
4.	ஸ்ரீ பாகவத தநிஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
5.	ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0

ஸ்ரீ:.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீவேதாந்த தீபிகை.

"ஸ்ரீவேதாந்த தீபிகை" என்னும் இந்தப் பத்திரிகை, சென்ற ஸஞ்சிகையுடன் 7-வது ஸம்புடத்தின் பூர்த்தியைப் பெற்றது என்பது இந்தப் பத்ரிகையின் அபிமாநிகள் எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இதர பத்ரிகைகள் போல, இது, தநத்திலாவது ப்ராபவத்திலாவது பெருமை பெறவில்லையாயினும், ஏதோ ஒரு பாக்ய விசேஷத்தால் பலஆஸ்திக அக்ரேஸரர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு அதிகமான ஶ்ரமத்திற்குப் பாத்ரமாகாமல் இவ்வளவு காலம் வளர்ந்து வந்ததென்பதே, அதன் ப்ரவர்த்தகர்களுக்கு பெரியதொரு ஆநந்த ஹேதுவாகின்றது. ஸங்குசிதஜ்ஞாநத்தையுடைய ப்ராக்ருதர்களாற் செய்யப்படும் இந்த ப்ரவ்ருத்தியில், ப்ரம விப்ரலம்பாதிகள் ஸம்பவித்திருக்கக் கூடும். ஆனால், அவைகள் அஜ்ஞாதமாக நேர்ந்திருக்கவேண்டு மென்று உணர்ந்து, அவைகளை கிருபையுடன் மஹாந்கள் க்ஷமித்தருள வேணு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். நமது ஶாஸ்த்ரத்தில் விஶ்வாஸமில்லாத நாஸ்திகர்களும் ராகத்வேஷாதிகளால் அதிமாத்ரம் ஆக்ராந்தமான சித்தத்தை உடைய சில பக்ஷபாதிகளும் நமது தீபிகையை அநாதரித்தும் தூஷித்தும் வருகிறார்கள். புத்தி பூர்வமாக அதர்மத்திலாவது அபந்யாயத்திலாவது ப்ரவ்ருத்திக்காமலிருக்கும் நமக்கு, அந்த அநாதரவும் தூஷணமும் எவ்விதமான க்ஷதியையும் ஜநிப்பிக்க மாட்டா. ஆஸ்திகர்களுடைய அபிமாநத்தையே அவலம்பித்து நிற்கும் இந்தக் கைங்கர்யத்திற்கு அநாஸ்திகர்களுடைய உபேக்ஷை அவ்யாவர்த்தகமே.

இந்தத் தீபிகை ஸம்பந்தமாக பலபெயர்களால் பல விதங்களான வ்யவஸ்தைகள் பலதடவைகளில் நியமிக்கிப்பட்டுள்ளன. தெலுங்கிலும் ஆங்க்ல பாஷையிலும் இதை ப்ரசுரம் செய்ய

வேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்தால், உத்தரதேஶ வாஸிக
ளான ஆந்த்ரர்களுக்கும் ஆங்க்ல பாஷையை அப்யஸிக்கும் நமது
பாலர்களுக்கும் இது, மிக உபகாரகமாக இருக்கு மென்றும்,
ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களின் ஸமபிவ்யாஹாரமின்றிக்கே எளிதான
செந்தமிழ் நடையில் இதை நடத்தி வரவேண்டுமென்றும், நமது
பூர்வர்களான பெரியோர்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டும் இப்பொ
ழுது அச்சில் இல்லாததால் துர்லபமாகவும் இருக்கும் க்ரந்தங்களை
இந்தத் தீபிகா த்வாரா வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்றும் இவ்
வாறு பலர் நமக்கு நாநா விதமான நியமந பத்ரிகைகளை அநுப்
பியிருக்கிறார்கள். இந்த நியமநங்கள் ஶுத்த பாவத்துடன் செய்ய
ப்பட்டவை யாதலால், க்ருதஜ்ஞதையுடனும் பஹுமாநத்துட
னும் அவைகளை யெல்லாம் தத்தத் காலத்தில் யதோசிதம் ப்ரயா
லோசித்தோம். ஆனால், சிற்சில உபரோதங்களால் அவைகளெல்
லாவற்றையும் ஸமக்ரம் அங்கீகரிக்க ஸாத்யப்பட வில்லை. தநம்
போதாமலிருப்பதே முக்கியமான உபரோதங்களுள் ஒன்று. தத்
தத் கார்யத்திற்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள விபவம் லப்தமானால்,
அததன் நிஷ்பத்திக்கு வேண்டியவையான ப்ரயத்நங்கள் செய்
யப்படுமென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களில்லா
மல் ஶுத்தத் தமிழ் நடையை அவலம்பிப்பதைப்பற்றி மாத்ரம்
நமக்குள் விப்ரதிபத்தி ஜநிக்கின்றது. நமது ஆசார்யர்களால் ஆத
ரிக்கப்பட்டும் அஸாதாரண ஶோபை யொன்றை உடையது மான
மணிப்ரவாள ஶைலியை த்யஜிப்பது உசிதமென்று நமக்குத்
தோன்றவே இல்லை. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானது, நமக்குத் தாய
மாகக்கிடைத்திருக்கும் அநர்க்கமான மூலதநம். அதன் பரிசயம்,
வாக்குக்கு அந்யாத்ருஶமான ஸம்ஸ்கார மொன்றைக் கொடுப்ப
துடன், மநஸ்ஸுக்கு ஒரு வித காம்பீர்யத்தையும் புத்திக்கு நைர்
மல்யத்தையும் ஜநிப்பிக்கின்றது என்பதைப் ப்ராஷா ப்ராவீண்ய
முள்ள ஸகல வித்வான்களும் அப்யுபகமம் செய்திருக்கிறார்கள்.
அந்தப் பரிசயத்தை ஸாக்ஷாத்தாகப் பெறுவதான பாக்யத்தை
நாம் இழந்த போதிலும், பரம்பரையாக வாவது அதன் ஸம்பந்த
த்தை நாம் அடைய வேண்டுவது அவஶ்யமன்றோ? தவிரவும்,
நாம் பேசுவது தேஶ பாஷையாக இருக்கையிலும், இந்தத் தேஶ
பாஷைகளுக்கும் ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்குமுள்ள அநிர்வசநீயமான
பொருத்தத்தினால், நாம் பேசும் பாஷைமுழுவதும் ப்ராயேண
ஸம்ஸ்க்ருத பத மிஶ்ரிதமாகவே இருக்கின்றது; அந்தஸம்ஸ்

க்ருத பதங்களை எடுத்து விட்டால், நமது வசநத்திற்கு ஶோபை
யே குறைந்து விட்டது போல நாம் உணர்கின்றோம். ஆகை
யால், ரஸத்துடன் பாஷையை அநுபவிக்க ஆஸ்தைப்படும் ரஸி
கர்களான நமது அபிமாநிகள், இந்த மணிப்ரவாள ஶைலியைப்
பரிசயம் செய்து கொள்ள க்ருபை செய்ய வேண்டுமே தவிர, நம்
மை அதை த்யஜிக்க ப்ரதீக்ஷிப்பது ந்யாய்யமன்று என்று நாம்
ஸவிநயம் விஜ்ஞாபநம் செய்து கொள்ளத் துணிகின்றோம்.

இன்னுமொரு விஜ்ஞாபநம். ஏக கர்த்ருகமான பெருத்த க்ரந்
தங்களை விட, தீபிகை போன்ற இம்மாதிரி பத்ரிகைகளுக்கு ஏற்ற
மொன்று உண்டென்பது நமது அபிப்ராயம். பாஷா ஶைலியும்,
புத்தியின் உந்மேஷங்களும், வஸ்து தத்வ நிர்ணயங்களும் ஒரே
வ்யக்தியைச் சார்ந்திருக்குமிடத்தில், அவை ஏகரீதியாக ஸர்வத்ர
காணப்படும்; பலபெயர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள பத்ரிகைகளி
லோவென்றால், அவைகளே, அந்தந்தக் கர்த்தாவின் யோக்யதை
க்கு அநுரூபமான ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்று அவ்வவ்விடங்க
ளில் ஒவ்வொரு ஶோபையுடன் அநுபோக்தாக்களை ஆநந்திக்கு
மன்றோ? அந்த ஆநந்தத்தை நமது வித்வான்கள் இந்தத் தீபிகை
யில் இதுவரையில் புஷ்கலமாகச் செய்தாரில்லை. அங்கங்கு
தேஜோநிதியாக எழுந்தருளியிருக்கும் அதிகாரிகளெல்லாரும்
இனியாவது தமது ஸூக்திகளால் இதைச்சற்று கடாக்ஷித்தருளி,
இதற்குள்ள வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்க க்ருபை செய்ய
வேணு மென்பதுதான் நமது ப்ரார்த்தனை.

வாஸுதேவ தாஸ:

1916-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாஸத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்
ணவ ஸதஸ்ஸின் சாயா படம் (Group Photo) விலைக்கு அகப்
படும். காபி ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2. படத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள்
மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்ஶிகளுக்கு
எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:.

பூமியின் பூர்வாவஸ்தை

லோகத்தின் ஆதிசரித்ரம் புராண ப்ரக்ரியையிலும், கிறிஸ்
தவ மதக்ரந்தங்கள் காட்டுகின்ற ப்ரகாரத்திலும், தத்கால விமர்
சிகளால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைக்கும், பூர்வ
பார்ஸிகளுடைய அவஸ்தா க்ரந்த பாஷைக்கும், பூர்வ க்ரீக் ரோ
மன் பாஷைகளுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தங்களைப் பர்யாலோசித்து,
பாஷா ஸோதகர்கள் ஒரு வழியாக லோக சரித்ரத்தை ஊஹித்
தார்கள். அந்த ஊஹங்களின் தத்வத்தை மறுக்கின்றவர்கள்
தத்காலம் பலத்திருக்கின்றார்கள்.

பூமியின் மேல் பாகமாகப் பரிணமித்த களிமண் ஸிலா
விசேஷங்கள் முதலான படிகளைப்பரிசோதிக்கின்றவர்கள் அந்த
ஸிலை முதலான வற்றுக்குள் அகப்படுகின்ற ப்ராணிவர்க்கங்களின்
சரீரஸேஷங்களைக் கொண்டு, ஆதிகல்ப மென்றும், ப்ரதமகல்ப
மென்றும், த்விதீயகல்ப மென்றும், த்ருதீயகல்ப மென்றும், சதுர்
த்தகல்ப மென்றும், லோகத்தில் பூதஸத்பாவ காலங்களை விபாகிக்
கின்றனர். ஒவ்வொரு கல்பமும் அநேக ஸஹஸ்ர அயுத லக்ஷ
ஸம்வத்ஸரங்கள் அடங்கினது. மேற்படி கல்பங்களில் மூன்றாவது
கல்பகாலத்தில் தான், பூமியில் மநுஷ்யனுடைய ஸத்பாவம் அநு
மிக்கப்படுகின்றது. மூன்றாவது கல்பத்தையே நாலு பிரிவுகளாய்
வகுத்து, அதில் மூன்றாவது நாலாவது பிரிவுகளில் மநுஷ்
யனுடைய ஸத்பாவம் ஊஹிக்கப்படுகின்றது. அந்தக் காலங்களி
லும் அவன் பல ஜாதிகளாகப் பிரிந்து நின்றானென்றும், அதற்
கும் முன்காலத்தில் அவனுடைய இருப்பைப்பற்றியாதொன்றும்
தெரியவில்லை யென்றும் சொல்கின்றனர். டார்வின் என்பவருடைய
யோசனையின்படி, மநுஷ்யன் சில ஜாதி வாநரங்களின் பரிணாமமா
யிருக்கவேண்டும். வாநர ரூபம் நர ரூபமாகப் பரிணமித்த ப்ரகாரத்
தைக் காட்டும் படியான ஸாக்ஷ்யம் ஏற்படவில்லையாம். ஆதியிலே
யே பேதித்து நின்ற பல நர ஜாதிகளும் பல வாநர ஜாதிகளினின்று
உத்பந்நரானார் என்று சொல்லவும் ஸாக்ஷ்யம் ஏற்படவில்லையாம்;

எந்தத் தேசத்துக் கதைகளும் இதை யோசிக்க இடந் தரவில்லை;
ராமாயண கதை யொன்றுதான் அதற்கு விலக்கு.

இவ்வண்மை யோசிப்பவர்கள், லோகத்தில் மநுஷ்யன் இருப்
பை, லக்ஷம், இரண்டு லக்ஷம், நாலைந்து லக்ஷம், இன்னும் பத்து
லக்ஷம் வருஷம் வரையில் ஊகிக்கின்றார்கள்; அதன்மேல் ஊகம்
போகவில்லை.

முதலில், மநுஷ்யன், தனக்குத் தேவையான ஆயுத விசேஷங்
களைக் கற்களைக் கூர்செய்து பண்ணிக்கொண்டான். பிறகு வெண்
கலத்தில் பண்ணிக்கொண்டான். அதன்பிறகு இரும்பால் பண்
ணிக்கொண்டான். இவ்வாயுதங்கள், மநுஷ்யனுடைய எலும்புக
ளுடன் பூமியினின்று வெட்டியெடுக்கப்படுகின்றன. தாழ்ந்த படி
ளில் கற்கருவிகளும் மற்றைய கருவிகள் க்ரமேண மேற்பட்ட படி
களிலும் அகப்படுகின்றனவாம்.

ஸிலாகருவிகள் செம்மையாக அமைந்த காலத்தைப் பின்னும்,
அவை ஸ்தூலமாகத் தென்படும் காலத்தை முன்னுமாக அயிர்க்
கின்றனர். இன்னும் முரட்டுக் கருவிகளும், மநுஷ்யசரீர அஸ்தி
களும், தத்காலம் அற்றுப் போன சில பெரிய ம்ருகங்களின் சரீர
பாகங்களும் சேர்ந்து அகப்படுகின்றனவாம். அக்காலம் பூமியின்
தரைபாகங்களும் ஜலபாகங்களும் தத்காலம் போல் அமைந்திருக்க
வில்லையாம். வெவ்வேறு தேசங்களின் ஸீதோஷ்ண ஸ்திதியும் அக்
காலம் பேதித்திருந்ததாம். நவீன ஸிலாகருவிகள் ஏற்பட்ட காலம்
முதல், பூமியின் தரை ஜல ப்ரதேசங்கள் தத்காலம் போலிருந்தன
வென்றும், ஸீதோஷ்ண ஸ்திதியும் அப்படியே இருந்ததென்றும்
சொல்வார்கள். இந்த ஸ்திதிகள் ப்ராயேண சதுர்த்த கல்பத்தின்
அடையாளங்கள்.

நவீன ஸிலாகருவிகள் காலம் முதற்கொண்டு ஹிமபஸ்சாத்
காலமென்பர். அதன்முன் ஹிமாவ்ருத காலமென்பர். ஹிமபஸ்
சாத் காலத்தின் பிறகு தான் சரித்ரகாலம் ஆரம்பித்த தென்பார்
கள். ஹிமாவ்ருத காலங்கள் இரண்டோ, மூன்றோ பலவோ உண்
டென்றும், அவற்றின் மத்யகாலங்கள், ப்ராணிவர்க்கங்கள் ஸுக
ஜீவநம் பண்ணின காலங்களென்றும் சொல்வார்கள்.

தத்காலம் பரதகண்டமென்றும், ஆசியாகண்டமென்றும்,
சொல்லப்பட்ட ப்ரதேசங்கள் முன்னே இல்லை யென்றும், அதே
ஸ்தலங்களில் ஸுகமான ஸீதோஷ்ண காலங்களுடன் கூடின பல

தீவுகள் இருந்தன வென்றும் அவ்விடங்களில், மநுஷ்யர்கள் இருந்தாராகில், ஸுகமாக வாஸம் செய்துள ரென்றும் சொல்வாருளர். அப்போது ஹிமாசல பர்வதமே இருந்திலதாம். அப்போது ஒரு கண்டம் போன்றிருந்த ப்ரதேசம் அமெரிக்கா ஐரோப்பா கண்டங்களின் வடபாகங்களாம். அங்கும் ஶீதோஷ்ண காலங்கள் ஸுகாவஹமா யிருந்தனவாம். சிலர், தத்காலம் ஆஸ்த்ரேலியாவாயும், பெரிய தீவுகளாயும் இருக்கும் ப்ரதேசங்கள் சேர்ந்து, தென் ஆப்ரிகா அமெரிகா வரையில் ஒரேகண்டமா யிருந்ததாகவும் சொல்வர்.

பல வகையாக அநுமிக்கப்பட்டும், ஒருவகையாகவும் நிர்ணயிக்கக் கூடாத ஹேதுக்களால், பூமியின் உத்தர பாகங்களில் பனிக்கட்டிகள் மிகவும் உறைந்து போய் மலை ப்ரதேசங்கள் சூர்ணீக்ருதமாகி, பூப்ரதேசங்களில் நிம்நோந்நத ஸ்தலங்கள் மாறுதலடைந்து, மநுஷ்ய வாஸத்துக்கும் இதர ப்ராணிகளுடைய வாஸத்துக்கும் அநர்ஹமாய்ப் போய் விட்டன வென்று சொல்வார். இங்கிலாந்து, ப்ரான்ஸ், ஜர்மனி ருஷியா முதலான தேசங்கள் அப்போது 1000, 2000 அடிகள் உயர்ந்த பனிக்கட்டிகளால் மூடப்பட்டுப் போயினவாம். இவ்வண்ணம் குறைந்த பக்ஷம் இரண்டு தரம் நேரிட்டு, ஒவ்வொரு தரமும் பஹுஸஹஸ்ர ஸம்வத்ஸரங்கள் மேற்படி பூ ப்ரதேசங்கள் அந்நிலையில் நின்றனவாம். மத்யகாலமும் பஹு அயுத ஸம்வத்ஸர அளவு விஸ்தரித்து அந்நாடுகள், ஸுகவாஸ யோக்யமாக விருந்தனவாம்.

மேலே விவரித்த விஷயங்களை அநுமிக்கக் கூடிய ஸ்திதியில் பூமியில் மேலிட்ட பாகத்தின் அந்தஸ்துகள் படிப்படியாக உயர்கின்றனவாம். அவற்றை வெட்டி ஶோதிக்குமளவில், பனிக்கட்டிகளுடன், சூர்ணீக்ருதமான ப்ருத்வி ப்ரதேசங்களின் ரேணுக்கள் ஒன்றாகிக், களிமண் ரூபமான அந்தஸ்து பகு ஆழமாகக் காணப்படுகின்றதாம். இன்னும் அங்கங்கே மநுஷ்யனுடைய சரீராவயவங்களுடன் இதர ப்ராணி வர்க்கங்களுடைய சரீர ஶேஷங்களும் காணப்படுகின்றனவாம். பனிக்கட்டி உறைந்த ஒரு காலம் (Glacial period) மேல் குறித்த வண்ணம் ஊகிக்கப்படுகின்றது இதன் கீழ் ஸுக வாஸார்ஹமான. காலவிஶேஷத்தை ஒரு அந்தஸ்து காட்டுகிறதாம். அங்கே வ்ருக்ஷ விஶேஷங்கள் இருந்து அவற்றின் அழிந்துபோன அவஸ்தை தென்படுகின்றதாம்.

அதன்கீழ் பனிக்கட்டி உறைந்த மற்றொரு ப்ரதேசம் தெரிகின்றதாம். பனிக்கட்டிகள் உறைந்த காலங்களின் மத்யகாலத்தை (Inter glacial period) என்றும், பனிக்கட்டி பஶ்சாத்காலத்தை (Post glacial or recent period) என்றும் சொல்வார். பிறகு சரித்ரகாலம் பிறந்தது. செம்மையான சிலாகருவிகள், வெண்கல இரும்பு கருவிகள், பனிக்கட்டி பஶ்சாத் காலங்களில் காணப்படுகின்றனவாம். இப்படிப்பட்ட காலவிஶேஷங்கள் ஸர்வ தேசங்களிலும் ஸமமாக ஏற்படவில்லை.

இவை யாவும் ப்ராயேண ஐரோப்பா அமெரிக்கா கண்டங்களில் கண்டறிந்த விசேஷங்கள். இப்படிப்பட்ட சோதனைகள் நம்முடைய தேசத்தில் இன்னும் செய்யப்படவில்லை.

சரித்ரகாலத்தினுடைய ஆரம்பம் எல்லாத் தேசத்திலும் ஒருமிக்கவில்லை. ஈஜிப்ட், சால்டியா முதலான தேசங்களில் சென்ற 10000 வருடங்களுக்கு மேற்பட்டுச் சரித்ரகாலத்தின் வ்ருத்தியைப் பாஶ்சாத்ய விமர்சிகள் ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள். இவ்வளவு காலமும் அந்நாடுகள் நாகரீகம் எனப்பட்ட மேன்மையைப் பொருந்தி நின்றனவாம். அதற்கு முன்பட்டு, அவ்விடங்களிலும் சிலாகருவி காலமெனப்பட்டது உண்டாம். ஆனால், அத்தேசங்கள் என்றும் பனிக்கட்டிகளால் மூடப்படவில்லை போலும்.

சீனா தேசத்தினுடைய சரித்ரமும் நாகரீகமும் 5000 வருஷங்கட்கு மேற்பட்டுத் தெரிவதாய்ப் பாஶ்சாத்ய விமர்சிகள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. 4200 வருஷங்கட்கு முன்பட்டு ஸூஸா எனும் ராஜதானியுடன் கூடிய அன்ஷான் எனும் ஈலாம் தேசமானது, தத்காலம் பெர்ஷியா மெஸபொடேமியா வெனப்பட்ட நாடுகளில் பரவி, நாகரீகம் பொருந்தி நின்றதாம். பினீஷியருடைய சரித்ரமும் நாகரீகமும் 3500 வருடங்கட்கு முன்பட்டதாகப் புலப்படுகின்றதாம். 5700, 6000 வருடங்கட்கு முன்பு ஹிட்டைட் என்னும் ஜாதியார் தம்முடைய பூர்வீக தேசங்களான உத்தர நாடுகளினின்று கிளம்பித் தத்காலம் ஸிரியா எனப்பட்ட தேசத்தில் குடிகொண்டு, யூப்ரேடிஸ் நதி ப்ரதேசங்களை ஆண்டார்களென்று தெரிகிறது. 3600 வருடங்கள் முதல் 2600 வருடங்கன் வரையில் அவர்களுடைய ராஜ்யம் பலப்பட்டிருந்ததாம். அந்த ஹிட்டைட் எனும் ஜாதியார், இந்த்ரன், வருணன், மித்ரன், நாஸத்யர் எனும் அஶ்விநி தேவதைகள் முதலான ஆர்ய தேவதைகளை

உபாஸித்ததாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதற்கு மூலமான
ஶிலாஶாஸநம் 3200 வருஷங்கட்கு முன்பட்டதென்று சொல்
வார்கள். 3200 வருஷங்கட்கு முன்பட்டே தத்காலம் ஏஷியா
மைனர் எனப்பட்ட ப்ரதேசத்தில் நாகரீகமுள்ள இதர ராஜாங்கங்
களும், ஜநங்களும் இருந்ததாய்த் தெரிகிறது.

மேல் விவரித்த ப்ரகாரம் விசேஷ நாகரீகத்துடன் ராஜ்ய
மாண்ட பல ஜாதி ஜநங்களும், அவர்களுடைய மதங்களும் நாம
மாத்ர ஶேஷமாய்ப் போயின. அவர்களுடைய முடிவு காலங்க
ளில் அவர்களுடன் கிஞ்சித் ஸம்பந்தமடைந்த யூத ஜாதியாரும்,
1800 வருஷங்களுக்கு முன்பாக ஸ்வதேச வாஸத்தை இழந்தார்
கள். பாஶ்சாத்யவிமர்சிகள் பைபிலின் பூர்வபாக கதைகளைச்
சரித்ரமாக அங்கீகரிக்கவில்லை. அதனுடைய ஸ்ருஷ்டிகதை, ஆதம்
கதை, நோவாகதை, ப்ரளயகதை, மோஸஸ்கதை, இவையாவும்
மித்யை யென்பார்கள். யூதர் சரித்ரத்தில் ருஜூப்படுத்தக்கூடிய
பாகம் இராஜாங்க காலமுதல் ஆரம்பிக்கின்றதென்றும், டேவிட்
ஸாலமன் இவர்கட்கு முன்பட்ட யாவும் மித்யை யென்பதும் த்ரு
டமாகத் தீர்மானிக்கத்தக்க விஷயம். ஸமுதாயமாக யோசித்
தால், ஹீப்ரூ ஜாதியார் ஸேமிடிக் வகுப்பில் சேர்ந்தவ ரென்றும்,
அவர்கள் முதலில் சால்டியாவை விட்டுப் பாலஸ்டைன் தேசத்
தில் குடிகொண்டா ரென்றும், ஒருவேளை அங்குநின்று அவர்கள்
ஈஜிப்டுக்குப் போயிருக்கலா மென்றும், எக்ஸடஸ் கதையை ஒப்
புக்கொண்டால், அவர்கள் ஈஜிப்டில் சிலகாலம் இருந்தா ரென்
றும், அங்கே, தேசத்தை ஆக்ரமித்த ஹிக்ஸாஸ் எனும் ஜாதியா
ரைத் துரத்திவிட்ட ஸ்வதேச ராஜாக்களால் அவர்கள் ஹிம்ஸிக்
கப்பட்டுக் கலகம் செய்து, மெனப்தா ராஜாவின் காலத்தில் ஈஜிப்
டைத் துறந்தா ரென்றும், பிறகு சிலகாலம் பாலஸ்டைன் நாட்டி
னருகே அவர்கள் முறடராய், நாகரீகமற்றும், நிலையற்றும் ஸஞ்
சரித்தா ரென்றும், பிறகு நிலையாக அவ்விடம் குடியிருந்த ஜனங்
களின் மீது பாய்ந்து அவர்களை ஜெயித்தா ரென்றும், அதன்
பிறகு 200, 300 வருடங்கள் வரையில், அவர்கள் இடைவிடாமல்
ஒருவரோ டொருவர் சண்டை செய்து கொண்டும், சுற்று ப்ரதேச
ஜநங்களுடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டும், சண்டையின் ஜயாபஜய
ங்களை அநுஸரித்துப் பரர்களைக் கொன்று கொண்டும், பரரால்
கொல்லப்பட்டுக் கொண்டும், தங்களுடைய முறட்டு நடத்தையை
யும், க்ரௌர்ய க்ருத்யங்களையும் விடாமல் இருந்தார்களென்றும்,

படிப்படியாக அவர்கள் நாகரீகத்தில் உயர்ந்து, தங்களை ஒரு ஜாதி
யாராக நினைத்து, முதலில் குருமார்களாலும், பின்னர் ராஜாக்க
ளாலும் ஸம்ரக்ஷிக்கப்பட்டு, ஒரு நிலையை அடைந்தன ரென்றும்,
ஸாமுயல் லேயிங் என்பவர் அபிப்ராயப்படுகின்றார். ஆதலால்
அவர் பைபிலில் சரித்ரபாகம் அத்யந்தம் ஆதுநிகம் என்று தீர்மா
னிக்கின்றார். கிறிஸ்து காலமுன் எட்டாவது ஒன்பதாவது நூற்
றாண்டுக்கு முன்பாக எழுதப்பட்ட பாகம் பைபிலில் இல்லை
யென்றும், பைபிலின் பூர்வ பாகத்தில் பெரும்பான்மை மூன்றா
வது நூற்றாண்டில் உண்டான தென்றும் யோசிக்கின்றார்.

இவ்வித யோசனைகளால், தத்கால விமர்சிகள் பூமியின் பூர்வ
சரித்ரத்தை நம்முடைய புராண ப்ரக்ரியைகளில் ஒப்புக்கொள்ள
வில்லை என்பதைக் காட்டினோம். நமக்கு த்ருஷ்டி கோசரங்களான
நக்ஷத்ரங்கள் ஸங்க்யைக்கு எட்டவில்லை. அத்ருஷ்டி கோசரங்
களான பகு நக்ஷத்ரங்கள் நச்சுக்குழாய்க ளெனப்பட்ட கண்ணாடி
விசேஷங்களால் பார்க்கப்படுகின்றன. எவ்வித கண்ணாடிக்கும்
அகப்படாத நக்ஷத்ரங்களுடைய இருப்பு அநுமானத்தால் ஸித்
திக்கின்றது. ஒவ்வொரு நக்ஷத்ரமும் ஸ்வரூப குணங்களால் நம்
ஸூர்யனை ஒத்ததென்றும், அவற்றுள் ப்ராயேண யாவும் ஸூர்
யனைக் காட்டிலும் விஸ்தரித்தவை யென்றும் ககோள ஶாஸ்த்ர
ஜ்ஞர் கண்டு பிடித்திருக்கின்றனர்.

ஸூர்ய னென்றாலும், நக்ஷத்ர மென்றாலும்; அநேக க்ரஹங்
கள் மத்தியில், அவற்றிற்கு ஆதார பூதமாக நிற்கும் கோள விஶேஷங்கள். நம் ஸூர்யனைச் சுற்றிக் கொண்டு, புதன், சுக்ரன், பூமி,
அங்காரகன், குரு, சனி, வருணன், நெப்தூன், முதலான க்ரஹங்
களும், பல சிறிய க்ரஹங்களும், ஸஞ்சரிக்கின்றன. பூமியைச்
சுற்றிவரும் உபக்ரஹம் சந்த்ரன். குரு சனி முதலான பெரிய
க்ரஹங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் சந்த்ரன் போன்ற பல உபக்ரஹங்
கள் உண்டு. ஸூர்யனை ஸமீபித்த க்ரஹம் புதன். அது ஸூர்ய
னுக்கு மூன்றரை கோடி மைல் தூரத்தில் நின்று ஸூர்யனைப்
ப்ரதக்ஷணம் செய்கின்றது. பூமிக்கும் ஸூர்யனுக்கும் ஒன்பதரை
கோடி மைல் தூரம். நெப்தூன் க்ரஹம் ஸூர்யனுக்கு மூன்னூறு
கோடி மைல் தூரத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றது. ஆதலால், ஸூர்யனைச்
சுற்றி முன்னூறு நானூறு கோடி மைல் தூரம் வரையில் ஸூர்
யனுடைய ஆகர்ஷண சக்தி பரவுகின்றது.

பூமியைக் காட்டிலும் சனி எண்ணூறு மடங்கும், குரு
ஆயிரம் மடங்கும் ப்ரமாணத்தால் அதிகரித்த க்ரஹங்கள் என்பர்.

பூமியைக் காட்டிலும் ஸூர்யன் பதினாலு லக்ஷம் மடங்கு பெருத்த தாகச் சொல்வர். ஸூர்யன் அதிகாரம் செல்லும் வரையில் ஸூர்ய மண்டல மென்று வைத்துக் கொண்டால், ஸூர்யனுக்கு மிகவும் நெருங்கி நிற்கும் நக்ஷத்ர மண்டலத்துக்கும் ஸூர்ய மண்டலத் துக்கும் தூரம் கணக்கில் வரமாட்டாது. ஒரு மணிக்குள் மூவா யிரத்து அறுநூறு க்ஷணங்கள் உண்டென்பார்கள். ஒரு க்ஷணத் துக்குள் இரண்டு லக்ஷம் மைல் கடக்கும் யாநமொன் றிருந்தால், ஸூர்யனிட மிருந்து, அதற்கு அதி ஸமீபித்த நக்ஷத்ரத்துக்குப் போக இரண்டே கால் வருஷங்கள் பிடிக்கு மென்பார்கள் ககோள சாஸ்த்ர மறிந்தவர். இவ்வண்ணம் வர்ஷ ஸஹஸ்ரம் ஸஞ்சரித் தாலும் எட்டக்கூடாத நக்ஷத்ரங்களும் உண்டென்பார்கள். ஒவ் வொரு நக்ஷத்ரங்களையும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் க்ரஹங்கள் பல வுண்டென்று, அநுமிக்கின்றார்கள்.

ஸூர்யனைச் சுற்றி வரும் க்ரஹங்களுக்குள் நம்மைப் போன்ற ப்ராணி விசேஷங்கள் வஸிக்கத்தக்க க்ரஹம் குஜனென்றே யெ ன்று கண்டுபிடித்திருக்கின்றார்கள். ஸூர்யனுடைய ஸாமீப்யத் தால் புதனும் சுக்ரனும் நம்மைப் போன்ற ப்ராணிகளுக்கு வாஸ யோக்யங்க ளன்றென்றும், குரு சனி முதலான க்ரஹங்கள், தூரத்தில் ஸஞ்சரித்தாலும் ப்ராணிகளுடைய வாஸயோக்யமான பரிணாமங்களை இன்னும் பொருந்தவில்லை யென்றும் சொல்வார் கள். ப்ராணிகள் வாஸ யோக்யமான க்ரஹங்கள் இதர நக்ஷத்ரங் களை ப்ரதக்ஷணம் செய்யக்கூடும். நம்மையொத்த ப்ராணிகட்கு வாஸயோக்ய மில்லாத க்ரஹங்களில், மஹாபூதங்களுடைய ஸங் காதங்கள் வேறு விதமாக அமைந்து, அவ்வண்ணம் உண்டான சரீராதிகளை யுடைய ப்ராணி விசேஷங்கள் வஸிக்கக்கூடும்.

நக்ஷத்ரங்களும், க்ரஹங்களும், உபக்ரஹங்களும் ஸங்க்யாதீ தமாக நிறைந்து ஸஞ்சரிக்கின்ற தேசவிசேஷத்தை ப்ரபஞ்ச மேன் பார்கள். இந்த ப்ரபஞ்சம் முதலில் உண்டான காலம் அநுமான கோசரமன்று. அது முடிவு பெறுங் காலமும் புத்திக் கெட்டாத தே. அதற்கு எத்திசையிலாவது எல்லையிட ஸாத்யமே இல்லை. அதற்கு எல்லை யுண்டானாலும், அவ்வெல்லைக்கு அப்புறமும் தேச மிருக்கவேண்டும். அத்தேசத்துக்கும் அப்புறமும் தேசம் பரவும். நமது புத்தியானது, முடிவுள்ள தேசத்துக்குள்ளும் முடிவுள்ள காலத்துக்குள்ளும் தான் ஸஞ்சரிக்கக் கூடியது. ஆதலால், எல்லை யற்ற தேசத்தையும், எல்லையற்ற காலத்தையும், எல்லையற்ற ப்ராக் ருத பதார்த்தங்களையும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரனான நாராயணனை யார்தான் அறியக்கூடும்?

பத்ராதிபர்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

ப்ரபோதிதவாந் நிஜாம் யயா
மயி நித்யாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம் |
க்ருபயைவ ததநந்யபோக்யதாம்
பகவந்! பக்திமபி ப்ரயச்ச மே || 54.

54. கீழ் இரண்டு ச்லோகங்களால், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், நித்ய மாயும் நிருபாதிகமாயும் அநந்யார்ஹமாயு முள்ள தம்முடைய தான் சேஷத்வத்தின் அநுஸந்தாநத்தை வெளியிட்டார். இந்த ச்லோகம் முதற்கொண்டு நாலு ச்லோகங்களினால் தம்முடைய இஷ்ட ப்ராப்தியையும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் ப்ரார்த்திக்கி றார். அதில், பகவானை அடைவதில் த்வரையை ஜநிப்பிக்கக் கூடி யவும் 'பகவானே போக்யவஸ்து' என்னும் ஜ்ஞாநத்திற்கு அநு குணமுமான பரம பக்திதான் தமக்கு முக்யமாக அபேக்ஷித மென்பது முதல் ப்ரார்த்தனை.

"நிஜாம் மயி நித்யாம் பவதீயதாம் யயா ப்ரபோதித வாந், ஸ்வயம் ஹே பகவந்! (க்ருபைவ) ஸ்வயம் க்ருபயா அந ந்யபோக்யதாம் பக்திமபி மே ப்ரயச்ச" [என் பக்கலிலே நியதமா யுள்ள உன்னைப்பற்றிய இந்த சேஷத்வத்தை எனக்கு உணர்த் தினாப்போல, நீயே அந்த க்ருபையாலேயே, ஹே பகவன்! அந ந்ய போக்யதையான பரம பக்தியையும் எனக்குத் தந்தருள வேணும்.]

ஜுஷாம் - இந்த. 'இப்பொழுது என்னால் இனிமையுடன் அநுபவிக்கும்படியான' என்பது தாத்பர்யம். 'நாம் பகவானுக்கு நிருபாதிக ஶேஷபூதர்கள்' என்னும் ஜ்ஞாநம் த்ருடமாக அநுபவத்திற்கு வந்தால், அந்த அநுபவத்தில் அத்ருஷ்ட பூர்வமான ஒரு அத்புதத்வமும் ருசியும் தோன்றும். அந்த இனிமையைத்தான் இந்த 'ஜுஷாம்' என்னும் பதம் த்யோதிப்பிக்கின்றது.

மயி நித்யாம் தவதீயதாம் - என் பக்கலிலே நியதமாக இருக்கும் உன்னைப்பற்றிய ஶேஷத்வத்தை. 'பகவானுக்கு நாம் ஶேஷபூதர்கள்; அந்த ஶேஷத்வம் அநாதியாயுள்ளது, ஒருபொழுதும் விலக்கக் கூடாதது' என்னும் ஜ்ஞாநத்தை - என்று அர்த்தம். 'தவதீயதா' என்பதற்கு 'உம்முடையதா யிருக்கும் தன்மை' என்று பொருள். அதாவது - 'நான் மற்றொருவனுடைய சொத்து அல்லேன்; உன்னுடைய சொத்தே' என்று தாத்பர்யம். அப்படி பகவானுக்கே ஶேஷமாக இருப்பதே நம்முடைய ஸ்வரூபம் என்பதும் குறிப்பு.

யதா அவபோதிதவாந் - எப்படி அறிவிக்கப் பட்டேனோ. அதாவது - 'நீயே, அத்யந்தம் அநபிஜ்ஞனாயிருந்த என் மீது க்ருபை கூர்ந்து அந்த ஜ்ஞாநத்தை உணர்த்தினாய்' என்று கருத்து.

ததவம் ஸ்வயம் க்ருபயா - அப்படியே நீயே அந்த க்ருபையுடனே. 'நீ கொடுத்தே அந்த ஜ்ஞாநத்தை நான் பெற்றேன்; அதுவும் உன்னுடைய க்ருபையாலே எனக்குக் கிடைத்ததே தவிர வேறு என்னுடைய ஶக்தியாலாவது யோக்யதையாலாவது இல்லை; அது போலவே எனக்கு பக்தியையும் தந்தருள வேணும்' என்பது தாத்பர்யம்.

அநந்யபோக்யாம் - அந்யத் போக்யம் யஸ்ய ஸ: அந்யபோக்ய:—யாதொருவனுக்கு பகவானைத் தவிர்த்து வேறு வஸ்து போக்யமாகின்றதோ அவன் அந்யபோக்யன். அவனல்லாதவன் அநந்ய போக்யன். அப்படிப்பட்டவனுடைய தன்மை அநந்யபோக்யதை. அதாவது - பகவானொழிய மற்றை எந்த வஸ்துவும் போக்யமாக புத்தியில் தோன்றாதவளவு ப்ரக்ருஷ்டமாயுள்ள ப்ரீதியே

இவ்விடத்தில் அநந்ய போக்யதையான பக்தி என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. 'ததவம்' என்பதற்கு பதிலாக, 'ததநந்ய போக்யாம்' என்று ஒரு பாடம் உண்டு. அப்பொழுது 'ததநந்ய' என்பதை ஸமஸ்த பதமாக எடுத்துக்கொள்வதைத் தவிர அர்த்தபேத மொன்றுமில்லை. ஆனால், பூர்வ வாக்யத்திலுள்ள 'யதா' என்னும் பதத்திற்கு ப்ரதிநிர்தேஶமில்லை யென்று ஒரு தோஷம்மட்டில் ஸம்பவிக்கும்.

ஹக்ஷவி ஹெ ஹமவநு! ஜெ ஷூயஜூ - அப்படிப்பட்ட பக்தியையும், ஹே பகவன், எனக்குத் தந்தருள வேணும். 'பகவான்' என்பதற்கு ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளால் பூர்ணன் என்று பொருள். 'ஒன்றை ஒருத்தனுக்குக் கொடுப்போமென்றால், ஒரு தடையில்லாத ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளால் பூர்ணனென்கை' என்பது ஸ்ரீ பிள்ளையின் ஸூக்தி. அதாவது - 'இந்தப் பக்தியைக் கொடுப்பதற்கும் நீயே தகுந்த அதிகாரி' என்பதை இந்த ஸம்புத்தி குறிக்கின்றது என்பது கருத்து.

'பகவான், எவ்வித ஹேதுவுமின்றிக்கே, கேவலம் தனது க்ருபையைக் கொண்டே ப்ரக்ருஷ்டமான இந்த ஜ்ஞாநத்தையும் பக்தியையும் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்குக் கொடுத்தானோ? அப்படிக் கொடுத்தால், கொடுப்பது நிர்ஹேதுகமாக இருக்கிறபடியால், நமக்கும் ஏன் அவைகளைக் கொடுக்கக் கூடாது?' என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கக்கூடும். உண்மையாகவே பகவானால் கொடுக்கப்படும் ஜ்ஞாந பக்த்யாதிகளுக்கு அநுரூபமான அர்ஹதை நம்மிடத்தில் அஸம்பாவ்யமே. ஆனால், ஏதோ ஒரு ஸுக்ருத விஶேஷத்தை வ்யாஜமாகக் கைப்பற்றி, அதனைத் தனது க்ருபையால் பெரியதாகப் பாவித்து அது வழியாகவே நம்மை ஈஶ்வரன் அநுக்ரஹிக்கிறான் என்று நாம் அறிய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஈஶ்வரனிடத்தில் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். ஶாஸ்த்ரமும் அப்படியே சொல்லுகிறதென்று பெரியோர்கள் நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள்.

'பரமைகாந்திகள் பகவானிடத்தில் ஒன்றையும் யாசிக்கக் கூடாது' என்று நிஷேதமிருக்கையில், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், எப்படி

இந்த யாசித்தலைச் செய்கிறார்?' என்றும் ஒருஶங்கை ஜநிக்கலாம். பலாபி ஸந்தியின்றிக்கே நாம் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று

"கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதேऽர்ஜுந ।
ஸங்கம் த்யக்த்வா பலம் சைவ ஸ த்யாக: ஸாத்விகோ மத: ॥"

ஸ்ரீ பகவத் கீதையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஹிதைகளிலும்,

"நிராஶீ: கர்மஸம்யுக்தம் ஸாத்விகம் ஸாவ்யக்ஷயம்"

[பலத்தை உத்தேஶிக்காமலே எவனொருவன் பகவத்கைங்கர்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறானோ, அவனே ஸாத்வதன்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதமாக ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையில், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், எப்படி ஶாஸ்த்ர விருத்தமாக "ஜ்ஞாநம் ப்ரயச்ச, பக்திம் ப்ரயச்ச, பாகவதகடாக்ஷம் ப்ரயச்ச" என்று பலங்களை யாசிக்கிறார்? என்னும் ஶங்கை உபபந்நமே. ஆனால், இந்த நிஷேத வாக்யங்களுக்கெல்லாம் 'அஹித பலங்களை யாசிப்பது நிஷித்தம்' என்பது தாத்பர்யமென்றும், பகவானுடைய பாதாரவிந்த ஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநம் பக்தி பாகவதகடாக்ஷம் முதலியவற்றின் யாசனையை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமில்லையென்றும் பெரியோர்கள் நிர்வாஹம் செய்திருக்கிறார்கள். 'அந்நம், பாநம், தநம், வஸ்த்ரம், ஆயுஸ், ஆரோக்யம், ஸ்வர்க்கம் முதலிய லௌகிக பலங்கள் அஹிதங்கள்; தத்வஜ்ஞாநம், பக்தி, பாகவதகடாக்ஷம் முதலிய ஆமுஷ்மிக பலங்கள் ஹிதங்கள்' என்று விபாகம்.

"அந்நம் பாநம் தநம் வஸ்த்ரம் ஶய்யாஸநாஶநாஶநம் ।
ஆவஶ்யகி ந யாசேத பூஜக: பரமேஷ்டிந: ॥"
"த்வத்பாத பக்திஜ்ஞாநாப்யாம் பலமந்யத் கதாசந ।
ந யாசே த்ருணதோ விஷ்ணோ யாவந்நாஸ்த்யபுநர்பவம் ॥"

இத்யாதியான ஶாஸ்த்ர வாக்யம் ப்ரமாணம்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ப்ராஹ்மண பஞ்சம ஸம்வாதம்.

தர்மாலயம் என்னும் நகரத்தில் தத்வதர்ஶி என்னும் ஒரு ப்ராஹ்மணன் ஒருநாள் காலையில் நகரத்துக்கு வெளியிலிருக்கும் ஓர் தடாகத்திற்குப் போய், தன் நித்யகர்மாநுஷ்டாநத்தை முடித்துக்கொண்டு திரும்பிவருகையில், தெய்வப்ரியன் என்னுமோர் பஞ்சமன் அவ்வந்தணன் அருகில்வந்து தண்டனிட்டு, 'ஓ அந்தணரே! எனக்கு இன்று நல்லபொழுது விடிந்தது; அதனால் தங்களைத் தர்ஶித்தேன்; என் மநஸ்ஸில் கொஞ்சம் நாளாகச் சில ஸந்தேஹங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன; அவற்றைத் தாங்கள் நீக்கி என்னை நற்கதிக்கு ஆளாக்கவேண்டும்' என்று வணக்கத்துடன் கேட்டுக்கொண்டான்.

அவ்வந்தணன், தனக்கு அநேக வைதிக லௌகிக கார்யங்களிருப்பினும், அப்பஞ்சமனுடைய நற்குணத்தினாலும் அவனுடைய தெய்வ பக்தி பூர்ணமான வசநங்களினாலும் அதற்கு உடன்பட்டு, 'ஓ பஞ்சமனே! என்னுடைய வைதிக கார்யங்களுக்கு விரோதம் நேரிடாமல் முக்யமான ஸம்ஶயங்களைச் சீக்ரம் கேள்; தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன்' என்று சொல்ல, தெய்வப்ரியன், 'நான் வெகுநாளாக இந்நகரத்துக்கு ஸமீபத்தில் ஓர் தெருவில் இருக்கிறேன்; அத்தெருவில் இருப்பவர்களுக்குத் தலைவனாக அவர்களால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இரண்டு தினங்களுக்கு முன் அத்தெருவில் ஒருவர் அதிக நாகரிக வேஷத்தோடு வந்து எங்களைக் கூப்பிட்டு, 'உங்களை ப்ராஹ்மணராக ஆக்கிவிடுகிறேன்; இன்று முதல் நீங்கள் ப்ராஹ்மணனைக் கண்டால் வணங்

கவும் ஓதுங்கவும் கூடாது; அந்யாயமாக இக்காலத்திய ப்ராஹ்மணர் உங்களைக் கெடுத்துவிட்டார்கள்; ஆண் பெண் தவிர வேறு ஸ்திரமான ஜாதியில்லை; மற்ற ஜாதி யெல்லாம் எல்லாருக்கும் உண்டாகலாம்; நல்ல ஆசாரத்தையும் படிப்பையும் குணங்களையும் நீங்கள் அடைந்தால் நீங்களே ப்ராஹ்மணர்; நீங்கள் இப்படி அவர்களுக்கு அடிமை செய்வதற்கும், அவர்கள் மேலான ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டதற்கும் காரணம் ப்ராஹ்மணர்களே' என்று பலவாருக வெகு ஆச்சர்யமாகப் பல விஷயங்களைப் போதித்து, 'த்ராவிடன்' என்னும் ஒரு பத்ரிகையை ஒவ்வொருவருக்கும் இனமாகக் கையில் கொடுத்துப் 'படியுங்கள்; இன்னமும் தினந்தோறும் ஒரு பத்ரிகை அனுப்பிவைக்கிறேன்' என்று சொல்லிப்போனர். அன்றுமுதல் எங்கள் தெருவில் பெரிய சச்சரவு உண்டாகி இரண்டு கக்ஷிபாக ஜனங்கள் பிரிந்து விட்டனர். அதில் ஒரு கக்ஷிக்காரர், 'இதுவரையில் நம் முன்னோர்கள் நடந்தபடி, நாம் மற்றவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்துதான் நடக்க வேண்டும்; அப்படிச் செய்யாவிட்டால் நாம் நரகத்துக்கு ஆளாவது நிச்சயம்; நாம் ஈச்வரனுக்குப் பயந்து நடக்காவிட்டால், மரங்களாயும் விலங்குகளாயும் புல் பூண்டுகளாயும் பிறந்து கஷ்டப்படுவோம்; ஆகையினால் நாம் நம்பாடுவான் திருவள்ளுவர் முதலான மஹாஜ்ஞானிகள் நடந்தவழியே நடந்து நல்ல கதியை அடைவோம் என்கிறார்கள்'.

'மற்றவர்களோ அதிக நாகரிகம் பூண்டு அவரவர் மனம்கொண்டபடி யெல்லாம் சொல்கின்றனர். நான் அதற்கு உடன்படாமல், முன்னோர்களை அநுஸரித்து நடக்கிறவனானாலும், எனக்கு அவர்கள் சொல்வதில் சில ஸந்தேஹங்கள் உண்டாகின்றன. அவை தீரும்படி தாங்கள் க்ருபைகூர்ந்து உரைத்தால், நான் ஸம்ஶய மற்று என் ஆத்மா நரகம் போகாதபடி காப்பாற்றின புண்யம் தங்களுக்கு உண்டாவதோடு, என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் நல்வழிக்கு வரும்படி செய்வது ஸுலபமாகும்' என்று மறுபடியும் தண்டனிட்டுக் கேட்டுக்கொண்டான்.

அவ்வந்தணன், 'இதென்ன கலியின் கொடுமை!' என்று நடுங்கி, பிறகு அப்பஞ்சமனுடைய வணக்கம் ப்ரார்த்தனை இவைகளுக்கு இணங்கிக் 'கேள்' என்று சொல்ல, தெய்வப்ரியன் கேட்கத் தொடங்கும்போது, 'ஐயா! அவர் எங்கள் தெருவில் உபதேசித்த விஷயங்களில் முக்யமானவற்றை ஒவ்வொன்ருகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; உத்தரம் அளிக்கவேண்டும்' என்றான்.

தெய்வப்ரியன் :—ஹிந்துக்கள் என்றால் யாருக்குப் பெயர்?

தத்வதர்ஶி :—இந்தியா தேசத்தில் (புதிதாக வந்தவர்கள் அல்லாத) அநாதியாக இருந்தவர்களை இந்துக்கள் என்கிறார்கள் சிலர்; நம் அநாதியான வேதம் ஸம்ருதி புராணங்களை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டு அதன்படி நடக்கிறவர்கள் இந்துக்கள் என்கிறார்கள் சிலர்; இது ஶாஸ்த்ர விஷயமல்ல; இது எப்படி யிருந்தால் என்ன?

தெய்வ :—தாங்கள் சொன்ன இரண்டு விதத்திலும் நாங்கள் இந்துக்கள் தானே?

தத்வ :—ஆம்; அதற்கு என்ன ஸந்தேஹம்?

தெய்வ :—இப்போது கவர்ன்மெண்டாரிடம் ஸ்வயராஜ்யம் கேட்பவர்கள் ப்ராஹ்மணர்கள்தாமென்றும், அது கிடைத்தாலும் அவர்களுக்குத்தான் அந்த ஆட்சி யென்றும் சில பேபரில் இருக்கிறதே?

தத்வ :—அது சுத்த பிசகு; எல்லா இந்துக்களும்தான் கேட்கிறார்கள்; ஆங்கிலேயர் இராஜ்யம் கொடுத்தாலும், எல்லா இந்துக்களும் சேர்ந்துதான் ஆள்வதாகக் கேள்வி; இந்துக்களுள் பக்ஷபாதம் கிடையாது; இதுதான் வாஸ்தவம்.

தெய்வ :—ப்ராஹ்மண்யம் குணத்தினால் வந்துவிடு மென்றும், ஜன்மத்தினால் இல்லை யென்றும் சொல்லுகிறார்களே, அது அப்படியா?

தத்வ :—ப்ராஹ்மண்யம் மாத்ரமேயல்ல; ப்ராஹ்மணன், க்ஷத்ரியன், வைஶ்யன், சூத்ரன் என்கிற 4 - ஜாதியும் பிறப்பினாலே வருகிறது. நற்குணம், ஆசாரம், இவை இருந்தால்

அவர்களை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காக மற்றவர்களையும் ப்ராஹ்மணனுகச் சொல்வதுண்டு; சூரத்தனமுள்ள மனிதனை ஆண் சிங்கம் என்பதுபோலவும், அதிக ஐஶ்வர்யமுள்ளவனை ராஜா என்பது போலவும், அதிக ரூபமுள்ளவனை மன்மதன் என்பது போலவும், போலியாக நல்ல குணத்தையிட்டு ப்ராஹ்மணன் என்று சொல்வது வழக்கம். இதைக்கொண்டு, பெண்கொடுத்து வாங்கவும், கூட இருந்து புஜிக்கவும், வேதங்களைச் சொல்லவும், வைதிக கார்யங்களைச் செய்யவும் ப்ரமாணமில்லை.

தேய்வ:—இது பக்ஷபாதமன்ருே? கூட இருந்து புஜித்தால் என்ன? கூட இருந்து வஸித்தால் என்ன? எல்லாரும் ஒரே மானிடர்தானே!

தத்வ:—நாம் எல்லோரும் ஈஶ்வரன் ஆஜ்ஞையை மீருமல் நடக்கவேண்டும். ப்ராஹ்மணன் மற்ற ஜாதியாருடன் ஸஹபோஜநம், ஸஹவாஸம் செய்யக்கூடாதென்று ஈசனது கட்டளை இருக்கிறபடியால், அதை மீறக்கூடாது; ப்ராஹ்மணன் தன் பெண்டிரோடுகூட உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறதில்லையே! தன் ஜாதியில் கூட ‘[illegible] ந ஸம்ஜீத ப்ராஹ்மண [illegible]’ என்கிற விதியை அநுஸரித்து மற்றவர்களோடும் சாப்பிடுகிறதில்லையே! தன் பெண்டிர் தூரஸ்த்ரீயானலும் அல்லது ப்ரஸவித்தாலும் அவர்களை தூர ஒதுங்கிப் போகும்படி செய்கிருனே! அவர்களுடன் பேசவேமாட்டானே! அதிகமான அநாசாரமுள்ள ப்ராஹ்மணனேடும் ஆசாரமுள்ளவன் வஸிக்கவும் பேசவும் மாட்டான். இப்படியெல்லாமிருப்பது ஈசனது ஆஜ்ஞைக்குப் பயந்திருப்பதனலன்றி பக்ஷபாதமல்லவே.

தேய்வ:—ஈஶ்வரன் எல்லாரிடமும் ஸமமாக அருள் புரிபவன் தானே! ஏன் அந்த ஈஶனது ஆலயங்களில் பஞ்சமன் போகக்கூடாதென்கிருர்கள்? பஞ்சமன், ஆலயங்களுக்குள் போகக் கூடாதென்று ஶாஸ்த்ரமிருக்கிறதெனில்,

திருநாராயண புரத்தில் மட்டும் ராமாநுஜாசார்யர் பஞ்சமர்களைக் கோவிலுக்குள் ப்ரவேஶிக்க ஏன் அநுமதி கொடுக்கவேண்டும்?

தத்வ:—பஞ்சமர்களும் மற்றை மதஸ்தர்களும் கோவிலுக்குள் போகக்கூடாதென்று ஶாஸ்த்ரம் இருப்பதனுல் தான் அவர்கள் ப்ரவேசிக்கக் கூடாதென்கிருர்கள். திருநாராயண புரத்தில் மட்டும் ஒரு கலாப காலத்தில் உடையவர் செல்வப்பிள்ளையை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரும்போது, ம்லேச்சர்கள் உடையவரையும் திருநாராயணனையும் ஹிம்ஸை செய்ய யத்தனித்த போது, அப்பஞ்சமர்கள், அவர்களால் ஹிம்ஸை ஏற்படாதபடி உபகரித்தபடியால், அந்த உபகாரத்திற்காக அப்பஞ்சமர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி வருஷத்துக்கு ஒருநாள் மட்டும் அவர்கள் கோவிலுள் முதல் ப்ராகாரத்தில் த்வஜஸ்தம்பத்துக்கு வெளியிலிருந்து செல்வப்பிள்ளையை ஸேவிக்கும்படி அநுமதிகொடுத்து, அது, ஶாஸ்த்ர விருத்தமானதனுலே தான் உடனே கோவிலுக்கு ஒவ்வொரு வர்ஷமும் பெரிய ஸம்ப்ரோக்ஷணமும் நடத்தும்படி உடையவர் நியமித்தருளினர். இதன் விஸ்தாரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குருபரம்பரையைப் பார்த்தால் நன்கு விளங்கும். பஞ்சமர் கோவிலுள் புகுவது ந்யாய்யமானுல், அவர்கள் புகுந்த மறுதினம் கல்யாணிபுஷ்கரிணி தரைகாணும்படி ஜலத்தை யெடுத்துச் சுத்தி செய்வதும், ஏராளமான பணச்செலவுடன் ஸம்ப்ரோக்ஷணம் செய்வதும் எதற்காக? தவிரவும், ஸ்ரீரங்கம் முதலான மற்றைத் தேவாலயங்களிலும் அவர்கள் ஏன் உள்ளே போகக்கூடாது? மேலும், பஞ்சமர்கள் ஒரு கோவில்கட்டி அக்கோவிலில் போய் அவர்கள் வந்தநம் செய்வதை ஒருவரும் தடுக்கவில்லையே!

தேய்வ:—ஏன் பஞ்சமர்களுக்குப் பெரிய உத்யோகம் கிடைக்காமல் ப்ராஹ்மணர்களே எல்லா இடங்களிலும் மேன்மையடைகிருர்கள்?

தத்வ :—இதென்ன பாவம்? பஞ்சமர்களைப் படிக்கக் கூடாதென்று யார் சொல்லுகிறார்கள்? படித்திருந்தவர்களுக்காவது வேலை கொடுக்கக் கூடாதென்றும் ப்ராஹ்மணர் சொல்லவில்லையே! பக்ஷபாதமின்றிச் செங்கோல் செலுத்தும் ஆங்கிலேயர், ஏன் அவர்களுக்கு உயர்ந்த ஸ்தானத்தைக் கொடுக்கமாட்டார்கள்? ப்ராஹ்மணரைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்த பதவியிலிருக்கும் ஆங்கிலேயரைப் பார்த்து அப்பஞ்சமர்கள் ஏன் பொறாமைப்படக் கூடாது?

தேய்வ :—பஞ்சமர்களுள் ஒருவரான ஒரு ஆழ்வாரை ப்ராஹ்மணர் கோவிலுள் வைத்தும், அவரை வந்தனம் செய்தும், அவர்க்கு உத்ஸவம் செய்தும் வருவதேன்?

தத்வ :—அவர் பஞ்சமரிற் பிறந்தவரல்லர்; அயோநிஜர்; நெற்கதிரில் அவதரித்தவர். ஆனால் அவர் ஒரு பஞ்சமர் வீட்டில் வளர்ந்தபடியினால் அவரைப் பஞ்சமர் என்று சொல்கிறார்கள். அங்கும் அவர் பஞ்சமஸ்தன்யம் புஜித்தாரில்லை. அவர் இப்போது முக்தரானார். தேஹம் போனபிறகு ஆத்மாக்களுள் ஜாதிபேதம் கிடையாது. கோவிலுள் அவர் அர்ச்சா ஶரீரத்துடன் இருக்கிறார். முன் பஞ்சமர்களுடன் வஸித்த ஶரீரம் போய்விட்டது. ஆகையினால் அவரை வந்தனம் செய்கிறார்கள். அவர் பஞ்சமஶரீரத்துடனிருக்கும் போது அவர் ப்ராஹ்மணனாக இருந்து ப்ராஹ்மண கார்யங்களைச் செய்ததாக ஒருவரும் சொல்லவில்லை.

தேய்வ :—ப்ராஹ்மணர்கள் எல்லாரும் த்ரவ்ய முள்ளவர்களாயும், மற்றை எல்லா ஜாதியாரும் ஏழைகளாகி ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வேலைசெய்து ஜீவிக்கக் காரணமென்ன?

தத்வ :—ஏன் உனக்கு விபரீத புத்தி உண்டாச்சுது? ஜகத்தொகையில் ப்ராஹ்மணர் நிரம்பவும் குறைந்தவர்கள். பிச்சையெடுத்து ஜீவிப்பது இவர்களுக்குத்தான் உண்டு. கொஞ்சம் கிடைத்ததைக் கொண்டு ஸந்தோஷமடையும்

படி இவர்களுக்கு விதி. ஆஹாரம் முதலியவற்றில் அதிக செலவில்லை. ப்ரதி மாஸம், 15 நாள் வ்ரத தினமாகவே இருக்கும். ஆகையால் தான் இவர்களுக்குத் தேஹபலமில்லை. கள், மாம்ஸம் முதலான செலவும் இல்லை. தன் ஶக்திக்கு நிரம்பவும் குறைந்தே செலவழிப்பது வழக்கம். உள்ளே பட்டினியாலும் வெளியில் கௌரவமாயும் திரிவதால் அர்த்தவான்களாகத் தோன்றுகின்றனர். தவிரவும், வேதஶாஸ்த்ரங்களை விஶேஷமாகப் படித்து, ‘மற்றவர் ஜீவிக்கும் வழிகள் எல்லாம் பாபம் பாபம், என்று பயந்து, பட்டினியே ஆஹாரமாய், கந்தையுடுத்தி, கலைந்த கூந்தலோடு, கரைந்து அழுகின்ற குழந்தைகள் சூழ்ந்து, கொடும்பசி கொண்டு, கடுஞ்சொற்களை பேசும் கலியுகப் பெண்ணோடு, கோவில் சத்திரங்களில் கொடுங்கோபம் கொண்ட குற்றேவல் செய்பவனால் கழுத்தில் கை பூண்டு கீழே விழுந்துருளும் ப்ராஹ்மணர்களை நீ பார்க்கவில்லையோ? இன்னும், பிச்சையெடுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்காகவே பெருந்தன்மை பூண்டு பொருள் கொண்ட பெருஞ்செட்டியார்களால் ப்ரதிதினம் கட்டப்படும் சத்திரங்களை நீ பார்க்கவில்லையோ? தென்னரங்கம் முதலான தேவாலயத்திலும் திரு வீதி தன்னிலும் தேவோத்ஸவத்திலும் தென்னிந்தியா ரயில் தன்னிலும், தின்பண்டம் பூண்ட தட்டுக் கூட்டங்களைத் தலைமீது கொண்டு, தன் பெண்டிர் துணையாகத் திரிந்து, ஓடி வயிறு வளர்க்கும் ப்ராஹ்மணர்கள் உன் கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லையோ? இன்னும் பெருங் கோபங் கொண்ட பிற ஜாதிப்ரபுக்கள் பார்வைக்கு எதிராகப் பாதத்தின் கீழ்நின்று ப்ரதிதினம் நாலு அணா பெருந்தனம் பெற்றுப் பொய் சொல்லும் வேலைக்குப் போர் புரிந்து நிற்கும் ப்ராஹ்மணர்களை நீ பார்க்கவில்லையோ?

புத்தங்கோட்டகம். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்,

(இன்னும் வரும்.)

ஶ்ரீ:.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

குருபரம்பராநுஸந்தாந க்ரமம்.

ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸம்ஶுத்திம் ப்ரபந்நவம்ஶநதிக்ரமே ।
ஶ்ரீவேதாந்ததேஶிகேந்த்ராணாமாசார்யோக்திவ்யாக்யாஸ்மஹே ॥

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகையின் 7 - வது ஸம்புடம் 8 - வது ஸஞ்சிகையில் குருபரம்பராநுஸந்தாந க்ரமத்தைப்பற்றி ஸ்ரீமாந் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி எழுதினதில் "ஆரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்தைத் தூஷிக்க நாம் யத்தனிக்கவில்லை; அது ஸப்ரமாணமோ நிஷ்ப்ரமாணமோ எப்படியோ இருக்கட்டும்" என்று சொல்லியிருப்பதால், இதில் சில விஷயங்களை அடியேன் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளவேண்டியதா யிருக்கிறது.

ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, முதலில் ஆரோஹண க்ரமத்தை ஆதரிப்பவர்களுடைய ப்ரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டிவிட்டு, அவரோஹண க்ரமத்தை ஸ்தாபிக்க ஆரம்பித்தபோது, 'ஆ பகவத்த:' என்கிற இடத்திலுள்ள 'ஆ' என்பதற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் தான் ந்யாயமென்று எழுதிவிட்டு, 'ஆ' பதத்திற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வத்தை ஸ்தாபிக்க பஹுப்ரயோக ப்ரமாணங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார். 'ஆ' என்பதற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் உண்டென்பதில் யாருக்கும் விப்ரதிபத்தியில்லை. ஆனால், 'ஆ பகவத்த:' என்னும் இடத்திலுள்ள 'ஆ' என்பதற்கு, ஆரம்பார்த்தகத்வம் சொல்லுகிறதா? அல்லது, அவஸாநார்த்தகத்வம் சொல்லுகிறதா? என்பதில் தான் விவாதம் ஏற்படுகிறது. 'ஸ ஆசார்ய

யவம்ஶோ ஜ்ஞேயோ பவதி—ஆசார்யாணா மஸாவஸாவித்யா பகவத்த:' என்னும் ரஹஸ்யாம் நாயவாக்யத்தில், 'ஆ' என்பதற்குப் பர்யந்தார்த்தகத்வம் (முடிவு) சொல்லுவது தான் ந்யாயம். ஏனெனில், 'ஆசார்யவம்ஶோ ஜ்ஞேய:' என்று 'ஆசார்ய' 'வம்ஶ' என்கிற பதத்வய ஸ்வாரஸ்யத்தால் 'ஆசார்யாத் ப்ரப்ருதி' என்று பூர்வாவதி ஸ்வத: உபஸ்தித மாகிறபடியால் அவ்விஷயத்தில் 'ப்ரப்ருதி' என்கிற ஆகாங்க்ஷை ஶாந்தையாகி, 'கியத்பர்யந்தம்' என்கிற உத்தராவதி விஷயிகையான ஆகாங்க்ஷையே உத்திதையாகிறபடியால், 'காங்க்ஷித விதாநம் ஜ்யாய:' என்கிற ந்யாயப்படி அந்த ஆகாங்க்ஷா ஶாந்த்யர்த்தம், 'ஆ' என்பதற்கு அவஸாநார்த்தகத்வத்தை ஸ்வீகரித்து, 'ஆசார்யன் முதல் பகவான் வரையில்' என்று அர்த்தம் சொல்வதுதான் உசிதமானது.

மேலும், இந்த இடத்தில் 'ஆ' பதத்திற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் சொல்லுவது ஸ்ரீ தேசிகன் ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கு ஸர்வாத்மநா விருத்தம். குருபரம்பரா ஸாரத்தில் 'முமுக்ஷுவுக்கு ஆசார்யவம்சம் பகவானளவும் செல்ல வநுஸந்திக்க வேணுமென் றோதப்பட்டது' என்று ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்கிறார். 'ஆசார்ய வம்ஶம்', 'ஓதப்பட்டது' என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தாலும் வ்யாக்யாந ப்ராமாண்யத்தாலும் இந்த த்ரமிட ஸூக்தி, பூர்வோக்த ரஹஸ்யாம் நாயவசநத்திற்கு வ்யாக்யாந ரூபமென்று ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகிறது. இந்தத்ரமிட ஸூக்தியிலோ, 'பகவானளவும் செல்ல' என்று அருளிச்செய்திருக்க, நாம் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ஸூக்தி விருத்தமாய், இவ்விடத்தில் 'இப்படி அநேகம் ப்ரஸித்த ப்ரயோகங்களில் 'ஆ' என்கிற அவ்யயத்துக்கு 'ஆரம்பம்' என்கிற அர்த்தம் ஸுப்ரஸித்த மாகையால், 'ஆ பகவத்த:' என்னும் ஶ்ருதியிலும், மற்ற ப்ரமாணங்களை அநுஸரித்து, 'பகவானே ஆரம்பித்து' என்று அர்த்தம் சொல்வது தான் ந்யாய்யமாகும்' என்று எழுதுவது ந்யாயமாக மாட்டாது.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் நித்ய வ்யாக்யாநாதிகாரத்தில், “[illegible]” என்று ஸ்ரீ தேசிகன் அநுக்ரஹித்திருக்கிருர்.

இந்த ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷாப்ரகட்டகார்த்தத்தை விமர்ஸி பார்க்குப் புத்தக்கோட்டகம் ஸ்வாமி ‘[illegible]’ என்கிற

ஸ்தலத்தில் ‘ [illegible] ’ பதத்திற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் சொன்னதும், ‘[illegible]’ என்கிறதும் ‘பகவானளவும் செல்ல’ என்கிறதும் ‘[illegible]’ என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தினுலும் ‘[illegible]’ என்பதற்கு ஸாதகமாகச் சொல்லும் ப்ரகரணத்தைப் பார்த்தால் ஶரணுகதி காலத்தில் ஸ்வாசார்ய ப்ரார்த்தநை முதலில் செய்யவேண்டியதை ஸூசிப்பிப்பதற்காக என்றும் சொல்லலாம்; அப்யுபகம்ய வாதமூ யிருந்தாலும் இருக்கலாம்” என்று அவர் எழுதினதும் ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளத்திற்கு விபரீதமானவையென்று ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படும். மேலும், ‘[illegible]’ என்கிற வசநத்திலுள்ள ‘[illegible]’ பதம் ஶரணுகதி வாசகமல்லவென்று பஹு ப்ரமாண ப்ரதர்சந பூர்வகம் ப்ருஹத் குருபரம்பராஸாராஸ்வாதிநியில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆரோஹண க்ரமத்தை எழுதிவிட்டு, “இந்த க்ரமம் ‘[illegible]’ என்கிற ஶ்ருதியையும், ‘[illegible]’ என்கிற பாஷ்யகார வசநத்தையும் பற்றி இருக்கிறது” என்று பிள்ளை லோகம் ஜீயர் எழுதுகிருர். ‘[illegible]’ என்று ஸாரவிவரணீ. “இப்படி ஸர்வமுமுக்ஷுக்களுக்குள்ளும் ஆசார்யவத்வம் வேண்டினுலும், ‘[illegible]’ என்று கீழ்சொன்னபடியே, அவ்வாசார்யர்களை அநுஸந்திக்க வேணுமோ? வேண்டிலும் இந்த க்ரமநியமமும் பகவத் பர்யந்தத்வமும் வேணுமோ? வென்ற விவை மூன்றுக்கும் ப்ரமாணம் காட்டுகிருர் - முமுக்ஷுவுக் கித்யாதியால்” என்று ஸாராஸ்வாதிநீ.

இப்படி ப்ரமாண ஸித்தமான ஆரோஹண க்ரமத்தையே ‘[illegible]’, ‘என்னுயிர் தந்தளித்தவரை’, ‘[illegible]

தம் ஙாமம் । வத்ராக்ஷதாய ஶம்ஜிஜ லெஸெதஶ ஙமோஙமோவதீநு வம்ஶெ' என்னும் ஸ்ரீதேசிக ஸூக்திகள் கடாக்ஷிக்கின்றன. ஆகையால், " அடியில் 'மாநாஷ்யூ தாநாஷ்யூ' என்று அருளிச்செய்தது, மங்கள ஶ்லோகத்தில் விசேஷ உபகாரத்தை நினைத்துத் தம் ஆசார்யனை அநுஸந்தித்தபடி " என்று புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி எழுதியிருப்பது உசித நிர்வாஹமல்ல. ஸ்வரஸோபபந்ந விஷயத்தில் இப்படி நிர்வாஹம் காட்டுவோர்க்குப் பாசுர நிர்வாஹம் ப்ரச்யுதமாய்த் தீரும்.

'முண்டகோபநிஷத், சாந்தோக்யம், விஷ்ணுபுராணம், மஹாபாரதம், கீதை முதலிய ப்ரமாண க்ரந்தங்களில் வித்யோபதேச குருபரம்பரா ப்ரஸ்தாவத்தில் அவரோஹண க்ரமமே ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஶிஷ்ய க்ருத்யாதிகாரத்தில் மைத்ரேயனுக்குப் பராஶர மஹர்ஷி உபதேசித்தாப்போலே, குருபரம்பரையை ப்ரகாசிப்பிக்க வேணுமென்று ஸாதித்திருப்பதாலும், அவரோஹண க்ரமமே ப்ரமாண ஸித்தமென்றும் ஸ்ரீதேசிகாபிமத' மென்றும் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி எழுதுகிறார்.

இதில் முதலாவது, குருபரம்பராநுஸந்தாநம் வேறு, குருபரம்பரா ப்ரகாஶநம் வேறு என்பதையும், ஆத்யம் ஶிஷ்ய க்ருத்யம் த்விதீயம் ஆசார்ய க்ருத்யம் என்பதையும் நாம் ஜ்ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு ஸத்வித்யோபதேசம் பண்ணும்போது இந்த விஷயம் ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாய ஸித்தம்தானு? அல்லது ஸ்வகபோல கல்பிதமா? என்று ஶிஷ்யனுக்கு ஸம்ஶயம் உண்டாகாம லிருப்பதற்காகவும், அவதாநாதிக்யத்திற்காகவும் ஆசார்யன் தனது வித்யோபதேச குருபரம்பரையை ப்ரகாஶிப்பிக்க வேண்டியது ஆவஶ்யக மாகையால், அதில் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்ந ப்ராதமிக

பரமாசார்யனை முன்னிட்டுக் குருபரம்பரா ப்ரகாஶநம் தான் யுக்தமானது. இவ்வபிப்ராயத்தாலே தான் முண்டகாதிகளில் வித்யோபதேஶ குருபரம்பரை அவரோஹண ரீதியில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

'ஸ தாவ ஶ்ரேஷ்டதமோ மாநாநா:' என்று நிஷ்கர்ஷித்தபடி உபகாரர்களான ஆசார்யர்களை அநுஸந்திக்கும்போது தனக்கு அத்யந்தோபகாரகனை ஸ்வாசார்யனை முன்னிட்டுக்கொண்டு, பகவத் பர்யந்தம் அநுஸந்திப்பது தான் ஸச்சிஷ்யனுக்குப் பூர்வோக்த ப்ரமாண ப்ராப்தம்.

இவ்விஷயம் " இப்படி 'மாநா மதுரீயாநு' என்றும், 'த மிமம் ஸவதுஸம்வஜ மோவரயதும் விதநம் மாநாம்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பரமாசார்யனை ஸர்வேஶ்வரன் முதலாக ஸதாசார்ய ஸம்ப்ரதாய ஸமாகதங்களாய் ஸிம்ஹீஸ்தந்யம்போலே விஜாதீயர்க்கு ரஸம் தெரியாத ரஹஸ்ய த்ரயார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹேண சேர்த்துத் தாங்களும் அநுஸந்தித்து, 'யொ மொவா யதி............' என்று சொல்லப்பட்ட தைவ ப்ரக்ருதிகளுக்கு 'ஸம்வத்ஸரம்............' இத்யாதிகளில் சொன்ன பரீக்ஷாதி மூல குண நிஶ்சயபூர்வகமாக 'ஶ்ரூதா உதந்த்ரு ஸகாஷ்டஷு தெத்ருவ வ கூதஹுஷம்' என்னலா மவஸ்தையிலே அஷட்கர்ணமாக வெளியிட்டு " என்கிற ஆசார்ய க்ருத்யாதிகார ஸ்ரீஸூக்தியாலும், " தானிப்படிப் பெற்ற ரஹஸ்யத்ரயஸாரார்த்தமான மஹாதநத்தை முன்னி லதிகாரத்தில் சொன்னபடியே, உசித ஸ்தாநமறிந்து ஸமர்ப்பிக்கும்போது 'கயயாசி............' என்று ஸ்ரீபராஶர ப்ரஹ்மரிஷி மைத்ரேய பகவானுக்கு அருளிச்செய்தாப்போலே, குருபரம்பரையை ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு; தன் க்ருதஜ்ஞதையும் அர்த்தத்தின் சீர்மையும் தோற்ற உபதேசிக்கவேணும் " என்னும், " யதார்யாயம் கேட்டுச் சொல்

லச்செய்தே, சொல்லும்போது குருவை ப்ரகாஶிப்பியா தொழிபு மாகில் இவன் சொல்லுகிற அர்த்தங்கள் வேரில்லாக் கொத்தான் போலே அடியற்றவையோ என்று ஶிஷ்யனுக்கும் அதிஶங்கை பிறக்கும்படியாய் அநாதர விஷயமாம்" என்னும் ஶிஷ்ய க்ருத்யாதிகார ஸூக்தியாலும் ஏற்படுகிறது.

"இதனாலே ஆசார்யனுக்கு ரஹஸ்யோபதேச காலத்திலே [illegible] இன்னார் இன்னாருக் குபதேசித்தார்க ளென்று க்ரமமாகக் குருபரம்பரா ப்ரகாஶநம் கர்த்தவ்ய மென்றும், தான் ஸ்வயமாக ரஹஸ்யத்ரயார்த்தாநு ஸந்தாநரூப விமர்ஶ காலத்தில் குருபரம்பரா ஸாரோக்த க்ரமமாக ஸ்வாசார்ய மாரப்ய பகவத் பர்யந்த குருபரம்பராநு ஸந்தாநம் பண்ணவேணு மென்றும் கருத்து வெளியிடப்பட்டது" என்று ஶிஷ்ய க்ருத்யாதிகார ஸாரா ஸ்வாதிநியில் ஸகல ப்ரமாண ஸித்தமாய் ஸர்வ ஸ்ரீஸூக்த்ய விருத்தமாய் ஒரு வ்யவஸ்தை காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

யதிராஜ ஸப்ததியில் காணும் அவரோஹ க்ரமமும், தயாஶதகத்தில் கர்ப்பிதமான ஆரோஹ க்ரமமும், இவ்வித வ்யவஸ்தையையே தாத்பர்ய வ்ருத்யா த்ருடப்படுத்துகிறது. [illegible] ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரை ஸ்துதிக்க ஆரம்பிக்கும்போது [illegible] ஸகலார்த்தங்களுக்கும் ப்ராதமிக பரமாசார்யனாய் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகனான ஸர்வேஶ்வரனை ப்ரதமத: ஸ்துதித்துக்கொண்டு, ப்ரக்ருத க்ரந்த ஸ்துத்யரான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வரையில் குருபரம்பரா ஸ்துதியை அவரோஹண க்ரமத்தில் செய்யவேண்டியது அத்யந்தோசித மன்றோ? ஆகையால் தான் அவரோஹண க்ரமத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்குப் பிந்தின ஆசார்ய பரம்பரையை ஸ்வாசார்ய பர்யந்தம் ஸ்துதிக்காமல், '[illegible]' என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரையே ஸ்துதிக்க ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பகவானையும்

ஸ்வாசார்யனையும் சேர்த்துச் சொல்லுமிடத்திலல்லவோ, அநுஸந்தாநத்தில் ஆரோஹண க்ரமமா? அவரோஹண க்ரமமா? என்னும் விசாரத்திற்கு அவகாஶம்? அப்போ தன்றோ க்ரம நிர்ணயகமான ரஹஸ்யாம்நாயவசநம் ப்ரவ்ருத்திக்கும்?

இதனால் "ஸ்ரீ தேசிகன் '[illegible]' என்று ஆரம்பித்து அவரோஹண க்ரமத்தை ஸாதித்திருக்கிறார். அங்கு, தம் ஆசார்யன் முதல் பகவானளவும் அநுஸந்தித்த பிறகு, உடையவரை ஸ்துதி செய்யவில்லை" என்று புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதும், '[illegible]' என்று யதிராஜ ஸப்ததி வ்யாக்யாநத்தில் சொல்லியிருப்பதும் உத்தோத்தரங்களாயின.

ஸ்தோத்ர ரத்நத்திலும் ஆரோஹக்ரமமே க்ரோடீக்ருதமாயிருக்கிறது. '[illegible]........' என்கிற ஸ்ரீ கீதா பாஷ்ய ஶ்லோக வ்யாக்யாந வஸரத்திலுள்ள "[illegible]" என்கிற ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸூக்தியாலும், "[illegible]

வநூ ந வு௱யா ந௱ு. ஊதூ வ௱ஃ வு௱வாய௲ வநூ ந வு௱ஸஜூஸ ந்நியெள ஸ்வாவாநெயெ௱ நி௱ஷெயாநெவ ஸ்௱வாய௱ வநூ ந ஸெ௱ா க நிசு௱ணாமாவ ஊதி ஸ௱ஸ௱ய௱ நெநசு" என்றும், 'ஊமவ ௩௦ஊ ந௦ ஸ்௱யூ௱ு௦ ம௱ந௱வ௦ஊ ந வெ௱௲௱க௦ - க்ஷீநூ௦ ஶக௲நூயா ய௱ஊதூ ஸ்ஊவெத ஷி விஶெ௱ஷ தஃ" என்றும், 'ஸ வாவாய௲ வ௦ ஸெ௱ா ஜெஜூ௱யாஹவதி ஞுவாய ௱ணா ௩ஸாவஸாவிதூ௱ா ஊமவ த்கஃ' ஊதூ௱ாநூாநாசு வு௱வாய௱ ஊஜ நவெ௱ கத௲வூ௱ு௦. தசுஸ்ா வாய௱ஸூ௱ா வ௱யிக௦ வீ௱ண ந௦. ஊநெதாதூ ம௱ஶெ௱ாநூவி ம௱ நூ௱௦ ஜாய ௩௱நி௦ வு௱ணசுதி" என்றுமுள்ளஸ்தோத்ர ரத்நபாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளாலும் ரஹஸ்யாம் நாயவசநத்திற்கு ஆரோஹ க்ர மத்தில் தான் தாத்பர்யமென்று ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ள மென் பது வ்யக்தமாகின்றது.

ராயம்பேட்டை உருப்பட்டூர் சக்ரவர்த்தி

திருக்குடந்தை, 7—8—17. } க்ருஷ்ணமாசார்யன்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

1.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப் பட்டுள்ளது	0	4	0
2.	ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியார்	0	2	0
3.	ஸ்ரீ ஹம்ஸ ஸந்தேசம். (ஸ்ரீ. உப. எம். கே. தாதாசாரியார்)	0	3	0

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

(1.)

ஒரு ப்ரச்நம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

ஶம்ஸோதவடிஅநூஸக்தூ௦ நாமோ ந௱ஜ௦ ௩௱நி௦ ।
ஊநிஶ௦ யூ௱ாயதெ ஸ்ரீ௩நெஊஷாஹம௱நூவெ நஃ ॥

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை ஆனி மீ த்திய ஸஞ்சிகையில் 'பத்ராதிபரின் குறிப் புகள்' என்கிற தலைப்புப்பெயர்பூண்ட 401-வது பக்கத்தில் 'பஞ்சாக்நிவித் யாநிஷ்டனுக்கு மார்க்கமான தேவயாநமார்க்கமென்பது அர்ச்சிஸ், அஹஸ், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம், ஆதித்யன், சந்த்ரன், வித்யுத், தத்புருஷன் என்று வர்ணிக்கப்பட்ட அபிமாநிதேவதைகளுடன் கூடினது' என்று காணப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குக் கொஞ்சம் மேலே 'வித்யுத்புரு ஷன் எனப்பட்ட வருணனிடம் சென்ற சேதநனைத் தத்புருஷன் ப்ருஹ்ம லோகத்தினின்று வந்து ப்ருஹ்மலோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகின் ருன்' என்று கண்டிருக்கிறது. அப்பக்கத்திலேயே இவைகட்குக் கொஞ் சம் முன்னே 'எவர், மேலே விவரித்தபடி அறிகின்ருர்களோ, இன்னும் எவர் அரண்யவாஸிகளாய் ஶ்ரத்தையுடன் கூடினவர்களாய் தபஸ் எனப் பட்ட ப்ருஹ்மத்தை உபாஸிக்கிருர்களோ' என்றிருக்கிறது. இந்த மூன்று விஷயங்களும் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரபாஷ்யாதிகளுக்கு விருத்தங்கள் போலே தோன்றுகின்றன.

எப்படி யென்ருல் :

1. அம்மாள் அருளிச்செய்த ஶ்லோகத்வயாத்மகமான பரமார்த்த ஸ்துதி யில் "௩௱நெதூாவி௲ தி௲ந வ௱ுவ௲வெக்ஷ ஷெஊ௱ஊூாஸாவெவாதா௦ ஶ௱௩சு ஸுளவிஷூ௱௱ஊநூ௱ணெநூ௱ யாதூ௩ஹூதஃ ஸீசா௦த ஸிஹூா

[illegible]" என்றும், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் "[illegible]" என்றும், ஶரணாகதிதீபிகையில் "[illegible]" என்றும், அதிகார ஸங்க்ரஹத்தில் "நடைபெற வங்கிப் பகலொளி நாளுத்தராயணமாண்டு, இடைவருகாற்றிரவி யிரவின்பதிமின் வருணன், குடையுடைவானவர் கோமான் பிரசாபதியென்றிவரால்" என்றும் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த அர்ச்சிராதிகணங்களில் தத்புருஷன் என்கிற பெயர் காணப்படவில்லை. பின்னேயோ வென்றால், மேலே சொல்லப்பட்ட வித்யுத்புருஷனையே சாந்தோக்யத்தில் (4-15-5) '[illegible]' என்று அமாநவ ஸம்ஜ்ஞையால் குறிப்பிட்டிருக்க, வ்யக்த்யந்தரமாக நினைக்கிறதற்கு ப்ரமாண பராமர்ஶம் பண்ணத்தக்கது. ப்ருஹதாரண்யகத்தில் (8-2-15) "[illegible]' என்றிருக்கிறபடியாலே '[illegible]' என்று பஞ்சம்யந்தமாக இருக்கிறபடியாலேயும் '[illegible]' என்று ப்ரதமாந்தமாக ஶ்ருயமான புருஷன் வ்யக்த்யந்தரமாகக் கொள்ளப் போக்கியும், ஷை ஶ்ருதி பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமியால் "[illegible]" என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருள்:— '[illegible]' என்கிற பஞ்சம்யந்த பதத்துக்கு '[illegible]' என்று ப்ரதமாந்தமாகத்தான் அர்த்தம் கொள்ளவேணும். ஏனெனில்: 'ஶாகாந்தரத்திலே ஸமாநப்ரகரணத்தில் '[illegible]' பூர்வம் ப்ரஸ்துதனை வித்யுத் புருஷனையே அமாநவ ஸம்ஜ்ஞையால் சொல்ல அவனுக்கே ப்ருஹ்மமமயித்ருத்வம் சொல்லியிருக்கிறபடியாலும் ஸூத்ரகாரரும் "[illegible]" (4-3-5)

என்று ஸாதித்தபடியாலேயும் "[illegible]" என்று வித்யுத்புருஷனுக்கு மேலே அமாநவ ஸம்ஜ்ஞகனை அவனாலேயே ப்ருஹ்மத்தை யடையும் வரையில் நடத்தப்படுகிறார்கள்' என்கிற ஸ்ரீ பாஷ்ய வாக்யத்தை யநுஸரித்தும், ப்ருஹதாரண்யகத்தில் சொல்லப்பட்ட "[illegible]" என்கிற பஞ்சம்யந்த பதத்துக்கு '[illegible]' என்று ப்ரதமாந்தமாகத்தான் அர்த்தம் சொல்லவேணும். இப்படியிருக்க, பத்ராதிபர் '[illegible]' என்று ஒருவனை ஆதிவாஹிக கணத்தில் சேர்ப்பதற்கு ப்ரமாணம் தெரியவேணும்.

2. அதிகரண ஸாராவளி 504-வது ஶ்லோகத்தில் '[illegible]' என்றும், 505 வது ஶ்லோகத்தில் '[illegible]' என்று ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரமபத ஸோபாநத்தில் ஸப்தமமான அர்ச்சிராதி பர்வத்தில் "வைத்யுதன் தன்னையே அமாநவனென்றும், அவன் தானே ப்ருஹ்மத்தை ப்ராபிக்குமென்றும் ஶ்ருதிகள் சொல்லுகையாலே வித்யுத்தோடு உண்டான துவக்கையும் அதனுடைய கத்யபாவத்தையும் இடயாகக் கொண்டுவந்த வருணனு மிவன் பின்னே அடையுண்ட இந்திரனும் ப்ரஜாபதியும், அமாநவன் நடத்துகிறவழியில் தம்தம் எல்லையளவே ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு வழிநடத்துவார்கள்" என்று இருக்கிறது. இப்படியிருக்க, 'வித்யுத் புருஷன் எனப்பட்ட வருணனிடம் சென்று சேதநனை' என்று வேதாந்த தீபிகையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. எந்த வாக்யத்தினால் வித்யுத்துக்கும் வருணனுக்கும் ஐக்யம் தோன்றுகிறதோ, அந்த விஷயத்தில் '[illegible]' (4-3-3) என்கிற ஸூத்ரமும் '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]', 'மின் வருணன்' என்கிற ப்ரமாணங்களும் விரோதிக்கின்றன. இருவரையும் ஒருவராய் நினைத்தெழுதியதற்கு ப்ரமாணம் தெளியவேணும்.

3. 'மேல் விவரித்தபடி எவர் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் அர்ச்சிஸ் என்னும் தேவதையை அடைகின்றார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதுவும் ப்ரமாணசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் விருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. எப்படியெனில் :—ப்ருஹதாரண்யகத்தில் (8 - 2 - 15) வாக்யத்தின் பாஷ்யத்தில் ‘𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 [illegible] 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌚 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍’ என்று ஸ்ரீரங்க ராமாநுஜ ஸ்வாமி ஸாதித்திருக்கிறார். ஆகையால் பஞ்சாக்நி வித்யையை ப்ரஹ்மவித்யையென்று இவ்வித்யையில் ப்ருஹ்மாத்மகமாக ஸ்வாத்மா சிந்தநீயனென்றும், இப்படியாகையாலே தான் இவ்வித்யா நிஷ்டன் அர்ச்சிராதி கதிக்கு யோக்யனென்றும் ஸம்ப்ரதாயங்கள் நடவாநிற்க, கேவல பஞ்சாக்நிகளையும், பஞ்சாஹுதி ப்ரகாரங்களையும் அறிதல் மாத்ரம் அர்ச்சிராதி கதிக்கு ஸாதநமென்று எழுதினதற்கு ப்ரமாணம் வேண்டும்.

மேலே சொல்லப்பட்ட மூன்று விஷயங்களையும் பண்டிதர்கள் பராமர்ஶித்துத் தெரிவிக்கவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

பெருமாள்கோவில் } டங்கிணிகோட்டை.
ஆவணிமீ 19உ. } திருமலை. ஸ்ரீநிவாஸதாஸன்.

[இந்த ஸ்வாமி விஷயங்களை ஸம்யக் பராமர்சித்து எழுதினபடியால், பூர்வாசார்யர்களுடைய அபிப்ராயங்களை ஸரியாகத்தான் வெளியிடுகின்றார். வித்யுத் புருஷன் தான் அமாநவன். ‘[illegible]’ என்றும், அமாநவனுக்கு மேல் நிவேசிக்கப்பட்ட வருணேந்த்ர ப்ராஜாபதிகள் அநுக்ராஹகர்களென்றும், அதனால் அவர்களுக்கும் ‘𑌆𑌤𑌿𑌵𑌾𑌹𑌿𑌕 [illegible]’ என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் நமக்கு உபாதேயமே.

நாம் எழுதிய குறிப்புகள் விஸ்தார பராமர்சத்தின் மேல் ஏற்படவில்லை. குறிப்புகள் ஜீவ ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்காக ஏற்பட்டன. ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய்ப் பஞ்சாக்நி வித்யையும், கார்யாதிகரண ஸம்பந்தமான வாதத்தையும் யோசித்தோம். இவை குறிப்புகளின் ஸாக்ஷாத் விஷயங்களன்று. ஆதலால் ஜ்ஞாபகத்தின் பேரில் ப்ராயஶ: எழுதப்பட்டன.

சாந்தோக்ய ஶ்ருதியை முன்வைத்துக்கொண்டு குறிப்புகள் எழுதப்படும்போது, ‘𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 𑌸 𑌏𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌯𑌤𑌿’ எனும் உபநிஷத் வாக்யமும், ‘𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 । 𑌅𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 𑌅𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍀 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌗𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍 * * * 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । ‘𑌅𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 𑌸 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌗𑌮𑌯𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚’ எனும் உபநிஷத் பாஷ்யபங்க்தியும், வித்யுத்துக்கும், ப்ரஹ்மலோகத்திலிருந்து வருகின்ற அமாநவனுக்கும் ஐக்யாகாரத்தைக் காட்டவில்லை. ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலும், ‘𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌮𑌾𑌨𑌸 𑌏𑌤𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌗𑌮𑌯𑌤𑌿’ எனும் வசநம், வைத்யுதனுக்கும் மாநஸ புருஷனுக்கும் ஆபாதமாகப் பேதத்தையே ஆவிஷ்கரிக்கின்றது. ஆதிவாஹிகாதிகரண 5 - வது ஸூத்ர பாஷ்ய பங்க்திக்கு விரோதமில்லாதபடி, உபநிஷத் பாஷ்யம் செய்த ஸ்வாமி, 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌨𑍍 எனும் பஞ்சம்யந்த பதத்தை ப்ரதமார்த்தமாக வ்யாக்யாநம் செய்தருளினர். அப்படிக் கில்லாவிட்டால் வைத்யுதன் வேறென்றும், ப்ரஹ்மலோகத்தினின்று வந்த மாநஸ புருஷனே, அமாநவ புருஷனே வேறென்றும் தோன்றக் கூடியதே.

ஆதித்யனின்றோ, சந்த்ரனின்றோ வித்யுத்தை உபாஸகன் க்ரமமாக அடைகின்றானென்றும், அப்படி வித்யுத்தை அடைந்த உபாஸகனை வேறு புருஷன் ப்ரஹ்மலோகத்தினின்று வந்து அழைத்துக்கொண்டு போகின்றானென்றும், வழியில் வருணேந்த்ர பிதாமஹர்கள் உபாஸகனை உபசரிக்கின்றார்களென்றும், ஸ்ரீ பாஷ்யபங்க்தி ஜ்ஞாபகமில்லாதவர்க்குப் புத்தியில் ஸ்புரிக்கக்கூடும்.

இன்னும், ‘[illegible]’ எனும் ஶ்ருதப்ரகாசிகா வாக்யம், மேகாந்தர்க்கதமாயிருப்பது வித்யுத் என்று காட்டுகிறது. அக்காரணத்தால்தான், ‘𑌤𑌡𑌿𑌤𑍋𑌽𑌧𑌿 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍’ எனும் ஸூத்ரமும், ‘[illegible] * * * [illegible] 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃’ எனும் பாஷ்யவசநமும், வித்யுத்துக்

கும் ப்ருஹ்மலோக வாஸியான புருஷனுக்கும் பேத முண்டென்கிற யோசனைக்கு அவகாசம் தருகின்றன.

ப்ருஹதாரண்யக ஶ்ருதியில், பஞ்சம்யந்த பதத்தை ப்ரதமாந்தமாகக் கொள்ளாதபடியால், ‘[illegible]’ எனும் ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில், ‘[illegible]’ என்று ஸ்ரீ ஶங்கரபாஷ்யம்.

மேலே விவரித்தபடி அர்த்தபேதங்கள் ஸம்பவிப்பதால், வித்யுத்துக்கும், அமாநவ புருஷனுக்கும் பேதமே புத்தியில் தட்டுகின்று, ஆசார்யர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அநுஸரிக்காமல் குறிப்பு எழுதப்பட்டது. அந்த யோசனையின்படியே, ‘[illegible]’ என்பதில், ‘தத்’ எனும் பதம் வித்யுத்தைப் பராமர்சிக்காதபடியால், தத்புருஷன் அமாநவன் என்று எழுதுவதை விட்டு, ஸங்கோசமாகத் தத்புருஷ னென்று எழுதினது தேவயாந மார்க்கத்தைக் காட்டப்போது மெனும் தாத்பர்யத்தைக் கொண்டது. இந்த மார்க்க விவரணம் குறிப்பினுடைய முக்ய தாத்பர்யமன்று.

அபிமாநி தேவதைகளுடைய ஸம்பந்த ஜ்ஞாபகத்தாலோ, சொற்களின் சேர்க்கையில் ஸாவதாநமின்றி ஏற்பட்ட பிசகாலோ வித்யுத் புருஷனை வருணனெனச் சொல்லப்பட்டது.

எடுத்துக்காட்டப்பட்ட மூன்றுவது வாக்யமான ‘[illegible]’ எனும் உபநிஷத் வாக்யத்துக்கு முன் வாக்யங்களான, ‘[illegible] * * * * [illegible] * * * [illegible]’ எனும் வாக்யங்களும், ‘[illegible]’ எனும் பின் வாக்யங்களும் சேர்த்து யோசிக்கப்பட்டுத் தமிழ்ப்படுத்தப்பட்டதில் ஆக்ஷேபத்துக்கிடமில்லை. ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களும், அந்யார்த்தங்களும் குறிப்பில் விஸ்தாரமாகக் காட்டப்பட்டன. குறிப்பின் தாத்பர்யம் கார்யாதிகரணவாதம் தத்காலம் அநாவஶ்யகம் என்பதே. அதற்காக, உபநிஷத்தில் வித்யாவிவரணத்துக்கும், பல ஶ்ருதிக்கும் ஏற்படக்கூடிய ஸம்பந்தத்தை, ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களின் பராமர்சத்தாலும், ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய யோசனையைக் காட்டியும், விவரித்தோம். ஸாக்ஷாத் ஶ்ருதியே எடுத்துக்காட்டாத விஷயத்தில், ஆசார்யர்கள் யோசனைகள் நமக்கு உபாதேயங்களே யானாலும், அவற்றுள் ஸ்ரீ பாஷ்யாபிப்ராயத்துக்கும் தேசிகன் செய்தருளிய யோசனைக்கும் பேதத்தை உத்ப்ரேக்ஷிப்பவர்களைக் குறித்துக் குறிப்புகள் எழுதப்பட்டன.

பத்ராதிபர்].

(2)

ஆஸ்திக பால ஸமாஜம், கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

தற்காலத்தில் தோன்றி யிருக்கும் அநேக மதக் கொள்கைகளால் ஸநாதன தர்மத்திற்கு ஒரு பெரிய ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிறதை யுத்தேசித்தும், மாணாக்கர்களில் பெரும்பாலோர் வர்ணாச்ரம தர்மத்தின் ரகஸ்யத்தையும் பெருமையையும் அறிந்துகொள்ளாமல் சுலபமாக வேறுவித கொள்கைகளால் இழுக்கப்படுகிறார்களென்பதை உணர்ந்தும், அவர்களுக்கு வர்ணாச்ரம மதத்தை உபதேசித்து, அதிலுள்ள நன்மைகளை த்ருஷ்டமாகக் காண்பிக்க, சமீபத்தில் இவ்வூர் அய்யங்கார் வீதியில் மேற்சொல்லிய சபையொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரம ஆஸ்திகர்களான இவ்வூர் ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய பாதாளும், பிரொபஸர் சுந்தரராமய்யர் போன்ற லௌகிக பிரபுக்களும் இச்சபையை ஆதரிக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். இதுவரையில் வர்ணாஶ்ரம தர்மத்திற் கொத்ததான ஐந்தாறு உபந்யாஸங்கள் நடந்தேறின.

இச்சபையின் ஆதரவில் சென்ற செப்டம்பர் மாதம் 16 தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை நாலு மணிக்கு அபிநவபட்ட பாண ஆர். வி. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமிகளின் அக்ராசனத்தின்கீழ், கொட்டையூர் சதுஶ்ஶாஸ்திரம் சேஷாத்ரியாசார்ய ஸ்வாமிகளால் “வர்ணாச்ரம தர்மமும், தியாஸபியும்” என்கிற விஷயம் உபந்யசிக்கப்பட்டது. சதுஶ்ஶாஸ்த்ர கல்பதரு அம்மாஸத்

திரம் சேஷாசார்யர், மஹாக்நி சித் வீரராகவதாதாசார்யர், அக்நிஹோத்ரம் ஸ்ரீநிவாஸதாதாசார்யர், வித்வான் தாதாசார்யர் முதலான அநேக வைதிக சிரோமணிகள் ஸந்நிஹிதரா யிருந்தார்கள்.

கும்பகோணம். காார்யதர்சி

ஆ. பா. ஸமாஜம்.

ஸ்ரீ:.

பத்ரிகா விமர்சம்.

கல்ப தரு:—இப்பெயர் பூண்ட தமிழ்ப் பத்ரிகையின் சென்ற ஆவணி மாஸத்திய ஸஞ்சிகை வரப்பெற்ருேம். இதில், ஆரோக்ய ஸம்பந்தங்களான விமர்சங்களும், வ்யவஸாயம் கூட்டுறவு கல்வி இவைகளைப் பற்றிய உபந்யாஸங்களும், நீதிக்கதைகளும் வெளியிடப்படுகின்றன. இதற்கு, விஷய ப்ரதாநம் செய்பவர்கள் தகுந்த ஜ்ஞாந ஸம்பந்நர்களாகவும் பரோபகாரிகளாகவும் காணப்படுதலால், ப்ரஜைகளின் ஹிதங்களனைத்தும் இதில் நன்கு விவரிக்கப்படு மென்று தோன்றுகின்றது. அறிவு வளர்ச்சியை விரும்பு மெல்லாரும் இந்தப் பத்ரிகையை அபிமாநிப்பார்களென்று நாம் நம்புகிருேம். இதைப் பற்றிய மற்றை விஷயங்களை அபேக்ஷிப்பவர்கள், இதன் அதிபராகிய மதிராஸ் ஜ்யார்ஜ் டவுன் ராமஸாமி தெரு 47-நெ. வீடு, **ஸ்ரீ. உப. கே. ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியர்.** என்பவருக்கு எழுதித் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

7 DEC 1917 MADRAS

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] பிங்களஹு கார்த்திகைமீ [ஸஞ்சிகை 2.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

பாச்சாத்ய வித்யையின் ஒரு பலம்.

பல சிறிய கப்பல்கள் கடற்கரையில் நங்கூரங்களால் ஒவ்வோரிடங்களில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. நங்கூரங்களுடைய பலத்தை விஞ்சியதோர் காற்றுமழை கிளம்பி, அவற்றின் கட்டுகள் அறுபட்டுப் போனபிறகு, அந்நாவங்கள் எல்லையற்ற கடலின்மீது பல புறமும் பறந்தோடிப்போகின்றன. பிறகு, அவற்றை ஒன்றுகூட்டிப் பூர்வஸ்தாநத்தில் நிவேசித்தல் ஸாத்யமற்ற விஷயமாகின்றது. அக்காற்றுமழைக்கு மேற்பட்ட வீர்யமுடையது தத்கால பாச்சாத்ய வித்யை. அதைக் கற்பவர்கள் நாவங்களின் ஸாத்ருச்யத்தைக் கொண்டவர்கள். வைதிக மர்யாதைதான் அவர்களை முன்கட்டிய நங்கூரங்கள். அதை அவர் அதிலங்கித்து மனம்போனபடிப் பல வழிகளில் பாய்ந்தோடுகின்றார்கள்.

காற்று மழையின் வேகத்தால் நாவங்கள் பறப்பதையொத்து, நூதநவித்யையின் மாயையால், விவேசநஶக்தி அற்றுப்போய், நமது பிள்ளைகளுடைய புத்திகள் ப்ரவஹிக்கும் மார்க்கங்கள் எல்லையற்றுள. ஒவ்வொரு யோசனை அவர்கள் மநஸ்ஸுகளைப்பற்றிப் போய், அந்யதா யோசிப்பவர் மேல் பாணம்போல் போய் விழுந்து, நிந்தையாயும் தூஷணையாயும் பருஷோக்திகளாயும் பரிணமமடைந்து, அன்னவர்களுக்கு இடுக்கண்களை விளைவிக்கின்றன.

அவ்வண்ணம் தட்டுத்தடுமாறிப்போன ஒருவனால் இந்தியர்க்குள் வையாத வகுப்பு ஒன்றுமில்லை. அவனும் அவன் போலியரும்மட்டும் அவன் திட்டுக்கு லக்ஷ்யமாகமாட்டார்போலும். ஆயினும் ப்ராஜ்ஞாவான்கள் அவன் உக்தியையும் யோசிக்கப் பொருந்தும். நமது மதப்ரவர்த்தகர்களையும், தேவாலயங்களையும் குறித்து :—

“இந்தியாவின் ஆசார்யர்கள் முற்றிலும் அசுத்தர்கள். அவர்கள் தாழ்மையில் மிகுந்த பல படிகளில் குதிக்கத் தயாராகிக், கேடுற்றுக் கீழ் விழுந்து, உலகத்தவர்க்கு ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். இந்திய தேவாலயங்கள் அவற்றால் முன் பெருகிய நன்மைகளைத் துறந்தன. பூஷணங்களால் அலங்க்ருதங்களாய், அவற்றின்கண்ணுள்ள விக்ரஹங்களோடு, அவையும் பாத்யம் கொண்டாடும் சிலருடைய சொத்துக்களாகப் போயின. அவர்களோ, ஸேவார்த்திகளுடைய கட்டணங்களை நிலைக்கச் செய்வதற்காக, அவ்வாலயங்களை வரிதண்டும் ஆபீசுகளாக வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்” என்று எழுதுகின்றான்.

இதைப் படிக்க நாம் வருந்துகின்றோம். இது முற்றிலும் நிஜமன்று; பொய்யுமன்று. ஆனால், நம்முடைய மதப்ரவர்த்தகர்களுடைய செயல்களையும், நம்முடைய தேவாலயங்களுடைய ஸ்திதியையும் நன்றாக யோசித்தால், மேலெடுத்த பருஷோக்திகளில் வாஸ்தவாம்சம் யாவர்க்கும் புலப்படும். தேசிகன் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய நாடகத்தில், ஸந்யாஸிகளும் ஸததம் அர்த்தாந்வேஷிகளாகப் போந்தாரென்று சொல்கின்றார். ஆனால் அங்குரைக்கப்பட்ட அர்த்தாந்வேஷணவ்யாஜங்கள் இக்காலம் புண்ய ப்ரவ்ருத்திகளெனக் கொண்டாடலாம். ஆர்ஜிக்கப்பட்டது ஸத்துக்க

ளுடைய த்ரவ்யமாயிருந்து, ஸித்தாந்த ப்ரவசநத்தின் பொருட்டு அது செலவிடப்பட்டதாகில், இக்காலம் குற்றங்காண அமைய மாட்டாது. அவ்வண்ணம் நடைபெறவில்லையே என நாம் க்லேசிக்கின்றோம்.

தேவாலயங்களின் கேடு பலவிடங்களில் ப்ரகாசிக்கக் காண்கின்றோம். ஸமீப காலங்களில் நம்முடைய ஜந்ம பூமிக்கு நாம் சென்றிருக்கையில், நீடித்த காலமாய் பகவத் ஸந்நிதியில் நிலைத்துப்போன மேலே விவரிக்கப்பட்ட ஸ்திதியானது மாறும்படியான காலம் இன்னும் வரவில்லையென்று கண்டு வருத்தமுற்றோம். ஆஸ்திகர்களான விசாரணை கர்த்தர்கள், பகவான் திருவுள்ளம் உகக்கவேண்டுமென்று யோசிக்காவிட்டாலும், லோகாபவாதத்தையாவது யோசித்து, விஷ்வக்ஸேநாதிகாரத்தை ஸாவதாநத்துடன் நடத்துவார்களென்று நம்புகின்றோம்.

கலாப்ரயுக்தமான த்வேஷங்கள் பகவத் ஸந்நிதிகளின் ப்ரயோஜநத்தைக் குறைக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட த்வேஷங்கள் நிவ்ருத்தமான ஸந்நிதிகளிலும் விசாரணைகர்த்ருத்வம் தர்மமுறையில் நடக்கவில்லை. இதைப்பற்றிக் குற்றம் காண்கின்றவன் நம்முடைய ஜநங்களைப் பழிக்க ந்யாயமில்லை. விசாரணை கர்த்தர்கள் ஸேவார்த்திகளுக்கு அடங்கினவர்களல்லர். அவர்களுடைய அபராதங்களை நிவர்த்திக்கத் தத்கால சட்டம் போதாது. அது இடங்கொடுக்கின்றவரையில் கூட ந்யாயஸ்தலங்கள் பரிஹாரம் கொடுப்பதில்லை. கிடைக்கும் பரிஹாரமும் பகு த்ரவ்யவ்யயத்தாலும் சரீர ஶ்ரமத்தாலும் தேடத்தக்கதாயிருக்கின்றது. இந்த ஸந்நிவேசங்களைக் குற்றம் காண்போர் யோசிக்கத் தக்கவர். கோவில் சொத்து விசாரணை கர்த்தர் ஸ்வாதீநத்திலிருப்பதால், அதை யதேச்சையாகச் செலவிட்டு, அவர்கள் முடிவில் ப்ராயேண ஜயிக்கின்றார்கள். ‘அர்த்தவான் ஸர்வத்தையும் ஸாதிக்கின்றான்’ என்பது ப்ராசீநவசநம்.

ஸந்நிதி கிங்கரர்கள் ஸரியானவர்களாய் ஏற்படுவது தத்காலம் துர்லபம். ப்ராயேண அவர்கள் பாத்யம் கொண்டாடுகிறவர்கள்; தமக்கு ஒரு கடமை இருப்பதாய் எண்ணுகின்றாரில்லை. அவர்களுடைய ஜீவநம் அநேகமாக அந்யாயார்ஜித த்ரவ்யத்தாலேயே நிறைவேறுகின்றது. அவர்களுக்குத் தக்க வேதநம் கொடுக்க ஸந்நிதிகளுடைய வருமானம் போதுமானதல்ல.

"நித்யஸித்தமானதோர் ஆகாரத்துடன் பகவான் கூடினவனென்றும், அவன் ஸமஸ்த சக்திகளுடன்கூடிய பரமேச்வரன் என்றும் விச்வாஸம் யார்க்குண்டோ அவர்க்கு அவன் ஸாந்நித்யம் செய்கின்றான்"; "திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தினுடைய ஆகாரத்தோடொத்ததாய், அப்ராக்ருதமான ஒரு திருமேனியுடன் கூடித் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் அநுப்ரவேசித்து நிற்கின்றான்", என்றும், ப்ரமாணங்களை விச்வஸித்தவர்களுக்குப் பூஷணாலங்க்ருதவிக்ரஹங்கள், பூஷணாலங்க்ருதவிக்ரஹங்களாய்ப் பாவிக்க மாட்டா. ஆழ்வார்களும் பூர்வாசார்யர்களும் ஈடுபட்டவண்ணம், திவ்ய தேசங்களில் அர்ச்சாரூபியாக அவதரித்த எம்பெருமானை அநுபவிப்பவர்க்கு இப்போதும் குறையில்லை. விக்ரஹத்தைக் காணுபவர்க்கு விக்ரஹந்தான் புலப்படும். பகவானைக் காண விரும்பினவர்க்கு அந்த விக்ரஹவிசிஷ்டனான புருஷோத்தமன் தர்சநமளிப்பன்.

பக்தர்கள் அநுபவிக்கமாத்ரம், அர்ச்சாரூபத்தை உகந்த பரமபுருஷன் உதவுகின்றான். நாஸ்திகர் குற்றம்சாட்ட அவகாசம் உண்டாகின்றது என்பதை எண்ணி, ஸந்நிதி கிங்கரர்களும் ஸேவார்த்திகளும், அவர்களுடைய ராகத்வேஷப்ரயுக்தமாய் ஜநிக்கின்ற வாக் ப்ரவ்ருத்திகளையும் காயப்ரவ்ருத்திகளையும், பகவானுடைய ஸந்நிதிமாத்ரத்திலாவது விலக்கி வர்த்தித்தாராகில், வரவரக் குறைந்துபோகின்ற ஶிஷ்டர்களுடைய ஸங்ரஹத்துக்கு அதை ஒரு அத்ருஷ்ட விசேஷமென்று எண்ணலாம்.

*　*　*　*　*　*

விப்ர த்வேஷம்.

நமது தேசத்தில் பகுஜநங்கள் ஸ்வாராஜ்யமெனப்பட்ட ஐஹிக புருஷார்த்தாபேக்ஷையால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட புத்தியுடன்கூடி யிருக்கின்றனர். சிலர் பற்பல காரணங்களையிட்டு மேற்சொன்ன ப்ரயத்ந விரோதிகளாயும் ப்ரகாசிக்கின்றார்கள்: இப்படிப்பட்ட விவாத ஸம்பந்தமாக ப்ராஹ்மண ஜாதியும், ப்ராஹ்மண்யமும், ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயங்களும், ஸம்ப்ரதாயக்ரந்தங்களும், வர்ணதர்மங்களும், ஆச்ரம தர்மங்களும் பலவகையான தூஷணைகளுக்கு லக்ஷ்யமாகின்றன. நமது ஸநாதநதர்மமெனப்பட்ட வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு இம்மாதிரியான அபாயமானது பூர்வம் பௌத்த

ஸமயமும் ஆர்ஹத ஸமயமும் உண்டாகிப் பெருகிய காலங்களில் ஸம்பவித்தது. அப்போது அநேக மஹாத்மாக்கள் ஜநித்துச் சத்ருக்களைக் கண்டித்து, அவர்களுடைய, ஸமயங்களை நிரஸித்து, வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தை ஸ்தாபித்தார்கள்.

சென்ற நூறு ஸம்வத்ஸரங்களாகப் பாச்சாத்யவித்யையானது நம் தேசத்தில் பரவி, நமது பூர்வ வித்யைக்கு ப்ரசாரம் குன்றிப்போய், ஸ்வபாவத்தில் ஸதா சலிக்கின்ற தம்முடைய மநஸ்ஸை ஸமீசீநபுத்தியைக்கொண்டு அடக்காமல், விஷயங்களால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்கள் காட்டின வழிகளில் செலுத்துகின்ற நம்முடைய நூதநவித்யார்த்திகளில் பலர், வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு அபாவத்தையே உண்டுபண்ண ப்ரயத்நபரர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆதலால் அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை ஆஸ்திகாக்ரேஸரர்கள் ரக்ஷிக்க முயலவேண்டுமென்று எண்ணித் தத்ஸம்பந்தமாக மாஸந்தோறும் சிலகாலம் நாம் எழுதுகின்ற விஷயத்தைத் தீபிகாபிமாநிகள் அங்கீகரிப்பார்களென்று ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

ஒரு மதத்தில் பத்தவைரம், அந்த மதத்தைவிட்டு மதாந்தரத்தில் ப்ரவேசிக்கின்றவனிடம் விசேஷித்து ப்ரகாசிக்குமென்பது லோகப்ரஸித்தம். அப்படிப்பட்ட மதத்வேஷம் அம்மத ரக்ஷகரிடமும் பரவும். இவ்வண்ணம் ரவீந்த்ரநாதர் முதலானோருடைய விப்ரத்வேஷம் ஜநித்திருக்கவேண்டும். பூர்வகாலத்தில் அஸுர ராக்ஷஸர்கள் வேதத்தினிடமும், வேத தேவதைகளிடமும், வைதிக கர்மங்களினிடமும், ப்ராஹ்மணர்களிடமும் வைரம் பாராட்டினார்கள். அதற்குக் காரணங்கள் பலவாறாக இருந்திருக்கக்கூடும். ஒரு காரணம், த்வேஷிப்பவர் மதங்கள் ஆர்யமத பிந்நமாக விருந்தனவென்பதே. அவ்வண்ணமே, இத்தேசத்தைப் படையெடுத்து ஆக்ரமித்த மஹம்மதியர்கள் ஆர்யமத த்வேஷிகளாயிருந்து, ஆர்யஜாதி ஜநங்களுக்குப் பலவகையாக ஹிம்ஸையை அளித்தார்கள். ஆர்யரிடம் கிறிஸ்தவர்க்குண்டாகும் த்வேஷம் ஹிம்ஸாரூபமாகப் பரிணமிக்கவில்லை. ஆனாலும் அதனுடைய பரிணாம ப்ரகாரங்களில் தர்மவிருத்தமான அம்சங்களும் உண்டு.

மதஸம்பந்தமற்ற வ்யாபாரங்களில், தத்காலம், மஹம்மதியர்களில் பெரும்பான்மையோரும், இந்திய கிறிஸ்தவர்களில் பலரும் ஆர்ய ஜாதியார்களோடு ஒற்றுமையாக ப்ரவர்த்திக்கின்றார்

கள். சென்னை ராஜதானியில் ப்ராஹ்மணரல்லாதவர்களும் ஜாதியால் உயர்ந்தவர்களுமான சில ஹிந்துக்கள், ப்ராஹ்மணத்வேஷத்தில் நிலைத்துவிட்டார்கள். இருபது இருபத்தைந்து வருஷங்களாக அவர்கள், ப்ராஹ்மணர்கள் அதிகமாக உத்யோகங்களைப் பெற்றார்களென்று அஸூயைப்பட ஆரம்பித்தனர். சென்ற வருஷம் சட்டநிரூபண ஸபா ப்ரவேசத்தின் பொருட்டு ப்ரயத்நித்த அப்ராஹ்மணரான சிலர் ப்ராஹ்மணர்கள் அதிக அபிப்ராயங்களை (Votes) ப் பெற்றபடியால், அந்த ஸபா ப்ரவேசம் தமக்கு அற்றதென்று அதிக்ரூரமாக ப்ராஹ்மண த்வேஷம் செய்யத்தொடங்கினார்கள். அபிப்ராயம் தந்தவர்களில் அதிகமானவர்கள் ப்ராஹ்மணரல்லாதவர்களே. ஆனால் த்வேஷம் ஜநிக்கும் காலத்தில் யுக்தாயுக்த விசார ஸாமர்த்யம் போகின்றது. ஒருவன் ஒன்றை இச்சிக்கும்போது, இச்சிக்கப்பட்ட வஸ்து அந்யனைப் போய்ச் சேர்ந்ததாகில், அந்யனிடம் க்ரோதம் பாராட்டுகின்றான். கீதாசார்யன் அருளிச் செய்தபடியே, விஷயத்தைச் சிந்திப்பவனுக்கு அதில் பற்று உண்டாகின்றது; பற்றால் காமம், காமத்தால் க்ரோதம், க்ரோதத்தால் மோஹம், மோஹத்தால் ஜ்ஞாபகத்தை இழத்தல், அதனால் புத்தியின் அழிவு, இவ்விதமாக அநர்த்தங்கள் பெருகி, முடிவில் புத்தி நாசத்தால் ஸ்வயம் நாசத்தை அடைகின்றான். ஆதலால் விப்ரத்வேஷிகளிடம் மேல் விவரித்த க்ரமங்கள் யாவும் ப்ரகாசிக்கின்றன.

த்வேஷகாரணமின்றி, த்வேஷம் ஜநிக்காமல், விஷயவிவேசநம் செய்ய ஸமர்த்தரானவர்கள் விப்ரத்வேஷம் செய்யமாட்டார்கள். டாக்டர் ஆநந்த குமாரஸ்வாமி யென்பவர் ஸமீபத்தில் எழுதின பௌத்த ஸமய விவரண க்ரந்தத்தில், பின்வருகின்றமாதிரி எழுதியிருக்கின்றதாகத் தெரியவருகிறது: "ப்ராஹ்மணர் ஜ்ஞாநத்தாலும், ஆத்மகுணபூர்த்தியாலும் ஏற்றத்தைப் பாராட்டினார்கள் என்பது விசதமாயிருக்கின்றது. இந்தியாவில் ஜந்ம ப்ராஹ்மணராய் இருந்தவர்கள் தங்களுடைய ஶீலத்தாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் ப்ராயேண எப்போதும் பகுமாநார்ஹர்களாய் இருந்தார்களென்பதை இந்திய சரித்ரம் அறிந்த ஒருவனும் ஸம்சயிக்கமாட்டான். ஜந்ம ப்ராஹ்மணனிடம் ப்ராஹ்மண்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கும் வழியைப் பற்றிக் கௌதமர் செய்த ப்ரகாரம் ஆக்ஷேபிப்பது

ஸுலபம். ஆனால் யோசிக்கக்கூடிய வழிகளில், இதுதான் அநுபவத்தை அதிகமாக ஒத்த வழி. லோகத்தார் தம்முடைய வ்யாபாரங்களில் ஜ்ஞாதாக்களுடைய ஸஹாயத்தை அடைவதற்காக இதைக் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமான மார்க்கத்தை இன்னும் கண்டுபிடித்தார்களில்லை." இன்னும் அவருடைய அபிப்ராயங்களை விவரிக்கின்றோம்:— விசேஷ ஜ்ஞாநங்களை, ஆசார்ய சிஷ்யக்ரமத்தில், அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு அதிகாரிகளாகத் தெரிகின்றவர்களுக்கே உபதேசிப்பதென்பது ப்ராஹ்மண ஸம்ப்ரதாய வ்யவஸ்தையாயிருக்கின்றது. ஆத்மஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநத்தை கௌதமர் அறியவில்லை. அவர் காலத்தில் அது குப்தமாயிருந்தது; சிலர்தான் அதை அறிந்தனர். கௌதமருடைய உபதேசங்களோ பஹிரங்கமாகச் செய்யப்பட்டன. அவரை ஸாமாந்ய புருஷர்களும் ஸத்ரீகளும் நெருங்கினார்கள். ப்ரபஞ்சத்தைச் செம்மைப்படுத்துவதென்பது அஸாத்யமென்பதைக் கௌதமரும் ப்ராஹ்மணர்களும் அறிந்தவர்களே. அது ஒரு விதமாக வாஸ்தவமான விஷயம். ஆனாலும், லோக மர்யாதைகளை ரக்ஷிப்பதின் முக்யமான ப்ரயோஜநத்தை ப்ராஹ்மணர் கண்டார்கள்; அஜ்ஞாநம் படிப்படியாக விலகுவதற்கு அவற்றை ஒரு பள்ளிக்கூடமாக நினைத்தார்கள்; ஜநங்கள் நிருபத்ரவமாய் ஸர்வஸுகங்களோடு வாழ்வதெனும் ஸ்திதியானது காலக்ரமத்தில் உண்டாக வேண்டுமென்று அவர்கள்தான் முயன்றார்கள்; அம்மாதிரியான காலத்தின் பூர்வபாவத்தை வால்மீகி வ்யாஸர் மநு முதலானவர்களுடைய க்ரந்தங்களில் யோசித்தார்கள். ஒரு பௌத்த மதஸ்தன் இப்படிப்பட்ட க்ருதயுகத்தை லோகத்தில் ஸ்தாபிக்க முடியாதென்று சொன்னால் ஜ்ஞாதாவான ப்ராஹ்மணன், தன்னுடைய ப்ரயத்நம் ஸித்தித்தாலும் ஸித்திக்காவிட்டாலும், அந்த ப்ரயத்நமேதான் வேண்டிய பலமென்று சொல்வான்.

ப்ராஹ்மணர் ஜ்ஞாநத்தைப் பிறர்க்கு அளித்தாரில்லை யென்பது வேதத்தின் கர்மகாண்டத்தை மாத்ரம் பொறுத்தது. உபநிஷத், இதிஹாஸபுராண விஷயங்களில் யாதொரு ஆக்ஷேபனையும் செய்யப்படவில்லை. ஸ்த்ரீகள் உள்பட எல்லா இந்திய ஜநங்களுடையவும் வித்யாப்யாஸத்தை ப்ராஹ்மணர்கள் புத்திபூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டு ஸாதித்தார்களென்றும், அவ்வித்யாப்ரசாரமானது, ஸர்வத்ர எழுதல் படித்தல் என்பது இல்லாவிட்டா

லும், ஶீலத்தாலும், பரஸ்பர ஸௌஹ்ருதத்வத்தாலும் (Character and Courtesy) லோகஜநங்கள் யாவர்க்குள்ளும் இந்திய ஜநங்களை உத்க்ருஷ்டர்களாகப் பண்ணியதெனும், ப்ராஹ்மணர்க்குள்ள யஶஸ்ஸை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது.

இப்படி யெல்லாம் டாக்டர் ஆநந்த குமாரஸ்வாமி எனும் பண்டிதர் யோசிக்கின்றார். இதற்கு அத்யந்தம் விபரீதமாக அந்யர்களும் யோசிக்கின்றார்கள்.

ப்ரபஞ்ச தத்வதர்சிகள், "ப்ராஹ்மணன் கர்மார்ஜிதமான லோகங்களைப் பரீக்ஷித்து நிர்வேத மடையத்தக்கவன்: கர்மத்தால் உத்பந்நமாகாத பரப்ராஹ்மம் கர்மஸாத்யமன்று" என்றும், "இந்த ஸர்வமும் அதை ஆத்மாவாக உடையது; அது ஸத்யம், அவர் ஆத்மா, அவரே நீ, அதாவது அவர் உனக்கும் ஆத்மா" என்றும், "இந்தச் சரீரம் மரணத்தைத் தர்மமாயுடையது; இன்னும் அது ம்ருத்யுவால் வ்யாப்தம்; அது இந்த அம்ருதனும் அசரீரியாயும் இருக்கின்ற ஆத்மாவினுடைய போகஸ்தாநம்." என்றும், "போக்ய மெனும் ப்ரமைக்கு விஷயமான ஜகத்தை த்யாகம் செய்து, தேஹதாரண மாத்ரத்துக்கு உபயோகமாயும் பகவதாராதநத்துக்கு அநுகூலமாயும் இருக்கப்பட்ட போக்ய வர்க்கங்களை அங்கீகரிக்கவும்" என்றும், இன்னும் பல வகையாகவும், ஶ்ருதி ப்ரமாணங்களைக் காட்டித், தத்வங்களின் ஸ்வரூபங்களைப் போதித்து, அநதிகாரிகள் ஜ்ஞாநமார்க்கத்தில் புகுந்து கெடாமலிருக்கவேண்டி அவர்களை கர்மமார்க்கங்களில் இருக்கச்செய்து, அவர்கள் க்ரமேண ஸ்வகர்மங்களைப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை முன்னிட்டுப் பகவதாராதந ரூபமாகச் செய்யும்படி ஶாஸ்த்ர முறைகளை உபதேசித்தார்கள். நாம் சரித்ரத்தை அறிந்தமட்டில் இந்தியர்கள் யாவரும் ஸந்யாஸிகளாகப் போந்தாரில்லை. க்ஷத்ரியர் க்ஷத்ரிய வ்ருத்தியைப் பரிபாலித்தார்கள். வைஶ்யர் எனப்பட்ட பெரும்பாலோர் பொருள்சேர்க்கும் தொழிலை விட்டார்களில்லை. அர்த்தகாமங்களையே ப்ராயிகமாக யாவத்ஜநங்களும் தேடுகின்றார்கள். பெரியோர் அவர்களுக்கு அறிவித்த தென்னென்றால், தர்மமார்க்கங்களிலும் தர்மார்த்தமாகவும் அவற்றைத் தேடவேண்டு மென்பதே. த்யாகத்தின் பொருட்டு அர்த்தங்களை ஆர்ஜித்தார்களென்றும், ப்ரஜார்த்தம் க்ருஹஸ்தர் களாயினார்களென்றும், பால்யத்தில் வித்யாப்யாஸம் பண்ணினார்களென்றும்,

யௌவநத்தில் விஷயபோகங்களை இச்சித்தார்களென்றும் ரகு குல ராஜர்களைப்பற்றிக் காளிதாஸ மஹாகவி சொன்னார்.

நமது தேசமும் நாமும் பல நூற்றாண்டுகளாக ஸந்யாஸமெனும் கடலில் மூழ்கிக்கடந்தோ மென்றும், அர்த்தாசையையும், அஹங்கார மமகாரங்களையும் கொண்ட ஆசார்யர்களால் ஆளப்பட்டோ மென்றும், நமக்கு நிவ்ருத்திதர்மத்தை உபதேசித்து, அவர்கள் ஸ்வயம் வித்தார்ஜநத்தைத் தந்த்ரமாக அவலம்பித்தாரென்றும், ரவீந்த்ரநாதர் ஒரு க்ரந்தம் எழுதியிருக்கின்றாராம். மித்யாபவாதம் இதற்கு மேற்பட்டு உலகத்தில் இல்லை. "வாஸாம் ஸாயுஜ்யெக ஊஜுமொநா ஜநீ" என்பது ஸரியான வசநம்.

ரவீந்த்ரநாதர் உபதேசமோ இவ்வண்ணம் ஏற்படுகின்றது:- காமக்ரோதங்கள், வீர்யம், பலம், இவற்றை விடக்கூடாது. தேஹமயமான ஆசைகளை உள்ளடக்க வேண்டும். பூர்வாநுபவம், ஸங்கேதம் முதலியவற்றை த்யாகம்செய்து லோகத்தில் ப்ரவேசிக்க வேண்டும். லோகத்தில் எல்லாம் விகாரத்துடன் கூடியது; எல்லாம் ப்ராணமயம்; எல்லாம் சலநாத்மகம்; நாமும் அவற்றோடு சலித்துக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்; பாடவேண்டும்; ஆடவேண்டும். இதுதான் நிவ்ருத்தி தர்மம். இதை அவலம்பிக்கின்றவனுக்கு ஶாந்திவேண்டாம்; அவன் ஸதா வ்யவஸாயபரனாக வேண்டும்; ஓடவேண்டும்; சண்டை செய்யவேண்டும். ஶாஶ்வதமாயும் ஸ்திரமாயு மிருப்பதை அவன் தேடவேண்டாம். ப்ராணிக்கின்ற யாவும் ஸததம் மாறிக்கொண்டு, மரித்து மரித்துப் புதிது புதிதாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆதலால் வைராக்யத்தைத் துறந்து வேலைசெய்வோம்; ப்ராணிக்க இச்சிக்கின்றோம்; ஆகலால் வேலை செய்வோம். துன்பத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதைப் போக்குவோம். "கடவுள் செய்தபடியே உலகமெல்லாம் அழகாயிருக்கின்றது. அதை அறிவதுதான் அன்பு. (Love) அன்புதான் கடமை (Duty)" என்று ப்ரௌனிங் கவி சொன்னார்.

இவ்வுபதேசத்தைக் கொள்பவர் ஸம்ஸாரத்தில் நிலைப்பார்கள். ஸர்வத்ர ஆத்மதர்சநம் உத்தாரகமானாலும், ப்ரஹ்ம தர்சநமற்ற பேததர்சநம் தான் ஸம்ஸாரமெனப் பெரியோர் சொன்னார்கள். ஆத்மதர்சநம் ஸர்வத்ர ஹித ப்ரவ்ருத்திக்கு மூலம். அந்ய

தர்சநம் விஷயத்யாநத்தில் முடியும். ஒருகாலம் அழகென ப்ரமிப்பதையும், மற்றொரு காலம் மறைவற்ற க்ரௌர்யத்தையும் லோகத்தில் அநுபவிக்கின்றோம். ப்ளேக், காலரா, அம்மை முதலான வ்யாதிகளால் ஸமகாலத்தில் பகு ஜநங்கள் சாவது அழகாமோ? ஸமுத்ரம் திடீரென்று பொங்கிவந்து பட்டணங்களும் நாடுகளும் அழிந்து ஜநங்கள் சாவது அழகாமோ? பூகம்பங்களாலும் எரிமலைகளாலும் ஸமகால மரணம் பகு ஜநங்கட்கு நேர்வது அழகாமோ? ஸமுத்ரத்தில் கப்பல்கள் உடைந்தும் உடைபட்டும் பகு ஜநங்கள் முழுகிச்சாவது அழகாமோ? ஜநங்கள் நிறைந்த கட்டிடங்கள் தீப்பற்றப்பட்டு ஜநங்கள் கோரமரணம் அடைவது அழகாமோ? நதிகள் அமிதமாக ப்ரவஹித்து க்ராமங்கள் அழிந்து ப்ரஜைகள் க்ஷயிப்பது அழகாமோ? பஞ்சங்களில் பசியால் வருந்தி ஏழை ஜநங்கள் மிகுதியாகச் சாவது அழகாமோ? ஜங்கிஸ்கான், டைமூர்லேம், நாதர்ஷா, இவர்கள் போன்ற ம்ருத்யுக்கள் வேடிக்கையாக லக்ஷக்கணக்குகளில் ஜநங்களை வெட்டிக்கொன்றது அழகாமோ? இப்போது நடக்கும் ஐரோப்ய யுத்தம் அழகோ? பக்ஷிகளையும் ம்ருகங்களையும் வேட்டையிலும், உண்டிக்காகவும் கொல்வது அழகோ? ஜீவஜெந்துக்கள் ஒன்றையொன்று கொன்று தின்பது அழகோ? சிறு குழந்தைகள் கணக்கின்றிக் குழந்தைகளா யிருக்கையிலேயே அகால மரணத்தை அடைதல் அழகோ? இவ்வண்ணம் கணக்கிடக்கூடாத துன்பங்களை எல்லாம் நினைத்தால் உலகெங்கும் அழகைக் காண்பது?

லோகத்தில் ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் உண்டாகும் கேடுகளை மநுஷ்யர் ஸ்வபுத்தியைக்கொண்டு ஶமநம் செய்கின்றனர். ஆகிலும் ஆத்யந்திகமாய் அவற்றைப் போக்க அவர்கள் அசக்தர். அநேகமாக ப்ரஜைகள் கஷ்டத்தால் ஜீவிக்கின்றனர். தாய்க்குக் கஷ்டமின்றி ஒருவனும் பிறப்பதில்லை. கஷ்டப்படாமல் ஒருவனும் இறப்பதில்லை. துன்பம் நிறைந்த உலகத்தில் துன்பத்தைப் போக்க ப்ரயத்நப்படுவது ஸஹஜம். சிலர் பூதஸௌஹ்ருத்துக்களாய் ஜநங்கள் ஸுகிக்கும்படிப் பரோபகாரம் செய்கின்றார்கள். இவர்கள் புண்யக்ருத்துக்கள். இவை யாவும் அல்பமும் அஸ்திரமுமான வ்யவஹாரங்கள். அவற்றின் ப்ரயோஜநங்களும் அப்படிப்பட்டவையே. ஶாஶ்வதமான மஹத்வம் அவற்றால் கிடைக்கமாட்டா.

இந்தியாதேசம் செல்வத்திலும் ஸுகத்திலும் பெருத்திருந்தபடியால் தேசாந்தர ஜநங்கள் அவற்றைக் கொள்ளையடிக்க அந்தத் தேசத்தைப் பலதரம் படையெடுத்தார்கள். செல்வமும் ஸுகமும் ஸர்வஜநங்களும் வைராக்யாநுஷ்டாநம் செய்து பெருகமாட்டா. நிவ்ருத்தி தர்மத்தை ஒருவரும் அநுஷ்டிக்கப்படா தென்பது ரவீந்த்ரநாதர் கருத்தோ? யாராவது அநுஷ்டித்தால் தூஷிக்கவேண்டியதே அவர் தொழிலோ? "ஆயிரத்தி லொருவன் ஸித்தியின் பொருட்டு யத்நிக்கின்றான். யத்நிக்கின்றவர்களிலும் யாரோ ஒருவன் தான் எனைத் தத்வமாக அறிகின்றான்" எனும் கீதாவசநத்தையும் அவர் மறந்தாரோ?

ப்ராஹ்மணர்களில் இன்னும் ஸாதுக்கள் விளங்குகின்றார்கள். 'ஶமோ தமஸ்தப: ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச । ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநமாஸ்திக்யம் ப்ரஹ்மகர்ம ஸ்வபாவஜம்' எனும் கீதாவசநம் உள்ளதைத்தான் சொல்லுகின்றது. வேறற்ற மதமொன்றை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, பூர்வமதத்தைத் துறந்தவர்களுக்குப் பூர்வமத த்வேஷம் ஸ்வபாவமாக உண்டாகலாம். விவேசந ஸாமர்த்யம் இருந்தும் இந்த விஷயத்தில் அது பலிக்கவில்லை யென்று தோன்றுகின்றது. காலாநுகுணமாக ப்ராஹ்ம த்வேஷம் பலபெயர்க்குப் பலரூபமாகப் பரிணமிக்கின்றது. நமது நாட்டில் அதற்கு ஜந்ம பூமி ஆண்டர்ஸன்ஹால் எனப்பட்ட ஸ்தாநம். ஆசாரசீர்திருத்த மென்று சொல்லிக்கொண்டு ஸர்வாசார நாசத்தைக் கருதியபேர்கள் அங்கே மதிப்ரம்சம் அடைந்த பிள்ளைகட்கு அஹிதோபதேசம் செய்வது வழக்கமாயிருந்தது. விவேசந ஶக்தியுள்ளவர்களும் தாடஸ்த்யத்தை இழப்பது பகவானுடைய கலிகோலாஹலக்ரீடையோ? எங்காகிலும் த்வேஷத்தைப் பரிபாலிப்பவன் பகவானுடைய அதோநயந ஸங்கல்பத்துக்குத் தக்க விஷயமாவான் என்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை.

ஸ்ரீ:,

ஆர்யர் பூர்வ சரித்ர சிந்தனை.*

அளவுக்குள் அடங்கின கால தேச வஸ்துக்களைப்பற்றி யோசிக்கத்தான் நாம் அதிகாரிகள். அப்படிப்பட்ட நாம் உபாஸிக்கத் தகுந்த ஆகாரங்களைப் பரமகாருணிகனை பகவான் நம்மை அநுக்ரஹிக்கும்பொருட்டு ஏற்றுக்கொள்கின்றான். ஶ்ருதிகளில் ஸ்ருஷ்டி ப்ரஸ்தாபமானது, நமது பூமியைப்பற்றியோ, நாமிருக்கும் ஸூர்ய மண்டலத்தைப்பற்றியோ, அதனுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட தேச விசேஷங்களைப்பற்றியோ, நமக்குப் புலப்படுகின்ற ப்ரஹ்மாண்டமெனப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்தைப்பற்றியோ ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஸ்ருஷ்டியினுடைய ப்ரஸ்தாபமும் பதார்த்த ஶாஸ்த்ர விமர்சையின் பொருட்டன்று. ஸர்வ ஜகத்துக்கும் உபாதாந நிமித்த காரணமானவன் ஸர்வேஶ்வரனென்றும், அவன் ஸ்வபாவத்தால் ஸர்வத்துக்கும் ஆதார பூதனென்றும், ஸ்ருஷ்டியின் பிறகு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பதார்த்தத்துக்குள்ளும் ப்ரவிஷ்டனாய் அவற்றின் நியந்தாவா யிருக்கின்றானென்றும், தத்வஸ்வரூபமறிந்தவர்கள் ஸர்வேஶ்வரனை விலக்கி ஒரு வஸ்துக்காவது ஸத்தையை ஒப்புக் கொள்ளமாட்டரென்றும், காரணனாகவும் அந்தர்யாமியாகவும் இருக்கும் அவன் ஸர்வத்ர தர்ஶிக்கத்தக்கவ னென்றும், ஆதலால் ஒவ்வொருவனும் ஸர்வத்ர ஸ்நேஹத்தைப் பாராட்டி இஷ்டப்படி, இஷ்டப்பட்ட விக்ரஹ விஶேஷங்களில் உபாஸநார்த்தம் பகவத் தர்சநம் செய்யப் பொருந்து மென்றும், உபதேச ஸ்திரீகரணார்த்தம் ஸ்ருஷ்டிப் ரகரணங்கள் ஶ்ருதியில் அந்தர்க்கதங்கள்.

ஆனால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரமானது ஆதுநிக பதார்த்த ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞர்கள் நிஶ்சயிக்கிறபடியே Evolution எனப்பட்ட பரிணாம க்ரமத்தில் விஸ்தரித்த தென்பதை உபநிஷத் காட்டுகின்றது. அஸத்தினின்று ஸத் உண்டாகுமெனும் பக்ஷத்தை அது ஆதரிக்கவில்லை. அது கிறிஸ்தவர் பக்ஷம். நம்மவருள் ஈஶ்வரனை உபாதாந நிமித்த காரணமாக அங்கீகரிப்பவர்களும், கேவலம் நிமித்த காரணனெனச் சொல்பவர்களும் ஸத்கார்யவாதிகளே. முடிவான காரணமெனப்பட்ட தமஸ் எனும் மூல ப்ரக்ருதியானது ப்ரளய காலத்தில் பரமாத்மாவினிடம் ஏகீ பாவத்தை அடைகின்றதென ஸுபாலோபநிஷத் வெளியிடுகின்றது. ‘[illegible]’ என்று சொல்லும் தைத்திரீய ஶ்ருதியின் தாத்பர்யமும், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு அதிஸூக்ஷ்மாவஸ்தையைப் பொருந்தின ப்ரக்ருதியானது ஈஶ்வரனிடம் லயித்திருந்து, ஆகாசமெனப்பட்ட விகாராவஸ்தையுடன் ஈஶ்வரனைக் காட்டிலும் வேறாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட தசையில் ஆவிர்பவித்ததென்பதே. ஸத்ஶப்தவாச்யனான பரமாத்மா ஸ்வஸங்கல்பத்தால் தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தானென்றும், தேஜஸ்ஸைச் சரீரமாகவுடைய அவனே தன் ஸங்கல்பத்தால் அப் எனும் ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்தானென்றும், அப் சரீரகனான அவனே ஸங்கல்ப பூர்வகம் அந்நமெனும் ப்ருதிவியை ஸ்ருஷ்டித்தா னென்றும், காட்டுகிற சாந்தோக்யஶ்ருதி ப்ரக்ருதி முதல் ஆகாசம் முதலான ஸர்வ மஹா பூதங்களைக் குறிக்கின்ற சப்தங்களும் தத்தத் சரீரகனான பரமாத்மாவையே சொல்லுகின்றன வென்று தெரிவிக்கின்றது. மநுஸ்ம்ருதியும் ஸ்வசரீரத்தினின்று பகவான் லோக ஸ்ருஷ்டியைச் செய்தானென்றும் உண்மையை போதிப்பிக்கின்றது. ஆதலால் ஸர்வகாரண காரணனான நாராயணனைப்பற்றிய ஜ்ஞாநத்தால், ஸர்வ கார்ய வஸ்துக்களும் ஜ்ஞாதமாகின்றன; ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் அவன் ஸமனாக நிற்கின்ற ஜ்ஞாநம், ஒவ்வொருவர்க்கும் சரீர ஸம்பந்தத்தால் வருகின்ற அஹங்கார மமகாரங்களைப் போக்குகின்றது; அவித்யா நிவ்ருத்தியும், ஸர்வத்ர ஆத்ம தர்சநமும், சரீராவஸாநத்தில் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியைத் தருகின்றன. இத்தகைய உபதேசத்தை உத்தேசித்தே ஶ்ருதியானது ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தை ஈஷத் சிந்தித்தது.

ஸ்ருஷ்டங்களான பல லோகங்களுள் ஒன்றான நமது பூமியும், முதலில் அக்நி மயமாய், த்ரவீபூதமாய், ஒரு கோளாகாரத்தைப் பொருந்தி, ஸூர்யனை ப்ரதக்ஷிணம் செய்துகொண்டு, ஸூர்யனுடன்கூடி இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிரு

* இது சென்ற மாஸம் ‘பூமியின் பூர்வாவஸ்தை’ என்று எழுதிய விஷயத்தைத் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டது.

க்கையில், க்ரமேண அதனுடைய மேல் பாகங்கள் விளாங்காயினுடைய ஓட்டைப்போல் கநீபூதங்களாய், ப்ராணிகளுக்கு வாஸயோக்யமாகப் பரிணமித்தனவென்று, பதார்த்த ஶாஸ்த்ரமறிந்தவர்கள் உரைப்பார்கள். இந்த அவஸ்தை ப்ருத்விக்கு உண்டாக எத்தனையோ கோடி வருஷங்கள் கழிந்திருக்க வேண்டும். இவ்வண்ணம் கநத்துப்போன பூமியின் அம்சங்களில் சில காற்றாயும், சில ஜலமாகவும் மாறி ப்ராணிகள் ஜீவிக்க உதவுகின்றன. பிறகு ஸ்தாவரம் முதல் மநுஷ்யன் வரையில் ஜந்துக்கள் உண்டானார்கள். இந்தப் பரிணாம விசேஷங்களை உத்தேசித்து, 'ப்ருதிவ்யா ஓஷதய:, ஓஷதீப்யோऽந்நம், அந்நாத் புருஷ:' என்று ஶ்ருதி மொழிந்தது. இன்னும் அந்நசப்தவிவரணமாக, 'அந்நாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே' என்றும் ஶ்ருதி சொல்லிற்று. ப்ராணிகளுக்கு ஆகாரமாவதும், ப்ராணிகளைப் புஜிப்பதும் அந்நமெனப்படுகின்றன. ஓஷதிகளினின்று அந்நம் உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டபடியாலும், ப்ராணிகளால் சாப்பிடப்பட்டும் ப்ராணிகளைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டுமிருக்கின்ற புழு, பூச்சி, பக்ஷி, ம்ருகம் முதலான ஜந்துக்கள் அந்நமெனப்படுகின்றன. அந்நத்தினின்று புருஷன் உண்டானானென்று சொல்லப்பட்டபடியால், ம்ருக ஜாதிகளினின்று புருஷன் பரிணமித்தான் எனவும், ஓஷதிகளையும் பக்ஷி ம்ருகங்களையும் புஜித்துப் புருஷன் வ்ருத்தி யடைந்தான் எனவும் சொல்லலாம். ஆனால் ஶ்ருதி பரிணாம க்ரமத்தைத்தான் உத்தேசித்ததென்று தோன்றுகிறது.

பூமியில் புருஷன் உண்டான காலத்தின் அளவைப்பற்றிப் பதார்த்த சாஸ்த்ர வித்துக்களும் புராணங்களைப்போல் யோசிக்கின்றனர். அக்காலம் கணக்கிட்டுச் சொல்லத்தக்கதல்ல. ஆனால் சரித்ர காலமென்பதைச் சென்ற பத்துப் பன்னிரண்டு ஸஹஸ்ர ஸம்வத்ரங்களுக்குள் அடக்கிவிடுகின்றார்கள். நம்முடைய தேச சரித்ர காலத்தை மிகவும் ஸங்க்ரஹித்துவிடுகின்றார்கள். 3500 அல்லது 4000 வருஷங்களுக்கு முன் ஆர்யா வர்த்தத்தின் வடமேற்குத் திக்கிலிருந்து ஆர்யர் எனப்பட்ட ஒரு ஜாதி ஜநங்கள் ஆர்யாவர்த்தத்தில் ப்ரவேசித்துக் குடிகொண்டார்களென்றும், அக்கா

லத்தின் பிறகுதான் வேத மந்த்ரங்கள் அவர்களால் பண்ணப்பட்டதாகவும் சில ஐரோப்யர்கள் அநுமிக்கின்றார்கள். இந்த அநுமாநத்தை நம்மவர்களுக்குள் சரித்ர விமர்சிகளெனத்தக்க பலர் ஆக்ஷேபிக்கின்றனர்.

Post-glacial period எனப்பட்ட ஹிம பஶ்சாத் காலத்தின் முன், Glacial period எனும் ஹிமாவ்ருத காலத்தில், பூமியின் உத்தர பாகங்களெனத்தக்க த்ருவப்ரதேசங்கள், பனிக்கட்டிகளால் மூடப்பட்டுப் போயினவென்று முன்னமே சொன்னோம். அதற்கு முன்பாக, அதே பூப்ரதேசத்தில், ஹிமாவரண காலங்களுக்கு இடையே Inter-glacial periods எனும் ஹிமமத்ய காலங்கள் இரண்டோ, மூன்றோ, நான்கோ, இன்னும் அதிகமாகவோ இருந்தனவென்று பதார்த்த சாஸ்த்ரவிமர்ஶிகள் சொல்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட மத்ய காலங்களில் த்ருவ ஸமீப ப்ரதேசங்கள் மநுஷ்யர்க்கு ஸுக வாஸார்ஹமாய் இருந்தனவென்பதையும் சொன்னோம். அப்படி வஸித்தவர்க்குள் அடங்கினவர்கள் பூர்வமந்வந்தரவாஸிகளான நம் முன்னோர்கள் என்று யோசிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. ஸ்வாயம்புவ ஸம்வரண ஸாவர்ணி முதலான பூர்வ மநுக்களைப்பற்றி வேதங்களில் ப்ரஸ்தாபம் உண்டென்று போன ஸம்வத்ஸரம் கார்த்திகை மாஸம் தீபிகையில் வெளியிட்டோம். ஸ்வாயம்புவமநுவம்ஶ்யனான த்ருவனுக்கு, 'ஸ தேவர்ஷீணாம் உபரிஷ்டாத் ஸ்தானம் த்வயா ப்ராப்யம்' என்று பகவான் அநுக்ரஹித்த த்ருவபதம் ஸர்வக்ரஹ நக்ஷத்ராதிகளுக்கும் மேற்பட்டதாய்க் காணப்படக்கூடியது, த்ருவ ப்ரதேசத்திலென்று சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆதலால் அந்த உபாக்யாநமானது பூர்வ மநுக்கள் த்ருவ ப்ரதேசவாஸிகளென்று காட்டுகின்றது. இந்த விதமாக, சிந்திக்கவொண்ணாத அதிபூர்வ காலங்களில், நம் முன்னோர்களுடைய இருப்பை நமது மஹர்ஷிகள் நமக்களித்த பூர்வ க்ரந்தங்கள் வெளியிடுகின்றன. ஸ்மரணத்தால் அவர்கள் ப்ராசீந வ்ருத்தாந்தங்களைக் காப்பாற்றி வைத்து முடிவாக ஓலையில் இட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட க்ரந்தங்களை அடியோடு தள்ளிவிடுகின்றவன் இந்த லோகத்தினுடைய ஆதிகால வ்ருத்தாந்தத்தை வேண்டாதவனென்றே கொள்ளவேண்டும். வேத பாகங்களில் அநாதியாக இதிஹாஸ புராணங்கள் இருந்தனவென்று காட்ட அநேக வசநங்கள் உண்டு. வ்யாஸோக்தங்களான இதிஹாஸ புராணாதிகளில்

அவை யாவும் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று யோக்யர்கள் அப்யுபகமம் செய்வார்கள். அந்த இதிஹாஸ புராணங்கள்தான், ப்ரக்ஷிப்த பாகங்களுடன் இப்போது நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

ஐரோப்பியர் நமக்கு ஏற்படுத்துகின்ற சரித்திர காலத்தை ஆக்ஷேபிக்கின்றவர்களில் பால கங்காதர திலக் என்று லோகமாந்ய த்வத்தை அடைந்த மஹாராஷ்ட்ர ப்ராஹ்மணரான வித்வான் ஒருவர். அவர் நம்முடைய பூர்வீகர்களும் பார்ஸீ ஜாதியாருடைய முன்னோர்களும் சேர்ந்து, ஹிமாவ்ருத காலமெனப்பட்ட ப்ராசீந காலத்தின் முன்பு ஹிமமத்ய காலத்தில், பூமியில் உத்தர ப்ரதேசங்களில் ஸுகமாக வஸித்தாரென்றும், ஹிமாவ்ருத காலத்தில் பனிக்கட்டிகள் அவர் வஸித்த நாடுகளை மூடிக்கொண்டுவரவே, அங்கே இருக்கமுடியாமல், படிப்படியாக அவர்கள் தக்ஷிணப்ரதேசங்களில் குடிகொண்டாரென்றும், இந்தியாவுக்கு வடமேற்கில் இருக்கும் (தத்காலம் டர்கிஸ்தாநம் என்று பெயர்வழங்கும்) ப்ரதேசத்தில் அவர்கள் ஹிம பஶ்சாத் காலத்தில் வஸித்தபோது அவர்களுக்குள் உட்பிரிவுகள் உண்டாகி பார்ஸிகள் அஸுரோபாஸகராக மாறி மேல்புறம் புறப்பட்டுப் போனாரென்றும், நம் பூர்வீகர் தேவோபாஸகராய் இந்தியாவில் ப்ரவேசித்தாரென்றும் அநுமிக்கின்றார்.

இவர்கள் வாஸம் செய்த ப்ரதேசம் ஹிமாவ்ருதமாய்ப் போய், இவர்களில் தப்பினவர்கள் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாகத் தென்தேசங்களுக்கு ஓடிவந்த விஷயமாகத்தான் ப்ரளய மெனப்பட்ட ஸந்தர்ப்பம் வேதபாகங்களில் யோசிக்கப்பட்டதாகவும் எண்ணப்படுகின்றது. சில பாஶ்சாத்ய வித்வான்களை அநுஸரித்து திலக் வித்வான் மேற்குறித்த ஹிமபஶ்சாத் காலத்தினுடைய ஆரம்பம் 10,000 வருஷங்கட்கு முன்னிருக்கலா மென்று ஊஹிக்கின்றார். இதர ஐரோப்பியர்கள், அது 40,000, 80,000, 2, 3 லக்ஷம் வருஷங்களுக்கு முன்பட்ட தெனவும் சொல்வர்.

(இன்னும் வரும்.)

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

குருபரம்பராநுஸந்தாந க்ரமம்.

(தொடர்ச்சி.)

புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி, “லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம் - அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் என்று கூரத்தாழ்வான் பகவானை ஆரம்பித்து அருளிச்செய்திருக்கிறார்” என்றும், “தவிரவும் குருபரம்பரையைச் சொல்வதற்காக ஏற்பட்ட குருபரம்பராஸார க்ரந்தத்தில் நாதமுனிகளை ஆரம்பித்து, அவரோஹண க்ரமமாகவே உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த குருபரம்பரை க்ரந்தத்துக்கு ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகமான ‘வந்தே குரூந்’ என்கிற ஶ்லோகத்தில் ‘நாதாத்யாந்’ என்பதால் நன்கு வ்யக்தமாகிறது” என்றும் எழுதுகிறார்.

குருபரம்பராஸார க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீதேசிகன், “ஆசார்யவத்தையே ஸர்வர்க்கும் மோக்ஷகாரணமென்று அறுதியிட்டார்கள்” என்றும், “முமுக்ஷுவுக்கு ஆசார்யவம்ஶம் பகவானளவும் செல்ல வநுஸந்திக்கவேணு மென்றோதப்பட்டது” என்றும், ஸ்ரீவசந பூஷண ப்ரகரணத்தை முடித்துவிட்டு, குருபரம்பரா ப்ரகாஶநார்த்தமாகவும், நமது ஸித்தாந்தார்த்தங்களெல்லாம் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸமாகதங்களென்று காட்டுவதற்காகவும், ‘அவாவலா விதி’ என்கிற ப்ரமாண ப்ராப்தமான தத்தத் வ்யக்தி விஶேஷ பரிஜ்ஞாநார்த்தமாகவும், குருபரம்பரா ப்ரகரணத்தை அஸ்மதாரண்ய ஆரம்பியாநின்றுகொண்டு, அந்தப் பரம்பரையில் ப்ராதமிகனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆசார்ய பாவத்தை ‘தத்ரம் லவஷலம’

ஹம்’ இத்யாதியால் காட்டியருளினார். இந்த ப்ரகரணம் குரு பரம்பரா ப்ரகாஶநார்த்த குருவ்யக்தி பரிஜ்ஞாநார்த்த மென்பது, “இவர் ஸ்ரீபாதத்தில் ஆஶ்ரயித்த முதலிகளைத் தம் தம் ஸம்ப்ரதாயப்படிகளிலே யறிந்து கொள்வது. ‘[illegible] [illegible] [illegible]॥’ என்கிறார்கள்” என்று தொடங்கி, “ஆகையால் ஸர்வாவஸ்தையிலும் குருபக்தியின் பரீவாஹமாகக் குருவை ப்ரகாஶிப்பிக்கவும், மஹாரத்ந கர்ப்பமான மாணிக்கச் செப்புப்போலே யிருக்கிற திருமந்திரத்தினுடைய சீர்மையும், தன் நிஷ்டையும் குலையாமைக்காகச் சில்வான ப்ரயோஜநங்களைப் பற்ற, ஶிஷ்யகுண பூர்த்தியில்லாத சபலர்க்கு வெளியிடாதே மந்த்ரத்தை மிகவும் சேமிக்கவும் ப்ராப்தம்” என்னுமளவாக வுள்ள உத்தர ப்ரகரணத்தால் ஸுவ்யக்தம். இவ்விடத்தில் [illegible] பூர்வோதாஹ்ருதங்களான ஆசார்ய க்ருத்யாதிகார ஶிஷ்ய க்ருத்யாதிகார ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அநுஸரித்துத் தாத்பர்ய கல்பநம் பண்ண வேண்டியது உசிதமாகையால், முன் விவரித்திருக்கிறபடி குருப்ரகாஶநார்த்தமான குருபரம்பரா விவரணத்தில் அவரோஹ க்ரமத்தை ஆதரித்திருப்பது ந்யாய்யமே. ஆகையால், இந்த ப்ரகரணமும், புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமியின் அபிப்ராயப்படி ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகமான ‘[illegible]’ என்கிற ஶ்லோகத்திலுள்ள ‘நாதயாமுந’ என்பதும், [illegible] ஸந்தாந ப்ரஸ்தாவத்தில் அவரோஹண க்ரமத்திற்கு எப்படி ஸாதகமாகக்கூடும்?

மேலும், இந்த ப்ரகரணமும் முடிந்த பிறகு, “தான் இந்த ரஹஸ்யங்களை அநுஸந்திக்கும்போதெல்லாம் ஆசார்ய பரம்பரையை அநுஸந்திக்கையும் விதி பல ப்ராப்தம். இவ்வாசார்யர்களுடைய அநுஸந்தாநம், ‘[illegible]’ என்கிறபடியே ப்ரதிஷ்டித்த ஸம்பாஷணத்துக்கு ப்ராயஶ் சித்தமுமாம்” என்று அநுக்ரஹித்துவிட்டு, அவ்வநுஸந்தாந க்ர

மத்தையே ‘என்னுயிர் தந்தளித்தவரை’ என்னும் பாசுரத்தால் அநுஷ்டாந முகேந ப்ரதர்ஶிப்பித்திருக்கிறபடியால் ஸ்ரீதேசிகனுக்குக் குருபரம்பரானுஸந்தாநத்தில் ஆரோஹ க்ரமமே அபிமதமென்று நிஶ்ஶங்கமாய்ச் சொல்லத் தட்டில்லை. மேலும், குருபரம்பரா ஸார க்ரந்தாவஸாநத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீ முநித்ரயத்தைப் பற்றிப் பேசும் பாசுரங்களில் காணும் ஆரோஹ க்ரமமும் ப்ரக்ருதத்தில் விமர்ஶிக்கத்தக்கது.

வ்யக்தி விஶேஷ நிர்த்தேஶ பூர்வக குருபரம்பரானுஸந்தாந ஸ்தலத்தில் மாத்ரமே ‘[illegible]’ என்னும் வசநம் க்ரம நிர்ணயார்த்தம் ப்ரவர்த்திக்குமாகையால், ஸமுதாய ரூபேண நிர்த்தேஶித்தவிடத்தில் ஔசித்யானுஸாரியான இச்சையே நியாமிகையென்று கொள்ளவேண்டி யிருப்பதால், ‘லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்’ என்கிற ஸமுதாய நிர்த்தேஶ ஸ்தலத்திலுள்ள க்ரமத்தை எந்தப் பக்ஷத்திற்கும் ஸாதகமாகவோ பாதகமாகவோ ஸ்வீகரிக்க ந்யாயமில்லை. [illegible] ‘நாதயாமுந’ என்பதும் வ்யாக்யாதமாயிற்று. ‘[illegible]’ என்னும் ப்ரமாணானுஸாரியான ‘[illegible]’ என்கிற ஶ்லோகத்தில் பஹுவசநாந்தமான ‘[illegible]’ என்பதற்குப் பிறகு ‘[illegible]’ என்று [illegible] நிர்த்தேஶமும் இப்பக்ஷத்தில் ஸ்வரஸதஃ ஸங்கதமாகின்றது! [illegible] ‘லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்’ என்னும் தனியன் வ்யாக்யாநத்தில், “ஆழ்வான் அநுஸந்தாந க்ரமமாயிற்றிது. இவரை யொழிந்த மற்றையார் ‘[illegible]’ என்று மிறே அநுஸந்தித்துப் போருவது” என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். மேலும், ஸம்ப்ரதாய சரமோத்தர்த்தாவான ஸ்ரீதேசிகனுடைய ‘ராமாநுஜ தயாபாத்ரம்’ என்னும் தனியனை ப்ரதமத: அநுஸந்தித்து விட்டுப் பிறகு ஸமுதாய நிர்த்தேஶ ரூபமான இந்த ‘லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்’ என்கிற தனியனை அநுஸந்தித்து வரும் ஶிஷ்டர்கள், அநந்தரம் [illegible]

ரேண 'யோநிதம்' முதலிய தத்தத் வ்யக்தி விஶேஷங்க ளின் தனியன்களை க்ரமமாகவே அநுஸந்தித்து வருகிருர்கள்.

வாத்ஸ்யாஹோபிலாசார்யரும், 'லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்' என்கிற தனியனை வ்யாக்யாநிக்குமிடத்தில், முதலில், "இங்கு, 'ஸர்வத்ராயம் வம்ஶோ ஜ்ஞேய: ஆசார்யாணாம் அஸாவஸாவித்யா பகவத்த:' 'ஆசார்யேப்யோ நமஸ்குர்யாத் வம்ஶஸ்ய கீர்த்தநே'; 'வம்ஶர்ஷிப்யோ ப்ரஹ்மணே நம:', 'ஆத்யம் பரம் பரம் பரம்பராயாதம்', 'தந்துந் தந்துஷு வித்ருப்ய ஐக்ஷ்வாகாய மநவே ப்ரோக்த: - ஸ்ரோதஸ்ய ஸ்தோத்ர யோகம் ப்ரஸந்நாத்ம ஸ்வஸ்தயே' இத்யாதிகளில்படியே ஆசார்யன் தொடங்கி எம்பெருமானளவும் குருபரம்பராநுஸந்தாநம் பண்ண ப்ராப்தமா யிருக்க, 'லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்' என்று எம் பெருமான் தொடங்கி ஸ்வாசார்ய பர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கும் படி எங்ஙனே யென்னில்: இது ப்ரபித்ஸுக்கள் ப்ரபத்தி பண் ணும் தஶைபோலன்றிக்கே 'தஸ்மை ஸ ஹோவாச ப்ரஜாபதி உவாச ப்ரஜாபதிர் மநவே மநு: ப்ரஜாப்ய:' என்று வித்யா ப்ரபாவம் சொல்லுகிற தஶைபோலே உபதேஶ பரம்பரா நுஸந்தாந தஶை யாகையாலே 'லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்' என்கிற தனியனை இங்கு அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லை" என்று சொல்லிவிட்டு, இதில் 'ஸ்வாசார்யாதி க்ரமேண' "அன்றிக்கே லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பமாயும், நாத யாமுநமத்யமமாயும், அஸ்ம தாசார்ய பர்யந்தமாயு மிருந்துள்ள குருபரம்பரையை 'ஸர்வ த்ராயம் வம்ஶோ ஜ்ஞேய: ஆசார்யாணாம் அஸாவஸாவித்யா பக வத்த:', 'ஆசார்யேப்யோ நமஸ்குர்யாத் வம்ஶஸ்ய கீர்த்தநே' இத்யாதிகளில் படியே ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமான 'ஸ்வாசார்ய க்ரமேண' இத்யாதி வாக்ய குருபரம்பரையில் சொல்லுகிற க்ரமத்திலே சரணமடைகிறே னென்று அநுஸந்தித்தாராகவுமாம்.

'ராமாநுஜாங்க்ரி ஶரணோஸ்மி குலப்ரதீபஸ் த்வாஸீத் ஸ யாமுநமுநே: ஸ ச நாதவம்ஶ்ய: । வம்ஶ்ய: பராங்குஶமுநே: ஸ ச ஸோபி தேவ்யா தாஸஸ்தவேதி வரதாஸ்மி தவேக்ஷணீய:' என்னக்கடவதிறே. ஆக இப்படிகளாலே சொல்லிற்றாய்த் தென் னென்னில்: 'தஸ்மை ஸ ஹோவாச ப்ரஜாபதி உவாச', 'ஸம்ப்ராப்ய யதாவத்வம்......' இத்யாதிப்படியே உபதேஶ தஶையில் எம்பெருமான் தொடங்கி ஸ்வாசார்ய பர்யந்தம் குரு பரம்பரையை வெளியிடவும், 'ஸர்வத்ராயம் வம்ஶோ ஜ்ஞேய:' இத்யாதிப்படியே நித்ய ஜபாதி காலங்களில் ஸ்வாசார்ய ப்ரப்ருதி எம்பெருமா னளவாகக் குருபரம்பராநுஸந்தாநம் பண்ணவும் ப்ரா ப்த மென்றதாய்த்து" என்று பக்ஷாந்தரத்தை எழுதியிருக்கிறார்.

"'ஆசார்யாணாம் அஸௌ', 'ஆத்யம் ப்ரவக்ஷ்ய' என்று பகவானை ஆசார்ய வம்ஶாநுஸந்தாநத்திலே சரமாவதியாக விதிக் கிற ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி க்ரமத்திற்கு விருத்தமாக இவனை முற்படச் சொல்லுவா னென்னென்னில், இது * க்ரந்த ஸங்கதிக்காகச்

* "அந்த ஸங்கதி எங்ஙனே யென்னில்: ஆசார்ய வம்சம் பகவானள வும் செல்ல அநுஸந்திக்க வேணுமென்கிற வாக்யத்தின் மேலே ஸர்வ (ஶ்ருதிஸித்த) த்வயுக்த ஹஜநம் விருத்தமன்றோ? என்று ஶோத்யம் பிறக்கையாலே இத்தைப் பரிஹரித்தல்லது ஶாரீரக ஶாஸ்த்ரார்த்த வர்ண நத்திற்கு அவஸரமில்லாமையால், அதற்காகப் பகவானை முற்படச் சொல்ல வேண்டின பின்பு, இனி ஶாஸ்த்ரவக்த்ரத்தைவிட்டு க்ரமாந்தம் ஆரம்பிக்கை அஸங்கதமாகையாலும், உத்தராவதியன்றிக்கே உத்தரோத்தரமாக நடக் கப் புகுகிற ஆசார்ய வம்ஶத்தை இப்போது காண்கிற உத்தராவதியைக் கொண்டு வரையிட்டு க்ரந்தத்திலே நிவேஶிப்பிக்கை அநுசிதமாகையாலும், பூர்வாவதியைத் தொடங்கி ஸகல ஸம்ப்ரதாய ஸாதாரணமான ஸ்ரீபாஷ்ய கார பர்யந்த குரு பங்க்தியை க்ரந்தத்திலே நிவேஶிப்பித்து, மேலுள்ள ஆசார்ய வம்சங்களைத் தம் தாம் ஸம்ப்ரதாயப்படிகளிலே அறிந்துகொள்வ தென்கை உசிதமாகையாலும், இப்படி உத்பத்தி க்ரமத்தை அருளிச்செய் தால் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளின்படியே இதற்கு வ்யுத்க்ரமமாக அநுஸந்தாந க்ரமமென்று அர்த்தாத் ஸித்திக்கையாலும், இப்படி இங்கே பகவதுபக்ரம மாக ஆசார்ய வம்ஶத்தை அருளிச் செய்தார்" என்று ப்ரஹத குருபரம் பரா ஸாராஸ்வாதிநீ.

சொன்னதத்தனை போக்கி ஆசார்யவம்ஶாநுஸந்தாநம் இந்த க்ரமத்திலே கர்த்தவ்யம் என்று இங்கு தாத்பர்யமில்லை. அதெங்ஙனே யென்னில்: ‘ஶ்ரீமாந்’ என்று ப்ரபந்தார்த்தஸம்க்ஷேப ரூபமான உபக்ரம ஶ்லோகத்திலும் ‘என்னுயிர்’ என்று இப்ரபந்தார்த்தத்திற்கு அநுஷ்டாந பரமான உபஸம்ஹாரப் பாட்டிலும், ஸாம்ப்ரதாயிக ஸர்வ ஸாரார்த்தாநுஶாஸந பரமான ஶ்ரீ ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலும், ஸாரஸங்க்ரஹத்திலும் ‘குருப்⁴ய: ஸர்வ ...’, ‘லக்ஷ்மீநாத² ஸமாரம்பா⁴ம்’ என்னும் இந்த ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹித க்ரமத்தையே அருளிச்செய்கையாலும், மற்றுள்ள ஆசார்யர்களும், ‘குருதே³ஶிக ...’, ‘வந்தே³ வேதா³ந்த ...’ இத்யாதியாலும் வாக்ய குருபரம்பரையிலும், ‘லக்ஷ்மீநாத² ...’, ‘வேதா³ந்தாசார்ய ...’ இத்யாதியிலும் இந்த க்ரமத்தையே அருளிச்செய்கையாலும் இவை இத்தனைக்கும், ஸாத்த்விக ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கும் விருத்தமாக இங்கு க்ரமாந்தரத்திலே தாத்பர்யமாகக் கல்பிக்கை அநுபபந்நமிறே. ‘ஶ்ரீமந்நாராயண ஸமாரம்பா⁴ம்’ இத்யாதி வசந வ்யக்த ஸ்வாரஸ்யத்தைப் பார்த்தால், குருபங்க்தியினுடைய உத்பத்தி க்ரமமிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறவை அத்தனையிறே. ஆகையால் இங்கும் ‘ஸம்ப்ரதாயம் ...’ என்கிற இடத்திலே ஶ்ருதி ஸூத்ர ... ஸ்வரூபேண வந்தநம் விவக்ஷிதமென்று கண்டுகொள்வது” என்று ப்ருஹத் குருபரம்பரா ஸாராஸ்வாதிநியில் ஸ்ரீமத் ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமி நிஷ்க்ருஷ்டமாய் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

‘ஶாஸ்த்ர மூலமல்லாத ஸம்ப்ரதாயமும், ஸம்ப்ரதிபந்ந ஶாஸ்த்ர விருத்தமான ஸம்ப்ரதாயமும் ப்ரமவிப்ரலம்ப ஸம்பாவனை உண்டாகையால் பாஹ்யதுல்ய மாகையாலே அவிஶ்வஸநீயம்’ என்னும் ஸம்ப்ரதாய பரிஶுத்தி ஸ்ரீஸூக்தியைச் சிந்திப்போர், இத்ருஶ விஷயத்தில் ஸம்ப்ரதாயாந்தர ஸம்வாத ப்ரதர்ஶநம் அகிஞ்சித்கரமென்றே நினைப்பார்கள்.

ஏவம்ச பூர்வோக்த ப்ரமாண ஸ்ரீ ஸூக்த்யாதிகளைப் பராமர்ஶித்தால் குருபரம்பராநுஸந்தாநத்தில் ஆரோஹக்ரமம்தான் ஸ்ரீ தேசிகாபிமதமென்று ஏற்படுகிறது.

ஜயஸம்பந்ந ... ஸம்பாத ... தேஶிக ஸம்மதம் ।
ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்நவம்ஶ ஶ்ரீக்ருஷ்ணஸூரி ஶிஷ்யஶ்ச ॥

ராயம்பேட்டை உருப்பட்டூர்
திருக்குடந்தை, 7—8—17. } சக்ரவர்த்தி. க்ருஷ்ணமாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	பை.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ த்ராவிடவேத தாத்பர்யம்—(ஸ்ரீ. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்ய பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
4.	ஸ்ரீ பாகவத சதுஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹமாசார்யர்)	0	4	0
5.	ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
7.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உ.ப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப் பட்டுள்ளது	0	4	0
8.	ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உ.ப. டி. இ. சடகோபாசாரியார்	0	2	0
9.	ஸ்ரீ ஹம்ஸ ஸந்தேஶ விமர்ஶம் (ஸ்ரீ. உ.ப. எம். கே. தாதாசாரியார்)	0	3	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ தேசிக ப்ரபந்தம் — பதவுரை.

அம்ருதரஞ்ஜநீ.

(தொடர்ச்சி.)

கட்டளைக்கலித்துறை.

சாக்கியர் சைனர்கள் சார்வாகர் சாங்கியர் சைவர்மற்றும்
தார்க்கிய னூல்கள் சிதையத் தனிமறை யின்கருத்தை
வாக்கிய முப்பதி னல்வகை செய்து வியாகரித்தோம்
தேக்கி மனத்து ளிதனைத் திணியிரு ணீங்குமினே. (உ0)

(இ - ள்.) தனி - ஒப்பற்ற, மறையின் - வேதங்களின், கருத்தை - பொருளை, வாக்கியம் முப்பதினல் - முப்பது வாக்கியங்களால், வகை செய்து - வகுப்பாகப் பிரித்து, சாக்கியர் - பௌத்தர்கள், சைனர்கள்-சினனைத் தொழுவோர், சார்வாகர் —, சாங்கியர் —, சைவர் - சிவனடியார்கள், மற்றும் - அன்றியும், தார்க்கியன் நூல்கள் - ந்யாய வைசேஷிகர்களுடைய நூல்கள் பலவும், சிதைய - அழியும்படி, வியாகரித்தோம் - வியாக்கியானம் செய்தோம்; இதனை - இந்த அர்த்தங்களை, மனத்துள் - உங்கள் மனதில், தேக்கி - இருத்தி, திணி இருள் - நிறைந்துள்ள அஞ்ஞானத்திலிருந்து, நீங்குமின் - விலகி விடுங்கள். (எ - று.) நீங்கள் - தோன்று எழுவாய்.

(க - து.) சாக்கியர் முதலான பரமதங்களது நூல்களெல்லாம் அழியும்படி வேதத்தின் பொருளை முப்பது வாக்கியங்களால் சுருக்கிச் சொல்லி அவற்றிற்கு உரையும் செய்து வெளியிட்டோம்; இதைக்கொண்டு உமது அஞ்ஞானத்தை நீக்குவீர் என்கிறார்.

(கு - பு.) தாக்கிய, நீக்குமின் என்றும் பாடமுண்டு. தாக்கிய - எதிர்த்த. (20)

இதுவுமது.

தள்ளத் துணியிலுந் தாய்போ லிரங்குந் தனித்தகவால்
உள்ளத் துறைகின்ற வுத்தமன் றன்மை யுணர்ந்துரைத்தோம்
முள்ளொத்த வாதியர் முன்னே வரிலெங்கள் முக்கியர்பால்
வெள்ளத் திடையி னரிபோல் விழிக்கின்ற வீணர்களே, (உக)

(இ - ள்.) தள்ள - நாம் நீக்கிவிடுதற்கு, துணியிலும் - துணிந்தாலும், தாய் போல் - பெற்றவளைப்போல், இரங்கும் - நம்மீது மனமிரங்காநின்ற, தனி தகவால் - மிகுந்த கிருபையோடு, உள்ளத்து - நமது மனத்தில், உறைகின்ற - தங்கியுள்ள, உத்தமன் - புருஷோத்தமனது, தன்மை - ஸ்வபாவத்தை, உணர்ந்து - ஆசாரியர்களால் அறிந்து, உரைத்தோம் - சொன்னோம்; எங்கள் முக்கியர்பால் - எங்களுடைய முக்கியரான ஆசாரியர்களிடத்தில், முன்னே - எதிரில், முள் ஒத்த - முட்களைப்போல் கொடுமையாளரான, வாதியர் - வீண்வாதம் செய்பவர், வரில் - வந்தால், வெள்ளத்து இடையில் - நடு வெள்ளத்தில் அகப்பட்ட, நரிபோல் - குள்ள நரியைப்போல், விழிக்கின்ற - பதில் சொல்லமாட்டாமல் விழிக்கின்ற, வீணர்களே - பயனற்றவர்களே யாவர். (எ - று.)

(க - து.) நமது மனத்துள் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமானது குணங்களைத் தெரிந்து வெளியிட்டோம்; நமது ஆசாரியர்களுக்கு முன் இதர வாதியர் தலைகாட்டார் என்கிறார்.

(கு - பு.) நரி பெருவெள்ளத்தை நீந்தும் வன்மையின்றி விழிப்பது போல், அவரும் நம்மாசாரியரை வெல்ல முடியாமல் தகைப்பர் என்க. 'பெற்ற மனம் பித்து' என்பது போல, நாம் என்ன பாவம் செய்தாலும் அவன் அதைப் பாராட்டாது யாதானுமோர் காரணத்தைக் கொண்டு காக்கின்றான் என்கிறார். (21)

இதுவுமது.

செய்யேல் மறமென்று தேசிகன் தேவன் கருத்துரைத்த
மெய்யே யரும்பொருள் சூடிய வெண்மதி காதலியாம்
பொய்யேய் பகைப்புல னையிரண் டொன்றும் பொருங்கருவி
கையேறு சக்கரக்காவலன் காவ லடைந்தவர்க்கே. (உஉ)

(இ - ள்.) பொய் ஏய் - தப்பு வழியில் பிரவேசிக்கின்ற, பகை - விரோதிகளாகிய, புலன் ஐயிரண்டு ஒன்றும் - பதினோரிந்த்ரியங்களையும், பொரும் - போர் செய்து நல்வழிப்படுத்துகின்ற, கருவி - ஆயுதமாகிய, கை ஏறு - திருக்கரத்திலிருக்கின்ற, சக்கரம் - திருவாழியையுடையவனும், காவலன் - காக்குமவனுமான கண்ணபிரானது, காவல் - ரக்ஷையை, அடைந்தவர்க்கு - பெற்றவர்க்கு, 'மறம் செய்யேல் - பாவத்தைச் செய்யாதே', என்று —, தேசிகன் - ஆசாரியன், தேவன் - ஸர்வேசுவரனாகிய நாராயணனது, கருத்து - அபிப்பிராயத்தை, உரைத்த - அருளிச்செய்த, மெய்யே - மெய்ம்மையையுடைய, அரும் - அரிதாகிய, பொருள் - அர்த்தங்களை, சூடிய - அடைந்த, வெண்மதி - நல்ல புத்தியானது, காதலியாம் - இன்பந் தரத்தக்க மனைவி போன்றதாம். (எ - று.)

(க - து.) ஸ்ரீ கண்ணபிரானது அடியார்களுக்கு அவன், 'பாபத்தைச் செய்யாதே' என்று உரைத்தருளியதை ஆசாரியரால் தெரிந்து தெளிந்த நல்ல புத்தியே சுகந் தரத்தக்கதாம்.

(கு - பு.) சக்கரத்தாழ்வான் வெளிப்பகையைப்போல் உட்பகையையும் ஒழிக்க வல்லவ ரென்பது தோன்ற நின்றது. வெண்மதி - என்பதில் இங்கு வெண்மை பிரகாசத்தைக் குறிக்கின்றது. காதலி சிற்றின்பந் தருவதுபோல், அம்மதி பேரின்பத்துக்குக் காரணமா மென்க. காவலடைந்ததாவது - அவனால் ரக்ஷாபரஸ்வீகாரம் செய்யப்பெற்றமை. (22)

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

அந்தமிலா திதேவனழி செய்தடைந்த வலைவேலை
[யோத மடையச்
செந்தமிழ்நூல் வகுத்தசிறு மாமனிச்சர் சிறு
[கைச் சிறுங்கை மறைபோல்
சந்தமெலா முரைப்பதிது வென்று தங்களிதயத்த
[டக்கி யடையும்
பந்தமெலா மறுத்தினரு டந்துகந்து பரவும் பொ
[ருள்க ளிவையே. (உ௩)

(இ - ள்.) அந்தம் இல் - முடிவற்ற, ஆதி தேவன் - காரணபூதனான ஸ்ரீமந்நாராயணன், அழி செய்து - பிரளயத்தில் உட்கொண்டு, அடைந்த - பின்பு சிருஷ்டித்த, அலை - அலையோடு கூடிய, வேலை - கடலினது, ஓதம் அடைய - நீர் முழுதும், செம் தமிழ் நூல் - நல்ல தமிழ் நூல்களை, வகுத்த - வகை பெறச் செய்த, மா - பெருமை பொருந்திய, சிறு மனிச்சர் - குறுமுனிவராகிய அகஸ்திய முனிவர், சிறு கை - சிறிய கையினது, சிறுங்கை - உள்ளங்கையில், மறை போல் - மறைத்ததுபோல், சந்தம் எலாம் - வேத சாஸ்திரங்களை யெல்லாம், உரைப்பது - சொல்வது, இது என்று - இப்ரபந்தமென்று, தங்கள் இதயத்து - தங்கள் மனத்தில், அடக்கி - இதன் பொருள்களை யடக்கி, அடையும் - கர்ம வசத்தால் வரும், பந்தம் எலாம் - பாசங்களை யெல்லாம், அறுத்து - போக்கி, இன் - இனிமையான, அருள் தந்து - கிருபையைச் செய்து, உகந்து - உகக்கும்படி, பரவும் - விரிகின்ற, பொருள்கள் - பொருள்களாம், இவை - இப்பொருள்கள்.

(க - து.) அகஸ்திய முனிவரது உள்ளங்கையில் அடங்கிய கடல்போல், வேத சாஸ்திரங்களின் பொருள்களெல்லாம் இப் பிரபந்தத்தில் அடங்கி யுள்ளன வென்பதாம்.

(கு - பு.) அகஸ்தியர் சமுத்திர ஜலத்தை யெல்லாம் ஆசமநம் பண்ணி விட்டாரென்பது புராண கதை. உகந்து என்பது செயவெனச்சத் திரிபு. சிறுங்கை - விரல்களைச் சேர்த்த உள்ளங்கை. மறை - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். மனிச்சர் - மனிதர். சிறுங்கை நீட்டல்.

இது, முதல் நான்கு சீரும் காய்ச்சீரும் கடையிரண்டும் மாச்சீருமாகிய அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம். (23)

கட்டளைக்கலித்துறை.

முக்குண மாயையின் மூவெட்டின் கீழ்வரு மூவகையும்
இக்குண மின்றி யிலங்கிய காலச் சுழியினமும்
நற்குண மொன்றுடை நாகமு நாரா யணனுடம்பாய்ச்
சிற்குண மற்றவை யென்றுரைத் தாரெங்க டேசிகரே. (உ௪)

(இ - ள்.) எங்கள் தேசிகர் - எமது ஆசாரியர்கள், முக்குணம் - மூன்று குணங்களையுடைய, மாயையின் - பிரகிருதியின் விகாரமாகிய, மூ எட்டின் கீழ் வரு - இருபத்துநாலு தத்துவங்களிலு முண்டான, மூ வகையும் - மூன்று விதமும், இ குணம் இன்றி - இந்தக் குணங்கள் இல்லாமல், இலங்கிய - விளங்கின, காலம் சுழி இனமும் - கால சக்கிரமும், நல் குணம் ஒன்று உடை - ஸத்வகுணம் ஒன்றையே யுடைய, நாகமும் - பரமபதமும், நாராயணன் உடம்பாய் - ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குச் சரீரமாய், சித்குணம் அற்றவை என்று - சித்துக்குள்ள ஞானமென்னும் குணமில்லாதவை என்று, உரைத்தார் - சொன்னார்கள். (எ - று.)

(க - து.) பிரகிருதி, காலம், சுத்தஸத்வம் ஆகிய மூன்றும் அசேதனங்கள். மூவகை என்பது, பிரகிருதி விகிருதி இவைகளின் சேர்க்கை. சுத்த ஸத்வ மென்பது, ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் கலவாத ஸத்வம். அது ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலியன. இவை எம்பெருமானுக்குச் சரீரமென்க. (24)

நேரிசை வெண்பா.

என்தென் பதுமியா னென்பது மின்றித்
தனதென்று தன்னையுங் காணு—துனதென்று
மாதவத்தான் மாதவற்கே வன்பரமாய் மாய்ப்பதன்றிக்
கைதவத்தான் கைவளரான் காண். (உ௫)

(இ - ள்.) எனது என்பதும் - எல்லாம் என்னுடைய தென்பதும், யான் என்பதும் - நான் என்று நினைப்பதும், இன்றி - இல்லாமல், தன்னையும் - உடம்போடு கூடிய தன்னையும், தனது என்று - தனக்குச் சொந்தமென்று, காணுது - பாராமல், மா தவத்தால் - பரஸமர்ப்பணத்தால், மாதவற்கே - திருநாராயணனுக்கே, உனது என்று - எல்லாம் உன் உடைமை என்று, வல் பரமாய் - திடமான பாரமாய், மாய்ப்பது அன்றி - ஸமர்ப்பிப்பதை விட்டு, கை தவத்தான் - வஞ்சனை செய்பவன், கைவளரான் - க்ஷேமமடையான். (எ - று.) காண் : முன்னிலையசை.

(க - து.) ஜீவன் அகங்கார மமகாரங்களை விட்டு எல்லாம் நீயே என்று திருநாராயணன் திருவடிகளில் தன் பாரத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும் என்பதாம்.

(கு - பு.) சரணாகதி மோக்ஷம் தருவதாகையால் 'மாதவம்' என்னப்பட்டது. 'எனதென்பதுமின்றி யானென்பதுமின்றி' என்றும் பாடம். (25)

கட்டளைக்கலித்துறை.

பல்வினை வன்கயிற்றாற் பந்தமுற் றுழல்கின் றனரும்
நல்வினை மூட்டிய நாரண னார்பதம் பெற்றவரும்
தொல்வினை யொன்று மில்லாச்சோதி வானவ ருஞ்சுருதிச்
சொல்வினை யோர்ந்தவர் சீவரென் றோதச் சிறந்தனரே. (உசு)

(இ - ள்.) பல் வினை-பல கர்மங்களாகிற, வல் - பலமான, கயிற்றால் - பாசத்தால், பந்தம் உற்று - கட்டப்பட்டு, உழல்கின்றனரும் - ஜநந மரண துக்கத்தால் வருந்துபவரும் (பத்தர்களும்), நல்வினை - சுகிர்தத்தில், மூட்டிய - சேர்த்த, நாரணனார் - ஸ்ரீமந்நாராயணனது, பதம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, பெற்றவரும் - அடைந்தவரும் (முக்தர்களும்), தொல் வினை ஒன்றும்-பழைய வினை சிறிதும், இல்லா-இல்லாத, சோதி-பிரகாசமுள்ள, வானவரும் - தேவர்களும் (நித்யர்களும்), சுருதி - வேதத்திலே, சொல் - சொல்லியுள்ள, வினை - கர்மங்களை, ஓர்ந்தவர் - அறிந்த பெரியோர், சீவர் என்று ஓத - சேதனர்களென்று சொல்லும்படி, சிறந்தனர் - சிறப்புற்றவராவர் (எ - று.)

(க - து.) இங்கே ஜனன மரண துக்கத்தில் உழல்பவரும் பிரபத்தியுபாயத்தால் இவற்றை யொழித்து மோக்ஷமடைந்தவரும் நித்யசூரிகளுமாகிய மூவகையோரும் சேதனர்களாவார்கள்.

(கு - பு.) பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்று சேதனர் மூவகையாவரென்க. (26)

நேரிசை வெண்பா.

ஆரணங்க ளெல்லா மடிசூட மேனின்ற
காரணமா யொன்றாற் கலங்காதா—னாரணனே
நம்மேல் வினைகடியு நல்வழியிற் றானின்று
தன்மேனி தந்தருளுந் தான். (உஎ)

(இ - ள்.) ஆரணங்கள் எல்லாம் - வேதங்களெல்லாம், அடி சூட - தன் திருவடியைச் சிரத்தில் தாங்கும்படி, மேல் நின்ற - உபநிஷத்தின் மேல் விளங்குகின்ற, காரணமாய் - அனைத்துக்கும் மூலமாய், ஒன்றால் - வேறு எதனாலும், கலங்காதான் - கலக்கமடையாதவனாகிய, நாரணனே - ஸ்ரீமந்நாராயணனே, நம்மேல் - நம்மைப் பற்றியுள்ள, வினை - பாவங்களை, கடியும் - போக்குகின்ற, நல்வழியில் - நல்ல மார்க்கத்திலே, தான் நின்று - தானே இருந்து, தன் மேனி - தனது திவ்யமங்களவிக்கிரக சேவையை, தந்தருளும் - கொடுத்தருளுவான் (எ - று.) தான் - அசை.

(க - து.) வேதங்களெல்லாம் தன் திருவடிகளைச் சிரத்தில் வகிக்கும்படி விளங்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ப்ரபந்நனுக்குப் பக்தியின் ஸ்தானத்தில் தான் நின்று ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கித் தன் திருவடியிற் சேர்த்துக்கொள்வன் என்கிறார். (27)

கட்டளைக்கலித்துறை.

குடன்மிசை யொன்றியுங் கூடியு நின்ற கொடுந்துயரும்
உடன்மிசை தோன்று முயிரு முயிர்க்குயி ராமிறையும்
கடன்மிசை கண்டவை தானத் திரளவை போர்த்த பொன்னூல்
மடன்மிசை வார்த்தை யதன்பொரு ளென்ன வகுத்தனமே. (உஅ)

(இ - ள்.) குடல் மிசை - உடம்பில், ஒன்றியும் - உள்ளே பொருந்தியும், கூடியும் - மேலே சேர்ந்தும், நின்ற - இருக்கின்ற, கொடுந் துயரும் - கொடுமையான துக்கத்திற்கு இருப்பிடமாகிய பிரகிருதியும், உடல் மிசை - உடம்பினுள், தோன்றும் உயிரும் - இருக்கும் ஆத்மாவும், உயிர்க்கு உயிராம் - அந்த ஆத்மாவில் அந்தர்யாமியாய் விளங்கும், இறையும் - ஈசுவரனுமாகிய தத்வங்களை, கடல் மிசை கண்டவை - சமுத்திரத்தினுள் கண்ட முத்துக்களும், அவை போர்த்த தானம் திரள் - கூட்டமாகிய அவைகளுக்கு இருப்பிடமான சிப்பங்களும், பொன் - அழகிய, நூல் - சாஸ்திரமும், மடல் மிசை வார்த்தை - அதன் பிரிவிலுள்ள சப்தங்களும், அதன் பொருள் - அதன் அர்த்தமும், என்ன - என்று உவமையாகச் சொல்லும்படி, வகுத்தனம் - உரைத்தோம். (எ - று.)

(க - து.) கண்ணபிரான் எப்போதும் சிதசித்துக்களில் கலந்துளன்.

(கு - பு.) குடல் உடம்புக்கு ஆகுபெயர். கடலும் நூலும் அசித்துக்கும், சிப்பமும் வார்த்தையும் சித்துக்கும், முத்தும் பொருளும் ஈசுவரனுக்கும் திருஷ்டாந்தங்கள். கடலில் சிறந்தது முத்தாகையால் கண்டவை யென்கிறார். (28)

இதுவுமது.

தத்துவந் தன்னில் விரித்திடத் தோன்று மிரண்டுதன்னில்
பத்தி விலக்கிய பாடண்டர் வீசுறும் பாசமுறார்
எத்திசை யுந்தொழு தேத்திய கீர்த்திய ரெண்டிசையார்
சுத்தருரைத்த சுளக மருந்திய தூயவரே. (உகூ)

(இ - ள்.) எத்திசையும் - திக்குக்களிலெல்லாம், தொழுது ஏத்திய - வணங்கித் துதிக்கப்பட்ட, கீர்த்தியர் - கீர்த்தியையுடையவரான, எண் திசையில் - எட்டுத் திக்குக்களிலும், சுத்தர் - சுத்தர் என்று சொல்லப்படும் ஆசாரியர்கள், உரைத்த - உரைத்தருளிய, சுளகம் - தத்துவத்ரய சுளகமென்பதை, அருந்திய - பானம் பண்ணின, தூயவர் - பரிசுத்தர்கள், தத்துவம் தன்னில் - தத்துவங்களில், விரித்திட-விளங்கச் சொல்லுகையால், தோன்றும் - விளங்குகின்ற, இரண்டு தன்னில் - இரண்டு தத்துவங்களில், பத்தி விலக்கிய - விசுவாசமில்லாத, பாடண்டர் - பாஷண்டர்கள், வீசுறும் - வீசுகின்ற, பாசம் உறார் - மயக்கத்திற்கு உள்ளாகார். (எ - று.)

(க - து.) எமது ஆசாரியர் சொல்லிய தத்துவத்ரயசுளகம் தெரிந்தவர்கள் பாஷண்டரது மயக்க நூலுக்கு உட்படமாட்டார்கள் என்பதாம்.

(கு - பு.) மாயாவாதிகள் சித்தும் அசித்தும் இல்லை, பிரம்மமேயுள்ளதென்கின்றனர். திசை - இடவாகுபெயர். பாசம் - அது போன்ற நூலுக்கு உவமவாகுபெயர். (29)

இதுவுமது.

விணைத்திரண் மாற்றிய வேதியர் தந்தநல் வாசகத்தால்
அனைத்து மறிந்தபி னுறும் பயனு மெனவடைந்தோம்
மனத்தி லிருந்து மருத்தமு தாகிய மாதவனார்
நினைத்தன் மனத்தி லரிதாகி நின்றன நீள்கழலே. (௩௦)

(இ - ள்.) மனத்தில் இருந்து - எமது மனத்தில் வீற்றிருந்து, மருத்து - மருந்தும், அமுது - அமிர்தமும், ஆகிய - ஆகின்ற, மாதவனார் - லக்ஷ்மீபதியினுடைய, மனத்தில் நினைத்தல் - மனத்தினால் நினைக்கவும், அரிதாகி நின்றன - முடியாமலிருக்கின்ற, நீள் கழல் - உலகம் அளந்த பெரிய திருவடிகளை, வினை திரள் - நமது மிக்க பாவங்களை, மாற்றிய - போக்கிய, வேதியர் - வேதாந்தங்களில் வல்லவரான ஆசாரியர்கள், தந்த - போதித்த, நல் - நல்ல, வாசகத்தால் - அர்த்தங்களினால், அனைத்தும் அறிந்த பின் - தத்துவங்களை யெல்லாம் தெரிந்த பின்பு, ஆறும் பயனும் என - உபாயமும் பலனுமாக, அடைந்தோம் - அந்தத் திருவடிகளே நமக்குக் கதியென்று அடைந்தோம். (எ - று.)

(க - து.) நமது பாவங்களைப் போக்கிய ஆசாரியரது வாக்கியங்களால் ஸ்ரீமந்நாராயணது திருவடிகளே உபாயமும் பயனுமென்று அடைந்தோம் என்பதாம்.

(கு - பு) மருந்து - மருத்து என வன்றொடராயது. (30)

1916-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாஸத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸதஸ்ஸின் சாயா படம் (Group Photo) விலைக்கு அகப்படும். காபி ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2. படத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்சிகளுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நம:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம்
பவநேஷ்வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே ।
இதராவஸதேஷு மா ஸ்ம பூ-
தபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா ॥ 55.

55. தேஹ வியோக உத்தர காலிகமான பரமபுருஷார்த்தத்தை பஹுசஃ ப்ரார்த்தித்துவிட்டு, தேஹ வியோகம் நேரும் வரையில் அவிச்சேதேந பகவதநுபவத்தை ப்ரார்த்திக்கிறவராய், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், கீழ் ஶ்லோகத்தினால் பகவத் பக்தியை ப்ரார்த்தித்தார்; இந்த ஶ்லோகத்தினால் பாகவத பக்தியை ப்ரார்த்திக்கிறார். உண்மையான பகவத் பக்தி ஒருவனுக்கு ஜநித்தால், பாகவத பக்தியும் அதன் பரீவாஹமாக ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஸம்பவிக்கும். சில காலங்களில் பாகவத பக்தி, பகவத் பக்தியின் வ்ருத்திக்குக் காரணமாவதுமுண்டு.

“ஸம்பாஷா தர்ஶநம் ஸ்பர்ஶ: கீர்த்தநம் ஸ்மரணம் ததா: ।
பாவநாநி கிலைதாநி ஸாதூநாம் இதி ஶுஶ்ரும ॥”

[ஸாதுக்களுடைய ஸம்பாஷணம் தர்ஶநம் ஸ்பர்ஶம் கீர்த்தநம் வந்தநம் இவையெல்லாம் அத்யந்தம் பரிஶுத்திகரங்கள்]
என்றும்,

“ஸாதூநாம் தர்ஶநம் புண்யம் தீர்த்தபூதா ஹி ஸாதவ: ।
காலேந பலதம் தீர்த்தம் ஸத்ய: ஸாதுஸமாகம: ॥ ”

[ஸாதுக்கள் புண்ய தீர்த்தங்களைப் போன்றவரானபடியால், அவர்களுடைய தர்ஶநமே ஸ்ரீராம ஸேதுவின் தர்ஶநம் போல புண்யம். ஒருகால் புண்ய தீர்த்தங்கள் சற்று விளம்பித்துப் பலத்தைக் கொடுக்கும்; ஸாதுக்களுடைய ஸமாகமம் அவ்விதமன்று; எவ்வித விளம்பமுமின்றிக்கே உடனே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது] என்றும் பாகவத பக்தியைப் பகவத் பக்திக்கு ஹேதுவாக மஹர்ஷிகள் ஶ்லாகித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். இதே பாகவத பக்தியானது, அநுபவதஶையில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகவும் ஸம்பவிக்கும். இப்படி ஶாஶ்வத ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு ஸாதகமாகவும் ஸ்வயம் போக்யமாகவுமுள்ள பாகவத பக்திதான் இவ்விடத்தில் ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது.

தவ தாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் பவநேஷ்வஸ்து மே கீடஜந்மாபி ; இதராவஸதேஷு சதுர்முகாத்மநாபி மே ஜந்ம மா ஸ்ம பூத். [உன்னுடைய தாஸ்ய ஸுகத்தையே பரமபோக்யமாக அநுபவிக்கும் ஸாதுக்களுடைய ஸமாகமத்தை எனக்கு நீ கொடுத்தருள வேணும்; அவர்களுடைய வாஸஸ்தலங்களில் ஒரு புழுவாகப் பிறப்பதும் எனக்கு இஷ்டமே. உன்னிடமிருந்து விமுகர்களாக இருக்கும் அஸாதுக்களுடைய ஸமாகமம் எனக்கு ஒருபொழுதும் வேண்டாம்; அவர்களுடைய க்ருஹத்தில் சதுர்முகாதி ஜந்மம் கிடைத்தாலும் அது எனக்கு ருசியாது.] இதனுல் ஸ்ரீ ஆளவந்தார், மறுபடியும் ஒரு ஜந்மத்தை ப்ரார்த்திப்பதாக நாம் நினைக்கக்கூடாது. முமுக்ஷுவாக இருக்கும் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் மறுபடியும் ஸம்ஸ்ருதியை ப்ரார்த்திப்பர் என்பது அநுபபந்நம்.

" ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம் ।
தஸ்மாத்பரதரம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம் ॥ "

என்கிறபடி, பாகவதாராதநத்திலும் அவர்களுடைய ஸமாகமத்திலும் தமக்குள்ள ஆஸ்தாதிஶயத்தை இவ்விதமான ப்ரார்த்தனையினுல் ஸூசிப்பித்தார் என்று மட்டில் நாம் க்ரஹிக்க வேணும்.

தவ தாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் - உன்னுடைய கைங்கர்யத்திலுள்ள ஸுகத்திலேயே ஆஸக்தியையுடைய. பகவத் தாஸ்யத்தில் ருசி ஜநிப்பது பெரியதொரு பாக்யவிஶேஷமே. அதிலும், வைஷயிக ஸுகத்திலிருந்து விமுகர்களாய் பகவத் தாஸ்யத்திலேயே ஏகாந்த ஆஸக்தியைப் பெறுவது மிகப் பெரியதான மஹா பாக்யமன்றோ?

" அபி சேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக் ।
ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ॥ "

[என்னிடம் அநந்ய பக்தி செய்கிறவன் ஸாதுவே; அவன் எல்லாராலும் பஹுமாநிக்கத்தகுந்தவன்] என்று அவனுடைய பெருமையை ஸ்ரீ பகவானே கொண்டாடியிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட மஹாந்களுடைய கடாக்ஷத்தை ப்ரதீக்ஷிப்பது ந்யாய்யமே.

'தாஸ்ய மென்பது பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லும்; பாரதந்த்ர்யம் எப்பொழுதும் து:காவஹமாகையால், தாஸ்யத்தில் ஸுகம் எப்படி உபபந்நமாகும்?' என்னும் ஶங்கைக்கு, பகவத் பாகவத வ்யதிரிக்த விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் து:காவஹமே தவிர, இவர்களிடத்தில் அது போக்யமே என்பது ஸமாதாநம்.

" தாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: "

என்கிறபடி பகவத் தாஸ்யமே நமது ஸ்வரூபமாக இருக்கையில், அதை நன்றாக உணர்ந்துள்ளவர்களுக்கு அது எப்படி து:காவஹமாகும்?

" ஸ்வோஜ்ஜீவந கிங்கரதயா ஸ்வத: க்ஷமஸ்ய
ஸ்வாபாவிகம் வ்ருத்திமிஹேய மஹாதிகாரம் "

என்று இந்தத் தாஸ்யத்தை ஸ்வச்சந்த கைங்கர்ய மென்றும் ஸ்வரூபத்திற்கு உசிதமான பெரியதொரு அதிகாரமென்றும் அதன் ருசியை அறிந்தவர்கள் கொண்டாடியிருக்கிறார்கள்.

" ஐஶ்வர்ய கைவல்ய ஸுகங்கள் விக்நமாம்படியிறே தாஸ்ய ஸுகமிருப்பது " என்பது ஸ்ரீ பிள்ளையின் திவ்யஸூக்தி.

பவநேஷு கீடஜந்மாபி மேஸ்து - அந்த ஸாதுக்களுடைய க்ருஹங்களில் ஒரு கீடமாய்ப் பிறப்பதாவது எனக்குக் கிடைக்கவேணும். 'நம்மால் அத்யந்தம் நிஹீநமென்று நினைக்கப்படும் கீட ஜந்மாவும் உன்னுடைய ப்ரீதி பாத்ரர்களான மஹாநர்களுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றதானால், அதுவே அதிமாத்ரம் உத்க்ருஷ்டமாகும்' என்பது தாத்பர்யம். ஶேஷத்வ காஷ்டையை நன்றாக அறிந்துள்ள ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கு, பாகவத அபிமாநத்திற்கு விஷயமாகும் தேஶத்தில் வஸிப்பதையும் அவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதையும் தவிர வேறு என்ன அபேக்ஷிதமாகும்?

ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை, இவ்விடத்தில் 'அபி' என்னும் பதத்திற்கு 'ஏவ' என்பது அர்த்தமென்றும், 'கீட ஜந்மமே அபேக்ஷிதம், மற்றவர்கள் ஆசைப்படும் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம் தமக்கு வேண்டாம்' என்பது ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளமென்றும் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். இது, ருஜுவான நைச்யாநுஸந்தாநத்தின் பரா காஷ்டையைக் காட்டுகிறபடி. தவிரவும், தாஸ்ய ரஸம் ரஸித்தால், பகவத் தாஸர்களுடைய ஸந்நிதாநத்தில் ஆத்ம விஷயகமான உத்க்ருஷ்ட அபக்ருஷ்ட ஜ்ஞாநம் எப்படி ஸம்பவிக்கும்? ஸந்நிதாநம் ஸமக்ரமே ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக இருக்கையில், அபகர்ஷமென்பது ஏது? என்பதும் குறிப்பு.

இதராவஸதேஷு - அபாகவதர்களுடைய க்ருஹங்களில். தாஸ்ய ரஸம் அறியாமல் ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமம் கொண்டவர்களுடைய ஸமீபத்தில், என்பது தாத்பர்யம்.

அபி மே சதுர்முகாத்மநா ஜந்ம மாஸ்ம பூத் - ஸாக்ஷாத் சதுர்முகனாகப் பிறப்பதும் எனக்கு வேண்டாம். அதாவது - அவ்வளவு ஐஸ்வர்ய பூர்த்தி இருந்த போதிலும் அது ஶ்லாக்யமன்று, என்பது அர்த்தம். 'அந்த ஐஸ்வர்யம் பகவத் தாஸ்ய ருசியை அறியாதவர்களுக்கு ஶ்லாக்யமே யாயினும், எனக்கு அது அநபேக்ஷிதம்' என்கிறபடி.

"வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதி: |
ந ஶௌரிசிந்தாவிமுகஜநஸம்வாஸவைஶஸம் ||"

[நாலு பக்கங்களிலும் அக்நி ஜ்வாலைகளினால் சூழப்பட்டுள்ள கூண்டுக்குள் வஸித்தாலும் வஸிக்கலாம்; பகவத் ஸ்மரண மற்றிருக்கும் துர்ஜநர்களுடைய மத்யத்தில் வஸிப்பது அரிது.] என்பதன்றோ பாகவதர்களுடைய ஸ்திதி?

உண்மையாகவே சற்று ஆலோசித்துப் பார்த்தால், பரம புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கும் வரையில் நம்மால் ப்ரார்த்திக்கப்பட வேண்டிய ஶ்ரேயஸ் இதுவே என்பது விளங்கும்.

"க்ஷமம் மே த்வத் ஸேவாபி தவாஸ்தி ஸேவைகதத்பர: |
க்ஷயாத்ருஷ்டிர் ஹஸ்திகிரிநாத க்ருபா ஶுபோதயா ||
ஸம்ஸக்தா யதி தாஸஜந ஸ்வீய:
ஸம்ஸார ஏவ மம ந பவது ஏவ ||"

[ஹே கரிகிரி நாதனே! நீயும் என்னை அநுக்ரஹித்து, உன்னுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் ஸாக்ஷாத்காரமும் எனக்குக் கிடைத்து, உன்னிடத்தில் ஏகாந்த பக்தியைச் செய்யும் பாக்யத்தையும் நான் பெற்று, உன்னுடைய தாஸ்ய ஸுகத்தில் ஏகாந்த ஸங்கிகளான பாகவதர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கத்திற்கும் நான் பாத்ரமாகி விட்டால், வேறு என்ன எனக்கு அபேக்ஷிதமாகும்? இந்த ஸம்ஸாரமே மோக்ஷத்திற்கு ஸமானமாகி விடுமென்றோ?] என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் ப்ரார்த்தித்திருக்கிறார். ஶுக ப்ரப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளும்,

"யாவதேவ மாயயா ப்ரக்ருஷ்டா ப்ரமாம ஜந கர்மபி: |
தாவத் ஸம்ஸாராம் ஸம்ஸக்திர் நோ பவே பவே ||
தாஸ்யா மமேதாவி ந ஸம்ஸ்ரம் நாவதஸம்ஸ்ரவம் |
பகவத்ஸம்ஸ்ரி ஸம்ஸக்தி"

[கர்ம வஶ்யர்களாய் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நாங்கள் ப்ரமித்து உழலும் வரையில் பாகவத ஸம்ஸர்க்கம் மட்டில் எங்களைவிட்டு விலகாமல் இருக்க வேணும். ஏனென்றால், தேவ லோகத்தின் ஐஸ்வர்யமோ, அல்லது அதைவிடச் சிறந்ததான அபுநர்பவ ரூபமான கைவல்யமோ, இந்தப் பாகவத ஸம்ஸர்க்கத்தின் லேஶத்திற்குக் கூட துல்யமாகாதன்றோ?] என்று தமது மநோரதத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

எல்லா உலகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி நாஶம் முதலியவற்றிற்குக் காரணமான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஸ்வரூபமும் கல்யாண குணங்களும் வேதத்தின் முக்ய பாகமான உபநிஷத்துக்களில் நன்ருய் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் பக்தர்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்றே தீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிருன். அப்படிப்பட்டவனிடத்தில், ஆராத ப்ரேமத்துடன் கூடியவும் கேவலம் ப்ரத்யக்ஷம் என்றே சொல்லக்கூடியவுமான அநுபவ ரூபமான பரமபக்தி, நமக்கு எல்லாருக்கும் உண்டாகும்படி அவனே அநுக்ரஹிக்கும்படி மிக்க வணக்கத்துடன் ப்ரார்த்திக்கிரேும். வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் கொஞ்சமும் பரிசய மில்லாதவர்களுக்கு அந்த சாஸ்த்ரத்தின் முக்ய தாத்பர்யம் தெரியும்படிக்கு இந்த 'வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்' எழுதப்படுகிறது.

நம்முடைய ஸநாதந தர்மத்துக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்துக்கும் வேதமே முதல் ப்ரமாணமென்பது ஸகலருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இதை நம்முடைய பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார், "சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று அருளிச் செய்திருக்கிருர். அவரைப் பின் செல்லுமவரான பட்டர், 'ஶ்ருதௌ வேதா: ப்ரமாணம்' என்று வெளியிட்டிருக்கிருர். இந்த வேதமானது, கர்மகாண்டம் ஜ்ஞாநகாண்டமென்று இரண்டு பாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பூர்வபாகம், பகவானுடைய ஆராதந ரூபமான கர்மங்களைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. உத்தர பாகமாகிற உபநிஷத்துக்கள், ஆராதிக்கப்படும் வஸ்துவாகிற பரப்ருஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்

தையும், குணத்தையும், உபாஸந க்ரமத்தையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும், அவைகளுக்கு அநுகுணங்களான ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளையும் சொல்லி, மோக்ஷத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் விவரிக்கின்றன: "[illegible]" என்று பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கிருர்.

உபநிஷத்துக்களை வேதாந்தம் என்று சொல்வார்கள். உபநிஷத்துக்கள் அநேகமா யிருந்தாலும், யாவராலும் புராதநமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவைகள் ஸுமார் பதினைந்து இருக்கின்றன. அவைகளில் பத்து உபநிஷத்துக்கள் மிக முக்யம். அவை ஈஶ கேந கட முண்டக மாண்டூக்ய ப்ரஶ்ந தைத்திரீய ஐதரேய சாந்தோக்ய ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்துக்கள். இந்த தைத்திரீயத்தில் ஒரு பாகத்தை நாராயண உபநிஷத்து என்று வேறு உபநிஷத்தாகச் சொல்லப்படுமதையும், ஶ்வேதாஶ்வதர ஸுபால கௌஷீதகீ உபநிஷத்துக்களையும் முக்யமாக ஸகலரும் ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிருர்கள். மேற் சொல்லிய உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தம், எளிதில் ஒரு ஒழுங்காய், ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாதபடி, ஒரு நிர்ணயமான ஸித்தாந்தமாகத் தெரியும்பொருட்டுப் பகவதவதாரமாகச் சொல்லப்படும் வேத வ்யாஸர் அல்லது பாதராயணர் என்ற மஹர்ஷி உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தங்களை மிகவும் சுருக்கமான ஸூத்ரங்களாகச் செய்தருளினர். இதற்கு ப்ரஹ்மஸூத்ரம் என்றும், ஶாரீரக மீமாம்ஸா ஸூத்ரம் அல்லது வேதாந்த ஸூத்ரம் என்றும் பெயர். நம்முடைய ஹிந்து மதத்தில், உபநிஷத் வேதாந்தஸூத்ரம் பகவத்கீதை இம்மூன்றுக்கும் ப்ரஸ்தாநத்ரயம் என்று பெயர். இந்த வேதாந்த ஶாஸ்த்ரந்தான் முக்ய ப்ரமாணம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த த்ராவிட வேதமாகிய த்ரமிடோபநிஷத்துக்களையும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தையும் சேர்த்து உபய வேதாந்தத்தையும் ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிருர்கள்.

இந்த வேதாந்த ஸூத்ரம் நாலு அத்யாயங்க ளடங்கியது. முதலிரண்டு அத்யாயங்களில், ஸித்தமாய் எப்போழுது மிருக்கின்

றவரும், ஸர்வ ஜகத்துக்கும் காரணபூதரும், மோக்ஷத்தையு மளிப்பவருமான பகவானுடைய ஸ்வரூபம் முதல் அத்யாயத்தி லும், அந்த விஷயத்தில் பிறர் சொல்லும் ஆக்ஷேபணைகளுக்கு ஸமாதாநங்கள் இரண்டாவது அத்யாயத்திலும் விவரிக்கப்படுகின் றன. பின்னிரண்டு அத்யாயங்களில், மனிதனால் செய்யக்கூடிய த்யாநம் உபாஸநம் பக்தி என்பவற்றின் ஸ்வபாவத்தையும் அதன் பிரிவுகளையும் அதைச் செய்யும் விதத்தையும் மூன்றாவது அத்யா யத்திலும், இப்படிப்பட்ட உபாஸனையின் பயனை மோக்ஷ ஸ்வ ரூபத்தை நாலாவது அத்யாயத்திலும் ஸூத்ரகாரர் வெளியிடுகி றார். ஒவ்வொரு அத்யாயம் நாலு பாதம்; ஒவ்வொரு பாதம் அநேக அதிகரணங்க ளடங்கியது. முதல் அத்யாயத்தில் அநேக மாய் ஒவ்வொரு அதிகரணத்துக்கும் ஆதாரமாக ஒவ்வொரு முக்ய ச்ருதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு விஷய வாக்யம் என்று பெயர். வேதாந்த ஸூத்ரங்களுக்கு ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜாசார்யர் அருளிச்செய்திருக்கிற ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு இணங்க, முதல் அத் யாயம் முதல் பாதத்தி லுதாஹரிக்கப்பட்ட முக்ய ச்ருதிகளின் தாத்பர்யத்தைச் சுருக்கமாய் முதலில் சொல்லுகிறோம்.

i. க்ரமவிசாரத்துக்குப் பின் ப்ரஹ்ம விசாரம்.

முண்டகோபநிஷத்தில், (I-2-12.) "பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாந் நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந । தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ஶ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் । தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய । யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்" [வேதத்தில் கர்மகாண்டத்தில் சொல்லிய யாகம் யஜ்ஞம் முதலானவைகள் அற்பமான நிலையில்லாப் பயன்களைக் கொடுப்பனவே ஒழிய, ஶாஶ்வதமான நிரந்தர அளவில்லாத பேரின்பத்தைக் கொடுக்கமாட்டா. அதை ஒருவன் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமென் கிற பரமபக்தியால்தான் அடையக்கூடும். அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தை அடைந்த ஆசார்யன் தகுந்த சிஷ்யனுக்கு அதை உப

தேசிக்கக்கடவன்] என்றும் சொல்லி யிருக்கிறது. பூர்வ காண்டத் தில் சொல்லப்பட்ட யாகம் யஜ்ஞம் முதலியவைகளின் ஸ்வபாவத் தையும் பயனையும் பூர்வ மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு தெளி ந்து, அவைகளை அற்பம் நிலையில்லாதன என்று தள்ளி, அதுவே காரணமாகப் பிற்பாடு உத்தர மீமாம்ஸை என்கிற வேதாந்த சாஸ் த்ரத்தில் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யவேண்டியது.

ii. ப்ரஹ்ம லக்ஷணம்.

iii. வேதமே ப்ரமாணம்.

இந்த ப்ரஹ்மம் எவ்வித லக்ஷணமுடையதென்று பொது வாய் தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (III-1-1.) "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி .... தத் ப்ரஹ்ம" இந்த ஸகல ஜகத்தும் எவனிடத்திலிருந்து உண்டாகி, எவனிடத்தில் ஜீவித்துக்கொண்டு, எவனாலே காக்கப்பட்டு, எவனாலே எவனிடத்தில் லயத்தை அடைகிறதோ, நன்றாய் அடைந்திருக்கிறதோ அந்த வஸ்து ப்ரஹ்மம். "யவையும் யவரும் தன்னுள்ளே யாகியும் ஆக்கியும் காக்கும்" "தனி முதல்" "அழிப்போடளிப்பவன் தானே" முழுதுண்ட பரபரன்" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட ஸர்வ ஶக்தனை ஸர்வஜ்ஞனை எவ்வித காரணமுமான ஈஶ்வரன் தான் ஒருவனாகவே இருக்கிறான் என்றும், யாதொன்றுக்கும் இன்னொரு காரணமில்லை என்றும், கேவலம் பிரத்யக்ஷத்தாலும் யுக்தி அநுமானங்களாலும் லௌகிக சாஸ்த்ரங்களாலும் நிச்சயிக்க முடியாது. மஹர்ஷிகளினுடைய ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு ஸமானமான அநுபவத்தைச் சொல்கின்ற நித்யமான தெய்வீகமாயுள்ள வேத ப்ரமாணத்தால் தான் அறிய முடியும். இதையே ஆழ்வாரும் "சுடர் மிகு சுருதியுள் இவை யுண்ட சுரன்" "மறையாய நால் வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடர்" 'வேதமயன்' 'வேத முதல்வன்' என்று வெளியிடுகிறார்.

iv. ப்ரஹ்மம் ஆநந்த ரூபம்.

அப்படி அறியப்படும் வஸ்து, ஸித்தமாய் நித்யமாய் இருப்பதோடுகூட வாயால் சொல்ல முடியாத ஆநந்த ரூபமான வஸ்துவானபடியால் அதை அடைவதே ந்யாயமான புருஷார்த்தம். 'ஆநந்தம் ப்ரஹ்ம', 'ரஸோ வை ஸ:' என்று வேதத்

தாலும், ‘கன்னல் அமுது’ ‘ஈறிலின்பத் திருவுள்ளம்’ ‘அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்’ ‘பருகின்னமுது’ ‘சுவையன்’ ‘அமுதிலுமாற்ற வினியன்’ ‘முதிர் சுவை’ ‘வேத விமலர் விழுங்கும் என் அக்காரக்கனி’ என்று ஆழ்வாராலும் அந்த ப்ரஹ்மம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வது ந்யாயம் என்று முதல் நாலதிகரணங்களால் ஏற்படுகின்றது.

இப்படி ஜகத் காரணமாகச் சொல்லப்படும் வஸ்து, கேவலம் மூலப்ருக்ருதி என்றும் அசித் என்றும் சொல்லப்படுகிற ஜடப்பொருள் என்று சிலர் சொல்லக்கூடும். ஸகலமும் ஒன்றான ஒரு மூலப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்தால் உண்டாகிறது என்பது வேதப்படி ந்யாயமல்ல. சாந்தோக்யத்தில் ஆறாவது ப்ரபாடகத்தில் ‘ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம ...... ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி ...... அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி .... ஸந்மூலாஸ் ஸோம்யேமாஸ் ஸர்வா: ப்ரஜா: .... ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் ...... தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா’, ஆதியில் இந்த ஜகத்தெல்லாம் கேவலம் இருக்கிறது என்று மாத்ரம் சொல்லும்படி ஒன்றாகவே இருந்தது; இரண்டல்ல; [ஸத்=இருப்பு=உண்மை] இது ப்ரஹ்மம்; அது ஸங்கற்பித்தது; எண்ணிற்று; தானே வெகுவாயிற்று; தானே அநுப்ரவேசித்து நாமரூபமுண்டாய் வெகுவாய் நாமரூபத்துடன் வ்யவஹரிக்கக்கூடியதாயிற்று. இந்த சராசரம் அனைத்திற்கும் அந்த ஸத்சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மமே மூலம்; ஆதாரம்; ஆத்மா; அவன் எப்பொருட்கு முயிர். ஸகலமும் அவனுக்கு உடல்போல, எல்லாவற்றிற்குள்ளு மிருந்துகொண்டு நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் அவர் ஸர்வ சக்தியும் ஸர்வஜ்ஞாநமு முடையவர். மேற்சொன்ன வாக்யத்தில் ‘ததைக்ஷத’ ஸங்கற்பித்தது என்றும், இதேமாதிரி ‘ஸ ஈக்ஷத லோகாந்நு ஸ்ருஜா இதி । ஸ இமாம்ல்லோகாநஸ்ருஜத’ (ஐத. உப.) ‘ஸ ஈக்ஷாஞ்சக்ரே ஸ ப்ராணமஸ்ருஜத’ (ப்ரு. உப) தன் ஜ்ஞாநத்தால் ஸங்கற்பித்துச் சராசரமுண்டாயிற்று என்றும், ‘ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம்’ (தைத்திரி) அநேகமாகிறேன் என்றும் இச்சித்தது என்றும், இதர வேதவாக்யங்களாலும், பகவான், ஆழ்வார் சொல்கிறபடி, ‘எப்பொருட்கும் உயிராய் எல்லாப் பொருட்கும் வித்தாய்-தானொருருவாய்த் தனி வித்தாய்’ இருக்கும் ஞானவெள்ளம்; கேவலம் ஜடமான மூலப்ருக்ருதி அல்ல என்றாயிற்று. மேற்சொன்ன சாந்தோக்யத்தில் எட்டாவது ப்ரபாடகத்தில் இதே ப்ரஹ்மத்தை ‘ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:’ [மஹா சுத்தனை, மூப்பு இறப்பு சோகம் முதலிய ஒரு கெடுதலு மில்லாத தான், நினைத்தபடி ஸகலமும் நிறைவேற்றுகிறவன்; அவனுடைய இச்சையும் எண்ணமும் உண்மையாகவே நிறைவேறும் ஸ்வபாவமுடையவன்] என்று விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ‘ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்’ என்று இன்னொரு உபநிஷத்தில் இந்தப் பரமாத்மா நாராயணன் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஆநந்தவல்லியில் இந்த ஜகத் காரணமான ஆநந்தமயன் பகவான் என்று சொல்லப்பட்டது. ஒரு ஸாதாரண மனிதனுடைய பூர்ணாநந்தம் என்பது இவ்வுலகில் இப்படிப்பட்டது என்று முதலில் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—துக்கமாவது தாரித்ரியமாவது இல்லாமல் நல்ல ஸந்தாநம் ஸம்பத்துமிருந்து, வித்யை நன்னடவடிக்கை முதலியன இருந்து, ஒரு மனக்குறையு மில்லாத ஒரு ஸ்திதியை ஒரு மநுஷ்ய ஆநந்தம் என்று கணக்கு வைத்துக்கொண்டு, அது நூறு மடங்கு கொண்டது மநுஷ்ய கந்தர்வாநந்தம்; அது நூறு மடங்கு கொண்டது தேவ கந்தர்வாநந்தம்; அது நூறு மடங்கு கொண்டது தேவலோகமடைந்தவர் ஆநந்தம்; அது நூறு மடங்கு கொண்டது தேவரின் ஆநந்தம்; அப்புற மிந்திரனுடைய ஆநந்தம்; பின், ப்ராஜாபதியாகிற ப்ரஹ்மாவின் ஆநந்தம். ‘தேயே ஶதம் .... ப்ரஜாப

[illegible] ॥' ப்ரஜாபதியின் ஆநந்தம் நூறு மடங்கு ஒரு ப்ரஹ்மாநந்தம்; கடைசியில் பகவானுடைய ஆநந்தத்தைக் கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாமல் வேதங்கள் திரும்பிவிட்டன. '[illegible]' என்று ஆநந்த வல்லியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "உயர்வற உயர்நல முடையவன்" "எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந் துயர்ந்து, அப்பால் அவன்" "கொள்ளமாளா வின்பமுடையவன்," "வெள்ளச்சுகம்" (ஆநந்தக்கடல்) "கணக்கறு நலத்தனன்" "வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகிழ்ந்தவன்" என்று ஆழ்வார் வெளியிடுகிறார். இந்த தைத்திரீய உபநிஷத்தின்படி "[illegible]" [அவனே ஆநந்தத்துக்குக் காரணம்] என்றும், "[illegible] ॥" அவன் ஸர்வஜ்ஞன்; ஸர்வசக்தியுடையவன்; அவனையும் அவனுடைய கல்யாண குணங்களையும் அவனை யடைகிறவர்கள் அநுபவிக்கிறார்கள். "[illegible]" [பகவானை யடைந்து ஜீவன் பேராநந்தத்தை அடைகிறான்] என்றும் ஆயிற்று. "[illegible]" [ஸகல சராசரமும் பகவானுக்குச் சரீரம்] ஸகலத்துக்கும் காரணமான ஸர்வாத்மா ஜீவன்களுக்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிர்வஹிக்கிற ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தன், ஆநந்த ஸ்வரூபி, ஸகல கல்யாண குணங்களின் ஸமுத்திரம் என்று ௫-௬-அதிகரணங்களால் ஏற்பட்டது.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார்.

(இன்னும் வரும்.)

கடிதங்கள்.

(1)

சேலம் தமிழ்ச் சங்கம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

இவ்வூரில் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆறுவது வருடக் கொண்டாட்டம், சென்ற 1917௵ செப்டம்பர் ௴ 22, 23, தேதிகளில், சென்னை பச்சையப்பன் காலேஜ் தலைமைத் தமிழாசிரியர் ஸ்ரீமான். தி. செல்வகேசவராயமுதலியார் அவர்கள் M. A., சென்னை தமிழகராதிக் கமிட்டி அங்கத்தினர் செந்தமிழ் வித்வான் ப்ரம்மஸ்ரீ. மு. ராகவையங்கார் அவர்கள், ஆகிய இருபெரியோர்களின் அக்கிராஸனத்தின் கீழ் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது.

செவ்வாய்ப்பேட்டை மஹா ஜனங்கள் அக்கிராஸனர்களுக்கும், செந்தமிழ்ப் புலமை நிரம்பிய வித்வான்களுக்கும், வரவேற்புக் காலத்தில் காட்டிய அன்பும் ஆர்வமும் எஞ்ஞான்றும் மறக்கற்பாலன அல்ல.

சுருங்கச் சொல்லின், செந்தமிழ் செழித்தோங்கும் நல்ல காலத்திற்கு இது ஒரு நற்குறி என்றே கூறலாம்.

ஸ்ரீமான். தி. செல்வகேசவராய முதலியார் அவர்கள், "பழையன கழிதலும்......" என்றதற்கேற்பத் தமிழாசிரியர்கள் தற்கால நவீன முறையில் இலக்கண இலக்கியங்களை மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும் என்றும், அதற்கு அவர்க்கு ஆங்கிலஞானம் இருப்பின் அது போதனு முறை விஷயமாகப் பெரிதும் பயன்படும் என்றும் கூறியவை, குழுமியிருந்த யாவரது உள்ளத்தையும் கவர்ந்திருக்கும் என்பதில் யாதொரு ஐயமும் இல்லை. மேலும் பாஷாகர்த்தர்கள் தங்களால் பரீக்ஷிக்கப்படும் மாணவருடைய யோக்கியதையைச் சரிவரக் குணியாது, தங்கள் மனம் போன்வாறே கடும் வினுக்களை எழுப்பி மாணவரை அலம் வரச்செய்யும் பாவம் அந்தோ! கொடிது! என்றும் கூறினர். அன்றியும், சிம்லாவில் கல்வி விஷயமாகச் சின்னாள் முன்னர் கூடிய கான்பரன்ஸில் நடந்த நடவடிக்கைகள் பலரும் ஆவலுடன்

எதிர்பார்த்திருந்ததற்கு நேர்விரோதமாக ஆங்கிலக்கல்வி மாணவர்களுக்கு இளமையிலேயே கற்பிக்கப்பட்டு வரவேண்டும் என்று தீர்மானித்தது விசனிக்கத் தக்கதென்றும் கூறி, மஹாமஹோபாத்யாய பட்ட விஷயமாய்ச் சில அபிப்ராயங்களையும், பண்டைத் தமிழ்நூல்கள் பிரசுரிக்கப்பட்டதனால் உண்டாய நன்மைகளையும் விளங்கச் சொல்லித் தன் முகவுரைப் பிரசங்கத்தை இனிது முடித்தார்.

பிறகு, செந்தமிழ் வளர்ச்சிக்குரிய பல அருமையான பிரசங்கங்கள் இனிய தெள்ளிய நடையில் பல பண்டிதமணிகளால் உபநியசிக்கப்பட்டன.

இரண்டாம் நாள் மாலை ப்ரம்ம ஸ்ரீ. மு. ராகவையங்கார் அவர்கள் முகவுரையாகச் செய்த பிரசங்கம் மிகவும் போற்றத் தகுந்தது. இச்சங்கத்தில் கலாசாலை ஒன்று ஸ்தாபித்து, அதன் மூலமாய் மாணவர்கள் தமிழ்க் கல்வியில் தேர்ச்சியடையச் செய்வது சங்கத்தின் முன்னோக்கங்களில் முதன்மையானதா யிருக்கவேண்டும் என்பது. தமிழ்நூலின் பெருமையைத் திருக்குறளின் கல்வி, கேள்வி அதிகாரங்களினின்று அவர் எடுத்துக்காட்டிய "கண்ணுடையரென்பவர்......," "இழுக்கலுடையுழியூற்றுக்கோல்.. ......" "கற்றிலனாயினுங் கேட்க......" என்ற மூன்று செய்யுட்களின் நயங்களை விசதமாக எடுத்துக் காட்டிய தன்மை கற்றோர் மனத்தைக் களிப்பாங்கடலில் ஆழ்த்தியது.

தமது கல்வித் திறமை கேட்டார் வியக்கப் பிரசங்கமாரி பொழிந்த ஸ்ரீமான். மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சியில் எடுத்துக் காட்டிய நுணுக்கங்களை வெகு அருமையாய் ஆதரித்து அக்கிராசனாதிபதி அவர்களும் அக்காப்பியத்தின் பெருமையைத் தெள்ளிதின் விளங்கக் கூறினது யாவருக்கும் பழந்தமிழில் ஓர் ஆர்வத்தை எழுப்பியது.

மற்றும் பல அருமையான பிரசங்கங்கள் நடந்தேறின. விரிப்பிற் பெருகும்.

பிறகு மாணவர்களுக்குப் புத்தகப்பரிசு அளிக்கப்பட்டு, அக்கிராசனாதிபதி அவர்களின் புறநானூறு முதலான செந்தமிழ் நூல்களினின்றும் இனிமையாக எடுத்துக்காட்டிய தமிழ் வேந்தரின் சிறப்பும் புலவர்களின் பெருமையும் தமிழ் நூல்களின் அருமையும் ஆகிய முடிவுரையோடு சபை கரகோஷத்துடன் கலைந்தது.

செவ்வாய்ப்பேட்டை,
14-10-17 } காரியதரிசி.

(2)

ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் ஸபை.

(ஆழ்வார் திருநகரி)

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

ஆழ்வார் திருநகரியிலுள்ள ஆஸ்திகஶிரோமணிகளின் பெருமுயற்சியால் சென்ற சித்திரை ௴ 13௳ புதன்கிழமை இரவு 8-மணிக்கு வைஷ்ணவ ஸங்கம் ஒன்று கூடிற்று. அப்போது ஷீயூர் திருப்பதி வேங்கடதேசிகன் என்பவர், தற்காலத்தில் வைதிகவித்யையும் வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களும் குறைவாயிருப்பதைப்பற்றியும், அவைகளை வ்ருத்தி செய்யவேண்டியதற்கு வைஷ்ணவர்களுக்குள் த்வேஷமில்லாமல் ஐகமத்ய மிருந்தால் தான் முடியும் என்றும், நம் பூர்வாசார்யர்களுடைய திருவுள்ளக் கருத்தை அடிக்கடி எடுத்து உபதேஶம் செய்யவேண்டியது அவஶ்யமென்றும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ விஶிஷ்டாத்வைத மதத்தை க்ராமாந்தரங்களிலும் போய் உபந்யஸிக்கவேணுமென்றும், நம் ஆழ்வார்களுடைய திருவுள்ளக் கருத்தான ப்ரபத்தி மார்க்கத்தை வ்ருத்திக்குக் கொண்டுவரவேண்டிய விஷயமாயும், இதர பாஷைகளை அப்யஸிக்கும் மாணாக்கர்களுக்குப் பால்யம் தொடங்கி வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம் தெரியாததனால் அவர்களுக்கு விபரீதாசாரஙகள் நேரிடுவதைப்பற்றியும், அப்படி ஆசாரக்குறைவு வாராமைக்காகத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும்பொழுது தொடங்கி ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களையும் உபதேசிக்கவேணும் என்றும், மற்றும் சில விஷயங்களையும் நன்கு எடுத்து உபந்யஸித்து, கடைசியாக மேற்கண்ட விஷயங்களை அடிக்கடி உபந்யஸிப்பதற்காக உபயவேதாந்த வைபவமான உறைகோயிலென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற இந்த ஆழ்வார் திருநகரியிலும், மற்ற திவ்ய தேசங்களில் ஏற்பட்டு நடந்துவருவது போல் ஒரு வைஷ்ணவ ஸபை ஏற்படவேணுமென்றும் வேண்டிக்கொண்டார். அப்போது எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமிகளனைவரும் ஆமோதித்து 'நம்மாழ்வார் ஸபை' என்று பெயர் பூண்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸபை ஒன்றை ஸ்தாபித்தார்கள். அன்று புதன்கிழமையா யிருந்ததினால் ப்ரதி புதவாரம் இரவு 8-மணிமுதல் 10-அல்லது 11-மணி வரை உபந்யாஸங்கள் நடந்து வருகின்

றன. இந்தச் சபையில் அநேக ஆஸ்திக தனவான்கள் மெம்பர்களாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். ஷ ஸபை இடைவிடாமல் நடந்துவரவேண்டிய செலவுக்காகவும் வருஷோத்ஸவச் செலவுக்காகவும் ஸ்ரீமான்களுடையவும் மடாதிபதிகளுடையவும் திரவிய ஸகாயத்தை எதிர்பார்த்து மிருக்கிறார்கள். இதுவரை 26 - உபந்யாஸங்கள் நடந்திருக்கின்றன.

ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடவேதங்களில் பண்டிதர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திவ்யதேச யாத்ரையாய் எழுந்தருளினால் இந்த ஆழ்வார் திருநகரி நம்மாழ்வார் ஸபைக்கு எழுந்தருளி அநேக விஷயங்களை எடுத்து உபந்யஸித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தை நிலைநிறுத்த வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

25-10-17.
ஆழ்வார்திருநகரி

திருப்பதி. வேங்கடதேசிகன்
கார்யதர்சி.

ஸ்ரீ:.

பூகோள சாஸ்த்ரம்.

இந்தப் பூமியின் பதினாயிரம் யோஜனை அடியில் அதலம் என்கிற பூமியும், அதற்குப் பதினாயிரம் யோஜனை அடிப்புறத்தில் விதலம் என்கிற பூமியும், அதற்குக் கீழ் அவ்வளவு ஆழத்தில் நிதலம், கபஸ்திமத் மஹாதலம், ஸுதலம், பாதாளம் என்று 7 - உலகங்களும் ஒவ்வொன்றும் பதினாயிரம் யோஜனை ஆழத்தில் இருப்பதால், இந்த 7-பூமிகளும் எழுபதினாயிரம் யோஜனை உயர முள்ளன.

மேற்சொன்ன ஏழு பூமிகளிலும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அநேக விதமான நாகங்களும் வஸிக்கின்றனர். இவ்வுலகங்களில் ஸ்வர்க்கலோகங்களில் இருப்பனவற்றைக் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டங்களான உத்யாநங்களும், வாபிகளும், க்ரீடா ஶைலங்களும், மஹா ரூபிணிகளான நாக கந்நிகை முதலான ஸ்த்ரீ ரத்நங்களும் பூர்ணமாக இருக்கின்றனராதலால், அதலம் முதலான உலகங்கள், ஸ்வர்க்கத்தைக் காட்டிலும் அதிக ஸுகத்தைக் கொடுக்கின்றன. அங்கு வஸிப்பவர்களுக்குத் திவ்ய ஓஷதி ரஸரஸாயநாநுபவத்தினால் வ்யாதிகளும் கிழத்தன்மையும் உண்டாவதில்லை. எல்லாக் காலத்திலும் அவர்கள் அதிக ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

அவற்றுள் அதலமென்கிற உலகத்தில் மயனுடைய புத்ரன் பலன் என்பவன் வஸிக்கிறான். அவனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட 36 விதமான மாயைகளை இக்காலத்திலும் அநேக மாயாவிகள் உபயோகிக்கிறார்கள்.

இரண்டாவ்தான விதல லோகத்தில், ப்ரஜாவ்ருத்தி செய்வதற்காக ஶிவன் பார்வதியோடு ஸங்கமம் செய்ததாயும், அவர்களுடைய வீர்யம் ஹாடகீ என்ற நதியாக ஓடினதாயும், அக்நி வாயு இவற்றின் ஸம்பந்தத்தினால் அது ஹாடகம் என்கிற தங்கமானதாயும், அதைத் தேவ ஸ்த்ரீகள் நகைகளாகத் தரிக்கின்றனரென்றும் ஸ்ரீ பாகவதம் 5-ம் அம்ஶம் சொல்லுகிறது.

இதன் கீழ், ஸுதல லோகத்தில் மஹாபலி வஸிக்கிறான். ஸ்ரீவாமநாவதாரம் செய்த பகவான் அவனுடைய பாக்யவஶத்தினால் அவனது க்ருஹத்தில் த்வாரபாலனாக இப்போதும் வஸிக்கிறார். அதனால் அவன் நித்யாநந்த பூர்ணனாக இருக்கிறான்.

இதற்கு அடுத்தபடி கீழே தலாதலத்தில் மயன் என்கிற மாயாவிகளுக்கு ஆசார்யன் வஸிக்கிறான்.

இதன் கீழே மஹாதலத்தில் அநேகம் தலைகளையுடைய தக்ஷகன் முதலான நாகங்கள் வஸிக்கின்றன.

இதன் கீழே நிவாத கவசர் முதலான அஸுரர்கள் வஸிக்கின்றனர்.

இதன் கீழே பாதாளத்தில், வாஸுகி, சங்கன், ஶ்வேதன், தேவதத்தன் முதலான நாக ராஜர்கள் வஸிக்கிறார்கள்.

இதற்கு முப்பதினாயிரம் யோஜனை கீழே, ஆயிரம் ஶிரஸ்ஸையுடைய ஆதிஶேஷன் இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் தமது ஶிரஸ்ஸில், புஷ்பமாலையைத் தரிப்பதுபோல் தரிக்கிறார். இந்த ஏழு லோகங்களிலும் பகலில், ஸூக்ஷ்மமான த்வாரங்களின் வழியாக ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள் ப்ரவேஶிக்கின்றபடியினாலும், அங்கங்குள்ள நாகரத்நங்களின் காந்திகளாலும் தமஸ்ஸின் உபத்ரவம் இல்லை. ஆனால் ஸூர்ய கிரணங்கள் வெளிச்சத்தை உண்டுபண்ணுகின்றனவே யொழிய, தாபத்தை உண்டுபண்ணுகின்றனவில்லை.

இதற்குமேல் தமஸ்ஸின் கர்த்தோதகத்திற்குக் கீழ், பூமியின் தென்புறத்தில் பாபிகளுடைய பாபத்தை அநுபவிப்பிக்கும் ஸ்தாநமாகிய பல நரக ஸ்தாநங்கள் உண்டு. அவைகளுள் ப்ரதாநமானவை 28; (சிலர் 21-என்றும் கூறுவர்.) இதன் விஸ்தாரம் இவ்விடத்தில் அப்ராப்தமானதால் எழுதப்படவில்லை.

இந்த நரகாநுபவங்கள் அந்தந்த பாபங்களுக்கு ஶாஸ்த்ரங்களில் சொலப்பட்ட ப்ராயஶ்சித்தத்தைச் செய்யாதவர்களுக்கே தவிர, அதை அநுஷ்டித்தவர்களுக்கு இல்லை. அந்தந்த பாபங்களுக்குத் தனித்தனியே மஹர்ஷிகளாற் சொல்லப்பட்ட ப்ராயஶ்சித்தங்களைக் காட்டிலும் பகவத் பக்திரூபமான ப்ராயஶ்சித்தம் தான் உயர்ந்ததென்று 'ப்ராயஶ்சித்தாநி...
.........க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம் பரம்' என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் 2-வது அம்சம் ஆறுவது அத்யாயத்திலும், ஸ்ரீ பாகவதம் 6 - வது ஸ்கந்தம்

1-வது அத்யாயம் 'ஸக்ருந்மந: க்ருஷ்ணபதாரவிந்தயோ:' என்கிற ஶ்லோகத்தினாலும் ஏற்படுகிறது. இங்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்தில் ஒரு தடவை செய்யப்படும் பகவந்நாமோச்சாரணமே எல்லாப் பாபங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமாகுமென்று சொல்லி, இப்படியானால் மநுஸ்ம்ருதி முதலானவற்றில் அந்தந்த பாபங்களை உத்தேசித்துச் சொல்லப்படும் ப்ராயஶ்சித்தங்கள் வ்யர்த்தமாகுமேயென்று ஶங்கித்துக் கொண்டு, அதில் ஶ்ரத்தையுள்ளவர்களுக்கு அந்தந்த ப்ராயஶ்சித்தங்கள் ஸ்மரண நாமோச்சாரணங்கள் ஶ்ரத்தையில்லாமல் செய்யப்பட்டாலும், எல்லாப் பாபங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமாகலாமென்றிருக்கிறது. அப்படியே ஸ்ரீதரீய வ்யாக்யானத்திலும், நாமோச்சாரணம் எல்லா ப்ராயஶ்சித்தத்திலும் உயர்ந்தது என்று சொல்லி, ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்படும் 12-வருஷ ப்ராயஶ்சித்தங்கள் எல்லாம் நாமோச்சாரணத்தில் நம்பிக்கையில்லாதவர்களை உத்தேசித்து ஸபலங்கள். 'இதை விஸ்தாரமாகப் பாகவதார்த்த தீபிகையில் சொல்லியிருக்கிறோம்' என்றிருக்கிறது. இந்த ப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீபாகவதம் வீரராகவீய வ்யாக்யானத்திலோ, பகவத் ஸ்மரணம், நாமோச்சாரணங்கள் இவைஎல்லாப் பாபங்களையும் போக்கிவிடுமென்கிற வாக்யங்களை பக்தி யோக விஷயமாகவும் ப்ரபத்தியோக விஷயமாகவும் நயநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதிக விஸ்தரபயத்தினால் அவையெல்லாம் இங்கு எழுதப்படவில்லை. ஸ்ரீ விஷ்ணு சித்தீய ஸ்ரீதரீய வ்யாக்யானத்தின்படி ஸக்ருத் நாமோச்சாரணமே ஸர்வ பாப நாஶகமானால், 'ப்ராயஶ்சித்தம் நவைப்ராஹு: யயா ஸம்ப்ராப்யஸத்ருஹா' என்றும், இன்னும் கலியில் சில பாகங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் இல்லையென்று தர்ம ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுவதும் எப்படி ஸங்கதமாகும்? நாமோச்சாரணமே ஸர்வ பாப நாஶகமானால் ஏன் இதில் நம்பிக்கை உண்டாகக்கூடாது? மற்றுதர ப்ராயஶ்சித்தத்தில் மட்டும் எவ்விதம் நம்பிக்கை உண்டாகுமென்று சில ஸம்ஶயங்கள் ஜனிக்கக் கூடும். அவைகளின் ஸமாதானங்களை விமர்ஶித்துத் தெரிந்து கொள்ளவேணும்.

இவ்வித நரகங்களுக்குக் கீழ் அண்டபித்தியும், அதன்பின் ப்ருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாஶம் எனப்படும் ஐந்து பூதங்களும், ஒன்றின் பின் ஒன்றாகப் பதின்மடங்கு அதிகமாக இருக்கின்றன. அதைச் சுற்றித் தாமஸாஹங்காரமும், அதைச்சுற்றி மஹத்தத்வமும், அதன்பின் மூலப்ரக்ருதியும் இருக்கின்றன. அதற்குக் கீழ் எல்லையில்லை. இப்படியே புவர்லோக முதலான லோகங்களுக்கு மேல் பாகத்தில் அண்ட பித்தியும் பஞ்சபூதங்களும் அஹங்கார மஹத்துக்களும் இருப்பது துல்யம். ஆனால் மேல் பாகத்தில் மூலப்ரக்ருதிக்கு மேற்புறம் நித்யவிபூதி என்னும் உலகம் இருப்பதினால் ப்ரக்ருதிக்கு மேற்புறத்தில் அளவு உண்டு; அந்த நித்யவிபூதிக்கு மேல் அளவில்லை.

புத்தங்கோட்டகம். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

பத்ரிகா விமர்ஶம்.

The Hindu Message (ஹிந்து ஸமாசாரம்): — இப்பெயர் பூண்ட இங்க்லிஷ் பத்ரிகை ஒன்று, சென்ற அக்டோபர் மாஸம் 25உ முதல், வாரம் ஒரு முறை ப்ரசுரம் செய்யப் பெற்று வருகின்றது என்று நாம் அறிகிறோம். இதன் ஸம்பாதகர்கள், கும்பகோணம் ப்ரஹ்மஸ்ரீ கே. ஸுந்தரராம ஐயரும் ஸ்ரீரங்கம் ப்ரஹ்மஸ்ரீ டி. கே. பால ஸுப்ரஹ்மண்ய ஐயருமாகிய இரண்டு ஆஸ்திக ஶிரோமணிகள். இதன் அச்சு ஆபீஸ் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ ப்ரெஸ்; இதை ப்ரசுரம் செய்யும் பாரத்தை வஹிப்பவர் கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ. பாலஸுப்ரஹ்மண்ய ஐயர் அவர்களே. இதன் முக்கிய நோக்கங்கள் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன: —

(1) ப்ரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்தாரின் ஆதிபத்யத்திற்குக் குறைவின்றிக்கே இந்தியாவுக்கு ஸ்வாராஜ்யத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுதல்,

(2) வைதிக தர்மத்திற்கு அவிருத்தமாக, இந்தியா தேஶத்திலுள்ள ஸகல ஜாதியாரையும் ஒன்றுசேர்த்தல்,

(3) இந்தியா தேஶத்திற்கு இன்றியமையாத கல்விப்பயிற்சியை ஹிந்துக்களுக்கு ஸம்பாதித்துக் கொடுத்தல்,

(4) ஆமுஷ்மிக ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு உபரோதமில்லாமல் ஐஹிகஶ்ரேயஸ்ஸை அபிவ்ருத்தி செய்தல்,

(5) ஹிந்துக்களுடைய ஶாஸ்த்ரீயமான ஜ்ஞாந அநுஷ்டாந ஸம்பத்தை ஸார்வத்ரிகமாகப் பரவச்செய்தல் ஆகவுமாம்.

இம்மாதிரியாக ஒரு பத்ரிகை இப்பொழுது வெளிப்படுவதை, நாம் மிக்க ஆநந்தத்துடன் அபிநந்திக்கின்றோம். அநேக காரணங்களால், நமது தேஶவாஸிகளான ஹிந்துக்கள் இக்காலத்தில் ஆத்ம விஷயமாகப் பெரியதொரு மோஹத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். தேஹ ஸம்பந்தமான துக்கநிவ்ருத்தியையும் ஸுக ப்ராப்தியையும் தேடிக்கொள்வதே இப்பொழுது முக்கிய நோக்கமாக நிற்கின்றது. 'ஆத்மா' என்னும் ஒரு அதிந்த்ரிய வஸ்து உண்டு என்பதே நமது எண்ணத்திற்கு கோசரமாகவில்லை; இரண்டொருவருக்கு அந்த நினைவு சற்று உதித்தாலும், அவர்கள், அதன் ஶ்ரேயஸ்ஸைத் தேடிக்கொள்ள அஶக்தர்களாகவும் அவகாஶமற்றவர்களாகவும் இந்த

லோகத்தில்நின்றும் மறைந்து விடுகிறார்கள். நமது பூர்வர்களால் மஹத்தான பரிஶ்ரமத்தின் பேரில் ஸம்பாதிக்கப்பட்டுள்ள ஜ்ஞாந அநுஷ்டாந ஸம்பத் முழுவதும் லுப்தமாகி வருகின்றது. இது போதாதென்று, நமது ஶாஸ்த்ராதிகளைத் தூஷிக்கவும், அந்த ஶாஸ்த்ரங்களால் ஜகத்தின் ஹிதத்தின் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள நிபந்தநங்களைக் குலைக்கவும், நிரபராதர்களான ஆஸ்திக ஸாதுக்களை நிந்திக்கவும் அநேக நாஸ்திகர்கள் இப்பொழுது உதித்திருக்கிறார்கள் என்பதும், பகவத் ஸங்கல்பத்தால் தமக்கு ஸம்பவித்திருக்கும் ஸரஸ்வதீ விலாஸ பலத்தை அவலம்பித்து, அவர்கள், அக்ருத்ஸ்ந வித்துக்களாயுள்ள நமது பாலர்களையும் ஸாமாந்ய ஜநங்களையும் ஆஸ்திக்யத்திலிருந்து சலிப்பித்து, லோகத்திற்கு அளவற்ற தீங்கை விளைவிக்கிறார்கள் என்பதும் லோக கதியை விமர்ஶிக்கும் எல்லாருக்கும் புலப்பட்டிருக்கும். இந்தத் துர்கதியை நிவ்ருத்திக்கும் பொருட்டு நமது ஆஸ்திகர்கள் யதா ஶக்தி ப்ரயத்நப்பட வேண்டியது அவர்களது தர்மமே. அது பகவந் முகோல்லாஸ கரமாகவு மிருக்கு மென்பதை உணரும் நாம், அவர்களுடைய ப்ரக்ருத ப்ரயத்நத்தை மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் அபிநந்திக்கின்றோம். ப்ராயேண, இங்க்லிஷ் பாஷையை அப்யஸிக்கும் நமது பாலர்களே இம்மாதிரியான ஆபத்துக்கு முக்கியமான விஷயமாக நிற்கிறபடியால், அவர்களுக்கு ஸுக போத மாகும்படி பாஷாந்தரத்தில் இந்தப் பத்ரிகை ப்ரசுரம் செய்யப்படுவதும் உசிதமே.

இது வரையில் ஐந்து ஸஞ்சிகைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவைகள் எல்லாவற்றையும் நாம் மிக்க ஆநந்தத்துடன் படித்தோம். ராஜ்யதந்த்ர ஸம்பந்தங்களான விஷயங்களைப் பற்றி அநேகவ்யாஸங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. உத்ஸாஹாதிக்யம் அந்த வழியிலேயே இப்பொழுது ஸர்வஜநங்களுக்கும் சென்று நிற்கிறபடியால், அதன் குணதோஷ விமர்ஶத்தைச் சற்று தீர்க்கமாகச்செய்வது அவ்வளவாக அஸங்கதமன்று. நமக்கு அஸாதாரணமாயுள்ள தர்மம் அநுஷ்டாநம் ஜ்ஞாநம் இவைகளின் ஸாதுத்வத்தைப் பற்றியும், கால வைபரீத்யத்தால் நமக்கு நேர்ந்துள்ள ஶாஸ்த்ர ப்ரம்ஶத்தைச் சீர்திருத்திக்கொள்வதற்கு உரிய ப்ரயத்நங்களைப்பற்றியும், இன்னும் இவை போன்ற மற்றை அம்ஶங்களைப் பற்றியும் பலவ்யாஸங்கள் சீக்கிரத்திலேயே வெளிவருமென்று நாம் நம்புகிறோம். ஜகத்தின் ஹிதத்தை உத்தேஶித்துச் செய்யப்படும் இந்த ப்ரவ்ருத்தியை ஜகத்ரக்ஷகரான ஸ்ரீபகவான் தலைக்கட்டி வைக்க வேண்டு மென்பது நமது ஹார்த்தமான ப்ரார்த்தனை.

இதன் வர்ஷச்சந்தா ரூ 6-0-0. வித்யார்த்திகளுக்கு ரூ 3-0-0.

எஸ். வாஸுதேவன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

இவ்வர்ஷத்திய மஹாஸங்கம்.

திருவையாறு ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் ப்ரதமோபாத்யாயரான ஸ்ரீ. உ.வே. வேதாந்தாசார்யர், இவ்வர்ஷத்திய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தைத் திருவையாற்றுக்கு ஸமீபத்திலுள்ள திருக்கண்டியூரில் நடத்தவேணு மென்று ஆஹ்வாநம் செய்திருக்கிறார். மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடனும் ஆஸ்திக்யத்துடனும் செய்யப்படும் இந்த ஆஹ்வாநம், எல்லாருக்கும் அதிமாத்ரம் அபிமதமாக இருக்கும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ப்ராயேண டிஸம்பர் மாஸம் 26, 27, 28 தேதிகளில் இந்த ஸங்கம் நடைபெறலாம். யதா பூர்வம் வித்வத் ஸதஸ்ஸும் உபந்யாஸங்களும் செய்யப்படும். அநேக வைதிக வித்வான்களும் லௌகிக வித்வான்களும் ஸங்கத்தை அலங்கரிப்பார்கள். அக்காலத்தில் ஸகல ஆஸ்திகர்களும் அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்து ஸதஸ்ஸின் ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பதுடன், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை ஸம்பந்தமான இந்த ப்ரவ்ருத்திக்குத் தம்மால் இயன்ற மட்டில் ஸஹாயத்தைச் செய்து அதை பலப்படுத்துவார்களென்றும் நம்புகிறோம். ஸங்கத்தைப் பற்றிய மற்றை அம்ஶங்கள் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும். நமது தீபிகாபிமாநிக ளெல்லாரும், தீபிகாத்வாரா செய்யப்படும் ஆஹ்வாநத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி க்ருபையுடன் ஸதஸ்ஸை அலங்கரித்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். ப்ருதக்காக வேறு ஆஹ்வாநபத்ரிகை அனுப்பாமலிருந்தால், அது வ்யயத்தை ஸங்க்ரஹிக்கும்பொருட்டே யென்று அவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

ஸ்ரீ. உ.வே. வேதாந்தாசாரியர், இம்மாதிரி க்ருபையுடன் ஆஹ்வாநம் செய்தது பற்றி, அவருடையவும் அவருக்கு ஸஹாய பூதர்களாக இருக்குமவர்களுடையவுமான விஷயத்தில் இந்த ஸபாப்ரவர்த்தகர்களின் க்ருதஜ்ஞதையை ஸாதரமாக வெளியிடுகிறோம்.

மயிலாப்பூர்,
18—11—17.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1917-அக்டோபர் மாஸம்)

I. சென்ற வருஷத்திய சந்தா :—

		ரூ.	அ.	பை.
1. ஸ்ரீ. உப. எம். கே. தாதாசார்யர்,	திருவல்லிக்கேணி	3	0	0
2. ,, ஸி. ஆர். விஜயராகவாசார்யர்,	திருவல்லிக்கேணி	3	0	0

II. நாளது வருஷத்திய சந்தா :—

		ரூ.	அ.	பை.
1. ஸ்ரீ. உப. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்,	மயிலாப்பூர்	5	0	0
2. ,, ஸி. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்,	நுஜெல்லா	3	0	0
3. ,, கே. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்,	மர்க்காபூர்	3	0	0
4. ,, கே. கிருஷ்ணமாசார்யர்,	மயிலாப்பூர்	1	8	0
5. ,, ஸ்ரீநிவாஸ பட்டர்,	ஸ்ரீரங்கம்	3	0	0

மற்றைச் சந்தாதாரர்களும் தமது சந்தாவைக் கிருபையுடன் விளம்பமின்றிக்கே அனுப்ப வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

மயிலாப்பூர்,
1—11—17.

எஸ். வாஸுதேவன்.
(ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை கார்யதர்சி)

OFFICE OF THE REGISTRAR ... 7 JAN 1915 MADRAS 161178

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] பிங்களஹூ மார்கழிமீ [ஸஞ்சிகை 3.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகெ
ரதிரஸ்து மேநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸநாதந தர்ம விஷயம்.

இந்தியர்களில் ஸ்வாராஜ்யாபேக்ஷயுள்ளவர்கள் ஆங்கிலேய பாதிரிமார்களை அநுகூலர்களாகப் பாவிக்கின்றனர். ஆறாயிரம் வருஷங்கட்கு முற்பட்ட ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியோடு, அஸந்தர்ப்பமாயும் அஸம்பாவிதமாயும் இருக்கின்ற பல கதைகள் பைபில் புஸ்தகத்தை இன்னும் விட்டொழியவில்லை. ஆகிலும் பதார்த்த சாஸ்த்ரங்களின் பரிசயத்துடன், ஆதுநிக பாச்சாத்ய வித்யாப்பாஸம் செய்துள்ள பாதிரிமார்கள், இந்தியர்கள் யாவரும் கிறிஸ்தவர்களாகின்ற வரையில் ஸ்வப்ரயத்நத்தினின்று விராமத்தைக் கருதுகின்றார்களில்லை. அதற்கு விரோதமாக நம்முடைய ஸ்வாராஜ்யாபிமாநிகள் யாதும் சொல்வதில்லை; செய்வதும் காணோம். ஆனால் ஸநாதந தர்மத்துக்கோ அவர்கள் ப்ராயேண ஸபத்நீமாதாக்களாகப் பரிணமிக்கின்றார்கள்.

ஜந்மஸித்தமாகப் பரிணமித்த ப்ராஹ்மண்யம் லோக வ்யவஹாரத்தில் ஜநங்களுக்கு ப்ராஜ்ஞதமர்களுடைய ஸஹாயத்தைத்

TL
RhS m211, N10 VD
N10.8

தந்ததெனச் சொன்னார் ஆநந்த குமாரஸ்வாமி. இன்னும் ப்ராஹ்மண ப்ரயத்நத்தால் ஸமுதாயமாக நமது தேசப்ரஜைகள் மற்ற தேசஸ்தர்களை அதிக்ரமித்து, ஸத்குண நிஷ்டர்களாகவும், பரஸ்பரம் ஹிதைஷிகளாகவும் போந்தார்களெனவும் சொன்னார். நம் தேச சரித்ரத்தை நிதாநித்து யோசித்தால் அதன் உண்மைகள் வெளியாகும். கல்கத்தா ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜ் உட்ராப் துரையவர்கள், 'நம் தேசத்தவர்கள் தமது பூர்வ வித்யையை விட்டொழிகின்றார்கள்' என்று க்லேசிக்கின்றார். ப்ரஜ்ஞாசாலிகளான ஐரோப்பர்கள், வேதாந்த மதம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானதென்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அதனுடைய ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு நம்மவருள் ஸ்வாராஜ்யாபிமாநிகள் நியமேந யாதொரு முயற்சியையும் காட்டுவார்களில்லை.

ஸர்வாங்காபிருசியோ, ஸர்வத்ரபோஜநாபேக்ஷயோ, சிலர்க்கு ஜாதி நியமத்திலும் வர்ண தர்மங்களிலும் த்வேஷத்தை ஜநிப்பிக்கின்றன. அவர்கள் ஜாதி தர்மங்களும் ஜாதி பேதங்களும் சாகவே வேண்டுமென்பார். ஸ்வக்ருஹங்களில் அவர்கள் ஜாதி தர்ம பஹிஷ்க்ருதர்களாய் முற்றிலும் போவதில்லை. அதுபோன்றிருக்கின்றது அவர்கள் தாடஸ்த்யம். அபிமாநமற்றவன் வீணாக ப்ராஹ்மண்யத்தைச் சுமப்பானேன்? அதை ரக்ஷிப்பவர்கள் என்றும் சிலரே. ப்ராஹ்மணர்கள் ஸங்க்யை குறைவது ஸஹஜம். நமது தர்மங்களை ராஜாக்கள் ரக்ஷிக்கும் காலங்களில் ப்ராஹ்மண ப்ரஷ்டன் வ்யவஹாரத்தில் ப்ராஹ்மணனாகப் பாவிக்கப்படமாட்டான். இக்காலமோ ப்ராஹ்மண்யத்தின் ஆத்யந்திக நாசத்தை வேண்டிக்கொண்டே பலர் ப்ராஹ்மண க்ரியைகளை ஸ்வக்ருஹங்களில் அநுவர்த்திப்பதாய் எண்பித்துக்கொண்டு, அவற்றில் கிஞ்சித்தும் ச்ரத்தையின்றி அந்யதாகரணம் செய்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். ஸ்வதர்மம் ப்ரயத்ந பூர்வமாக ரக்ஷிக்கத் தக்கது என்று பெரியோர் வசநம். அது ப்ரயத்நபூர்வமாக நாசம் செய்யப்படுகின்றது.

* * * * * *

தத்காலம் அப்ராஹ்மணர் சிலரிடம் ஏற்பட்டிருக்கிற ப்ராஹ்மண த்வேஷம், ப்ராஹ்மண்யத்தை ரக்ஷிக்கின்றவர்களிடம் ப்ரதமத்தில் ஏற்படவில்லை. ஜந்ம ப்ராஹ்மணர் அதிகமாக உத்யோகம் செய்கின்றார்களென்று, உத்யோகம் செய்பவரிடம் அது

ஆரம்பித்தது. உத்யோகார்ஹதையை அவர்கள் மிகுதியாக ஸம்பாதித்தாரெனும் யோசனை த்வேஷம் செய்பவர்க்கு உண்டாவதில்லை. உத்யோகத்தை ப்ராஹ்மணர்கள், வ்ருத்யந்தரமில்லாதபடியால் அபேக்ஷித்தார்கள் என்றும் த்வேஷ க்ருத்துக்கள் நினைப்பதில்லை; தங்களுக்குள் ப்ராயேண வ்யவஸாயம், வர்த்தகம், கைத்தொழில் முதலான வ்ருத்யுபாயங்கள் அடங்கி நிற்பதையும் யோசிக்கின்றாரில்லை. இந்த ரூபமான வ்ருத்திகளுக்கு ப்ராஹ்மணர்கள் யோக்யதை யில்லாதவர்கள் என்பதையும் எண்ணுகின்றாரில்லை. க்ரமமாக ப்ராஹ்மணர்கள் உத்யோகங்களில் ப்ரவேசித்தபோதிலும், அந்த ஸம்பந்தமாக அவர்கள் பல அக்ருத்யங்கள் செய்தாரென்று மித்யாபவாதம் சொல்கின்றனர். உத்யோகம் செய்பவரில் பலர் ப்ராஹ்மண்ய பஹிஷ்க்ருதராயும், த்வேஷிகளுடன் ஸஹபோஜநாதிகள் செய்பவராயும், ஸ்வயம் வர்ணாச்ரம தூஷகராவும், இருந்தபோதிலும், அவர்களையும் த்வேஷிக்கின்றனர்; த்வேஷிக்கவென்றே அவர்களை ப்ராஹ்மணரென்று சொல்கின்றனர்; முடிவில், தமது உத்தேசங்கட்கு யாதொரு ப்ரதிபந்தகமும் செய்ய அஸமர்த்தர்களான வைதிக ப்ராஹ்மணர்களையும் த்வேஷிக்கின்றனர். இது கலியின் கொடுமையே.

* * * * * *

வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ப்ராயேண தத்காலம் ப்ராஹ்மணர்களிடமே வஸிக்கின்றது. அவர்களுக்குள்ளும், பாச்சாத்ய வித்யா ஸம்ஸ்கார மடைந்த பலர் அவற்றை நழுவவிடுகின்றார்கள். அவற்றை விச்வஸிப்பவர்கள் மாத்ரம், ஸ்வார்த்தமாக, அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தைக் கருதி, ததர்த்தம் முயற்சி செய்கின்றார்கள். இந்த முயற்சி யாதொரு மநுஷ்யனுக்கும் துன்பம் விளைவிக்கமாட்டாது. அப்ராஹ்மணாக்ரேஸரர்கள் தம்மவர்க்குள் யாராவது வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநம் பண்ணிவிடுவார்களோவென்று பயங்கொள்ள இடமில்லை. நற்சந்து வீதிகளில் நின்றுகொண்டு வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் போதிக்கப்படமாட்டா. ப்ராஹ்மணனாகப் பிறந்தவன் தனது முன்னோர்களான ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்கள் த்ருப்திக்காக வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநம் செய்யக்கடவன். '[illegible]'

என்றும், ‘𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌿 𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃 ।’ என்றும், ‘𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑌿𑌨𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑍈𑌃 ।’ என்றும் ‘𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑍀𑌹 𑌯𑌃 । 𑌅𑌘𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌮𑍋𑌘𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 ॥’ என்றும், பகவானுல் காட்டப்பட்ட மார்க்கத்தில், லோக[illegible]த்தில் ப்ரவர்த்திக்கும் தேவதைகளுடைய பூஜையை ப்ராஹ்மணன் செய்யக்கடவன். இன்னும், ‘𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌲𑌙𑍍𑌘𑌯𑍇𑌤𑍍’ [புத்திமான் வைதிகாசாரத்தினுடைய அதிலங்கநத்தை மநஸ்ஸிலும் எண்ணவேண்டாம்] என்றும், ‘𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍈𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑍁𑌲𑍍𑌲𑌙𑍍𑌘𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌆𑌜𑍍𑌞𑌾𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍀 𑌮𑌮 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑍀’ [ஶ்ருதியும் ஸ்ம்ருதியும் என்னுடைய ஆஜ்ஞைகளேயாம். எவனொருவன் அவற்றை அதிலங்கநம் பண்ணி நடக்கின்றானோ, அவன் என்னுடைய ஆஜ்ஞையைத் திரஸ்கரித்தவன்; எனக்கு த்ரோஹம் செய்தவன்.] ‘𑌅𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌸𑍁𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂’ [ஶாஸ்த்ர விரோதமானவை யெல்லாம் அஸுர ப்ரவ்ருத்தி.] ‘𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 । 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌮𑍇’ [இவ்வண்ணம் வேதத்தால் ஏற்பட்ட மர்யாதையைப் பலவிதமாக அதிக்ரமித்த மனிதன், வேறு ஆகாரத்தால் எனக்கு ப்ரியனாக விருந்தாலும், வாஸ்தவத்தில் எனக்கு ப்ரியனன்று] என்றும், ‘𑌯𑌜𑍍𑌞𑌦𑌾𑌨𑌤𑌪𑌃𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍 । 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍍’ என்றும், இந்த ரீதியான பகவத் வசநங்களை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு, நம் பெரியோர்கள் குலதர்மங்களையும், ஆஶ்ரமதர்மங்களையும், பாதுகாத்து வந்தார்கள். அவற்றை த்வேஷிக்கின்றவர்கள் அவற்றினுடைய அர்த்தங்களையும் ப்ரயோஜநங்களையும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு அவ்வண்ணம் செய்கின்றார்களில்லை. இங்கிலிஷ் பாடசாலைகளுக்குள் அவர்களுக்கு ப்ரவேசம் உண்டாகும்போதே, ஸந்த்யாவந்தநம் முதலான க்ரியைகளைச் செய்வதற்கு அவகாசம் போய்விடுகின்றது. அவர்களுடைய இந்

த்ரியங்கள் இழுக்கின்றபடியே அவர்களுடைய மநஸ்ஸுகள் போகேச்சைகளைக்கொள்கின்றன. அத்ருஷ்டரூபமான ஶ்ரேயஸ்ஸுகளில் அவர்களுக்கு விஶ்வாஸம் குறைகின்றது. இன்னும் அப்படிப்பட்ட ஶ்ரேயஸ்ஸுகளை ஸாதித்துக் கொடுப்பதாகப் பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களை அவர்கள் விவேகிக்காமலே நம்பாமல் விடுகின்றனர். அதற்கு உபபலமாக உபதேசங்களும் அமைகின்றன. ஸத்கர்மங்களிலும் வைதிக மர்யாதைகளிலும் ஆபாதமாகச் சில தோஷங்களும் காட்டப்படுகின்றன. ஆதலால் மேலே விவரித்தபடியே புத்திபேதங்கள் இக்காலம் உண்டாகின்றனவென்பதன்பொருட்டு விஸ்மயம் கொள்ளவேண்டாம்.

* * * * * *

வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களைக் கைவிட்ட சிலர், அவற்றை த்வேஷிப்பதாகத் தமது வார்த்தைகளால் காட்டாமல் போனாலும், காலக்ரமத்தில் அவற்றின் நாசத்தை ஒப்புக்கொண்டவர்கள்போல நடக்கின்றார்கள்; ஜாதிபேதங்கள் ஸ்வாராஜ்ய ப்ரயத்நத்துக்கு இடைஞ்சலா யிருப்பதாக நினைத்து, அந்தப் பேதங்கள் நிலைப்பதற்கு வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் ஹேதுவாகலாம் என்று யோசித்து, அந்தத் தர்மங்கள் குறைந்துபோய் க்ரமேண அபாவத்தை அடைவதில் த்ருப்தர்களாயும் தென்படுகின்றார்கள். அவர்களில் இங்கிலீஷ் படித்த ப்ராஹ்மணர்கள் பலருண்டு. துலுக்கருக்கு ஒரு மதம் உண்டு. கிறிஸ்தவர்களுக்கும் ஒரு மத முண்டு. அந்த வகுப்பினர்க்குள் இவ்விரண்டு மதங்களும் நிலைக்கும். நம்முடைய ஜநங்கள் அவ்வகுப்பினர்க்குள் சேராமல்போனால், அவர்களுக்கு மதமெங்கே? ஆர்யமதம் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களில்லாமல் ஜீவிக்கமாட்டாது. உபநிஷத், ப்ரஹ்மஸூத்ரம், பகவத்கீதை இம்மூன்றும், எல்லா மோக்ஷோபாயங்களுக்கும் ஆஶ்ரம தர்மங்களை அங்கங்களாக அபேக்ஷிக்கின்றன. அநார்யஜுஷ்டமான சில ஆதுநிக விஶ்வாஸங்கள் மேற்சொன்ன ப்ரமாணங்களை விரோதிக்கின்றன.

இந்த ஸெப்டம்பர்மாதம் ‘மாடர்ன்ரிவ்யூ’ பத்ரிகையில் கல்கத்தா ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜ் ஸர்ஜான் ஊட்ராப் துரையவர்கள் ஶாக்தர்களுடைய தந்த்ர விமர்சை செய்கின்றார். அங்கே, “பல அவஸரங்களில் நான் காட்டினபடியே, ஸாதனையைப்பற்றிய யோ

சனையானது மிகவும் விசேஷித்தது; தத்காலம் அது மிகவும் அநாதரிக்கப்பட்டது; மற்றெந்த அம்சத்தைக்காட்டிலும் இந்த அம்சம்தான் தந்த்ரசாஸ்த்ரங்களின் ப்ரயோஜநத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. மதத்தைப்பற்றிச் சும்மா ஸம்பாஷித்தல் புத்திக்கு வ்யாபாரத்தை மாத்ரம் அளிக்கின்றது.'' "மதமென்பது, மநஸ் சரீரம், இவை இரண்டினுடைய பழக்கங்களை வேண்டுகின்றது. ஆத்மா, மநஸ், சரீரம் இம்மூன்றினுடைய வ்யாபாரங்களையும் அது அபேக்ஷிக்கின்றது'' என்று, இவ்வண்ணம் அவர் சொல்லிவிட்டு, மதமென்பது பல க்ரியாகலாபங்களை அபேக்ஷிக்கின்றதென்று தீர்மானிக்கின்றார்.

ஹிந்து கிறிஸதவ மதங்களுக்குள் பல ஸமாந விச்வாஸங்களையும் சடங்குகளையும் அவர் எடுத்தும் காட்டுகின்றார். விஸ்தார பயத்தால் நாம் அவற்றை எழுதுகின்றோமில்லை. மஹம்மதிய மதமும் க்ரியாவிசிஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. எந்த மதத்திலும் யாவரும் கர்மங்களுக்கு ஸ்வரூபத்யாகத்தை முடித்துவிட்டு, ஜ்ஞாநைகநிஷ்டர்களாய் இருக்கமுடியவில்லை. ஹிந்துவாயிருந்து காதலிக் (Catholic) மதத்தைச் சேர்கின்றவன், அவர்களுடைய க்ரியாகலாபங்களைத் தூஷிக்கின்றானில்லை; மஹம்மதியனாகின்றவன் மஹம்மதியர் சடங்குகளை வெறுக்கின்றானில்லை.

ஒவ்வொரு மதத்திலும் சில புத்திமான்கள் க்ரியைகளை அதிக்ரமிக்கலாம்; கர்ம ஸந்யாஸிகளாயிருக்கலாம். இது அதிகாரிகளைப் பொறுத்தது; 'கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே' என்று பெரும்பாலோர்க்கு வர்ணாச்ரமதர்மங்களிலேயே அதிகாரத்தைப் பகவான் விதித்தார். ஜ்ஞாதாக்களையும், 'லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்துமர்ஹஸி' என்று, லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டு ஸ்வதர்மங்களைச் செய்யும்படி ஆஜ்ஞாபித்தார். இன்னும் 'ந புத்திபேதம் ஜநயேத் அஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கிநாம்' என்று சொல்லி ஜ்ஞாநாதிகாரிகள் கர்மங்களை விட்டொழிந்தால் கேவலகர்மாதிகாரிகளும் அதைப் பார்த்துப் புத்திகெட்டுக் கெட்டுப்போவார்களென்று உரைத்தார். ஆதலால் ஜ்ஞாநமுள்ளவர்கள் ஸர்வவர்ணாச்ரம தர்மங்களையும், பகவதாராதநமாகவே அநுஷ்டிக்கின்றார்கள். அதுதான் கீதாசார்யன் திருவுள்ளம். ஸர்வ கர்மங்களும் பர்யாலோசனையில், பகவதாராதநமாகவே யிருக்கின்றன.

இப்படி நம்முடைய பித்ருக்களுடைய த்ருப்திக்காகவும், நம்முடைய ருஷிகளிடம் க்ருதஜ்ஞதை பாராட்டியும், நம்முடைய லோகரக்ஷணத்தில் ஆஜ்ஞப்தர்களான அதிகாரிதேவதைகளுடைய ஆராதநமென்று நினைத்தும், பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை அநுஸரித்தும், அதனுடைய உல்லங்கநத்தில் வருகின்ற ப்ரத்யவாயங்களை யோசித்தும், வர்ணமொன்றில் பிறந்து ஆச்ரமமொன்றில் நின்றவன் ஸ்வதர்மங்களைக் கைவிடாமல் நிற்கவேண்டுமென்று நம்பி, வர்ணாச்ரமதர்மாபிமாநிகள் தமக்காகவும், தம்முடைய ஸந்ததியார்க்காகவும், தத்தர்மரக்ஷண வ்யாபாரவான்களாய்ப் பூர்வாசாரத்தை அநுவர்த்திக்கின்றார்கள்.

*   *   *   *   *   *

ஆனால், வர்ண பேதங்களும், ஒவ்வொரு வர்ணஸ்தர்களும் செய்யவேண்டிய க்ரியாபேதங்களும் ஏற்படுவானேன் என்று இப்போது வினவுகின்றவர் உண்டு. இதற்கு ப்ரத்யுத்தரம் தந்தோம். இன்னும் யாவரும் ப்ராஹ்மணனாகப் போய்க் குளக்கரையில் ப்ராணாயாமம் செய்துகொண்டிருந்தால் லோகவ்யாபாரம் நடக்காது. யாவரும் க்ஷத்ரிய வ்ருத்தியை அவலம்பித்துப் பரஸ்பரம் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தால் லோகம் அற்றுப் போகும். தேசாந்தரஸ்தருடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தால் பாபம் வளரும். தேச ரக்ஷணத்தை உத்தேசித்து வேண்டியமட்டும் தான் ப்ரஜைகள் க்ஷத்ரிய வ்ருத்தியை அவலம்பிக்கலாம். தேசத்தின் ஐஹிக க்ஷேமம் வைச்யரைப் பொறுத்தது. ஆர்ய ஜநங்களில் பெரும்பாலோர் வைச்யரே. விட் என்றால் ப்ரஜைகளுக்கு ஸமுதாயநாமம். விச்பதி என்றாலும் விசாம்பதி என்றாலும் ஜநாதிபன், அதாவது ராஜா என்று அர்த்தம். க்ருஷி வ்யாபாரம் அவர்களுடையது; வர்த்தகம் அவர்களுடையது; பொருள் சேர்த்தல் அவர்களுடையது; தேசத்தினுடைய யோக க்ஷேமங்களெல்லாம் அவர்களைப் பொறுத்தது. இந்தியாவில் எங்கு சென்றாலும் வைச்யர்களோ, வைச்ய க்ருத்யங்களைப் பரம்பரா தர்மமாய் உடைய ஜநங்களோதாம் அதிகமாய் இருப்பார்கள். சரித்ரத்தைச் சோதித்தால் ஆர்யராய் இருந்த பலர் சூத்ரரானார்கள். மற்றோரும் அக்கூட்டத்தில் சேர்ந்திருக்கலாம். அவர்களில் பலர் சரீரச்ரமத்தால் ஜீவிக்கின்றார்கள். மதமே தொழிலான ப்ராஹ்மணனுக்குக் கர்மங்கள் அதிகம். ஆர்யர்

களான க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்களுக்குக் கர்மங்கள் குறைவு. மதத்தைத் தங்களுக்குள்ளும் பரர்களிடமும் பாதுகாக்கும் கடமை ப்ராஹ்மணர்களுடையது. ஆதலால் கர்ம பேதங்கள் அதிகார பேதங்களால் ஏற்பட்டன.

இச்சைப்படி ஒவ்வொருவனும் கர்மங்களையும் வ்ருத்தியையும் மேற்கொள்ளலாமே; ஜந்மத்தால் வ்ருத்தி நியமங்களை ஏற்படுத்துவானேன்? என்றொரு ஆக்ஷேபனையுண்டு. இப்போது ஜந்மவிஹிதமான வ்ருத்திகளை ஒவ்வொருவரும் மேற்கொள்வதில்லை. வ்ருத்திகள் ஜீவநோபாயங்கள். ஜீவந நிமித்தமாக லபித்துப் பகவதாராதநமாகச் செய்யவேண்டிய வர்ண தர்மத்தையும் ஆஶ்ரம தர்மத்தையும் யதோசிதம் செய்யவேண்டிய கடமை த்விஜர்களுக்கு உண்டு. அவர்கள் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களைச் செய்வதால் அடையும் த்ருஷ்டப்ரயோஜநங்கள் இல்லை; செய்யாமல் விடுவதில் தோஷம் உண்டு; ப்ரதமதோஷம் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையின் திரஸ்காரம்; இரண்டாவது தோஷம் தேவ ருஷிபிதுர்களின் அத்ருப்தி. இவை ஶாஸ்த்ரத்தால் அறியவேண்டிய அம்ஶங்கள். 'தஸ்மாச் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ' என்று தர்மாநுஷ்டாந விஷயத்தில் பகவான் நமக்கு ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டியிருக்கிறார்.

வர்ணத்தில் பிறந்து ஆஶ்ரமத்தில் புகுந்தவனுக்குத்தான் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களுண்டு. இரண்டுமில்லாதார்க்கு அவையில்லை. அவை அதிகாரவிஷயம். அவற்றிற்கேற்றபடி முன்காலங்களில் பாம்பராகதமாக வ்ருத்திகளும் ஏற்பட்டன. அவ்வவர் தொழில்களை ஸரியாகச் செய்துகொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் உபகரித்துக்கொண்டு யாவரும் லோகஹிதத்தை அநுஷ்டித்தார்கள்; ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்பர்த்தை, ஈர்ஷை, மாத்ஸர்யம், த்வேஷம் இவையற்று வாழ்ந்தார்கள். இச்சித்தபடி யெல்லாம் தொழில் செய்வதில் மேல்விவரித்த துர்க்குணங்கள் விதியின்றி ப்ரகாசிக்கின்றன. பல கக்ஷிகள் உண்டாகின்றன. இந்த யோசனைகளுக்கு நிதர்சநம் ஐரோப்பாகண்டத்தின் தத்கால ஸ்திதியே; மிதமற்றுப் பொருளாசை, போகேச்சை, அவற்றின்பொருட்டுச் சில ஜநங்கள் பல ஜநங்களைத் தம் வசமாக்கல், பரதேசாக்ரமம்,

ததர்த்தம் பரஸ்பரத்வேஷம், யுத்தம், இவ்வண்ணம் அநர்த்த பரம்பரைகள் ப்ரவஹிக்கின்றன. தேசாந்தரஸ்திதிகளைக் கண்டு வர்ணஸாங்கர்யத்தை இச்சிக்கின்ற ஜநங்கள், ஸ்வதேசாசாரங்கள் முற்றிலும் கெட்டதென்று நினைப்பது ஸஹஜம். ஆனால், தாங்களெண்ணியபடியே, யாவரும் எண்ணமுடியாதென்று அறிந்துகொள்ள அவர்கள் அஸமர்த்தர்களோ? தேசகாலம் அவர்க்கு அநுகூலமாயிருப்பதை நாம் அறிந்திருக்கின்றோம். பாஶ்சாத்ய வித்யையானது நமது பூர்வஸ்திதியின் ஜ்ஞாநத்துக்குத் திரைபோட்டுவிட்டது. தத்வித்யாபரிசயம், அதற்கேற்றபடி ஸம்ஸர்க்காதிகளை அமைக்கின்றது. இது நமக்குத் தெரியும். 'ராஜாநமநுவர்த்தந்தே யதா ராஜா ததா ப்ரஜா:' என்கிற வசநமும் பொய்யல்ல. ஆகிலும் நாம் அறிந்தபடியே நமது ஆத்மரக்ஷண வ்யாபாரத்தை நாம் செய்யக்கடவோம். நேற்றுவரையில் நம்முடைய பக்ஷத்தில் நின்றுகொண்டிருந்து, யாதேனுமோர் ப்ரமையாலோ, நமது வித்யாத்வேஷிகளுடைய தூண்டுலாலோ, நம் ஜநங்களுடைய ஶாஶ்வதமான அநுகூலங்களைப் பராமர்சிக்கத் திறனற்றோ, தாத்காலிகமான அல்பபோகங்களுடைய இச்சையால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டோ, நமது தர்மங்களைத் தூஷிக்கின்றவர்கள், 'விமோஹ்ய ஹ்ருஜ்ஜவாந் க்ஷுத்ரப்ரமேயமதீந் ப்ராஜ்ஞஷ்யாஸ ஸூக்ஷ்ம ஸம்வித் த்வேஷ ஸம்ஸ்ரவலக்ஷ்வச்ச ப்ரயதே' என்கிற ஆசார்யோக்திக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகின்றனர். வர்ணாஶ்ரமிகள் ப்ரமாண ஶரணர்கள்.

* * * * * *

"தே வயம் பவதா ரக்ஷ்யா பவத்விஷயவாஸிந: । நகரஸ்தோ வநஸ்தோ வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேச்வர: ॥ ந்யஸ்ததண்டா வயம் ராஜந் ஜிதக்ரோதா ஜிதேந்த்ரியா: । ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயா சச்வ ।" [நீ நகரத்திலிருந்தாலும், வநத்திலிருந்தாலும், ஜநேஶ்வரனை நீ உன் ராஜ்யத்தில் வஸிக்கும் எங்களுக்கு ராஜா; உன்னால் நாங்கள் ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்கள். நாங்கள் ஆயுதங்களை த்யஜித்தவர்கள்; ஶபித்தும் நிக்ரஹிக்காதவர்கள்; கோபத்தை ஜெயித்தவர்கள்; இந்த்ரியங்களை ஜெயித்தவர்கள்;] ஆதலால் எப்போதும் உன்னால்

ரக்ஷிக்கத்தவர்கள்] என்று தண்டகாரண்யவாஸிகளான விப்ரர்கள் ஸ்ரீராமனைக் கண்டு ப்ரார்த்தித்தார்கள். வநங்களில் வஸித்த அவர்களுடைய கதி எவ்வண்ணம் இருந்தது? "सोऽयं ब्राह्मणभूयिष्ठो वानप्रस्थगणो महान् । त्वन्नाथोऽनाथवद्राम राक्षसैर्वध्यते भृशम् ॥ एहि पश्य शरीराणि मुनीनां भावितात्मनाम् । हतानां राक्षसैर्घोरैर्बहूनां बहुधा वने ॥" (ப்ராஹ்மணர் மிகுந்த இந்தப் பெரிய வாநப்ரஸ்தர்களுடைய கூட்டமானது, உன்னை நாதனுயுள்ளது; நாதனற்றதுபோல் ராக்ஷஸர்களால் மிகவும் கொல்லப்படுகின்றது; வநத்தின்கண் பலவிதமாக கோரர்களான ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்பட்ட ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் செய்த பகு முனிகளுடைய சரீரங்களை நீயே வந்து பார்,) என்று அவர்கள் முறையிட வேண்டியிருந்தது.

ஹிரண்யகசிபு ஸ்வப்ருத்யர்களைப் பார்த்து, "सूदयध्वं तपोयज्ञस्वाध्यायव्रतदानिनः" [தபஸ், யஜ்ஞம், ஸ்வாத்யாயம், வ்ரதம், தாநம் முதலான க்ரியைகளைச் செய்பவர்களைக் கொல்லுங்கள்.] 'यत्र यत्र द्विजा गावो वेदा वर्णाश्रमक्रियाः । तं तं जनपदं यात सन्दीपयत वृश्चत' [எங்கே எங்கே த்விஜர்கள், பசுக்கள், வேதபாராயணம், வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநம் இவை காணப்படுமோ, அங்கே அங்கே செல்வீர்கள், கொளுத்துவீர்கள், வெட்டுவீர்கள்.] என்று சொன்னான்.

இப்படிப்பட்ட அநுபவங்கள் பல காலங்களில் ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸம்பவித்தன. அவற்றை மறுபடியும் அளிக்க மநுஷ்யர் உண்டாயிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் ப்ராஹ்மண த்வேஷத்தையும், வர்ணாச்ரம தர்ம த்வேஷத்தையும் செய்யக் குறையில்லை. த்வேஷ ப்ரேரிதர்களாய் பூர்வகால த்விட்டுக்கள் செய்த கார்யங்களைத் தத்காலீநர்கள் செய்வதற்கு ராஜாங்கத்தார் இடந்தரமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறோம். ஆனால் அத்ருஷ்ட ப்ரயோஜநமோ த்வேஷத்துக்கும் த்வேஷ கார்யத்துக்கும் துல்ய மென்று சாஸ்த்ர நிச்சயம்.

*   *   *   *   *   *

தேச காலங்கள் மாறுதலடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் மாறுதலடையலாமோ வெனக்கூடும். அந்தத் தர்மங்களுக்கு உத்பத்தி காலம் யோசிக்கத்தக்கதன்று. வேதமந்த்ரங்களில் அவை சொல்லப்படுகின்றன. மந்த்ரதர்சந காலங்களில் யோசிக்கப்பட்டதாக வெண்ணக்கூடிய ஆதிகாலங்களிலும் அவற்றின் ஸத்பாவம் சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலாலன்றோ அவை ஸநாதந தர்மமெனப்படுகின்றன. அவற்றிலும், அவற்றுடன் நடந்து வருகின்ற வைதிகாசாரங்களிலும், ஸ்வரூபத்தில் விகாரம் ஏற்பட்டதில்லை. ப்ரகாரங்களில் ஸம்சயிக்க வேண்டிய அம்சங்கள் இருந்தால் அவ்வம்சங்களை ப்ராஹ்மண பாகங்களிலும் பூர்வ மீமாம்ஸையிலும், தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும், ஆக்ஷேப ஸமாதாநங்களுடன் யோசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதுநிக வைரிகள் அந்தத் தர்மங்களுக்கு ஸ்வரூப நாசத்தை வேண்டுகின்றார்கள். அவர்களில் ஜந்மத்தால் ப்ராஹ்மணரானவர்களிடம் ப்ராஹ்மண்யம் ஈஷத்தும் இலது. கோத்வமின்றிய கோவை நினைக்க வொண்ணாது. ப்ராஹ்மண்யம் விலகிய பிறகு ப்ராஹ்மணன் என ஒருவன் தன்னைக் கொள்ளுதல் அந்யாயம். அநார்யன் ஆர்யனாகமாட்டான். ப்ராஹ்மண்ய தூஷகன் ப்ராஹ்மண ஸமூஹத்தை விலகி வர்த்திக்கவேண்டும். இவர்களும், அப்ராஹ்மணரெனத் தமை ப்ரஸித்தம் செய்து கொண்டு, விப்ரத்வேஷத்தையும் வைதிகாசார நிந்தையையும் செய்பவர்களும், தூஷித்தால் தூஷிக்கட்டும்; த்வேஷித்தால் த்வேஷிக்கட்டும். த்வேஷம் செய்பவரைப்பற்றி விவேகி சோகிக்கக் கடவன். த்வேஷம் செய்பவர் ஸ்வாத்மத்ரோஹிகள் என்று தத்வதர்சிகள் நிச்சயம்.

*   *   *   *   *   *

ஒருவன் விச்வாஸம் குறைந்துபோன கொள்கைகளையும், க்ரியைகளையும், த்யாகம் செய்வது ஸஹஜம். விச்வாஸம் குறையாது அவற்றைப் பகுமானிப்பவர்களை த்வேஷிப்பது அந்யாயம். ஆதுநிக விப்ரத்வேஷமானது ஸநாதந தர்மாபிமாநிகளுக்கு ஒரு ப்ரகாரத்தில் ஹிதம் செய்யக்கூடியதே. அவர்கள் ஸ்வதர்மத்துக்கு ஸம்பவித்திருக்கின்ற அபாயங்களைக் கணிசித்து, அதன் ரக்ஷணவ்யாபாரங்களில் ஜாகரூகர்களாக வேண்டுமென்பது நமது ப்ரார்த்தனை. ஸ்வாராஜ்ய ப்ரயத்நங்களை நாம் ஆக்ஷேபிக்கின்றோ

மில்லை. அர்த்தார்ஜந ப்ரயத்நங்களை நாம் ஆக்ஷேபிக்கின்றோ மில்லை. 'ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம் ந்யாய்யேந மார்கேண மஹீம் மஹீசா: । கோப்ராஹ்மணேப்ய: சுபமஸ்து நித்யம் லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகிநோ பவந்து ॥' என்கிபபடி நம்மவர் ப்ரார்த்தனை இருந்தது. எல்லா ப்ரஜைகளின் பொருட்டும் க்ஷேமம் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டது பூமியின் மன்னர்கள் பூமியை ந்யாயமான மார்க்கத்தில் ரக்ஷிக்கவும், கோக்களுக்கும் ப்ராஹ்மணர்க்கும் நித்யம் சுபம் உண்டாகவும், ஸமஸ்த லோக ஜநங்களும் ஸுகத்தைப் பொருந்தவும் ப்ராஹ்மணர் ப்ரார்த்தித்தார்கள். கோக்கும் ப்ராஹ்மணனுக்கும் தனியே சுபத்தை ப்ரார்த்திப்பானேன்? என்று சிலர் கஷ்டப்படுவார்கள். இவர்கள் முக்யமாக ந்யஸ்த தண்டர்கள்; துன்பத்தை ஸஹிப்பவர்கள். சாப்பாட்டுக்காகக் கோக்கள் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்றன. அந்த ப்ரயோஜநமுமற்று ப்ராஹ்மண த்வேஷம் ஜநிக்கின்றது. ஆதலால் இவர்கள் ஹிம்ஸையின்றி வர்த்திகக வேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கப்பட்டது. த்வேஷத்துக்குக் காரணம் இல்லையெனச் சொல்வோம். ப்ராஹ்மண தர்மமே ப்ராஹ்மணமத மாதலால் அந்தத் தர்மங்களைத் துறந்தவனுக்கு ப்ராஹ்மண்யம் இல்லை யென்று சொன்னோம். ப்ராஹ்மணன் கேட்டவனோ டெல்லாம் ஸஹபோஜநம் பண்ணு மற்போனாலும் கேட்டவனுக்கெல்லாம் பெண்களைக் கொடாமற்போனாலும், அவனுடைய ஆத்மகுணம் உயர்ந்ததே. அவனுடைய குலதர்மங்களுடைய அநுஷ்டாநமின்றி அக்குணங்கள் ப்ரகாசிக்கமாட்டா. ஜந்மமாத்ர ப்ராஹ்மணனிடம் உத்யோக நிமித்தமாக த்வேஷம் கொண்டவர்கள், அவனை ப்ராஹ்மணனென்று சொல்லிக்கொண்டு அப்ராஹ்மண்யம் தமக்கே ஸித்தித்ததாக நினைத்துக்கொண்டு ஸர்வ ப்ராஹ்மண த்வேஷத்தில் ரமிக்கின்றார்கள்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:.

நம் முன்னோர்களுடைய த்ருவதேச வாஸம்.

த்ருவ நக்ஷத்ரத்தின் நேர் கீழாக இருக்கும் பூ ப்ரதேசங்களில் ஆறுமாஸ காலம் ஒரே பகலாயும் மற்ற ஆறுமாஸ காலம் ஒரே ராத்ரியாகவும் இருக்கின்றது. நம்மவர் இதைத் தேவர்களுடைய இராப்பகலாக நினைத்து, நமது ஒரு வருஷம் தேவர்க்கு ஒரு நாள் என்று சொல்வார்கள். அப்படிப்பட்ட பூமி பாகம் தான் மேரு எனப்படுகின்றது. அதற்குத் தெற்கே வரவர தொடர்ச்சியாக நீள்கின்ற ஒரே இரவும் ஒரே பகலும் குறைகின்றன. சில விடங்களில் இரண்டு மாஸம் ஒரே பகலாய் இரண்டு மாஸம் ஒரே இரவாய், இவற்றின் முன்னும் பின்னும் நீடித்த ஸந்த்யா காலங்களாய், மிகுந்த மாஸங்களில் 24 - மணிகளடங்கிய இராப்பகல்களாய்க் காலம் வளர்கின்றது. ஸூர்யன் உதிக்குமுன் விடியற்கால மெனப்பட்டது, 10, 20, 30, நாள்கள் வரையில் பூபாகங்களை அநுஸரித்து வளரும்.

இப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பங்களை வேதபாகங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றபடியால் பூர்வீகர்கள் காலந்தரங்களில் ஸாக்ஷாத்தாகத் தர்சித்த காட்சிகளை, வேதருஷிகள் தம் ஜ்ஞாபகத்தால் வேதபாகங்களில் குறிக்கின்றார்கள் எனத்தகும், தைத்திரீய ப்ராஹ்மணத்தில், 'ஏகம் வா ஏதத் தேவாநாமஹ: யத் ஸம்வத்ஸர:' [வர்ஷமென்பது தேவர்க்கு ஒரு நாள்] என்றும், மநுஸ்ம்ருதியில் 'தைவே ராத்ர்யஹநீ வர்ஷம் ப்ரவிபாகஸ்தயோ: புந: । அஹஸ்தத்ரோதகயநம் ராத்ரி: ஸ்யாத்தக்ஷிணாயநம் ॥' [வர்ஷமென்பது

தேவர்களுக்கு ஒரு அஹோராத்ரி; இவ்வண்ணம் அவை விபாகிக்கப்படுகின்றன. உத்தராயணம் அஹஸ்; தக்ஷிணாயநம் ராத்ரி.] என்றும், மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வத்தில், ‘ ஸதைவ ஹரஹ மேருமாம் ஸவிதா ஸோமஸம்யுத: । ப்ரதக்ஷிணம் உபாவ்ருத்ய ஜ்யோதீம்ஷி ஸர்வாண்யேவ ஸர்வத: । பரியாந்தி மஹாராஜ கிரிராஜம் ப்ரதக்ஷிணம் ॥ ’ [ஸூர்ய சந்த்ரர்களும், எல்லா நக்ஷத்ரங்களும் நிச்சலமாய் நிற்கின்ற மேருவெனும் பர்வத ச்ரேஷ்டத்தை நாள்தோறும் ப்ரதக்ஷிணம் செய்கின்றனர்.] என்றும், ‘ ஸ தேஜஸா தஸ்ய நகோத்தமஸ்ய மஹௌஷதீநாம் ச ததா ப்ரபாவாத் । விபக்தபாவோ ந பபூவ கஶ்சித் அஹர்நிஶாநாம் புருஷப்ரவீர ॥ யதாவஸந்தி இஹ வஸந்தி தேஷாம் ஸம்வத்ஸரேணைவ ஸமாநமேகம் । ’ [அந்த உத்தம பர்வதத்தினுடைய தேஜஸ்ஸினாலும், மஹௌஷதிகளுடைய ப்ரபாவத்தாலும், பகல் ராத்ரிகளுடைய விபாகம் யாதொன்றும் ஏற்படவில்லை. அங்கு வஸிப்பவர்களுக்கு இரவும் பகலும் சேர்ந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரத்துக்கு ஸமமாயிருக்கின்றது.] என்றும்; சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வசநங்களை டிலக் வித்வான் யோசித்து, மஹாபாரதம் எழுதப்பட்ட காலம் வரையில், நம்முடைய ருஷிகள் வட த்ருவம் எனும் ஸ்தாநத்தினுடைய தோற்றங்களைச் செம்மையாகத் தெரிந்துகொண்டிருந்தார்கள் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார். இன்னும் அரோரா எனும் தேஜஸ் த்ருவ தேசங்களில் இரவைப் பகல்போலச் செய்கிறது. இது கேவலம் ஸ்மரணத்தால் உண்டாயிருக்க வேண்டும். ருக்வேதத்திலேயே, ‘ வேத மாஸோ த்ருதவ்ரதோ த்வாதஶ ப்ரஜாவத: ’ என்று பன்னிரண்டு மாஸங்கள் சொல்லப்பட்டன. இது த்ருவப்ரதேசங்களை முற்றிலும் துறந்தவர்களுடைய அநுபவம்.

ஒரு கம்பத்தின்மீது ஒரு சக்கரத்தைக் குறுக்காக வைத்துச் சுழற்றினல், அந்தச் சக்கரம் சுழல்வதை யொத்து, நமது தலை

மேல் ஆகாசம் சுற்றுகின்றதென்று த்ருவ ஸமீபவாஸிகள் தான் அறியக்கூடிய விஷயம். ‘ யோ அக்ஷேணேவ சக்ரியா ஶசீபி: விஷ்வக் தஸ்தம்ப ப்ருதிவீம் உத த்யாம் ’ [இந்த்ரன் தனது கர்மத்தால் (சக்தியால்) பூமியையும் தேவலோகத்தையும், ரதசக்ரங்களை ரதாக்ஷமானது க்ரஹிப்பதையொத்து, தனித்தனியே ஸ்தாபித்திருக்கின்றான்,] ‘ ஸ ஸூர்யம் பர்யுரூ வராம்ஸ்யேந்த்ரோ வவ்ருத்யாத் ரத்யேவ சக்ரா ’ [மஹாவீர்யத்துடன் கூடிய ப்ரவித்தனை அந்த இந்த்ரன் பஹுதேஜஸ்ஸுகளை (நக்ஷத்ரங்களை) சுழலும்படி செய்கின்றான்; எப்படி யென்றால் ரதஸாரதியானவன் ரதசக்ரங்களைச் சுழற்றி வைப்பதுபோல்,) ‘ அவம்ஶே த்யாமஸ்தபாயத் ’ [ஆகாசத்தில், ஸ்தம்பம் முதலான அவலம்பந மின்றியே, இந்த்ரன், ஸூர்யனை (தேவலோகத்தை) ஸ்தாபித்தார்; ‘ ய இமே த்யாவாப்ருதிவீ ஜஜான உர்வீ கபீரே ரஜஸீ ஸுமேகே அவம்ஶே தீர: ஶச்யா ஸமைரத் ’ [யாதொரு ஸர்வஜ்ஞன் தனது குசல கர்மத்தால். (சக்தியால்) இந்தத் தேவலோக பூலோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, விஸ்தீர்ணமாயும், நிச்சலமாயும், சோபநமான ரூபத்துடன் கூடியும் இருக்கும் அந்தரிக்ஷத்தில் அவை நிராதாரமாக நின்று, செம்மையாக ஸஞ்சரிக்கும்படி செய்தானோ,] எனும் ருக்வேத வசநங்களைக்கொண்டு, த்ருவ ப்ரதேசவாஸஸ்மரணம் நம் மந்த்ர த்ரஷ்டாக்களுக்கு உண்டென்று டிலக் யோசிக்கின்றார். ஆகாசமும் அதின்கண் இருக்கின்ற ஜ்யோதிஸ்ஸுகளும் நமது தலையின்மீது ஒரு சக்ரம் சுழல்வதை யொத்துச் சுழல்வதையும், இன்னும் அவை, ஒரு ஸ்தம்பத்தின் மீது நாட்டப்பட்டுச் சுழல்வதை யொத்து, நிராதாரமாகச் சுழல்வதையும், மேற் குறித்த வேத வசநங்கள் சொல்வதாக யோசிக்கின்றார்.

‘ அமீ ய ருக்ஷா நிஹிதாஸ உச்சா நக்தம் தத்ருஶ்ரே குஹசித் திவேயு: ’ [ராத்ரி காலங்களில் நம்மால் பார்க்கப்படுகின்ற யாதொரு இந்த ஸப்தருஷி நக்ஷத்ரங்கள் உச்சியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்

டிருக்கின்றார்களோ, ராத்ரி காலங்களில் யாவராலும் தர்சிக்கப்படுகின்ற அந்த நக்ஷத்ரங்கள் பகற் காலங்களில் எங்கே போகின்றார்கள்,] என்கிற ருக்வேத வசநத்தைச் சொல்லி, உச்சியெனப்படுவது தலைமேலே நிற்கும் ஸ்திதியைக் காட்டுகின்றதென்றும், அந்த நக்ஷத்ரங்கள் த்ருவப்ரதேசத்தில் தான் தலைமீது காணப்படுமென்றும் அதை வேத ருஷிகளுடைய முன்னோர்கள் கண்ணால் கண்டிருக்க வேண்டுமென்றும், அக்கதையை ஸ்மரித்தே ருஷிகள் மேலெழுதியபடி ப்ரஸ்தாபித்திருக்க வேண்டுமென்றும், டிலிக் வித்வான் யோசிக்கின்றார்.

'அதாரிஷ்ம தமஸஸ் பாரமஸ்ய, ப்ரதிவாம் ஸ்தோமோ அஶ்விநாவதாயி, ஆ இஹ யாதம், பதிபிர் தேவயாநை:' [ஓ அச்விநி தேவர்களே! உங்களுடைய ப்ரஸாதத்தால் இந்தத் தமஸ்ஸினுடைய (ராத்ரியினுடைய) எல்லையைத் தாண்டினோம். உங்களைப்பற்றி ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பட்டது. நீங்கள் தேவயாந மார்க்கத்தால் இங்கே வாருங்கள்.] இந்த ருக்வேத வசநத்தின் சப்தங்களின் மேல் ஏற்படும் அர்த்தத்தைப் பார்த்தால், தமஸ் எனும் இருட்டானது மநுஷ்யர்க்குத் துக்காவஹமாய் மிகவும் நீண்டிருந்ததென்றும், அதைக் கடந்து மநுஷ்யர் ஸந்தோஷித்தாரென்றும், அது நீங்கினவுடனே தேவயாநமென்று வேத பாகங்களில் வ்யவஹரிக்கப்பட்ட உத்தராயணம் ஆரம்பித்ததென்றும், அப்போது மநுஷ்யர் ஆரம்பித்த யஜ்ஞங்களைக் குறித்துத் தேவர்களை ஆஹ்வாநம் செய்தார் என்றும், அந்தத் தேவயாநமே தேவர்கள் மநுஷ்ய லோகத்துக்கு வருகின்ற மார்க்கமாக எண்ணப்பட்டதென்றும் ஏற்படுகின்றது. இந்த யோசனைகள் யாவும் த்ருவப்ரதேசங்கட்குத்தான் பொருந்தும்.

மற்றொரு ருக்வேத வசநம், 'ப்ரமே பந்தா தேவயாநா அத்ருஶ்ரந்நமர்த்தந்தோ வஸுபிரிஷ்க்ருதாஸ: । அபூது கேதுருஷஸ: புரஸ்தாத் ப்ரதீச்யாகாததி ஹர்ம்யேப்ய:' [தேவயாநம் எனும் தேவர்கள் வருகின்ற மார்க்கங்கள் நன்றாகத் தர்சிக்கப்படுகின்றன. அந்த மார்க்கங்கள் துன்பமற்றவை; தேஜஸ்ஸுக்களால் ஸம்ஸ்காரமடைந்தவை; அதாவது, அலங்கரிக்கப்பட்டவை. கீழ்த்திசையில் உஷாகாலம் வருகின்றதென ஜ்ஞாபிக்கின்ற வெளிச்சமானது உண்டாகின்றது. அந்த உஷை நமக்கு அபிமுகையாக உந்நத ப்ரதேசங்களினின்று வருகின்றாள்.] என்றிருக்கிறது. இதனுடைய பொருள் த்ருவ ப்ரதேச வாஸிகளுக்குத்தான் அநுபவத்தால் விளங்கும். ராத்ரி அதிக்ரமித்து நீண்ட அஸுக்களை வ்ருத்தி செய்ததால் உஷா காலத்தை ஆவலுடன் ப்ரதீக்ஷித்திருந்த ஜநங்கள், அதைக்கண்டு ஸந்தோஷித்தார்கள் என்பதும், அந்த நீண்ட தமஸ்ஸே தக்ஷிணாயநமென்றும், பித்ருயாநமென்றும் எண்ணப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதும், ஜநங்கள் தர்சித்த உஷாகாலத்தினுடைய ப்ரதம வெளிச்சமானது தேவயாநமென்றும் உத்தராயணமென்றும் எண்ணப்பட்டதென்பதும், தேவர்களுடைய ஆராதந ரூபமாக யஜ்ஞங்கள் ஆரம்பிக்கப் போகின்றபடியால் அதுவே தேவர்கள் வருகின்ற மார்க்கங்களாக நினைக்கப்பட்டதென்பதும், மேலெடுத்த வசநத்தைக் கொண்டு யோசிக்கப்படுகின்றது.

த்ருவத்தின்கீழேதான் ஆறுமாஸம் ஒரு பகலும் ஆறுமாஸம் ஒரு ராத்ரியுமாக வருஷம் முடிவு பெறும். இப்படி விஸ்தரித்த இரவும் பகலும் த்ருவத்தைவிட்டு விலக விலகக் குறைகின்றன. த்ருவ ஸமீப ப்ரதேசங்களைக் கடந்தவுடனே இரவும் பகலும் சேர்ந்து அறுபது நாழிகையாக ஒவ்வொரு திநமும் விபாகிக்கப்பட்டு, இப்படிப்பட்ட முந்நூற்று அறுபத்தைந்து திநங்கள் சேர்ந்தது ஒரு வர்ஷம் எனும் வ்யவஹாரம் நிலைபடும். த்ருவத்தினின்று கொஞ்சம் விலகின த்ருவ ப்ரதேசங்களில், வருஷம் முற்றிலும் ஒரு பகல் ஒரு இரவாக முடியாது. நீண்ட ராத்ரியும் நீண்ட பகலும் வரவரக் குறையும். உத்தராயண முடிவில் (Summer solstice) ஒரே பகலாக நீளும். அந்தப் பகல் இரண்டு நாள்களாகவோ, இன்னும் மிகுந்தோ, ப்ரதேசங்கள் த்ருவத்துக்கு ஸமீபமாயிருப்பதற்கு ஏற்றபடி விளங்கும். பிறகு, இரவும் பகலும் சேர்ந்த 60 - நாழிகையுள்ள திநங்கள் உண்டாகும். அப்போது முதலில் பகல்கள் நீண்டும் இரவுகள் குறைந்தும், படிப்படியாக இரண்டினுடைய அளவும் வர்ஷருது முடிவில் (autumnal equinox) ஸமப்படும், பிறகு பகல்கள் குறைந்தும்

இரவுகள் நீண்டும், தக்ஷிணாயந முடிவில் (Winter solstice) விடாமல் நீண்ட இரவும், பிறகு, இரவுகள் பருத்து பகல் குன்றிய நாள்களுடைய விபாகமும், வஸந்த ருதுவுக்கு முன்பாக (Vernal equinox) இரவும் பகலும் ஸமமாயும், பிறகு படிப்படியாக இரவுகள் குன்றிப் பகல் நீண்டு, முடிவில் இரவுகளின்றி நீண்டு வளர்ந்த பகலும் இவ்வண்ணம் வருஷங்கள் கழியும்.

இவ்வண்ணம் தீர்க்கமானதோர் இரவும் தீர்க்கமானதோர் பகலும், அவற்றிற்குப் பொருந்தி, வேதத்தில் கண்டபடி, 30-நாளளவு விஸ்தரித்த உஷாகாலங்களும், இராப்பகல் அறுபது நாழியாகக் கணக்கிடக்கூடிய ப்ரத்யேக தினங்களும் மற்றொரு ஸந்த்யையுடன் சேர்ந்து வருஷம்முடிந்தால் வருஷம் ஒன்றுக்கு 210 அல்லது 240 நாள்கள் யஞ்ஞாதி க்ரியைகளுக்கு உதவும். அவ்வண்ணம் மாஸங்கள் ஏழு அல்லது எட்டு ஏற்படும். இப்படிப்பட்ட அநுபவயுக்தமான ப்ரதேச விசேஷத்தைத் தைத்திரீய ஆரண்யகம் ப்ரதம ப்ரச்நம் வெளிப்படுத்துவதாய் எண்ணலாம்; அதில் இந்த வாக்யங்கள் யோசிக்கத்தக்கவை:—“ஆரோகோ ப்ராஜ꞉ படர꞉ பதங்க꞉ । ஸ்வர்ணரோ ஜ்யோதிஷீமான் விபாஸ꞉ । தே அஸ்மை ஸர்வே திவமாதபந்தி । கஶ்யபோ(அ)ஷ்டம꞉ । ஸ மஹாமேரும் ந ஜஹாதி । யஸ்மிந் ஸூர்யா அர்பிதா꞉ ஸப்த ஸாகம் । தே அஸ்மை ஸர்வே கஶ்யபாஜ்ஜ்யோதிர்லபந்தே । ஸப்த ஸூர்யா திவமநுப்ரவிஷ்டா꞉ । தேவா ருத்ரா யேஷு ।” இவ்வண்ணம், கச்யபருடன் சேர்ந்து ஸூர்யர்கள் எட்டு பெயர் என்றும், தீர்க்ககாலம் இடைவிடாமல் ப்ரகாசிப்பதால் கச்யபர் மஹாமேருவை விடாமலிருக்கின்றார் என்றும், இராப்பகல் விபாகம் உள்ள தினங்களால் அமைந்த ஏழு அல்லது எட்டு மாஸங்கட்கு ஆதித்ய தேவதைகள் ஏழு அல்லது எட்டு பெயர் என்றும், அவர்களில் மற்றோர் கச்யபரால் தமது தேஜஸ்ஸை அடைந்தவர்களாய் ப்ரகாசிக்கின்றார் என்றும் யோசிக்கப் பொருந்தும். இது த்ருவஸமீப தேசங்களின் அநுபவம்.

டிலக்வித்வான், பார்ஸிகளெனப்பட்ட நம் பூர்வீகருக்கு ஸந்நிக்ருஷ்ட ஆர்யஜாதியாருடைய ப்ராமண க்ரந்தங்களையும்

சோதிக்கின்றார். அங்கும் “அவர்கள் ஒரு வருஷத்தை ஒரு தினமாக நினைக்கின்றார்கள்” என்கிற வசநம் காணப்படுகின்றது. அவர்களுடைய பரதேவதையான அஹுரமாஸ்டா [அஸுரமாயாதரன்] மநுஷ்யர்க்குள் முதல் ராஜனான இமனைப் (யமனை) பார்த்து, “க்ரூரமான சீதளகாலம் வரப்போகின்றது. அது லோகத்தைப் பனிக்கட்டிகளால் மூடி யாவத் ப்ராணிகளையும் கொன்றுவிடும். ஆதலால் ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஸ்தாவரங்களுடையவும் ஸந்தாந பீஜங்களை ரக்ஷிக்கக்கூடிய கோட்டையொன்று பண்ணிக்கொள்” என்று சொன்னதாகவும், அப்போது யமன் ஈச்வரனை நோக்கித் தான் செய்துகொள்ளும் ஆவரணத்துக்கு வெளிச்சம் தரும் ஜ்யோதிஸ்ஸைப்பற்றிக் கேட்டதாயும், ஈச்வரன் அந்த ப்ரதேசத்தில் ஸூர்யாதி ஜ்யோதிஸ்ஸுகள் வருஷத்துக்கு ஒரேதரம் உதித்து அஸ்தமிக்கின்றனவென்று சொன்னதாயும், பார்ஸிகளுடைய மதக்ரந்தங்களில் காணப்படுகின்றன. இன்னும் அவை தேவயாந பித்ருயாநங்களைப்பற்றியும் சொல்கின்றன. பித்ருயாநத்தில் மரணத்தை நம் பூர்வீகர்கள் விரும்பினார்களில்லை. இந்த விச்வாஸம் பூர்வ பாரஸீகர்க்கும் உண்டு. அவர்கள் மதக்ரந்தங்களில், பகு நாள்களோ, மாஸங்களோ, நீண்ட ராத்ரி காலத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, அதனடுவில் மரணம் நேர்ந்தால், பிறகு உஷாகாலம் ஸம்பவிக்கும் வரையில், ப்ரேதங்களை வைத்துக்கொண்டு காக்கவேண்டுமென்றும் ஈச்வராஜ்ஞை உரைக்கப்படுகின்றது.

இந்த வசநங்கள் பார்ஸிகளெனப்பட்ட அஸுரோபாஸகர்களுடைய பூர்வீகர்களும் நம் பூர்வீகர்களைப்போல் த்ருவப்ரதேச வாஸிகளாயிருந்தாரென்றும், அவர்களும் நம் முன்னோர்களும் அந்த தேசங்கள் ஹிமாவ்ருதமாகப் போனபடியால் அவற்றைத் துறந்து தென்னாடுகளில் குடியேறினார்களென்றும் காட்டுகின்றன.

பிறகு உஷாகால விவரணமான வேதவசநங்களை டிலக்வித்வான் யோசிக்கின்றார். யோசித்துப் பின் விவரிக்கின்றபடி முடிவு செய்கின்றார்.

வேத ஸம்பந்தமான உஷாகாலம் நீண்டது; அநேக நாள்களளவு விஸ்தரித்தது; அதாவது, அதனுடைய ப்ரதமதர்சந முதல்

ஸூர்யோதய காலம்வரையி 60 நாழிகைகள் கொண்ட பல நாள்கள் சென்றன. த்ருவ ப்ரதேசங்களில் தான் இவ்வநுபவம் பொருந்தும். ஸூர்ய கிரணங்கள் பரவுதலால் கீழ்த்திசையில் இருள் விலகி வெளிச்சம் தெரிய ஆரம்பித்த முதல் ஸூர்யன் தர்சந யோக்யமாவதற்குப் பல நாள்கள் செல்லும். அப்போது பூமியின்கீழே, த்ருவதேச ப்ரதக்ஷிணமாக ஸூர்யன் மநுஷ்யர் கண்களுக்குத் தெரியாமலே சுற்றிக்கொண்டு வருகின்றான். அவனிருக்கு மிடத்திற்கு நேர் மேலாக அவன் கிரணங்களுடைய கார்யமாக உஷாகால மென்பது புலப்படும். அப்படிப்பட்ட தேஜஸ்ஸுடன் கூடிய ஆகாச ப்ரதேசம் பல நாள்கள் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கும். அப்படிச் சுற்றுகையில் படிப்படியாக அந்த ஆகாச ஸ்தாநம் வ்ருத்தியாகின்ற வெளிச்சத்துடன் கூடியிருக்கும். முடிவில் ஸூர்யோதயமாகும்.

அந்தக் காலத்துக்கு அபிமாநி தேவதை உஷை யெனப்படுகின்றாள். உஷையெனப்பட்ட ப்ரகாசம் பூமி ப்ரதக்ஷிணம் பலதரம் செய்தபிறகு ஸூர்யோதயமாக வேண்டியபடியால், ஒவ்வொரு ப்ரதக்ஷிணகாலம் ஒவ்வொரு நாளாகக் கணக்காகும். அதை ஒரு உஷையென்று வ்யவஹரித்தால் பல் ப்ரதக்ஷிணங்கட்குப் பல உஷாதேவதைகள் ஒருவர்பின் ஒருவராக ஆவிர்பவிக்கின்றார்கள் என்று வேதத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வண்ணம் முப்பது தேவதைகளை தைத்திரீய ஸம்ஹிதை சொல்லுகின்றது. அவர்களை வேதம் பஹுவசநத்தில் சொல்லுகின்றது. இன்னும் அவர்கள் யாவரும் ஒரே ப்ரதேசத்திலிருந்ததாகவும், ஒருவரோடொருவர் ஒத்து நடந்ததாகவும், அவர்க்குள் எப்போதும் விரோதம் ஜநிக்காதென்றும் சொல்லுகின்றது. அவ்வண்ணம் ஏற்பட்ட முப்பது உஷா தேவதைகள் ஒருவரை மற்றொருவர் தொடர்ந்தே ப்ரகாசித்தா ரென்றும், அவர்கள் நடுவில் வேறு ரூபமான காலாந்தரம் ஸம்பவித்ததில்லை யென்றும், அவர்கள் ஒரே கூட்டத்தார் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வண்ணம் முப்பது உஷா தேவதைகள் ஒரு சக்கரம் சுற்றுவதுபோல் பூமியை இடைவிடாமல சுற்றினார்களென்றும், ஒவ்வொருவரும் கீழ்த்திசையில் ஒரே ஸ்தலத்தில் ஆரம்பித்து அங்கேயே நாள்முடிவில் முடிந்தார் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

குருபரம்பராநுஸந்தாந க்ரமநிரூபணம்.

ஜ்ஞாநவம்ஶாநாம் ஸந்தாந க்ரமேண ஸஹவாஸிகாநாம் ।
தேஶிகாநாம் ப்ரஸாதம் கிஞ்சித் அவ்யுத்பந்நோ விலோகயே ॥

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் பிங்கள ஐப்பசியீ ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீமாந் ராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி நியமித்திருந்த குருபரம்பராநுஸந்தாந க்ரமத்தைப் பார்த்து, அதில் கொஞ்சம் விப்ரதிபத்தியின்பேரில் இதை எழுதலானேன்.

அதில், இந்த ஸ்வாமி, "ஸ ஆசார்யஸம்ஶோஜ்யேஷ்ட்யோ ஸவதி, ஆசார்யாணாம் அஸாவஸாவித்யாபகவத்த:' என்னும் ரஹஸ்யாம்நாய வாக்யத்தில், 'ஆ' என்பதற்குப் பர்யந்தார்த்தகத்வம் (முடிவு) சொல்லுவது தான் ந்யாயம். ஏனெனில், 'ஆசார்யஸம்ஶோஜ்யேஷ்ட்யம்' என்று 'ஆசார்ய, ஸம்ஶ' என்கிற பதத்வய ஸ்வாரஸ்யத்தால் 'ஆசார்யாதாரப்ய' என்று பூர்வாவதி ஸ்வத உபஸ்திதமாகிறபடியால், அவ்விடத்தில் 'கிமாரப்ய' என்கிற ஆகாங்க்ஷை ஶாந்தமாகி 'கியத்பர்யந்தம்' என்கிற உத்தராவதி விஷயிகையான ஆகாங்க்ஷையே உதிதையாகிறபடியால், 'ஆகாங்க்ஷித விதாநம் ஜ்யாய:' என்கிற ந்யாயப்படி அந்த ஆகாங்க்ஷா ஶாந்த்யர்த்தம், 'ஆ' என்பதற்கு அவஸாநார்த்தகத்வத்தை ஸ்வீகரித்து ஆசார்யன் முதல் பகவான் வரையில் என்று அர்த்தம் சொல்லுவது தான் உசிதமானது" என்று எழுதியிருக்கிறார். இதில் 'ஆசார்ய', 'ஸம்ஶ' பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தை முதலில் பராமர்ஶிப்போம்.

இந்த வாக்யம் 'ஸ ஆசார்ய வம்ஶ:' என்கிற பதங்களால் பூர்வப்ரஸ்துதமான ஆசார்ய வம்ஶத்தை அநுவதித்து ப்ரத்யேகம் ஆசார்யர்களுடைய ஸ்மரணபூர்வகம் நாமோச்சாரண ஸஹிதம் அநுஸந்தேயத்வத்தை விதிக்கிறது. 'ஜ்ஞேய: ஆசார்யாணாம் அஸாவஸாவித்யாபகவத்த:' என்கிற பதங்களால், இங்கு மேலுள்ள 'ஆசார்யாணாம்' என்கிற பதத்தின் ஸந்நிதியின் ஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்கினால், 'ஆசார்ய வம்ஶ:' என்கிற இடத்திலும் 'ஆசார்யாணாம் வம்ஶ:' என்று விக்ரஹம் சொல்வதே உசிதமாகத் தோன்றுகிறது. 'ரகூணாம் அந்வய:' என்பதுபோல் அர்த்த பாதமில்லாவிட்டாலும், ராமனுக்கு முற்பட்ட வம்ஶத்தை ராமவம்ஶமென்று சொல்லாமல் ரகு வம்ஶம், இக்ஷ்வாகு வம்ஶம், ஸூர்யவம்ஶம் என்று ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலும், 'ஸவிதுரந்வயம்' - 'வம்ஶஸ்ய ப்ரபவ:' இத்யாதிகளில்கூட ஸ்தாநகடிதமாகவே வம்ஶ கதநம் ஏற்பட்டிருப்பதாலும், 'ஆசார்யஸ்ய வம்ஶ:' என்று விக்ரஹம் சொல்வது லோக ப்ரயோகத்திற்கு ஒட்டாதாகையால், இங்கு 'வம்ஶ' பதத்தோடு சேர்ந்த ஆசார்ய ஶப்தம் வம்ஶத்தில் சரமகடகனை ஸ்வாசார்யனை மாத்ரம் சொல்லுகிறதென்றும், 'ஆசார்யஸ்ய வம்ஶ:' என்றே விக்ரஹமென்றும், இதனால் பூர்வாவதி ஸ்வத: உபஸ்திதமாகிறதென்றும் சொல்வது ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமமாகாது. 'ஆசார்யாணாம் வம்ஶ:' என்று விக்ரஹம் கொள்ள வேண்டியது முன் சொன்னபடி ஆவஶ்யகமாகையால், ஸ்வாசார்யனுக்குப் பூர்வாவதித்வம் ஸ்வத உபஸ்திதமாகிற தென்பது துர்க்கடமாமன்றோ? இனி, 'வம்ஶ' பத ஸ்வாரஸ்யம் யாருக்கென்பதும் எல்லாருக்கும் ஸுவிதிதமாகலாம். கிஞ்ச இந்த ஆசார்ய வம்ஶத்திற்குத் தன் ஆசார்யன் உத்தராவதி என்பது ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாகையாலும், இதற்கு பூர்வாவதியிலேயே ஆகாங்க்ஷை உதிக்குமாகையாலும், அதுவே ப்ரமாணாந்தரத்தால் அறியவேண்டியிருப்பதாலும், 'ஆபகவத்த:' என்கிற இடத்தில் பகவத் ப்ரப்ருதி என்பதில் தான் ஸ்வாரஸ்யம் தோன்றுகிறது.

இப்பக்ஷத்திற்குக் குருபரம்பராஸாராதிகாரத்தில், 'இவ்வாசார்யர்களில் ஈஶ்வரமுனிகள் பிள்ளை நாதமுனிகள்' என்று ஆரம்பித்து, அநுஸந்தேயமான ஆசார்யவம்ஶத்தை அவரோஹண க்ரமமாக அருளிச்செய்ததும் மிகவும் ஸங்கதமாம். இந்த ப்ரகரணம் இதற்கு ஸங்கதம்போல் தோன்றினாலும், 'முமுக்ஷுவுக்கு ஆசார்ய வம்ஶம் பகவானளவும் செல்ல அநுஸந்திக்கவேணுமென்றோதப்பட்டது' என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி நேராக விரோதியாதோவென்னில், இதை நன்றாக கர்ஷணம் பண்ணிப் பார்த்தால் பண்டிதர்கட்கு விரோதம் சொல்வது கஷ்டமாகும். ததா ஹி, இங்கு 'வம்ஶ' ஶப்தம் ராஶி ஸங்காதி ஶப்தம்போல் விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே பரஸ்பர விஶிஷ்டங்களான சில வ்யக்தி ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது. இதற்கு ஆசார்ய பதத்தோடு ஸமாஸம் சொல்லில் கடிதத்வம் ஷஷ்ட்யர்த்த மாகையால், ஆசார்ய கடித வம்ஶமென்று முடிந்தது. 'தேவதத்தன் அவ்வூரளவும் செல்லக் காணவேணும்' என்கிற இடத்தில், 'செல்லுகை' 'காண்கை'யில் அந்வயிக்காமல் தேவதத்தனிடத்தில் அந்வயிப்பதுபோல், இங்கும் செல்லுகைக்கு வம்ஶத்தில் அந்வயம் சொல்ல வேணும். வம்ஶத்திற்குப் பகவானளவும் செல்லுகையாவது, ஸ்வநிரூபித கடகத்வ ஸம்பந்தேந ஸமவஸ்திதத்வம். (தன்னில் கடகனாகப் பகவானைச் செய்து கொள்ளல்) என்று சொல்லவேணும். கிஞ்ச அவரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்திலும் இந்த வம்ஶம் ஸ்வநிரூபித கடகத்வ ஸம்பந்தேந பகவத்வ்ருத்தியாகுமாகையால், இந்த ஸ்ரீஸூக்தி எப்படி விரோதிக்கும்? இங்கு, 'பகவானிடத்தில் செல்ல' என்று அருளிச்செய்யாமல், 'பகவானளவும் செல்ல' என்று அருளிச்செய்திருப்பதால், ஸ்வநிரூபித ஸாக்ஷாத் கடகத்வ ஸம்பந்தேந ஸமவஸ்திதத்வமே இங்கு செல்லுகை என்று சொல்லவேண்டும். கிஞ்ச அவரோஹண க்ரமத்தில் பகவான் ப்ரதம கடகனாகையால், இந்த ஸ்ரீஸூக்தி விரோதம் துஷ்பரிஹரமாக ப்ரஸங்கியாதோ வென்னில், இதுவும் அநுஸந்தானம் எப்படியானாலும் இந்த வம்ஶத்

திற்குப் பகவான் ப்ரதம கடகன் என்பதில் விவாதமில்லை யாகையாலும், பகவானுக்கு 'ததாநீம்ஸப்ரதீ' என்று இதில் ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வத்தையும், 'தேவாதிநாத குரோர வ்யாஸபதேஸ வசு வரம்' என்று இதில் பூர்வ கடகத்வத்தையும் இவர் அருளிச் செய்திருப்பதாலும், வம்ஶத்திற்கும் பகவானுக்கும் ஸந்தாநப்ரவ்ருத்த ஜந்யஜநகபாவ ஸம்பந்தமாகா தாகையால் நிபுண நிரூபண மாகாது. ஆசார்ய வம்ஶத்தில் பகவான் ப்ரதம கடகனானாலும், 'ஸவாசார்ய வம்ஶ:' என்கிற ஶ்ருதியை அநுஸரித்துப் பகவானுக்கு ஜந்ய ஜநகபாவ ஸம்பந்தாநுஸந்தாநத்தை இந்த ஸ்ரீஸூக்தி ப்ரதிபாதித்தால் பாதகமென்னென்னில், இந்த ஸ்ரீ ஸூக்திக்கு ஆரோஹணாநுஸந்தாந போதகத்வ க்ஷயமமே மிகவும் ஸாத கமாம். ஆகையால் இந்த ஸ்ரீஸூக்தி ஏகாந்தேந ஒருவருக்கே ஸாதகமென்று சொல்ல முடியாது.

இந்த ஸ்ரீ ஸூக்திக்கு ஆரோஹண க்ரமேணாநுஸந்தாந போதகத்வத்திலேயே நோக்கென்றாலும் ஒருவித பாதகமுமில்லை. ததா ஹி, ஸ்ரீ தேசிகன் இவ்வதிகாரத்தில் ஆசார்ய வம்ஶம் அநுஸந்தேயமென்று ஸ்தாபிக்கக் கருதி, முதலில் 'இன்பத்தில்' என்கிற பாசுரத்தில், எல்லா முமுக்ஷுக்களுக்கும் ஆசார்யவத்வம் ஆவஶ்யகம் என்பதில் தர்மஜ்ஞஸமயரூப ப்ரமாணத்தைக் காட்டி, அதில் ஸ்ம்ருதி ரூப ப்ரமாணத்தை 'வாவிஷ்டு:' என்கிற ஶ்லோகத்தால் ப்ரதர்ஶிப்பித்தார். பின்பு இப்படி ஆசார்யவத்வம் மோக்ஷகாரண மென்கையாலும், 'மாநவாநாம் பாஞ்ஜ ப்ரயச்ச' இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலும், ஸ்வாசார்யன் த்யேயனானாலும் ஆசார்ய வம்ஶத்தால் உபகாரம் தானுண்டோ? ஆசார்யவம்ஶம் அநுஸந்தேயம் என்பதில் ப்ரமாணம் தானுண்டோ? என்கிற ஶங்கையின்பேரில் 'ஸவாசார்யவம்ஶ:' என்கிற ஶ்ருத்யர்த்தத்தைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு, 'முமுக்ஷுவுக்கு ஆசார்ய வம்ஶம் .... ஓதப்பட்டது' என்கிற வாக்யத்தை அருளிச்செய்தார். இதனால் மோக்ஷத்திற்கு ஸாக்ஷாத் காரண

மான ஆசார்யன் அநுஸந்தேயனானாற்போல் பரம்பரயா காரண மாகையினாலே ஆசார்ய வம்ஶமும் அவஶ்யாநுஸந்தேய மென்று சொல்லப்பட்டது. இதற்கு ஸூசகம் ஶ்ருத்யநுக்தமான முமுக்ஷுவுக்கு என்கிற பதம் தநேச்சை யுள்ளவன் ராஜ ஸேவை பண்ணவேணு மென்றால், அது தந ப்ரயோஜக மென்று கிடைப்பதுபோல், முமுக்ஷுவுக்கு (மோக்ஷேச்சையுள்ளவனுக்குக்) குரு பரம்பரையை அநுஸந்திக்கவேணு மெனில் மோக்ஷ ப்ரயோஜகத்வம் அநுஸந்தாநத்தில் கிடைக்குமிறே.

இங்கிப்படித் தன்னுடைய உபகாரகத்வத்தை முன்னிட்டு ஶங்கோத்தாநமாகையாலும், அந்த உபகாரகத்வம் பரம்பரயா பகவத் பர்யந்தம் செல்லுகையாலும், அதை அநுஸரித்து, 'ஆசார்ய வம்ஶமும் பகவானளவும் செல்ல அநுஸந்திக்கவேணுமென்று ஓதப்பட்டது' என்று ஶ்ருத்யர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார். ஶ்ருதியில் 'ஜ்ஞேய:' என்கிற பதத்திற்கு 'அறியவேண்டியது' என்பது பொருளாயிருக்க, ஜ்ஞாநம் அநுஸந்தாநார்த்த மாகையால், 'அநுஸந்திக்கவேணுமென்று ஓதப்பட்டது' என்று ஆர்த்திகமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தாப்போலே, 'வம்ஶ' ஶப்த ஸமபிவ்யாஹ்ருத ஆ - பதத்திற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் ஸ்வரஸமானாலும், ப்ரக்ரமாநுகுணமாக 'பகவானளவும் செல்ல' என்று, 'ஆமயவத:' என்கிற வாக்யத்தின் ஆர்த்திகார்த்தத்தை அருளிச் செய்தா ரென்று சொன்னால் ஒருவித பாதகமுமில்லை யாகையாலேயிறே 'விதிக்கப்பட்டது' என்று சொல்லாமல் 'ஓதப்பட்டது' என்று அருளிச்செய்தார். பகவான் முதற்கொண்டுள்ள ஆசார்ய வம்ஶத்தைத் திருப்பினால் பகவத் பர்யந்தத்வம் அர்த்தாத் ஸித்திக்குமிறே. 'லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்', 'தேவாதிநாயக ஸேவ்ய தபேஸ வசுவரம்' இத்யாதிகளில் அவரோஹண க்ரமமும், 'அஸ்மத்குருப்ய: பரமகுருப்ய:', 'என்னுயிர் தந்தளித்தவரை' இத்யாதிகளில் ஆரோஹண க்ரமமும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், இவை எந்த ஶ்ருதியில் விதிக்கப்படுகின்றன என்னும்

ஆகாங்க்ஷா நிவ்ருத்யர்த்தமாக ப்ரணவத்தில் [illegible] மாயோமவ்ருவவெஹுஉங்கள் ஶாப்திகமாகவும் ஆர்த்திகமாகவும் ப்ரதிபாத்ய மென்பதுபோல், '[illegible]' என்கிற வாக்யத்திலும் ஶாப்திகமாகவும் ஆர்த்திகமாகவும் இரண்டு விதாநுஸந்தாநமும் விதிக்கப்படுகிற தென்பதில் ஒருவித பாதகமும் இல்லை. அந்யதராநுஸந்தாநம் ஆர்த்திக மாகையால் வாக்ய பேத ஶங்காவகாஶமும் இல்லை. [illegible] ந்யாஸ விம்ஶதியின் 10-வது ஶ்லோக வ்யாக்யாநத்தில், '[illegible]' என்று அருளிச்செய்த ந்யாயத்தாலே, தேசிகன் ஒருவிதமான அர்த்தத்தை அவ்வோப்ரகரணத்தை அநுஸரித்து அருளிச்செய்த மாத்ரத்தாலேயே அந்த ஶ்ருதிக்கு வேறு அர்த்தம் இல்லையென்று ஸித்தாந்திப்பது ந்யாயமாகுமோ? [illegible] யாவத் பாஷ்யகார ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் எல்லாரும் ஸம்ப்ரதாய வைஷம்யம் அற வேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களைப் போதித்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ரபந்தாநுஸந்தாந காலங்களில், '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகத்தால் அவரோஹண க்ரமமாகவே ஆசார்யவம்ஶத்தை அநுஸந்தித்துப் போருகிறார்கள் என்பதில் ஒருவருக்கும் விப்ரதிபத்தி சொல்ல முடியாது. இந்த அவிச்சிந்ந ஶிஷ்டாசாரத்தால் ஒரு மூல ஶ்ருதியை அநுமிக்கவேண்டும். அது வேறு வாக்யம் தென்படாமையால், இந்த ரஹஸ்யாம்நாய வாக்யமாயிருந்தால் ஒருவித பாதகமும் சொல்ல முடியாது. ஆசார்யனும் ஶிஷ்யனும் சேர்ந்த காலத்திலும் சேராத காலத்திலும் ப்ரபந்தத்தை அநுஸந்திக்கும் போதெல்லாம் இந்த ஶ்லோகத்தை யாவரும் அநுஸந்திக்கக் காண்கையால் இது வம்ஶகதநம் என்று சொல்வதும் ந்யாயமாகாது.

தேவநாயக பஞ்சாஶத்தில். அவரோஹண க்ரமேணநுஸந்தாநத்தையும், ஸ்ரீதேசிகன், "[illegible]

[illegible] ॥" என்று அநுஷ்டித்துக் காட்டினர். இதுவும் உடையவருடைய ஸ்தோத்ரம் அன்றாகையால், இதை அந்யதாவாக நிர்வஹிப்பது அஶக்யமாகும். [illegible] அநுஸந்தித்தால் அவரோஹண க்ரமமென்றும், ப்ரத்யேகம் அநுஸந்தித்தால் ஆரோஹண க்ரமமென்றும் சிலர் சொல்லக் கேட்கிறோம். அப்படியாகில் ரஹஸ்யாம்நாய வாக்யத்தை அடியொற்றி அருளிச்செய்த '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகத்திலும் அவரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநமே சொல்ல வேண்டு மாகையால், அந்த ரஹஸ்யாம்நாய வாக்யத்திற்கு அவரோஹண க்ரமாநுஸந்தாந விதாயகத்வமும் ஸ்ரீதேசிகனுக்குத் திருவுள்ள மென்பதில் ஸந்தேஹிக்க வேண்டியதில்லை. இந்த '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகாநுஸந்தாநத்தை ஸ்வாபிப்ரேதார்த்த ஸாதகமாக யதிராஜஸப்ததி வ்யாக்யாதா எழுதியிருப்பதாக எடுத்துவிட்டு, இந்த ஶ்லோகாநுஸந்தாநத்திற்குக் கதி சொல்லாமலே இதனால் உத்தோத்தரங்களாயினவென்று, இந்த ஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பதைப் பார்த்தால் மநஸ்ஸில் பட்ட அர்த்தத்தை மழமழப்பினதுபோல் காண்கிறது.

இந்த ஸ்வாமி எடுத்த ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷா கட்டம் பகவத்த்யாநத்தின் கர்த்தவ்யதையை ஸாதிக்கிற ப்ரகரணமாகையால் யதிராஜ ஸப்ததியில் ஆரோஹண க்ரமமாகச் சென்று உடையவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது அஶக்யமானாற்போல், அங்கும் அவரோஹண க்ரமேண வந்து பகவத்த்யாநம் பண்ணுவது அஶக்யமாகையால் ஆரோஹண க்ரமேணநுஸந்தாநத்தையும் அதற்கு அநுகுணமான ப்ரமாணங்களையுமே அங்கு அருளிச்செய்தார். '[illegible]' என்கிற ஶ்ருதிக்கு முன் சொன்னபடி உபய விதாநுஸந்தாந பரத்வ முண்டாகையால் அங்கு இந்த ஶ்ருதியை எடுத்தது இதரர்களுக்குப் பாதகமாகமாட்டாது. பக

வத் ப்ரபதந த்யாநாதி காலங்களில் ஆரோஹண க்ரமேணநுஸந்தாந மென்பது ஸர்வாப்யுபமத விஷயம். வ்யாக்யாதாக்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் ஒவ்வொரு விஷயங்களில் உபயவாதிகளுக்கும் விப்ரதிபத்தியிருப்பதால், நமக்கு முற்பட்டவர்கள் என்பதைக் கொண்டே, ஸ்ரீ தேசிகன் ஸ்ரீ ஸூக்தியில்போல் அவர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் ஸர்வாத்மநா ப்ராமாண்யங்கொள்ள ஒருவருக்கும் முடியாது. அவைகளின் விரோதமும் ஒருவருக்கும் பாதகமாகமாட்டாது.

இந்த ஸ்வாமி, "குருபரம்பராநுஸந்தாநம் வேறு; குருபரம்பரா ப்ரகாஶநம் வேறு; அதில் குருபரம்ராநுஸந்தாநம் ஶிஷ்யனுடைய க்ருத்யமே; அது ஆரோஹண க்ரமத்தையே யுடையது; அது தான் [illegible] ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது; இரண்டாவது சொன்ன குருபரம்பராப்ரகாஶநம் ஆசார்யக்ருத்யமே; அது ஸத்வித்யோபதேச காலத்தில் செய்யவேண்டியது; அது அவரோஹண க்ரமத்தையேயுடையது; அதைத் தான் முண்டகோபநிஷத் ப்ரப்ருதிகளும் ஶிஷ்ய க்ருத்யாதிகாரத்திலுள்ள, 'தானிப்படிப் பெற்ற ரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்தமான மஹாதநத்தை முன்னிலதிகாரத்தில் சொன்னபடியே, உசிதஸ்தாநம் அறிந்து ஸமர்ப்பிக்கும்போது, '[illegible] ।' என்று ஸ்ரீ பராஶரமஹர்ஷி ஸ்ரீமைத்ரேய பகவானுக்கு அருளிச்செய்தாப்போலே குருபரம்பரையை ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு தன் க்ருதஜ்ஞதையையும் அர்த்தத்தின் சீர்மையையும் தொத்த உபதேசிக்கவேணுமென்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன" என்று சொல்லியிருப்பதையும் கொஞ்சம் விசாரிப்போம்.

குருபரம்பரா ப்ரகாஶநமாவது, பரனுக்குக் குருபரம்பரா ஜ்ஞாந ஜநகமான வ்யாபாரம். குருபரம்பாநுஸந்தாநமாவது, குருபரம்பரா விஷயகமாய்த் தனக்கு உண்டாகும் விலக்ஷண

ஜ்ஞாநம். [illegible], இதில் தன்னுடைய ஜ்ஞாந ரூபமான அநுஸந்தாந மில்லாமல் பரனுக்கு ப்ரகாஶநம் பண்ண முடியாதாகையால், ப்ரகாஶநம் உள்ள விடத்தில் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறபடி அநுஸந்தாநமும் ஸித்தமாகையாலும், ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வாவஸ்தையிலேயே, '[illegible]' என்கிற ப்ரமாணத்தாலே அநுஸந்தாநம் விஹிதமாகையாலும், ஆசார்யனுக்கும் அநுஸந்தாநம் ஸித்தமாயிருக்க, இந்த ஸ்வாமி இதை ஶிஷ்யக்ருத்யமென்று அறுதியிட்டதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. ஸ்ரீ தேஶிகனும்' இந்த அநுஸந்தாநத்தை விட்டு ப்ரகாஶநம் இராதாகையால், ப்ரகாஶநத்துக்குச் சொன்னதெல்லாம் அநுஸந்தாநத்திற்கும் உண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றியே குருபரம்பரா ஸாராதிகாரத்தில் முதலில் குருபரம்பராநுஸந்தாநத்தை ஸாதித்துப்பின்பு, பூர்வப்ரஸ்துதமில்லாத குருப்ரகாஶநத்திற்கு அகரணேப்ரத்யவாயத்தையும் பக்திபூர்வகத்வத்தையும், '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகத்தாலும், 'குருவை யொருவன் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறதும்' இத்யாதி வாக்யங்களால் அருளிச்செய்தார். இதனால் ப்ரகாஶநாகரணே ப்ரத்யவாயம் போல் [illegible] ப்ரத்யவாயம் உண்டென்றும், அநுஸந்தாநத்திற்கும் பக்திபூர்வகத்வம் ஸித்தமென்றும் திருவுள்ளம் ஸூசிதமாகிறது.

இந்தத் திருவுள்ளத்தை, 'ப்ரகாஶநத்திற்குப் பக்திபூர்வகத்வம் சொல்லவே, ப்ரகாஶநம் அநுஸந்தாநத்தை விட்டிராமையால், அநுஸந்தாநத்திற்குப் பக்திபூர்வகத்வம் அர்த்தாத் ஸித்தமிறே என்று, '[illegible]' இத்யாதி வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யம்' இத்யாதி வாக்யங்களாலே ப்ரதம வ்யாக்யாதாவான ஸாரதீபிகாசார்யர் வெளியிட்டார். இது, '[illegible]' என்பதற்குமேல், இவ்வதிகாரத்தில் ப்ரகாஶநத்தையும் அநுஸந்தாநத்தையும் பர்யாயம்போல் சொல்லுகிற ஸ்ரீஸூக்திகளையும் அங்குள்ள வ்யாக்யாநங்களையும் பராமர்ஶிப்பார்க்கு நன்கு வ்யக்தமாம.

ஊஸம்வ, ஶிஷ்ய க்ருத்யாதிகாரத்தில், ஆசார்யனுக்கு ஶிஷ்யனைக் குறித்து ரஹஸ்யார்த்தோபதேஶ காலத்தில் சொன்ன குருபரம்பராப்ரகாஶநம் குருபரம்பராநுஸந்தாநத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகையால், ஆசார்யனுக்கு ப்ரகாஶந க்ரமேணுநுஸந்தாநமும் ஸித்தம். ஆசார்யனுடைய அநுஸந்தாநம் அவரோஹண க்ரமமாகில் ம·ஊணாபரா° வ்யாநாநுவ்ருத்தி ந)ாயெந ஶிஷ்யர்களுக்கும் தத்காலத்தில் அவரோஹண க்ரமமாகவே அநுஸந்தாநமும் ஸித்தமாகுமிறே. இப்படி அநுஸந்தாநம் ப்ரகாஶந துல்ய யோக க்ஷேமம் என்கிற திருவுள்ளத்தாலேயே குருபரம்பரா ஸாராதிகாரத்தில் ஆரோஹண க்ரமேணுநுஸந்தாநம் சொன்னது இந்த ஶிஷ்ய க்ருத்யாதிகார ஸ்ரீஸூக்தியோடு விரோதிக்கும் என்றெண்ணி, இந்த ஸ்ரீஸூக்தி வ்யாக்யாந ஸாராஸ்வாதிநியில், ‘இதனாலே ஆசார்யனுக்கு ரஹஸ்யோபதேஶ காலத்திலே ஹமவஜஊாரமஹ) இன்னார் இன்னாருக்கு உபதேஶித்தார்களென்று க்ரமமாகக் குருபரம்பரா ப்ரகாஶநம் கர்த்தவ்யம்’ என்றும், ‘தான் ஸ்வயமாக ரஹஸ்யத்ரயார்த்தாநுஸந்தாந ரூப விமர்ஶ காலத்திலே குருபரம்பரா ஸாரோக்த க்ரமமாக ஸ்வாசார்யமாரப்ய பகவத்பர்யந்தம் குருபரம்பராநுஸந்தாநம் பண்ணவேணுமென்றும் கருத்து வெளியிடப்பட்டது’ என்று இரண்டுக்கும் கால பேதத்தை ப்ரதர்ஶநம் பண்ணி விரோத பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்தார். இங்கு, ஆசார்யனுக்குக் கர்த்தவ்யமென்றும், பண்ணவேண்டுமென்றும் (ஸ்ரீதேசிகனுடைய) கருத்து வெளியிடப்பட்டது என்று அந்வயம். அவரோஹண க்ரமேண ப்ரகாஶநமும் ஆரோஹண க்ரமேணுநுஸந்தாநமும் ஒருவனுக்கே ஏககாலத்தில் இருந்தாலும் விரோதமில்லாமலிருக்க, இப்படிகாலபேத வ்யவஸ்தை பண்ணினதால் ப்ரகாஶநத்துக்குச் சொன்னது அநுஸந்தாநத்திற்கும் உபலக்ஷணம் என்கிற திருவுள்ளம் ஸூசிதமாகிறது. இங்கு, ‘தான் ரஹஸ்யத்ரயார்த்தாநுஸந்தாந ரூப விமர்ஶ காலத்தில்’ என்பதே போதுமாயிருக்க, ‘தான் ஸ்வயமாக’ என்கிற அதிக பத ப்ரயோகத்தால் ஶிஷ்யனில்லாமல் தான் அநுஸந்திக்கும்

போதுதான் ஆரோஹண க்ரமமென்று ஸூசிதமாகிறது. இதனால் ப்ரகாஶநம் ப்ரதம திந மாத்ர க்ருத்யம் என்பார்களுக்கும் ஸமாதாநம் சொல்லப்பட்டதாம். ‘ஊந ந வாயிகநி ஷெ-ஓஸோஹ) ஸ°கெகா°வா8 நீக்ஷிணா°’ என்கிற ந்யாயமும் அவர்களுக்கு விரோதமாம்.

இந்த ஸாராஸ்வாதிநி பங்க்தியின் அர்த்தத்தையே வேறாக எண்ணி, இந்த ஸ்வாமி, ப்ரகாஶநத்தை ஆசார்யனுக்கும் அநுஸந்தாநத்தை ஶிஷ்யனுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்தாரென்று தோன்றுகிறது. அப்படியானாலும் ஆசார்ய ஸாந்நித்யத்தை வ்யவச்சேதிக்கிற ‘ஸ்வயமாக’ என்கிற அதிக பதத்தால் காலக்ஷேப காலத்தில் அவரோஹணக்ரமமாகவே அநுஸந்தாநம் ஸூசிதமாகிறது. இங்கு, ‘தான்’ என்பது ஶிஷ்யபரமானால் ஸ்வரஸமா? ஆசார்ய பரமானால் ஸ்வரஸமா? என்பது இதன் மூலத்தை நன்கு பராமர்சிப்பார்க்கும் ஸ்வரஸாந்வய ஶக்தியுள்ளவர்க்கும் விஶதமாம். ஹதாவதா, ஸாராஸ்வாதிநியில் அருளிச்செய்தபடி, காலக்ஷேபகாலத்தில் அவரோஹண க்ரமேணுநுஸந்தாநமும், இதர காலங்களில் ஆரோஹண க்ரமேணுநுஸந்தாநமும் வ்யவஸ்திதங்களென்று சொல்லுவதே ஸர்வப்ரமாண விருத்தமாமென்று நிஶ்சயிக்கப்படுகிறது.

இவ்வளவு சர்ச்சைக்கும் பலமாக அடியேன் பண்ணுவதோர் விஜ்ஞாபநம் உண்டு. அதாவது 200-வருஷத்திற்கு முன், நமக்கு மூலம் தெரியாமல் ஸம்ப்ரதாயங்களில் ஏற்பட்ட ஸ்வல்ப வ்யத்யாஸத்தைக் குறித்து, ‘கூ)ஶாமாயஊராஙு’, என்கிற ஶ்லோகத்தினுடையவும் ‘தம்கூவாஜகூபாமஷகூரா°’ இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளுடையவுமான அர்த்தங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாயும் பண்டிதாபிமாநிகளுமான நாம் இப்படி சர்ச்சை பண்ணுவதால், ப்ரயோஜநம் ஸ்வல்பமாயும் வைஷம்யம் அதிகமாயும் ஆகிறதோடு கொஞ்சம் விஷயம் தெரிந்த லௌகிகர்கள் நம்மை ஸ்வல்ப விஷயத்திலும் அதிக ஆக்ரஹமுள்ளவர்களென்று நினைக்கவும் இடமுண்டாகிறதாகையால் இனி இவ்வித சர்ச்சையை நிறுத்தி, இப்பத்ரிகையைப் படிப்பவர்களுக்கு வைராக்ய பக்தி வர்த்தகங்களான சர்ச்சையையே பண்டிதர்கள் செய்யவேண்டுமென்பதாம்.

ஓர் நிபுண நிரூபகர்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

(தொடர்ச்சி.)

பகவானுடைய திருமேனி.

இப்படிப்பட்ட பகவானை வெளிக்கண்ணால் பார்க்க முடியாது. 'ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே மனஸா து விஶுத்தேன.' என்று மலம் அற்ற மஹாபரிசுத்தமான உட்கண்ணுக்குத் தெரியலாம். பகவானுக்கு ப்ருதிவி அப்பு தேஜஸ் வாயு ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையாலுண்டான ப்ரக்ருதி பரிணாமமான சரீர ரூபம் கிடையாது. ஆனால் சாந்தோக்யத்தில் 'ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ: | தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ | ...... தஸ்யோதிதி நாம ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித: ||' [இவன் ஸூர்யனுக்குள்ளிருப்பவனாய், ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸர்வபுருஷார்த்தத்தையும் கொடுப்பவனாய், ஒருவிதமான பாப ஸம்பந்தமு மில்லாதவனாயிருப்பவன்; ஒப்பற்ற திவ்யமான பொன்மேனி உடையவனாய் யோகிகளுக்குத் தர்சநம் அளிக்கின்றான். ஆழமாகிய பெரும் ஜலத்தில் நன்றாய் உண்டாகியதும், மிக்வும் பரிசுத்தமாகக் கிளம்பிய கொடியின் மீதுள்ள (அதாவது) பெருத்த தண்டோடு கூடியதும், சூரிய கிரணங்களால் விகஸிப்பிக்கப்பட்டதுமான தாமரை மலரின் தளம்போன்று, நிர்மலமாய் விஸ்தரித்திருக்கின்றன அவனது திவ்விய கண்கள்] என்றும், ஶ்வேதாஶ்வதரத்தில் 'வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்' [ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ்ஸான முக்குணமுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம்

தட்டாத மஹாதேஜஸ்ஸான ஒரு அத்யாஶ்சரியமான ரூபத்தையுடையவன்] என்றும் தைத்திரீயத்தில் 'வித்யுத: புருஷாத்' [மின்னல்போன்ற ஒளியுள்ள ரூபத்தை யுடையவன்] என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி மூப்பு இறப்பு இல்லாதவனாகவும் பாப ஸம்பந்த மில்லாதவனாகவும், தன்னுடைய இச்சையால் எதையும் முடிப்பவன். அவன் ஸங்கற்பத்தையும் இச்சையையும் உண்மையாகவே நடத்துகிறவன் என்றும், சாந்தோக்ய (முன்குறித்த) வாக்யத்தாலும், முண்டகோபநிஷத்தில் 'ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்' [எல்லாமறிந்த ஸர்வஶக்தன்] என்றும், ஶ்வேதாஶ்வதரத்தில் 'பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞான பலக்ரியா ச' [ஸ்வபாவமாகக் கர்மத்துக் குட்படாமல் அளவிறந்த ஜ்ஞானம் பலம் முதலிய விசித்ரசக்தியை உடையவன்] என்றும், எப்படி அவனுக்கு இந்த கல்யாண குணங்களுண்டோ அப்படியே ஒரு அத்யாஶ்சர்யமான ப்ராக்ருதி பரிணாம மல்லாத திவ்யமான ரூபமும் உடையவனாக ஏற்படுகின்றது. மஹாயோகிகளான பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு அவன் மஹாக்ருபை கூர்ந்து ஒரு திவ்யரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்துத் தர்ஶநம் கொடுக்கிறான். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு முற்பட்ட நம் பூர்வாசார்யரில் முதல்வரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கும் முற்பட்ட த்ரமிடபாஷ்யகாரராலும், அவருக்குப் பின் இருந்த வாக்யகாரர் என்பவராலும், 'ந வா மாயா மாத்ரம் அஞ்ஜஸைவ விஶ்வஸ்ருஜோ ரூபம்......... நஹ்யரூபாயா: தேவதாயா: ரூபமுபதிஶ்யதே | யதாபூதவாதி ஹி ஶாஸ்த்ரம்......... வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்.........ப்ரகரணாந்தர நிர்தேஶாச்ச', 'நஹ்யரூபாயா தேவதாயா ரூபமுபதிஶ்யதே', 'தத்ரூபஸ்ய கார்யத்வம் மாயாமயத்வம் வேதிஸ்யா ரூபம் ஸ்ருதக ஸந்தோஹாயம் தத்த்வதஸா தேவேஶ்வராஸ' என்று முன் சொன்ன சாந்தோ

க்ய ஸ்வேதாஸ்வதர வாக்யங்களைக்கொண்டு இந்த மஹா அத்புதமான ரூபம் கேவலம் அநித்யமல்ல; அவித்யையாகிற மாயையாலுமல்ல; உபாஸகனாகிற பக்தர்களிடத்தில் பகவானுக்குண்டான க்ருபையின் கார்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ரூபம்போல பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்கவே பகவான், ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் ரூபத்துடன், 'அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே' [பிறப்பில்லாதவன் அநேக விதமாய் அவதரிக்கிறான்.] பகவத்கீதையில் 'அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஸ்வரோऽபி ஸந் ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா' [பிறப்பு இறப்பில்லாத ஸர்வேஸ்வரனாகிற நான், என்னுடைய, வேறொருவருக்குமில்லாத, அலாதியான பாபஸம்பந்தமற்ற ஒருருவை யடைந்து என் ஸவபாவம் சிறிதும் மாறாமல் ஆஸ்சர்ய சக்தியால் அவதரிக்கிறேன்] என்றும், 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம் । தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே', 'உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணன்', பகவானையே தாரக போஷண போக்ய வஸ்துவாய் வைத்துக்கொண்டு அவனைக்கண்டு அல்லது தரியேன்! காணவாராய்! என்று புலம்பும் மஹாங்களான அக்ரூரர், மாலாகாரர், ஸரபங்கர், ஸபரி முதலானவர்களுக்குத் தர்ஸநம் கொடுப்பதே ப்ரதாநமாகவும், 'துஷ்டர்களை நாசம் செய்யவேண்டும் என்ற வியாஜத்தாலும் நான் அவதரிக்கிறேன்' என்று க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்கிறார். அப்படி அவதரிக்கும் திருமேனி கர்மஸம்பந்தமற்ற தோஷம் கலவாத பரிசுத்த திவ்ய திருமேனி என்று, 'ஜகதாம் உபகாராய நஸா கர்மநிமித்தஜா' என்று, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும், 'ந பூத ஸங்கஸம்ஸ்தாநோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந' — என்று மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆழ்வாரும் "ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்திங்குப் பிறந்தவன்", "துயரில் சுடர் ஒளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ணம் நிற்கவே, மனிசர் பிறவியில் தோன்றி" என்று வெளியிடுகிறார்.

ஆழ்வார்கள் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களைவிட அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலும் திருமேனி அழகிலும் மிக ஈடுபட்டவர்கள். அவனுக்கு ஒரு திவ்யரூப மிருப்பதாக அநேக இடங்களில் பின்வருமாறு வெளியிடுகிறார்:—'தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்', 'அரவிந்தலோசன னென்றே தளரும்', 'முகில் வண்ணா', 'மணிவண்ணன்', 'அஞ்சன வண்ணன்', 'செம்பொன்னே திகழும் திருமூர்த்தி', 'திருவுடம்பு வான்சுடர்', 'செந்தாமரைக் கண்ணன்', 'மின்னும் சுடர்மலை', 'பொன்முடியம்போரேறு', 'நற்பொற்சோதித்தாள் நணுகுவது என்ஞான்று', 'ஒளி மணி வண்ணன்', 'பங்கயக் கண்ணான்', 'தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன்', 'செய்யவாய் மணிக்குன்றம்'. சாந்தோக்ய வாக்கியத்தில் விவரிக்கப்பட்ட பொன்மேனியை உட்கொண்டு பல இடங்களிலும் அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழியில் முதல் பத்தில் முதலெழுத்து 'உ' (உயர்வற) என்பதையும் 10-வது பத்தில் கடைசிப் பாட்டில் கடைசி வார்த்தையிலுள்ள 'து' (உயர்ந்தே) என்கிறதையும் சேர்த்தால் 'உத்' என்றாகிறது. அந்த திருநாமம் பகவானுடைய திருநாமமாக மேற்சொன்ன சாந்தோக்ய ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதைத் தம்முடைய ப்ரபந்தமாகிற திருவாய்மொழியில் முதல் கடை எழுத்துக்களாக வெளியிடுகிறார். இத்திருவாய்மொழியை சாந்தோக்ய உபநிஷத் அடங்கிய ஸாமவேத ஸாரமாக பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறார்கள்.

பரஞ்ஜோதி.

'அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே' என்கிற சாந்தோக்ய வாக்யத்தில் பகவானை ஜ்யோதிஸ் என்று சொல்லி யிருப்பதால், ஸகலத்துக்கும் மேலான, எல்லாவற்றிற்கும் காரண

மான வஸ்து, ஜ்யோதிகளுக்கெல்லாம் ஜ்யோதியாயிருப்பவன், என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறான். அவனை, 'சுடர் வெள்ளம்' 'பரஞ்சோதி', 'ஒண்சுடர்க்கற்றை', 'ஒளிக்கொண்ட சோதி', 'பயிலும் சுடரொளி மூர்த்தி' என்று ஆழ்வார் வெளியிடுகிறார்.

மோக்ஷத்தை அளிப்பவன்.

கௌஷீதக உபநிஷத்தில் 'ஸ ஹோவாச ப்ராணோஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாமாயுரம்ருதம்' [நான் ப்ராணன்; ஸர்வஜ்ஞனான ஆத்மா; என்னை ப்ராணனாகவும் அமிர்தமாகவும் த்யானம் செய்] என்றும், 'ஸ ஏஷ ப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மா ஆனந்தோऽஜரோऽம்ருத:' [அந்த ப்ராணனே அழிவில்லாத ஆநந்த ஸ்வரூபியான ஸர்வஜ்ஞன் என்றும் இந்திரனால் சொல்லப்படுகிறது.] இந்த ச்ருதிகளால் பகவான் மோக்ஷத்தை அளிப்பவன் என்று ஏற்படுகிறது. மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் வஸ்து ஸாதாரண தேவேந்த்ரனாயிருக்க முடியாது. பகவான் இந்த்ர ப்ராண சப்தங்களால் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறான். தேவேந்த்ரனைத் தன் சரீரத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்குமவன், மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவன், என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும் என்று ஸூத்ரக்காரர் நிஶ்சயிக்கிறார். ப்ரக்ருதி மண்டலமனைத்தும் சந்த்ரன் ஸூர்யன் முதலான ஸகல தேவர்கள் எல்லாம் அவனுக்குச் சரீரமாக ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அவனை எந்த சப்தத்தால் வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். அவனன்றி ஒன்றுக்கும் நாமரூபமில்லை; அவனன்றி ஒரு பொருளுமசையாது; அவனே உயிர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா; எல்லா சப்தமும் அவனைத்தான் ந்யாயமாய்க் குறிக்கும் என்று வேதாந்தத்தின் உட்கருத்து. இதைத் தெரிந்த வாமதேவர் முதலான மஹர்ஷிகள் தான் மநு ஸூர்யன் என்று பகவதநுபவம் செய்திருக்கிறார்கள். பகவானை ஸத்ய ஸ்வரூபி,

ஜ்ஞாநஸ்வரூபி என்று மூன்று விதமாக உபாஸநம் செய்யலாம். ஆநந்த ஸ்வரூபி, நிர்மலன் என்று அவன் ஸ்வரூபத்தை த்யானிப்பது ஒன்று; இவ்வுலகமனைத்தும் அண்டங்களும் சேர்ந்த ப்ரக்ருதி மண்டலம் எல்லாவற்றையும் தனக்குச் சரீரமாக உடையவன், தேவர்களுட்பட ஸகலவித ஜீவன்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் அவர்களைத் தனக்குச் சரீரமாகவுடையவன் என்றும் ஆக மூன்று வித உபாஸனைகளிருப்பதால், கௌஷீதிக உபநிஷத்தில் இந்த்ரனாகச் சொல்லப்படும் மோக்ஷமளிப்பவன் பகவானே. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் 'ஸர்வகத்வாத் அனந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமவஸ்தித: | மத்த: ஸர்வமஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதநே ||' [ஸ்ரீ அநந்தன், எங்கும் ஆத்மாவாய், உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்து, ஜ்ஞாநாநந்தமயனாய் நிறைந்திருக்கிறபடியால், நானும் அவனாகவே இருக்கிறேன்; ஆகையால் என்னிடத்தில் நின்றும் எல்லாம் உண்டாயிற்று; நானே எல்லாமாயிருக்கிறேன்; எப்போதுமிருக்கிற என்னிடத்தில் எல்லாமிருக்கின்றன.] என்று ப்ரஹ்லாதன் சொல்கிறான். ஆக வேதாந்த ஸூத்ரம் முதல் பாதத்தில் குறிக்கப்பட்ட முக்ய வேதவாக்யங்களால் கடவுள் சராசரம் அனைத்திற்கும் எல்லாவித காரணமானவன்; ஞான வெள்ளச் சுடர் மூர்த்தி; ஆனந்தக் கடல்; ஸகல கல்யாண குணமுடையவன்; திவ்யமான ரூபத்தையுடைய பரஞ்சோதி; எப்பொருட்கும் வீடு முதலாம் புணைவன். பிறவிக் கடல் நீந்துவார்க்கு என்றும் மோட்சத்தைக் கொடுக்குமவன் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

வேதாந்த ஸூத்ரகாலத்தில் சிலர் கீழ் உதாஹரிக்கப்பட்ட மிகத் தெளிவான வேதவாக்யங்களைக்கூட பகவானை ஜகத்காரணமாகக் குறிக்குமோ என்று சங்கித்ததாகத் தெரிகிறது. அப்படி சங்கிக்கக் காரணமில்லை. அவைகள் பகவானையே குறிக்கின்றன. அல்லாமலும் அவனுடைய குணங்களை வெளியிடுகின்றன என்று ஸூத்ரகாரர் தெரிவித்தார். இனி இவ்வளவு தெளிவில்லாமலிரு

க்கும் சில வாக்யங்களை இரண்டாம் பாதத்திலும், மூலப்ருக்ருதியோ ஜீவனோ ஜகத்காரணமாகலாம் என்று தெரிவிப்பது போலத் தோற்றும். சில தெளிவில்லாத வாக்யங்களை மூன்றாவது நாலாவது பாதங்களில் எடுத்துக்கொண்டு சர்ச்சை செய்து அவைகளும் பகவானைத்தான் காரணமாகக் காண்பிக்கிறதாகவும் அவனுடைய கல்யாண குணங்களையே வெவ்வேறு விதமாக விவரிப்பதாகவும் ஸூத்ரகாரர் நிச்சயிக்கிறார்.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	பை.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யபட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ பாகவத தஶஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4. ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5. ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
7. ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியார்	0	2	0
8. ஸ்ரீ ஹம்ஸ ஸந்தேஶ விமர்ஶம் (ஸ்ரீ. உப. எம். கே. தாதாசாரியார்)	0	8	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ தேசிக ப்ரபந்தம் - பதவுரை.

அம்ருதரஞ்ஜநீ.

(தொடர்ச்சி.)

நேரிசை வெண்பா.

ஓதுமுரை நான்கதனி லோங்குமொரு மூன்றினுள்ளே
நீதி நெறிவழுவா நிற்கின்றோம்—போதமரும்
பேரா யிரமுந் திருவும் பிரியாத
நாரா யணனருளா லும். (௩௧)

(இ - ள்.) போது அமரும் - தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற, திருவும் - பெரிய பிராட்டியாரும், பேர் ஆயிரமும் - ஆயிரம் திருநாமமும், பிரியாத - நீங்காத, நாராயணன் அருளால் - ஸ்ரீமந்நாராயணனது கிருபையால், ஓதும் - வாயால் ஓதத்தக்க, உரை நான்கு அதனில் - நாலு வேதங்களிலும், ஓங்கும் உயர்ந்த பொருளாகிய, ஒரு - ஒப்பற்ற, மூன்றின் உள்ளே - ரஹஸ்யத்ரயத்தில் சொல்லப்பட்ட, நீதிநெறி - நீதி மார்க்கமானது, வழுவா - தப்பாமல், நிற்கின்றோம் - நடக்கின்றோம். (எ-று.)

(க - து.) நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாகிய ரஹஸ்யத்ரயத்திற் சொன்னபடியே ஸ்ரீமந்நாராயணனது கிருபையால் அநுஷ்டிக்கின்றோம் என்பதாம்.

(கு - பு.) உரை - சப்தம்; அது வேதத்திற்கு ஆகுபெயர். நிற்றல் - நடக்கை. வழுவாமல் என்பது ஈறுதொக்கது. (31)

எண்சீரடியாசிரியவிருத்தம்.

ஊன்றந்து நிலைநின்ற வுயிருந் தந்தோ
ருயிராகி யுள்ளொளியோ டுறைந்த நாதன்
தான்றந்த வின்னுயிரை யெனதென் றுமை
னல்லறிவுந் தந்தகலா நலமுந் தந்து

தான்றந்த நல்வழியாற் றாழ்ந்த வென்னைத்
தன்றனக்கே பரமாகத் தானே யெண்ணி
வான்றந்து மலரடியுந் தந்து வானோர்
வாழ்ச்சிதர மன்னருளால் வரித்திட் டானே. (௩௨)

(இ-ள்.) ஊன் தந்து-எனக்கு இவ்வுடம்பைக் கொடுத்து, நிலை நின்ற-அழியாமலுள்ள, உயிரும் தந்து-ஆத்மாவையும் இதில் சேர்த்து, ஓர் உயிராகி-ஒப்பற்ற அந்தர்யாமியாகி, உள் - மனத்துள், ஒளியோடு - சோதிமயமாய், உறைந்த - எழுந்தருளிய, நாதன் - எம்பெருமான், தான் தந்த-தான் கொடுத்தருளிய, இன் உயிரை - இனிமையான ஆத்மாவை, எனது என்னுமல் - என்னுடையதென்று நினைக்காதபடி, நல் அறிவும் தந்து-சேஷத்வ ஞானத்தையும் கொடுத்து, அகலா-அழியாத, நலமும் தந்து-அதனாலுண்டான ஸந்தோஷத்தையும் கொடுத்து, தான் தந்த - தான் கொடுத்தருளிய, நல் வழியால் - நல்ல சரணாகதி மார்க்கத்தால், தாழ்ந்த என்னை - தன் திருவடியைச் சேர்ந்த என்னை, தன் தனக்கே பரம் ஆக - தன்னொருவனுக்கே கடமையாக, தானே எண்ணி - தானே நினைத்து, வான்தந்து - பரமபதத்தைக் கொடுத்து, மலர் அடியும் தந்து - தாமரைமலரையொத்த தனது திருவடி கைங்கரியத்தையும் கொடுத்து, வானோர் வாழ்ச்சி தர - நித்திய சூரிகளோடு கூடிச்சந்தோஷிக்கும் வாழ்வைத் தருவதற்கு, மன் அருளால் - திடமான கிருபையால், வரித்திட்டான் - என்னை வரித்து விட்டான். (எ - று.)

(க - து.) ஸ்ரீமந்நாராயணன்தனது பொருளாகிய எனது அகங்கார மமகாரங்களை நீக்கி, என்னைத் தன்திருவடியில் சேர்த்துக்கொள்ள நிச்சயித்து விட்டான்.

(கு - பு.) ஊன் - உடம்பிற்குக் கருவியாகுபெயர். (32)

நேரிசை வெண்பா.

திருமா லடியிணையே திண்சரணாக் கொண்டு
திருமா லடியிணையே சேர்வார்—ஒருமா
லருளா லுருளாத வானோர்கள் வாழ்ச்சி
அருளா னமக்களித்தா ராய்ந்து. (௩௩)

(இ - ள்.) திருமால் - திருவோடுகூடிய நாராயணனுடைய, அடி இணையே - இரண்டு பாதங்களையே, திண் சரண் கொண்டு-பலமான ஆதாரமாகக் கொண்டு, திருமால் - அந்த எம்பெருமானது, அடி இணையே சேர்வார்- அந்த அடிகளையே சேரும் நமது ஆசார்யர்கள், ஒரு - ஒப்பில்லாத, மால் அருளால் - அந்த பகவானது கிருபையால், உருளாத - அழியாத, வானோர்கள் வாழ்ச்சி - நித்திய சூரிகள் செய்யும் கைங்கரியத்தை, அருளால் - கிருபையோடு, ஆய்ந்து-ஆராய்ந்து, நமக்கு அளித்தார் - நமக்குக் கொடுத்தார்கள், (எ - று.)

(இ - ள்.) திருநாராயணனது திருவடியே சரணமாக அடைந்த ஆசாரிகள் என்றைக்கும் அழியாத வைகுந்த வாழ்க்கையை எனக்குக் கொடுத்தார்கள் என்பதாம்.

(கு - பு.) ஏகாரம் பிரிநிலை. (33)

கட்டளைக்கலித்துறை.

சேர்க்குந் திருமகள் சேர்த்தியின் மன்னுதல் சீர்பெரியோற்
கேற்குங் குணங்க ளிலக்காம் வடிவி லிணையடியைப்
பார்க்குஞ் சரணத்திற் பற்றுத னன்னிலை நாம்பெறும்பே
றேற்கு மவற்றினு ளெல்லாங் களைபற வெண்ணினமே. (௩௪)

(இ - ள்.) சேர்க்கும் - உயிர்களை எம்பெருமானிடம் சேர்க்கின்ற, திருமகள் பெரிய பிராட்டியாருடைய, சேர்த்தியில் - சேர்க்கையிலே, மன்னுதல்- பொருந்துகையும், சீர் - சிறப்புப்பொருந்திய பெரியோன் கு - பெரிய பெருமாளுக்கு, ஏற்கும் - தகுந்த, குணங்கள்-குணங்களுக்கு, இலக்கு ஆம்-லக்ஷ்யமாகிய, வடிவில் - ரூபத்தில், இணை அடியை - இரண்டு திருவடிகளையும், பார்க்கும்-தர்சிக்கத்தக்க, சரணத்தில் - உபாயத்தில், பற்றுதல் - பொருந்துகையுமாகிய, நல் - நல்ல, நிலை - அழியாத, நாம்—, பெறும் - அடையத்தக்க, பேறு - செல்வமாக, ஏற்கும் - ஒத்திருக்கின்ற, அவற்றினுள் எல்லாம் - அவைகளில் எல்லாவற்றையும், களை அற-விரோதம் அறும்படி, எண்ணினம் - அறிந்தோம் (எ - று.)

(க - து.) ஒரு விரோதமும் இன்றி எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தரிசிக்கத்தக்க பாக்கியத்தைப் பெற்றோம் என்பதாம்.

(கு - பு.) இது எம்பெருமானை அடைந்து அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. இதில் வல்லின இடையின மெய்கள் மெய்யெதுகையாய் வந்தன. (34)

இதுவுமது.

திருமா லடியிணை சேர்ந்து திகழ்ந்த வடிமைபெறத்
திருநா ரணன்சர ணேசர ணாகத் துணிந்தடைவோர்
ஒருநா ளுரைக்க வுயிர்தரு மந்திர மோதியநாம்
வருநாள் பழுதற்று வாழும் வகையதின் மன்னுவமே. (௩௫)

(இ - ள்.) திருமால் - திருநாராயணரது, அடி இணை - இரண்டு பாதங்களையும், சேர்ந்து - அடைந்து, திகழ்ந்த - விளங்கிய, அடிமை பெற - கைங்கரியத்தைப் பெறுவதற்கு, திரு நாரணன் - அந்த எம்பெருமானது, சரணே - திருவடிகளே, சரணாக துணிந்து - ஆதாரமாக நிச்சயித்து, அடைவோர் - அவனை அடையும் ஆசார்யர்கள், ஒரு நாள் உரைக்க - ஒரு தரம்

சொல்ல, உயிர் தரு மந்திரம்-ஆத்மரக்ஷை செய்யும் மந்திரத்தை,ஓதிய நாம் - உச்சரிக்கின்ற நாம், வருநாள் - இனிவருங்காலமெல்லாம், பழுது அற்று - வீணாகாமல், வாழும்வகை அதில் - வாழும் விதத்திலே, மன்னுவம்-பொருந்துவோம். (எ - று.)

(க - து.) திருநாராயணனையே சரணமாக அடைந்த ஆசார்யர்கள் ஒரு தரம் மந்திரோபதேசம் செய்தபின் இனி வரும் காலம் வீணாகாமல் வாழத் தக்க பாக்கியத்தைப் பெறுவோம் என்பதாம்.

(கு - பு.) உயர்ந்த மந்திரமென்பது துவயத்தை. (35)

நேரிசை வெண்பா.

மற்றொரு பற்றின்றி வந்தடைந்த வர்க்கெல்லாம்
குற்ற மறியாத கோவலனார் - மற்றும்
வினைவிடுத்து விண்ணவரோ டொன்றவிரைகின்றார்
நினைவுடைத்தாய் நீமனமே நில்லு. (௩௬)

(இ - ள்.) மற்று ஒரு பற்று இன்றி - வேறொரு ஆதாரமில்லாமல், வந்து அடைந்தவர்க்கு எல்லாம் - வந்து தன்னைச் சரணமாக அடைந்தவரிடத்தெல்லாம், குற்றம் அறியாத - உள்ள தோஷங்களைப் பாராத, கோவலனார் - கோபாலனாகிய கண்ணபிரான், மற்றும் - பின்னுமுள்ள, வினை விடுத்து - நமது கர்மங்களைப் போக்கி, விண்ணவரோடு - நித்திய சூரிகளுடன், ஒன்ற - நாம் கூடியிருக்கும்படி, விரைகின்றார் - த்வரிதப்படுகின்றார் - மனமே - மனதே!, நினைவு உடைத்தாய் - நிச்சயமுடையவனாய், நீ நில்லு - நீ இரு. (எ - று.)

(க - து.) கண்ணபிரான் வேறொன்றை நம்பாமல், தன்னையே சரணமாக அடைந்தவரையெல்லாம் அவர் செய்த பாபத்தைப் போக்கிமோக்ஷத்தையும் கொடுக்க த்வரிதப்படுகிறார்; மனமே நீ நிச்சயமாயிரு.

(கு - பு) கோபாலன் என்பது கோவலன் எனமருவியது. (36.)

கட்டளைக்கலித்துறை.

எல்லாத் தருமமு மென்னை யிகழ்ந்திடத் தானிகழா
தெல்லாந் தனதென வெல்லா முகந்தரு டந்தபிரான்
கல்லார் மதக்களி றொத்த வினைத்திரள் மாய்ப்பனென்ற
சொல்லாலினியொருகாற்சோகியாத் துணிவுற்றனமே.(௩௭)

(இ - ள்.) எல்லா தருமமும் - தருமங்களெல்லாம், என்னை இகழ்ந்திட - என்னை விட்டு நீங்கவும், தான் இகழாது - தான் என்னைக் கைவிடாமல், எல்லாம் தனது என - அந்தத் தருமங்களெல்லாம் தன்னுடையதென்று எண்ணி, உகந்து - சந்தோஷித்து, எல்லாம் - அந்தப் பலன்களை எல்லாம், அருள் தந்த

பிரான் - கிருபையோடு கொடுத்தருளிய கண்ணபிரான், கல் ஆர் - கல்லால் அமைந்த, மதம் களிறு ஒத்த-மதம் பிடித்த யானை போன்ற, வினை திரள் - மிகுந்த பாபங்களை, மாய்ப்பன் - போக்குவேன், என்ற - என்று கீதையில் சொன்ன, சொல்லால் - வாக்கியத்தால், (சரமச லோகத்தால்) இனி - இனிமேல், ஒருகால் - ஒருபோதும், சோகியா - சோகமடையாத, துணிவு உற்றனம் நிச்சயமடைந்தோம் (எ - று.)

(க - து.) 'தருமமொன்று மில்லாதவர்க்கும் கிருபை செய்து உமது பாவத்தைப் போக்குவேன் துக்கிக்க வேண்டாம்' என்று சொல்லி யருளிய கண்ணபிரானது வாக்கியத்தால் தைரியமடைந்தோம் என்கிறார்.

(கு - பு.) தைரியத்தை உடையவனது தொழில் அதன்மேல் நட றது. (37.)

சந்த விருத்தம்.

எட்டிலா றிரண்டிலொன் றிலங்குமா றியம்புவார்
விட்டவா று பற்றுமாறு வீடுகண்டு மேவுவார்
சிட்டரான தேசுயர்ந்த தேசிகர்க்கு யர்ந்துமேல்
எட்டுமூன்று மூடறுத்த தெங்தை மாலிரக்கமே. (௩௮)

(இ - ள்.) எட்டில் - திருவஷ்டாக்ஷரத்திலும், ஆறு இரண்டில் - ஆறு பதமாய் இரண்டு வாக்கியமான துவயத்திலும், ஒன்று - ஒப்பற்ற சரமசுலோகத்திலும், இலங்கும் ஆறு - விளங்கும் உபாயத்தை, இயம்புவார் - சிஷ்யருக்கு உபதேசிப்பவரும், விட்ட ஆறு - விலக்கு என்று விடத்தக்கதையும், பற்றும் ஆறு - விதியாகச் செய்யத்தக்கதையும், வீடு - மோக்ஷத்தையும், கண்டு - அறிந்து, மேவுவார் - அநுஷ்டிப்பவரும், சிட்டர் ஆன - சிஷ்டருமாகிய, தேசு உயர்ந்த - ஒளிமிகுந்த, தேசிகர்க்கு - ஆசார்யரால், எந்தை - எமது சுவாமியான, மால் - பெருமாளது, இரக்கம் - கிருபையானது, மேல் உயர்ந்து - மேன்மையாக விளங்கி, எட்டு மூன்றும் - இருபத்துநான்கு தத்துவமாய் விரியும் பிரகிருதி சம்பந்தத்தை, ஊடு அறுத்தது - நடுவில் சேதித்து விட்டது. (எ - று.)

(க - து.) ஆசாரிய கடாக்ஷத்தால் நேர்ந்த கண்ணனது கிருபையால் எனது பிரகிருதி சம்பந்தம் ஒழிந்தது என்க.

(கு - பு.) தேசிகர்க்கு வேற்றுமை மயக்கம். (38.)

அமிர்தரஞ்ஜனி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாஶயா
த்ருணீக்ருதாநுத்தம புக்தி முக்திபி: |
மஹாத்மபி மாமவலோக்யதாம் நய
க்ஷணேऽபி தே யத்விரஹோऽதிது:ஸஹ: || 56.

56. கீழ் ஶ்லோகத்தால் பாகவத ஸந்நிகர்ஷத்தை ப்ரார்த்தித்து விட்டு, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், இந்த ஶ்லோகத்தினால், அந்த ஸந்நிகர்ஷத்தின் பல விஶேஷத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார். 'பாகவதர்களுடைய அத்யந்த ஸந்நிகர்ஷத்தை யாசிக்கும் பேராசை கொண்டவ னல்லேன்; அவர்கள் கண்டால் உபேக்ஷியாதே நம்முடையவனென்று கடாக்ஷிக்கும்படி அடியேனை அநுக்ரஹித்தால் போதும்' என்று இந்த ஶ்லோகத்தினால் விஜ்ஞாபநம் செய்யப் படுகிறது என்று அவதாரிகாந்தரம்.

"யஸ்யாநுபவபர்யந்தா புத்திஸ் தத்த்வே ப்ரதிஷ்டிதா |
தத்த்ருஷ்டிகோசரா: ஸர்வே முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை: ||"

[நிராபாதமான தத்வ விஷயக ஜ்ஞாநத்தையும் தத³நுகுணமான அநுபவத்தையு முடைய மஹாத்மாக்களின் கடாக்ஷ விஷய மாவோ ரெல்லாரும் ஸமஸ்த பாபங்களிலிருந்தும் விமுக்தாகிறார்கள்] என்று பாகவத கடாக்ஷ ப்ரபாவம் ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றது.

ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாஶயா த்ருணீக்ருதாநுத்தம புக்தி முக்திபி: மஹாத்மபி: மாமவலோக்யதாம் நய; க்ஷணேऽபி தே யத்விரஹோऽதிது:ஸஹ: - [ஹே பகவந்! ஒருதடவையாவது உன்னுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை ஸேவித்துக்கொள்ள வேணு மென்னு மாசையின்பேரில் ப்ரஹ்மைஶ்வர்யம் மோக்ஷம் முதலியவைகளைக் கூட யாதொரு பாகவதோத்தமர்கள் அநாதரிக்கிறார்களோ அவர்களுடைய கடாக்ஷத்திற்கு விஷயமாகும்படி ஸர்வ ஶக்தனான நீயே என்னை அநுக்ரஹிக்க வேணும். ஸ்வத: பூர்ணனாயும் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயு முள்ள உனக்கே அவர்களுடைய க்ஷணமாத்ர விரஹமும் ஸுது:ஸஹமாக இருக்கின்றதன்றோ?]

"நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே வர்த்ததே நாம மங்களம் |
நாராயணஸ் ததாஸ்ய வத்ஸம் கௌரிவ வத்ஸலா ||"

['நாராயண' என்னும் ஶுபமான திருநாமத்தை எவனொருவன் உச்சரிக்கின்றானோ, அவனிடத்தில், வத்ஸலையான பஶு 'அம்மா' என்று கதறும் தனது கன்றினிடத்தில் நற்றுவது போல, ஸ்ரீமந்நாராயணன் எப்பொழுதும் நற்றி நிற்கிறான்] என்றபடி, பகவானுக்கே அவர்களின் விஶ்லேஷம் துஸ்ஸஹமாக இருந்தால், ஸாபேக்ஷனான எனக்குக் கேட்பானேன்? என்பது கருத்து.

ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாஶயா - ஒரு தடவையாவது உன்னுடைய விக்ரஹத்தைக் காணுவோமா? என்னும் ஆசையாலே, ஸதா தர்ஶநம் பண்ணவேண்டியது இருக்க 'ஸக்ருத்' (ஒருதடவை) என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அநுக்ரஹித்தது ஏன்? என்றால், ஒரு தடவை அவலோகநமே ஸமஸ்த புருஷார்த்தத்தையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடியது என்பதை வ்யஞ்சிப்பிக்கும் பொருட்டே.

“த்ருஷ்ட ஏவ ஹி ந ஶோகமபநேஷ்யதி ராகவ:”

[பார்த்த மாத்திரத்திலே ஸ்ரீராகவன் நமது ஸகல ஶோகத்தையும் நிவ்ருத்திப்பிக்கிறுன்] என்கிறபடி, ஸக்ருதவலோகநமே ஸமஸ்த புருஷார்த்த ஸாதகமாகின்றது. ‘ஸத்தையைப் பெற்றவர்களுக்கன்றே ஸார்வகாலிக தர்ஶநமாகிற போகம் ப்ராப்தமாகும்? ஸக்ருத் அவலோகநத்தைச் செய்து நாம் முதலில் ஸத்தையைத் தரிப்பித்துக் கொள்வோம்?’ என்பதை இது ஸூசிப்பிக்கின்றது என்றும் சொல்லலாம்.

‘நமது ஶோக நிவ்ருத்திக்கு, பகவானுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமாவது அந்த ஸ்வரூபத்தை ஆஶ்ரயித்து நிற்கும் குணநுபவமாவது அவ்வளவாக அபேக்ஷிதங்களல்ல; அவனது திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் தர்ஶநமே போதுமானது’ என்பதை ‘ஆகார’ என்னும் பதம் த்யோதிப்பிக்கின்றது. அந்த விக்ரஹத்தின் ஸ்பர்ஶமோ அல்லது ‘ஸாமாஸம் பரிஷஸ்வஜே’ என்கிறபடி காடாலிங்கநாதிகளோ இவையொன்றும் வேண்டா; அதன் கேவலம் தர்ஶநமே போதும் என்பது ‘விலோகந’ என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யம்.

த்ருணீக்ருதாநுத்தம புக்திமுக்திபி: - அநுத்தமபுக்தயஶ்ச முக்தயஶ்ச - அநுத்தம புக்திமுக்தய:. த்ருணீக்ருதா அநுத்தமபுக்திமுக்தயோ யைஸ்தே; தை:. த்ருணீகரிக்கப்பட்ட அநுத்தமங்களான போகங்கள் மோக்ஷம் இவைகளை யுடைய. பகவானுடைய விக்ரஹ ஸேவையில் ஆஶை ஜநித்தால், அதைத்தவிர்த்த மற்றை போகங்களில் எப்படி மநஸ் ப்ரவ்ருத்திக்கும்?

“வத்ரு: ப்ராஜாபத்யைஶ்வர்யம் பஶுபதேர் வா ந காமயே ।
கதம்ப: குந்தபோ வா ஹரியாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே ॥”

[ப்ரஜாபதியின் ஐஶ்வர்யமும் பஶுபதியின் ஐஶ்வர்யமும் எனக்கு அநபேக்ஷிதங்கள்; கண்ணுல் விஹரிக்கப்படும் யமுநா நதியின் தீரத்தில் இருக்கும் கதம்பம் குந்தம் முதலிய வ்ருக்ஷங்களுடைய ஐஶ்வர்யமே எனக்கு உத்தேஶ்யம்] என்றன்றே அதன் போக்யதையை அறிந்திருக்குமவர்கள் கதறியிருக்கிறுர்கள்?

‘அநுத்தம’ என்னும் பதம் ‘புக்தி’ என்னும் பதத்துடன் மாத்ரம் அந்வயிக்கின்றது; ‘முக்தி’ என்னும் பதத்துடனும் எடுத்துக்கொண்டால், மோக்ஷத்தில் தாரதம்யமில்லை யாதலால், பரம புருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷமென்றுமட்டில் அர்த்தங்கொள்ள வேணும்.

மஹாத்மபி: - பாகவதோத்தமர்களால். ‘போகாந்தரங்களில் போக்யதா புத்தியில்லாமல் பரமைகாந்திகளா யிருக்குமவர்களால்’ என்பது கருத்து. ‘ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:’ என்று ஸ்ரீபகவானே கொண்டாடி யிருக்கிறுன்.

அவலோக்யதாம் மாம் நய - அவலோகநார்ஹனுகும்படி என்னை அநுக்ரஹிக்க வேண்டும். ‘நய’ - ‘அகிஞ்சனனுன எனக்கு உன்னுடைய ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் உன்னிடத்திலும் உன்னுடையவர்களிடத்திலும் த்ருடமான பக்தியையும் கொடுத்து மஹத்தான உபகாரத்தைச் செய்திருக்கும் நீயே, இப்பொழுது பாகவத கடாக்ஷத்தையும் பெறுவித்து என்னை அநுக்ரஹிக்க வேணும்’ என்பது இந்தப் பதத்தின் குறிப்பு.

க்ஷணேऽபி தே யத்விரஹோऽதிது:ஸஹ: - அப்படிப்பட்ட பாகவதர்களுடைய க்ஷண மாத்ர விஶ்லேஷமும் உனக்கே அஸஹ்யமன்றே? உனக்கே அவர்கள் அவ்வளவு ப்ரீதி பாத்ரங்களாக இருந்தால், எனக்கு அவர்கள் அதிமாத்ரம் ஆதரணீயர்கள் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?’ என்பது கருத்து.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் அவதாரிகை அதீவ ஹ்ருதயங்கமம். ‘நம்பக்க லொழிய நம்முடையார் பக்

கல் ‘கீட ஜந்மாவ்ருக்ஷம்’ என்றும் ‘ஸவ்யோகத்ரம் நய’ என்றும் அத்யாஹாரத்தைப் பண்ணுகிறதெத்தாலே யென்ன; ஸாபேக்ஷனை நான் ஆதரிக்கைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லுகிறேன்; ஸ்வத: பூர்ணனை தேவருக்கு அவர்களுடைய விஶ்லேஷம் அஸஹ்யமா யிருக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்ய வேணும் என்கிறார்.’

‘விரஹ:’ - ஸர்வ வ்யாபியாய் இருக்கும் பகவானுக்கு பக்தர்களின் விஶ்லேஷம் என்பது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? அந்த விஶ்லேஷம் ஸம்பவித்தால் பகவானுக்கு ஶோகமும் ஜநிக்குமோ? என்று ஶங்கை ஜநிக்கக்கூடும். இவ்விடத்தில் ‘விரஹ’ ஶப்தத்தால் விஶ்லேஷம் விவக்ஷிதமன்று; பக்தர்களுக்கு தனது விக்ரஹம் முதலியவற்றின் அநுபவ விச்சேதமே அதன் தாத்பர்யம். ‘ஸ்நேஹ’ என்னும் ஶப்தத்தால் கேதம் குறிக்கப்படவில்லை; பக்தர்களுக்குத் தனது விக்ரஹாத்யநுபவ விச்சேதத்தை ஒருபொழுதும் ஜநிப்பிக்கிறதில்லை என்று மட்டில் கருத்து.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவன்.

1916-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாஸத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸதஸ்ஸின் சாயா படம் (Group Photo) விலைக்கு அகப்படும். காபி ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2. படத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்ஸிகளுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

அடியேன் கிருஷ்ண ராமானுஜன் மிகுந்த வணக்கமாய் நமஸ்காரம் செய்து தெரிவித்துக்கொள்ளும் விக்ஞாபனம்.

அடியிற் கண்ட சந்தேகத்திற்கு, விபரமான பதில் நிவர்த்தியாகும்படியாக தெரிவிக்கும்படி பிரார்த்திக்கினறேன்.

அடியேன் தாஸ நம்பி என்ற வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். தாஸ நம்பி என்ற வகுப்பானது அநாதி காலமாக ஏற்பட்டதா? அல்லது எந்த காலத்தில் யாரால் ஏற்பட்டதென்றும் எந்த வகுப்பிலிருந்து பிரிவு என்றும் தாஸ நம்பி என்றவர்களுக்கு ஆசார அனுஷ்டானம் இன்னதென்றும் அவர்கள் இருக்க வேண்டிய நடை யுடை முதலானவைகள் இன்னவையென்றும் இதற்கு கிரந்த மூலமான ஆதாரங்கள் உண்டா யென்பதற்கும் அப்படி கிரந்த மூலமான ஆதாரமிருந்தால் எந்த கிரந்தத்தில் என்ன விதமான ஆதாரமென்றும் விபரமாக நமது தீபிகை மூலமாவது அல்லது கடித மூலமாயாவது தெரிவிக்கும்படியாக மிகுந்த வணக்கமாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அடியேன் நேரில் அநேக பாகவதோத்தமர்களிடத்தில் மேல் கண்ட சந்தேகத்தைத் தெரியப்படுத்தியும் நிவர்த்தியாகாததால் அடியேன் தங்கள் சமூகத்திற்கு தெரியப்படுத்தலானேன். எந்த விதத்திலும் தங்கள் சமுகத்திலிருந்து சந்தேக நிவர்த்தியாகும்படியான மார்க்கம் ஏற்படுமென்பதே அடியேனுடைய நம்பிக்கை. ஆகையால் தாங்கள் அடியேன்பேரில் கிருபை வைத்து மேற்கண்ட சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்யும்படியாக மிகுந்த வணக்கமாய் பிரார்த்தித்து கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்படிக்கு: தங்கள்,

திருக்காட்டுப்பள்ளி, 3—11—17. } ஸ்ரீபாததூளி கிருஷ்ணராமானுஜன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை

மதிராஸ்.

ஏழாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

திருவையாறு ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்வர்த்தநீ ஸபையின் ஆஹ்வாநத்தின் பேரில், மதிராஸ் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ஏழாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம் நாளது பிங்களவரு மார்கழி மாஸம் 12, 13, 14,-ம் தேதிகளில் (1917 டிஸம்பர் 26, 27, 28,) தஞ்சாவூருக்கடுத்த திருக்கண்டியூரில் நடைபெறுகின்றது. திருக்குடந்தை வித்வான் ஸ்ரீ. உ.ப. திருமலை மாடபூசி சதுஶ் ஶாஸ்த்ர வேத கல்பதரு ஶேஷாசார்யர், முதல் தினத்தில் அக்ராஸநாதிபத்யத்தை வஹித்து ஸதஸ்ஸை உபக்ரமிக்க க்ருபையுடன் அங்கீகரித்திருக்கிறார். அநேக பரிகணிதர்களான பண்டிதர்கள், நமது வேதாந்த விஷயமாகவும் மத விஷயமாகவும் உபந்யாஸங்களைச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி இருக்கிறார்கள். இரண்டாவது மூன்றாவது தினங்களின் பூர்வாஹ்நத்தில் வித்வத் ஸதஸ் ஒன்றும் நடைபெறும். உபந்யாஸ க்ரமங்கள் மறுபக்கத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆஸ்திகர்களாயுள்ள ஸகல பாகவதர்களும் அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் க்ருபையுடன் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்து ஸதஸ்ஸைப் பூர்த்தி செய்து வைக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

மயிலாப்பூர், பிங்களவரு கார்த்திகை 27வ. (11—12—17)

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.
தி. கோதண்டராம ஐயங்கார்.
(ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை கார்யதர்சிகள்.)
எஸ். வேதாந்தாசார்யர்.
(திருவையாறு ஸபையின் அத்யக்ஷர்.)

பிங்களவரு மார்கழிமீ 12வ. புதன்கிழமை (26—12—17)

ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் ஶேஷாசார்யர்: (அக்ராஸநாதிபதி).

பகல் 8-30—11-மணி- i. திருவையாறு ஸபாத்யக்ஷரின் ஸ்வாகதம்.

ii. அக்ராஸநாதிபதியின் உபந்யாஸம்.

iii. ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யரின் உபந்யாஸம்.

பகல் 1-30—5 - மணி

ஸ்ரீ. உ.ப. ஏ. வி. கோபாலாசார்யர் ஸ்ரீரங்கம். (அக்ராஸநம்.)

i. "ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ள பகவத் ஸ்தோத்ரங்கள்": ஸ்ரீ. உ.ப. டி. ராஜகோபாலாசார்யர், மயிலாப்பூர்.

ii. "ஆலய தர்மம்": ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

iii. "ஶிஷ்ய க்ருத்யம்": ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் தில்லியம்பூர் சக்ரவர்த்யாசார்யர்.

இரவு 8 - மணி - புராண ப்ரவசநம்: ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் பெரியமுறை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், நெடுந்தெரு.

பிங்களவரு மார்கழிமீ 13வ. வியாழக்கிழமை (27—12—17)

பகல் 8—11 - மணி- i. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை அங்கத்தினர்களின் வார்ஷிக ஸங்கம்.

ii. வித்வத் ஸதஸ்.

பகல் 1-30—5 - மணி

ஸ்ரீ. உ.ப. வித்யாபூஷணம் ஏ. கோவிந்தசார்யர், மைசூர். (அக்ராஸநம்.)

i. "ஈஶ்வர தத்வம்": ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் ஈயுண்ணி ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ii. "ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த வைபவம்": ஸ்ரீ. உ.ப. எஸ். வேதாந்தாசார்யர், திருவையாறு.

iii. "ஸ்பர்ஶ தோஷம்": ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் அக்நிஹோத்ரம் கோபால தேஶிகாசார்யர், திருக்குடந்தை.

இரவு 8 - மணி: புராண ப்ரவசநம்.

பிங்களவரு மார்கழிமீ 14வ. வெள்ளிக்கிழமை (28—12—17)

பகல் 8—11 மணி: வித்வத் ஸதஸ்.

பகல் 1-30—5 - மணி

ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸ மாதவாசார்யர். (அக்ராஸநம்.)

i. "பகவதவதாரமும் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களும்": ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் வாஜபேயம் வீரராகவதாதாசார்யர்.

ii. "ஜீவதத்வ விவேகம்": ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் ஸ்வச்சந்நம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

iii. "பக்தி யோகம்": ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்யர்.

இரவு 8 - மணி: ஹரிகதை.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1917 - நவம்பர் மாஸம்)

I. சென்ற வருஷத்திய சந்தா :—

		ரூ.	அ.	பை.
1.	ஸ்ரீ. உப. டி. ஆர் - ஸ்ரீநிவாஸ ஐய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	1	8	0
2.	,, ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ஐய்யங்கார், திருச்சினாபள்ளி	3	0	0

II. நாளது வருஷத்திய சந்தா :—

		ரூ.	அ.	பை.
1.	ஸ்ரீ. உப. தி. வெங்கடாசாரியார் கும்பகோணம்	3	0	0
2.	,, ஜீ. கே. இரங்கசாமி ஐயங்கார், டெல்லி	3	0	0
3.	,, ட. ஸ்ரீநிவாஸ ஐய்யங்கார் சின்னகாஞ்சிபுரம்	3	0	0
4.	,, டி. ஆர். வெங்கடாசல பிள்ளை, சிகந்தராபாத்	3	0	0
5.	,, ம. ஸ்ரீநிவாஸா சாரியார், கும்பகோணம்	3	0	0

மயிலாப்பூர், 5—12—17. }

ஸ்ரீ. வாஸுதேவன்.

(ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை கார்யதர்ஸி)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] பிங்களஹூ தைமீ [ஸஞ்சிகை 4.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஆஸ்திகர்கள் யோசிக்கத்தக்க சில விஷயங்கள்.

இந்தக் கலிகாலத்தில் லோக வ்யவஹாரத்தைச் சிந்திப்பவர்கள் மதமும் ஒருவனுக்கு ஜீவநோபாய மாகின்றதையும், மற்றொருவனுக்கு ஐஹிகத்தில் அதுஸங்தோஷ மளிக்கின்றதையும் யோசிக்கலாம். உத்ஸவார்த்தம் ஒரு ஸ்தலத்துக்குப் போகின்றவர்களெல்லோரும் பகவத் தர்சநத்தையே உத்தேசித்துப் போகின்றார்களில்லை. பகு பெயர்க்கு திவ்ய தேச யாத்ரை உத்ஸாஹப்ரதமாயிருக்கின்றது. தர்மத்தை அதிக்ரமித்து வர்த்திக்கும் பல ஸ்த்ரீ புருஷர்கள், தாங்கள் அபேக்ஷித்த பலத்தை விசேஷமாக அநுபவிக்க உத்ஸவம் காணப்போவதில்லையா? ஸர்வதேசங்களிலும் தேவாலயங்கள் அத்தகையார்க்கு ஸங்கேத ஸ்தலமாக உதவுவதுண்டு; இதரர்க்கு வ்ருத்திகளைக் கல்பிப்பதுமுண்டு.

பல பண்டிதர்கள் தமது பாண்டித்யத்தைப் பரர்க்கு உதவிப் பணம் சேகரிக்கின்றார்கள். பாகவதர்களோ பண்டிதர்களி

லும் அத்ருஷ்டசாலிகள். பாகவதர்களைக் கேட்பவர்களோ அவருடைய ப்ரவசந சக்தியையும், ஸங்கீத ஸாமக்ரிகளுடைய ஒற்றுமையையும் புகழ்ந்துகொண்டே காலக்ஷேபம் ஸுகமாக நடந்ததென த்ருப்தியடைகின்றார்கள்.

காலக்ஷேபம் அர்த்தார்ஜந ஸௌகர்யத்தைக் காட்டுகின்றபடியால், கேட்பவர்களுக்கு வேண்டிய ஸாமக்ரிகள், ஸங்கீதம், வேடிக்கைக் கதைகள், சிரிப்பை மூட்டும் வ்யாஜங்கள், சில ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோகங்கள், என்னும் இதைக் கண்டுகொண்ட பலர், ஹரிகதை செய்வதையே வ்ருத்தியாகக் கொள்கின்றனர். இந்த அதிகாரிகளில் சிலர் ப்ரதமபரீக்ஷையை நாடகசாலைகளில் கொடுத்துவிட்டுப் பின்பாட்டு வகுப்புக்கு உயர்த்தப்பட்டு, முடிவில் பாகவத பரிணாமத்தையும் பொருந்துகின்றார்கள். ஆதலால் பண்டிதர்களும் பாகவத வ்ருத்தியைப் பஹுமாநிக்கின்றார்கள்.

"நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா ।
சக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா" ॥
"பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந ।
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப" ॥

என்கிறபடியே பகவத் ஜ்ஞாநம், பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம், பகவத் ப்ராப்தி இம்மூன்றுக்கும் முக்யமான உபாயம் அநந்யபக்தி எனப்பட்டது. ஸங்கீதமும், சிரிப்பும், அந்த பக்திக்கு மார்க்கங்களன்று. உத்ஸவமும், உத்ஸாஹமும், அந்தபக்தியை அளிக்கமாட்டா. 'பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந் । அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாமிச்சந் ஹரிகணேச்வர ॥' என்கிறபடியே, ஸம்ஸாரத்தில் ராக்ஷஸ துல்யங்களாய், துக்கப்ரதங்களாயும் பயப்ரதங்களாயுமிருக்கின்ற விஷயங்களை நோக்காமலும் சிந்திக்காமலும், புஷ்ப பலாதிகளைப்போல் அஸ்திரங்களாயும், அல்பஸந்தோஷ ப்ரதங்களாயுமிருக்கும் வஸ்துக்களை நிராகரித்தும், ஹ்ருதய நிகேதநனை அந்த ஹ்ருதயம் க்ஷணத்தும் மறவாதபடியே, அவனிடம் பக்திபண்ணுகிறவர்களுக்கு உத்ஸவத்தின் விபவங்கள் கண்படா; ஸங்கீதங்கள் செவிபுகா; வேடிக்கைகள் மனம்படா; அவனது நினைவே நினைவாகக் காலக்ஷேபம் நடக்கும்; அவனது திவ்யமங்கள விக்ரஹமே உத்ஸவங்களில்

அவர் புத்தியைக்கொள்ளும். அவர்களுக்கன்றோ புத்தியானது அநுபவ பர்யந்தமாகத் தத்வத்தில் ப்ரதிஷ்டிதமாக நிற்கும். மதத்தையே ஜீவநோபாயமாகச் செய்பவர்களுக்கு இந்த விதமான புத்தியின் பரிபாகம் ஸம்பவிக்குமோ?

பகவானிடம் நிலைத்த பக்தியைப் பலர் வேண்டினபோதிலும், அது யாரேனும் ஒருவர்க்கே கைகூடும். அச்யுதனுடைய திருவடியினிடம் வ்யாமோஹத்தால் இதர பதார்த்தங்களை த்ருணமாக நினைத்த மஹிமை பலர்க்கு உண்டாயிருந்தால், அதைக் குறித்து ராமாநுஜனைத் தனிமையில் எடுத்துச்சொல்வானேன்? இதர ப்ரயோஜநங்களை த்ருணீகாரம் செய்து, பிதுர்தநமற்றும், ஸ்வயம் பொருளை அபேக்ஷிக்காமலும், 'க்ஷுதி த்ருஷி ஸேவாஸௌ வஸ்து ஸைவ தாமேஹம்யஹம்' என்று சொல்லக்கூடிய அதிகாரிகள் மிகவும் சிலர். ஆதலால் பகவத்ப்ராப்திக்கு உரிய அநந்யபக்தியுள்ளவன் மஹாத்மா; மிகவும் துர்லபன். ஆனால் முமுக்ஷுத்வம் அதிக ஜநங்களுக்கு நேரிடலாம். மோக்ஷம் அவர்க்குள் சிலர்க்கே ப்ராப்தமாகலாம்.

தமக்கோ, பிறர்க்கோ, ஐஹிக ஸுகங்களையும் துக்கநிவ்ருத்தியையும் அபேக்ஷித்துப் பாடுபடுகின்றவர்களில் சிலர், முமுக்ஷுத்வத்தைப் பரிஹஸிப்பதுண்டு. பரலோக மொன்றுண்டு என்பதை நிராகரித்துக்கொண்டு, இதையே பரலோகமாகப்பண்ணுகின்றோமென்று அவர்கள் உத்கோஷிக்கின்றனர். அவர்கள் அறிந்த ப்ராக்ருத சாஸ்த்ரங்களும், லோகாநுபவங்களும், லோகத்தில் உத்பத்தி, வ்ருத்தி, க்ஷயம், மரணம் முதலான பாவவிகாரங்கட்கு உட்படாத பதார்த்தங்கள் முற்றிலும் இல்லை என்பதை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகின்றன. உத்பந்நமான வஸ்து நியமேந நாசத்தில் முடிவுபெறுகின்றது. 'மரணாந்தஞ்ச ஜீவிதம்' என்றும், 'நரஸ்ய ஜாதஸ்ய நாந்யத்ர மரணாத்பயம்' என்றும் ராமாயண வசநங்கள் பொய்யாகமாட்டா. இருப்பவன் இருப்பவர்க்காக வ்யாபாரவானாக இருந்து இறப்பதையே புருஷார்த்தமாக எண்ணலாம். மரணாநந்தரம் சேதநனுக்கு அநுவ்ருத்தியை நம்பினவன் அவ்வண்ணம் எண்ணினானாகில் அவனைப் புத்திமானாகக் கொள்ளல்கூடாது.

ர 'உத்யோகிநம் புருஷஸிம்ஹமுபைதி லக்ஷ்மீ: தைவேந தேயமிதி காபுருஷா வதந்தி। தைவம் நிஹத்ய குரு பௌருஷமாத்மஶக்த்யா' எனும் உண்மையைத் தக்காலம் பகு ஜநங்கள் அங்கீகரிப்பார்கள். ஐஹிக புருஷார்த்தங்கள் ப்ரயத்ந ஶீலர்க்கே ஸித்திக்கின்றன. ப்ரயத்நமின்றி அபேக்ஷிதங்களை அடைவதென்பது அபவாதவிஷயம். லோகரீதி அந்யதாவாகத் தெரிகின்றது. யத்நம் செய்கின்றவர்க்கும் இச்சித்த பலன் கிட்டாமல் போகலாம். ஆதலால் 'யத்நே க்ருதே யதி ந ஸித்யதி கோऽத்ர தோஷ:' என்று மேலெடுத்த ஶ்லோகம் முடிகின்றது. பலிக்காமற்போன ப்ரயத்நமும் புருஷனுக்குச் சில குணங்களை உண்டாக்கும். ப்ரயத்ந பலம் கூடாமற்போவது ப்ரபல ப்ரதிபந்தகத்தாலென்று பெரியோர் சொல்வார்கள். ப்ரதிபந்தகம் த்ருஷ்ட ரூபமாகவும் அத்ருஷ்ட ரூபமாகவும் இருக்கும். ஆதலால் ஐஹிகத்தில் மநுஷ்யர் உத்யோகவான்களாயிருக்கவேண்டுமென்பது ந்யாயம். அந்த உத்யோகம் பரஹிதத்தில் பர்யவஸிக்கலாம். அந்தக் காரண மொன்றினாலேயே ஆமுஷ்மிகம் ரக்ஷிக்கப்படுமோ? நெற்பயிர் செய்து கோதுமை அறுப்பதுண்டோ? வ்யவஹாரகாண்டம் படித்துவிட்டு வைத்யம் செய்யப் போகலாமோ? ஆமுஷ்மிகத்தை ஸாதிக்கவேண்டியவர் அதற்கேற்ற ப்ரயத்நங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். அந்யதா ப்ரமிக்கின்றவர் தாம் கெடுவதன்றிப் பிறரையும் கெடுக்கின்றார்கள்.

விஷய ஸுகம் ப்ராயேண ஆமுஷ்மிகத்தை நிரோதிக்கின்றது. ஸ்வர்க்காதி போகங்கள் உள்பட அந்த ஸுகத்தை ஶ்ரேயஸ்ஸாக நினைத்து ஸந்தோஷிக்கின்ற மூடர்கள் ஜரை மரணம் முதலான துக்க மிஶ்ரமான ஸம்ஸாரத்தைத் திரும்பத் திரும்ப ப்ரவேசிக்கின்றார்கள் என்று ஶ்ருதி வெளியிட்டது. பரமபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தவன் அதற்கேற்ற ப்ரயத்நங்களை மேற்கொள்ளக்கடவன். அவற்றை அவன் ஶாஸ்த்ரம் ஒன்றினாலேயே அறிந்து கொள்ளவேண்டியவன்.

நம்முடைய பாஶ்சாத்ய வித்யாஶாலைகளில் கணித சாஸ்த்ரங்களைப் பலர் விசேஷமாகக் கற்றுப் பரீக்ஷை கொடுக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குள் ப்ராயேண யாவரும் ஜீவநத்தின் பொருட்டு ஒரு

உத்யோக விசேஷத்தில் ப்ரவேசிக்கும் காலத்தில், கற்ற வித்யையை முற்றிலும் மறந்து போகின்றார்கள். இது யாவரும் அறிந்த உண்மையே. ஆயினும் கற்றது வீண்போகாது; கற்றவன் மநஸ்ஸுக்கு அவ்வித்யை ஒருவிதமான ஸம்ஸ்காரத்தை அளிக்கின்றதென்று படித்தவர் சொல்வார்கள். லோக வ்யாபாரங்களுக்கு அந்த ரூபமான ஸம்ஸ்காரம் மிகவும் பயன்படுமென்றும் சொல்வார்கள். பரம புருஷார்த்தத்தை விரும்புமவர்க்கும் ஒரு விசேஷ சித்த ஸம்ஸ்காரம் அபேக்ஷிக்கப்படுகின்றது. அத்தகைய அதிகாரியொருவன் ஸ்வாஶ்ரம கர்மங்கள் யாவையும் பகவதாராதநரூபமாக அநுஷ்டித்து ஸ்வாதிகாரத்துக்குப் பொருந்திய சித்த பரிபாகத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்பது நம்முடைய வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் நிச்சயம்.

ஆனால், பரோபகாரமற்ற க்ரியாவிசேஷங்களைக் காட்டிலும் பரோபகார ரூபமான ப்ரயத்நங்கள் பகவானுக்கு ப்ரீணநங்களாகமாட்டாவோ? என்று கேட்பவர்கள் உண்டு. வைதிக க்ரியைகளில் ஒவ்வொன்றும் பரோபகாரமற்றவை யென்பார் இத்தகைய பூர்வபக்ஷிகள். அது நிஜமன்று. ப்ரத்யக்ஷத்தில் அவை பரோபகாரங்களாகத் தெரியவில்லையென்பதாலேயே அவை லோகோபகாரத்தில் பர்யவஸிக்க வில்லையெனக்கூடுமோ? ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸமுள்ளவர்க்கு மநுஷ்யலோகத்துடன் லோகங்கள் முடிந்து போகவில்லை. ஆஸ்திகர்கள், 'ஸ்வர்க்கோ லோக: நாஸ்தி', என்று சொல்லமாட்டார்கள். ஆதலால், வைதிக கர்மங்கள் ப்ரயோஜநமற்றவை எனக்கூடாது. மேலும், பகவத் ப்ரீணநமாகச் செய்யப்பட்ட க்ரியைகள், லோகோபகாரமற்றவை என்றொரு காரணத்தைக்கொண்டு த்யாகார்ஹங்களாகமாட்டா. கேவல கர்மமெனப் பார்க்குத் தெரிவது அநுஷ்டாதாவுக்கு ஜ்ஞாந விசேஷங்களுடன் கூடி நிற்கும்; பகவத் பக்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்கும். வைதிக கர்மங்களை ஒரு புருஷன் கேவல கர்ம ரூபமாயோ, ஜ்ஞாந ஸஹிதமாயோ, பக்தி ரூபமாயோ, அல்லது அவற்றின் யாவத் ரூபங்களையும் அறிந்துகொண்டோ அநுஷ்டிக்கத் தகும். எந்த ரூபமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டபோதிலும் அந்த க்ரியைகளுக்கு உத்தேஶ்யன் பரம புருஷனே. முமுக்ஷுவானவன் இவ்வண்ணம் விஹித கர்மங்களைச் செய்யக்கடவன். ஆநுஷங்கிகமாக அவற்றின் ப்ரயோஜநம் ஜீவ லோகத்துக்கும் ப்ராப்தமாகலாம்.

'யத்ராஷ்டாக்ஷர ஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே । ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதிதுர்பிக்ஷதஸ்கரா: ॥' என்கிறபடியே, திருமந்த்ர ஜ்ஞாநமும், அதில் நிஷ்டையுமுடையவன் ஆதரிக்கப்படும் தேசத்தில் ஒருவித கேடும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. 'ஸ்ரீவைஷ்ணவா யத்ர யத்ர வஸந்தி । தத்ர தத்ர க்ஷேத்ரம் மேதினீ...' என்கிறபடியே, பக்வத் பக்தன் வஸிக்கும் ஸ்தலங்கள் அவன் வாஸமாத்ரத்தாலே புண்ய க்ஷேத்ரங்களாகின்றன. பகவத் ப்ரஸாதம் பாகவதாராதநமடியாக உண்டாகுமென்பது ஆஸ்திகர்கள் அறிந்த விஷயம். அவர்களில்லாவிட்டால், மோக்ஷ மார்க்கமென்பது லோகத்தார்க்குப் புலப்படமாட்டாது. பகவத் பரர்களுடைய தூஷணை நாஸ்திகர்கள் முறைகளில் சேர்ந்தது. 'தொல்லுலகில் நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர்பொருட் டெல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை' என்று ஔவை சொன்னாள். ஸத்துக்கள் வஸிக்காத ப்ரதேசம் ஆஸ்திகர்க்கு வாஸ யோக்யமன்று. ஸதா விஷய ப்ரவணர்களாய்த் தத் ப்ராப்தியில் விரோதிகளாகத் தாம் ப்ரமித்தவர்கள் ஸாதுக்களேனும் அவரிடம் மித்யாபவாதங்களை ஏறிட்டுக்கொண்டு அவர்களுக்கு ஹிம்ஸையைச் செய்பவர்களாய்த் தாம் செய்ததே போதாதென்று எண்ணி, தம்மிலும் அஜ்ஞராவார்களை வஞ்சித்து அவர்களைக்கொண்டும் நிர்துஷ்டர்களான ஸத்துக்களுக்குத் துன்பம் விளைவிப்பவர்களுக்குப் பகவானேது? பாகவதராவார் யார்? 'ஆத்மவத் ஸர்வபூதாநி' எனும் உண்மை அறியாதவர்களுடைய க்ரியைகள் அங்யபரங்களாகவே நிற்கும்.

இந்த யோசனைகளால், ஜந்மஸித்த தர்மங்களை ஆசரிப்பவர்க்கும் த்யஜிப்பவர்க்கும் லோகோபகார ப்ரயத்நங்கள் வ்ருதாவென்று சொல்கின்றோமில்லை. பரோபகாரம் மஹாபுண்யம். பரோபகாரங்களில் ஸாமாந்ய வித்யாப்ரதாநம் உத்தமம்; ப்ரஹ்ம வித்யாப்ரதாநம் ஸர்வோத்தமம். வித்யாப்ரதாநாதிகளால் ஸத்துக்கள் ஸதா பரஹிதம் செய்பவர்கள் எனப்படுவார்கள். ஸதாசாரத்திலும், ஸத்கர்மங்களிலும் நிலைத்தவர்கள் தமது மார்க்கங்களைப் போதிக்காமலே பிறர்க்கு உதவுகின்றார்கள்; ஆதலாலன்றோ, 'யஸ்ய வ்ருக்ஷாணாம் காயமாந மஹாஸத்வபூத வத்

தே' என்று சொல்லப்பட்டது. பத்ரிகைகளிலும், கூட்டங்களிலும் முழங்காவிட்டாலும், ஸ்வதர்மங்களில் நிலைகொண்ட பாகவதன், தனது இருப்பாலேயே லோகோபகாரம் செய்கின்றான் என்பது ஸத்யம். ராக்ஷஸ துல்யர்களுக்கோ, ஸாதுக்கள் ஸ்வஸத்தை பொன்றினாலேயே அபராதிகளாகின்றார் கள். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட உத்தம புருஷர்களைப் பழிப்பார் உளரென்று இவ்வளவு எழுதினோம்.

ஆனால், லோக ஜநங்கள் மிகவும் ஆத்யாத்மிகாதி துக்கங்களினின்று வருந்துகின்றார்கள். அந்த துக்கங்களின் ஶமநத்தில் ப்ரவ்ருத்தி இக்காலம் மிகவும் வேண்டப்படுகின்றது. அவ்வண்ணம் ப்ரவ்ருத்தராவார்கள் பரோபகாரிகளே; தர்மிஷ்டர்களே; இப்படிப்பட்ட தர்மம் யாவராலும் தம் தம் சக்திக்கு அநுகுணமாக செய்யத்தக்கது. நாஸ்திகனும் தர்மம் செய்யலாம். அவனுக்குப் புண்ய க்ருத்துக்களுடைய லோகம் உண்டாகும். ஒருவன் தனது ஆத்மாவின் ஸத்பாவத்தையும், ஈஶ்வரனுடைய அஸ்தித்வத்தையும் ஒப்புக்கொண்டு லோகோபகாரார்த்தம் தர்ம க்ரியைகளில் அந்வயிக்கலாம். அவனுக்கும் புண்ய க்ருத்துக்களுடைய லோகம் ப்ராப்தமாகும். அந்த லோகமும், 'க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி' என்கிறபடியே, புண்ய பலம் போகத்தினால் க்ஷயித்தவுடன் இல்லாமற் போய்விடும். புண்ய கர்மங்கள் மோக்ஷ ஸாதநங்களாகமாட்டா. பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளுக்கு நன்னடத்தைக்காகப் பகுமாநம் தருவதை யொத்துப் பரோபகார ரூபமான வ்யாபாரங்களில் அந்வயிப்பவர்களுக்குப் பகுமாநமாக மோக்ஷம் ஈஶ்வரனால் கொடுக்கப்படுமென்பது அஜ்ஞர்கள் வார்த்தை. 'நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந' என்று ஶ்ருதி மொழிந்தது. மோக்ஷம் என்றொரு பதார்த்தம் முன் இல்லாமல் இருந்து, ஒரு கர்மத்தால் உண்டாக்கப்படுவதன்று. அது என்றும் ஒவ்வொரு புருஷன் ஸ்வரூபத்திலும் உள்ளது. அஜ்ஞாநத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மோக்ஷம் என்றால் தமிழில் வீடு என்பர்; அதாவது அஜ்ஞாநத்தினின்று விடுபடுவது;

ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடுவது; ஸம்ஸாரமென்பது அஜ்ஞாநத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது. அதற்கு மூலம் அஜ்ஞாநம்; அதன் அநுவ்ருத்திக்குக் காரணம் அஜ்ஞாநம். ஆதலால், 'அவித்யா நிவ்ருத்திரேவ மோக்ஷ:' என்று பெரியோர் சொன்னார். அந்த அவித்யையும் அநாதி யென்பார்கள். அந்த அவித்யை சரீரத்தைத் தானென ப்ரமிப்பதாலும் சரீர ஸம்பந்திகளைத் தனதென்று எண்ணுகையாலும் வளர்கின்றது. தான் சரீரமன்று; சரீர ஸம்பந்திகளுக்கும் தனக்கும் ஸம்பந்தமில்லை; தான் ஆத்மா; ஜ்ஞாநாநந்தமயன்; பரமாத்மாவினுடைய நிருபாதிகதாஸன்; என்கிற ஜ்ஞாநத்தால் அந்த அவித்யை நிவ்ருத்தமாகும். அந்த ஜ்ஞாநம் ஆத்ம ப்ரயத்நத்தின் பலமாக அநுபவபர்யந்தமாக நிலைக்கவேண்டும். இது பக்தியோகம்; ப்ரபத்தி முதலான ஸாதநங்களால், ப்ரஸந்நனான புருஷோத்தமன் க்ருபையால் உண்டாகவேண்டியது. அவற்றின் பலம் பகவத் ப்ராப்தி; அது, 'தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே' என்கிறபடியே, சரீராவஸாநத்தில் கிடைக்கும்.

ஆதலால் காரண கார்யங்களின் ஸம்பந்த விவேகமற்றவர் சொல்வதுபோல், புண்ய க்ருத்யங்கள் மோக்ஷ ஸாதநமென்று பெரியோர் சொல்லமாட்டார்கள். ஆஸ்திகனா யிருப்பவன் பரோபகாரத்தைப் பகவத் ப்ரீணநமாகச் செய்வன். அதில் தனது ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தை முற்றிலும் விலக்கிக்கொண்டு, தனது ஸ்வரூபமாகின்ற பகவத் சேஷத்வத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு, அதைத் தன்னுடைய சேஷ வ்ருத்தியென்று நினைத்துச் செய்வன். தன்னுடைய ஸர்வ கர்மங்களுக்கும் உத்தேச்யன் பரம புருஷனென்பது சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் விநா ஒருவர்க்கும் தெரியமாட்டாது. முமுக்ஷுவான அர்ஜுநனை நோக்கிப் பகவான் 'நீ எதைச் செய்தாலும், புஜித்தாலும், கொடுத்தாலும், அதை எனக்கு அர்ப்பணம் செய்' என்று கட்டளையிட்டான். இதுவும் சாஸ்த்ர விரோத மில்லாத விஷயத்திலென்று பெரியோர் கொள்கை. ஒருவன் அக்ருத்யங்களைச் செய்து பகவதர்ப்பணம் செய்யலாமென்றபடி யன்று. பரோபகாரங்களை ச்லாகித்துக் கொண்டு குலதர்மங்களைத் தூஷிக்கின்றவர்களை உத்தேசித்துப்

பரோபகாரங்களுக்கும் பரம புருஷனே உத்தேச்யனாகாவிட்டால் முமுக்ஷுக்களுக்கு அவையும் பந்தகங்களாமென்று சொல்கின்றோம். பகவான் ஸர்வ கர்மங்களாலும் ஆராதிக்கத் தக்கவன் என்பதை முமுக்ஷு தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. ஸம்ஸாரத்தின்கண் இருப்பவர்க்கு ப்ரமையால் ஸுகமெனத் தோன்றுகின்ற ஸுகாபாஸங்களில் புத்தியைச் செலுத்தாமல், ஸர்வத்ர ஸமனாக நிலைத்திருக்கின்ற பரம புருஷனைத் தர்சிக்க முயல்வதைப் பற்றி ப்ரஹ்லாதன் தைத்ய குமாரர்களுக்கு உபதேசித்தான். ஸமதர்சநமே அச்யுதனுடைய ஆராதநமென்றும் சொன்னான். அந்த ஸமத்வ புத்தியினால் பரோபகாரத்தைப் பகவத் ப்ரீணநமாகத் தத்வமறிந்தவர்கள் செய்வார்கள். பரமைகாந்திகள் த்ருஷ்டத்தில் பரோபகாரமாகக் காணப்படாத பாகவத தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பார்கள். தத்வமறியாதவர்கள் அவர்களைத் தூஷிக்கப் புகுந்து அஸஹ்யமான பாகவதாபசாரத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்கின்றனர். ஸ்வார்த்தமோ பரார்த்தமோ த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநங்களையே நம்புகின்றவர்கள் இக்காலத்தில் பெருகுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட ப்ரயோஜநங்களிலேயே மிகவும் ப்ரயத்ந பரர்களான ஐரோப்பகண்ட வாஸிகள் அப்ரயத்நங்களின் முடிவை ப்ரக்ருத யுத்தத்தில் காண்கிறார்கள். அஸஹ்யமான துன்பங்களை நிரபராதிகளிடம் செய்துகொண்டு, ஸர்வேச்வரனை நிராகரித்துக்கொண்டு, அதர்ம யுத்த ப்ரவ்ருத்தர்களான ஜர்மானியர்க்கு நல்வழி யுண்டோ? தர்ம யுத்தத்தை அவலம்பித்தவர்களும், யுத்த மூலங்களை விசாரிக்கப்புக்கால், போகேச்சையும், போக ஸாமக்ரிகளுடைய ஸம்பாதந முயற்சியும் தான் மநுஷ்யர்க்குள் வைரஹேது வென்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். பகவானைக் குறித்து யாவரும் பரதந்த்ரர் என்பதைக் கண்டுகொண்டு, ஸமத்வ ஸாக்ஷாத்காரம் பகவத் ப்ரீணநமென்று அறிந்தவர்கள் மிகுந்தால்தான் லோகத்துக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும். ராஜாங்கத்தார்கள் ந்யாயமான மார்க்கத்தில் ஆண்டு, ப்ரஜைகளுக்கு க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, ஸமஸ்தலோகமும் ஸுகமடையவேண்டும் என்று தீர்மானித்தால்தான் ஜநங்களுக்குள் பரஸ்பரவைரம் விலகும்.

நாம் மேலே சொன்ன ஸமத்வ புத்தியானது ஆத்மவிஷயம்; சரீரவிஷயமன்று. சரீரங்கள், ஜந்மங்களாலும் சரீரிகளுடைய பூர்வ வாஸனைகளாலும் ஸம்ஸர்க்காதிகளாலும் குண விபாகங்க

ளுடன் கூடியன. ராஜஸ தாமஸ குணங்களையடக்கி ஸத்வகுணம் தலை யெடுக்கும்படி முமுக்ஷுவானவன் ஸதா ஜாகரூகனுயிருக்க வேண்டும். பூததயை குறைவுபடாமலும், பரஹிதத்தைச் செய்து கொண்டும், முமுக்ஷுவானவன் தனது ஸ்வரூப குணங்களை அவற்றிற்கு அநுகுணமான ஸஹவாஸங்களாலும் கர்மங்களாலும் ரக்ஷிக்க வேண்டியவன். ஸம்ஸர்க்கங்களால் குணதோஷங்கள் ஏற்படுமென்பது யாவரு மறிந்த விஷயம். விசார ஸாமர்த்ய மற்றவர்கள் ஸத்வகுணத்தின் உந்மேஷத்தாலும் ஆத்மகுண பூர்த்தியாலும் விசேஷித்த ஜநங்களுக்கும், க்ஷுத்ரப்ரவ்ருத்திகளில் ரமிப்பவர்களுக்கும்,சரீர ஸமத்வத்தை வேண்டுகின்றார்கள். அந்த ஸமத்வம் பெரியோரெல்லாம் சிறியோருடன் ஒன்றுபட்டால் தான் உண்டாகும். சிறியோரெல்லாம் பெரியோராவதென்பது உலகவழக்கில் நேரிடமாட்டாது. செல்வப்பெருக்காலும், சேர்க்கையின் பலத்தாலும், அதிகாரச் செருக்கினலும், ஆயுதவலிமையாலும், அவற்றிற்கேற்ற ஸாமாந்ய வித்யாபரிசயத்தாலும், ஏற்படும் பெருமை உலகத்தில் என்றும் நிலைக்கும். அவற்றின் அபாவத்தால் உண்டாகும் சிறுமையும் நீடித்துநிற்கும். இந்தச் சிறுமையையே பெருமையாக்கி நின்ற ஆத்மகுண பூர்ணரான நம்முன்னோர்களுடைய மேன்மையை யோசிக்காமல் பறிகொடுக்கும் ஜநங்கள் இப்போது வ்ருத்தியடைகின்றார்கள். ஆதலால் வைதிகதர்மாபிமாநிகள் மிகவும் யோசிக்கதக்க விஷயங்களை ஈஷத் சிந்தித்தோம்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	பை.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தஸஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
7.	ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியார்	0	2	0
8.	ஸ்ரீ ஹம்ஸ ஸந்தேஶ விமர்ஶம் (ஸ்ரீ. உப. எம். கே. தாதாசாரியார்)	0	3	0

ஸ்ரீயை நம:.

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

(தொடர்ச்சி.)

ஸர்வத்ராதிகரணம்.

முதல் அத்யாயம் இரண்டாவது பாதத்தில், முதலில் சாந்தோக்யத்தில், 'ஸர்வம் க²ல்விதம் ப்³ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி ஶாந்த உபாஸீத' என்று ஆரம்பிக்கிற வாக்யத்தின் அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸர்வ ஜகத்துக்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி நாஶத்துக்குக் காரணம் பகவானுதலால், இந்த ஜகத்தெல்லாம் ப்ரஹ்மம் தான்; அந்த பகவானை ஶாந்தனுய்க்கொண்டு உபாஸனைசெய்ய வேண்டும்; ஒருவன் உபாஸிக்கிறபடியே பலமும் இருக்கும். அந்த பகவான், 'மநோமய: ப்ராணஶரீரோ பா⁴ரூப: ஸத்யஸங்கல்ப ஆகாஶாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வரஸ:.............. அவாக்யநாத³ர:' — அவனை மநஸா தத்³விஶுத்³தே⁴ந மஹா பரிசுத்தமான மநஸ்ஸால் அறியலாம்; அவன் தேஜோமயன்; அவன் எண்ணத்தை ஸத்யமாய் நிஶ்சயமாய் நிறைவேற்றுபவன்; இஷ்டப்படக்கூடிய எல்லா வஸ்துக்களையும் உடையவன்; ஆநந்தமே ஸ்வரூபமாயுடையவன்; மிகவும் நுட்பமாய் அணுவுக்குள் அணுவாக இருப்பவன்; உபாஸகன் ஹ்ருதய கமலத்தில், அவனை அநுக்ரஹிக்கும்பொருட்டு க்ருபைகூர்ந்து எழுந்தருளியிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட அந்தர்யாமியான பகவானை மஹாபக்தி ஶ்ரத்தையுடன் உபாஸிக்கிறவன் அவனை அடைவான்; இது நிஶ்சயம்; என்று ஶாண்டில்யர் உபதேசிக்கிறார்.

மேற்சொன்ன குணஸ்வரூபமுடையவனே நமக்கு ப்ராப்யம்; அடையும் வஸ்து; 'யதோ வா இமாநி பூ⁴தாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபி⁴ஸம்விஶந்தி தத்³விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்³ப்³ரஹ்ம' என்று முதல் பாதத்தில் ஜந்மாதிகரணத்தில் ஸ்ரு

ஷ்டி ஸ்திதி நாஶம் மோக்ஷம் இவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாகச் சொல்லப்பட்டவன் பகவான் தான் என்று வேதஶ்ருதிகள் முன்னமே ப்ரஸித்தமாய் முறையிடுகின்றன. '[illegible]' என்று ப்ருஹதாரண்யத்திலும் சொல்லியிருக்கிறதையே சாந்தோக்யம் வெளியிடுகிறது.

பகவத்கீதையிலும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' (ப. கீ. 15-(15)-18-61) [ப்ராணிகளின் ஹ்ருதய கமலத்தில் எல்லாவற்றையும் நமது ஸங்கல்பத்தாலேயே நியமித்துக்கொண்டு, நாம் ஆத்மாவாயிருக்கிறோம்; நம்மிடத்திலிருந்துதான் ஜ்ஞாநம் முதலியன உண்டாகின்றன.] என்றும், ஸகல ப்ராணிகளையும் ஆள்வதே ஸ்வபாவனான பகவான், ஹ்ருதயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்னும் உபநிஷதர்த்தத்தைக் கண்ணன் வெளியிட்டிருக்கிறார். எங்கும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கிற பரமாத்மா, உபாஸகன் ஹ்ருதயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவன் ஸூக்ஷ்மமான ரூபத்தையுடையவன் என்று வெளியிட்டிருக்கிறதின் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்: அவன், மஹா ஜ்ஞாநிகளாகிற பக்தர்களுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கும் பொருட்டு, தானே மஹா க்ருபையால் அவர்கள் த்யாநிக்கிற ப்ரகாரம் எழுந்தருளியிருக்கிறான். பகவான், ஒரு அத்புத தேஜோமயமான மாயா ஸம்பந்தமில்லாத அப்ராக்ருதமான ரூபத்தையுடையவனென்று ஸூர்யாந்த்ரயாமி விஷயமாய்ச் சொல்லும்போது சொல்லியிருக்கிறோம்.

இப்படி, பகவான் ஶரீரத்துக்குள் இருக்கிறான் என்பதால் ஒரு ஶரீர ஸம்பந்தம் அவனுக்கு ஏற்படுகிறது. அவனுக்கு தோஷ ஸம்பந்தமில்லை. முண்டகோபநிஷத்தில் '[illegible]' என்று சொல்லுகிறபடியே ஜீவனுக்கு ஶரீரஸம்பந்தம் கர்மபலனுலுண்டாகின்றது; பகவானோ உபாஸகர்களை அநுக்ரஹிக்கும்பொருட்டு ஶரீரம் பரிக்ரஹிக்கிறான். இது இச்சையாலே தவிர கர்மத்தாலே அல்ல.

பகவான் ஸகல பதார்த்தங்களிலும் உள்ளும் வெளியும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கிறான் '[illegible]' என்பது புருஷஸூக்தம். பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்கும்பொருட்டே ஹ்ருதயத்தில் ஒரு விக்ரஹத்துடன் எழுந்தருளியிருப்பதை விக்ரஹ வ்யாப்தியென்று பூர்வாசார்யர்கள் கூறுவர். '[illegible]............[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், ஹ்ருதயத்தில் ஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபத்துடன் அவன் எழுந்தருளுவதை 'அரவத்தமளியினோடும் அழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையுந் தானுமகம்படி வந்துபுகுந்து', 'வெள்ளைச் சுரிசங்கொடு ஆழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணன் என் நெஞ்சினூடே புள்ளைக் கடாகின்ற வாற்றைக் காணீர் என் சொல்லச் சொல்லுகேன்', '[illegible]' என்பவற்றாலும், ரூபத்துடன் வ்யாப்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. '[illegible]' என்று 'ஜ்ஞாநிக்குத் தன் விக்ரஹத்தையே அநுபவிக்கும்படி கொடுக்கிறான்' என்றும் நிர்வஹிப்பார்கள். 'யாவையும் யவரும் தானாய்.......................தோய்விலன்' என்று [ஶரீர ஸம்பந்தத்தால் தோஷம் தட்டாதவன்] ஆழ்வாரும் வெளியிடுகிறார்.

அத்ரதிகரணம்.

ஆனால் அவன் பலத்தை அநுபவிப்பதுபோல, கடவல்லியில் '[illegible]' (I. 2. 5.) ஸர்வமும் அவனுக்கு ஆஹாரமாகவும், யமனையும் அதற்கு ஒரு ஊறுகாய் துவையல் போலவும் சொல்லியிருக்கிறதே என்றால், அதுவும், பகவான் ஜகத்தெல்லாவற்றுக்கும் ஸம்ஹாரகர்த்தா வென்று வெளியிடுகிறதே தவிர வேறில்லை. கர்மத்தால் ஒரு பலனை புஜிப்பதைப் போல அல்ல. அவன், 'உலகமுண்ட பெருவாயன்' என்று வெளியிடப்படுகிறது.

மேலும், பகவானை, '[illegible]' [எங்கும் நிறைந்திருக்கிற பரமாத்மாவை

ஸாக்ஷாத்கரித்தால் ஸகல துக்கங்களும் போகின்றன] என்றும், ஜீவனை, ‘ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசித்’ என்று ஆத்மா நித்யன், பிறப்பு இறப்பு இல்லையென்றும் சொல்லி, ‘அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்’ [ஸூக்ஷ்மத்துக்கெல்லாம் ஸூக்ஷ்மமானது; பெரியதெல்லாவற்றுக்கும் பெரியது] என்றும் பகவானைச் சொல்லி, ‘நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந யமேவைஷ வ்ருணுதே... தநூம் ஸ்வாம்’ - [பகவான் கேவலம் ஶ்ரவணம் மநநம் த்யாநம் இவைகளால் அடையக்கூடியவனல்லன்; மஹாப்ரீதிரூபமான ஆராத காதலாகிற பக்தியால் தான் அவனை அடையலாம்] என்றும், ‘தஸ்ய ப்ரஸாதாந் ஸம்ஸாரதாரகம்’ - அவனுடைய க்ருபையால் தான் ‘ஸோऽத்வந: பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்’ என்று தர்ஶந ஸமாநாகாரமான பகவத்பக்தியால் மோக்ஷத்தை பக்தர்களான ஜ்ஞாநிகள் அடைகிறார்கள் என்றும் கடவல்லியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பக்திக்கு வேண்டிய அங்கம் முதலானவற்றைப் பிறகு விவரிப்போம்.

அந்தர்யாம்யதிகரணம்.

நம்முடைய விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்துக்கு முக்ய ப்ரமாணம் ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் III. 7-ல் இருக்கும் அந்தர்யாமிப்ரமாணம் என்பது. இந்த ஜகத்தெல்லாம் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரம்; அவனே ஆத்மா; இதெல்லாம் அவனுக்கு ப்ரகாரம்; அவனன்றி ஜீவாத்மாக்களுக்காவது ப்ரக்ருதிக்காவது இருப்பே இல்லை. ஜீவாத்மாக்கள் பகவானைவிட வேறாயிருந்தாலும், அவைகள், அவனுக்குச் சரீரம் போன்றவை. ‘உடன்மிசை யுயிரெனக்கரந் தெங்கும் பரந்துளன்’ என்றாரிறே ஆழ்வாரும். இப்படி இருப்பதால், அவன் அதீநமில்லாத வஸ்து கிடையாது; அவனே அந்தர்யாமி; எல்லா ஶப்தங்களும் ந்யாயமாய் பகவானையே குறிக்கின்றன. ஶ்ருதிகளில் சில இடங்களில் அவனையும் ஜீவாத்மாக்களையும் ஸ்பஷ்டமாய் வேறாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இவைகட்கு பேதஶ்ருதிகள் என்றும், ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒன்று என்று சொல்லும் ஶ்ருதிகள் அபேதஶ்ருதிகள் என்றும்

சொல்லப்படும். முன்னே நாம் சொன்ன, ‘ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம’ என்பது ஒன்று. இந்த இரண்டுவகை ஶ்ருதிகளையும் விரோதமில்லாமல் நாம் அறிவதற்கு, இன்னவிதத்தில் பேதம் சொல்லலாம், இன்னவிதத்தில் ஐக்யம் சொல்லலாமென்பதை கடக ஶ்ருதி காட்டுகிறது.

இந்த அந்தர்யாமி ப்ரமாணமாகிற கடகஶ்ருதி, ஜீவாத்மாக்களையும் ப்ரக்ருதியையும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாய்ச் சொன்னால், ஆத்மா வேறு தேஹம் வேறு என்று பிரித்து அறியுமாப்போலே பேதமாகச் சொல்லலாம். தேஹத்துடன் கூடிய ஆத்மா ஒரே வஸ்து என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இந்த அர்த்தத்தில் அபேதமாயும் சொல்லலாம். இப்படி பேதஶ்ருதிகளுக்கு ஒருங்குபடுத்தி அர்த்தம் சொன்னால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதப்படாது. ப்ருஹதாரண்யத்தில் ‘ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் ய: ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி ஏஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: - அத்ருஷ்டோ த்ரஷ்டா அஶ்ருத: ஶ்ரோதா அமதோ மந்தா அவிஜ்ஞாதோ விஜ்ஞாதா நாந்யோऽதோऽஸ்தி த்ரஷ்டா ஶ்ரோதா...... அந்தர்யாம்யம்ருத:’ [பூமியென்ன, வருணன் முதலான தேவதைகளென்ன, சந்த்ர ஸூர்யர்களென்ன, நக்ஷத்ரங்களென்ன, ஜீவாத்மாக்களென்ன இவை எல்லாவற்றினுள்ளும் அவன் இருந்துகொண்டு அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குத் தெரியாமல், தான் எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொண்டும், நியமித்துக்கொண்டும், அம்ருதனாய், நித்யனாய், அவை ஒவ்வொன்றும் தனக்குச் சரீரமாய், தான் அந்தர்யாமியாய் நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கிறான்] என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சாந்தோக்யத்திலும் பரமாத்மாவை ‘தத்த்வமஸி’ என்று ஐக்யப்படுத்திச் சொல்லுமிடத்தில் ‘ஸ ஆத்மா’ என்று சொல்லியிருக்கிறது. தைத்திரீயத்தில் ‘அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா........ தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத் ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத்’ - [தானே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்து ஆண்டுகொண்டு, ஆதாரமாயிருந்து கொண்டு, ஸ்ருஷ்டி பதார்த்தங்களை உண்டாக்கி,

உட்பிரவேசித்து, நாமரூப முண்டாக்கி, எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவால், ஸகல விதமான வெவ்வேறான பொருள்களாய் ஆகிறான்] என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப ரூபகுண ஶக்தியுடையவன் பகவான் என்றாயிற்று.

அந்தராதிகரணம்.

மேற்சொன்ன அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் ஒரு வாக்யத்தில், 'எவன் கண்ணுக்குள் இருந்துகொண்டு, கண்ணுக்குத் தெரியாமல், அந்த நேத்ரத்தை ஶரீரமாக வுடையவனே, அவன் அந்தர்யாமி; ஆத்மா; அம்ருதன்' என்று சொல்கிறபடி, சாந்தோக்யத்தில், 'அக்ஷிணி புருஷோ த்ருஶ்யதே ஏஷ ஆத்மா' [கண்ணுக்குள் இருப்பவன் பரமாத்மா; யோகிகளின் உட்கருத்தால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படுகின்றான்;] என்றும், 'ஸர்வாணி வாமாந்யபிஸம்யந்தி' என்று ஸகல ஆநந்தத்தை அடைவிப்பவனாகவும், 'கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம' என்பதால் ஆகாஶத்தை ஶரீரமாகவுடைய பரப்ருஹ்மம் நிரதிஶய அளவிடக்கூடாத எல்லையற்ற இன்பக்கடல் என்று அந்தராதிகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் 'அத்ருஷ்டோ த்ரஷ்டா, அஶ்ருதஶ் ஶ்ரோதா, அவிஜ்ஞாதோ விஜ்ஞாதா' [பார்க்கப்படாதவன், ஆனால் தான் பார்க்கிறவன்; அறியப்படாதவன், தான் எல்லாம் அறிபவன்; ஸகல நிர்வாஹகனான ஸர்வாந்தர்யாமி] என்று சொன்ன ப்ரகாரம், முண்டகோபநிஷத்தில், 'எல்லா வித்யையைக் காட்டிலும் மேலானது ப்ருஹ்ம வித்யை, அதனால் பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும்'. 'அத பரா யயா தத் அக்ஷரம் அதிகம்யதே' என்று சொல்லி, அப்படிப்பட்ட பகவான் 'அத்ரேஶ்யம் அக்ராஹ்யம் அகோத்ரம் அவர்ணம் அசக்ஷு:ஶ்ரோத்ரம்.........நித்யம் விபும் ஸர்வகதம்.........அவ்யயம் யத் பூதயோநிம்' என்று அவன் கண் முதலியவற்றுக்குக் காணப்படான்; நித்யன்; எல்லாவற்றிலுமிருப்பவன்; ஜகத்காரணம்; என்றும், 'அக்ஷராத் ஸம்பவதீஹ விஶ்வம்' என்றும், அவன் தன் ஞாநரூபமான ஸங்கல்பத்தால் 'தபஸா சீயதே' என்று பஹுவான இந்த ஜகத் உண்டாகிறது என்றும், "அந்நாத் விஜாயதே ஸர்வம் இதம் விஜ்ஞாதம்", "ததேதத் ஸத்யம்" என்றும், நல்ல புண்யங்களைச் செய்தவர்கள் சதுர்முக ப்ரம்ம லோகமடைகிறார்கள் என்றும், ஆனால், 'ப்லவா ஹ்யேதே அத்ருடா யஜ்ஞரூபா:' என்று கேவலம் ஒரு பயனை உத்தேசித்துச் செய்யும் கர்மங்கள் த்வாரமுள்ள தோணிக்கு ஸமானம். 'ஜராம்ருத்யும் தே புநரேவாபியந்தி' என்று மறுபடியும் பிறப்பு இறப்புக்குக் காரணம் என்றும், 'ஸவாரரேஷோ அவ்யயாத்மா' பரமபுருஷன் அழிவற்றவன், 'ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்' ஸகலமும் தெரிந்தவன்; ஸகல சக்தியுடையவன்; அவனிடத்திலிருந்து, 'அக்ஷராத் விவிதா: ஸோம்ய பாவா: ப்ரஜாயந்தே தத்ர சைவாபியந்தி' ஸகலமும் அவனிடத்தில் உண்டாகி, அவனிடத்தில் லயிக்கிறது என்றும், 'அக்நிர்மூர்த்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யௌ திஶ: ஶ்ரோத்ரே வாக் விவ்ருதாஶ்ச வேதா: । வாயு: ப்ராணோ ஹ்ருதயம் விஶ்வம் அஸ்ய பத்ப்யாம் ப்ருதிவீ ஹ்யேஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா' என்று எம்பெருமான் ஶிரஸ் அக்நி அல்லது மேலுலகம்; சந்த்ர ஸூர்யர் அவன் கண்கள்; அவ்ன் வாக்கால் வேதம்......அவன் ஹ்ருதயம் ஜகத்.........அவன் எல்லாவற்றிலும் அந்தராத்மா என்று சொல்லி, அவன், 'அக்ஷராத் பரத: பர:' என்று ஸூக்ஷ்மமான ப்ராக்ருதியைப் பஞ்ச பூதங்களைக் காட்டிலும் வேறானவும், மேலான ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறான மேலான பரமபுருஷன் என்றும், அப்படிப்பட்டவன் ஒரு பயனைக் கோராமல் அவனுடைய ஆராதநமாக ஶ்ரத்தையோடு கர்மங்களை அநுஷ்டித்து அவனை த்யாநம்செய்தால் அவனை யடையலாம் 'தபஶ்ஶ்ரத்தே யே ஹ்யுபவஸந்தி.........விரஜா: ப்ரயாந்தி யத்ராம்ருத: ஸ புருஷ:' என்றும், அவன் முக்தர்களின் போக்யவஸ்து; அவனை ஹ்ருதயகமலத்திலிருக்கும்படி த்யாநம்செய்து மஹாப்ரேம பக்தியாகிற ஜ்ஞாநத்தால் ஸாக்ஷாத்கரிக்க ஸகலவித அஜ்ஞாநமும் தொலையும் என்றும், 'பராம்ருதம் ஏதத்யோ வேதநிஹிதம் குஹாயாம் ஸோ(அ)வித்யாக்ரந்திம் விகிரதீஹ' என்று அத்ருஶ்யத்வாதிகரணத்தில் குறிக்கப்பட்ட முண்டகோபநிஷத் வாக்யங்களால் நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

‘[illegible]........’ என்று அவனுக்கு ஸகல லோகமும் ஶரீரமாக ரூபம் முண்டகோப நிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதல்லவா? இந்த மாதிரி சாந்தோக்ய உப நிஷத்தில் வைஶ்வாநர வித்யையில் சொல்லப்படுவது அடுத்த அதிகரணத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது. பகவானை வைஶ்வாநரன் என்று சாந்தோக்யம் V - 18-ல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘[illegible]’ வைஶ்வாநரனுகிற பரமாத்மாவுக்கு ஶிரஸ், தேஜஸ், கண், விஶ்வரூபம், பிராணனை அநேக மார்க்கங்களாகவும் இப்படி நிரம்ப விவரிக்கப்படுகிறது. இப்படி இருக்கிறவனை ‘[illegible]’ என்று அளவுக்குட்பட்ட சிறியதாய் த்யானம்செய்து பக்வமான நிலையடைந்தால், ‘[illegible]’, அவன் ஸகல லோகங்களிலும் எல்லாவற்றையும் அநுபவிப்பதாக ப்ரஹ்மாநுபவத்தைச் சொல்லி, ‘[illegible]’ (V-24) என்று ஸகல பாபங்களையும், தீயில் போட்ட வஸ்து பஸ்மமாய் விடுவதுபோல (‘தீயினிற்றூசாகும்’) ப்ரஹ்மஜ்ஞாநி போக்குகிறன் என்று சொல்லுகிறது.

ப்ரஶ்ந உபநிஷத்திலும் ‘[illegible]’ என்று பகவான் ஸகல ரூபங்களையும் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு, ப்ராணனும் அக்நியாயும் மேலே கிளம்புவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ‘[illegible]’ என்று ரிக்வேத ஸம்ஹிதையிலும், ‘[illegible]’ என்று ஶ்வேதாஶ்வதரத்திலும் நிருபாதிகமான புருஷத்வத்தையுடைய புருஷோத்தமன் வைஶ்வாநரன் பகவான் என்று நன்றாய் ஏற்படுகிறது.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்.

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

நாளது[illegible] ஐப்பசிமீ-த்திய ஸஞ்சிகையில் ராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி ஷை வர்ஷம் வைகாசிமீ-த்திய ஸஞ்சிகையில் அடியேனால் எழுதப்பட்ட குருபரம்பரையின் அநுஸந்தாந க்ரம விஷயத்தில் சில ந்யாய விருத்தம் என்றும் ஸ்ரீதேசிக ஸூக்தி விரோதமென்றும் எழுதியிருப்பதால் ஷை விஷயத்தில் அடியேனுடைய அபிப்ராயத்தை ராயம்பேட்டை ஸ்வாமிக்கு முதலில் தெரியப்படுத்தி, பிறகு ஸ்ரீதேசிகஸூக்தியின் அவிரோதத்தையும் ஆநுகூல்யத்தையும் தெரிவிக்கிறேன்.

முதலில் அடியேன் ‘ஸவா.........யம்’, ‘யதா.........ரம்’ இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் **வேதாந்தார்த்தோபதேஶ காலத்தில்** ஆசார்யனுடைய பரம்பரையை அநுஸந்திக்க வேணுமென்று ஏற்படுகிறது என்பதையும், முண்டகோபநிஷத் ஸ்ரீகீதை முதலிய சில ப்ரமாணங்களை எழுதினதையும் கடாக்ஷித்த ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி, ‘எந்தக் காலத்தில் அடியேன் அவரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்துக்கு ப்ரமாணம் எழுதுகிறேன்’ என்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும். ‘வேதாந்தார்த்தோபதேச காலத்தில் என்று’ எழுதியிருக்கிறேன். அந்தக் காலத்தில் அவரோஹண க்ரம ப்ரகாஶநத்தை ஆசார்யன் செய்யவேண்டியதாக அநேக ப்ரமாணங்களோடு ஸ்ரீ ராயம்பேட்டை ஸ்வாமியும் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

அடியேனுக்கு ஆரோஹணக்ரமாநுஸந்தாநம், அவரோஹணக்ரமாநுஸந்தாநம் ஆக இரண்டும் ஸப்ரமாண மென்பதும், பூர்வாசார்ய பரிக்ருஹீதமென்றும் அபிப்ராயம். ‘ஆரோஹணக்ரமாநுஸந்தாநம் ஸப்ரமாணமோ நிஷ்ப்ரமாணமோ எப்படியிருந்தாலும் நான் அதில் ப்ரவர்த்திக்கவில்லை’ என்று எழுதினதால், தாம் எழுதவேண்டி நேரிட்டதாக அந்த ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறார்.

ஆரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்தை அப்ரமாணமாக எண்ணியிருந்தால், அதற்கு அநுகுண ப்ரமாணங்களை எழுதி, அதைத் தூஷிக்காமல் எழுதவேணுமென்பதை ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி கவனிக்கவேணும். ஆசார்யன் க்ரந்தோபதேஶ காலத்தில், அவரோஹண க்ரமமாக குருபரம்பரா ப்ரகாஶநத்தைப் ப்ராமாணிகமென்று ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி எழுதுவதால், அடியேன், மேலே சொல்லப்போகிறபடி அநுஸந்தாநமில்லாமல் ப்ரகாஶநம் அஸம்பாவிதமாகையால், க்ரந்தோபதேஶகாலத்தில் அவரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்தைச் செய்வது ப்ராமாணிகமென்று ஒப்புக்கொள்வதால் அந்த விஷயத்தில் அடியேனுக்கு விவாதமேயில்லை. ஆரோஹண க்ரமாநு

ஸந்தாநத்தை ஶிஷ்யன் விமர்ஶ காலத்தில் ஸ்வயம் செய்துகொள்ளவேண்டியதாக எழுதுகிற ஸ்ரீ ராயம்பேட்டை ஸ்வாமிதான் இக்காலத்தில் க்ரந்தோபதேஶகாலத்தில் அநேக ஆசார்யர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவரும் ஆரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்தை அங்கீகரிக்கமாட்டார்போல் தோன்றுகிறது.

ஸாராஸ்வாதிநியில் ஆரோஹணாநுஸந்தாநத்தை ஶிஷ்யன் விமர்ஶ காலத்தில் செய்யவேண்டியதாக ஸாதித்திருப்பதால், க்ரந்தோபதேஶ காலத்தில் அந்த க்ரமம் அநுசிதமாகுமே யென்று, வேறு ஏதாவது ஒரு விஷயத்தில் ப்ராதிபங்காரோஹண க்ரமம் அந்வயிக்கவேண்டியதை உத்தேசித்து, ஶரணாகதி விஷயத்தில் இருந்தாலும் இருக்கலாம் என்று எழுதினேன். அதுவும் அடியேனுடைய விசாரத்துக்கு அவிஷயம். ஆகையினால்தான் அநாஸ்தையினால் அப்யுபகம்யமென்று எப்படியாவது ஒரு பக்ஷத்தில் இருக்கட்டும் என்று எழுதினேன். ஆகையினால் அது தூஷணத்திற்கு விஷயமல்ல.

ராயம்பேட்டைஸ்வாமி அபிப்ராயப்படி ஆசார்ய ஶிஷ்யர்களுக்குக் காலவிஶேஷத்தில் ப்ரகாஶநாநுஸந்தாநங்கள் வ்யவஸ்திதங்களானால், தத்காலத்தில் க்ரந்தோபதேஶகாலத்தில் ஆசார்யஶிஷ்யர்கள் இருவரும் குருபரம்பரையை ஒரேவிதமாக அநுஸந்திப்பதற்கு ராயம்பேட்டைஸ்வாமி ப்ரமாணம் சொல்லவேண்டிவரும். அநேக ஆசார்யர்கள் க்ரந்தோப தேஶகாலத்திலும் ஆரோஹணரூபமாகவே குருபரம்பராப்ரகாஶநம் பண்ணுவது ஸுப்ரஸித்தமாயும் இருப்பதை ஸ்ரீராயம்பேட்டை ஸ்வாமி தெரிந்துகொண்டவர்தானே.

டி ஸ்வாமி, 'ஆசார்யவம்ஶோ ஜ்ஞேய: ஆசா ...... பகவத்த:' என்கிற ஶ்ருதியில், 'ஆ' என்கிற அவ்யயத்திற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் சொல்லக்கூடாது; முடிவு என்று தான் அர்த்தம் சொல்லவேணும்; ஏனென்றால், 'ஆசார்ய', 'வம்ஶ' என்கிற பதத்வயஸ்வாரஸ்யத்தில், 'ஆரப்ய' என்றும் பூர்வாவதி ஸ்வத: உபஸ்திதமென்று எழுதியிருக்கிறார். நிரூப பதமான ஆசார்யபதம் 'ஆவிர்போதி' என்று சொல்லப்படும் லக்ஷணம் பொருந்திய யாவரையும் சொல்லுமாகையினால் ஒரு வ்யக்தியைக் குறிப்பிடாது. அப்படி குறிப்பிட்டாலொழிய பூர்வாவதி ஸ்வத: உபஸ்திதமாகாது.

தவிரவும் இங்கு 'ஆசார்யஸ்ய வம்ஶ:' என்று ஏகவசநாந்த விக்ரஹம் செய்தால் இந்த ஆசார்யஶப்தம் தன் ஆசார்யனைக் குறிப்பிட்டாலும் குறிப்பிடலாம். இங்கு ஏகவசநாந்தவிக்ரஹம் செய்யக்கூடாது. ஏனென்றால், அப்போது மநுவம்ஶ, யதுவம்ஶ: என்கிற இடத்தில் போல் ஆசார்யவம்ஶ:, என்கிற இடத்திலும், ஆசார்யனுடைய புத்ரபௌத்ரபரம்பரையை

யோ அல்லது ஶிஷ்யப்ரஶிஷ்ய பரம்பரையையோ சொல்லவேண்டி வருவது ப்ரஸித்தார்த்தமாகும். அது ப்ரக்ருதாஸங்கதார்த்தமாகையினால் 'ஆசார்யாணாம் வம்ஶ:' என்று ஷஷ்டீபஹுவசநாந்தத்தோடு விக்ரஹம் செய்யவேண்டியது ந்யாய்யமாகும். ஏவம்ச, ஆசார்யர்களுடைய பரம்பரை ஜ்ஞாதவ்யமென்றதாயிற்று. அப்பரம்பரையில் ஈஶ்வரனும் ஆசார்ய கோடியில் சேர்ந்தவன் என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காக 'ஆபகவத்த:' என்று சொன்னது. இவ்விடத்தில் 'ஆ' பதத்திற்கு 'ஆரப்ய' என்றும், முடியவும் என்றும் இரண்டு அர்த்தமும் விவக்ஷிதம்தான். க்ரமத்தை விதிப்பதற்காக இந்த வாக்யம் ப்ரவ்ருத்தமல்ல. இப்படி பஹுவசநாந்த ஸமாஸம் விவக்ஷிதமென்பதையும் ஆசார்யபதம் பகவத்பர்யந்தமாயாவது அல்லது ஸ்வாசார்யபர்யந்தமாயாவது உள்ள ஸர்வாசார்யபரம் என்பதையும், 'ஆசார்யாணாம் அஸாவஸாவித்யாபகவத்த:' என்கிற ஶ்ருதியே வெளியிடுகிறது. ஆகையால் 'ஆசார்யவம்ஶ:' என்கிற பதத்வயத்தினால் பூர்வாவதி ஸ்வத: உபஸ்திதமாகாதென்று சொல்லலாம்.

யதிராஜ ஸப்ததியில் காணப்படும் அவரோஹண க்ரமம், ஆசார்யன் க்ரந்தோபதேஶகாலத்தில் செய்யவேண்டிய குருபரம்பரா ப்ரகாஶநத்தை த்ருடப்படுத்துவதாக ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறார். ஸ்ரீ தேசிகன் யதிராஜனை ஸ்துதிக்க யத்நித்தாரே யொழிய, க்ரந்த ப்ரவசநத்துக்கு இங்கு ஆரம்பித்தாரில்லை யென்பது ஸுஸ்பஷ்டமாகையினால், ஸ்வாநுஸந்தாந காலத்திலும் அவரோஹணக்ரமமும் ஸ்ரீதேசிகாபிமதமென்பது வெளியாகிறது.

இதன் மேல் ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி, பகவானையும் ஆசார்யனையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்குமிடத்தில் தான் இந்த க்ரமவிவக்ஷையென்று எழுதுகிறார். இப்படி நியமம் சொல்ல டி ஸ்வாமி திருவுள்ளம்தவிர வேறு ப்ரமாணம் தெரியவில்லை. ஸ்ரீ தேசிகன் குருபரம்பரையை ஸாதித்த வரையில் நடுவில் ஒருவரையும் விடாமல் ஸாதித்திருப்பதால், ஏன் இந்த இடத்திலும் க்ரமவிவக்ஷை செய்யக்கூடாது?

முண்டகோபநிஷத் சொன்னபடி அவரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநம் க்ரந்தோபதேசகாலத்தில் ஆசார்ய கர்த்தவ்யமாக அங்கீகரிக்கும் ஸ்வாமிக்கு, டி உபநிஷத்தில் விதிவாக்யம் இல்லாததனால், அதைக் கல்பிக்கவேண்டிவரும். இதைவிட, 'ஆசார்யவம்ஶோ ஜ்ஞேய:' என்கிற வாக்யமே அவரோஹணக்ரமாநுஸந்தாந விஷயத்திலும் விதாயகமாகலாம். புதிதாக விதிவசந கல்பநத்தைச் செய்வதைக் காட்டிலும் ஆரோஹண க்ரம விதாநத்துக்காக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட வாக்யத்திற்கே அவரோஹண க்ரம விதாயகத்வமும் அங்கீகரிக்கப்படலாம். தந்த்ரநிர்த்தேஶாதிகளை ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் அநேக ஸ்தலங்களில் அங்கீகரிக்கிறார்கள்.

ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி, 'ஆசார்யாத்3 தை4வ' என்கிற வாக்யம் அவரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்திற்கு விதாயகமாகக் கூடாதென்று ஸாதித்தால், முண்டகோபநிஷத்தோ, மற்ற எந்த வாக்யமோ அவரோஹண க்ரமத்தை விதிப்பதாகச் சொன்னால், அது அடியேனுக்கும் இஷ்டம்தான். க்ரந்தோபதேஶகாலத்தில் அவரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்தைத் தூஷிப்பது அப்ரமாணம் என்பதுதான் என் அபிப்ராயம். தத்காலத்தில் ஆரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநம் அப்ரமாணம் என்பதை ஸாராஸ்வாதிநீ ப்ரதர்ஶந பூர்வகம் ராயம்பேட்டைஸ்வாமியே எழுதியிருக்கிறார்.

தவிரவும், "ஆசார்யன் க்ரந்தப்ரவசந காலத்தில் அவரோஹணக்ரமமாக குருப்ரகாஶநம் பண்ணவேணும். ஶிஷ்யன் ஸ்வயமாக விமர்ஶிக்கும் போது ஆரோஹண க்ரமமாக அநுஸந்தாநம் பண்ணவேணு"மென்று ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி எழுதுகிறார். இது 'யதா2வத3ஸ்மிந் ஸ்தி2ரதீ4ர்யதா2 ஸ்யாத் ததா2 தா2 ஸத்3யஶ்ச வைஶத்3ய ... ஸம்ப்ரதா3யம்' என்கிற வாக்ய ஸ்வாரஸ்ய விருத்தம். இந்த வாக்யம் உபதேஶகாலத்திலிறே ஆசார்யனுக்குக் குருபரம்பராநுஸந்தாநத்தை விதிக்கிறது. இனி இந்த இடத்தில் 'ஸத்3யஶ்ச' என்கிற பதத்துக்கு ப்ரகாஶநம் அர்த்தம் என்று தாம் ஏற்படுத்தின வ்யவஸ்தார்த்தம் சொல்லில் 'ஸ ...... ஜுஷ்டம்' என்கிற இடத்தில் ப்ரகாஶநமும் அர்த்தமும் ஆகக்கூடாதா?

ஸ்ரீதேசிகன் 'ஆசார்யாத்' என்கிற ஶ்ருதிக்கு ஶிஷ்யாநுஸந்தாநம் தான் அர்த்தம்; ஆசார்யஸ்ய க்ருத்யத்வ ப்ரகாஶநம் அர்த்தமன்று" என்று ஓரிடத்திலும் அருளிச்செய்தாரில்லை. ப்ரகாஶநம் அநுஸந்தாந பூர்வக மில்லாமல உண்டாகாதாகையால் அநுஸந்தாநம் சொன்ன இடத்தில் ப்ரகாஶநமும், ப்ரகாஶநம் சொன்ன இடத்தில் அநுஸந்தாநமும் ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதம்தான். ஆகையினால்தான் 'ஶ்ரீமத்3 வ்யக்த ப்ரகாஶயந்' என்னும் ஶ்லோகத்தைத் தாம் ஶிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கும் ஸமயமல்லாத குருபரம்பராஸார க்ரந்தத்தில் நிபந்தித்தார்.

இங்கு ஸாரதீபிகா வ்யாக்யையில், 'ப்ரகாஶநம் அநுஸந்தாநத்தை விட்டு இராமையால், அநுஸந்தாநத்தற்குப் பக்தி பூர்வகத்வம் அர்த்தாத் ஸித்தமிறே.' என்று இவ்விரண்டுக்கும் அவிநாபாவம் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படியிருக்க, ப்ரகாஶநம் ஆசார்யக்ருத்யம் அநுஸந்தாநம் ஶிஷ்யக்ருத்யம் என்று சொன்னால், ஆசார்யன் அநுஸந்திக்காமலும் ஶிஷ்யன் வாயால் சொல்லாமலும் இருக்கவேணுமோ? என்று ஶங்கை உண்டாகிறது.

குருபரம்பராஸாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் அவரோஹண க்ரமத்தை அநுஸந்தித்திருக்கிறார் என்பதற்கு ஸமாதாநமாக, 'ஓதப்பட்டது' என்பதோடு

குர்வநுஸந்தாநப்ரகரணத்தை முடித்து விட்டதாகவும், மேல் குருபரம்பராப்ரகாஶநார்த்தம் ஸிம்ஹாவலோகந்யாயேந ஸர்வஜ்ஞநாயகம் குருபரம்பரையை அஸாதாரண்யேந ஆரம்பியா நின்று கொண்டு முதலில் ஈஶ்வரனைக்காட்டியருளினார் என்றும், இது முதலாக குருபரம்பராப்ரகாஶநார்த்தமாகையால் அவரோஹணக்ரமாநுஸந்தாநத்துக்கு ஸாதகமன்று என்றும் ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறார். இந்த ஸ்வாமி எழுதினபடி குருபரம்பராப்ரகாஶநமே இங்கிருந்தாலும், ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு க்ரந்தோபதேஶ ப்ரகரண மில்லாமையாலே அவரோஹணக்ரம லேகநம் எப்படி கூடும்? குருபரம்பராநுஸந்தாநமும் ப்ரகாஶநமும் பிந்ந கர்த்ருகமன்று என்றும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு க்ரமவிவக்ஷையில் தாத்பர்யநியமமில்லையென்றும் சொல்லும் எனக்கு ஏன் ஸங்கதமாகாது?

'லக்ஷ்மீநாத2 ஸமாரம்பா4ம்' என்கிற ஆழ்வான் அநுஸந்தாநத்துக்கு ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி வ்யக்திவிஶேஷ நிர்த்தேஶ பூர்வகாநுஸந்தாநத்தில் 'ஆசா ...... த்3' என்கிற ஶ்ருதிக்ரமநிர்ணயார்த்தம் ப்ரவர்த்திக்குமென்றும், மற்ற இடத்தில் ஔசித்யாநுஸாரியான இச்சையே நியாமிகை யென்றும் எழுதுகிறார். இப்படி நியமம் கல்பிப்பதற்கு ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி திருவுள்ளம் தவிர வேறு ப்ரமாணம் தெரியவில்லை. இதற்கு மேல் 'லக்ஷ்மீநாத2' வ்யாக்யாநத்தில், இது ஆழ்வான் அநுஸந்தாந க்ரமம் என்றும், 'அஸ்மதா3சார்ய ஸமாரம்பா4ம் யதிஶேகர மத்4யமாம்' என்று எழுதியிருப்பது மற்றவர்கள் அநுஸந்தாநம் என்கிற வ்யாக்யாநத்தை ஆழ்வான் பரம்பரையை அநுஸந்தித்தவர்கள் அநுஸரிக்கமாட்டார்கள். ஆழ்வான் அநுஸந்தித்த யதா ஶ்ருதக்ரமத்தைத் தூஷிக்காமல் இப்படியும் அநுஸந்திப்பார்கட்கு இது அநிஷ்டமுமன்று. இதனால் இந்த ஶ்லோகத்துக்கு வாத்ஸ்யாஹோபிலாசார்யர் செய்ததாக எழுதியிருக்கும் க்லிஷ்ட கல்பநவ்யாக்யாநமும் நத்தோத்தரமாய்த்து. ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் அஸ்மதா3சார்ய ப்ரப்ருதி பூர்வகம் த்யாகம் விவக்ஷிதமென்று ஆரம்பித்து, 'ஸர்வத்ர பரம்பராக்ரமேண ... ப்ருதி நிர்தே3ஶம் ... ' இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளால் ஶ்ருதியில் 'ஆ' பதத்திற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் ஸ்ரீஸூக்தி விபரீதம் என்று ராயம்பேட்டைஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறார். இது அடியேன் 'பகவானளவும் செல்ல' என்று அடியிலேயே எடுத்துக் காட்டினதோடு அதிகார்த்தமன்று.

இவ்விடத்திலும் மற்றை இடங்களிலும் ஸ்ரீ தேசிகன், பர்யந்தம் என்கிற அர்த்தத்தை 'ஆ' என்கிற அவ்யயத்துக்கு எழுதியிருக்கிறாரேயொழிய ஆரம்பார்த்தகத்வத்தைத் தூஷிக்கவில்லை. ஸ்ரீ தேஶிகனுக்கு ஶ்ருதி

யில் ஆரம்பார்த்தகத்வம் அநிஷ்டமானால் ஸாரவிவரணீ முதலிய க்ரந்த கர்த்தர்கள் அதைத் தூஷித்ததுபோல் ஏன் தூஷித்திருக்கக்கூடாது? ஸர்வஜ்ஞரான தேஶிகனுக்கு இந்த அர்த்தம் தோன்றவில்லை யென்று சொல்லலாமா? அக்காலத்தில் தென்னாசார்யர்கள் அவரோஹண க்ரமமாக '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், 'திருவருள் மால்' என்றும் அநுஸந்திப்பது ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு அநிஷ்டமானால் அதைத் தூஷிக்காமல் இருப்பரா? வாத்ஸ்யாஹோபிலாசார்யர், '[illegible]' என்னும் தனியன் கூரத்தாழ்வானுக்கு மாத்ரம் அநுஸந்தேயம்; மற்றவர்கள் '[illegible]' என்று அநுஸந்திப்பார்களென்று சொன்னதுபோல் ஸ்ரீதேசிகன் சொல்லியிருக்கக்கூடாதா? அல்லது '[illegible]' என்பதை ஸ்ரீ தேசிகன் அநுஸந்திக்கவில்லை யென்று சொல்ல ப்ரமாணம் உண்டா? ஆகையினாலும், மேல் எழுதப்போகிற ப்ரமாணங்களினாலும் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனுக்கு க்ரம விவக்ஷையில் இந்த ஶ்ருதிக்குத் தாத்பர்யம் சொல்ல இஷ்டமில்லை யென்று சொல்வது ந்யாய்யமாகும்.

இங்கு ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் த்யாநத்துக்குக் குருபரம்பரா ப்ரபத்தி பூர்வகத்வம் ஆவஶ்யகம் என்பதைச் சொல்வதற்காக இந்த ப்ரகரணத்தில் ரஹஸ்யாம்நாயத்தை எழுதினாரே தவிர [illegible] விதாநத்துக்காக எழுதவில்லை யென்பது, '[illegible]' என்கிற ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யத்தினாலும், '[illegible]' என்கிற உபஸம்ஹார வாக்யத்தினாலும், நடுவில் '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும் எழுதப்பட்டுள்ள வாக்யாந்தரங்களாலும் ஸித்தம்.

அவரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்தை யதிராஜ ஸப்ததியிலும் கீழ்ச் சொன்ன இடங்களிலும் அநுஷ்டித்துக் காண்பிக்கையினாலும் பூர்வாநுஷ்டாநத்தை தூஷிக்காததினாலும் முண்டகம் முதலான உபநிஷத் ப்ரஸித்தியை, ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி சொல்வதுபோல், ஆசார்யன் க்ரந்தோபதேஶ காலத்தில் குருப்ரகாஶந பரமென்று வ்யவஸ்தை பண்ணுததனாலும், இப்படி வ்யவஸ்தை பண்ணுவார்க்கு க்ரந்தோபதேஶ பிந்ந ஸ்தலங்களிலுள்ள அவரோஹண க்ரமத்துக்கு வேறுவழி கல்பிக்கவேண்டி வருவதாலும், 'விஷ்ணு ஸ்ரீ' முதலான அநாதியான ஸம்ப்ரதிபந்நாசாரமிருப்பதாலும் இங்கு 'ஶ்ரு' பதத்துக்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் தேசிகனுக்கு அபிப்ரேதந்தான்; விருத்தமன்று.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் குருப்ரம்பரா ப்ரபத்தி பூர்வகமென்னும் குருபங்தி ப்ரபதநம் என்னும் வாக்யத்தையும், இங்கு '[illegible]' '[illegible]' என்னும் பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தையும் பராமர்ஶித்தால் '[illegible]' என்னும் பதம் சரணாகதியைச் சொல்லலாமென்று எழுதினேன். வேறு அர்த்தமானாலும அநாஸ்தயா எழுதினதற்கு உத்தாரத்திலும் அநாஸ்தயா இருக்கலாம். சில ப்ரௌட வ்யாக்யாதாக்கள் தங்கள் ப்ரௌடதயை அவலம்பித்துப் பரமதத்தையும் அங்வாருஹ்ய வாதமாய் எழுதுவது உண்டாகையால், இங்கு ப்ரகாஶநாநுஸந்தாந விபாகங்கள் சில க்ரந்தஸ்தங்களானாலும் விரோதமில்லை. இப்படியில்லாவிட்டால் சில நாளைக்கு முன் ராயம்பேட்டை ஸ்வாமியால் 'ஆங்காரங்கள் சார்ங்கம் சங்காக' என்கிற பாசுர வ்யாக்யாநமான ஸாராஸ்வாதிநீ முதலிய வ்யாக்யாநத்தில் ஷோடஶாயுத ஸ்தோத்ர விருத்தமாக 'ஸாத்விகாஹங்காரம் ஶங்கம், தாமஸாஹங்காரம் ஶார்ங்கம்' என்றும் எழுதியிருப்பது எப்படி ஸங்கதமென்று கேட்கப்பட்டிருந்த ப்ரஶ்நத்துக்கு வேறு என்ன ஸமாதாநம் சொல்லக்கூடும்?

ஆகையினால் இல்லாத நியமங்களை ஏற்படுத்தி அநேக ப்ரமாணங்களுக்கும் ஆசாரங்களுக்கும் விரோத பரிஹாரத்துக்கு ஶ்ரமப்படுவதைக்காட்டிலும், நியம விபாகத்தை ஏற்படுத்தாமல் இருப்பது '[illegible]' என்கிற ந்யாயத்துக்கு ஒத்ததாகும்.

புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

				ரூ.	அ.	பை.
வேதாந்ததீபிகை ஸம்புடம்	III	...	...	2	0	0
Do	V	...	...	2	0	0
Do	VI	...	...	2	0	0
Do	VII	...	...	3	0	0

1916-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாஸத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸதஸ்ஸின் சாயா படம் (Group Photo) விலைக்கு அகப்படும். காபி ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2. படத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்ஶிகளுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

மதராஸ்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

1916 - 17 - ம் ஸாத்திய வர்ஷாந்த அறிக்கை.

அங்கத்தினர் ஸங்க்யை :—(வர்ஷ ஆரம்பத்தில்)

முதல் வகுப்பு அங்கத்தினர்	49
இரண்டாவது வகுப்பு ,, ...	120
ஷை. வகுப்பில் ஸார்வத அங்கத்தினர் ...	1
ஆக ...	170
ஸபையின் அங்கத்தினராக இல்லாமல் தீபிகையை மட்டில் க்ரயத்துக்கு வாங்கிக்கொண்டவர்களின் தொகை.	178
ஆக ...	348
ஆனரெரி மெம்பர் ...	10

(வர்ஷம் முடிவில்)

முதல் வகுப்பு அங்கத்தினர்	51
இரண்டாவது வகுப்பு ,, ...	255
ஷை. வகுப்பில் ஸார்வத அங்கத்தினர் ...	1
ஆக ...	307
தீபிகைச்சந்தாதாரர் ...	3
ஆக ...	310
ஆனரெரி மெம்பர் ...	9

எக்ஸிக்யுடிவ்போர்ட் :— வர்ஷாரம்பத்தில் இவர்களின் தொகை:—32; இவர்களுள்,

ஸபாத்யக்ஷர்	1
உபஸபாத்யக்ஷர்	2
கார்யதர்ஸிகள்	2
மற்றை அங்கத்தினர்	27

சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் நடைபெற்ற வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில், இவர்களுள் 2 - பெயர் நீங்கலாக மற்றை 30 - பெயரும், அவர்களுடன் இன்னும் 6 - பெயரும், ஆக 36 - பெயர்கள் இவ்வர்ஷத்தின் போர்டார்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். தவிரவும், அந்த ஸங்கத்திற் செய்யப்பட்ட புதிய நியமப்படி, ஸார்வத அங்கத்தினராயுள்ள ஒருவரும் போர்டில் இருக்கும்படி ஸம்பவித்தது. ஆக, போர்டார்களின் தொகை 37 - ஆக இருந்தது. வர்ஷம் முடிவில், இவர்களுள் 5 - பெயர் வர்ஷச் சந்தாவைச் செலுத்த இஷ்டமில்லாதவர்களாக இருந்தபடியால், அவர்களுடைய பெயர் எடுபட்டுப்போக, போர்டாரின் தொகை 32 - ஆக இருக்கிறது.

இவ்வர்ஷத்தில் இவர்கள் 5 - தடவை சேர்ந்தார்கள். ஸபைக்கு உரிய பல விஷயங்களைப்பற்றி ஆலோசித்துக் கார்யதர்ஸிகளுக்கு வேண்டுவதான உதவிபுரிந்ததுடன், கார்யதர்ஸிகளாற் செய்யப்பட்டு வரும் வரவு செலவுகளையும் பரிஸீலநம் செய்து, அவர்களால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட கணக்குகளையும் அங்கீகரித்து வந்தனர்.

உபந்யாஸங்கள் :—சென்ற ஸாத்து அறிக்கையில்; 'த்ரவ்யக் குறைவினாலும், இன்னும் சில அஸௌகர்யங்களாலும் ஸரியானபடி உபந்யாஸங்கள் நடைபெறவில்லை' என்று விஜ்ஞாபநம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்தக் குறையை நீக்கவேண்டுமென்று எழும்பூர் ஸ்ரீ. உ.ப. பி. ஆர். க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி, தநிகரான தம்முடைய ஸுஹ்ருத் ஒருவரிடமிருந்து உபந்யாஸார்த்தமாக ரூ 50 - சேகரித்துக் கொடுத்தார். இந்த உபந்யாஸங்கள் வ்ருத்தியடைய வேண்டுமென்று மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ. உ.ப. எஸ். வரதாசார்யர் ஸ்வாமி தாமே ரூ. 20 - கொடுத்தார். இந்த 70/- ரூபாயைக் கொண்டு, இந்த ஸம்வத்ஸரத்தில் 13 -

உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்பட்டன. ஸ்ரீ. உப. திருக்குடந்தை சதுஶ்ஶாஸ்த்ர வித்வான் சேஷாசார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உப. வித்வான் இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உப. பகவத் விஷயம் சேட்லூர் நரஸிம்ஹா சார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸ்வாமி முதலிய வித்வான்கள் க்ருபையுடன் இந்த விஷயத்தில் அந்வயித்து, இந்தக் கைங்கர்யத்தைப் பூர்த்தி செய்து வைத்தார்கள். ஸ்ரீ பாகவதம் ஶ்ருதிகீதையைப்பற்றி 7 - உபந்யாஸங்களும், இன்னும் நமது மதஸம்பந்தமான அநேக விஷயங்களைப்பற்றிப் பல உபந்யாஸங்களும் நடைபெற்றன. ஆனால், இந்த உபந்யாஸங்களெல்லாம் ஒரே இடத்திலேயே (மயிலாப்பூரிலேயே) நடக்கும்படி ஸம்பவித்தது. இம்மாதிரியான உபந்யாஸங்களைப் பற்பல இடங்களில் பற்பல பண்டிதர்களைக்கொண்டு நடத்தி, அவைகளின் வழியாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தைத் தழைக்கச்செய்ய வேண்டுமென்பது போர்டார்களின் முக்யமான நோக்கம். அதற்கு அபேக்ஷிதமான ஸஹாயத்தை ஆஸ்திக ப்ரபுக்கள் செய்ய வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வார்ஷிக மஹாஸங்கம் :— சென்ற 1916ஸு, டிஸம்பர்மீ 27, 28, 29 - ம் தேதிகளில் சென்னை, மயிலாப்பூரில் 6 - வது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம் நடைபெற்ற விஷயமும், அதைப் பற்றிய மற்றை அம்ஶங்களும் ஏற்கெனவே ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பல வைதிக வித்வான்களும் லௌகிக ஆஸ்திகர்களும் அதை அலங்கரித்து அதன் நிஷ்பத்தியை ஸம்பாதித்து வைத்தார்கள்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை :—யதாபூர்வம் இந்தப் பத்ரிகை நடத்தப்பட்டு வருகிறது. ஸபையின் அத்யக்ஷரான ஸ்ரீ. உப. திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர் ஸ்வாமியே அதன் ஸம்பாதகராக இருந்துவருகிறார். தமிழில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டு, அதீந்த்ரியமான அத்யாத்ம விஷயங்களைப்பற்றிப் போதிப்பிக்கும் பத்ரிகைக்கு எவ்வளவு ஸஹாயம்இக்காலத்தில் ப்ராப்யமாக இருக்குமோ அவ்வளவு ஸஹாயமும் அதற்குக் கடித்துவருகிறதென்றேசொல்லக்கூடும். சென்ற வருஷத்தில் அதன் வரும்படியே அதன் செலவுக்குப் பர்யாப்தமாக இருந்தது என்பதே எல்லாருக்கும் ஓர் ஆநந்தஹேது.

உபஸபைகள் :—இந்த வருஷத்தில் திருப்பதியில் ஏற்பட்டிருந்த ஸபை ஒன்றே இதற்கு உபஸபையாக இருந்தது. ஸபையின் 21 - வது நியமப்படி அது அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் அங்கத்தினருக்கும் தீபிகை ரூ. 2/-வீதம் கொடுக்கப்பட்டுவந்தது. ஆனால், ப்ரக்ருத வருஷத்தில் அவர்களிடமிருந்து அவர்களுடைய ஸபை ஸம்பந்தமான ஒரு அம்ஶத்தைப்பற்றியும் ஸமாசாரம் கிடைக்கவில்லை. பல தடவைகளில் எழுதப்பட்ட பல கடிதங்களுக்குப் பதிலாக வர்ஷாந்தத்தில் ரூ. 25/-மணியாடர் மாத்திரம் கிடைத்தது. அதன் விவரமும் மற்றை அம்ஶங்களும் அஜ்ஞாதங்களாகவே இருக்கின்றன.

வரவு சேலவுகள் :—		ரூ. அ. பை.
வர்ஷாரம்பத்தில் கையிருப்பு		207 - 9 - 9
வர்ஷத்தில் வரவு ...	... ...	1133 - 3 - 0
	ஆக ...	1340 - 12 - 9
	செலவு	1135 - 1 - 2
	இருப்பு	205 - 11 - 7
வார்ஷிக மஹாஸங்கத்திற்காக வசூல் செய்யப்பட்ட தொகை ...	... ...	890 - 10 - 0
	அதன் செலவு	665 - 5 - 7
	இருப்பு	225 - 4 - 5
உபந்யாஸ ஸம்பந்தமாக வசூல் செய்யப்பட்ட தொகை ...	... ...	70 - 0 - 0
	செலவு	69 - 12 - 0
	இருப்பு	0 - 4 - 0
ஆக வர்ஷாந்தத்தில் மொத்தம் இருப்பு	...	431 - 4 - 0

இதன் விவரம் ஆடிடருடைய அறிக்கையுடன் அடுத்தபக்கத்தில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

Sri. V. S. Sabha,

Abstract of Receipts and Disbursements for the Year ending 30th September, 1917.

Receipts

No.	Particulars	Rs.	A.	P.	Rs.	A.	P.
	Opening balance ...				207	9	9
1	Subscription :—				1012	14	0
2	Sri Vedanta Dipika ... Subscription 3×3= 9 0 0 Do (arrears) 6×2=12 0 0	21	0	0			
	Recovery of Postage ...	18	9	0			
	Sale of back numbers ...	31	12	0			
	Advertisements ...	15	0	0			
	Sale of reprints ...	9	0	0	95	5	0
3	Pandit Sambhavam Fund ...				70	0	0
4	Conference Donations ...				890	10	0
5	Suspense account (amount received from the Tirupati Branch kept in suspense for want of details)				25	0	0
					2301	6	9

Disbursements

No.	Particulars	Rs.	A.	P.	Rs.	A.	P.
1	Sri Vedanta Dipika :—						
	1. Printing ...	337	2	9			
	2. Paper ...	290	13	6			
	3. Carriage hire ...	10	10	0			
	4. Binding ...	21	2	0			
	5. Gum Paste ...	0	11	9			
	6. Postage ...	129	11	3			
	7. Cooly ...	6	2	3			
	8. Proof reading ...	69	0	0	865	5	6
2	Printing Charges ...				41	4	0
3	Postage and Telegram ...				32	5	4
4	Clerical Charges ...				168	0	0
5	Stationery and Books ...				5	7	4
6	Furniture ...				6	4	0
7	Pandits remuneration ...				5	3	0
8	Pandit Sambhavana Fund ..				69	12	0
9	Conference Expenses ...				665	5	7
10	Advance recoverable (Reprinting address from Sri. V. Dipika) ...				11	4	0
	Total ...				1870	2	9
	Closing balance ...				431	4	0
	Grand Total ...				2301	6	9

Sri. V. S. Sabha
Mylapore, 20-10-17.

Audited & found correct,
P. S. Rangaramanuja Iyengar,
Auditor. 13-12-17.

S. Vasudevacharriar.
T. Kothandarama Iyengar.
Secretaries. 20-10-17.

MYLAPORE,

13th December, 1917.

To,

The Secretaries,

Sri V. S. Sabha,

Mylapore.

Sir,

In accordance with the resolution of the Board communicated to me in your letter of the 21st of August last, I have the pleasure of submitting my Audit Report on the accounts of the Sabha for the year ending 30th September, 1917.

I have satisfied myself that the accounts are kept correctly, by checking the receipts, counterfoils, disbursements, vouchers with the Cash Book, as also the postings of the Personal and Impersonal Ledgers of the Sabha.

The Statements of Receipts and disbursements for the year as exhibited by the Secretary is correct. The State of affairs of the Sabha on the last day of the year can be better gauged and the members will be in a better position to understand the real situation if a Balance sheet and a Profit and Loss Account for the Vedanta Dipika be prepared and certified to by the Auditor at least for the information of the members of the Board though not for publication along with the Annual Report. I would have myself done the work had it not been for the fact that there had already been much delay in my Audit owing to my ill-health and subsequent absence from town.

Receipts and Disbursements Statement:- This statement is supposed to show the accounts of the Vedanta Dipika separately as per Rule 21 of the Sabha Rules and as such item (2) in

the Receipt side and item (1) in the Disbursement side are headed Sri Vedanta Deipika. As it is, the statement shows a loss of Rs. 770—0—6 (865—5—6 minus Rs. 95—5—0) during the year owing to the publication of the Dipika: but that should not be taken as the real state of affairs, The subscription to the Dipika should be taken as Rs. 3/- for non-member subscribers and Rs. 2/- for all the members(First and Second Class) as is implied in the same rule 21 of the Sabha. Thus the receipts for Vedanta Dipika will be increased by at least Rs. 637 (Rs. 612 for the 306 members and Rs. 25 for the Tirupati Section now held under SuspenseAccount) as well as by the arrears of subscription to be collected as Assets recoverable. Half the clerical charges at least should also be debited to this account. Considering the high prices of paper ruling in the market the result achieved by the publication of the Sri. V. Dipika is most creditable to the Board and specially to the Secretary who has so economically managed the concern.

On the whole the accounts are neatly and satisfactorily kept. Certain minor irregularities noticed in the course of Audit are embodied in the Note to the Secretary for his information and necessary action.

I thank the Board for the honour done in appointing me to Audit the accounts of the Sabha and Mr. S. Vasudevachariar for his kindness and courtesy. I should also thank the clever accountant of the Sabha Mr. C. V. Govindachariar for the willing assistance rendered to me during my Audit.

Yours faithfully,
P. S. Rangaramanuja Iyengar
Auditor.

ஸ்ரீ:.

சில விசேஷ குறிப்புகள்.

(1)

திருக்குடந்தை ஸ்ரீ சித்தண்ணா ஸுந்தர தாதாசார்யர்.

திருக்குடந்தை ஐயங்கார் வீதியில் பஹு காலமாக அதி ப்ரஸித்தியுடன் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ சித்தண்ணா ஸுந்தர தாதாசார்யர் என்னும் ஸ்வாமி, சென்ற மார்கழிமீ 24-உ திங்கள் கிழமை திநம் பரமபதத்தை அடைந்தார் என்று கேட்டு நாம் மிகவும் துக்கிக்கிறோம். அந்த ஸ்வாமியின் யோக்யதையையும் கல்யாண குணங்களையும் ஸாக்ஷாத்தாக நாம் அநுபவிக்காமலிருந்த போதிலும், கர்ணாகர்ணிகமாக அவைகளைப்பற்றி பஹுஶ: கேட்டிருக்கிறோம். இந்த ஸ்வாமிக்கு அநந்தஶயநம் முதலான பல விடங்களில் அநேக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஶிஷ்யர்கள் இருக்கிறார்களென்றும், இவ்விடங்களிலும் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவரை ஆசார்யத்வேந வரித்து ஆத்மோஜ்ஜீவந உபாயாநுஷ்டாநாதிகளை இவர் த்வாரா செய்துகொண்டிருக்கிறார்களென்றும், அநேக மஹாராஜர்களால் பஹு ப்ரகாரமாக இவர் ஸம்மாநிக்கப்பட்டவரென்றும், யோக்யதா விஷயத்திலும் கர்மாநுஷ்டாநாதிகளிலும் அஸத்ருஶராக எழுந்தருளியிருந்தாரென்றும் நமது ஆப்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அம்மாதிரியான வைதிகஶிரோமணி இந்தவிபூதியை விட்டு அந்தர்தாநத்தை அடைந்து விட்டாரென்பது தான் நமது ஶோகத்தின் ஹேது. உண்மையாகவே, ஜகத்தின் ஸ்திதி, இப்படிப்பட்ட ஸாத்விகர்களின் ஸத்தையை ஆஶ்ரயித்தே நிற்கிறது. அவர்கள், ஜகதுஜ்ஜீவநத்திற்குக் காரணமாகத் தென்படும் எவ்வித பாஹ்ய வ்யாபாரத்தையும் செய்யாமல் கேவலம் நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை ஆஶ்ரயித்தவர்களாக எழுந்தருளியிருந்த போதிலும், அவர்களுடைய ஸாந்நித்யமே ஜகத்திற்கு அஸாதாரணமான பரிஶுத்தியைச் செய்து கொண்டு ஜநங்களுக்கு சித்த

பக்தியையும் ஸந்மார்க்க ப்ரவ்ருத்தியையும் ஜநிப்பிக்கின்றது என்பதை எல்லாரும் உணர்ந்திருக்கலாம்.

ஸுகிம்விதவி ஸம்வத்ஸரை: ஸவ்தே ஶ்ரேயஸே ந்ருணாம்।
தஸ்மாத் கிம்வி த்ருவம் வேதிக ஶ்ரேய தே ஜந:॥

இம்மாதிரியான மஹாந்களுடைய நிர்யாணத்தினால் ஜகத்துக்கு ஸம்பவிக்கும் க்ஷோபத்தை அபார கருணாநிதியாயுள்ள ஸ்ரீபகவானே, ப்ரகாராந்தரத்தினால் நிவ்ருத்திப்பான் என்னும் நம்பிக்கை தான் நமக்கு ஆஶ்வாஸ ஜநகம்.

(2)

கொடியாலம் ஸ்ரீ ஶேஷாத்ரி ஐயங்கார்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் அத்யந்தம் ஆஸ்திகராகவும் அதிமாத்ரம் தர்மத்தில் அபிநிவிஷ்டராகவும் ஸாத்விகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாருக்கும் மஹோபகாரகராகவும் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடியையே தஞ்ஜமாக ஆஶ்ரயித்தவராகவும் எழுந்தருளியிருந்த கொடியாலம் ஸ்ரீஶேஷாத்ரி ஐயங்கார் என்னும் ப்ரபுவும் சென்ற மார்கழி மாஸம் ஆரம்பத்தில் பரமபதத்தை அடைந்து விட்டாராம். இதுவும் மிக்க ஶோகத்தற்கு ஹேதுவாகின்றது. 'ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யு:' என்கிறபடி பிறந்தவருக்கெல்லாம் இறப்பு நிஶ்சயமேயாயினும், நல்லோர்கள் நஷ்டரானால் மநஸ் வ்யாகுலத்தை அடைவது ஸஹஜமே. ஸ்ரீரங்கத்தில் தநிகரான ப்ரபுக்கள் பலர் இருக்கையிலும், இவருடைய அஸாத்ருஶமான ஆர்ஜவம் ஔதார்யம் முதலிய குணங்களால் இவருக்கே மிக்க ப்ரஸித்தி உண்டாயிற்று. ஶத்ருக்கள்கூட விஶ்வஸிக்கும்படி அவ்வளவு பாபபீருவாக இருந்தார். மாநாவமாநங்களைத் துல்யமாகவும் ஜகத்தை த்ருணம்போலவும் பாவிக்கும் துஷ்டர்கள்கூட இவரைக் கண்டால் சற்று அஞ்சியே நடப்பார்கள். ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸந்நிதியின் தர்மகர்த்ருத்வத்தில் இவருக்கு பஹுகாலமாக அந்வயமுண்டு. இதர ஸ்தலங்களிற்காட்டிலும் அந்தத் தேவ ஸ்தாநத்தில் தர்மம் அதிக த்ருப்திகரமாக நடந்து வந்ததற்கு இவருடைய ஸம்பந்தமே முக்கியமான காரணம். ஆஸ்திக்ய புத்தியும் வைதிக மார்க்கத்தில் நோக்கும் இவருக்கு த்ருடமாக இருந்தன. பாப

மார்க்கமென்பதைச் சற்றேனும் அறியாத ஶுத்தமான வ்யக்தி. ஸ்ரீபகவாந் அவர் விஷயத்தில் பூர்ணமான அநுக்ரஹத்தைச் செய்வாரென்றே நம்புகிறோம். இரண்டு வர்ஷகாலமாக நமது ஸபையில் இவர் கார்ய நிர்வாஹகத்வ ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றிருந்தார். அவருடைய ஸம்பந்தத்தால் நமக்கு ஒரு ஏற்றமும் ஜநித்திருந்தது. அப்படிப்பட்டவருடைய வியோகம் நமக்கு நேர்ந்ததும் பகவத் ஸங்கல்பமே.

மயிலாப்பூர்,
தைமீ 1௳.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவதாஸ:.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஏழாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

மதிராஸ் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ப்ரவ்ருத்தியின்பேரில் ப்ரதி ஸம்வத்ஸரம் நடைபெற்று வரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸங்கமானது, இவ்வர்ஷத்தில், தஞ்சாவூருக்கு ஸமீபத்திலுள்ள திருக்கண்டியூர் என்னும் திவ்ய தேஶத்தில் சென்ற மார்கழி மாஸம் 12, 13, 14-ம் தேதிகளில் (1917 டிஸம்பர் 26, 27, 28) மிகச் சிறப்புடன் நடைபெற்றது. கதவர்ஷம் போலவே இந்த வர்ஷத்திலும் அநேக வைதிக லௌகிக ஆஸ்திகர்கள் அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்து, ஸங்கஸம்பந்தங்களான ஸகல கார்யங்களையும் மிகுந்த ஶ்ரத்தையுடன் நிர்வஹித்து வந்தார்கள். இவ்வர்ஷத்தின் ஆதித்யத்தை ஏற்றுக்கொண்ட திருவையாறு ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸபையார் இது விஷயத்தில் எடுத்துக்கொண்ட ப்ரிஶ்ரமம் இவ்வளவுதான் என்று பரிச்சேதிக்கக் கூடாததாகவே இருந்தது. அப்யாகதர்களாயிருந்த பாகவதர்களை உபசரிப்பதில் அவர்களுக்கு இருந்த உத்ஸாஹம் அங்கு வந்திருந்த எல்லாருக்கும் மிக்க ஆநந்தத்தை விளைவித்தது. நிர்மல மநஸ்கர்களாய் கைங்கர்யத்

தில் மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் ஒன்று சேர்ந்த இந்தப் பாகவத ஸம்ருத்தியும், '[illegible]' என்கிறபடி பகவத் ஸம்பத்தமான கதா ப்ரவசநத்தில் அதிமாத்ரம் ஆநந்தத்துடன் அந்தஸங்கத்தை அலங்கரித்த வித்வத்கோஷ்டியும், அந்தப் பகவத் கதைகளைக் கேட்பதில் அத்யந்தம் குதூஹலிகளாய் அங்கு சேர்ந்திருந்த ஆஸ்திக ச்ரோதாக்களின் பெருமையையும், யது ஸார்வ பௌமனுக்ருதமடியாக அக்காலத்தில் ஸ்ரீ ஹரசாபஹரன் அவ்விடத்தில் கண்டருளின உத்ஸவ ஸம்பத்தும், இவை யெல்லாம்

"[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥"

என்னும் ஸ்ரீ ஸூக்தியின் அர்த்த தத்வத்தை நன்றாக நிரூபித்தன. உண்மையாகவே, அங்கு ஸந்நிஹிதர்களாயிருந்த பலருடைய மனத்தில், அக்காலத்தில், 'இந்த ஸம்பத் மூன்று திநங்களுடன் முடிந்துவிடுகிறதே! ஸதா சௌரிசிந்தா அபிமுகர்களான இந்த ஜந ஸம்வாஸமாகிற ச்ரேயஸ்ஸை எப்பொழுது சாச்வதமாக நாம் பெறப்போகிறோம்?' என்னும் எண்ணும் உதித்ததென்றே சொல்லலாம்.

சென்ற ஸம்வத்ஸரத்தில் செய்திருந்த வ்யவஸ்தைப்படி இந்த ஸங்கம் இவ்வர்ஷத்தில் ஸ்ரீ காஞ்சீபுரத்தில் சேர்ந்திருக்க வேண்டியது. ஆனால், அவ்விடத்தில் வைஷம்யஸ்ஸான சில அநுபபத்திகள் ஸம்பவித்துவிட்டபடியால் ஸ்தலாந்தரத்தைப் பற்றி ஆலோசிக்கும்படி நேர்ந்தது. 'எவ்விடத்திற்குப் போகலாம்? இந்த ஆதித்யத்தை யார் ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறார்கள்?' என்று ஸபாப்ரவர்த்தகர்கள் சிந்தா க்ரஸ்தர்களாயிருந்த காலத்தில், ஸ்ரீ ஹரசாபஹரன், தஞ்சாவூர் ஸ்ரீ. உப. கோதண்டராம ஐயங்காரையும் திருவையாறு ஸ்ரீ. உப. வேதாந்தாசார்யரையும் நிமித்தமாகக்கொண்டு அந்தச் சிந்தையை நிவ்ருத்திசெய்து கீழ்ச்சொல்லியிருக்கிறபடி இந்த ஸங்கத்தைத் தானே உகந்தருளினான்

இதன் வைதிக ஸம்பத் ஒரு விதத்திலும் லோபத்தை அடையக்கூடாதென்று போல, வைதிக வித்வான்களுள் மிக ப்ரஸித்தரான திருக்குடந்தை ஸ்ரீ உப. சேஷாசார்யருடைய அக்ராஸநாதிபத்யத்தையும் அதற்கு ஸம்பாதித்து வைத்தான். அந்த ஸ்வாமியின் ஸாந்நித்யமும் அவரால் செய்யப்பட்ட சிறந்த உபந்யாஸமும், அந்யதா, நமக்கு துர்லபங்களாகவே நேர்ந்திருக்கும். ஸ்ரீ. உப. புது அக்ரஹாரம் ஸ்ரீநிவாஸ மாதவாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. வாஜபேயம் வீரராகவ தாதாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. ஸ்வச்சந்நம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர், ஸ்ரீ.உப புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. நவநீதம் கிருஷ்ணமாசார்யர் ப்ரப்ருதிகளான வைதிக பண்டித ரத்நங்களுடைய கடாக்ஷம் இந்த ஸதஸ்ஸுக்கு ஸம்பவித்ததும் ஸ்ரீஹர சாப ஹரனுடைய அநுக்ரஹமே. மேன்மேல் இந்த வைதிக ஸ்ரீ அபிவ்ருத்தமாகி இந்த ஸதஸ், வைதிக ப்ராதாந்யத்தைப் பெறவேணுமென்பதுதான் அதன் ஹிதத்தை இச்சிக்குமவர்களின் ஹார்த்தமான ப்ரார்த்தனை.

சென்ற ஸம்வத்ஸரத்தில் இந்த ஸங்க ஸம்பத்தமாக ஒரு வித்வத் ஸதஸ் உபக்ரமிக்கப்பட்டது என்பது தீபிகாபிமாநிகளெல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். நமது வைதிக வித்யாபிவ்ருத்தியே அந்த வித்வத் ஸதஸ்ஸின் முக்கியமான நோக்கமானதால், இந்த ஸம்வத்ஸரத்தில் அந்த ஸதஸ்ஸை சில பரிகணிதர்களான பரீக்ஷகர்களைக்கொண்டு பரீக்ஷா ரூபகமாக நடத்தி வித்வான்களுக்கு ஸம்மாநம் செய்தால் வித்யா ப்ரசாரம் நன்கு ஸம்பவிக்குமென்று எண்ணி ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் அந்தமாதிரி ஒரு நிர்ணயத்தைச் செய்தார்கள். அதை அநுஸரித்து ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தில் ஒரு பரீக்ஷை நடத்தப்பட்டது. ஏழு வித்வாந்கள் அதில் பரீக்ஷ்ய கோஷ்டியில் அந்வயித்தார்கள். அவர்களுக்கு யதோசிதம் ஸம்மாநங்களும் செய்யப்பட்டன. போதுமான அர்த்தம் கிடைக்காததால்தான் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் மாத்ரம் இவ்வர்ஷத்திய பரீக்ஷை ஸங்குசிதமாக இருந்தது. வருகிற ஸம்வத்ஸரத்தில் வைதிக வித்யை முழுவதிலும் பரீக்ஷையை நடத்தி வித்வான்களுக்குப் பூர்ண ஸம்மாநம் செய்யும்படியான யோக்யதையை ஸ்ரீ பகவான் ஸங்கல்பிப்பன் என்று நம்புகிறோம்.

ப்ரக்ருத ஸங்க விஷயமாக, அதன் ஸகல பாரத்தையும் வஹித்து அதை நிர்விக்நமாக நடத்திவைத்த ஸுஹ்ருத்துக்களான திருவையாறு, தில்லஸ்தாநம், புது அக்கிரகாரம், கல்யாணபுரம், ராயம் பேட்டை, திருக்கண்டியூர் முதலிய திவ்யதேஶத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமிகளெல்லாருக்கும் நம்முடைய க்ருதஜ்ஞதாவிஷ்கரணத்தை பஹுதா நாம் செய்கிறோம். அதை அவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றி, ஜ்ஞாநதோ வா அஜ்ஞாநதோ வா ஏதாவது அபசாராதிகள் ஸம்பவித்திருந்தால் அவைகளை க்ஷமித்து க்ருபையுடன் ஸப்யர்களெல்லாரையும் அநுக்ரஹிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஸங்கத்தைப் பற்றிய மற்றை அம்ஶங்களும் ஸங்கத்தில் பண்டிதர்களாற் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸங்களும் தீபிகையில் க்ரமஶ: ப்ரசுரம் செய்யப்படும். இந்த ஸஞ்சிகையில், அக்ராஸநாதிபதியின் உபந்யாஸத்தில் ஒரு பாகம் மாத்ரம் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

மயிலாப்பூர்,
பிங்கள ௵
தை ௴ 1௳

ஸ்ரீ. வாஸுதேவதாஸ:.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:.

அஸ்மத் குருப்யோ நம:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம்.

ப்ரஹ்மாதிமஹத்தேவைரவிஜ்ஞேயஸ்வரூபவைபவ
ஸ்வைர்வேதை: யோ ப்ரஹ்மேதி ஈயதே ஜ்ஞாநரூபிணாம்
நித்யஶ்ரீ: ஶ்ரீமதா ராமாநுஜார்யேண கருணயா க்ருஷ்ணேந ஸம்வர்த்திதா ஜீயாத்வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயஸம்பதா ஸா கல்பவல்லீ சிரம் ॥

ஶ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்த ஸமாஹ்ருதஸுவித்யயா । ஜ்ஞாநாநந்தாமலாநந்தஸம்பூர்த்திஸமுஜ்ஜ்வலம் ॥ வேதவ்யாஸமுகாநேகமுநிஸ்வாந்தஸரோஜகம் । ஸாக்ஷாத்க்ருதிப்ரபாவாய யோகிவம்ஶஸமுத்பவ: ॥ ஶேஷாத்ரிநாதஸோமார்யவ்யாக்யாதி ஶ்ரீவைஷ்ணவமதப்ரியம் । ஸம்யக்வைகுண்டவாஸஸ்ஸந்தோஷ: க்ஷந்தவ்யம் ந்யூநதாதிகம் ॥

இந்த வைதிகவிபுத ப்ரஸாதங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்த மஹாஸமுத்ரத்தில் அநபிஜ்ஞனான அடியேன் ப்ரவேஶநம் வஹிக்க அநர்ஹனாக இருந்தபோதிலும் மஹாராஜ ஸந்நிதியில் போலே ஸத்புருஷர்களுடைய நியமநமஹிமோபஶக்திகளாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்த மஹிமையைப்பற்றி ஸங்க்ரஹமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ந்யூநாதிரேகங்களை க்ஷமிக்க ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தமென்கிற ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமானது "த்ருஷ்டேஷு பஹுஶாஸ்த்ராவாதநாஸ்திக விஷயே ஶாரீரகஸ்யாநவாபாய ஶாஸ்த்ரேணைவாவஸேயே விஹதி விரஹிதே நாஸ்திகப்ரஹாணாய - நாயோபஜ்ஞம் ப்ரபத்தம் பஹுவிதம் யாமுநேயப்ரபந்தே த்ராதம் ஸம்யங் யதீந்த்ரைரிதமகில தம:கர்ஶநம் தர்ஶநம் ந:" என்று ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகரருளின திருவேங்கடமுடையா னருளிச் செய்தபடியே "ஶ்ருதி: ப்ரத்யக்ஷமைதிஹ்யம் அநுமாநஶ் சதுஷ்டயம்" என்று ஶாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரத்யக்ஷாநுமாநஶப்த ப்ரமாணங்களுடைய ஆநுகூல்யத்திலும் - ப்ரமாண லக்ஷண ப்ரமேயலக்ஷண ப்ரமாத்ருலக்ஷணங்களாலும் "மேயம் விஷ்ணுர் வேதவாதாஸ்து மாநம் மாதார: ஸ்வப்ரமாஹஸ்ஸுரீணா ஸ்துதிமநீஷா: - ஏகம் ஶேஷாஶேஷிபாவம் ப்ரதீத: கீர்த்யந்தேவம் நேதவிஷ்டைர்விதந்த்யை:" என்கிறபடியே மிகவும் ஶ்ரேஷ்டமானது.

ப்ரமாணலக்ஷணமாவது - ப்ரமாணாந்தராவிரோத தோஷாஜந்யத்வ - ஸஜாதீய ப்ரமாணைக கம்யத்வ - ஸமீசீநதாத்பர்யாநுக்ரஹரூபமாக நான்கு விதமாகவும், ஶப்தரூப ப்ரமாணத்தில் உபக்ரமோப ஸம்ஹாராப்யாஸாபூர்வதா பலார்த்தவாதோபபத்திரூப ஷட்வித தாத்பர்யலிங்கங்கள் பரி கரங்களாகவும் இருக்கின்றது.

ப்ரமேயலக்ஷணமாவது - அநந்யஸாத்யப்ரமாண வேத்யத்வ - பாதாநர்ஹத்வ - ஸாத்விகப்ரமாணவேத்யத்வ - ஸம்ஶய:ப்ரமாணவேத்யத்வ ரூபசதுஷ்டயம்.

ப்ராமாத்ருலக்ஷணமாவது - ஹரிப்ரஸாதஸம்பாதநாரஹிதத்வ - நித்யஸம்ஸார்யநுகாரரூபத்வ - ஆஸ்திகாத்ய

ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிதயா ப்ரத்யக்த்வ - ஸ்வாத்மாய ஸம்ப்ரதாயஸ்வரூப சதுஷ்டயம்.

இந்த ஸித்தாந்தஸித்தங்களான அர்த்தங்கள், தத்வம் - ஹிதம் - புருஷார்த்தமும் என்று மூன்றுவிதங்கள். தத்வம் - என்பது ப்ரமாணத்தால் அறியக்கூடியது. அது, அசேதனம் - ஜீவாத்மா - ஈஶ்வரன் - என்று மூன்றுவிதம். அசேதனம் என்பது, த்ரிகுணம் - காலம் - ஶுத்தஸத்வம் - என்று மூன்றுவிதம். த்ரிகுணம் என்பது, ப்ரக்ருதி: - மஹாந் - அஹங்கார: - ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள் ரு - கர்மேந்த்ரியங்கள் ரு - மனஸ் - தந்மாத்ரங்கள் ரு - ஆகாஶாதிபூதங்கள் ரு - ஆக ப்ராக்ருத தத்வங்கள்—உச விதம்.

காலம் என்பது, தத்பரை - விநாடி - நாழிகை - முஹூர்த்தம் - தினம் - பக்ஷம் - மாஸம் - வர்ஷம் என்று எட்டு விதம்.

ஶுத்தஸத்வம் என்பது, ப்ராக்ருத தத்வங்கள்போல் உச விதம் என்று சிலர். இந்த்ரியங்கள் கக - பூதங்கள் ரு - ஆக கசு தத்வங்கள்தாம் என்று சில ஆசார்யர்களின் அபிப்ராயம். இது ஸ்ரீவைகுண்டாதி ஸ்தாநதேஹோபாதாந போக்யபோகோபகரண திவ்யேந்த்ரிய விஷயரூபங்களாக இருக்கின்றது.

ஜீவாத்மாக்கள், பத்த: - முக்த: - நித்ய: என்று மூன்றுவிதம்.

ஈஶ்வரன் - ஸத்யத்வாதிஸ்வரூப நிரூபகதர்மவத்வ - ஜகதுபாதாநகாரணத்வ - நிமித்தகாரணத்வ - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார அந்த:ப்ரவேஶநியமந வ்யாப்த்யாதி ஸர்வ மோக்ஷாதி ப்ரதாநகர்த்ருத்வ - ஜ்ஞாநாதிகல்யாண குணவத்த்வ - பரவ்யூஹவிபவஹார்த்தார்ச்சாவதார திவ்யமங்கள விக்ரஹவத்த்வ - ஶ்ரீமாந் நித்யவிபூதி மத்த்வ - தேவீ பூஷணாயுதபரிஜநபரிச்சத உபாயத்வ ப்ராப்யத்வ விஶிஷ்டனான ஸ்ரீமந்நாராயணன்.

இவைகளில் ஸாங்க்யாபிமதவிருத்தாதி ரூபமாகையால், அதை ஈச்வர ஸ்வரூபத்தில் அந்தர்பாவம் பண்ணி, ப்ரக்ருதி தத்வம் ௨௪, ஜீவாத்மா, காலம், ஈச்வரன் ஆக ௨௭ என்றும், காலத்தை வேதாந்தங்களில் விசேஷணமாக அந்தர்பாவித்து ஈச்வரனை ௨௬-வது என்றும் "ஷட்விம்சக இத்யாம்நாத: ஸர்வஸ்ய யோ(அ)வபோ" என்று ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. இப்படி தத்வங்கள் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன.

ஹிதம் - என்பது மோக்ஷோபாய-மோக்ஷரூபமான ப்ராப்யாதிங்களுக்கு உபாயமான ஸாதனமானது.

இது "யமாப்ய காரணப்ரபஞ்ச மோக்ஷோபாய மோக்ஷாதிநா ப்ராப்தியில் ஸாதநமாயது" - என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. இதில் மோக்ஷோபாயம் பக்தி ப்ரபத்திகள்.

புருஷார்த்தம் என்பது மோக்ஷம் அந்யபுருஷார்த்தங்களும் நித்யாநந்த ஸ்வரூபமான மோக்ஷமாகிற ப்ராப்யமும்.

கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட தத்வங்களில் ப்ரக்ருதிதங்களும் ஜீவாத்மாவும் காலமும் ப்ரத்யக்ஷஸித்தங்கள். மற்ற ஆகாசாதிபூதங்களும் ப்ரக்ருதி மஹதஹங்கார ரூபஸ்வரூப விம்சதி தத்வங்களும் "வேதாந்தேஷு யதாம்நாத ப்ரக்ருதிமஹதஹங்கார தந்மாத்ரஸித்தயஃ" என்கிறபடியே வேதவேத்யங்கள். இவைகளின் ப்ரமாணங்கள் :—

"ஆகாசாத்வாயுஃ வாயோரக்நிஃ அக்நேராபஃ அத்ப்யஃ ப்ருத்வீ" "தந்தராணி ஸ்ருஜாமி" "அநந்தஸ்ய ஜாயதே ப்ராணோ மநஸ்ஸர்வேந்த்ரியாணி ச" "ஸ்வதாதி மஹதி லீயதே மஹாநவ்யக்தே லீயதே" "அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே" "ததஷ்டவிம்ஶதி" "அக்ஷரம் தமஸி லீயதே" "தமஃ பரே தேவ ஏகீபவதி"

ஸாக்ஷாத்க்ருஷ்ணம் பத்மம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம் - அஜாமேகாம் லோஹிதசுக்லக்ருஷ்ணாம் பஹ்வீஃ ப்ரஜாஃ ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபாஃ - அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோ(அ)நுசேதே ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோ(அ)ந்யஃ" - "ஸகாரணம் கரணாதிபாதிபஃ" "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" "நாராயணஃ பரம்ப்ரஹ்ம" "ஸ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" இத்யாதிகள்.

ஜ்யேஷ்ட பந்தம் தவ்ஹாவாச - என்கிற ஶ்லோகத்தில் ஸவிஶேஷத்தில் ப்ரமாணிகாஸாராவஸரம் இல்லை யென்றுஸாதித்ததனால் இதரமதங்களில் ப்ராமாணிக தத்வாவஸரம் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. எந்த எந்த மதத்தில் எந்த எந்த தத்வாவஸரம் என்பது ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

பௌத்தர்களில் மாத்யமிகர்கள், 'ஶூந்யமேவ தத்வம் ஸர்வாவஸ்தாவேவ மோக்ஷஃ, மற்றவைகள் ஸம்வ்ருதிரூப ஜ்ஞாநத்தால் கல்பிதங்கள், மித்யாரூபங்கள்' என்று தத்வத்ரயத்தையும் அபலபிக்கிறார்கள்.

பௌத்தர்களில் யோகாசாரர்கள், ஜீவதத்வத்தை க்ஷணிகமாக அங்கீகரித்து அதன் நித்யத்வத்தையும் மற்ற இரண்டு தத்வங்களையும் அபலபிக்கிறார்கள்.

ஸௌத்ராந்திக பௌத்தர்கள், ஆகாசம்தவிர நான்கு பூதங்களையும் இந்த்ரியங்களையும் ஜீவாத்மாக்களையும் அங்கீகரித்து பூதங்களில் ஸ்திரத்வத்தையும் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தத்வத்தையும் ஆத்மநித்யத்வத்தையும் மற்ற தத்வங்களையும் அபலபிக்கிறார்கள்.

வைபாஷிக பௌத்தர்கள், ஸௌத்ராந்திகர்போல் தத்வங்களையும் பூதங்களின் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தத்வத்தையும் அங்கீகரித்து மற்றவைகளை அபலபிக்கிறார்கள்.

சார்வாகர்கள், பஞ்ச பூதங்களையும் அவைகளின் பரிணாமமான சரீரத்தையும் அங்கீகரித்து தேஹத்துக்கே ஆத்மத்வம் சொல்லி

மற்ற தத்வங்களையும் தேஹாதிரிக்தாத்மத்வத்தையும் கர்த்ருத்வாதிகளையும் அபலபிக்கிறார்கள்.

ஜைநர்கள், பஞ்சபூத இந்த்ரியங்களையும் ஜீவாத்ம கர்த்ருத்வங்களையும் அங்கீகரித்து மற்ற தத்வங்களை அபலபிக்கிறார்கள்.

இந்த ஆறுவகையாரும், வேதப்ராமாண்யத்தை அங்கீகரிக்காததனால் வேதபாஹ்யர்களாகிறார்கள்.

வேதப்ராமாண்யவாதிகளில் நிரீஶ்வரமீமாம்ஸகர்கள், ப்ராக்ருதமான உபாதாநங்களையும், நித்யஜீவாத்மாக்களையும் அங்கீகரித்து, ஜீவாத்மாக்களின் ஸர்வஜ்ஞாநவிஶிஷ்டப்ரயத்ந ஸ்வாதந்த்ர்யாஶ்ரயத்வத்தையும் பரமாத்மாவையும் அபலபிக்கிறார்கள்.

ஸேஶ்வரமீமாம்ஸகர்கள், தத்த்வத்ரயத்தையும் அங்கீகரித்து ஈஶ்வரனுடைய ஜகதுபாதாந காரணத்வத்தையும் ஜீவாத்மாவின் ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளையும் அபலபிக்கிறார்கள்.

யோகமதஸ்தர்கள், ஈஶ்வரனுடைய உபாதாந காரணத்வத்தையும் நித்யவிபூதியையும் நித்யவிக்ரஹாதிகளையும் அபலபிக்கிறார்கள்.

காணாதர்கள், ஷட்பதார்த்த வ்யதிரிக்த ஜீவேஶ்வரர்களைத் தவிர மற்ற தத்த்வங்களையும் ஜீவாத்மாவின் ஈஶ்வரோபாதாநத்வங்களையும் நித்யாநந்த ஈஶ்வரரூப மோக்ஷத்தையும் ஶப்தப்ராமாண்யத்தையும் அபலபிக்கிறார்கள்.

ஸாங்க்ய மதஸ்தர்கள், வேதாவிருத்த ஈஶ்வரோபாதாநத்வ பஞ்சவிம்ஶதிவ்யதிரிக்த ப்ராக்ருத தத்த்வங்களை நிராகரிக்கிறார்கள்.

வையாகரணர்கள், ஶப்தப்ரஹ்ம ரூபமான ஸ்போடவ்யதிரிக்த ப்ரஹ்மத்வ ஜகத்காரணத்வாதிகளை அபலபிக்கிறார்கள்,

நிரீஶ்வர மீமாம்ஸகர்கள், தேவதாஸ்வரூப தத்வீஶிஷ்ட ஸர்வஜ்ஞத்வ ஈஶ்வர ஸ்வரூப தத்த்வ ப்ரதான காரணத்வாதிகளையும் ஸ்ருஷ்டிப்ரளய மோக்ஷாதிகளையும் அபலபித்து ஸ்வர்காதி பலங்களை கர்மஜந்ய அத்ருஷ்ட ஸாத்யமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

பாஶுபத மதஸ்தர்கள், தத்த்வத்ரயத்தையும் ஒப்புக்கொண்டு, "ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:" என்று உபநிஷத்தில் நிஷேதிக்கப்பட்ட ருத்ரனுக்கு ஜகத்காரணத்வத்தை அங்கீகரித்து ஸகல ஶ்ருதிஸித்தமான ஸ்ரீமந்நாராயண காரணத்வத்தையும் ஈஶ்வரோபாதாநத்வாதிகளையும் அபலபிக்கிறார்கள்.

அத்வைத மதஸ்தர்கள், ருத்ராவதாரமான ஸ்ரீஶங்கராசார்யர் தான் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார கர்த்தாவாகையால், ஸம்ஹாரரூபக ப்ரளய ப்ரதிபாதகமான "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" இத்யாதி ஶ்ருத்யர்த்தத்தையும் தத்த்வ ஸத்யத்வத்தையும் மாத்ரம் அங்கீகரித்து பேதஶ்ருதி ஸித்தமான ஜீவாத்மாக்களின் நித்யத்வ ஜீவபரமாத்ம பேதங்களையும் கடகஶ்ருதி ஸித்தங்களான ஈஶ்வர ஸர்வஶரீரத்வ ஸகுண ஶரீராத்மபாவாதிகளையும் தத்த்வத்ரய ஸ்வரூப நித்யத்வாதிகளையும் நிராகரிக்கிறார்கள்.

த்வைத மதஸ்தர்கள், ப்ரஹ்மாம்ஶாவதாரமான ஸ்ரீமத்வாசார்யர் தான் ஸ்ருஷ்டிஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகையால், ஸ்ருஷ்டிப்ரதிபாதகமான "ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத" இத்யாதி ஶ்ருதிகளாலும், "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ" இத்யாதி பேதஶ்ருதிகளாலும் ஸித்தமான ஜீவபரமாத்மாக்களுடைய பேதத்தை மாத்ரம் அங்கீகரித்து, கடகஶ்ருதிரூபமான "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" இத்யாதிவாக்ய ஸித்தமான ஈஶ்வரனுடைய சேதநாசேதந ஶரீரத்வத்தையும் அந்தர்யாமித்வ

ப்ரதிபாதகமான அநேக ச்ருதிவாக்யத்தையும் "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இத்யாதி ச்ருதிஸித்தமான முக்தாத்மாக்களுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ பரம ஸாம்யாதிகளையும் அநாதரிக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமோ வென்றால், ப்ரத்யக்ஷ ஸித்த ஜீவாத்மபேதஸ்ய அநந்யதா ஸித்த ப்ரமாணஸித்த ஸத்வாய விசேஷணத்வாங்கீகார சாஸ்த்ரஸித்த விம்சதி தத்வாநாம் பரஸ்பர பேதாபேதஸமர்த்திதமாய், பேதச்ருதி அபேதச்ருதி கடகச்ருதிகள் ச்ருதித்ரய ஸமந்வய நிர்வாஹகமாய், வேதவேதாந்த ப்ரதிபாத்ய ஸர்வ ப்ரதிபாத்ய ஸத்வ ப்ரதிபாதகமாய், "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்றும் "[illegible]" என்றும் ச்ருதிப் படி ஸர்வரக்ஷகனான ச்ரிய:பதியான நாராயணனால் ஸ்ரீஹயக்ரீவரூபியாய் கல்பாதியில் ப்ரஹ்மாவுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு, பிறகு ப்ரஹ்மாதி ஸர்வ ஸத்வ ப்ரதிபாதகர்களான வஸிஷ்டசக்தி பராசராதிகள் முகமாய் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டு, ஸ்ரீபராசரரால் [illegible] ஜ்ஞாந ப்ரவர்த்தகமாக ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீ வ்யாஸ பகவானால் "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:"-இத்யாதி ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களாலும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ராதிகளிலும் ஸித்தாந்தமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீ போதாயன பகவானால் ப்ரஹ்ம ஸூத்ர வ்ருத்தி க்ரந்தத்தில் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டு, பிறகு, நித்யஸூர்யவதார ஆழ்வார்களான டங்க த்ரமிட கபர்தி ப்ரஹ்மநந்தி யோகிகளால் பாஷ்யவ்ருத்த்யாதி ரூபேண ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டு, பிறகு ஸ்ரீயதிராஜ [illegible] ப்ரவர்த்தமாய், கலியுகம்-[illegible] வருஷம் வரையில்

ஶுத்தாஶுத்த பத்ரிகா.

("ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம்" என்னும் இந்த உபந்யாஸத்தில் ப்ரமாதத்தால் சில அச்சுப்பிழைகள் ஸம்பவித்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பின்வருமாறு சோதித்துக் கொள்ளவேணும்.)

				அஶுத்தம்.	ஶுத்தம்.
பக்கம்	1	வரி	12	ஸத்ருதீதி பாதகா	ஸத்ருதீதிபாதகா
,,	,,	,,	,,	தைத்ரய்ய	த்ரய்ய
,,	2	,,	8	ச்ருதி:	ஸ்ரக்:
,,	5	,,	4	நாராயண:	நாராயண
			,,	ஸ்ரீஶு	ஹ்ரீஶு
,,	6	,,	24	பூ	பூத்திற்கு
,,	,,	,,	25	அபலபிக்கிறார்கள்	அங்கீகரிக்கிறார்கள்
,,	7	,,	11	தேஶிகர்கள்	தேஶிகராயும்
			,,	ராமாவதாரமான	ராமாவதாரமுமான
,,	,,	,,	14	ச்ருதிவாக்யத்தையும் தத்த்வ்யவஸ்தாபகத்வத்தையும் மாத்ரம்	ச்ருதிவாக்யத்தை மாத்ரம்
,,	,,	,,	19	நிராகரிக்கிறார்கள்	நிராகரிக்கிறார்
,,	,,	,,	20	தேஶிகர்கள்	தேஶிகரும்
			,,	அவதாரமான	அவதாரமுமான
,,	8	,,	4	அநாதரிக்கிறார்கள்	அநாதரிக்கிறார்
,,	,,	,,	23	அநபேக்ஷமாக	அநபேக்ஷமாக
,,	,,	,,	28	தாஸந	தாஸ

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு. (1917 - டிசம்பர் மாஸம்)

1.	ஸ்ரீ. உப.	கொ. சேஷாத்ரி அய்யங்கார், ஸ்ரீரங்கம் ...	5 0 0
2.	,,	என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அய்யம்பேட்டை	3 0 0
3.	,,	வி. துரைஸ்வாமி அய்யங்கார், சேலம் ...	3 0 0
4.	,,	எம். எஸ். இரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், கோயம்புத்தூர்	3 0 0
5.	,,	எஸ். கெ. இரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், லக்ஷ்மிபுரம், ...	3 0 0
6.	,,	டி. ஆர். சாரங்கபாணி அய்யங்கார், மயிலாப்பூர் ...	3 0 0
7.	,,	கெ. திருவேங்கடாசாரியார், சேரங்கொளம் ...	5 0 0
8.	,,	வ. கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார், மயிலாப்பூர் ...	3 0 0
9.	,,	ஸ்ரீ வெங்கடாசாரியார், கும்பகோணம் ...	5 0 0
10.	,,	ஆர். கே. வேணுகோபாலநாயுடு, கூடலூர் ...	3 0 0
11.	,,	ஆர். வி. கிருஷ்ணமசாரியார், கும்பகோணம் ...	3 0 0
12.	,,	T. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், திருவாரூர் ...	3 0 0

13.	,,	வி. இராஜகோபாலாசாரியர், சித்தூர்	... 5 0 0
14.	,,	கே. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், நாகப்பட்டணம்	... 5 0 0
15.	,,	வி. எஸ். வெங்கடாசாரியர், பொல்லாச்சி	... 3 0 0
16.	,,	எஸ். இராகவய்யங்கார், திருநெல்வேலி	... 3 0 0
17.	,,	ராவ். சாஹேப். டி. நம்பெருமாள் செட்டியார், சேத்துபட்டு	... 5 0 0
18.	,,	ரா. இரங்காசாரியார், பம்பாய் ...	... 3 0 0
19.	,,	டி. பாஷியம் அய்யங்கார், கல்கத்தா ...	... 3 0 0
20.	,,	ஆர். நரசிம்ம அய்யங்கார், திருவல்லிகேணி	... 5 0 0
21.	,,	மோ. நரசிம்ம அய்யங்கார், மோஹனூர்	... 5 0 0
22.	,,	டி. கோதண்டராமய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	... 5 0 0
23.	,,	வி. திருமலை அய்யங்கார், சாவுகார்பேட், மதராஸ்	... 3 0 0

வித்வத் ஸதஸ் சந்தா வரவு.

1.	ஸ்ரீ. உப.	வி. துரைஸ்வாமி அய்யங்கார் சேலம்	... 3 0 0
2.	,,	சி. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் நிஜெல்லா	... 3 0 0
3.	,,	வி. இராஜகோபாலாசாரியர் பெங்களூர்	... 5 0 0
4.	,,	எஸ். வாசுதேவாசார்ரியார் மயிலாப்பூர்	... 10 0 0
5.	,,	என். கே. சடகோபாசாரியர் மயிலாப்பூர்	... 2 0 0
6.	,,	கோ. சேஷாத்ரி அய்யங்கார் ஸ்ரீரங்கம்	... 10 0 0
7.	,,	டி. ராஜகோபாலாசாரியர் வண்ணார்பேட்டை	... 5 0 0
8.	,,	ஏ. சேஷாத்ரி அய்யங்கார் கடப்பை	... 1 0 0
9.	,,	கெ. திருவேங்கடாசாரியார் சேரங்கோளம்	... 2 0 0
10.	,,	டி. எஸ். ஸ்ரீனிவாஸ ராகவாசார்லு மசூலிப்பட்டணம்	... 2 0 0
11.	,,	சி. வரதாசாரியார் வேலூர்	... 2 0 0
12.	,,	வி. இரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார் திருப்பதி	... 2 0 0
13.	,,	ராவ். சாஹேப். டி. நம்பெருமாள்செட்டி சேத்துப்பட்டு	... 10 0 0
14.	,,	இராகவய்யங்கார் கரூர்	... 3 0 0
15.	,,	கெ. வீராஸ்வாமி அய்யங்கார், நாமக்கல்	... 2 0 0
16.	,,	வ. கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார், மயிலாப்பூர்	... 2 0 0
17.	,,	ஸ்ரீவெங்கடாசாரியார், கும்பகோணம்	... 5 0 0
18.	,,	எஸ். சக்ரபாணி அய்யங்கார், நத்தம் மதுரை	... 2 0 0
19.	,,	ந. இராஜகோபாலாசாரியார், மயிலாப்பூர்	... 2 0 0
20.	,,	எஸ். வரதாசாரியார், திருவல்லிக்கேணி	... 2 0 0
21.	,,	டி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், திருவாரூர்	... 2 0 0
22.	,,	மை. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார், திருப்பதி	... 1 8 0
24.	,,	எஸ். வரதாசாரியார், மயிலாப்பூர்	... 15 0 0
23.	,,	கே. வி. கோபாலதேசிகாசாரியார், மயிலாப்பூர்	... 2 8 0
25.	,,	வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார், சிந்தாத்ரிபேட்டை	... 1 0 0
26.	,,	கே. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் நாகப்பட்டணம்	... 10 0 0
27.	,,	ஏ. வி. கோபாலாசாரியார், ஸ்ரீரங்கம்	... 10 0 0
28.	,,	ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியார், மாதவபுரம்	... 5 0 0
29.	,,	டி. கோதண்டராமய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	... 10 0 0

3-APR 1918 MADRAS

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] பிங்கள ஹு மாசி மீ [ஸஞ்சிகை 5.

[illegible] விஜய[illegible] [illegible] [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஆஸ்திகர்கள் யோசிக்கத்தக்க விஷயங்கள்.

ஆத்மஸாம்யம் எனப்பட்டது மநுஷ்யர்க்கு மாத்ரம் ஏற்பட்டதன்று. ஆத்மா சேதநனுனபடியால் சைதந்ய ஸ்வபாவம் எங்கெங்கு ஜீவகோடிகளில் ப்ரகாசிக்கின்றதோ, அவ்விடங்களில் எல்லாம் ஆத்மாவின் இருப்பை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். வ்யவஹாரத்தில் சைதந்யப்ரகாசம் ம்ருக பக்ஷி ஸரீஸ்ருபாதிகளுக்குக் கீழ் யோசிக்கப்படவில்லை. ப்ரொபஸர் போஸ் எனப்பட்ட பங்காள பண்டிதர் அந்த ப்ரகாசத்தின் இருப்பை விசேஷ கருவிகளைக்கொண்டு, ஸ்தாவரங்களிலும் பாஷாண லோஹாதிகளிலும் ஸ்தாபித்திருக்கின்ருர். அந்த விஷயத்தை நம்முடைய பூர்வருஷிகள் முன்னமே நமக்கு உபதேசித்திருக்கிருர்கள். '[illegible]' அதாவது: பரமாத்மாவினுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞ சக்தி

எனப்பட்ட ஜீவாத்மா, தம்மில் ப்ராணனுடைய ஸத்பாவத்தைக் காட்டமாட்டாத ஶிலா காஷ்டாதிகளில் ஸ்வல்பப்ரகாசத்துடனும், ஸ்தாவரங்களில் இன்னும் அதிக ப்ரகாசத்துடனும், ஊர்கின்ற ப்ராணிகளில் ஸ்தாவரங்களைக் காட்டிலும் அதிகமான அபிவ்யக்தியுடனும், பக்ஷிகளில் இன்னும் அதிகமான ஜ்ஞாநரூப ப்ரகாசத்துடனும் இருக்கின்றான்; என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண ஶ்லோக தாத்பர்யம். ஜீவனுடைய ஸத்பாவமானது அவனுடைய முக்ய தர்மமான ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரகாசத்தால் அறிமிக்கத்தக்கது. இவ்வண்ணம் பேதிக்கின்ற சரீரங்களில் தாரதம்யத்தோடு ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசிப்பதற்குக் காரணம் என்னென்றால், ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளால் ஸமனான ஒவ்வொரு ஜீவனும் அந்தந்த சரீரங்களுடைய சேர்க்கைக்கு அநுகுணமாகத் தனது ஜ்ஞாநமாகின்ற குணத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்கின்றான். ஆகலால் ஜ்ஞாநத்தினுடைய ப்ரகாச பேதம், சரீரபேதத்தைப் பொறுத்து நிற்கின்றது.

மநுஷ்யர்க்கெல்லாம் சரீராவயவங்கள் ஸமமாயிருக்கின்றபடியால், மநுஷ்யர்க்குள் ஸாம்யத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்பர் பாஶ்சாத்யவித்யாபரிசய முள்ளவர்கள். அவர்கள் யாவர்க்கும் ஜ்ஞாந ஸம்பாதநத்துக்கும், அர்த்த ஸம்பாதநத்துக்கும், ஸுகாநுபவத்துக்கும் ஸமாநாவகாசத்தை வேண்டுகின்றார்கள். இதை ஸநாதந தர்மாபிமாநிகள் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதே. ஆகிலும் பிறப்பால் சிலர்க்கு உண்டான அவகாசம் மற்றோர்க்கு ஏற்படாது. அர்த்தம் பெருத்தவர்க்குள்ள அவகாசம் ஏழை ஜநங்கட்குக் கிட்டமாட்டாது. நம்முடைய தேசத்தில் பெரிய உத்யோகங்களுக்கும், வர்த்தகம் முதலானவற்றிற்கும் ஐரோப்யர்க்கு உள்ள அவகாசம் தேசஸ்தர்க்குக் கிடையாது. அர்த்தாதிக்யத்தால் போகாநுபவத்திற்கு ஏற்படும் அவகாசம், ரிக்தர்க்குக் கிடையாது. வைதிகர் க்ருஹங்களில் பிறந்தவர்களுக்கு வேதாப்யாஸத்துக்கும் வைதிக தர்மாநுஷ்டாநத்துக்கும் நேரிட்ட அவகாசம் முதலிமார் பிள்ளைகளுக்கு உண்டாகாது. இந்த ரூபமான வ்யத்யாஸங்கள் லோகத்தைவிட்டு அகலமாட்டா. ராஜாங்கத்தார் யாவத் ப்ரஜைகளுக்கும் ஸமமாகப் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்துகின்றார்கள். அவற்றின் ப்ரயோஜநத்தை யாவரும் ஸமமாக அடைவதில்லை. அடையாதவன் தனக்கு அவகாசம் அற்

றுப்போனதாக முறையிட்டுக்கொண்டு, படிப்பில் வ்ருத்தியடைபவர்களைப் பழித்தல் மிகவும் நிந்திக்கத்தக்க விஷயம். ஆதலால் ஸமாநாவகாசம் என்பது எல்லையற்ற தன்று. இருக்கும் அவகாசத்தைத் தன்பொருட்டு உதவிக்கொள்ளத்தக்க ஸாமக்ரியுடையவர்கள் எல்லோரும் அதை உதவிக்கொள்ள வேண்டிய ஸ்திதியாவது நிலைத்தால் போதுமானது. இதன்மேல் ஒருவனுடைய அபேக்ஷையானது மேற்பட்டால் அது நிறைவேறமாட்டாது. இங்கிலீஷ் ராஜாங்கத்தில், மேலே விவரித்தபடியே, ஸாமாந்ய வித்யா க்ரஹணத்துக்கும், அர்த்தார்ஜநத்துக்கும், ஸுகாநுபவத்துக்கும் எல்லா ஜநங்களுக்கும் ஸமாநாவகாசம் உண்டு. அதைத் தங்கள் பொருட்டு ப்ரயோஜநவத்தாகச் செய்துகொள்ளாதவர்கள், செய்துகொண்டவர்களை த்வேஷிப்பது தத்காலத்தின் கொடுமை.

வேதாப்யாஸமும் வைதிக தர்மாநுஷ்டாநமும் ஆர்யர்க்கு உடையன. அநார்ய ஜநங்கள் தமக்குரிய தர்மாநுஷ்டாநங்களால் ஐஹிகத்தில் அடைகின்ற பலத்துக்கு மேற்பட்ட யாதொரு பலத்தையும் ஆர்யர் ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநத்தால் அடைகின்றாரில்லை. ஆர்யமத மென்பது, ஆர்யாசார்யர்கள் ப்ரயத்நத்தால் ஆர்யர்க்கும் அநார்யர்க்கும் பொதுவாக இருக்கின்றது. வேதாந்தம், வைஷ்ணவம், சைவம் முதலான ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயங்கள் எல்லா வர்ணத்தார்க்கும் பொதுவாய் இருக்கின்றன. இவற்றைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்ற க்ரந்தங்கள் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும், தமிழிலும், இதர பாஷைகளிலும் யாவரும் படிக்கத்தக்க நிலையில் இருக்கின்றன. 'ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி' என்கிறபடியே, முமுக்ஷுவான ஒவ்வொரு புருஷனும் தன்னுடைய ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞாநத்தை அநுஷ்டாந பர்யவஸாயியாகப் பண்ணிக்கொண்டு, தனது நிஷ்டைக்கு அங்கமாக ஸ்வதர்மங்களைப் பகவதாராதநமாகச் செய்யவேண்டும். ஆர்யஜநங்கள், பூர்வ பார்ஸிகளையும் யூதர்களையும்போல, ப்ரதமத்தில் ஸ்வமதத்தைத் தங்களுக்காக ரக்ஷித்தவர்கள்; அபௌருஷேய மென்றும் அநாதியென்றும் அவர்களால் விஶ்வஸிக்கப்பட்ட வேதங்களைப் பரர்க்குக் கற்பித்தாரில்லை. ஸ்வஜநங்களுக்குள்ளும் உபநயநம் இல்லாதவர்க்கு வேதங்களைச் சொன்னார்களில்லை. அவற்றை ரஹஸ்யமாகவெண்ணி ஆசார்ய சிஷ்ய க்ரமத்தில் அவர்கள் காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களுடைய பரமாசார்யர்களான ருஷி

களுடைய கட்டளையைக்கொண்டும், அபசூத்ராதிகரண ந்யாயப்படி வேதவிதிகளின்படியும், அநார்யர்க்கு-வேதோபதேசம் செய்ய அவர்கள் தடைபட்டு நின்றார்கள். ஆனால் காலக்ரமத்தில் இதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டு வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்களை அநார்ய ஜநங்களுக்கு உபதேசித்தார்கள். இந்தியாவில் வஸித்த ஹிந்துக்களெனப்பட்ட ஜநங்கள் வழிபடும் மதம் ஆர்யமதமொன்றே. அம்மதத்தினுடைய உண்மைகள் யாவர்க்கும் பொதுவே. அவை உபநிஷத்திலும், கீதையிலும், இதிஹாஸ புராணங்களிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. வேதபாகங்களை மாத்ரம், ஆர்யர் அநார்யர்க்கு முன்னே விவரிக்கப்பட்ட க்ரமத்தில் வெளிப்படுத்தத் தடைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவை யாவும் அச்சிடப்பட்டன. ப்ராஹ்மணர் ஸஹகரிக்காமல் அது நடந்திருக்கமாட்டாது. அவ்வண்ணம் ரஹஸ்யங்களை வெளியிட்ட ப்ராஹ்மணர்கள் வைதிக ஸம்ப்ரதாயப்படி மஹர்ஷிகளுடைய உபதேசங்களை மீறிநடந்தார்களோ வென்பதை அவ்வவர் அந்தராத்மாவின் ஸாக்ஷ்யத்தால் நிஷ்கர்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

வேதத்தின் அபௌருஷேயத்வத்தை ஒப்பாத ஜநங்களும், டிலக் போன்றவர்களுடைய யோசனையின்படி, அதன் அநாதிமத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். த்வேஷத்தாலும், காரணமற்ற யோசனைகளாலும், வேதங்களின் ஆவிர்பாவ காலத்தைக் குறைக்கின்ற ஜநங்கள், தாங்கள் சரித்ரத்தை ரக்ஷிப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டே அதை நாசம் செய்கின்றார்கள். ஈஜிப்ட், சால்டியா, அஸிரியா, ஐரான் முதலான நாடுகளில், சரித்ரகாலமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட முன்னாள்களில் பரவியிருந்த மதங்களும் நாகரிகங்களும் வேரற்றுப்போயின. அவற்றின் சிற்சில அம்சங்களைத் திரட்டி ஒன்றாக்கப்பட்டது யூதர் மதமும் நாகரிகமும். அவற்றின் கிளைகள் கிறிஸ்தவ மதமும் மஹம்மதிய மதமும். இவை, ஐரோப்பா கண்டத்திலும் ஆசியா கண்டத்தின் மேற்புறங்களிலும் பரவியிருந்த பூர்வ ஆர்யமதங்கள் யாவையும் நாசம்செய்துவிட்டன. ஆர்யமதங்களின் உத்பத்தி ஸ்தாநம் த்ருவப்ரதேசம். அங்கே கல்பாந்தரங்களில் அம்மதங்களின் மூல ஸம்ப்ரதாயம் ப்ரஜைகளால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டது. அந்த மூல ஸம்ப்ரதாயத்தை வேதபாஷையால் ஆர்யர்கள் ரக்ஷித்தார்கள். ஆர்யர்கள் ஸங்க்யையில் பெருகி, வ்ருத்திகளால பேதிக்கின்ற வர்ணங்களில்

நிலைத்தபோது, வேதத்தினுடையவும் வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தினுடையவும் ரக்ஷணை ப்ராஹ்மணர்க்குள் நிலைத்தது. வர்ணாஶ்ரம வ்யவஸ்தை யில்லாவிட்டால், அவை ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கமாட்டா. அந்த வ்யவஸ்தைகள் கெட்டால் அவற்றிற்கும் ஸ்வரூபநாசம் நியமேந நேரிட்டுவிடும்.

ஆதலால் வர்ணாஶ்ரம வ்யவஸ்தை முற்றிலும் கெடுவதை மற்றவர்களைப் போல் நாம் ஒப்புக்கொள்ளத் தடைப்பட்டிருக்கின்றோம். வேதங்களினுடைய சப்தாநுபூர்வியும், வர்ணஸ்வரங்களும், மந்த்ரங்களுடைய ப்ரயோகங்களும், வைதிக கர்மங்களும், அவற்றிற்கு அவஶ்யமாயிருக்கின்ற ஆசாரங்களும், இவற்றை ப்ரகாசிக்கச்செய்கின்ற அங்கங்களெனப்பட்ட ஶாஸ்த்ரங்களும், அவற்றைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஏற்பட்டவர்களும், தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் கடமைப்பட்டவர்களுமாய் எண்ணப்பட்ட ப்ராஹ்மணர்களுடையவும், அவர்களுக்கு ஸஹாய பூதர்களாயிருந்த க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்களுடையவும், ஸ்வரூப நாசத்தால் நாசத்தை அடைந்துபோம். அவற்றின் ரக்ஷணம் தம்மைச் சேர்ந்ததென்றும், அவற்றின் ஸ்வரூப த்யாகம் ப்ரபல ப்ரத்யவாயகர மென்றும் விஶ்வஸிக்கின்ற ப்ராஹ்மகுல ப்ரஸூதர்கள் ஸ்வ வர்ணத்தையும், அதனுடன் சேர்ந்த ஆஶ்ரமங்களையும், அவற்றின் தர்மங்களையும் தேசகால வைகுண்யங்களை யோசித்து யதாஶக்தி காப்பாற்றவேண்டியவர்களே.

“வேதங்ளும், அவற்றின் அங்கங்களும் அச்சிடப்பட்டன; ஆதலால், வர்ணஸ்வரம் தவறாமல் அவற்றைக் காப்பாற்றவேண்டிய அவஶ்யமில்லை; வேத தேவதைகள் இருப்பை ருஜுப்படுத்த முடியாது; அவர்கள் பூஜைபான யாகங்கள் லோகஹிதமாகத் தெரியவில்லை; யாகக்ரியைகளால் த்ருஷ்டப்ரயோஜநங்கள் காண்கின்றோமில்லை; ஆதலால் வைதிக ஸம்ப்ரதாயம் அழிந்து போவதால் நஷ்டமில்லை;” என்று இவ்வண்ணம் சொல்வாருமுண்டு.

பரலோகத்தின் இருப்பு ருஜுவுக்கு வராது; ஈஶ்வராஸ்தித்வமும் ருஜுவுக்கு வரமாட்டாது. ஆதலால் இவற்றை நம்பாமல் விடவேண்டுமென்று சொல்பவர், தேவர்களையும், அவர்களுடைய ஆராதந ரூபமான யாகங்களையும் நம்பாமல் விடச்சொல்லலாம். பரலோக ஸம்பந்தமாக யாதேனுமோர் ப்ரமாணத்தை

ஒப்புக்கொள்பவன் ந்யாயமாக வேதப்ராமாண்யத்தையும் அங்கீகரிக்கத்தக்கவன்.

மதாந்தரஸ்தர்களான பண்டிதமானிகள் ஸ்வமத தோஷங்களைப் பராமர்சிக்காமலே தத்துல்ய தோஷங்களை வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்களில் எடுத்துக்காட்டிப் பூர்வ ஆர்யர்கள் உபாஸித்த தேவதைகள் யாவும், அவர்களுடைய மனோகல்பிதமென்று சொல்வார்கள். மநுஷ்யர்களுடைய இஷ்ட ப்ராப்தியோ அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியோதான் ஸர்வமதங்களுடைய உத்பத்திக்கும் காரணமாக வேண்டும். ஸ்வப்ரயத்நத்தால் ஸாதித்துக்கொள்ளக்கூடாத அபேக்ஷிதங்களை மநுஷ்யர் தேவதாப்ரஸாதத்தால் ஸாதித்துக்கொள்ள முயல்வார்கள். தேவதையினுடைய ஸத்பாவத்தில் அவர்களுக்கு விச்வாஸம் குறைந்தால், தேவதா ப்ரஸாதத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் ஸாதநங்களைப்பற்றி ப்ரவ்ருத்தியும் குறைந்துபோம். இதரர் அவர்கள் உபாஸித்த தேவதைகளை நம்பாமல் அவர்களுடைய மதத்தையே அஜ்ஞாந கல்பிதமென்பர். இந்தப்படி யோசித்தால் ஒரு மதமும் ஜீவிக்கமாட்டாது. பரலோகமென்பதும், மநுஷ்யர் அவ்விடம் சென்றபின் எந்தத் தேவதைகளுடைய ஸாயுஜ்யத்தை அபேக்ஷிக்கின்றனரோ அந்தத் தேவதைகளும், என்றாவது எங்காவது மநுஷ்யருடன் நிஜமாக ஸம்பந்திக்காவிட்டால் மதமெல்லாம் பொய்யாய்விடும். உபாஸகருடைய ஜ்ஞாநத்தையும் அதிகாரத்தையும் ஒத்துப் பரலோகமானது, அதாவது பரலோக வாஸிகளான ஒரு தெய்வமோ, பல தேவதைகளோ, உபாஸகர்க்கு ப்ரஸந்நராகாமல் போனால் ஸர்வ ஸம்ப்ரதாயங்களும் மித்யையில் முடியும். ஸ்வமதம் மாத்ரம் ஸத்யம், மதாந்தரங்கள் மித்யை எனும் அபிமாநம் யார்தான் கொள்ளக்கூடாது? தேவதைகள் உபாஸகர்க்கு யாதேனுமோர் ப்ரகாரமாக ஸ்வஸத்தையை என்றேனும் ப்ரகடநம் செய்யாவிட்டால் யாதொரு மதமும் ஜீவிக்கமாட்டாது. உபாஸகருடைய அர்ஹதையைப் பொறுத்தே தேவதா ப்ரஸாதம் உண்டாகும். அப்படிக்கின்றி அது பக்ஷபாதத்தால் உண்டாகுமென்பது யோக்யர் அங்கீகரிக்கத் தக்கதன்று. பகவான், தமருகந்த உருவத்தையே அப்யுபகமம் செய்து, அவ்வண்ணமே அவர்களுக்கு, இங்கோ பரலோகத்திலோ ப்ராப்யனாகின்றான் என்பது பாகவ

தர் நிச்சயம். இதர தேவதாசரீரியாகவும் அவன் உபாஸகர்க்கு அபீஷ்டப்ரதனாகின்றான் என்று ச்ருதி சொல்லும்.

ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகரான கீதாசார்யனும், வேதாந்த தத்வங்களை உபநிஷத் வெளியிட்டபடியே நிஷ்கர்ஷித்த பாதராயணரும், தேவதைகளின் இருப்பையும், அவர்களுடைய ஆராதநமான ஸர்வாச்ரம கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டிய ஆவச்யகதையையும்பற்றி நமக்கு உபதேசித்திருக்கின்றார்கள். இதற்குக் காரணம் யோசித்தால் புலப்படும். வைதிக ஸம்ப்ரதாயம் அநாத்யவிச்சிந்ந ஸம்ப்ரதாயம். லோகத்தில் மநுஷ்ய ஸ்ருஷ்டியுடன் அதுவும் உண்டாயிற்று. ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாவினுடைய நிச்வஸிதங்களென்று வேதங்களை வேதங்களே வர்ணிக்கின்றன. பராசிவதமான தத்வங்கள் பகவத் க்ருபையால் தத்தத் காலோசிதமாக மஹர்ஷிகளால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டன. மநுஷ்யன் பாரலௌகிக ஜ்ஞாநத்தைப் படிப்படியாக அடைந்த க்ரமம் வேதங்களில் காட்டப்படுகின்றது. அதாவது, மதமென்பதன் பூர்ணசரித்ரம் அங்கே விளங்குகின்றது. பழைய விச்வாஸங்களைப் பொய்யென்று தள்ளிவிட்டு ஆர்ய ஜநங்கள் புது விச்வாஸங்களை மேற்கொண்டார்களென்று மந்தமதிகளுடைய ப்ரலாபம். எல்லா விச்வாஸங்களும் உண்மைகளே. பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை வேதாந்தம் வெளியிட்டது. அந்த ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரத்தைக் குறித்து வேதங்களின் பூர்வபாகங்கள் ஸஹகரிக்கின்றன. பல அதிகாரிகளைக் குறித்து வேதங்களின் யாவத் பாகங்களும் வேண்டியவையே. ஆகலால், அந்தந்த பாகத்தினுடைய தர்சந காலத்தில் அதற்கேற்ற அதிகாரிகளைப்பற்றி வேதங்கள் தத்வத்தையே வெளியிட்டன.

வேதங்களினுடையவும் வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்களினுடையவும் ஸம்ரக்ஷணை த்விஜர்களைச் சேர்ந்தது. பகவதாஜ்ஞாதிலங்கநமின்றி அவற்றைத் துறத்தல் அவர்க்கு ஸாத்யமன்று. இன்னும் வேதாத்யயந பலத்தைப்பற்றி, அதீதமான ஒவ்வொரு அக்ஷரமும் பகவந்நாமமே என்று, 'வேதாக்ஷராணி யாவந்தி படிதாநி த்விஜாதிபி: । தாவந்தி ஹரிநாமாநி கீர்த்திதாநி ந ஸம்சய:' எனும் ருக்விதாந ச்லோகம் வெளியிட்டது. இந்த யோசனை

வேதாத்யயநமும், வேத பாராயணமும் பகவத்ப்ரீணநமென்றும் ச்ரேயஸ்கரமென்றும் காட்டுகின்றது.

ஜாதியென்பது பல ஜநங்களுக்குள் அவர்களுடைய ஜந்மத்தால் உண்டாகப்பட்ட ஒரு ஸம்பந்த விசேஷம். ஒரு ஜாதிக்குள் அடங்கினவர்களுக்கெல்லாம், மூல புருஷன் ஒருவனாகவோ, ஸமாநஸ்தர்களான பலராகவோ இருக்கவேண்டும். அவர்கள் ஸ்வஜாதி ரூபமான ஸம்பந்தத்தைச் சில ஸமாந விச்வாஸங்களாலும், சில தர்மங்களினுடைய அநுஷ்டாநத்தாலும், சில ஆசாரங்களாலும் காப்பாற்றுகின்றார்கள். ஸமாந தேச வாஸத்தால் உண்டாகப்பட்ட ஒற்றுமை தத்காலம் வேண்டப்படுகின்றது. ஆனால், அது ஒரு மத விச்வாஸத்தால் உண்டாகும் சேர்க்கையைக் கெடுக்கமாட்டாது. ஆர்யர் என்பவர்கள் வேத மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களுடைய ஸந்ததியார்; வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்களையும், தர்மங்களையும், ஆசாரங்களையும் வழிபடுகின்றவர்கள்; தேவருஷி பித்ருக்களுக்கு த்ரோஹம் செய்யாமலும், பகவதாஜ்ஞையை அதிக்ரமிக்காமலும், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்கேதத்தையும் நாசம் செய்யத் தகாதவர்கள்.

ஜாதி நியமங்களுடைய ரக்ஷணம் தத்காலம் சிலருக்கு வருத்தம் தருகின்றது. ஜாதி ப்ரயுக்தமான உத்கர்ஷாபகர்ஷ பராமர்சம் அதற்குக் காரணம். ஸுராபாநத்தில் ஸுகித்துக்கொண்டும், கோமாம்ஸ பக்ஷணத்தில் த்ருப்தியடைந்தும், ஸ்நாநாதி ஸம்ஸ்காரங்களின்றியும், துராசாரங்களில் மூழ்கிப்போன மதாந்தரஸ்தர்கள் ஸத் ப்ராஹ்மணனிடம் விசேஷம் பாராட்டுகின்றார்களில்லை. த்விஜோத்கர்ஷத்தை ஸஹிக்காத் மற்றோர்களும் அவ்வண்ணம் நடக்கத் தடையில்லை. பகவத் பக்தியினுடைய ஸதஸத் பாவங்களாலே அபக்ருஷ்ட ஜாதியரை உத்க்ருஷ்டராகவும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதியரை அபக்ருஷ்டராகவும் சொல்லும் வசநங்கள் உண்டு. ஜந்மத்தாலும் வ்ருத்தத்தாலும் தாழ்ந்தவனாக எண்ணப்பட்ட ஒருவன் பகவத் ஸம்பந்தத்தால் உயர்வன். அவனை ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளை யுடையவன் தாழ நினைக்கக் கூசவேண்டும்.

ஸஹபோஜநமும் பெண் கொடுத்து வாங்குதலும் ஜாதி நிபந்தநம். ஆதலால் தத்தம் ஜாதிகளைத் துறக்காமல், ஒவ்வொருவனும் ஸ்வஜாதிக்குரிய க்ரியைகளால் பகவத் கைங்கர்யம் பண்ண ப்ராப்தம். ஆதலால் ஸத்வாதி குண தாரதம்யத்தால் சரீர ஸம்பந்தமாக ஏற்படும் ப்ராஹ்மண்யாதிகளுக்கும், மநஸ்ஸில் ஸத்வ குண விசேஷத்தால் ஸர்வ ஜாதியர்க்குள்ளும் உயர்ந்தவர்களைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்ட ப்ராஹ்மண்யாதிகளுக்கும் பேதம் உண்டு. சரீர ஸம்பந்தமாக உண்டான ஜாதிகள் உத்பத்தி ஸித்தங்களாய் மரணாந்தமாக நிலைக்கும். மாநஸமான ஸத்வ குணோந்மேஷத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ராஹ்மண்யாதிகள் ஸர்வ ஜாதிகளுக்கும் பகவத் ஸம்பந்தங்களால் ஸம்பாவிதங்கள். இவ்வண்ணம் சரீர ப்ரயுக்தமாயும் மாநஸமாயும் வரும் ஏற்றங்கள் கர்வ ஹேதுக்களானால் அநர்த்தகரமாகும். ஸர்வத்ர ஆத்ம ஸாம்யம் உண்மையாயிருக்கும்போதும், மநுஷ்யர்க்குள் ஸத்வ குண விசிஷ்ட மநஸ்கர்களான பகவத் பரர்கள் யாவராலும் பஹுமாநார்ஹர் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டு, ஸமாந குல ப்ரஸூதர்களாய், ஸமாந கர்மாநுஷ்டாநங்களாலும், வ்ருத்தங்களாலும் ஏக ஜாதியில் நிலைத்தவர்கள், ஜாத்யந்தரர்களுடன் ஸஹபோஜநாதிகள் விவாஹாதிகள் செய்யத் தடைபட்டிருக்கின்றார்களெனச் சொன்னோம். செய்தாரேயாகில் அவர்கள் ஜாதியும் அது நிலைகக வேண்டிய காரணங்களும் அழிந்துபோம். ஸர்வாந்நாநுமதியானது ப்ராணாத்யய காலந் தவிர மற்ற காலங்களில் நிஷேதிக்கப்பட்டது. ப்ராஹ்மணனுக்கு அபோஜ்ய போஜநாதிகள் என்றும் உண்டு. ஆனால் தத்தத் காலாநுகுணமாக அவை பேதிக்கவும் காண்கின்றோம்.

இந்த விதமாக ஆஸ்திகர்கள் யோசிக்கத்தகக விஷயங்கள் மீண்டும் பராமர்சிக்கப்பட்டன.

1916-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாஸத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸதஸ்ஸின் சாயா படம் (Group Photo) விலைக்கு அகப்படும். காபி ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2. படத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்சிகளுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

600 009-

ஸ்ரீ:

நம் முன்னோர்களுடைய த்ருவதேச வாஸம்.

மேல் விவரித்த முடிவுகளுக்கு ஆதாரமாக டிலக் வித்வான் எடுக்கின்ற ருக்வேத வசநங்களில் சிலவற்றைக் குறிக்கின்றோம். '𑌶𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍋𑌷𑌾 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌸𑌦𑍇𑌵𑍀" [முன் காலத்தில் உஷா தேவி இடைவிடாமல் (அதாவது தொடர்ச்சியாக) உதயமானாள்.] '𑌕𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌮𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌷𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍 । 𑌅𑌨𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌵𑌶𑌾𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾 𑌜𑍋𑌷𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌰𑍇𑌤𑌿 ॥' [உஷைகள் எவ்வளவுகாலம் உதிக்கின்றார்கள்? அதாவது, அக்காலம் எவ்வளவு நீடிக்கின்றது? பூர்வம் எந்த உஷைகள் உண்டானார்களோ, அவஶ்யமாக எவர்கள் இனி மேல் உதிக்கப்போகின்றார்களோ, அவர்களுக்குள் இப்போது உதிக்கும் உஷையானவள், அதிக்ரமித்துப்போன (பூர்வ) உஷைகள் எப்படி ப்ரகாசித்தார்களோ, அவ்வண்ணமே ப்ரகாசிக்கின்றாள். விசேஷித்து ப்ரகாசிக்கின்ற அந்த உஷையானவள் அந்த ப்ரகாரம் இனி வரப்போகின்ற இதர உஷைகளுடன் கூடச் சேர்கின்றாள்.] (பின் வரப்போகின்றவர்களும் இவளைப்போலே ப்ரகாசிப்பார்களென்று தாத்பர்யம்.) '𑌤𑌾𑌨𑍀𑌦𑌹𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌲𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑍍 𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 । 𑌯𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿 𑌜𑌾𑌰 𑌇𑌵𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌷𑍋 𑌦𑌦𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌨 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌯𑌤𑍀𑌵 ॥ [ஸூர்யோதயமாகும் போது, கீழ்த்திசையில், (அல்லது பூர்வகாலத்தில்) ஹே உஷே! (நீ உதயமான) அந்த நாள்கள் அநேக நாள்களாக இருந்தன. எந்தத் தேஜஸ்ஸுக்களுடன், (அல்லது எந்தக் காரணத்தால்)

ஸ்ரீ (ஒரு பதிவ்ரதை) பதிக்கு அபிமுகையாக ஆசரிப்பதை யொத்து, ஸூர்யனுக்கு ஸமீபப்ரதேசத்திலேயே ஸஞ்சரிப்பவளாகக் காணப்படுகின்றாயோ, வ்யபிசாரிணியைப்போல் (நடக்கின்றாய்) இல்லையோ. [ஸூர்யனைப் பரித்யாகம் செய்து இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கின்றாயில்லை] '𑌪𑌰𑌾 𑌋𑌣𑌾 𑌸𑌾𑌵𑍀𑌰𑌧 𑌮𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌹𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌭𑍋𑌜𑌮𑍍 । 𑌅𑌵𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌭𑍂𑌯𑌸𑍀𑌰𑍁𑌷𑌾𑌸 𑌆 𑌨𑍋 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌰𑍁𑌣 𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌶𑌾𑌧𑌿 ॥' [ஹே வருண! இப்போது என்னால் படப்பட்ட (இன்னும் பெரியோர் பட்டு நான் தீர்க்கவேண்டிய) கடன்களைப் போக்கும். ஹே ஸ்வாமிந்! அந்யரால் ஆர்ஜிக்கப்பட்ட தநங்களால் போகங்களை அடையாமலிருப்பேனாக! ஏனென்றால் ஸத்யமாக பகு உஷஸ்ஸுக்கள் உதிக்கவில்லை.. அவர்கள் உதிக்கும்போது நாங்கள் ஜீவிப்பவர்களாக ஸங்கல்பிப்பீர்.]

டிலக் வித்வான் அதே ஸந்தர்ப்பத்தில் ருக்வேதத்தினின்று பஹுவசநங்களை எடுத்துப் பரீக்ஷிக்கின்றார். விஸ்தார பயத்தால் அவற்றை நாம் இவ்விடம் காட்டுகின்றோமில்லை. முடிவாக யஜுர் வேதம் நாலாவது காண்டம், மூன்றாவது ப்ரபாடகம், பதினோராவது அநுவாகம் முழுவதும் எடுத்து யோசிக்கின்றார். அதில் நாம் சில வசநங்களைக் காட்டுகின்றோம்.

"𑌇𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌾 𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑍌𑌚𑍍𑌛𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 । 𑌵𑌧𑍂𑌰𑍍𑌜𑌜𑌾𑌨 𑌨𑌵𑌗𑌜𑍍𑌜𑌨𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌏𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌚𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥ 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌉𑌷𑌸𑌾 𑌪𑍇𑌪𑌿𑌶𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌮𑌨𑍁 𑌸𑌂𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍀 । 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀 𑌵𑌿 𑌚𑌰𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌤𑍀 𑌕𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌕𑍃𑌣𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇 𑌅𑌜𑌰𑍇 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌰𑍇𑌤𑌸𑌾 ॥ 𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌮𑌨𑍁 𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰 𑌆𑌗𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌘𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍋 𑌅𑌨𑍁 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌗𑍁𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌯𑍂𑌰𑍍𑌜𑌮𑍇𑌕𑌾 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍇𑌕𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌯𑍂𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥ 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑍋𑌮𑍋 𑌅𑌭𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌵𑍃𑌷𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌭𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍀𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌭𑌂 𑌬𑍃𑌹𑌦𑌰𑍍𑌕𑌂 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌾𑌭𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾𑌤𑌾 𑌵𑌿 𑌦𑌧𑌾𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍄𑌰𑌜𑌨𑌯𑌤𑍍𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌞𑍍𑌚 । 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌮𑍁 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌵𑍇𑌣 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌨𑌾 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌤𑌵𑍋 𑌵𑌸𑌾𑌨𑌾𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌰 𑌉𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿

ஷ்க்ருதம் ஸமானங் கேதும் ப்ரதிமுஞ்சமானா: । ருதூம்ஸ்தந்வதே கவய: ப்ரஜாநதீர்மத்யே சந்தஸ: பரியந்தி பாஸ்வதீ: ॥”

[முதலில் உதித்தவள் இவளே; அவளுக்குள் (பூமிக்குள்) ப்ரவேசித்து ஸஞ்சரிக்கின்றாள்; வது (மணமகள்) புதிய கர்ப்பவதீ, உண்டானாள்; மஹிமையுள்ள மூவர் (அக்நி, வாயு, ஸூர்யன்) அவளை அங்கே பின்தொடர்கின்றார்கள். ஸூர்ய பத்நிகளான இரண்டு உஷைகள், சந்தஸ்ஸுக்களுடன் கூடினவர்களாய் அலங்க்ருதைகளாய், ஒரே இடத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாய், ப்ரஜைகளுடன் கூடினவர்களாய், ஜரையற்றவர்களாய், தம்முடைய தேஜஸ்ஸை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள். மூவர் (உஷைகள்) ருதத்தின் மார்க்கத்தில் வருகின்றார்கள். மூன்று அக்நிகள் ஜ்யோதிஸ்ஸுடன் (தொடர்ந்து) வருகின்றார்கள். ஒருத்தி ப்ரஜைகளை ரக்ஷிக்கின்றாள். வீர்யத்தை ஒருத்தி (ரக்ஷிக்கின்றாள்.) சிஷ்டர்களுடைய வ்ரதத்தை மற்றொருத்தி ரக்ஷிக்கின்றாள். நாலாவது அவள் (உஷை) ருஷிகளாயும், யஜ்ஞத்தின் இரண்டு பக்ஷங்களாயும் ஆகி சதுஷ்டோமமெனப்பட்ட நாலு கானங்களாயினாள்; அதாவது (நால்வராக அவ்வுஷைகள்) காயத்ரி, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ, அநுஷ்டுப் முதலான மஹா கானங்களை ப்ரயோகித்து, இந்த ப்ரகாசத்தை (ஸுவர்லோகத்தை) கொண்டு வந்தார்கள். ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா இதை ஐந்தினால் பண்ணினார். (அதாவது ஐந்து உஷா தேவதைகளை ஸ்ருஷ்டித்தார்.) ஆதலால் அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஐந்தைந்து ஸஹோதரிகளை உண்டாக்கினார். அவர்களுடைய பஞ்சக்ரதுக்கள் (பஞ்சக்ரதுக்கள் உஷா காலத்தில் செய்யப்பட்ட ஹோமங்கள் என்று வேத பாஷ்யம். டிலக் வித்வான் ஐந்து மார்க்கங்கள் என்று அர்த்தம் செய்கிறார்.) அநேக ரூபங்களைத் தரித்துக்கொண்டு கூட்டங் கூட்டமாய்ப் போகின்றன. (மொத்தம் முப்பது உஷைகள் சொல்லப்பட்டன. இவை ஐந்து கூட்டங்களாகின்றன.) முப்பது ஸஹோதரிகள் ஸமானமான கொடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட தேச விசேஷத்தைக் குறித்துச் செல்கின்றனர். ஜ்ஞாநிகளான அவர்கள் ருதுக்களைப் பண்ணுகின்றார்கள்; தமது (மார்க்கங்களை) அறிந்தவர்களாய், ப்ரகாசத்துடன் கூடினவர்களாய், சந்தஸ்ஸின் மத்யே, (சந்தஸ்ஸால் சூழப்பட்ட ஸூர்யனுடைய ஸமீபத்திலே) அவர்கள் ப்ரதக்ஷிணம் செய்கின்றார்கள்.]

இந்த வசநங்கள் பகு தினங்கள் நீடித்து வளர்கின்ற த்ருவ ப்ரதேச தர்சிதமான உஷா கால லக்ஷணத்தை விவரிக்கின்றனவென்று டிலக் வித்வான் யோசனை.

அப்படிப்பட்ட உஷா காலம் அவ்வண்ணம் நீண்ட ராத்ரியின் பின் ஸம்பவிக்கவேண்டும். (அதன் பிறகும் ஒருகாலம் நீடித்த பகலாய் யோசிக்கத்தக்கதே.) இப்படிப்பட்ட த்ருவ ப்ரதேசாநுபவமும் வேத வசநங்களில் காணப்படுவதாய் யோசிக்கப்படுகின்றது. ‘தீர்கம் தம ஆஶயதிந்த்ரஶத்ரு:’, என்பதால், தேவ சத்ருவான வ்ருத்ராஸுரன் நீண்ட இருட்டில், ஜல மத்யத்தில், மக்நனாகவிருந்தான் என்று ஏற்படுகின்றது. இது தேவர்களுடைய ராத்ரியான பித்ருயானத்தைக் காட்டுகிறதாக யோசனை. ஸ்தலாந்தரங்களில் வ்ருத்ரனை இந்த்ரன், (...) ஆழமான இருட்டில், (...) ஸூர்ய ப்ரகாசம் இல்லாதவிடத்தில், கட்டி வைத்ததாயும் சொல்லியிருக்கிறது. ‘உர்வஶ்யாமபயம் ஜ்யோதிரிந்த்ர மா நோ தீர்கா அபி நஶந்தமிஸ்ரா:’, [அதாவது: ஓ இந்த்ர! பயரஹிதமான விஸ்தீர்ண ப்ரகாசத்தை நான் அடைவேனாக. விஸ்தாரமான இருட்டுடன் கூடிய நிசாவானது எங்களை வ்யாபிக்காமலிருக்கட்டும்.] ‘யா ந: பீபரதஶ்விநா ஜ்யோதிஷ்மதீ தமஸ்திர: । தாமஸ்மே ராஸாதாமிஷம் ॥’ [அதாவது: ஓ அச்விநீ தேவர்களே! ஜ்யோதிஸ்ஸுடன்கூடிய யாதொரு அந்நம் அந்தகாரத்தை (ராத்ரியை) முற்றிலும் நாசம் செய்து எங்களுக்குத் த்ருப்தி செய்யுமோ, அப்படிப்பட்ட அந்நத்தை எங்கட்குக் கொடுங்கள்.] ‘அஶோச்யக்நி: ஸமிதாநோ அஸ்மே உபோ அத்ருஶ்ரந்தமஸஶ்சிதந்தா: । அசேதி கேதுருஷஸ: புரஸ்தாச்ச்ரியே திவோ துஹிதுர்ஜாயமாந: ॥’ [அதாவது: எங்கள் பொருட்டு அக்நியானது ஸமித்தால் வ்ருத்தியாய் ப்ரகாசிக்கின்றார்; இருட்டின் எல்லைகள் யாவராலும் பார்க்கப்படுகின்றன. ஸூர்யனுடைய புத்ரியான உஷையினுடைய கேதுவானது (த்வஜமானது) கீழ்த்திசையில் ப்ரகாசத்துடன் கிளம்பி யாவராலும் தர்சிக்கப்படுகின்றது.] ‘ஜ்யோகேவ தீர்கம் தம ஆஶயிஷ்டா:’ [அதாவது: ‘பகுகாலமாக (எங்களைவிட்டு) மஹத்தான அந்தகாரத்தில் இருந்து படுத்திருந்தாய்’ என்று யஜ்ஞகாலத்தில் அக்நியை அழைத்

தார்கள்.] ராத்ரி ஸூக்தத்தில், '[illegible]' [அதாவது: ஓ ராத்ரியே! வ்ருகியையும் வ்ருகத்தையும் எங்களிடத்தினின்று போக்கு; அப்படியே திருடரையும் எங்களிடம் வராமல் பண்ணு; பிறகு நீ எங்களால் ஸுகமாகக் கடக்கத்தவளாயிரு:] என்று வசநமுண்டு. இதனுடைய பரிசிஷ்டத்தில் '[illegible]', என்கிற வாக்யத்தை டிலக் வித்வான் எடுத்து ராத்ரி அநுகூலமாக இருக்க வேண்டுமென்றும், ராத்ரியின் அக்கரையை க்ஷேமத்துடன் போய்ச் சேர்வதைப்பற்றியும் ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றதென்று சொல்லுகிறார். இதை அநுஸரித்ததோர் அதர்வ வேத வசநமெடுக்கப்படுகிறது. அதாவது: '[illegible]' இதனால், ஸஞ்சரிக்கின்ற ஸர்வ வஸ்துக்களும் ராத்ரியில் விச்ரமத்தை அடைகின்றன; ஆனால் ராத்ரியின் எல்லை காணப்படுகின்றதில்லை; அப்படிப்பட்ட நீண்ட இருட்டுடன்கூடிய ராத்ரியின் முடிவை அடையும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றதெனக் கருத்து. தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில், '[illegible]' [ஓ சித்ராவஸு! உன் எல்லையை நான் க்ஷேமமாகக் கடப்பேனாக.] என்பதற்கு விவரணமாக, '[illegible]' [சித்ராவஸு என்றால் ராத்ரி; முன் காலத்தில் ப்ராஹ்மணர்கள் ராத்ரி முடிந்து உஷாகாலம் வராதோ என்று பயந்தார்கள்] என்று தைத்திரீய ப்ராஹ்மணம் சொல்கின்றது. வேத பாஷ்யத்தில் ஹேமந்த ருதுவில் ராத்ரி நீடிக்கின்றபடியால் மேற்சொன்ன பயம் உண்டாகலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் வேதத்தில ப்ராஹ்மணமானது, ஹேது, நிர்வசநம், நிந்தா, ப்ரசம்ஸா, ஸம்சயம், விதி, பரக்ரியா, புராகல்பம், வ்யவதாரணகல்பனை, உபமாநம், என்கிற பத்து விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாஷ்யகாரர், ருக்வேத பாஷ்யாரம்பத்தில், இவற்றைக் காட்டிப் புராகல்பத்ருஷ்டாந்தமாக மேலெடுத்த

தைத்திரீய ப்ராஹ்மண வசநத்தை எடுக்கின்றார். ஆதலால் அவ்விடம் காட்டப்பட்டபடி ப்ராஹ்மணர் பயந்தது பூர்வ கல்பத்திலென்று டிலக் நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். அது தைத்திரீய ஸம்ஹிதா காலத்தில் ஸ்மரண ரூபமாக வந்திருக்கலாம். அதாவது, டிலக் அபிப்ராயப்படி இப்போதைக்கு 4,500 வருஷங்களுக்கு முன், மேலே சொன்ன புராகல்பாநுபவம் ஆர்யர் ஸ்மரிக்கத்தக்கதாயிருந்தது என்று அபிப்ராயம். த்ருவமத்யே ஸம்வத்ஸரமே ஒரே பகல் ஒரே ராத்ரியில் முடிகின்றது. அந்த ஸ்மரணத்தைக் காட்ட தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில், '[illegible]' [ஸம்வத்ஸரமாகிய தேவதைக்கு சிரஸ் ஒன்று, முகம் இரண்டு (அதாவது அயநங்கள்); இதெல்லாம் ருது லக்ஷணங்கள்;] '[illegible]' [ஸம்வத்ஸர தேவதையினுடைய வலப்பக்கம் இடப்பக்கங்களில் ப்ரகாசமாயும் இருட்டாயும் (இருக்கின்றன.) பின்வரும் ருக் அதை விவரணம் செய்கின்றது. உன்னுடைய ப்ரகாசமான ரூபம் ஒன்று; உன்னுடையயஜந (இருட்டான) ரூபம் மற்றொன்று; அதாவது பிந்ந ரூபத்துடன் கூடிய இரண்டு நாள்கள் (அஹநீ) நீர்தேவலோகம்போலிருக்கின்றீர். ஓ அந்யாதாரமற்றவரே! எல்லா மாயைகளையும் (சக்திகளையும்) காப்பாற்றுகின்றீர். - ஓ பூஷன்! உமது தாத்ருத்வம் மங்களகரமா யிருக்கட்டும்;] என்றிப்படி வசநங்கள் காட்டப்பட்டன. மேலே சொன்ன வசநங்களுக்குப் பின்பு, '[illegible]' எனும் வாக்யத்தால் இது ஸம்வத்ஸர ப்ரகரணமென்று காட்டப்பட்டது.

இன்னும் ருக்வேதத்தினின்று, '[illegible]' [ஸூர்யன் தேவலோகமத்யே (ஆகாசநடுவில்) ரதத்தை நிறுத்தி

ளுர். ஆர்யரான இந்த்ரன் அப்போது தாஸர்களின் (அஸுரர்களின்) பொருட்டு ப்ரதீகாரத்தை அறிந்தார்; மாயைகளுடன் கூடிய பிப்ரு எனும் அஸுரனுடைய துர்க்கங்களை ருஜிச்வன் எனும் ராஜருஷியின் ஸஹாயத்தையடைந்து, இந்த்ரன் நாசம்செய்தார்.] மற்ருேரிடத்தில் 'ராஜாவருணஶ்சக்ரே ஏதந்திவிப்ரேங்கம் ஹிரண்யயம்' [ஈச்வரனை வருணன் அந்தரிக்ஷத்தில் ஸ்வர்ணமயமான இந்த ஸூர்யனை டோலையில் ஆடுவதுபோல் இருக்கச் செய்தார்.] என்கிற வசநங்கள் எடுக்கப்பட்டன. மேலெடுத்த வசநங்கள் யாவையும், த்ருவத்தின் கீழ்ஸம்வத்ஸரம் ஒரு நீண்ட பகல் ஒரு நீண்ட ராத்ரியாய் முடிவதையும், அந்த நீண்டபகலும் இரவும் ஸம்வத்ஸரத்துக்கு இரண்டு பக்கங்களாய் வர்ணிக்கப்பட்டமையும், த்ருவப்ரதேசத்திலும், தத்ஸமீபத்திலும், நீண்ட ராத்ரியால் ஜநங்கள் பயந்தாரென்பதையும் அந்தப் பயம் நமது தேச ராத்ரிகளால் ஜநிக்காதென்பதையும், த்ருவப்ரதேசத்தில் தான் அநேக நாள்களடங்கி நீண்ட ஒரே பகலில், ஸூர்யன் ஆகாசத்தின் தென்புறத்தில் டோலையில் ஆடுவதொத்து முன்னும் பின்னுமாக ஸஞ்சாரம்செய்வதுபோல் காணப்படுவான் என்பதையும், நம் பூர்வீகர் ஸ்மரித்தார்களென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக டிலக் வித்வான் காட்டுகின்ருர்.

இன்னும் தக்ஷிணசப்தம், வலப்பக்கம் தென்திசை இரண்டையும் குறிக்கின்றதற்குக் காரணம் த்ருவப்ரதேசாநுபவம் என்று சொல்லி, அதற்குப் பல ஹேதுக்களைக் காட்டுகிருர். அங்கே ஸூர்யன் எப்போதும் தென்றிசையை ஆச்ரயித்திருப்பதால், கீழ்த்திசையை நோக்கி வைதிககர்மம் செய்வோர்க்கு எக்காலத்திலும் ஸூர்யன் வலப்புறமாயும் தென்றிசையிலும் இருப்பர்.

ஏழு, எட்டு ஸூர்யர்களைப்பற்றி முன்பே ப்ரஸ்தாவித்தோம். ருக்வேத ஸம்ஹிதையின் 9-வது மண்டலத்தில், 'நாநாஸூர்யா:' என்றும், 'தேவா ஆதித்யா யே ஸப்த', என்றும் வசநங்கள் உள. 'ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரதமேகசக்ரம் ஏகோ அஶ்வோ வஹதி ஸப்தநாமா', என்றும், 'ஸப்த ஸ்வஸாரோ அபி ஸம் நவந்தே யத்ர கவாம் நிஹிதா ஸப்த நாம', என்றும், மேற்படி வசநங்களுக்குப் பாஷ்யம், மித்ரன், அர்யமா, பக:, வருணன், தக்ஷன், அம்சன் இவர்

களை மேற்படி ஸூர்யர்களாக. ருக்வேதத்தில் ஸ்தலாந்தரங்களில் சொல்லப்படுகிறது. அங்கே, ஏழாவது எட்டாவது ஸூர்யர்கள் பெயரைச் சொல்லவில்லை. யாஸ்கரும் ஸாயண பாஷ்யகாரரும் ஸூர்யனுடைய ஸப்தரச்மிகளைக்கொண்டு, ஸப்த ஸூர்ய வ்யவஹாரத்தை ஸமர்த்திக்கின்ருர்கள். ஆனல் மார்த்தாண்டனுடன் ஸூர்யர் எட்டுப் பெயரெனத் தெரிகின்றது.

இந்த ஆதித்யர்களுடைய உத்பத்தியைப்பற்றி ருக்வேதம் 10-வது மண்டலம், 72-வது ஸூக்தம் கீழே தமிழ்ப்படுத்தப்படுகிறது :—

"நாம் ஆதித்ய தேவதைகளுடைய ஜந்மங்களை ஸ்பஷ்டமான வாக்கிஞல் சொல்லுகின்ருேம். அவர்கள் பூர்வயுகத்தில் உத்பந்நர்களானலும் உத்தர யுகங்களில் யாகத்தில் சஸ்த்ரங்கள் அநுஷ்டிக்கப்படுமளவில், ஸ்தோத்ரம் செய்பவர்களைக் கடாக்ஷிக்கின்ருர்கள். ப்ரஹ்மணஸ்பதி எனும் அதிதியானவள் தேவர்களுடைய ஜந்மங்களை, கம்மாளன் அக்நியை ஜ்வலிக்கச்செய்வதுபோல உண்டு பண்ணினுள். தேவர்களுடைய பூர்வயுகத்தில் (ஆதி ஸ்ருஷ்டியில்) அவர்களுக்கும் உபாதாநகாரணமாய் நின்ற அவ்யாக்ருதத்தினின்று, நாமரூப விசிஷ்டமான தேவர் முதலான பதார்த்த ஸ்ருஷ்டி உண்டாயிற்று. தேவர்களுடைய ப்ரதம யுகத்தில் அவ்யாக்ருதத்தினின்று மேல்சொன்ன நாமரூப விசிஷ்ட ப்ரபஞ்சம் உண்டாயிற்று. பிறகு திசைகள் உண்டாயின. அதைத் தொடர்ந்து உத்தாநபதம் எனும் வ்ருக்ஷ விசேஷம் வெளிப்பட்டது. அதினின்று பூமி உண்டாயிற்று. புவர்லோகத்தினின்று திசைகள் உண்டாயின. அதிதியினின்று தக்ஷனும், தக்ஷனிடம் அதிதியும் உண்டானர்கள். (இருவரும் ஸமாந ஜந்ம முடையவர்கள்; அல்லது தேவதைகளுடைய தர்மத்தின்படி ஒருவர் மற்ருெருவருக்குக் காரணமாயிருந்து இருவரும் ஜநித்தார்கள் என்று யாஸ்காசார்யர்.) ஓ தக்ஷ! உன் புத்ரியான அதிதி, ஆதித்யர் எனும் புத்ரர்களைப் பெற்ருள். அவர்கள் மரணமற்றவர்; ஸ்தோத்ரங்களால் பஜிக்கத்தக்கவர். ஓ தேவர்களே! எப்போது நீங்கள் அந்த ஜலத்தில் பலத்துடன்கூடி நின்றீர்களோ, அப்போது (ஜலத்தில்) ந்ருத்யம் செய்பவர்போலிருந்த உங்களுடைய ஸம்பந்தத்தையுடைய (உங்களுடைய அம்சபூதமான) ரேணுவானது (ஆகாசாபிமுகமாக) வெளிப்பட்டது. ஓ தேவர்களே! யதிகளைப்போல் (மேகங்

களைப்போல்) எப்போது நீங்கள் உங்களுடைய தேஜஸ்ஸால் புவநங்களைப் பூர்த்தி செய்தீர்களோ, அப்போது ஸமுத்ர ஜலத்தில் மறைக்கப்பட்டிருந்த ஸூர்யனை (மார்த்தாண்டனை) வெளிக்கிளப்பினீர்கள். எட்டு புத்ரர்கள் (மித்ரன் முதலானோர்) அதிதியின் சரீரத்தினின்று உண்டானார்கள். அவர்களில் அதிதி ஏழு புத்ரர்களுடன் தேவர்களிடம் (ஸாத்யர்கள்) சென்றாள். எட்டாவது புத்ரனை மார்த்தாண்டனைத் தூர எறிந்துவிட்டாள். ஏழு புத்ரர்களுடன் அதிதி பூர்வயுகாபிமுகையாய்ச் சென்றாள். (ஜநங்களின்) ஜந்ம மரண நிமித்தமாக மார்த்தாண்டனை மறுபடியும் கொண்டுவந்தாள்.”

ஏழு ஆதித்யர்கள் என்றால், மித்ரன், வருணன், தாதா, அர்யமா, அம்சஃ, பகஃ, விவஸ்வாந், இவர்கள். எட்டாவது ஆதித்யன் மார்த்தாண்டன். தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில் ‘அஷ்டௌ புத்ராஸோ அதிதேஃ। யேஜாதாஸ் தந்வஸ்பரி। தேவா உபப்ரைத் ஸப்தபிஃ। பராமார்த்தாண்டமாஸ்யத்। ஸப்தபிஃ புத்ரைரதிதிஃ। உபப்ரைத் பூர்வ்யம் யுகம்। ப்ரஜாயை ம்ருத்யவே த்வத்। புநர் மார்த்தாண்டமாபரதி।’ என்று ருக்வேத வசநத்தையே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; (ஈஷத் பேதத்தோடு.) பிறகு அவ்வெட்டு ஆதித்யர் பெயர்கள் மித்ரன், வருணன் தாதா, அர்யமா, அம்சஃ, பகஃ இந்த்ரன், விவஸ்வாந் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவர்க்குள் மார்த்தாண்டன் இன்னானென்பது தெரியவில்லை., அதற்கு முன்பாக அவ்வாதித்யர்கள் பெயர்கள் ஆரோகஃ, ப்ராஜஃ, படரஃ, பதங்கஃ, ஸ்வர்ணரஃ, ஜ்யோதிஷ்மான், விபாஸஃ, கஸ்யபஃ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களைப்பற்றிய வசநங்களை முன்பே யோசித்தோம். தைத்திரீய ப்ராஹ்மணத்தில் அதிதியானவள் ஸாத்யாளெனும் தேவதைகளைக் குறித்து நான்கு தரம் ஹவிஸ்ஸை ஸமர்ப்பித்ததாகவும், ஸாத்யர்களிடம் அந்த ஹவிஸ்ஸின் சேஷத்தை அடைந்து புஜித்து, அவற்றின் பலமாக முதலில் தாத்ரி அர்யமா எனும் புத்ரர்களையும், பிறகு மித்ரா வருணர்களையும், முடிவாக இந்த்ரனையும் விவஸ்வானையும் பெற்றாளென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. தைத்திரீய ஸம்ஹிதையி

லும் இவ்வாதித்யர்கள் ஜநநத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆரண்யகம், ‘அஷ்டௌ தஸ்ய புத்ரா’, என்று ஆதித்யர் எட்டு பெயர் என்பது வேதத்தாலேயே நிச்சிதமென்று முடிகின்றது. சதபத ப்ராஹ்மண பூர்வ பாகங்களில் அதிதியின் முதல் ஏழு குமாரர்கள்தான் ஆதித்ய தேவர்களெனப்படுகிறார்கள் என்றும், எட்டாவது புத்ரனை மார்த்தாண்டன் அபூர்ணனாய்ப் பிறந்ததாயும், ஆதலால் மற்ற ஆதித்யர்கள் ஜீவன்களையும் இதர ப்ராணிவர்க்கங்களையும் அவன் சரீரத்தினின்று உண்டுபண்ணினார்களென்றும் சொல்லப்படுகிறது. தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் கநிஷ்ட புத்ரன் விவஸ்வான் என்றும், மநுஷ்யர் அவனிடம் உண்டானார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. சதபத ப்ராஹ்மண பின் பாகத்தில் ஆதித்யர்களுடைய ஸங்க்யை பன்னிரண்டாய் ஏற்படுகிறது. உபநிஷத்துக்களிலும் அப்படியே. சதபத ப்ராஹ்மணம் பன்னிரண்டு மாஸங்களுக்குப் பன்னிரண்டு ஆதித்யர்கள் என்றும் சொல்கின்றது. ஆதலால் (‘தேவாநாம் பூர்வ்யே யுகே’) (தேவர்களுடைய பூர்வயுகத்தில்) ஆதித்யர் ஸங்க்யை முதலில் ஏழு மாஸத்துக்கு ஏழாக இருந்ததென்றும், அவ்வேழு மாஸங்களும் ஸூர்ய ப்ரகாசம் உள்ள மாஸங்களென்றும், எட்டாவது ஆதித்யன் அபூர்ணனாய் உத்பவித்தான் என்பதால், எட்டாவது மாஸம் முதல், ஸூர்ய ப்ரகாசமில்லாத தீர்க்க ராத்ரியாயிருந்ததென்றும், மார்த்தாண்டன் எனும் சப்தார்த்தம் ம்ருதமான முட்டை அல்லது பக்ஷி என்றும், ஆதலால் பேரிருளில் பூமியின்கீழ் சென்று அப்ரகாசத்தை அடைந்த காலத்தின் ஸூர்யன் அவன் என்றும், ருக்வேதத்தில் ஸூர்யனைப் பல விடங்களில் பக்ஷி என்று வர்ணிக்கப்பட்டதெனவும், அஸ்தமிக்கும் ஸூர்யனை ருக்வேதம் X-55-5 ல், ‘பலிதம்,’ என்று வர்ணிக்கப்பட்டதெனவும், இந்த யோசனைகள் யாவும் த்ருவ ஸமீப ப்ரதேசங்கட்கே பொருந்துமென்றும், தத்தேசாநுபவ ஸ்மரணம் பரம்பராகதமாய் வேத பாகங்களில் நம் பூர்வீகர்களால் காப்பாற்றப்பட்டதென்றும் டிலக் வித்வான் யோசிக்கின்றனர்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஶ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுகமஶேஷாபிலஷிதம்
ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ ஶேஷத்வவிபவாத் ।
பஹிர்பூதம் நாத! க்ஷணமபி ஸஹே யாது ஶததா
விநாஶம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம் ॥ 57

57. கீழ் மூன்று ஸ்லோகங்களால், பகவானிடத்தில் பர பக்தியையும் பகவானிடத்திலேயே பர்யவஸித்திராமல் பாகவதரளவும் ப்ரவஹிக்கும் ஶேஷத்வ புத்தியையும் பாகவதர்களுடைய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாகும்படியான அர்ஹதையையும் ப்ரார்த்தித்தார். இந்த ஸ்லோகத்தில் அநிஷ்டங்களின் நிவர்த்தநத்தை ப்ரார்த்திக்கிறவராய், 'உன்னுடைய ஶேஷத்வத்தின் பலமான கைங்கர்யமென்னும் ஸம்ருத்திக்கு எவை எவை அநுபயுக்தங்களோ அவையவையெல்லாம் அடியேனுக்கு அநிஷ்டங்களே; அவைகளைப் போக்கியருளவேணும்' என்று விஜ்ஞாபநம் செய்கிறார்.

உண்மையாகவே, ஸ்ரீ பகவானாலேயே "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்கிறபடி பரம கருணையால் கொடுக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தையுடையவராயும், அந்த ஜ்ஞாநம் பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமாகையாலே பர பக்தியைக்கொண்டு பகவத்குணாநுபவத்தைப் பண்ணினவராயும், அந்த அநுஸந்தாநத்தால் பிறந்த ப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே பரீவாஹாபேக்ஷை பிறந்து ஸம்ஸாரிகளின் துர்க்கதியை நிவ்ருத்திக்க வேணுமென்னும் திருவுள்ளத்துடன் இந்த ஸ்தோத்ரரத்நத்தை வெளியிட ப்ரவ்ருத்தித்தவராயுமிருக்கும் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கு, பகவத் கைங்கர்யாநுபயுக்தமான வஸ்து

தவிர மற்ற எது தான் அநிஷ்டமாகும்? அப்படிப்பட்ட அநிஷ்டத்தின் நிவ்ருத்தியைத்தான் இவ்விடத்தில் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஹே நாத! தவ ஶேஷத்வவிபவாத் பஹிர்பூதம் தேஹம் க்ஷணமபி ந ஸஹே; ப்ராணாந் ந ஸஹே; அஶேஷாபிலஷிதம் ஸுகம் ந ஸஹே; ஆத்மாநம் ச ந ஸஹே; அந்யத் கிமபி ந ஸஹே; தத்ஸர்வம் ஶததா விநாஶம் யாது; ஹே மதுமதந! இதம் ஸத்யம் விஜ்ஞாபநம். [ஹே நாத! அடியேனுடைய அந்தரங்கமான ஶரீரத்தையும், அது உன்னுடைய ஶேஷத்வத்திற்கு அநுபயுக்தமாகில், நான் ஒரு க்ஷணம்கூட வேண்டேன்; அந்தத் தேஹத்திற்குத் தாரகங்களான ப்ராணங்களையும் வேண்டேன்; எல்லாருமாதரிக்கும் ஸுகத்தையும் வேண்டேன்; இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஆஶ்ரயமாக நிற்கும் ஆத்மாவையும் வேண்டேன்; மற்றை புத்ரமித்ர களத்ராதிகளையும் வேண்டேன். இவையெல்லாம் உரு மாய்ந்து போகவேண்டும். ஹே மதுமதந! இது அஹ்ருதயமான விஜ்ஞாபநமன்று; இந்த விஜ்ஞாபநத்தை மெய்யாகவே செய்கின்றேன்.]

ஹே நாத - இதனால் பகவானுக்குள்ள ஸர்வஶேஷித்வம் சொன்னதாயிற்று. 'உனக்கும் நமக்கு முள்ள இந்த நாத ஶேஷ ஸம்பந்தம் அவர்ஜநீயமன்றோ? அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்திற்குப் புறம்பானவற்றை எப்படி நான் ஸஹிப்பேன்?' என்பது ஹ்ருதயம்.

தவ ஶேஷத்வவிபவாத் பஹிர்பூதம் - 'உன்னைக்குறித்துள்ள ஶேஷத்வமாகிற விபவத்திற்கு வெளிப்பட்டதான' என்பது ஶப்தார்த்தம். அதாவது - 'உனக்கு ஶேஷமாயிருப்பதன் பலமான கைங்கர்யமென்னும் ஸம்ருத்திக்கு அநுபயுக்தமான' என்று தாத்பர்யம். ஸர்வஶேஷியான பகவானுக்கு ஶேஷத்வ பஹிர்பூதமான பொருளும் உளதோ? அது ஒருகாலும் ஓரிடத்திலும் ஸம்பவியாதாகையால், இவ்விடத்தில் கைங்கர்யாநுபயோகத்தையே ஶேஷத்வ பஹிர்பாவமாக ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்போலும்.

தேஹம் ந ஸஹே - தேஹத்தை ஸஹியேன். தேஹமே ஆத்மாவென்று எண்ணுவாரன்றோ பலர்? அப்படிப்பட்ட அபிமாநத்திற்குப் பாத்ரமான பொருளும் பகவத் கைங்கர்யாநுபயுக்தமாஞல் வேண்டுவதில்லை என்று தாத்பர்யம். மேல் வரும் 'அஶேஷாபிலஷிதம்' [எல்லாரு மாதரிக்கும்] என்னும் விஶேஷணத்தை 'தேஹம்' முதலிய ஒவ்வொரு ஶப்தத்திலும் அந்வயிக்கலாம்.

ப்ராணாந் ந ஸஹே - தேஹத்திற்கு தாரகங்களன்றோ ப்ராணன்கள்? ஆகையால் தேஹத்தைச் சொன்னவுடன் இவைகளை ப்ரஸ்தாவிப்பது.

ஸுகமஶேஷாபிலஷிதம் ந ஸஹே - எல்லாராலும் ஆதரிக்கப்படும் ஸுகத்தையும் வேண்டேன். ஸுகத்தை ப்ரார்த்தியாமலுள்ள வ்யக்தி இவ்வுலகில் இல்லையாகையால் 'அஶேஷாபிலஷிதம்' என்று விஶேஷிக்கப்பட்டது. "ஸுகமென்று மோக்ஷஸுகத்தைச் சொல்லவுமாம்" என்பது ஸ்ரீ பிள்ளையின் திருவுள்ளம். "ந தேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே" என்பதற்கு இது ஒத்ததே.

"ந நாகப்ருஷ்டம் ந ச ஸார்வபௌமம்
ந பாரமேஷ்ட்யம் ந ரஸாதிபத்யம் ।
ந யோகஸித்தீரபுநர்பவம் வா
வாஞ்சந்தி யத்பாதரஜ: ப்ரபந்நா: ॥"

என்னும் ஸ்ரீ பாகவத வாக்யமும் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

ஆத்மாநம் ச ந ஸஹே - கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ஸகலத்திற்கும் ஆஶ்ரயமாயும், ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களை உடையதுமான இந்த ஆத்மாவையும் வேண்டேன். கைங்கர்யாநுபயுக்தமான பொருளில் தமக்குள்ள அருசியைக் காட்டுகிறபடி. இல்லாவிட்டால், ஸ்வஸ்வரூபத்தை வேண்டேனென்றும் அது உரு மாய்ந்துபோகவேண்டுமென்றும் சொல்வது அநுபபந்நமாகுமன்றோ? 'நிரவயவனும், நித்யனுமுள்ள ஆத்ம வஸ்து நாஶமாகிறதாவது கைங்கர்யத்திற்கு விருத்தமாயுள்ள அவஸ்தையின் நிவர்த்தநமே' என்று ஸ்ரீ நிகமாந்தார்யன் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

அந்யத்கிமபி ந ஸஹே - மற்றை எதையும் வேண்டேன். 'அந்யத்' என்னும் பதம் புத்ர மித்ராதிகளைக் குறிக்கின்றது. கீழ்ச் சொன்னபடி ஆத்மா முதலியவையெல்லாம் அஸஹ்யமாஞல், புத்ர மித்ர க்ருஹ க்ஷேத்ராதிகளெல்லாம் தூரதோ நிரஸ்தங்கள் என்பது குறிப்பு.

தத்ஸர்வம் ஶததா விநாஶம் யாது - இவையெல்லாம் உரு மாய்ந்து போக வேண்டும். கைங்கர்யத்திற்கு உபயுக்தங்களான ஸாமக்ரிகள் உண்டாவது ஈஶ்வர க்ருத்யம்போல, அநுபயுக்தங்களானவை நிவ்ருத்தியடைவதும் ஈஶ்வரக்ருத்யம் என்பதை இந்த வேண்டுகோளால் த்யோதிப்பிக்கிறார்.

ஹே மதுமதந! இதம் விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம் - மதுவென்னும் மஹாஸுரனை ஸம்ஹரித்த பகவானே! இது ஸஹ்ருதயமான விஜ்ஞாபநம். இப்படிப்பட்ட ப்ரபல விரோதி நிரஸநத்தில், மதுமதநம் செய்தவனே க்ஷமனுவான் என்பது தாத்பர்யம்.

'தேஹம் வேண்டேன், ஆத்மாவேண்டேன்' இத்யாதியாகச் சொல்வதும் லோகத்திலே கேள்விப்படத் தகுந்ததோ? இது மெய்யாகுமோ? என்னும் ஶங்கையை "ஸத்யம்" என்னும் ஶப்தத்தால் நிவ்ருத்திக்கிறார். 'இது அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதன்று; மெய்யே' என்பது தாத்பர்யம். "நான் பொய்சொன்னேனுகில், உமக்குப் பொய்யனை மது பட்டது படுகிறேன்" என்பது ஸ்ரீ பிள்ளையின் ஹ்ருதயங்கமமான தாத்பர்ய விவரணம்.

'தத் ஸத்யம், இதம் விஜ்ஞாபநம்' என்று ப்ருதக்காக அந்வயிக்கலாமென்றும், அப்பொழுது 'இதம் விஜ்ஞாபநம்' என்பதற்கு 'தயநீயனை நான் செய்யும் விஜ்ஞாபநத்தை ப்ரஸாதத்துடன் திருச்செவி சாற்றியருளவேணும்' என்று தாத்பர்யமென்றும் ஸ்ரீ நிகமாந்தார்யன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

இப்படிச் செய்த விஜ்ஞாபநத்தின் கருத்து என்னவென்றால், முமுக்ஷுக்களாயுள்ள பகவத் பக்தர்கள், பகவத் கைங்கர்யத்திற்கு அநுபயுக்தமான ஸகல பரிக்ரஹத்தையும் விடவேண்டும் என்பது தான்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவதாஸன்.

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

(1)

குருபரம்பரானுஸந்தான க்ரமம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

ஸமீபத்தில் வெளிவந்த தீபிகையில் 'நிபுண நிரூபகர்' எழுதியதைப் பார்த்தேன். இந்த விஷய விசாரத்தின் மூலமான உபந்யாஸத்தில், ஆரோஹண க்ரமத்தில் அப்ராமாண்ய ஶங்கை தோன்றும்படி எழுதியிருந்தபடியால், அதன் ப்ராமாண்ய நிரூபணம் செய்ய, ததபிமானிகளுக்கு ஆவஶ்யகதை நேர்ந்தது.

நிபுண நிரூபகரின் லேகநத்தைப் படிக்கும் பத்ரிகாபிமானிகள் அடியேனுடைய லேகநத்தையும் ஒரு தடவை மறுபடியும் படித்துப் பார்க்க ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ரஹஸ்யாம்நாய வசநத்தில் 'ஆசார்ய வம்ஶ:' என்பதிலுள்ள ஆசார்ய பதம் ப்ரதமமோ வரமமோ ஒரு அவதியின் ஆகாங்க்ஷையைப் பூர்த்தி செய்கிறதென்பது இரண்டு பேருக்கும் ஸமாநம். 'ஆஸமவத:' என்பதும் அப்படியே. இவ்விடத்தில் 'ஜ்ஞேய:' என்று சொல்லப்படுகிறது ஆசார்ய வம்ஶமாகையால், ஆசார்ய வம்ஶ பதம் அவஶ்ய வக்தவ்யமாய்த் தீர்ந்திருக்கிறது. 'ஆஸமவத:' என்பது இல்லாவிட்டால் ஆசார்யர்களுக்குள் ஒவ்வொரு வ்யக்தியையும் இவர் இவர் என்கிற க்ரமத்தில் அநுஸந்தித்து, இந்த ரீதியில் ஆசார்ய வம்ஶம் அநுஸந்திக்கக் கடவது என்று வசநார்த்தம் ஏற்படுகிறது.

இவ்விடத்தில் வம்ஶமாவது, 'வித்யாவம்ஶ:' பரம்பரை. அதாவது: வித்யோபதேஶம் செய்த அநேகர் அடங்கிய ஒரு வரிசை. 'ஆசார்ய' என்று தனித்தனியாய் அநுஸந்திக்கும்படி விதித்திருப்பதால், அவ்வரிசையில் 'எது முதல் எது வரையில்' என்று இரண்டு ஆகாங்க்ஷைகள்

உண்டாகின்றன. இவற்றில் அஜ்ஞாத விஷயத்தில் ப்ரதமாவத்யாகாங்க்ஷை ப்ரதமத: ப்ராப்தமாவது ஸர்வலோகாநுபவ ஸித்தம். 'ஆசந்த்ரேவோமவ' இத்யாதிகளில் போலே ஸம்பந்திகார்யங்களான ஆசார்யாதிகளுக்கு ஸ்வஸம்பந்தித்வம் தோன்றுவதும் ஸ்வரஸத: ப்ராப்தம். ஆகையால் இவ்விடத்திலும் ப்ரதம ப்ராப்தமான ப்ரதமாவதி விஷயகாகாங்க்ஷையானது ப்ரதமோபஸ்திதாசார்ய பத வாச்ய ஸ்வாசார்யர்களுக்குள் அத்யந்த ஸந்நிக்ருஷ்டரான ஸ்வாசார்யனை அவலம்பித்து, ஆசார்ய, பதத்தால் ஶாந்தையாகிறபடியால், 'கிம் பர்யந்தம்?' என்கிற உத்தராவத்யாகாங்க்ஷை நிற்க, அதைப் பூரிப்பது 'ஆஸமவத:' என்பது என்கிற அபிப்ராயத்தால் அடியேன் முன் எழுதினது.

ஶாஸ்த்ரஜ்ஞரான முதல் லேககரைக் குறித்து ஸங்க்ரஹமாய் அடியேன் எழுதியிருந்ததில், நிபுணதம நிரூபணம் செய்திருந்தால், நிபுண நிரூபகருக்குத் தர்க்க ஸம்பந்தாதிகள் போட இடமிராது.

'அநுஸந்தாநத்தில் ஸர்வேஶ்வரன் சரமாவதியானாலும் சரமாசார்யத்வேந அநுஸந்தாநமில்லாமையால் இந்த ஸ்ரீ ஸூக்திக்கு ஆஹார்யாநுஸந்தாந போதகத்வ கதநமே மிகவும் பாதகமாம்' என்று நிரூபித்தது நிபுணமாகவில்லை. 'தேவதத்தன் அவ்வூரளவும் செல்லக் காணவேணும்' என்கிற வாக்யத்தில், அடியேன், தமிழ்ப் பண்டிதர்களிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டபடி தேவதத்தனின் செல்லுகைக்கு அவ்வூர் கடைசீ எல்லையென்றும், மற்றவனுடைய காணுகையில் அதுவும் சேருகிறதென்றும் தோன்றுகிறபடியால், ப்ரக்ருதத்தில் அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் ஏற்படுகிறது யாதொன்றுமில்லை.

'இது உபலக்ஷணம்', 'இது ஆக்ஷிப்தம்', 'இது அர்த்த ஸித்தம்', 'இது ஸூசிதம்' என்று எழுதுவோர்க்குக் கண்டோக்த விஷயத்திலும் ஶாஸ்த்ரார்த்த வ்யவஸ்தை செய்வது துஷ்கரமாய்த் தீரும்.

'ஜ்ஞேய:' என்பதிலுள்ள ஜ்ஞாநமே அநுஸந்தாநரூபமென்று வ்யாக்யாநங்களில் விஶதமாயிருக்க, அதையே ஸ்ரீ தேசிகனும் அருளிச்செய்திருக்க, கேவல ஜ்ஞாநம் அர்த்தமென்று நினைத்து மூலபதிலமான இதைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்திக்கொண்டு ஆர்த்திகார்த்தகதந வாதத்திற்குப் புறப்படுவது சுவரில்லாத சித்ரமன்றோ?

ரஹஸ்யாம்நாய ஶ்ருதிரூப ப்ரமாணம் என்று காட்டுகைக்காக 'விதிக்கப்பட்டது' என்று சொல்லாமல் 'ஓதப்பட்டது' என்று அருளிச் செய்யப்

பட்டிருக்கிறது. '[illegible]' என்கிற அர்த்தத்தில்தான் 'ஓதுகை'யை உபயோகப்படுத்துவது மிக்கவாறும் உள்ளது என்று தமிழ்ப் பாஷா நிபுணர் சொல்லக் கேட்கிறோம். இவ்விடத்தில் வ்யாக்யானங்களிலும் இவ்விதமே காண்கிறோம்.

ஒரே க்ரந்த கர்த்தாவின் க்ரந்தங்களில் கண்டோக்தமாய்ப் பரஸ்பர விருத்த வாக்யங்கள் இருந்தால் மாத்ரமே [illegible] விரோத பரிஹாரம் செய்யக் காணுகின்றோம்.

"பகவானையும் ஸ்வாசார்யனையும் சேர்த்துச் சொல்லுமிடத்தில் அல்லவோ, அநுஸந்தாநத்தில் ஆரோஹண க்ரமமா? அவரோஹண க்ரமமா? என்னும் விசாரத்துக்கு அவகாஶம்? அப்போதன்றோ க்ரம நிர்ணயகமான ரஹஸ்யாம்நாய வசநம் ப்ரவ்ருத்திக்கும்?"

'இதனால்.........உத்தோத்தரங்களாயின' என்றும், "வ்யக்தி விஶேஷ நிர்த்தேஶ பூர்வக குருபரம்பராநுஸந்தாந ஸ்தலத்தில் மாத்ரமே, '[illegible]' என்னும் வசநம் க்ரம நிர்ணயார்த்தம் ப்ரவ்ருத்திக்குமாகையால் 'ஸமுதாயரூபேண நிர்த்தேஶித்தவிடத்தில் ஔசித்யாநுஸாரியான இச்சையே நியாயமிகை என்று கொள்ளவேண்டியிருப்பதால், '[illegible]' என்கிற ஸமுதாய நிர்த்தேஶ ஸ்தலத்திலுள்ள க்ரமத்தை எந்தப் பக்ஷத்திற்கும் ஸாதகமாகவோ பாதகமாகவோ ஸ்வீகரிக்க ந்யாயமில்லை" என்றும் அடியேனுடைய பூர்வ லேகநம்.

இதற்கு, '[illegible]' ஶ்லோகமும் '[illegible]' ஶ்லோகமும் ஒருவிதத்திலும் பாதகமாக ந்யாயமில்லையே. [illegible] அநுஸந்தித்தால் அவரோஹண க்ரமந்தான் என்று அடியேன் சொல்லவில்லையே. ஸ்வாசார்யன் முதல் ஸர்வேஶ்வரன் வரையில் ப்ரத்யேகாநுஸந்தாநத்தில் ஆரோஹண க்ரமம்தான் என்றே அடியேனுடைய வாதம். '[illegible]', '[illegible]' என்று எழுதும் ஸமஸ்க்ருத நடையை அநுஸரித்து, நமது ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களிலும் காணுவது போல், கீழ் ஹேதூபந்யாஸம் செய்துவிட்டு, 'இதனால் உத்தோத்தரங்களாயின' என்று அடியேன் எழுதியிருப்பது, 'மநஸ்ஸில் பட்ட அர்த்தத்தை மழமழப்பினதுபோல் காண்கிறது' என்று லேககர் எழுதக் காரணம் ஊஹ்யமாயிருக்கிறது.

"ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ரக்ஷா கட்டம் பகவத் த்யாநத்தின் கர்த்தவ்யதையை ஸாதிக்கிற ப்ரகரணமாகையால், ததநுகுணமாக, '[illegible]' என்கிற ஶ்ருதியை எடுத்தது இதரர்களுக்குப் பாதகமாகமாட்டாது" என்று எழுதும் லேககர் "[illegible]" என்னும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷா வாக்யத்தை [illegible] பராமர்ஶித்தல் நன்று.

'[illegible]'

என்கிற ந்யாயத்தை அநுஸரித்து விஷய விமர்ஶம் செய்யும்போது ப்ரமாணாநுக்ரஹீத ப்ரபந்தாந்தரத்தை ஸம்வாதத்திற்கு எடுத்தால், ஒருவர் தமக்குள்ள விப்ரதிபத்தியால் அதைக் கைக்கொள்ள மறுத்தாராகில், இந்த விப்ரதிபத்தி ஸர்வத்ர ப்ரஸங்கித்து பஹுவ்யாகுலீபாவஹேதுவாகுமாகையால், இது விப்ரதிபத்தி தானோவென்று ஶங்கிக்க இடம் ஏற்படுகிறது.

"அநுஸந்தாநம் வேறு, ப்ரகாஶநம் வேறு; அநுஸந்தாநம் ஶிஷ்யக்ருத்யம், ப்ரகாஶநம் ஆசார்ய க்ருயம்;" என்று அடியேன் பங்கிட்டுக் கொடுத்திருப்பதாயும் அதற்கு மூலம் ஸ்ரீஸாராஸ்வாதிநீ பங்க்தியின் அர்த்தத்தையே வேறாக எண்ணியதுதான் என்றும் லேககர் எழுதுகிறார். அடியேன் ஊயபாகம் செய்தது வாஸ்தவமே. லேககரும் யதாதிகாரம் ஊயபாகத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

தத்தத் தர்மக்ராஹக ப்ரமாணங்களாலே அநுஸந்தாநத்திற்கும் ப்ரகாஶநத்திற்கும் ஸ்வரூபதः விஷயதः [illegible] பரஸ்பரபேதம் ஸுஸ்பஷ்டம். ப்ரகாஶநம் அநுஸந்தாந ஸஹக்ருதமானாலும் பக்திப்ரபத்தி ந்யாயேந அநுஸந்தாந ப்ரகாஶந விபாகம் செய்யத்தட்டில்லை. ஒன்று மற்றொன்றுக்கும் உபலக்ஷண மென்று சொல்லவேண்டியதற்கு யாதொரு நிபந்தநமோ நிர்ப்பந்தநமோ காணவில்லை.

இப்பொழுது கிடைக்கிற ஸ்ரீகோஶங்களை அநேகாவ்ருத்தி ஸேவித்ததிலும் ப்ரகாஶநத்தையும் அநுஸந்தாநத்தையும் பர்யாயம்போல் சொல்லுகிற ஸ்ரீஸூக்திகள் மூலத்திலும் வ்யாக்யாநங்களிலும் அடியேனுக்கு விஶதமாகவில்லை. '[illegible]' என்கிற வசநத்திலும் '[illegible]' யை விமர்ஶித்தால் அநுஸந்தாநமும் ப்ரகாஶநமும் பிந்நகாலிக மென்பது ஸ்பஷ்டமாகும். அப்படி அநுஸந்தாநம் பண்ணும்போது அந்த ஆசார்ய வ்யக்தி ஸ்வாசார்ய ஶிஷ்யதவேநைவ அநுஸந்தாநம் பண்ணு

றவிஷயம் நடீரவலாஹ்லாத ந்யாயம் அறிந்தார்க்கு ஸுவிஸதம். பித்ருத்வ புத்ரத்வாதிகள் போலே ஸம்பந்தி பேதாதிநா ஏகவ்யக்திக்கே உபயமும் அவிருத்தம். ப்ரகாஸகாநுஸந்தாநங்களுக்கு ஐக்ய ப்ரமாதிநா மந்தமதிகளுக்கு உண்டாகும் விரோத ஸங்கா நிவ்ருத்யர்த்தமாகவே விஷய பேதேந பரிஹாரம் ஸ்ரீ ஸாராஸ்வாதிநீயில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. விஷயபேதமோ காலபேத நியதம். இந்த ஸ்ரீ ஸாராஸ்வாதிநீ பங்க்தியில் 'தான்' என்பது ஸிஷ்யனைக் குறிப்பதாக அடியேன் நினைத்திருப்பது போல் நிபுண நிரூபகர் ஊஹித்தபடி அடியேன் நினைக்கவில்லை. 'தான்' என்பது ஆசார்ய வ்யக்தியைத்தான் குறிப்பிடுகிறது.

இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் ஆலோசனை செய்துதான் 'அநுஸந்தாநம் ஸிஷ்யக்ருத்யம், ப்ரகாஸநம் ஆசார்யக்ருத்யம்' என்று அடியேன் எழுதினது. ஆகையால்தான் அன்றோ ஆசார்யர்கள், ஸிஷ்யன் தம் தனியனைச் சொன்ன பிறகு, தமது ஆசார்யர்களுடைய தனியன் முதற்கொண்டு தாமும் சேர்ந்து சொல்லக் காண்கிறோம். அந்யதா தம் தம் தனியன்களையும் தாமும் சொல்ல ப்ரஸங்கியாதோ?

ஸ்ரீ ஸாராஸ்வாதிநீ பங்க்திக்கு, 'தான்', 'ஸ்வபூர்வே' என்னும் பத ஸ்வாரஸ்யாதிகளைச் சொல்லி வ்யாக்யாநாந்தரம் பண்ணுவது பூர்வ ஸாராஸ்வாதிநீ விருத்தமாகையால் அஸ்தாநே பரிஸ்ரமமாய்த் தீருகிறது.

ஆகையால் நிபுண நிரூபக ஸ்வாமி இவைகளை நிபுணதமம் நிரூபணம் பண்ணியருள வேண்டுமென்றும் ஸர்வத்ர ஸ்ரீ ஸாராஸ்வாதிநீ பங்க்தியர்த்தம் யதாவத்தாய் அடியேனுக்கு ஸ்புரிக்கும்படி அநுக்ரஹிக்க வேணுமென்றும் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

23—12—17. உ. ச. ராயம்பேட்டை. க்ருஷ்ணமாசார்யன்.

(2)

ஸ்ரீ ராமாயண படநக்ரமமும் அதன் பலமும்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

> கூஜந்தம் ராம ராமேதி மதுரம் மதுராக்ஷரம் ।
> ஆருஹ்ய கவிதா ஸாகாம் வந்தே வால்மீகி கோகிலம் ॥

ஸ்ரீ பகவானுடைய கல்யாணகுணங்களை அநுபவிக்கும் கேவல முமுக்ஷுக்கள் விஷயத்தில், அவனுடைய திவ்ய குண விசேஷ்டிதங்களை வெளிப்படுத்தும் ஸாத்விக இதிஹாஸ புராண படநாதிகளைச் சில நியத க்ரமங்களுடன் செய்யவேணுமென்று யாதொரு நிர்பந்தமுமில்லை என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். புபுக்ஷுக்கள் விஷயத்திலோ, சில க்ரமங்கள்

பெரியோர்களால் விதிக்கப்பட்டு அநுஷ்டிக்கப்பட்டும் வருகின்றன. அபவர்க்கப்ரதனான பகவான், தன்னை த்யாநிக்குமவர்களுக்கு ஆநுஷங்கிக போகங்களையும் கொடுக்கிறான் என்பது ஸாஸ்த்ர ஸித்தம். ரோகாதிகளால் வருந்துமொருவன், ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை சில முறைகளுடனும் த்ருடமான விஸ்வாஸத்துடனும் பாராயணம் செய்து வந்தால், ரோகத்திலிருந்து நிவ்ருத்தனாய் ஸுகத்தை அடைகிறான் என்பது அடியேனுக்கு அநுபவத்தில் வந்திருக்கிறது. பரமசிகித்ஸகனான ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் விஸ்வாஸமில்லாமல் அநபிஜ்ஞர்களான ஸாமாந்ய சிகித்ஸகர்களிடத்தில் ப்ரதிபத்தியைச் செய்து உத்திஷ்ட பலமின்றிக்கே மஹத்தான தேஹ ஸ்ரமத்தையும் அர்த்த வ்யயத்தையும் அடையும் திருஜநங்களைப் பார்க்குங்கால், அத்யந்தம் ஸுலபமாயும் நிஸ்சயமாக ஆநுகூல்யத்தைச் செய்யக்கூடியதுமான ஸ்ரீமத் ராமாயண பாராயண ரூபமாகிற ஔஷதத்தை ஏன் அவர்கள் ஸேவிக்கக்கூடாது? என்னும் வருத்தம் அடியேனுக்கு ஜநிக்கின்றது. "பஹுஜநஹிதாய பஹுஜநஸுகாய" என்னும் ந்யாயத்தை அநுஸரித்து, தீபிகாபிமாநிகளுக்கு உபகரிக்கவேணுமென்னும் எண்ணத்துடன் அடியேன் இந்த விஜ்ஞாபநத்தைச் செய்யத் துணிகின்றேன்.

> "சுஸ்ராவ ஸ்ருணுயாத் ஸர்வகாமபலப்ரதாம் ।
> ஆயுஷ்யம் ஆரோக்யகரம் யஸஸ்யம் ஸௌப்ராத்ருகம் ।
> ஸர்வபாப ப்ரஸமநம் ஸர்வஸம்பத்ப்ரவர்த்தநம் ।
> ந தேஷாம் பயம் ஜாயதே நரகம் ஸ்ரீமதோ ராமசந்த்ரஸ்ய ॥"

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தைப் படிக்கும் ப்ரகாரங்களில் பல முறைகள் உண்டு. ஆகிலும், கீழ்க் குறிக்கப்படும் முறையே மிகச் சிறந்ததென்று அதைக் குறிக்கும் ஸ்லோகங்களால் அறியலாம். அவையாவன :—

> ஸ்ரீராமாய ஸ்வஸ்தரேணைகா
> ஸீதாயை ஸ்வஸ்தராபவ: ।
> ஸதா ஸாமா ஸோமாதி ஸ்ரீ
> யாமேஷா நவ்யா மாயா மாவ: ॥
> பஞ்சா மேயா கேஸவ ஸ்ரீகோ
> ஜாயா லாவ்யோ வாயா த்ராய: ।
> ஸ்ரேயா ஸாயப்ஸாயோ மேஸ்யம்
> நக்ஷத்ராஸீ தேவி க: காய: ॥

இந்த ஸ்லோகங்களில் கடபயாதி ஸங்க்யைகளால் பாராயண க்ரமம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த ஸங்க்யா ரீதியை அநுஸரித்துப் பார்த்தால், க்ரமம் இவ்வாறு என்று தெரியவரும் :—

பாலகாண்டம் - முதல் திநம்		22	ஸர்க்கங்கள்
	2-வது ,,	28	,,
	3-வது ,,	27	,,
அயோத்யா ,,	4-வது ,,	15	,,
	5-வது ,,	19	,,
	6-வது ,,	19	,,
	7-வது ,,	21	,,
	8-வது ,,	23	,,
	9-வது ,,	22	,,
ஆரண்ய ,,	10-வது ,,	24	,,
	11-வது ,,	25	,,
	12-வது ,,	26	,,
கிஷ்கிந்தா ,,	13-வது ,,	19	,,
	14-வது ,,	20	,,
	15-வது ,,	28	,,
ஸுந்தர ,,	16-வது ,,	13	,,
	17-வது ,,	21	,,
	18-வது ,,	18	,,
	19-வது ,,	16	,,
யுத்த ,,	20-வது ,,	21	,,
	21-வது ,,	18	,,
	22-வது ,,	17	,,
	23-வது ,,	11	,,
	24-வது ,,	12	,,
	25-வது ,,	17	,,
	26-வது ,,	18	,,
	27-வது ,,	17	,,

இம்மாதிரி 27 திநங்களில் ஆறு காண்டங்களையும் பாராயணம் செய்தால் ஸ்ரீ பகவான் அநுக்ரஹிப்பன் என்பது நிஶ்சயம். ஆயில்ய நக்ஷத்ரத்தில் ஆரம்பித்துப் புஷ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வது உத்தமம்.

அஶக்தர்களோ, ஸுந்தரகாண்டத்தை மட்டிலாவது,

"ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞ ஆஞ்ஜநேயோ மஹாகபி: ப்ரஹ்ருஷ்ட:"

என்னும் ரீதியை அநுஸரித்து 16 திநங்களில் பாராயணம் செய்யலாம். ஒவ்வொரு திநத்திலும், 2, 4, 4, 4, 8, 1, 8, 1, 5, 5, 7, 6, 1, 4, 2, 4, ஸங்க்யையுள்ள ஸர்க்கங்களை யதாக்ரமமாகப் படித்து 16 திநங்களில் முடிக்கலாம். "முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்" அன்றோ?

யஸ்த்வ ராமஸ்ய ஶ்ருணுயாத் யாவத் ராமாயணம் நரஸ்ஸதா ।
நித்யம் ஸ ஸர்வபாபேப்ய: ஸ்வர்க்கலோகம் ஸமஶ்நுதே ॥

பட்டுக்கோட்டை,
30-10-17. }

ஸ்ரீஶைல தாதாசார்யர்.

ப்ரவர்த்தநம் பண்ணப்பட்டு, பின்பு ஸ்ரீ பரவாஸுதேவ ஸாக்ஷாத் விஷ்வக்ஸேநாம்ஶமாக பராங்குஶ நாமதேயரான நம்மாழ்வாரிடத்தில் ப்ரவர்த்தித்து நம்மாழ்வாரால் ஸ்ரீ ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்யாக்யாநரூபமான திருவாய்மொழி ப்ரக்ருதிப்ரபந்தங்களால் கலியின் ஆதியிலேயே ஸர்வஜநஸாதாரணமாக ப்ரஸித்தி பண்ணப்பட்டு, கலி - நூதந - வருஷத்தில் ஸ்ரீ நம்மாழ்வாரால் யோகதஶையில் ஸ்ரீ நாதமுநிகளிடத்தில் ப்ரவர்த்தித்து ந்யாயதத்வ யோக ரஹஸ்யங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டு, பிற்பாடு உய்யக்கொண்டாரென்கிற புண்டரீகாக்ஷயோகியாலும் மணக்கால் நம்பியென்கிற ஸ்ரீராமமிஶ்ரயோகியாலும் ப்ரவர்த்தநம் பண்ணப்பட்டு, ஸ்ரீ ஆளவந்தாரென்கிற ஸ்ரீ யாமுநாசார்யரால் ஆத்மஸித்தி - ஸம்வித்ஸித்தி - ஈஶ்வரஸித்தி - மஹாபுருஷநிர்ணய - ஆகமப்ராமாண்ய - ஸ்தோத்ரரத்நங்களான ப்ரபந்தங்களால் நிர்வஹிக்கப்பட்டு, பிறகு ஸ்ரீ பெரியநம்பி திருமலையாண்டான் திருக்கோட்டியூர்நம்பி முதலிய ஆசார்யர்களால் ப்ரவர்த்தநம் பண்ணப்பட்டு, பின்பு "பொலிக பொலிக பொலிக போயித்துவல்லுயிர் சாபம்" என்கிறபடியே பகவதவதாரநிவ்ருத்தி ஸூசகமாக கலியின் தோஷத்தினுல் கொஞ்சம் மாலிந்யத்துக்கு இடமுண்டானபோது ஶாஸந ஸம்ப்ரதாயத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டியதற்காக ஸ்ரீ பரவாஸுதேவனுடைய நியமநத்தினுல் ஶாஸ்த்ராவதாரணஶாஸநம் என்கிறபடியே ஸர்வ்விய கைங்கர்யபரரான ஸ்ரீ திருவநந்தாழ்வான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரராக அவதரித்து ஸ்ரீ மதுபத்ரம ப்ரவிஷ்டரான ஸ்வாமியால், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ - கத்யத்ரய - நித்ய - ஸ்ரீ ஸார - தீப - பாஷ்யரூப க்ரந்தங்களாலே ஸகலப்ரதிவாதி நிரஸந பூர்வக ஸித்தாந்தஸ்தாபநத்தினுலும் தத்ஶிஷ்யபரம்பரைகள், ஏசு ஆசார்யர்களுடைய பரிக்ஷணங்களாலும் ப்ராசீநாநுஷ்டாந அநுஷ்டாநங்களாலும் ஸம்ரக்ஷிக்கப்பட்டது.

பிறகு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவிஶிஷ்டநாராயணோபாஸ்யத்வ ப்ராப்யத்வ விஷயமாகவும் ப்ரணவஸம்ஸாரவாத ப்ரதிவாதங்களில் நாநாஶப்தாதி ஸேஷாதி த்ரயாதிஸூத்ரங்களில்

நிர்ணயிக்கப்பட்டதும், ஶரணாகத்யாதி ரஹஸ்யரூபத்தில் ஸூக்ஷ்மமான ஸக்ருத்கர்த்தவ்ய உபாயங்களின் விஷயத்திலும் ஶ்ரீமதஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மஸூத்ர வேதாந்த பரமதஶாஸ்த்ர விஷயத்திலும் பரமதபரஶாஸ்த்ர விஷயமான தர்க்கதந்த்ராயஸாரத்திலும் ஸமஸ்தாதிகரண பாதவதாயிகரணாம்ஶாயிகரணாதி நிர்ணயஜாதிபேத விஷயத்திலும் விஹிதகர்மாநுஷ்டானாஶௌசாதி ஸூத்ர நிர்ணய வர்ணாஶ்ரம தர்மவிஷயத்திலும் ஸமீகாராக்ஷேபத்தாலுண்டான அஜ்ஞான ஸம்ஶயவிபர்யயங்களை நிவர்த்திப்பித்து, “அந்தணர் அந்தியர் எல்லையில்நின்ற அனைத்துலகும்” என்கிறபடியே ப்ராஹ்மணாதிகளும் உள்பட ஸகல சேதநர்களும் தத்த்வஹித புருஷார்த்த ஜாதிபேத வர்ணாஶ்ரம ஸமயாசாரங்களை யதார்த்தமாய் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டு அநுஷ்டான ஸமாஶ்ரய சரணாரவிந்தங்களில் விந்யஸ்தபரர்களாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி கமல வெங்கடநாயகம் என்கிறபடி ஸ்ரீ திருப்பதி திருவேங்கடமுடையான் தாமே ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேஶிகனாக அவதரித்து ஸ்ரீ ஹயக்ரீவோபாஸனம் செய்து த்ருதீய த்விதீய ப்ரதமாதிகாரிகளின் விஶேஷஜ்ஞாநார்த்தமாக தத்த்வத்ரயாதி அநேக த்ரிம்ஶத் ரஹஸ்ய - தேஶிகப்ரபந்தம் - சதுஶ்ஶ்லோகீபாஷ்ய - ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸார - தத்த்வடீகா - தாத்பர்யசந்த்ரிகா - த்ரமிடோபநிஷத் ஸார தாத்பர்ய ரத்நாவளி - ந்யாயபரிஶுத்தி - ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந - தத்த்வமுக்தாகலாப - ஸர்வார்த்தஸித்தி - அதிகரணஸாராவளி ப்ரப்ருதிகளாயும் யாதவாப்யுதய பாதுகாஸஹஸ்ர ஸங்கல்பஸூர்யோதய ப்ரப்ருதிகளாயும் விம்ஶத்யுத்தரஶத திவ்யக்ரந்தங்களைச் செய்தருளி, ப்ரவசநாநுஷ்டாநாநுஷ்டாபநங்களாலும் ஸ்வாசார்யப்ரவர்த்தநங்களாலும் திவ்ய தேஶங்களில் ப்ரவசனபாராயணஸேவநங்களாலும் அபிவ்ருத்தி செய்து, இந்த திவ்யக்ரந்தங்கள் ஸகல ப்ரத்யர்த்திஹாஸ பாரணாயநம் ஸித்தி ஸாரதத்த்வாம்ஶ ப்ரபோதகமானபடியை ஜகதீதலவர்த்தி ஸகல சேதநர்களும் அறிந்து விஶ்வஸித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி இந்த க்ரந்தங்களை ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீரங்கநாயகன் ஸந்நிதியில் ஸகல வித்வஜ்ஜந மஹாஸபையில் அரங்கேற்றின காலத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனால் இந்த க்ரந்தங்களின் ப்ரமாண ப்ரமேயவ

ஸித்தாந்தங்கள் ஸ்வரூபாநுரூபங்களாக இருப்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றி ஶிஷ்யர்களிடத்தில் உபதேஶித்து, 'வேதாந்தஶாஸ்த்ரத்தினுடைய தத்த்வஹித புருஷார்த்த ஜாதிபேத வர்ணாஶ்ரம ஸமயாசாரங்கள் ஸ்வாமி ஸாதித்ததுதான் ப்ராமாணிகம்; இந்த க்ரமமாகத்தான் ஜகத்தில் அநுஷ்டானம் நடக்கவேண்டியது,' என்கிற தாத்பர்யத்தினால் ஸ்வாமிக்கு 'வேதாந்தாசார்யர்' என்கிற விருதமும், ஸ்ரீரங்கநாயகியால் மற்ற 'தர்க்கவ்யாகரண மீமாம்ஸாகணித சந்த: ஶிக்ஷாதி ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸ்வாமி ஸாதிக்கிற அர்த்தம் தான் ப்ராமாணிகம்; அதையே ஜகத்தில் அங்கீகரிக்கவேண்டியது;' என்கிற திருவுள்ளத்தினால் ஸ்வாமிக்கு 'ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர்' என்கிற பிருதமும், ஸபையிலுள்ள ஸகல வித்வான்களாலும் ஸ்வாமியினுடைய ஸ்ரீஸூக்தி ப்ரஸ்துதிகளால் அநிர்வசநீயமான கவிதாசாதுர்யத்தையும் ப்ரதிவாதி நிரஸந பாடவ ஸூசக ஸாதகமான யுக்திப்ரதிபாதந ஸாமர்த்த்யத்தையும் ப்ராமாணிகத்வ கௌஶலத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி 'ஸ்வாமியின் திவ்யஸூக்தயே காவ்யலக்ஷண லக்ஷ்யம்; ஸ்வாமியின் ப்ரமாண விஷய யுக்திகளே ஸம்ப்ரதாய ஜீவ்யம்' என்கிற தாத்பர்யத்தினால் ஸ்வாமிக்கு 'கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம்' என்கிற பிருதமும் கொடுக்கப்பட்டது.

இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்திக ளனைவரும் அறிந்து ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களிலும் ஸ்வாமி ஸாதித்ததையே ப்ரமாணமாகவும் ஸ்ரீ திருவேங்கடமுடையான் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய நியமனமாகவும் விஶ்வஸித்து, (இந்த) ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸித்தாந்தத்தில் இந்த தேஶிக ஸம்ப்ரதாயமே ஸகல ஜகதுஜ்ஜீவக ஸம்ப்ரதாயமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீதேஶிகன் திருவடிகளான ஸ்ரீப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வாமியால் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ திருநாராயணபுரம் ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வாமி மட ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும், ஸ்ரீ ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வாமியின் ப்ரஶிஷ்யராகிய ஸ்ரீ ஆதிவண் ஶடகோப மஹாதேஶிகனால் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ அஹோபில மட ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும், ஸ்ரீ ஆதிவண் ஶடகோப மஹாதேஶிகனாலும் ஸ்ரீ வரதவிஷ்ணவாசார்யராலும் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட ஸம்ப்ரதாயத்தில் அந்வயித்த ஸ்ரீ திருக்குடந்தை தேஶிகனென்கிற ஸ்ரீ கோபாலா

ஸ்வாமிதேசிகனால் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும், இன்றளவாக ஶாஶ்வதமாக அநுஷ்டித்து வரும் காலக்ஷேபாதி ஸகல வ்யவஹாரங்களையும் கைக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இதுதவிர, ஸ்ரீ தென்னாசார்யர் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகர்களாகிய ஸ்ரீ தொட்டாசார்யர், ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் முதலிய ஆசார்யர்களும் ஸ்ரீ தேசிக திவ்யஸூக்தி ஸந்தோஹத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸம்ப்ரதாயத்தில் அந்வயித்து ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ரபந்தாதி க்ரந்த காலக்ஷேபம் செய்து, ஸ்வாமியின் ஶததூஷணீ க்ரந்தவ்யாக்யாநமாகிய சண்டமாருதத்தையும் ஸ்ரீ தேசிக வைபவ ப்ரகாஶிகையையும் ஸ்ரீ தொட்டாசார்யரும், ஸ்ரீ தேசிக ப்ரபாவ விஷயமான ஸப்ததி ரத்நமாலிகையை ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனும் செய்தருளி, தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயமான ஸ்ரீ வாநமாமலை மடம் முதலியவற்றிலும் இன்றளவும் ஸ்ரீ பாஷ்யகீதா பாஷ்யாதி க்ரந்தங்கள் ஸ்ரீதேசிகரது ஸம்ப்ரதாயப்படியே ப்ரவசநம் நடந்துவருகிறது.

இந்த ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் நிர்ணீதமான ப்ரதாந விஷயங்களாவன :— 1. பரதேவதா பாரமார்த்யம், 2. பக்தி ப்ரபத்திகளின் நிஷ்க்ருஷ்டமான ஸ்வரூபம், 3. ப்ரபத்யாதி நிஷ்டர்கள் இங்கு செய்யவேண்டிய பஞ்ச கைங்கர்யங்கள், 4 வர்ணாஶ்ரம தர்மாநுஷ்டாந விஶேஷம், 5. இங்கு அபேக்ஷிக்காமலே பகவத் க்ருபா மாத்ரத்தாலே கிடைக்கக் கூடிய புருஷார்த்தங்கள், 6. தேஹாவஸாநத்தில் கிடைக்கக்கூடிய ஸமஸ்தபாபநாஶாதி அர்ச்சிராதிகதி பூர்வக தேஶவிஶேஷ ப்ராப்தி அபரிச்சிந்நாநந்தாஸ்பதபகவதநுபவ கைங்கர்யாதிகள், 7. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஜந்மத்திநுடைய பஹுஜந ஸுக்ருத லப்யத்வம் முதலியன.

இதில், பரதேவதா பாரமார்த்யமாவது, ஸ்ரீ விஶிஷ்டனான நாராயணனுடைய ஸர்வோத்க்ருஷ்டத்வம். இதற்கு ப்ரமாணம் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது. உபநிஷத்துக்கள், 'கோ த்யேய:' என்று மோக்ஷார்த்தமான த்யாநத்திற்கு விஷயன் யாரென்று ப்ரஶ்நம் பண்ணிக்கொண்டு 'காரணந்து த்யேய:' என்று ஜகத்காரணமான வஸ்துவே மோக்ஷார்த்தம் த்யேயமென்று நிஷ்கர்ஷித்தன. பிறகு, ஜகத்காரண வஸ்து யாரென்று விசாரிக்கும்போது 'ஸதேவ ஸோ

இதமக்ர ஆஸீத் - தத்தேதம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாஸீத் - ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் - ஹிரண்யகர்ப: ஸமவர்த்ததாக்ரே - ந ஸந்ந சாஸச் சிவ ஏவ கேவல: - ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் - ந ப்ரஹ்மா நேஶாந: நேமே த்யாவாப்ருதிவீ - ஆநீதவாதம் ஸ்வதயா ததேகம்' இத்யாதிகள் [illegible] ஜகத்காரண வஸ்துவை நிரூபிக்கின்றன. இதில் 'யயா தர்மமதர்மஞ்ச கார்யஞ்சாகார்யமேவ ச | யதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்தி: ஸா பார்த்த ஸாத்த்விகீ ||', 'அயதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்தி: ஸா பார்த்த ராஜஸீ | அதர்மம் தர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா - ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ஶ்ச புத்தி: ஸா பார்த்த தாமஸீ' இத்யாதி கீதாவாக்யத்தின்படி ஜந்மாந்தர கர்மாநுகுணமான ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸாதிகாரிகளின் புத்திகளுக்கு அநுரூபமாக ஶ்ருத்யர்த்த நிர்ணயம் உண்டாகிறது. 'ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந் மதுஸூதந: | ஸாத்த்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேய: ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக: ||', "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே | வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்கிறபடி ஜாயமாந தஶையில் மதுஸூதந கடாக்ஷமுள்ள ஸாத்விகோத்தமாதிகாரிக்குத் தத்வ நிர்ணயம் பண்ணவேண்டிய ப்ரகாரத்தை ஸ்ரீ தேசிகன், "க்ஷேத்ரஜ்ஞைக்யம் தேவதைக்யம் த்ரிகஸமயமதா தாத்ருகைக்யம் த்ரயாணாம் ப்ரத்யக்ஷாத்யைஶ்ச ஸித்தம் நிவாரண ஹணீதம் ராத்ருயதே நவஸ: | தேதுஷ்யத்வேஷு ரேக கதேஷ்வபி ஸமாநாதிவ்ருத்தி ஸாத்யா ஜ்ஞாநஸ்வ ஸ்ரீமந்நாராயணோ நஸ் பதிரகில தநு: ஸுக்தி தோ முக்திதாஸ் ஸ: " என்று அருளிச்செய்தார்.

க்ஷேத்ரஜ்ஞைக்யம் என்பது, ஜீவாத்மாக்கள் பரஸ்பரமும் பகவானோடும் அபிந்நர்கள் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இது ஜீவாத்மாக்களுக்கு "பரஸ்பர ஸுகதுக்கவ்யவஸ்தா ஹேதுபூத பேதஶ்ரவண ப்ரத்யக்ஷ ஸதஸ்வரூப ஶரீர பேதாத் தத்ஸ்வரூப ஸ்வபாவ பேதாச்ச நாநாத்மஸு ஸுகதுக்க வ்யவஸ்தா ஸம்பவேதி ப்ரதிஷேதஶ்ச" என்கிற அநுமாநத்துக்கும், "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ" "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ் சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந்" என்று ஜீவாத்மாக்கள் நித்யர்களென்றும் அநேகர்களென்றும், பகவான் நித்யனென்றும் ஜீவர்

களுக்கு பலப்ரதனென்றும் சொல்லுகிற பரஶ்ஶத ஶ்ருதிப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாகையால் பாதிக்கப்பட்டது.

தேவதைக்யம் :—ஷட் ஶ்லோகத்திலுள்ள ஜீவாத்மாக்கள் அநேகர்களேயாகிலும், வேதத்தில் இந்த்ர வாய்வாதி ஶப்தங்களாலே சொல்லப்படுகிற தேவதைகள், ஒரு ஆத்மாவுக்கு ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள்போல ஶரீரபேதமே தவிர ஆத்மபேதமில்லை என்று சிலர் சொல்கின்றனர். இதுவும் பூர்வ கர்மாநுகுணமாக அந்தந்தத் தேவதைகளுக்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரத்தைச் சொல்கிற "யாந்யேதாநி தேவக்ஷத்ராணீந்த்ரோ வருண: ஸோமோ ருத்ர: பர்ஜந்யோ யமோ ம்ருத்யுரீஶாந இதி" இத்யாதி ஶ்ருதிகளுக்கு 'விஶ்வஸ்ருஜாமயநம் ஸஹஸ்ர ஸம்வத்ஸரம்' என்று இன்ன இன்ன யஜ்ஞம் பண்ணினவர்களுக்கு இன்ன இன்ன தேவதாஸ்தாநம் என்றும், ஶதாஶ்வமேதம் பண்ணின ஜீவாத்மாவுக்கு இந்த்ர பதவி என்றும் சொல்லும் ஶ்ருதி புராணாதி விருத்தம்.

த்ரிகஸாம்யமதாநுவாதா - சிலர், ப்ருஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் ஸமர்களென்றும், மூன்று ஆத்மாக்களும் ஜகத்காரணமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் "ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:" "ப்ரஜாபதி: ஸ்ரஷ்டா வர்ணாந் ஸஸர்ஜ" — "த்ர்யக்ஷஶ்ஶூலபாணி: புருஷோஜாயத" என்று நாராயணன் மாத்ரம் ப்ரளய காலத்தில் இருந்ததாயும் ப்ருஹ்ம ருத்ராதிகள் அப்போது இல்லையென்றும், பிறகு உண்டானதாயும் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தம்.

ஐக்யத்ரயாணாம் :—சிலர், ப்ருஹ்ம ருத்ர விஷ்ணுக்கள் ஒரு ஆத்மாவின் ஶரீரபேதமேதவிர ஆத்மபேதமில்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் "நாராயணாத்ஸமுத்பூதோ ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மணோ ருத்ர: । ப்ரஹ்மணோஸ்ருஜத தேவிநாஹம் ஸம்ஹாரார்த்தமஸ்ருஜத் ।", "ஜகத்ப்ரஹ்மணோ நாராயணஸ்ஸம்ஹாரம் ஸமுத்பந்நம் । ஆவாம் தவாங்கஸம்பூதௌ த்வாஸ்தகேஶவ நாராயண ।" என்கிற ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தம்

ஜந்மைக்யம் :— சிலர் ப்ருஹ்மவிஷ்ணு ருத்ர ரூபர்களான மூன்று ஆத்மாக்களும் உத்தீர்ணமான ப்ருஹ்மத்தின் கார்யபூதர்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும், "நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணாத்ருத்ரோ" இத்யாதி ப்ரமாணவிருத்தம்.

ஈஶ்வர:— சிலர், த்ரி மூர்த்யந்தர்க்கத ருத்ரனே காரணமென்றும் மற்ற இருவரும் கார்யரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும், "ந ப்ரஹ்மா நேஶாந" இதி ஶ்ருதி விருத்தம். ஆகையால், கீழ்ச் சொன்ன அஸச்ஶப்தம் விலக்ஷணாசேதநவ்யாவ்ருத்த ப்ருஹ்மபரமாகவும் விஶிஷ்டசேதநாசேதந ஶரீரக பகவத் பரமாகவும், அவ்யாக்ருத ஶப்தம் நாம ரூபவ்யாகரண ரஹித ஸூக்ஷ்ம விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மபரமாகவும், ஸச்சப்தம் ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக விஶிஷ்ட பரமாகவும், ஆத்மஶப்தம் ஸர்வாந்தராத்மத்வ விஶிஷ்ட பரமாகவும், ப்ருஹ்ம ஶப்தம் அநவதிகாதிஶய ப்ருஹத்த்வ விஶிஷ்ட பகவத் பரமாயும், ஹிரண்ய கர்ப்ப ஶப்தம், ஜீவஸமஷ்டி விஶிஷ்ட பகவத்பரமாயும், ஶிவ ஶப்தம் "ஶங்கரோ ஶாஶ்வதஶ்ஶிவ:" இத்யாதிகளின்படியே ஸர்வமங்கள தரமாயும் நிர்வஹித்து ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயத்தாலே இந்த ஶப்தங்களெல்லாம் நியத யோகரூடமான நாராயண ஶப்தைக ஸர்வ ஜகதாதாரத்வ ஜகத்காரணத்வ விஶிஷ்ட ஸ்ரீபதிபரமாக ஸகல ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராண ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ராதிகளாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இப்படியே ஜ்ஞாநாதி ஶப்தங்கள், ஸாமாந்ய ந்யாயத்தாலே தைத்திரீயோபநிஷத்த்வ ப்ரஹ்மாநந்தவல்லீ ஸ்தித ப்ருஹ்ம ஸ்வரூப நிரூபகமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ப்ரபத்தி விஷய ப்ரார்த்தநாதி ஶப்தங்கள் "த்வாமேவ ஶரணம் ப்ரபத்யே" இத்யாதி ஸர்வகர்மஸந்யாஸ பரமாக நிர்வபதி பத ந்யாயத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஸகுண நிர்குண வாக்யங்களில் அபச்சேத ந்யாயத்தாலும், அத்யாரோபிதாபவாத ந்யாயத்தாலும் நிர்க்குணத்வம் பூர்வபக்ஷம் பண்ணப்பட்டு உபக்ரம ந்யாய உத்ஸர்க்காபவாத ந்யாய ஸாமாந்ய ந்யாயங்களால் ஸகுணத்வம் ஸித்தாந்திக்கப்பட்டது.

பக்தி ப்ரபத்தி நிஷ்டர்களுக்கு இங்குள்ள காலத்தில் "ஶரீராரோக்யமர்த்தாம்ஶ்ச போகாம்ஶ்சைவாநுஷங்கிகாந் । ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்க்கப்ரதோ ஹரி: ।" "அநந்யஶ்ச யஸ்மாச்ச யோ ஜநார்த்தந ஏவாஸ்மி கோ । ததேவாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்" இத்யாதிகளால் அபேக்ஷிக்காமலே ஸர்வாபீஷ்டஸித்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

பரம புருஷார்த்தரூபமோக்ஷமும் "விததேவிபதேஜ்ஞாநம் விவிதஜிஜ்ஞாஸம் ஸர்வமிதம் ஸம்வேத்யா விஸ்ருஜந்"

[illegible] ” “[illegible]” என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இப்படிப்பட்ட ஐஹிகாமுஷ்மிக புருஷார்த்தங்களைப் பெறக் கூடிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவாதிகாரி துர்லபனென்பது, “[illegible]” ‘[illegible]’ என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

ஆகையால், இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஜந்மமாகிற மஹா பாக்யத்தைப் பெற்ற நாம் எல்லோரும் ஏக மதிகளாயிருந்து ஒவ்வொருவரும் இந்த ஸபையைத் தங்களுக்கு ஸ்வகீயமாக பாவித்து, இந்த ஸபைக்கு மூலதநம் சேர்த்து, ப்ருஹ்ம வித்துக்களுக்கு ப்ரதி ஸம்வத்ஸரமும் விசேஷ ஸம்மாநம் பண்ணி அவர்களை ஒவ்வொரு பகவத் ஸந்நிதிகளிலும் ப்ரவசநகர்த்தாக்களாக ஏற்படுத்தி, ப்ரவசநம் செய்வித்து, எல்லோரும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸாந்திபரர்களாக ஆகி, ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் பெற்று வாழும்படி “[illegible]” என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின பார்த்த ஸாரதி ஸம்ரக்ஷிப்பன் என்று அத்யவஸித்துப் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ[illegible] ।
ஸ்ரீ[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥

பிங்கள௵ } திரு. மா. வ. சேஷாத்ரி தாஸ.
மார்கழிமீ 12உ. }

				அஶுத்தம்.	ஶுத்தம்.
பக்கம்	9	வரி	19	[illegible]	[illegible]
”	”	”	20	[illegible]	[illegible]
				[illegible]	[illegible]
”	”	”	22	அவதரித்து	அவதரித்தும்
”	”	”	23	[illegible]	[illegible]
”	”	”	24	[illegible]	[illegible]
”	”	”	27	[illegible]	[illegible]
”	12	”	25	[illegible]	[illegible]
”	”	”	31	[illegible]	[illegible]
”	13	”	22	[illegible]	[illegible]
”	”	”	27	[illegible]	[illegible]
”	”	”	28	[illegible]	[illegible]
”	14	”	2	ப்ரமாணங்களுக்கு	ப்ரமாணங்களுக்கும்
”	”	”	3	[illegible]லோகத்தில்	பூலோகத்தில்
”	”	”	9	[illegible]	[illegible]
”	”	”	10	ஶ்ருதிகளுக்கு	ஶ்ருதிகளுக்கும்
”	”	”	11	[illegible]	[illegible]
”	”	”	14	புராணாதி	புராணாதிகளுக்கும்
”	”	”	26	[illegible]	[illegible]
”	15	”	5	[illegible] ஹிதபரமாகவும் [illegible] சேதநாசேதந	[illegible] ஹிதசேதநாசேதந
”	”	”	8	[illegible] பரமாகவும்	[illegible] மாகவும்
”	”	”	13	மங்களகராயும்	மங்களகரபரமாயும்

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

மதராஸ் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ஏழாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கத்தின் அறிக்கை.

சென்ற மார்கழி மாஸம் 12, 13, 14-தேதிகளில் (1917, டிஸம்பர் 26, 27, 28) தஞ்சாவூருக்கடுத்த திருக்கண்டியூர் ஸ்ரீ ஹரஶாபஹரன் ஸந்நிதியில், மதராஸ் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ஏழாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம் நடை பெற்றது. ஸ்ரீ. உப. திருமலை மாடபூசி சதுஶ்ஶாஸ்த்ர வேத கல்பதரு ஶேஷாசார்ய ஸ்வாமி அக்ராஸநாதிபத்யத்தை க்ருபையுடன் வஹித்தார். 12-ம் தேதி புத வாஸரம் ப்ராத: மகர லக்நத்தில், ஸதஸ்யரெல்லாரும், ஸ்ரீ. உப. ஶேஷாசார்ய ஸ்வாமியை பூர்ண கும்ப புரஸ்ஸரமாக வேதகோஷ மங்கள வாத்யத்துடன் வீதி ப்ரமணம் செய்வித்து, ஸந்நிதி ப்ராகாரத்தில் ஸதஸ்ஸுக்காக க்லுப்தமாகி இருந்த ஸந்நிவேஶத்திற்கு எழுந்தருளிப்பண்ணிக்கொண்டு போனார்கள். அநேக வைதிக வித்வான்கள் லௌகிக வித்வான்கள் லௌகிக ப்ரபுக்கள் எல்லாரும் அக்காலத்தில் அந்த ஸதஸ்ஸை அலங்கரித்தனர். முதலில், இந்த ஸதஸ்ஸின் ஆதித்ய க்ருத்துக்களாக இருந்த அந்த ஸ்தல வாஸிகளான ஸ்வாமிகளின் நியமநத்தின்பேரில், திருவையாறு ஸம்ஸ்க்ருத பாடஶாலை அத்யக்ஷரான ஸ்ரீ. உப. வேதாந்தாசார்ய ஸ்வாமி, ஸதஸ்ஸை ஸ்வாகத ப்ரஶ்ந பூர்வகமாக ஆஹ்வாநம் செய்தார். அதற்குப் பிறகு அக்ராஸநாதிபதியின் உபந்யாஸம் நடைபெற்றது. மற்றும் ஒரு உபந்யாஸத்திற்கு அவகாஶம் மிதமாக இருந்தபடியால், அக்ராஸநாதிபதி விஷயமாகவும் ஸ்தலவாஸிகளின் ப்ரதிநிதி விஷயமாகவும் க்ருதஜ்ஞதாவிஷ்கரணம் செய்துவிட்டு, ததீயாராதநத்திற்காக ஸதஸ் கலைந்தது.

மறுபடியும் மத்யாஹ்நம் 2 மணிக்கு, ஸதஸ் சேர்ந்தது. ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ. உப. எ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி அக்காலத்திற்கு ஸபாத்யக்ஷராக எழுந்தருளியிருந்தார். அவருடைய உபோத்காதாநந்தரம், ஸம்ஸ்க்ருத

பாஷையிலுள்ள பகவத்ஸ்தோத்ர ஸம்பந்தமாக ஸ்ரீ. உப. மயிலாப்பூர் டி. ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும், ஆலய தர்ம விஷயமாக ஸ்ரீ. உப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், ஶிஷ்ய க்ருத்ய விஷயமாக ஸ்ரீ. உப. வித்வான் தில்லியம்பூர் சக்ரவர்த்யாசார்ய ஸ்வாமியும் உபந்யாஸங்களைச் செய்தார்கள். பிறகு, ஸாயந்தந கர்மாநுஷ்டாந காலமாகி விட்டபடியால் ஸதஸ் கலைந்தது.

பூர்வமே வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டிருந்தபடி, பத்ரிகாத்வாரா செய்யப்படவேண்டிய வித்வத் பரீக்ஷையும் இக்காலத்தில் நடைபெற்றது. ஏழு வித்வான்கள் பரீக்ஷக கோஷ்டியில் அந்வயித்தார்கள். ஸந்நிதிக்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஒரு பாடஶாலையில் இந்தப் பரீக்ஷை நடந்தது. தத் ஸம்பந்தமான ப்ரஶ்நபத்ரிகை இந்த ஸஞ்சிகையில் மற்றோரிடத்தில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

அநுஷ்டாநாநந்தரம் ஸ்ரீ ஹரஶாபஹரன் அத்யயநோத்ஸவம் கண்டருளினான். அதற்குப் பிறகு ததீயாராதநாநந்தரம் இராத்திரி 9 மணிக்கு மேல், நெடுந்தெரு ஸ்ரீ. உப. பெரியமுறை ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் புராண ப்ரவசநம் செய்யப்பட்டது.

மறுநாள் காலையில், ஸதஸ் ஸம்பந்தமாக சில நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டன. மைஸூர் ஸ்ரீ. உப. வித்யாபூஷணம் ஏ. கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதி அனுப்பப்பட்ட பத்ரிகை படிக்கப்பட்டது. அவர் எழுந்தருளாததால் ஸ்ரீ. உப. டி. ராஜகோபாலாசார்யர் ஸபாத்யக்ஷத்வத்தை வஹிக்கும்படி ஸம்பவித்தது. மஹாமஹோபாத்யாயர் ஸ்ரீ. உப. பெருகவாழ்ந்தான் ரங்காசார்ய ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ. உப. கொடியாலம் ஶேஷாத்ரி ஐயங்கார் ப்ரபுவும் திருநாட்டை அலங்கரித்து விட்ட விஷயமாக ஸதஸ்யர்களின் ஶோகத்தை ஆவிஷ்கரித்து இரண்டு நிர்ணயங்களும், ராஜ்ய தந்த்ரத்தைப்பற்றிய சில விஷயங்களைப் பரிஶீலநம் செய்யும் பொருட்டு இப்பொழுது இந்தத்தேஶத்திற்கு வந்திருக்கும் நமது ராஜ்யத்தின் முக்ய மந்த்ரியின் ஸ்வாகத ப்ரஶ்ந விஷயமாக ஒரு நிர்ணயமும், மஹத்தான க்லேஶத்தை பஹுஜநங்களுக்கு ஜநிப்பித்துக்கொண்டு சில வர்ஷ காலமாக நடைபெற்று வரும் ஐரோப்பிய மஹாயுத்தத்தில் நமது ராஜாவுக்கு ஶீக்ரத்திலேயே விஜயத்தைப் பகவான் ஸங்கல்பிக்கவேணும் என்னும் ப்ரார்த்தனையை வெளியிடக்கூடிய ஒரு நிர்ணயமும், இன்னும் ஜகத்தின் ஹிதத்தைக் கோரும் சில நிர்ணயங்களும், அங்கு ஸந்நிஹிதர்களாயிருந்த ஸகல ஸ்வாமிகளின் அநுமதியின்பேரில் செய்யப்பட்டன. இந்த நிர்ணயங்களெல்லாம் மற்றொர் பக்கத்தில் பாஷாந்தரத்தில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பிறகு

ஸபையைப் பற்றிய நியமங்களுள், 'ஸ்ரீவேதாந்த தீபிகையின் வரவு செலவு க்கணக்குகள், மற்றை ஸபா ஸம்பந்த கணக்குகளை விட்டுப்பிரிக்கப்பட்டு ப்ரதி ஸம்வத்ஸரமும் வர்ஷாந்தத்தில் தனியாக ப்ரசுரம் செய்யப்படவேண்டும்' என்னும் நியமமானது ரத்து செய்யப்பட்டது. அதன் பிறகு, பின் வருமாறு புதிய ஸம்வத்ஸரத்திற்கு கார்ய நிர்வாஹக அங்கத்தினர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

1. ஸ்ரீ. உப. கெ. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
2. ஆனரெபில் கெ. வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார்
} போஷகர்கள்
3. ஸ்ரீ. உப. திவான் பஹதூர், டி. டி. ரங்காசார்யர்—ஸபாத்யக்ஷர்.
4. ,, ராவ் பஹதூர், எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்.
5. ,, டி. ராஜகோபாலாசார்யர்.
} ஸபாத்யக்ஷ ப்ரதிநிதிகள்.
6. ,, ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.
7. ,, டி. கோதண்டராம ஐயங்கார்.
} கார்யதர்ஶிகள்.
8. ,, வி. ராஜகோபாலாசார்யர், சித்தூர்.
9. ,, நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
10. ,, டி. அநந்தாசார்யர், விழுப்புரம்.
11. ,, குமார சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார், திருச்சி.
12. ,, வே. ஈ. சின்னஸ்வாமி ஐயங்கார், செங்கல்பட்டு.
13. ,, டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவெவ்வுளூர்.
14. ,, ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
15. ,, கே. ஏ. வீரராகவாசார்யர், மதிராஸ்.
16. ,, வி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி.
17. ,, டி. இ. சடகோபாசார்யர், கூடலூர்.
18. ,, வி. ரங்காசாரியர், திருவல்லிக்கேணி.
19. ,, என் ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், கர்னூல்.
20. ,, எம். நரஸிம்ஹாசார்யர், நெல்லூர்.
21. ,, வி. துரைஸ்வாமி அய்யங்கார், சித்தூர்.
22. ,, டி. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், கோயம்புத்தூர்.
23. ,, என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்பகோணம்.
24. ,, எஸ். டி. கிருஷ்ண அய்யங்கார், மதுரை.
25. ,, கே. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், நாகப்பட்டணம்.
26. ,, பி. கே. கருடாசார்யர், மைசூர்.
27. ,, பி. ஆர். க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர்.
28. ,, டி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், சைதாப்பேட்டை.
29. ,, எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
30. ,, எஸ். வரதாசார்யர், மயிலாப்பூர்.
31. ,, வித்தியாபூஷணம் எ. கோவிந்தாசாரியர், மைஸூர்.
32. ,, வி. கோபாலாசாரியார், பூந்தமல்லி.

அதற்குப் பிறகு, ஸ்ரீ. உப: வித்வான் இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர், அத்யதநர்களான லௌகிகர்களால் நமது ஸித்தாந்தத்தின் மீது செய்யப்படும் சில பூர்வபக்ஷங்களுக்கு ஸமாதாநரூபமாக ஶாஸ்த்ரத்தையும் யுக்தியையும் கைப்பற்றி ஓர் உபந்யாஸத்தைச் செய்தார்.

மத்யாஹ்நம், ஸ்ரீ. உப. வித்வான் இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி ஸபாத்யக்ஷத்வத்தை வஹித்தார். புது அக்ரஹாரம் ஸ்ரீ. உப. வித்வான் ஈயுண்ணி ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ஈஶ்வர தத்வத்தைப் பற்றியும், திருவையாறு ஸம்ஸ்க்ருத பாடஶாலாத்யக்ஷர் ஸ்ரீ உப. வேதாந்தாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீவிஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த மாஹாத்ம்யத்தைப் பற்றியும், திருக்குடந்தை ஸ்ரீ உப. அக்நிஹோத்ரம் கோபாலதேஶிகாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்பர்ஶ தோஷத்தைப் பற்றியும் உபந்யஸித்தார்கள்.

இரவில், யதா பூர்வம் புராண ப்ரவசநம் நடந்தது.

மூன்றாவது தினம் ப்ராத: காலத்தில் வாசிகமான வித்வத் பரீக்ஷை நடந்தது. ஸ்ரீ. உப. ஶேஷாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஆக நாலு வித்வான்கள் பரீக்ஷகர்களாக ப்ரார்த்திக்கப்பட்டார்கள். லிகிதமான அம்ஶத்தில் அந்வயித்த ஏழு வித்வாங்களும் பரீக்ஷ்யர்களாக இருந்தார்கள். பரீக்ஷை முடிந்த பிறகு பரீக்ஷிதர்களுடைய யோக்யதையைப் பற்றி பரீக்ஷகர்களால் செய்யப்பட்ட அபிப்ராயத்தை ஸங்க்யாரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து, அந்த ஸங்க்யையும் ஏற்கெனவே லிகிதமான அம்ஶத்தில் ஒவ்வொரு பரீக்ஷிதருக்கும் கிடைத்திருக்கும் ஸங்க்யையும் ஒன்று சேர்த்து பரீக்ஷிதர்களுக்குள் தாரதம்யத்தை ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் பின்வருமாறு நிர்ணயம் செய்தார்கள்.

முதல், ஸ்ரீ. உப. வித்வான் ஸ்ரீமுஷ்ணம் சேட்லூர் வீரராகவாசாரியர்.
2-வது ,, கமலாபுரம் கோபாலாசாரியர்.
3-வது ,, வீராபுரம் ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர்.
4-வது ,, வடுவூர் ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர்.
5-வது ,, சேட்லூர் ஸௌந்தரராஜாசாரியர்.
6-வது ,, கொங்கரை ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.
7-வது ,, நாவல்பாக்கம் கிருஷ்ணமாசாரியர்.

மத்யாஹ்நம் ததீயாராதநம் முடிந்த பிறகு, புது அக்ரஹாரம் ஸ்ரீ. உப. வித்வான் ஈயுண்ணி ஸ்ரீநிவாஸ மாதவாசார்ய ஸ்வாமி ஸபாத்யக்ஷத்வத்தை

வஹிக்க, திருக்குடந்தை ஸ்ரீ. உப. வித்வான் வாஜபேயம் வீரராகவதாதாசார்ய ஸ்வாமி பகவதவதார விஷயமாகவும், மதுராந்தகம் ஸ்ரீ. உப. ஸ்வச்சந்நம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ஜீவதத்வவிவேகத்தைப் பற்றியும், உப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி ஸ்ரீ. உப வித்வான் நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி பக்தியோகத்தைப் பற்றியும் உபந்யஸித்தார்கள். ஸாயம் அநுஷ்டாநம் ஆன பிறகு வித்வத் ஸம்மாநங்கள் செய்யப்பட்டன. இந்த ஸங்கத்தைப் பூர்த்திசெய்து வைத்த உபகாரகர்களெல்லாருக்கும் க்ருதஜ்ஞதாவிஷ்கரணமும் செய்யப்பட்டது.

ராத்திரி 10 மணிக்குமேல் ஒரு ஹரிகதை காலக்ஷேபமும் ஸாநந்த ரஸத்துடன் நடைபெற்றது. இதனுடன் வார்ஷிகஸங்கமும் முடிந்தது.

மயிலாப்பூர்,
தைமீ 1ஃ.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவதாஸ:.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	பை.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்ய பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தஶஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப் பட்டுள்ளது	0	4	0
7.	ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியார்	0	2	0
8	ஸ்ரீ ஹம்ஸ ஸந்தேஶ விமர்ஶம் (ஸ்ரீ. உப. எம். கே. தாதாசாரியார்)	0	3	0
	வேதாந்ததீபிகை ஸம்புடம் III	2	0	0
	Do V	2	0	0
	Do VI	2	0	0
	Do VII	3	0	0

ஸ்ரீ:.

ஏழாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

ப்ரஶ்ந பத்ரிகை.

(ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸஹித ஸ்ரீபாஷ்யம்).

[விம்ஶதி ஸம்வத்ஸர ஶாஸ்த்ரீயபரீக்ஷோத்தீர்ண ஶாஸ்த்ரயோக்யாநாம்]

[அதிகாரத்ரயம்].

ப்ரதமோ பாக:.

1. ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண ஶ்ரீபாஷ்யே 'ஸத்த்வஶாலிந: அநவசிந்நஸ்வபாவா:, ரஜஸ்தமோவஶாத் ரஜோவஶா:' இத்யநேந பக்ஷஸபக்ஷஸாதாரண்யம் வர்ணிதம் யுக்தம் கிம் ஸ்யாத்? அத்ராபாதிதத்வஸ்யாபாதிதத்வம் கதம்? விஜ்ஞானே ச ஸத்த்வாதாநாதவஸரே 'தத்ஸத்யமேவேதி ந ஸாமாநாதிகரண்யம்' இத்யுக்தவத: அபாதிதத்வஸ்யாபாதிதத்வ ஶ்லோகாஸ்ய ப்ராய:? உத ந?

2. ஜந்மாத்யதிகரணே பாதாத்த்வ ஸாதக ப்ரயோகஹேதோ ஶாஸ்த்ராத்ஸ்வ ஸவேந வ்யபிசார: கதம் வாரணீய:? வாதிதே வா வ்யபிசாரே வாக்யஸ்ய 'நேதரோ(அ)நுபபத்தே:' இதி ஸூத்ரப்ரணயநம் கிமர்தம்? அத்ராதிகரணே ஆரம்பணாதிகரணவிசாரஸ்ய கதம் ஸங்கதி:? ஆரம்பணாதிகரண பூர்வபக்ஷ விஜ்ஞாநஸ்ய கதம் பரிக்ஷிதஸ்ய?

3. 'ப்ரதிஷேதாச்சேதி ந ஶாஸ்த்ராத் ஷோடஶஷோட' இதி ஸூத்ரஸ்யாபி, 'யத்ராயம் பாரா

शो ज्ञायते 'उदवसाद्याणाः क्रामन्ति' इत्या-
द्यर्थे सामञ्जस्यं तदुक्तिवचनवाक्यानां भाष्य-
कारोक्तार्थपर्यालोचनेन साकं वर्ण्यताम्.

द्वितीयो भागः.

4. 'अत्ता चराचरग्रहणात्' इत्येतदधिकरणस्य सङ्गतिः का? विषयवाक्यं च किम्? 'ऋतं पिबन्तौ' इति मन्त्रस्य 'आ सर्वणः' इति मन्त्रेण तादर्थ्यायां का विप्रतिपत्तिः? कश्च परिहारः? अत्र पूर्वाधिकरणहेतुकत्वं किंनिबन्धनम्? किं च तत्रानवहितत्वम्?

5. 'न कर्माविभागात्' इत्यत्र सूत्रे पूर्वपक्षप्रकारः कः? परिहारस्य कीदृशः? अस्य सूत्रस्य पदैः कथमर्थो वर्णितः? तत्र भाष्यस्य कीदृशम्? "सर्वधर्मोपपत्तेश्च" इति सूत्रं निर्विशेषवादे असङ्गतमितम्" इत्येतदुपपाद्यताम्.

6. वेदान्ते गुणोपसंहारविधिः किंहेतुकः? कत्यधिकरणानि ब्रूहि सर्वविद्यासाधारणगुणोपसंहारं विदधति? तत्रैकेनैव उपसंहारविधये कृते अधिकाधिकरणारम्भः किंप्रयोजनः? 'साम्पराये तर्तव्याभावात्, तथा ह्यन्ये' इत्यत्र सङ्गतिं विषयवाक्यं च प्रदर्श्यताम्. अत्राधिकरणे '[illegible] बलीयान्' इति न्यायस्य कात्र प्रवृत्तिः?

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீயை நம:

[பின்வரும் ப்ரகடந பத்ரிகை, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடைபெற்ற மஹா ஸங்கத்தில் இரண்டாவது திநத்திய ஸதஸ்ஸில் படிக்கப்பட்டது.]

தமிழ் ப்ரஸங்க பரீக்ஷை.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

புருடரிற் பரமன் பூங்கழல் வாழ்த்தித்
திருமகள் கொழுநன் திருவரு மறவா
மாறன் தமிழ்மண மலரடி போற்றிக்
கூறுவன் சில மொழி குணமுண சபையீர் !
அருள் தரவேண்டினன் அடியன் காண்மின்.

இனி, வருடந்தோறும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸங்கம் நடக்குமிடத்தில் தமிழ் ப்ரஸங்க பரீக்ஷை நடத்தப்படும். அதற்குப் பஹுமாநம் ரூ. 10. பரீக்ஷைக்கு வருபவர்கள் தென்கலை வடகலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களா யிருத்தல் வேண்டும். செந்தமிழில் தெளிவுந் தன்மையும் நல் நடையுமுள்ளதாய், வடமொழிப் பதங்களையும் பரிபாஷைகளையும் விசேஷமாய் உபயோகிக்காம லிருக்கவேண்டும். பாஷா வல்லபமும் போதநா ஶக்தியுமே முக்யம். இக் கால நிலைக்குத் தக்கபடி ப்ரஸங்கம் செய்யும் சதுரர்கள் ஏற்பட்டு க்ராமாந்தரங்களில் ப்ரஸங்கங்கள் நடக்குமானால், ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் எங்கும் பரவி நல்ல ஸந்ததி உண்டாகுமென்பதற்காகவே இந்த பரீக்ஷை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மற்றை விவரங்கள் வேதாந்ததீபிகை வாயிலாக வெளிப்படும்.

இல்லையம்பூர்:

திருக்கண்டியூர், 26—12—17. }

ஸோமயாஜி. வேங்கடரரம ஐயங்கார்,
(தமிழ்ப்பண்டிதர்)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - ஜனவரி மாஸம்)

1.	ஸ்ரீ. உப.	ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர், கோயம்புத்தூர்	5 0 0
2.	,,	கெ. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர், தஞ்சாவூர்	3 0 0
3.	,,	எஸ். ஸௌந்தரராஜ ஐயங்கார், திருச்சிறுப்பள்ளி	3 0 0
4.	,,	எம். ஆர். ராஜகோபால அய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	3 0 0
5.	,,	எஸ். வரதாசாரியர், மயிலாப்பூர்	5 0 0
6.	,,	எஸ். எம். நரஸிம்மாசாரியர், சங்கரன்பாடி	3 0 0
7.	,,	பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், எழும்பூர்	5 0 0
8.	,,	திவான்பஹதூர். டி. டி. ரங்காசாரியர், திருவள்ளூர்	5 0 0
9.	,,	டி. ராஜகோபாலாசாரியர், மயிலாப்பூர்	5 0 0
10.	,,	சி. ஆர். கோபாலகிருஷ்ணய்யங்கார், பொல்லாச்சி	3 0 0
11.	,,	எம். ரங்காசாரியார், மைசூர்	3 0 0
12.	,,	வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், இராயபுரம்	3 0 0

வித்வத் ஸதஸ் சந்தா வரவு.

1.	ஸ்ரீ. உப.	டி. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர், கோயம்புத்தூர்	15 0 0
2.	,,	என். ஸம்பத்அய்யங்கார், அஹமட்நகர்	3 0 0
2.	,,	பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர்	2 0 0
4.	,,	திவான்பஹதூர். டி. டி. ரங்காசாரியர், திருவள்ளூர்	10 0 0
5.	,,	வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், மதராஸ்	25 0 0
6.	,,	வித்யாபூஷணம். ஆ. கோவிந்தாசாரியர், மைசூர்	5 0 0

[நமது ஸபையின் மற்றை அங்கத்தினர்களும் விளம்பமின்றிக்கே தமது சந்தாதொகையைச் செலுத்த வேண்டுமென்று மிக்க வணக்கத்துடன் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

தமிழ் மாஸக் கணக்குப்படி ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 10-வது தேதிக்குள்ளாக (அதாவது : இங்க்லிஷ் மாஸம் சற்றேறக்குறைய 20-வது தேதிக்கு மேற்படாமல்) நமது பத்ரிகையை வெளியிட்டு வருகிறோம் என்பது நமது அபிமாநிகளெல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். நமது அநவதாநத்தினாலோ அல்லது தபால் ஆபீஸ் தவறுதலினாலோ கீழ்க்குறித்துள்ள தேதிக்குள்ளாக ஸபையின் அங்கத்தினருக்குத் தீபிகை கிடைக்காவிட்டால், அவர்கள் க்ருபையுடன் தமக்குப் பத்ரிகை கிடைக்கவில்லையென்பதை இந்த ஆபீஸுக்கு உடனே தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவதாஸ:.]

3-APR1918
MADRAS

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] பிங்கள வரு பங்குனிமீ [ஸஞ்சிகை 6.

[illegible] விஜய[illegible] [illegible] ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

மதங்கள் உண்டாகும் ப்ரகாரம்.

மநுஷ்யர்க்குள் மதமென்பது உண்டாகக் காரணம், அவ்வவர்களுடைய இஷ்டப்ராப்தி விஷயமாயும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி விஷயமாயும், ஸ்வப்ரயத்நங்களால் ஸாதித்துக்கொள்ளக் கூடாதவைகளை தேவதா ப்ரஸாதத்தால் ஸாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமெனும் இச்சையென்று சொன்னோம். ருக்வேதம் 10-வது மண்டலம் 72 - ஸூக்தத்தில், 'தேவாநாம் [illegible] தேவாநாம் [illegible]' எனும் சப்தங்களால், ஆதித்ய தேவதைகள் கல்பாந்தரங்களில் ஆராதிக்கப்பட்டாரென்று தெரிகின்றது. சிலர் ஈச்வரனைத் தவிர்த்துத் தேவதாந்தரங்களை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. சிலர் ஈச்வராஜ்ஞா பரிபாலகர்களான அதிகாரிதேவதைகளை ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள். பல ஜாதியார் ஈச்வர ஸ்வரூப குணங்களையும், ஐச்வர்ய மெனப்பட்ட தன்மையையும் அறியாமலே, தத்தம் ஜாதிக்குரியதாக வெண்ணப்பட்ட தேவதை

யொன்றையோ அநேகங்களையோ நம்பிக்கொண்டு, அவற்றையே அந்யஜாதியர்க்கு விரோதிகளாகவும் எண்ணினார்க ளென்பது, பைபில் முதலான புஸ்தகங்களைக் கொண்டு ஊகிக்கத்தக்கது. இந்த விஷயத்தில்,

"காமைஸ்தைஸ்தைர்ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தேऽந்யதேவதா:
தம் தம் நியமமாஸ்தாய ப்ரக்ருத்யா நியதா: ஸ்வயா ॥
யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ஶ்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி ।
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஶ்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம் ॥
ஸ தயா ஶ்ரத்தயா யுக்தஸ்தஸ்யாராதநமீஹதே ।
லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ॥
அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்பமேதஸாம் ।"

என்கிற கீதாவாக்யங்கள் ஸத்யத்தைச் சொல்கின்றன. பரலோக ஸம்பந்தமாக நாஸ்திகர்க்கு எதுவும் விஶ்வாஸார்ஹமன்று. பல மதங்களைப் பார்த்து அதிலொன்றும் இதிலொன்றுமாகச் சில அம்சங்களைச் சேர்த்தும், அவற்றுள் ஏகரூபமாகப் பாவிக்கும் அம்சங்களை மாத்ரம் ஒப்புக்கொண்டும், மநுஷ்யக்ருதங்களாக லோகத்தில் உண்டான ப்ரஹ்மஸமாஜம் தியாஸபி முதலான கட்டுப்பாடுகள் விமர்சசீலர்களால் அநாதரிக்கத்தக்கன. தத்வத்தை ஈஶ்வரனே மேலே விவரித்தபடியே வெளிப்படுத்தினார். ஜந்மாந்தர வாஸநாநுஸாரியாக ஏற்பட்ட ஸ்வபாவத்தினால் ஒவ்வொருவனும் தூண்டப்பட்டு, இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ரூபமான அபேக்ஷிதங்களையிட்டு ஈஶ்வரனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவராக நின்று, ஈஶ்வரனுக்குச் சரீரபூதர்களான தேவதைகளை ஆஶ்ரயிக்கின்றான். அந்தத் தேவதைகளுடைய பூஜையில் அவ்வவனுடைய ஶ்ரத்தைக்குத் தகுந்தாப்போலே, பகவானே தத்தத் தேவதாந்தர்யாமியாக இருந்து, அவன் இச்சித்த பலங்களைக் கொடுக்கின்றான். அஜ்ஞாநப்ரவ்ருத்தர்களான அவர்களுடையும் பலம் அநந்தமானதன்று; அந்தவத்தானதே. இந்த உண்மையானது லோகத்தில், பல தேசங்களில், பல காலங்களில், பல ஜாதி ஜநங்களால் விஶ்வஸிக்கப்பட்ட பல மதங்களுக்கும் பொருந்தும். ஈஶ்வரன் ஒருவன் உண்டென்றும், அவனுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்திகளாய், அதிகாரிதேவதைகளாய், லோகோபகாரிகளாய், இருக்

கின்ற ஜீவாத்மாக்களும் உண்டென்றும் நம்புகிறவர்களுக்குக் கீதாவாக்யம், ஸர்வஸமயங்களுடையவும் தத்வத்தை விளக்குவதாகத் தெரியும்.

தேவதாந்தரங்களை விட்டு ஸர்வேஶ்வரனையே க்ஷுத்ர ப்ரயோஜந நிமித்தமாக ப்ரார்த்திப்பார்கள் உண்டு. இவர்கள் முன் சொன்னவர்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட அதிகாரிகள். இவர்களை ஆர்த்தரென்றும் அர்த்தார்த்திக ளென்றும் பகவான் விவரித்தார்; அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும், இஷ்டப்ராப்திகளையும் அபேக்ஷித்தவர்களாதலால் இவர்கள் உத்க்ருஷ்டாதிகாரிகளல்லர்.

மதாந்தரங்கள் இதற்கு மேற்பட்ட அதிகாரிகளைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை. கிறிஸ்தவமதமும் மஹம்மதியமதமும் ஈஶ்வரனை வழிபடும் மதங்கள்; ஆனாலும் ஈஶ்வர ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளையும் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் அறிந்து வழிபடுகின்றனவோ என்பதைப்பற்றி நமக்கு நிச்சயமில்லை. கேவல கர்மத்தினால் அத்புதமான முக்தி கிடைப்ப தென்பதை வேதாந்தம் நிஷேதிக்கின்றது. ஜ்ஞாநத்தால் மோக்ஷமென்று வேதாந்தம் சொல்லும். அந்த ஜ்ஞாநம் பக்திரூபத்தை அடைந்தால்தான் பகவத் ப்ராப்தி ஸித்திக்கு மென்பார் நம் ஸம்ப்ரதாயாசார்யர்கள்.

ஆதலால் உத்க்ருஷ்டாதிகாரிகள் ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும் ஜ்ஞாநியென்றும் பகவானால் விவரிக்கப்பட்டார்கள்; ஜ்ஞாநி என்றால் 'விஷ்ணோ: தத்வவித்' என்றார் ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர். ஜிஜ்ஞாஸுவாயிருந்தவன்தான் ஜ்ஞாநியாக அமையும். ஜ்ஞாநியானவன் 'நித்யயுக்த:, ஏகபக்தி:' என்றும் சொல்லப்பட்டான்; அதாவது பகவானைத் தவிர்த்து வேறொன்றில் அவனுக்குப் பற்றில்லை; ஆதலால் பகவான் எப்போதும் அவன் மநஸ்ஸைவிட்டு விலகமாட்டார். பகவான் ஜ்ஞாநிக்கு அத்யர்த்தம் ப்ரியன்; ஜ்ஞாநியும் பகவானுக்கு ப்ரியன். பகவான் அவனைத் தானாகவே எண்ணுகின்றார்; ஏனெனில் பகவானையே அவன் ப்ராப்யமாக எண்ணி, தத்ஸ்மரணத்தாலேயே ஸர்வகாலத்தையும் போக்குகின்றான். அவனுக்கு ஸர்வமும் வாஸுதேவனாகப் பாவிக்கும். இவ்வண்ணம் பகவத் வாக்யங்கள் கீதையில் தொடர்கின்றன.

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயம்.

ஸர்வ வேதார்த்தங்களையும் ப்ருஹ்மஸூத்ரங்களால் நிர்ணயித்த பாதராயணர், முமுக்ஷுக்களால் அறிய வேண்டிய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை ஆநுஷங்கிகமாக ஜீவஸ்வரூபத்துடன் ப்ரதம த்விதீயாத்யாயங்களாலும், புருஷார்த்தமான ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தைக் கதிசிந்தனையுடன் சதுர்த்தாத்யாயத்தாலும், ப்ராப்தி ஸாதகமான உபாயஸ்வரூபத்தைத் தத்ப்ரதிபந்தகமான ஸம்ஸார விவரணத்துடன் த்ருதீயாத்யாயத்தாலும், ச்ருதியையும் ஸம்ருதியையும் அநுஸரித்து நிஷ்கர்ஷித்திருக்கின்றார். இந்த ப்ரக்ரியைகளை யோசித்தே நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் முமுக்ஷுக்கள் அறிய வேண்டியவை தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம், இவற்றைத் தெரிவிக்கும் ஜ்ஞாநமென்று உபதேசித்தார்கள். இவர்கள் ப்ரமாண சரணர்கள். ஆதலால், இவர்கள் உபதேசித்த ஜ்ஞாநமெல்லாம், வேதவேதாந்தங்களை அநுஸரித்தும், அவற்றிற்கு விரோதமின்றி அவற்றின் உபப்ரஹ்மணங்களாய் ருஷிகளால் பண்ணப்பட்ட இதிஹாஸபுராண வசநங்களை அநுஸரித்தும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. இப்படி ஏற்பட்ட ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு த்வேஷிகள் என்றும் உண்டு. அவர்களைப்பற்றி பொதுவாகத் ஸ்ரீபகவான் துஷ்க்ருதிகள் என்றும், தனித்தனியே மூடர்கள் என்றும், நராதமர்கள் என்றும், மாயையால் அபஹரிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவர்களென்றும், அஸுர பாவத்தை ஆச்ரயித்தவரென்றும் சொன்னார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்தில் விபரீத ஜ்ஞாநமுடையோர் மூடராவார்; அதாவது ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரனென்றும், லோகத்தைப் போக்யமென்றும் நினைப்போர்; நராதமர்கள் ஸாமாந்யமாகப் பகவத் ஸ்வரூபத்தை யறிந்திருந்தும், பகவதபிமுக ராகாதவர்கள்; மாயாபஹ்ருத ஜ்ஞாநவந்தர் பகவத் ஸ்வரூபகுண ஐச்வர்யாதி ஜ்ஞாநமுண்டாயிருந்தும் யுக்தி வாதங்கள் செய்து அதை இழந்தவர்; அஸுரஸ்வபாவமுள்ளவர்களுக்கோ மேற்சொன்ன ஜ்ஞாநம் உண்டாயிருந்தும், அது பகவத் த்வேஷத்தின் பொருட்டேயாகும்.

அதனிடம் த்வேஷம்.

இவ்வண்ணம் அநாதியாக, அவிச்சிந்ந ஸம்ப்ரதாய க்ரமத்தில், வேதமார்க்கத்தை லோகத்தில் தழைக்கச் செய்ய வந்தது பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம். இதில் ஜநித்து ஸம்ப்ரதாய பரிசயத்திலும் கிஞ்சித் ச்ரமப்பட்டவர்கள், ஸம்ப்ரதாய தூஷகர்

களாகக் கூடுமென்று இவ்வளவு தூரம் எழுதினோம். பண்டிதர்க்குள், கடப்பை பாஷ்யகாரர் எனும் ஸ்வாமி காலக்ஷேபாதிகள் செய்துவிட்டுத் தியாஸபியில் சிக்கிக்கொண்டு, ஸ்வநிஷ்டையை இழந்துபோனாரென்று நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சோகித்தார்கள். அதன்பிறகு நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயாபிமாநியாயிருந்த ஸ்ரீமான். வி. கே. ராமாநுஜாசார்யர் இப்போது தியாஸபி ஸங்கத்தைச் சேர்ந்திருக்கின்றார். அநந்தபுரத்தில் அவர்செய்த உபந்யாஸ மொன்றில் ஈச்வரன் அநந்தனெனும், உண்மையைத் தியாஸபி ஸ்தாபிக்க வந்ததென்றும், ஈச்வரன் காலதேச வஸ்துக்களால் பரிச்சேத மற்றவரென்றும் யாதொரு ஸங்கமு மற்றவரென்றும் சொன்னாராம். ஈச்வர சப்தஸ்தாநத்தில் அவர் ப்ரயோகித்த பதம் (God) இந்த இங்கிலீஷ் வார்த்தை ஒரு புருஷனிடம் அந்வயிக்குமேயன்றி, ஜ்ஞாத்ருத்வம் நீங்கிய கேவல ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்துக்கு அமையமாட்டாது.

அத்வைத மதம்.

அத்வைதிகள் போலே நாம் பரப்ரஹ்மத்தை நிர்க்குணமென்றும் ஸகுணமென்றும் விபாகித்து யோசிக்கின்றோமில்லை. அத்வைதிகள் தங்களுக்கு முக்யப்ரமாணமாக எடுத்துக்கொண்ட மாண்டுக்யோபநிஷத்தில், ஆத்மாவின் துரீய ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி, '' 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂, 𑌨 𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂, 𑌨𑍋𑌭𑌯𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂, 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨𑌂, 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂, 𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂, 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂, 𑌅𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂, 𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂, 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂, 𑌏𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌸𑌾𑌰𑌂, 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑌂, 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂, 𑌶𑌿𑌵𑌂, 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂, 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃', என்று சொல்லப்படுகின்றது. இது '𑌸 𑌏𑌷 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾', என்கிற வசநத்தின் பூர்ண விவரணமென்று சொல்லக்கூடும். '𑌏𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌸𑌾𑌰𑌂', என்றால், ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி ஸ்தாநங்களில், '𑌏𑌕𑍋𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾' என்று விடாமல் வரும் ப்ரத்யயம்; துரீயனை அறிவதற்கு இந்த ப்ரத்யயம்தான் ப்ரமாணம் என்று கருத்து. '𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑌂', என்றால் ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி ஸ்தாநங்களுடைய தர்மங்களின் இல்லாமை; '𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂' என்றால் விகார

ரஹிதம்; சிவம் என்றால் பரிசுத்தம்; இவ்வண்ணம் சங்கரபாஷ்யப்படி அர்த்தம் சொன்னோம். மேலெடுத்த உபநிஷத் வாக்யத்தில், சதுர்த்தம், ஆத்மா, என்னும் இரண்டு சப்தங்கள் தவிர மற்ற சப்தங்கள் யாவும், ஏதோ ஒரு நிஷேதத்தையே சொல்லி, ஆத்மஸ்வரூபத்தை விவரிக்கின்றபடியால், ஆத்மா நமக்குத் தெரிந்தபடிகளில் இதுவுமன்று, அதுவுமன்று, இப்படியுமன்று, அப்படியுமன்று, என்று காட்டுகின்றனவே அன்றி, இதம் இத்தம் என்று சொல்லவில்லை. அதை மேல்சொன்னபடி அறிந்துகொள்ளலாமேயன்றி அதை உபாஸிக்க முடியமாட்டாது. 'நாந்யத் பச்யதி நாந்யச் ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி ஸ ப்ரஜ்ஞாநகநஸ் ஸர்வஜ்ஞ ஏகோ ஸர்வஸாக்ஷீ' எனும் ச்லோக ஸம்பந்தமாக, சங்கர பாஷ்யத்தில், துரீயத்தைக் காட்டிலும் அந்யவஸ்து இல்லாமையால், அது ஸதா ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றதெனச் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆதலால் அதற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வ நிஷேதமானது அதைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதாகக் கொள்ளப்பட்ட வஸ்துக்களைப் பொறுத்தது. மறுபடியும் துரீயவிவரணமாக, 'ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மா அக்ருஹ்யோ ந ஹி க்ருஹ்யதே அசீர்யோ ந ஹி சீர்யதே அஸங்கோ ந ஹி ஸஜ்யதே', எனும் ச்ருதியின்பேரில், 'துரீயம் ஸர்வத்ருக் ஸதா .... ஸர்வதுக்கானாம் ப்ரஹாணே .... ஸர்வம் .... ஸர்வத்ருக்' என்று சொல்லி, 'ய ஏவம் வேத' (எவன் இவ்வண்ணம் அறிகின்றானோ) 'ஸம்விசத்யாத்மநாத்மாநம்', அதாவது: 'ஸ்வேநைவ ஸ்வம், பாரமார்த்திகம் ஆத்மாநம், ப்ரவிசதி, ந புந ஜாயதே', என்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்படுகின்றது. இது வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநத்தால் மோக்ஷம், எனும் அத்வைதிகளுடைய யோசனையை அநுஸரிப்பதாக வெண்ணலாம். இந்த ப்ரகரண விவரணமாக, 'தத்த்வமஸி, அயமாத்மா ப்ரஹ்ம, தத் ஸத்யம் ஸ ஆத்மா, யத் ஸாக்ஷாதபரோக்ஷாத் ப்ரஹ்ம, ஸபாஹ்யாப்யந்தரோ ஹ்யஜ:, ஸர்வம் ஹ்யேதத் ப்ரஹ்ம' இத்யாதி உபநிஷத் வசநங்கள் ஸ்ரீ சங்கர பாஷ்யத்தில் எடுக்கப்பட்டன.

உபநிஷத் முதலான ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு, இப்படிப்பட்டதோர் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் ஸ்தாபிக்க வந்தார் எனக்கூடும். அவர்க்கு முன்னும், இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிக் கௌடபாதர் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் க்ரந்தங்கள் செய்திருக்கின்றார்கள். வி. கே. ராமாநுஜாசார்யர் ப்ரஸ்தாபித்த God எனும் ஈச்வரன் இந்த ஆக்மாதானோ! அவராவது, இன்னும் தியாஸபியில் சேர்ந்த எவராவது இந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்று பண்ணினார்களோ? அவர்க்கோ மற்றவர்க்கோ ப்ரபஞ்சத்ருஷ்டி நிவ்ருத்தியாயிற்றோ? கார்யகாரண பத்தர்கள் விச்வதேஜஸர்களென்றும், ப்ராஜ்ஞன் காரண பத்தனென்றும், துர்யன் கார்யகாரண ஸம்பந்த ரஹிதனென்றும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் சொன்னபடிக் கார்யகாரண ஸம்பந்த மற்றவரோ ராமாநுஜார்யரும், அவருடைய நூதந ஆசார்யர்களும்? 'ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி' எனும் வாக்யத்துக்கு அத்வைதிகள் செய்யும் அர்த்தத்தின்படியே அவர்கள் ஜீவன்முக்தர்களோ? அன்றென்று யாவரும் அறிவார். அவர்கள் ஸ்வாராஜ்யாபிமாநிகள்; அதற்காகப் பாடுபடுவர்கள்; அந்யரைக் கண்டிப்பவர்கள்; அந்யர்கள் செய்யும் துன்பத்தை ஸஹிப்பவர்கள்; லோகோபகாரிகள்; தன்னைக்காட்டிலும் வேறு வஸ்துவின் இன்மையால், பரிச்சேதமற்றதும், நிஸ்ஸங்கம் சாந்தமென்று சொல்லப்பட்டதுமான ப்ரஹ்மம் தானென்றும், ஜகத் மித்யையென்றும், விச்வாஸமாவது அதற்கேற்ற அநுஷ்டாநமாவது அவர்களிடம் இல்லை. அத்தகைய ப்ரஹ்மம் ராமாநுஜார்யருடைய God ஆகமாட்டாது. அதை அத்வைதமதம் ஸ்தாபித்ததாகையால் அதற்காகத் தியாஸபி வரவேண்டியதில்லை.

நம் தர்சநம்.

ஸமஸ்த ஹேயகுணமற்று ஸமஸ்த கல்யாணகுண விசிஷ்டனாய், ஜகத்காரணனாய், முக்திப்ரதனாய், ஸர்வஜ்ஞனென்றும், ஸர்வவித்தென்றும், ஸமஸ்த சக்தியென்றும், ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தமென்றும், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனென்றும், 'ஜ்ஞாநம் விசாலம் விமலம் விசோகம் .... ஸமஸ்தஹேய ரஹிதம் விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம்' ...

[illegible]', என்றும் வர்ணிக்கப்பட்ட பகவானை வி. கெ. ராமாநுஜாசார்யர் நினைத்துச் சொன்னாரோ? 'யத்பூ⁴தயோநிம் பரிபஶ்யந்தி தீ⁴ரா:', என்று, உபாஸிக்கத்தக்க பரப்ரஹ்மத்தையே, 'யத்தத³த்³ரேஶ்யமக்³ராஹ்யமகோ³த்ரமவர்ணமசக்ஷு:ஶ்ரோத்ரம் தத³பாணிபாத³ம் நித்யம் விபு⁴ம் ஸர்வக³தம் ஸுஸூக்ஷ்மம்' என்று முண்டகோபநிஷத் விவரித்தது. அதாவது: எங்தெந்த ஆகாரங்களும் குணங்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் நிஷேதிக்கப்பட்டனவோ அவற்றின் நிஷேதஸஹிதமாக ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கத்தக்கதென்று ஏற்படுகின்றது. ஆனல் மேலெழுதிய உபநிஷத்வசநம், 'அத² பரா (வித்³யா) யயா தத³க்ஷரமதி⁴க³ம்யதே', எனும் வாக்யத்தின் பின், அதில் இருக்கும் அக்ஷரசப்த விவரணமாக வருகின்றது. எந்த வித்யையால் அக்ஷரமெனப்பட்ட ப்ரஹ்மம் அறியப்படுகிறதோ அல்லது அடையப்படுகிறதோ, அது பரவித்யை என்று கருத்து. ப்ரஹ்ம லக்ஷணங்கள் யத்தத³த்³ரேஶ்யமென்று ஆரம்பித்துச் சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநம் உண்டான காலத்திலேயே பரவித்யையின் க்ரஹணம் முடிந்து விடுகின்றதென்று சொல்கின்றார். அவர்க்கு இந்த ப்ரகரணம் நிர்க்குண ப்ரஹ்மவிஷயம். ஆனல், 'யத்பூ⁴தயோநிம் பரிபஶ்யந்தி தீ⁴ரா:', என்பதாலும், ப்ரஹ்மத்தை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லி, அதை விவேகிகள் பரவித்யையால் அறிகின்றாரென்பதால், அதை ஸகுணமாகத் தான் சொல்லவேண்டும். பிறகு ப்ரஹ்மத்தினிடம் விஶ்வோத்பத்தியை விவரித்து, 'யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத³ ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்³ரஹ்மவித்³யாம்', என்று, ப்ரஹ்மவித்யையால் அறியவேண்டிய அக்ஷரசப்தவாச்யமான ப்ரஹ்மத்தைப் புருஷனென்று உபநிஷத் கூறுகின்றது; பிறகு தி³வ்ய:—அதாவது: ப்ரகாசிக்கின்றவனென்று சொல்லி, அப்புருஷனுக்கு, 'அக்³நிர்மூர்தா⁴ சக்ஷுஷீ சந்த்³ரஸூர்யௌ' என்றாரம்பித்து ரூபமும் சொல்லப்படுகின்றது; அவரை யாவர்க்கும் அந்த்ராத்மா வெனப்படுகிறது; 'மநோமய: ப்ராணஶரீரநேதா' வெனப்படுகிறது; 'ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீஶம் புருஷம்', என்று வர்ணித்து, அவனை ஸாதகன் ரூபவிசிஷ்டனாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றானெனவும்படுகின்றது. அந்தப் பகவான் 'தி³வ்யே ப்³ரஹ்மபுரே ஹ்யேஷ வ்யோம்ந்யாத்மா ப்ரதிஷ்டி²த:' என்கிறபடியே பரமபதத்தில் ப்ரதிஷ்டிதனாக விருக்கின்றானெனவும் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த வாக்யத்தை ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் பகவான் ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் இருப்பதாக வ்யாக்யாநம் செய்கின்றார். இவ்வண்ணம் எந்த உபநிஷத் ப்ரகரணத்தைச் சிந்தித்தாலும், நம்மால் அநுபூதங்களான ஆகாரங்களை ப்ரஹ்மத்தினிடம் நிஷேதித்தும், உபாஸகர் த்யாநிக்க ஸுகரமாயிருக்கும்படி ப்ரஹ்மத்துக்குச் சில ரூபங்களும், ஸ்தாநவிசேஷங்களும், குணவிஶேஷங்களும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. முமுக்ஷுக்களால் உபாஸ்யபூதனான பகவானை வி. கெ. ராமாநுஜாசார்யர் வேண்டுகின்றாரில்லை.

'[illegible] ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்³ரஹ்ம, [illegible]' என்று பகவானுடைய பரரூபம் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட ஈஶ்வரனை ராமாநுஜாசார்யர் சிந்தித்தாராகில், அது ஹிந்துமதம் அறியாதவிஷயமன்றே. இதை ஸ்தாபிக்கத் தியாஸபி வருவானேன்? அது எப்படியிருந்தாலும் ஸரி. ப்ரஹ்மத்தினுடைய இத்தகைய ரூபம் மநஸ்ஸுக்கு அகோசரமென்று ஶ்ருதி முதலான ப்ரமாணங்கள் வெளியிடுகின்றன. அக்நி வாயு இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள் அதை அறிந்தாரில்லையென்று கேநோபநிஷத் சொல்லிற்று. 'யஸ்யாவதாரரூபாணி ஸமர்சந்தி தி³வௌகஸ: । ந பஶ்யந்தி பரம் பா⁴வம்' என்றது ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம். அதை பூ⁴மாவென்று சொல்லிச் சாந்தோக்யோபநிஷத்தானது 'யத்ர நாந்யத் பஶ்யதி நாந்யச்ச்²ருணோதி நாந்யத்³விஜாநாதி ஸ பூ⁴மா' என்று வர்ணித்தது. இந்த ஈஶ்வர ஸ்வரூபம் தியாஸபி யறிந்ததா? ராமாநுஜாசார்யர் இதை ஸா

க்ஷாத்கரித்தாரோ? 'ஸர்வம் க²ல்விதம் ப்³ரஹ்ம தஜ்ஜலாந்' என்கிற உண்மையைக் கண்டுகொண்டு, ராமாநுஜாசார்யரும் அவருடைய தத்கால ஸம்ஸர்க்கிகளும், உபநிஷத் வேண்டினபடி ஶாந்தரானார்களோ? 'ஶாந்த உபாஸீத' என்று உபநிஷத் உபாஸிக்கச் சொல்லிற்றே. Unconditioned and absolute ப்ரஹ்மம் எங்காவது உபாஸநா விஷயமாமோ? மேலும் 'ஆத்மாநம் சேத்³விஜாநீயாத³யமஸ்மீதி பூருஷ꞉ । கிமிச்ச²ந் கஸ்ய காமாய ஶரீரமநுஸஞ்ஜ்வரேத்' என்கிறபடி ஸ்வாத்ம தத்வத்தைக் கண்டறிந்து, இச்சா காமாதிகளை முற்றிலும் நீக்கிச் சரீர ப்ரமங்களை ராமாநுஜாசார்யர் நிவர்த்தித்தாரோ?

'[illegible]' என்கிறபடி, ப்ரஹ்மம் மநஸ்ஸுக்கும் மற்ற இந்த்ரியங்கட்கும் எட்டாததென்றும் ரூபாதிகள் அற்றதென்றும், அநந்தமென்றும், ஸூக்ஷ்மமென்றும் அறிந்துகொண்டு, அவன் பக்தர்களுக்கு இரங்கி ரூபவானாக ப்ரகாசிக்கின்றான் எனப்ரமாணம் காட்டுகின்றது. ஆகையால், ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் விதிக்கின்றபடியே ரூபகுண விசிஷ்டனாகப் பகவான் உபாஸிக்கப்படுகின்றான். இன்னும் 'தமேவ தீ⁴ரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத' என்றும், 'நாநுத்⁴யாயாத்³ப³ஹூஞ்ச²ப்³தா³ந்' என்றும், உபநிஷத்தில் உபாஸநா ஸம்பந்தமான உபதேசங்கள் ராமாநுஜாசார்யருடையவும் அவருடைய நூதந ஸம்ஸர்க்கிகளுடையவும் அநுஷ்டாநங்களில் நிலைத்தனவோ?

பகவத்ரூபங்கள்; பரலோகம்.

ராமாநுஜாசார்யர், "காயத்ரிமந்த்ரஜபம் செய்கின்றவன் சதுர்புஜங்களுடனும் ஸரஸிஜாஸந நிவிஷ்டமாயும், அநேக பூஷணாலங்க்ருதமாயும் ஒரு விக்ரஹத்தை நினைக்கும்படிச் சொல்லப்படுகின்றான் வைகுண்டம் எனப்பட்ட ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தில் பகவான் (God) இருக்கின்றானென்றும், அவதார மூலமாகக் கீழே வந்து அதனுடைய கார்யம் முடிவுபெற்ற பிறகு

அங்கே திரும்பப் போகின்றானென்றும் யோசனை ஆழ்ந்து வேரூன்றியது. விக்ரஹோபாஸனை விஸ்தரித்து வளர்கின்றது. அஜ்ஞர்களுடைய மநஸ்ஸுக்களை தேவதை (Deity) யினிடம் செலுத்த அது உதவினபோதிலும், அது ஒரு கெட்ட விளைவையும் உண்டாக்குகின்றது. அது பஹு மநுஷ்யர் மநஸ்ஸில் பகவானை (God) ஓரிடத்தனாக்கி அவர்கள் அவனுடைய ஸர்வத்ர இருப்பை அறிவதற்குக் கஷ்டம் தருகின்றது." என்றும் உபந்யஸித்தனர். '[illegible]' என்று ஸத்யமாகச் சொன்னார்கள். பகவான் அவதரிக்கும்போது வைகுண்டம் காலியானதாக நம்முடைய மத க்ரந்தங்களில் எங்கு ராமாநுஜாசார்யர் கண்டாரோ? அவருக்குத் தத்காலம் பரமகுருவாயிருக்கின்ற பெஸண்டு தொரைஸானி அவதாரங்களை நிஷேதித்தாளோ? பகவான் ஸர்வத்ர ஸமனாய் இருப்பதைத் தியாஸபி கண்டதா? அல்லது ஹிந்துமதம் பூர்வமே வெளியிட்டதா? மற்ற விஷயங்களில் போல் மதவிஷயத்திலும் அதிகாரி பேதம் உண்டு. 'யஸ்து ஸர்வாணி பூ⁴தாநி ஆத்மந்யேவாநுபஶ்யதி । ஸர்வபூ⁴தேஷு சாத்மாநம்', என்றது ஸர்வாதிகார விஷயமா? 'யஸ்மிந் ஸர்வாணி பூ⁴தாந்யாத்மைவாபூ⁴த்³விஜாநத꞉ । தத்ர கோ மோஹ꞉ க꞉ ஶோக꞉', என்கிறபடி ஸர்வத்ர பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து, ராமாநுஜாசார்யரும் அவருடைய நூதந ஸுஹ்ருத்துக்களும் ஶோகமோஹங்களை யெல்லாம் கடந்தனரோ? 'ய ஏஷோऽந்தராதி³த்யே ஹிரண்மய꞉ புருஷோ த்³ருஶ்யதே', என்று உபாஸகனுக்கு ஸூர்யமண்டலாந்தர்கதனான புண்டரீகாக்ஷன் த்ருஶ்யனாயிருப்பதாக உபநிஷத் சொன்னபடியை ராமாநுஜாசார்யர் கடந்தனரோ? இன்னும் யார்தான் கடந்தாரோ? இனி '[illegible]', என்று ஸந்த்யாகால த்யாநம் ராமாநுஜாசார்யர் அநுமதியில் நடக்கவேண்டாம். 'ஸூர்யத்³வாரேண தே விரஜா꞉ ப்ரயாந்தி யத்ராம்ருத꞉ ஸ புருஷோ ஹ்யவ்யயாத்மா', என்று முண்டகோபநிஷத் சொன்னதும், 'வேதா³ஹமேதம் [illegible]'

என்று கடோபநிஷத் சொன்னதும், '[illegible]' என்று கேநோபநிஷத் சொன்னதும், '[illegible]' என்று ப்ரச்னோபநிஷத் சொன்னதும், '[illegible]' என்று முண்டகோபநிஷத் சொன்னதும், '[illegible]' என்று ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் சொன்னதும், '[illegible] .... [illegible]' என்று சாந்தோக்ய ச்ருதி சொன்னதும், ப்ரஹ்மவித்தானவன் சரீரபதநாநந்தரம் ஸூர்யத்வார மூலமாக வைகுண்டமெனப்பட்ட தேசவிசேஷத்துக்குச் செல்கின்றான் என்றும், அங்கே பகவான் நித்யவாஸம் செய்கின்றானென்பதையும் ஸ்தாபிக்கவில்லையா? அங்கே பகவான் முக்தபோக்யனாய் இருக்கும் காரணம் ஒன்றாலே, லோகாந்தரங்களில் அவன் இருப்பை மறப்பதெனும் வார்த்தை ஸரியாமோ? முக்தன் விஷயமாக ச்ருதியானது, '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும் சொல்கின்றபடியால், கர்மசரீரத்தைப் போலின்றி இச்சாக்ருஹீதங்களாய், சுத்தஸத்வமயங்களாய், பகவத்கைங்கர்யார்த்தம் முக்தர்களால் வேண்டப்பட்டவையான சரீரங்களின் உண்மை அநுமிக்கப்பட வில்லையா? கீதாசாஸ்த்ரத்திலும் '[illegible]

[illegible] ...... [illegible] ......, [illegible]' எனும்வசநங்கள் முக்தப்ராப்யமான தேசவிசேஷத்தையும், அதில் ப்ராப்யபூதனான பகவானையும் நன்றாகச் சொல்லவில்லையா? '[illegible]' எனும் வாக்யார்த்தமாக ஸ்ரீ சங்கராசார்யரும் '[illegible]' என்று எழுதினாரன்றோ? இப்படிப்பட்ட ப்ரமாணங்களை வி. கே. ராமாநுஜாசார்யர் அதிக்ரமித்தனரோ?

ஸர்வத்ர பகவான் இருப்பது ஸத்யமே. '[illegible]' என்று ச்ருதி மொழிந்தது; '[illegible]' என்றும் மொழிந்தது. இவை முமுக்ஷுக்கள் அறியவேண்டிய உண்மைகள். ஆனால் வேதாந்த வித்யைகள் யாவும் ப்ரஹ்மோபாஸ்தி செய்கின்றவன் ப்ரஹ்மத்தைச் சில ரூபகுண விசிஷ்டனாகவும், சிற்சில ப்ரதேசஸ்தனாகவும் த்யாநம் செய்யவேண்டுமென விதிக்கின்றன. அந்தர்யாமியை த்யாநிக்கின்ற விஷயத்தில் '[illegible]' என்கிறபடி, அஷ்டாங்கயோகத்தில் ஸித்திபெற்ற யோகிகளே அதிகாரிகளெனப்பட்டனர். இப்படிப்பட்ட யோகி ஒருவனைச் சுட்டிக் காட்ட இக்காலம் அமையாது. '[illegible]' எனும் ச்ருத்யநுஸாரிகளாய், அவர்களும் தம்தம் ஹ்ருதயத்தில் நிலைத்த பரமேச்வரனை த்யாநிப்பார்கள். அந்த த்யாநாரம்பத்தை விவரிக்குமிடம், '[illegible]

தத்யாயபூர்வெக । .... தச்ச்ரூயதாம் சநாதாரா தாரணா நோபபத்யதே ॥ ப்ரஸந்ந வதநம் சாரு பத்மபத்ரோபமேக்ஷணம் । .... ஸமகர்ணாந்த விந்யஸ்த சாருகுண்டல பூஷணம் । கம்புக்ரீவம் ஸுவிஸ்தீர்ண ஸ்ரீவத்ஸாங்கிதவக்ஷஸம் ॥ .... ப்ரலம்பாஷ்டபுஜம் விஷ்ணும் அதவாபி சதுர்புஜம் । சிந்தயேத் ப்ரஹ்மபூதம் தம் பீதநிர்மலவாஸஸம் ॥ கிரீடஹாரகேயூர கடகாதிவிபூஷிதம் । ஶார்ங்கஶங்ககதாகட்க சக்ராக்ஷவலயாந்விதம் । வரதாபயஹஸ்தம் ச .... । சிந்தயேத் தந்மயோ யோகீ ஸமாதாயாத்மமாநஸம் । தாவத் யாவத் த்ருடீபூதா தத்ரைவ ந்ருப தாரணா ।' என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ச்லோகங்கள் யோசிக்கத்தக்கன. அவை, நாம் பகவத் ஸந்நிதிகளில் தர்சிக்கின்றபடியே, யோகத்தில் உபக்ரமிக்கின்றவர்களும் ஹ்ருதயகமலத்தில் மூர்த்தி த்யாநம் செய்யவேண்டுமென்று காட்டுகின்றன. சென்றாலும், இருந்தாலும், வேறொரு கார்யம் செய்தாலும் அந்த ரூபம் சித்தத்தினின்று விலகாமல் நின்றால் தாரணை ஸித்தித்ததென்றும், பிறகு பகவானை ஆயுதங்களின்றி த்யாநிக்கவேண்டுமென்றும், அது ஹ்ருதயத்தில்நிலைத்தபின் பூஷணங்களை நீக்கித்யாநிக்க வேண்டுமென்றும், பிறகு ப்ரத்யங்க த்யாநமும், முடிவில் ப்ரதாநாங்கமான ஸுஸ்மித திருமுகமண்டல த்யாநமும் செய்யவேண்டுமென்றும், பிறகு இவ்வவயவங்களையும் அஸ்த்ரபூஷணாதிகளையும் பக்தாநுகம்பையால் ஆவிஷ்கரித்த பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை த்யாநித்து அது ஒரு விஜாதீய ப்ரத்யய ரூபமான அந்தராயமின்றி ஒரே ஸந்ததியாக் வளரும்போது த்யாநமெனும் யோகாங்கம் நிஷ்பந்நமாகுமென்றும் யோசிக்கப்படுகின்றது.

இந்த யோகத்தின் பூர்வாங்கங்களில் ச்ரமப்படுபவர்கள் இருக்கலாம். புஸ்தகங்களைப் படித்துவிட்டு யோகம்செய்ய ஆரம்பிப்பவர்கள் க்லேசப்படுவார்கள். ஆசார்யஸஹாயமின்றி யோகத்தில் காலிடுதல் யுக்தமன்று. பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தியோக நிஷ்டரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய ஸாக்ஷாத் உபதேசத்தைப் பெறாமல்

போய் ஸ்ரீயாமுனாசார்யர் யோகத்தில் உபக்ரமத்தைத் தவிர்த்தார்; தமது பூர்வீகர்களுள் நிஷ்பந்நயோகிகள் பலர் இருந்தும், தமக்கு யோகஸம்பந்த முற்றுப்போன விஷயத்தில் மிகவும் துக்கித்துப்போய், 'ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாதயசஸாம், சுசீநாம் யுக்தாநாம்' என்று அவர்கள் மேன்மையையும், 'வராகொ நிர்ஜித சேதஸி' என்று தமது தைந்யதையையும் ஆவிஷ்கரித்தாரன்றோ? ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும், ஸ்ரீ நிகமாந்த தேசிகனும், அவர் காட்டிய சரணாகதியை மோக்ஷோபாயமாக அவலம்பித்து, யோகத்தைக் குறித்து ஆசார்யாபாவத்தால் வ்ருதா ச்ரமம் பூண்டார்களில்லையே!

இந்த மஹான்கள் விட்டொழிந்த மார்க்கம் ராமாநுஜாசார்யர்க்குக் கிட்டிற்றோ? கிட்டினதானாலும் ஹ்ருதயாவச்சிந்நனை மூர்த்தியினுடையவோ, மற்றோர் தேசத்தில் ஆவிர்பவிக்கும் மூர்த்தியினுடையவோ த்யாநம்தானே கிடைக்கும். தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்த்வந்தரத்தாலும் பரிச்சேத ரஹிதமான ஸ்வரூபத்தை இது இப்படியென்று அறிந்து உபாஸிக்க வொண்ணுமோ? அந்த உண்மையை உபாஸகன் அறியவேண்டுமென்று ச்ருதியின் தாத்பர்யம். அதன் ப்ரயோஜநம் சாந்தி, ஸர்வகாமங்களையும் விட்டொழிதல், லோக விஷய த்யாநத்தினின்று விலகல், அஹங்கார மமகார ஹாநி, பரஹிதத்தில் ப்ரவ்ருத்தி; இத்யாதி ஸாமக்ரியுக்தனும் முமுக்ஷுவானவன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கக்கடவன்; உபாஸனையானது உபாஸ்ய ரூபமின்றி உண்டாகாது; யமநியமாதி ஸாதநங்களின்றியும் உண்டாகமாட்டாது. இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் ராமாநுஜாசார்யர் யோசித்தாரோ?

1916-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாஸத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸதஸ்ஸின் சாயா படம் (Group Photo) விலைக்கு அகப்படும். காபி ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2. படத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் மயிலாப்பூர்: ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்சிக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:.
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

பகவான் தான் ஜகத்காரணம் என்று, ஸாதாரணமாய் மிகவும் எளிதில் பொருள்படக்கூடிய மிகத் தெளிவான அநேக ச்ருதிகளைக் கொண்டும், மூல ப்ரக்ருதியும் ஜீவ ஸமுதாயமும் ஜகத் காரணமாக மாட்டா என்றும், அவ்விருவகை ச்ருதிகளும் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களை வெளியிடுகின்றன வென்றும், வேதாந்த ஸூத்ரம் முதலிரண்டு பாதங்களில் உதாஹரிக்கப்பட்ட வேத வாக்யங்களைக் குறித்து இதுவரையில் சொன்னோம். இவ்வளவு தெளிவில்லாத வாக்யங்கள் 3, 4 பாதங்களில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

த்யுப்வாத்யதிகரணம்.

இரண்டாம் பாதத்தில் கடைசியில் சொல்லியபடி, த்ரிலோகத்தையும் தனக்கு அவயவமாக உடையவனாய், எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்து நியந்த்ருத்வத்தை யுடைய பரமாத்மா, (3-ம் பாதத்தில் முதலில் எடுக்கப்பட்ட முண்டகோபநிஷத் பின்பாக ச்ருதிகளின்படி) 'அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:' [முண்-II. 2-5] என்று ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி மோக்ஷத்துக்குத் தானே உபாயமாக அழைத்துக்கொண்டு போகுமவன். அவன் 'தமஸ: பரஸ்தாத்' என்கிறபடி ப்ரக்ருதிக்கு அப்புறப்பட்டவன்; மேற்பட்டவன்; ஜ்ஞாநிகளின் ஹ்ருதயத்தில் அவர்கள் கோரினபடி 'பஹுதா விஜாயமாந:' என்று பஹு ப்ரகாரமாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் ஸேவை ஸாதிப்பவன். இவன், 'அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே' என்கிறபடி பிறப்பில்லாதவன்.

தேவ மநுஷ்யர்கள் தம்மை ஆச்ரயித்துத் தமது குணங்களையும் சேஷ்டைகளையும் அநுபவிக்கும்பொருட்டு மநுஷ்யாதி அவதாரங்களைச் செய்கிறான். அப்படிச் செய்யும்போது "ஆதியஞ் சோதி யுருவை யங்கு வைத்திங்குப் பிறந்தவன்". இன்னொருவனுக்கு இல்லாத, தனக்கு மாத்திரமே யுள்ள, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்ற திவ்ய ரூபமுள்ள திவ்ய திருமேனியை மநுஷ்யன் முதலிய அவதாரத்துக்குத் தக்கபடி பரிக்ரஹிக்கிறான். அது கர்மப்பயனால் அடைந்ததல்ல; கேவலம் தன் க்ருபையாலும் இச்சையாலுமே பரிக்ரஹித்தது. இவ்வர்த்தம், "அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோऽபி ஸந் । ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா" என்று ஸ்ரீ கீதையில் 4-ம் அத்யாயத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. "தயோரந்ய: விஷ்வம் ஸாக்ஷாத் ந க்ருஹ்யதே ந்யாஸ்யாக்ஷமீதி" என்கிறபடி அகர்மவச்யனையும் மஹா தேஜோமயனையும் பகவான் ப்ரகாசிக்கிறான் என்று முன்னமேயே ஸர்வத்ராதிகரணத்தில் சொன்னோம்.

'தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்' என்று, இப்படி அவதாரங்களிலும் அந்தந்த சேஷ்டிதங்களிலும் மஹா பக்தர்களாகிற ஜ்ஞாநிகள் "பரிஜாநந்தி" சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஜ்ஞாநிகளில் தலைவரான நம்மாழ்வார், கண்ணனுடைய நவநீத சௌர்யத்திலும், கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுப்படும்படி இருந்த அவனுடைய மஹா எளிவிலும் (ஸௌலப்யம்) ஈடுபட்டு "எத்திறம் உரலினோ டிணைந்திருந் தேங்கிய வெளிவே!" என்று ஆறு மாஸம் மோஹித்துக் கிடந்தபடி, ஜ்ஞாநிகள், அவதாரங்களில் சூழ்ந்து மோஹித்துக் கிடப்பார்கள். ["ஸமாநே வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்நோऽநீசயா சோசதி முஹ்யமாந: । ஜுஷ்டம் யதா பச்யத்யந்யமீசமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதசோக:"]; ஜீவன் ப்ரக்ருதியால் மயக்கப்பட்டு சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிறான்; ஸர்வ நியந்தாவும் பக்த பராதீநனுமான பகவானுடைய ஸ்வரூபம், மஹிமை, இவை யெல்லாம் தெரிந்திருந்தும் அவனுக்கு ஸகல சோகமும் போகின்றன. (முண்-III. 1-2)

• ஆநந்தமான அழிவில்லாத பகவத் ஸ்வரூபத்தைத் தர்ஶந ஸமாந ரூபமான பரம பக்தியாகிற ஜ்ஞாநத்தால் [' तद्विज्ञानेन परिपश्यन्ति धीरा आनन्दरूपममृतं यद्विभाति'] ஜ்ஞாநிகள் ஸாக்ஷாத் கரித்து நன்ருய் அநுபவிக்கிருர்கள்; இவர்களினுடைய ஸகல பாபங்களும் நஶிக்கின்றன. ['क्षीयन्ते चास्य कर्माणि'] ஜ்யோதி களுக்கெல்லாம் ஜ்யோதியைக் கொடுக்கிறவன். ['तज्ज्योतिषां ज्योतिः'] பரமபதத்தில் பகவானே ஒளியைக் கொடுப்பவன். ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் அங்கே ப்ரகாஶிப்பதில்லை. அவர்களுக்கும் இவனே ப்ரகாஶம் கொடுப்பவன். ["न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकम्"] அந்தப் பரமபதத்தை, பரம பக்தனுகிற ஜ்ஞாநி அடைகிருன். இவன், முக்தர்கள் அடையும்படியான போக்ய வஸ்து. [ப்ராப்யம்] ["यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम्। तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति"] [முண்-III. 1-(1-3)] இப்படி ஸகலத்துக்கும் காரணமாய், நிர்வாஹகனுய், தேஜோமயனுய், ஆழ்வார்கள் 'பொன்மேனி கண்டேன்', 'பொன்னிவர் மேனி', 'பொன்னே திகழும் திருமூர்த்தி' என்று அநுபவிக்கிற திவ்ய ரூபத்தையுடைய பகவானை நேராக நன்ருய்த் தர்ஶித்து அநுபவிக்கவே, அந்த ஜ்ஞாநி, தன் பாபங்களையெல்லாம் உதறிவிட்டு, "परमं साम्यमुपैति" என்றபடி, "தம்மையே யொக்க அருள் செய்வார்", "சமன்கொள் வீடு தரும்" என்று ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்திருக்கிற பகவதநுபவத்தை யடைகிருன். "यथा नद्यः स्यन्दमानाः समुद्रेऽस्तं गच्छन्ति नामरूपे विहाय। तथा विद्वान् नामरूपाद्विमुक्तः परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम्" [முண்-III. 2-8] என்று, நதிகள் ஸமுத்ரத்தில் ஸங்கமமாகி முன்னைய பேர், ரூபம் இவை போய் ஸமுத்ரத்தைச் சேருகிறதோ, அப்படி எல்லாவற்றுக்கும் மேலான புருஷோத்தமனை அடைந்து, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமான நாமரூபம் போய்ப் பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு "என் அவாவறச் சூழ்ந்தாய்" என்று திருவருளில் மூழ்கி யிருக்கிருன் ஜ்ஞாநி.

கேவலம் ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞாநத்தாலாவது மநநம், த்யாநம் முதலியவற்ருலாவது பகவானை அடைய முடியாது. அவனே நமக்கு உபாயம்; உபேயம்; அடையவேண்டிய (நாம் கோரும்) போக்ய வஸ்து. அவன் க்ருபையே முக்ய காரணம் என்று தெரிந்து, மஹா பரமபக்திரூபமான ஜ்ஞாநத்தால் தான் அவனை அடையவேணும் என்று, "नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन। यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्" என முன் கடவல்லி ஶ்ருதியிலிருந்து அத்ராதிகரணத்தில் குறித்த ஶ்ருதியை வேதபுருஷன் தன்னுடைய வெகு ஆதரமானது இந்த அர்த்தத்தில் தோன்றவேண்டுமென்று மறுபடியும் முண்டகோபநிஷத்தில் வெளியிட்டிருக்கிருனென்பது ப்ரஸித்தம். [(முண்.III-2-3) (கட-II-23)].

இந்த முண்டகோபநிஷத்தில் ப்ருதிவீ முதலானவைகளும், மநஸ், ப்ராணன் இவைகளும் எவனிடத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, ["यस्मिन्........प्राणैश्च .... अमृतस्यैष सेतुः" (முண்-II-2-5)], அவனே நமக்கு ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்ட உபாயம் என்றும், (முண்-II-2-5), "प्राणो ह्येष यः सर्वभूतैर्विभाति विजानन् विद्वान् भवते नातिवादी" (முண்-III-1-4) என்றும், எந்தப் பரமபுருஷன் ஸம்ஸ்த பூதங்களாலும் ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டவனுய் எல்லாவற்றுக்கும் ப்ராணனுன பரமாத்மாவோ, அவன் விஷயத்தில் பக்தனுய் அதிவாதியாகவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. பரமாத்மா விஷயத்தில் அதிவாதியாய் இருக்கும் விஷயம் சாந்தோக்யத்தில் 7-வது ப்ரபாடகத்தில் பூமவித்யையில் விவரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதைக் கொஞ்சம் சொல்வோம். இது நாரதருக்கு ஸநத்குமாரர் அருளிச்செய்கிருர்.

ஸர்வாதா4ர காரணம்.

பகவான், 'आत्मैवेदं सर्वं स एवाधस्तात् स उपरिष्टात्' என்று அவன் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மா; 'स्वे महिम्नि' என்று எல்லாவற்றுக்கும் அவன் ஆதாரம்; ஒன்றை, தனக்கு ஆதாரமாக உடையவனல்லன; (சாந்-VII

25-2) "ஆத்மத: ப்ராண: இதி ப்ரணேதா". தான் ஸகலத்தையும் படைப்பவன்; அவனின்றும் ஜீவன் உண்டாகிறது. "ப்ராணோ ஹ்யேவைதாநி ஸர்வாணி பவதி ஸ வா ஏஷ ஏவம் பஶ்யந்நேவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநந் அதிவாதீ பவதி" (சாங்-VII - 15-4) என்று ஜீவாத்மாவை நன்றாய் அறிந்து ஸாக்ஷாத்கரிப்பவன் அதிவாதி யென்றும், இவனை விட ப்ருஹ்ம நிஷ்டன் உயர்ந்த அதிவாதி யென்றும் ["ஏஷ து வா அதிவததி யஸ்ஸத்யேந அதிவததி"] சொல்லப்படுகிறார்கள். "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்" என்பதில் சொல்வதுபோல் 'ஸத்யம்' என்னும் ஶப்தத்தால் குறிக்கப்பட்ட பகவான் விஷயமாய் ஒருவன் அதிவாதியாக வேண்டும். அதாவது: அவன் தவிர உபாயம் உபேயம் வேறில்லை யென்று எப்போழ்தும் இருக்கவேண்டும். அப்படி யிருப்பதற்குப் பகவத் பக்தி யாகிற உபாஸநம் ["ஸத்யம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் விஜ்ஞாநம் த்வேவ" என்று] உபதேசிக்கப்பட்டு, இப்படி தர்ஶந ஸமாநமான பக்தி ரூபமான ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு 'மதிஸ்த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யா' என்று பகவான் விஷயத்தில் மநநத்தை உபதேசித்து, அதற்கு வேண்டிய ப்ரயத்ந ரூபமான ஸத்கர்மங்களும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. இப்படி த்யாநம் செய்து பக்வமானால், 'ஸுகம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் பூமா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:' (VII-18) என்று கணக்கில் அகப்படாத ஸகல கல்யாண குணங்களையுடையனாய் மஹத்தான ஜகதைஶ்வர்யத்தை யுடையவனாயிருக்கும் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தால், இந்தத் துக்க மிஶ்ரமான ஜகத்தே அவன் விபூதியாய், அவனுக்கு லீலோபகரணமாய், அவனில் அந்தர்க்கதமாய் ஆநந்தமா யிருக்கும். 'யத்ர நாந்யத்பஶ்யதி நாந்யச்ச்ருணோதி நாந்யத்விஜாநாதி ஸ பூமா' என்று பகவானை விட்டுப் பிரிக்காமல், எல்லாம் பகவததீநம் என்று தெரிந்து வேறு ஒன்றையும் பாரான்; கேளான்; அறியான்; அது நிரதிஶயாநந்த ஸ்வரூபம். ததம்ருதம் அழிவற்றது. இதை ஸாக்ஷாத்கரித்தவன் எல்லா லோகங்களிலும்

தன்னிஷ்டப்படி எங்கும் ஸஞ்சரிப்பவன். அவன் ஸர்வ இஷ்டத்தையும் அடைகிறான். அவன் ஸ்வஸ்வராட் கர்மத்துக்கு உட்பட்டவனல்லன். 'ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி' என்று வெளியிடப்பட்டது.

அக்ஷராதி கரணம்.

இப்படி சாந்தோக்யத்தில் 'ஸ்வே மஹிம்நி' என்று தன்னுடைய மஹிமையால் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக பூமா என்று சொல்லப்பட்ட பகவான், ஸகலத்துக்கும் காரண பூதமாகவும் ஆதாரமாகவும் (ப்ருஹதாரண்யத்தில் கார்க்கி ப்ரஶ்நத்தில்) அக்ஷரம் என்றும் சொல்லப்படுகிறான். 'அக்ஷரம் அம்பராந்தத்ருதே:' என்கிற ஸூத்ரப்படி ஆகாஶம் என்று சொல்லப்படுகிற ஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதிக்கு ஆதாரமாகவும், அந்த ஆகாஶம் எவனிடத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அவன்தான் பகவான் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ['ஏதத்வை ததக்ஷரம் கார்கி ப்ராஹ்மணா அபிவதந்தி'] அவன் ஸ்தூலமில்லாதவன்; அணுவல்லன்; குட்டையாய் இருப்பவனல்லன்; நீளமுமல்லன். 'அஸ்தூலம் அநண்வஹ்ரஸ்வம் அதீர்கம்' என்றும், 'ஏதஸ்மிந்நு கல்வக்ஷரே கார்கி ... ... ஆகாஶ ஓதஶ்ச ப்ரோதஶ்ச' என்றும்; இந்த அக்ஷரமென்று சொல்லப்படுகிற பகவானுடைய ஆஜ்ஞையால்தான் சந்த்ர ஸூர்யர்கள், கீழ் உலகு, மேலுலகு முதலான ஸகலமும் தத்தத் ஸ்தாநத்திலிருந்துகொண்டு அவனை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. 'அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ விதருதௌ திஷ்டத:' என்றும், இந்த அக்ஷரமாகிற பகவானை அறிந்து கர்மம் முதலானவைகளைச் செய்பவன்தான் ப்ருஹ்மவித் எனப்படுகிறான். இந்த ஸ்வரூபம் தெரியாமல் செய்கிறவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வார்களென்று 'அக்ஷரம் விதித்வா அஸ்மால்லோகாத் ப்ரைதி ஸ ப்ராஹ்மண:' என்றும் சொல்லி, இந்தப் பகவான்தான் பார்க்கப்படாமல், ஸகலத்தையும் தான் பார்த்துக்கொண்டு, அதற்கு ஆதாரமாயுமிருக்கிறான்; கேட்கப்படாமல்

ஸகலமும் தான் கேட்டு அதற்கு ஆதாரமாயும், எல்லாவற்றையும் அறிந்து அதற்கு நிர்வாஹகனுயும் ஆதாரமாயு மிருந்துகொண்டு, 'சராசரம் எல்லாவற்றுக்கும் காரணபூதன் இவனே; இவனைப் போல் இப்படிப்பட்ட வஸ்து வேறில்லை' என்று 'ஏதத் அக்ஷரம், அத்ருஷ்டம் த்ரஷ்ட்ரு, அச்ருதம் ச்ரோத்ரு, அமதம் மந்த்ரு .... நாந்யத் அதோऽஸ்தி த்ரஷ்ட்ரு ... ... ஏதஸ்மிந் நு கல்வக்ஷரே ஆகாச ஓதச்ச ப்ரோதச்ச' என்று முடிக்கப்படுகிறது. (ப்ரு- III. 8-11.)

இப்படியே பரமாத்மாவை நிரந்தர த்யாநம் பண்ணுபவன் ப்ருஹ்ம லோகத்தை (அதாவது: மறு பிறவி யில்லாத பரமபதத்தை) அடைந்து, சாந்தத்தையும் அழிவற்ற பயமில்லாத பதவியையும் அடைகிறுன். ப்ரச்நோபநிஷத்தில் 'ஸாமபிருந்நீயதே ப்ரஹ்மலோகம் ஸ ஏதஸ்மாஜ் ஜீவகநாத் பராத்பரம் புரிசயம் புருஷமீக்ஷதே ... ... தமோங்காரேணைவாயதநேநாந்வேதி வித்வாந் யத்தச் சாந்தம் அஜரம் அம்ருதம் அபயம் பரம் சேதி' (ப்ரச்ந: V-5-7) என்று அந்த பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறுன்.

தஹராயி காரணம்.

இனி, சாந்தோக்யத்தில் ௨-வது ப்ரபாடகத்தில் உபதேசிக்கப்படுகிற விஷயத்தை மிகவும் சுருக்கமாக விவரிப்போம். 'உபே அஸ்மிந் த்யாவாப்ருதிவீ அந்தரேவ ஸமாஹிதே । உபாவக்நிச்ச வாயுச்ச ஸூர்யாசந்த்ரமஸாவுபௌ வித்யுந்நக்ஷத்ராணி'. அக்நி, வாயு, ஆகாசம், சந்த்ரன், ஸூர்யன் முதலியன அடங்கிய ஸகல உலகங்களுமாகிய இந்த ஜகத்தனைத்தும் அவனிடத்தி லிருக்கின்றன. அவனே அவைகட்கு ஆதாரம். 'ஏதத் ஸத்யம் ப்ரஹ்மபுரம்' [பரப்ருஹ்மமே ஜகத் காரணம்; இந்த ஜகத்துக்கெல்லாம் இருப்பிடம்] 'தத்யதா ஹிரண்யநிதிம் நிஹிதம் அக்ஷேத்ரஜ்ஞா உபர்யுபரி ஸஞ்சரந்தோ ந விந்தேயுரேவமேவேமா ஸர்வா: ப்ரஜா அஹரஹர் கச்சந்த்ய ஏதம் ப்ரஹ்மலோகம் ......' ஸ்வர்ணநிதிப் புதையல் இருக்குமிடம் தெரியாதவர்கள்

எப்படி அதன்பேரில் நித்யம் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு இருக்கிறுர்களோ, அப்படியே ஸகலத்துக்கும் அந்தர்யாமியா யிருப்பவனை அந்தந்த வஸ்துக்கள் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கின்றன. ஸகலத்துக்கும் அந்தராத்மாவாய், ஜகத்காரணமாய் இருக்கும் பகவான், ஜ்ஞாநிகளை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு ஹ்ருதயகமலத்தில் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கிறுன். அந்த பகவானையும் அவனுடைய ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களையும் நன்றுய்த் தெரிந்து த்யாநம் செய்து பக்வநிலையை யடையவேண்டு மென்று, 'யதிதமஸ்மிந் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம் வேச்ம, தஹரோऽஸ்மிந்நந்தர ஆகாசஸ் தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததந்வேஷ்டவ்யம்' என்று இந்த முக்ய வாக்யத்தால் உபதேசிக்கப்படுகிறது.

அந்த பகவான் 'ஸேது: விதருதிரேஷாம் லோகாநாம் அஸம்பேதாய' (VIII-4-1) ஸேது, ஜகத் திண்டாடாமல் அதனதனிடத்தில் இருக்கும்படி நிர்வஹித்துக்கொண்டு, அவனே ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்ட உபாயமாயும் உபேயமாயும் இருக்கிறுன். இந்த பகவானையும், அவனை ஒட்டிக்கிடக்கிற பிரிக்கமுடியாத அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையும் உபாஸித்துப் பக்வநிலை யடைந்து, ['ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோऽஸ்மாச் சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யத ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாச'] ஜ்ஞாநியானவன் பகவத் பக்தி பண்ணிஞல், இந்த சரீரம் போனபிறகு பரஞ்ஜோதியான பகவானை ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டு மூப்பு துக்கம் முதலியன இல்லாமல் பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு நிரதிசயாநந்தத்தை யடைகிறுன். அவனுக்குப் புநர்ஜந்மம் கிடையாது. அவனுக்கு நிறைவேருத இச்சையும் ஸங்கல்பமும் கிடையா. இந்த பகவதுபாஸநத்துக்கு அங்கமாக ஜீவாத்ம ஜ்ஞாநத்தை ['ய ஆத்மா அபஹதபாப்மா ...... விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:'] ப்ரஜாபதி இந்த்ரனுக்கு உபதேசிக்கிறுர். விழிப்பு, ஸ்வப்நம், தூக்கம் இவை மூன்றும் கடந்த சுத்த ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத் துக்கம் சோகம் என்பன கிடையா; பிறப்பும் இறப்பும் இல்லை. அது ஆநந்த ஸ்வரூபம். துக்கம், சோகம், மூப்பு, இறப்பு இவையெல்லாம் தேஹத்தைச் சேர்ந்த

வை. உபாஸகன், தேஹமே ஆத்மாவென்கிற ப்ரமத்தை விட்டு பரிசுத்தமான ஜீவஸ்வரூபத்தை நன்றாயறிந்து ஸாக்ஷாத்கரித்து, இந்த ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாயும், அவனுக்கு மேலான உபேயமாயும் இருக்கும் ப்ருஹ்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தல் மோக்ஷம் என்றாயிற்று. 'அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:' என்று மேலே விவரித்தபடி பேராநந்தத்தை யடைகிறான்.

'இப்படி ஹ்ருதய கமலத்திலிருக்கும் ஸகல ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாண குணாத்மகனான பகவான் தஹராகாசம் என்று சொல்லப்படுவன்; ஸகல ஜகத் ஸ்ருஷ்டி செய்து நாமரூப முண்டாக்குபவன்,' என்று 'ஆகாசோ, ஹவை, நாமரூபயோர் நிர்வஹிதா ...... ப்ருஹ்ம (VII - 14) 'அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ருஹ்மஜ்ஞாநி, 'அஸ்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம் சந்த்ர இவ ராஹோர் முகாத் ப்ரமுச்ய தூத்வா சரீரம் அக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்ருஹ்மலோகம் அபிஸம்பவாமி' என்று ராஹுவினின்றும் சந்த்ரன் விடுபட்டாற்போலவும், குதிரை மயிரை யுதிர்க்கிறாற்போலவும் இந்த சரீரத்தைவிட்டு, ஜ்ஞாநி பாபத்தினின்று விடுபட்டுப் பகவானை யடைகிறான்.

இப்படி ஸகலாந்தர்யாமியா யிருப்பவன் அங்குஷ்ட அளவையுடையவனாய் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் ஹ்ருதய கமலத்தில் க்ருபைகூர்ந்து எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவன் ஸகலத்துக்கும் நிர்வாஹகன்; அதிபதி. கடவல்லியில் 'அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ மத்ய ஆத்மநி திஷ்டதி ஈசாநோ பூதபவ்யஸ்ய...' என்றும் 'ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி:' என்றும் சொல்லப்படுவன். பகவன் ஸகலத்துக்கும் அதிபதி. 'ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந: ... ... ஸர்வஸ்யாதிபதி: ... ... ஏஷ ஸேதுர் விதரண:', என்று ப்ருஹதாரண்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆக 3-ம் பாதத்தில் எடுக்கப்பட்ட முக்ய ச்ருதிகளின் அர்த்தம் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டது.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்வாகத நிவேதந பத்ரிகை.*

சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையோர்களுக்கு:—

திருக்கண்டியூர் ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்வர்த்திநீ ஸபையோர்கள் ஸமர்ப்பித்த ஸ்வாகத நிவேதந பத்ரிகா.

நமஸ்ஸத்ப்யோ ஸாதுவ்ருத்தேப்ய:.

ஆர்ய மிச்ரா:!

"அஹித விஹதி தக்ஷை: ஆர்யஸங்கை: [illegible] நிஜநிகம [illegible] வ்ருத்தஸங்கா: [illegible] யுக்தம் [illegible] ப்ரதித [illegible] வாதபோதே கலௌ நாம:॥"

"கண்டோம்கண்டோம்கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம்
தொண்டீரெல்லீரும்வாரீர் தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தும்
வண்டார் தண்ணந்துழாயான் மாதவன்பூதங்கள், மண்மேல்
பண்டான்பாடி நின்றாடிப் பரந்து திரிகின்றனவே"

'இருள்தருமா ஞாலத்துள்' என்று தேசத்தின் துஷ்டதையை ஆழ்வார்களும், 'கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம் । நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:' என்று காலஸ்வபாவத்தை ருஷிகளும் அருளிச்செய்த ப்ர

[* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடைபெற்ற மஹாஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உப. எஸ். வேதாந்தாசார்யரால் செய்யப்பட்ட ஸ்வாகத நிவேதந பத்ரிகை.]

காரம் இவ்வுலக ஸ்திதியிருக்க, அதில், 'ஆவிதிகைக்க ஐவர்குமைக்கும் சிற்றின்பம்' என்றபடியே துஷ்டங்களான கரணகளேபரங்களோடு அவைகளுக்கு ஆகர்ஷகங்களான ஶப்தாதி விஷயங்களுக்கு நடுவில், '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதிகளிற் படியாயிற்று இச்சேதனனிருப்பு. ஆகையாலிறே இந்த ஸம்ஸாரத்தை '[illegible]' என்று சொன்னார்கள். அஶோகவநிகாஸ்தையான பிராட்டி அநுஷ்டித்துக் காட்டியதுபோல '[illegible]' '[illegible]' என்றபடி அநந்யமான பகவத்பக்தி உண்டாக வேணுமென்பதையும், அவன் கடாக்ஷமடியாகப் பிராட்டிக்கு ஹநுமத்ஸமாகமம்போல் நமக்கு பாகவத ஸமாகமம் நேருகிறதென்பதையும் '[illegible]' என்று அருளிச்செய்தார்கள். இவை யிரண்டும் பரமபோக்யமானவை என்பது '[illegible]' என்ற உபமாநத்தால் காட்டப்பட்டது. 'விஷவ்ருக்ஷத்தில் [illegible]' என்ற ஸாத்ருஶ்யத்தால் ஆர்த்தமாயும், '[illegible]' என்பதால் ஶாப்தமாயும் ஸூசிதமான பகவத்பக்தி, பாகவத ஸம்ருத்திகளின் [illegible]ங்களை '[illegible]' என்னும் ஶ்லோகத்தால் விஶதீகரித்தார்கள். இந்த லீலாவிபூதியில் பகவத்பரதை உண்டாவது இவ்வளவு துஷ்கரமானதால் "பாற்கடற்பாம்பணைமேற் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையேதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே" என்று பாகவதரை நித்ய ஸூரிகளைக்காட்டில் மேலாக வ்யவஹரித்தார்கள். பகவத்பக்தி, பாகவதஸங்கம் இவை யிரண்டிலும் பாகவத ஸங்கமே இவ்வுலகத்தில் அதிகாநந்தாவஹம். பிராட்டி அந

ந்ய மநஸ்கையாய் பகவானைச் சிந்தித்தும் ஹநுமத் ஸமாகம ஸல்லாபாதிகளில் ஆநந்த பரவசையானாளிறே. "[illegible]" இத்யாதிகளிலும் பாகவத கைங்கர்யத்தின் ஏற்றம் பரக்க அருளிச்செய்யப்பட்டது. ப்ரபந்ந ஜநஸந்தாந கூடஸ்தரான ஆழ்வாரும் இவ்வநுபவத்தையே ப்ரபந்தத்தின் அடியிலும், நடுவிலும், 'பயிலும் சுடரொளி', 'நெடுமாற்கடிமை' இத்யாதிகளால் அநுஸந்தித்து, முடிவிலும் 'வந்தவ ரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து, அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்தமை' என்று இதையே பரமபலமாகத் தலைக்கட்டிப்போந்தார். பாகவத ஸம்பந்தம் ஆத்மாநுபந்தியானதால் நித்ய மென்றும், இந்த ஸம்பந்தம் பெற்றால் பகவானுக்கு இஷ்ட விநியோக மாகும்படி ஏற்படுவதால் விஶேஷ பகவந் முகோல்லாஸகரமென்றும் அறுதியிட்டுப் அதை புருஷார்த்த காஷ்டை யென்றும், பகவ தநுபவத்திற்கு எல்லை நிலமென்றும் பூர்வாசார்யர்கள் கொண்டாடினார்கள். இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தை நமக்கு விசேஷமாக அளித்து 'ஊரும் நாடு முலகமும் தன்னைப்போல்' என்றபடி ஸகலரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஆங்காங்கு 'நின்றாடிப்பாடிப் பரந்து திரிகின்றனவே' என்று சொல்லலாம்படி, பத்ரிகை, ஸங்கம், இவைகள் மூலமாய்ச் சேதநர்களை அநுகரஹித்துவரும் இந்த 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை' யோர்களுக்கு இவ்வேழாவது மஹாஸமாஜத்தை அடியோங்கள் மத்தியில் நடத்த மிகுந்த வணக்கத்துடனும், ஆதரவுடனும் நல்வரவு கூறுகிறோம். ஸ்ரீரங்காதி திவ்ய க்ஷேத்ரங்களிருக்கச் செய்தேயும் '[illegible]' என்றபடி பகவான் தன் அவ்யாஜக்ருபையால் கோகுலத்தைப்

பரிக்ரஹித்தாற்போல் அகிஞ்சநர்களான அடியோங்களிருக்கும் இவ்விடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அநுக்ரஹித்த விஷயத்தில் ஸபையோர்களிடம் க்ருதஜ்ஞதையை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறோம். கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகத் திருவுள்ளம்பற்றியவுடன் அவ்விடம் ‘தத்ஸுதாதி ப்ரசுக்ஷேவி யதுகாமேஷி ஜெகத்கே । ப்ராவ்ருட்காலே உத்வாஹம்ருதம் நவபல்லவம் ஸதோதக:’ ‘ஸுமித்ர ப்ரஜீவாவஸீகா’ என்றாற்போலே இவ்விடத்திலும் வேறு பல நிர்ப்பந்தங்களால் அவரவர்களுக்கு தநவ்யயாதிகள் ஏற்பட்டிருந்தும் இந்த பாகவதாராதநத்தில் அஹமஹமிகையாய் ப்ரவ்ருத்தி ஏற்பட்டு, விஶேஷோபகாரம் பண்ணின இவ்விடத்திய ஸ்ரீ க்ராமங்களிலுள்ள ஸ்வாமிகளனைவருக்கும் அநந்த ப்ரணாமங்களை ஸமர்ப்பிக்கிறோம். இந்தப் பாக்யம்பெற ஜாயமாந கடாக்ஷம் போல ப்ரதமாநுக்ராஹகர்களும், ‘ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை’யின் கார்யதர்ஶிகளுமான ஸ்ரீ உ.வே. வாஸுதேவாசார்யர் ஸ்வாமிக்கும், ஸ்ரீ. உ.வே. கோதண்டராமய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கும் விசேஷமாய் நன்றியறிவு பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

“ஸஞ்ஜாயதே யேந ததஸ்தரோஷம் பும்ஸாம் நிரோதம் ப்ரதிகாரகம் । ஸாத்யஸாத்யே தவ பாதபத்மே தவ தஜ்ஞாநஜ்ஞாநதோநந்யலக்ஷ்யம்’, ‘வித்யா தத்யா ஶ்ருதிநிதேஶநம்’ என்றும் கொண்டாடப்படுகிற தத்வஹித புருஷார்த்த விஷயக ஜ்ஞாந ப்ரகாஶத்தால், ஆந்தர பாஹ்ய தமோ நிரஸநங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு விளங்கும் இம்மஹாஸங்கம் உத்தரோத்தரம் வ்ருத்தியடைய வேண்டுமென்று ஸ்ரீபூமி நீளாஸமேதனான ஸ்ரீ ஹயஶிரஸனை ஸாம்ஜலிபந்தம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீ. வேதாந்ததேசிகதாஸ:.

உபாஸநா ஸபையின் அக்ராஸநாதிபதி.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ள பகவத் ஸ்தோத்ரங்கள். *

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாகிய நாம் விசேஷமாய் பகவத் ஸ்தோத்ரங்களை ஆதரிக்கிறோம். நம் பால்யம் முதல் நமக்கு ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம் முதலான ஸ்துதிகளைப் பெரியவர்கள் அப்யஸித்து வைக்கிறார்கள். தத்காலத்தில் அவைகளின் அர்த்தாநுபவம் நமக்குக் கிடைக்காவிட்டாலும், அவைகளின் சப்த புஷ்டியும், ஶ்ராவ்யமான உச்சை: ஸ்வரத்துடன் உச்சரிப்பதும், ப்ராயேண பல பெயர் சேர்ந்து ஒரு வித காநத்துடன் கோஷிப்பதும், நமக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் பரமமான ஆஹ்லாதத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. காநங்களில் ஸாமகாநம் ஶ்லாக்யமென்பது ப்ரஸித்தம். ஸாமகாநத்தினால் ராவணன் ஈஶ்வரனை வஶ்யம் செய்ததாகச் சொல்வார்கள். வேதங்களின் மற்றைப் பாகங்களான ருக் யஜுஸ் வேதங்களை ஸ்வரத்துடன் உச்சரிப்பதும், தேவயாத்ரைகளிலும் ப்ராஹ்மண ஸமாஜங்களிலும் வேதபாராயணங்கள் செய்வதும் அர்த்த ஜ்ஞாநம் சிறிதேனும் இல்லாமலே, நாம் அத்யந்தம் ஆநந்தத்தை அடைந்துவர ஹேதுவாயிருப்பது எல்லோருக்கும் அநுபவஸித்தம்.

[* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடைபெற்ற மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ.வே. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.]

இதற்குப் பிறகு, ஸ்தோத்ரகானமும் பாசுரங்களின் கானமும் இதே மாதிரியாய் ஆநந்தத்தை விளைவிக்கின்றன. தமிழ்ப் பாசுரங்களை, இப்போது உச்சரிப்பதுபோல், ஓர்வித ஸாங்கேதிகமான ஏகஸ்ருதியாய் உச்சரிப்பது அவ்வளவு ச்ராவ்யமாய்த் தோன்றவில்லை. ப்ராசீந ஸ்தலங்களில் அரையர்கள் ஸாம்ப்ரதாயிகமாய் கானம் செய்யும் ஆழ்வார் பாசுரங்கள் மிகவும் ச்ராவ்யமாய் இருக்கின்றன. கானத்தின் மாதுர்யம் ப்ராயேண கானதர்மத்தின் ஸ்வபாவமானாலும், அது கேயமான வஸ்துவின் அர்த்த ஸ்வபாவத்தையும் பொறுத்திருக்கிறது. அர்த்தஜ்ஞானம், இதர விஷயங்களிற்போல் கானத்திலும் ஆநந்தவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாகிறது. ஆகையால் ஸ்தோத்ர கானமும் நமக்கு விசேஷமாய் ஆநந்தாவஹமாய் இருப்பது ஆஸ்சர்யகரமில்லை.

ஸ்தோத்ரம் என்னும் சப்தத்துக்கு 'குணிநிஷ்ட குணாபிதானம்' என்று நிர்வசநம் செய்திருக்கிறார்கள். அதாவது: தத்பமான ஒரு குணம் ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் இருக்குமானால், அதை எடுத்துச் சொல்வதே ஸ்துதியென்கிறது. இதனால் ஒருவரிடத்தில் இல்லாத குணத்தை இருப்பதுபோல் சொல்வது ஸ்தோத்ரமாகாது. தரித்ரனைக் கோடீஸ்வரன் என்றும், மூடனை ப்ருஹஸ்பதி யென்றும் சொல்வது ஸ்தோத்ராபாஸமே யொழிய ஸ்தோத்ரங்களல்ல. இந்தத் தத்வத்தை 'நாஸதா ஸ்துதிரஸ்வவக்த்ரே' என்று ப்ராசீநரான த்ரமிடபாஷ்யகாரரும், 'கதோஸதா குணேந கதிதேந ந ஸ்துதிர்பவதி' என்று நடாதூர் அம்மாள் என்கிற வரதாசார்யரும் அப்யுபகமம் செய்திருக்கிறார்கள். 'ஸ்தோத்ரம் தத்ர ஹி புவி கவயோ யோவிஸ்ருஜந்தி குணாந் ஸ்தோதவ்யஸ்ய' என்றார் பட்டரும். லௌகிகத்தில், இல்லாத குணத்தை இருப்பதுபோல் குணாரோபம் செய்வது ஸ்தோத்ரம் என்று எண்ணிவருவது உசிதமல்ல. இதனால் 'ஸத்தாயை

கதநா ஸ்துதிஃ' என்கிற வாக்யமும், 'ஸத்தாயதார்த்தவ்யாஹ்ருதி ஸ்லாகி ந ஸ்துதிஃ பரமேஷ்டிநஃ' என்கிற காளிதாஸ வாக்யமும், லோகத்ருஷ்டியை அநுஸரித்தவைகளென்றே ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் நிர்வஹித்திருக்கிறார். இந்தத் தத்ய வசநரூபமான ஸ்தோத்ரத்தைப் பகவத்விஷயத்தில் செய்யும்போது அதை 'வாங்ம்ருஜம்' என்றும் 'ஸமவஸ்வீக்ருதிகரம்' என்றும் சொல்லி இருக்கிறார்கள். 'வாங்ம்ருஜேநா விமுக்தோத்தவஃ வீர்யதாம் ஜநா ஊர்நஃ' 'ஸதோஷேஷவபுஷாம் யதேஷாம் யதிக தமோதசஃ। யதுக்த்யா பும்ஸாம் ஸ்வீகாரம் ஸ்வேவரவே ஸ்வரஸதா' 'ஸ்துதேந யதா ஸ்துதி யநவஸம்யநேஷுயா। ஸம்வம் வேஷ விஸ்வக்தாரம் கோ ந ஸேவ்யத வம்யநாஸ'॥ என்னும் வசநங்களினால் பகவான் விஷயத்தில் செய்யும் ஸ்தோத்ரங்களெல்லாம் யதார்த்த ஸ்துதிகளென்றும் அவைகள் முக்திப்ரதங்களென்றும் ஸித்தமாகின்றன.

ஆர்யர்களான நாம் புராதநமாய் ஸ்தோத்ரங்கள் செய்வதிலேயே நிஷ்ணாதர்களென்பது, ச்ருதிகளில் ப்ராயேண ஸம்ஹிதைகள் ஸ்தோத்ரரூபமா யிருப்பதினாலே வ்யக்தமாகிறது. நம்முடைய ச்ரௌத ஸ்மார்த்த க்ரியைகளுக்கு ஆதாரமாயும், நாம் வேதவித் என்று சொல்வதற்கு ஆலம்பநமாயு மிருக்கும் ரிக் ஸம்ஹிதைகள் முழுவதும் ஸூக்தரூபமான கானங்களாகவே இருக்கின்றன. இது, 'அக்நிமீளே புரோஹிதம்' என்கிற ஆரம்ப ரிக்கினாலேயே ஸ்பஷ்டம். இவைகளின் அர்த்தங்களை விமர்சித்தால் அவை இந்த்ராதி தேவதைகளின் அபதாநங்களை விஸ்தரித்துப் பௌநருக்த்யை அலக்ஷ்யஞ் செய்து வர்ணிப்பதே அவைகளின் க்ருத்யமென்று தோன்றுகிறது. இப்படி ஸ்தோத்ரம்செய்வதின் ப்ரயோஜநம் ச்ரௌதமாகவே இருப்பதால், நாம், அநாதியான வேதத்துக்கு ப்ரயோஜந விசாரம் செய்வது ஸாஹஸமென்று பயப்படவேண்டியதில்லை. பின்பு, மீமாம்ஸகர்கள் அநுஷ்டேயார்

த்தி ப்ரகாஶநம் மந்த்ரபாகத்தின் ப்ரயோஜநம் என்று ஶிக்ஷித்திருந்தபோதிலும், ஸாக்ஷாத்தாய் ரிக்குக்களும் அதன் ப்ரவக்தாக்களான ரிஷிகளும் தங்களுக்கு ஸ்துதியால் கிடைக்கவேண்டிய பலங்களை நிர்த்தேசித்திருக்கிறபடியால் அந்த த்ருஷ்ட பலங்களை நாம் உபேக்ஷிக்க வேண்டியதில்லை.

1. ஸெமநஃ காமோவ்ருண ஶொஹிரஶெஷ்வ ஶதக்ரதொ ॥ ஸ்வாஹா ஸ்வாஹா ॥ I. 16. 9.

2. ஐஂத்ரா வருண வாமஹம், ஹுவெசித்ராயராயஸெ। ஸ்வாஹா ஸஜிம ந்ருஷஸ்ருதம் ॥ I. 17 - 7.

3. ஸ்தோத்ரம் ராயாநாம்வதெ ஶிவ்ராஹொவீரயஸ்யதெ । விஹந்திரஸ்த ஸஹ்ருதா ॥ I. 30 - 5.

4. தஶிக்ராவ்ணொ ஸகாரிஷம் ஜிஷ்ணொ ரஶ்வஸ்ய வாஜிநஃ । ஸுரஹி நொ ஶவாகரஸ் ப்ரண ஆயுஷி தாரிஷஸ் ॥ IV. 39 - 6.

5. க உ ஶ்ரவஸ், கதமோ யஜ்ஞியாநாம் வஜாரஶெவஃ கதமொ ஜுஷாதெ ॥ கஸ்யெமாம் தெவீம் அம்ருதெஷு ப்ரெஷ்டாம் ஹ்ருதிஶ்ரெஷாம ஸுஷ்டுதிம் ஸுஹவ்யாம் ॥ IV. 43 - 1.

6. ப்ருஹஸ்பத ஐந்த்ர வர்ததம் நஃ ஸசா ஸாவாம் ஸுமதிம் ஹுதஸ்வெ । அவிஷ்டம் தியொ ஜிக்ருதம் புரந்தீஃ ஜஜஸ்தமர்யொ வநுஷா மராதீஃ ॥ IV. 50 - 11.

இங்கே உதாஹரித்த ரிக்குக்களினால் ஸ்தோத்ரபலம் பஹுவிதமென்று தெரிகின்றது. போக்கள் அஶ்வங்கள் அந்நம் ஐஶ்வர்யம் முதலியனவும், மதுரமான வாக்கும், தீர்க்காயுஸ்ஸும், யுத்தத்தில் ஜயமும், புத்தியின் கூர்மையும், இவை முதலான பஹு பலங்கள் ஸ்துதர்களான தேவதைகள் ப்ரஸந்நர்களாய்க் கொடுத்தார்கள்.

இந்த ஸ்தோத்ரங்களுக்குப் பலங்கள் நிஶ்சிதங்களாயிருந்ததால், நாம் ஒரு நல்ல வஸ்துவை வைத்துக்கொண்டு யாருக்கு வேண்டும் என்று கேட்பதுபோல், மேற்சொன்ன ஐந்தாவது மந்த்ரத்தில், 'எந்த தேவர்களுக்கு இந்த ஸ்தோத்ரம் கேட்கப் பிரியம்? யார் இதை அடையப் போகிறார்கள்? இந்த அம்ருதமயமான ஸ்துதியை யார் ஹ்ருதயத்தில் படும்படி சொல்வோம்!' என்று கூப்பிடுகிறார்கள். மேலும், அநேக ருக்குக்களால், ஸ்தோத்ரபலம் கவிகளுக்கு மாத்ர மல்லாமல், ஸ்துதர்களான தேவதைகளுக்கும் வீர்ய வ்ருத்தி கரமாய் ஆகிறதாகத் தெரிகிறது. யுத்தகாலங்களில் யுத்த ஸஹாயத்துக்குக் கூப்பிடப்படுகிற தேவதைகள் ஸோமபாநம் செய்து பலமடைந்து, பிறகு, மநுஷ்யர்களுக்கு உபகரிக்கிறார்களென்று அநேக ருக்குக்கள் சொல்லுகின்றன. 'தெவாந் ஹாவயதாமெந தெதெவா ஹாவயந்தெநஃ । பரஸ்பரம் ஹாவயந்தஃ ஶ்ரெயஃ பரம வாப்ஸ்யத' என்கிற தத்வம் ஶ்ருதிகளில் ஸ்பஷ்டமாய் அநுபவிக்கப்படுகிறது.

"அயம் யஜ்ஞோ தெவயா அயம் மியெதஃ
இமா ப்ரஹ்மாணி அயமிந்த்ர ஸோமஃ ।
ஸ்தீர்ணம்பர்ஹிரா து ஶக்ர ப்ரயாஹி
பிபா, நிஷத்ய விமுசா ஹரீ இஹ ॥
I. 177 - 4.

தா ஈம் வர்தயந்தி மஹ்யஸ்ய பௌம்ஸ்யம்
நிமாதரா நயதி ரேதஸெ புஜெ ।
தயாதி புத்ரோ அவரம் பரம் பிதுஃ
நாம த்ருதீயம் அதி ரோசநெ திவஃ ॥
I. 155 - 3.

இந்த ரிக்குக்களில் ஸோமபாநம் தேவதைகளுக்கு வீர்யகரமானதுபோல், ஸ்துதிகளும் தேஜோவ்ருத்திகரமென்று ஏற்படுகிறது.

இப்படியே அர்வாசீநமான ஸ்தோத்ரங்களிலும் இந்த அபிப்ராயம் வெளிப்படுகிறது. ஸ்ரீராமாயணத்தில், வாநரர்கள் ஸாகர தரணத்தை துஸ்ஸாத்யமாய் எண்ணி விஷண்ணர்களாய்,

"இதாநீம் மஹாதேஜா: லங்கயிஷ்யதி ஸாகரம் ।
க: கரிஷ்யதி ஸுக்ரீவம் ஸத்யஸந்தமரிந்தம: ॥
கஸ்ய ப்ரஸாதாத் தாராம்ஶ்ச புத்ராம்ஶ்சைவ க்ருஹாணி ச ।
இதோ நிவ்ருத்தா: பஶ்யேம ஸித்தார்தா: ஸுகிநோ வயம் ॥"

என்று ஆக்ரந்தம் செய்ய, மஹாப்ராஜ்ஞனான ஜாம்பவாந், 'ஏஷ ஸம்போதயாம்யேநம் ய: கார்யம் ஸாதயிஷ்யதி' என்று சொல்லி, ஹநுமானைப் பார்த்து, அவர் ஜந்மம் முதல் உண்டான வ்ருத்தங்களை ஸ்மரிப்பித்து, 'ஸத்வம் கேஸரிண: புத்ர: க்ஷேத்ரஜோ பீமவிக்ரம: । மாருதஸ்யௌரஸ: புத்ரஸ்தேஜஸா சாபி தத்ஸம: ॥' என்று ஸ்தோத்ரம் செய்து, 'உத்திஷ்ட ஹரிஶார்தூல லங்கயஸ்வ மஹார்ணவம் பரா ஹி ஸர்வபூதாநாம் ஹநுமந் யா கதிஸ்தவ । விக்ரமஸ்வ மஹாவேக விஷ்ணுஸ்த்ரீந் விக்ரமாநிவ ॥' என்று ப்ரசோதநம் பண்ணினான்.

இந்த ஸ்துதியால் லப்தவீர்யனான ஹநுமானும் ஸமுத்ர தரணத்தில் தன் ஶக்தியை ஒப்புக்கொண்டு, 'ஸாத்வஸம் பயமேநா ஹநூமாந் வ்யவஸித மஹாபல: । ஸமாவிஶ்ய ச தாம் ஶக்திம் ஹர்ஷயந் ப்லவகேஶ்வராந் ॥' என்கிறபடி அத்யுத்ஸாஹியாய்,

'உத்ஸஹேயமதிக்ராந்தும் ஸர்வாநாகாஶகோசராந் ।
ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி தாரயிஷ்யாமி மேதிநீம் ॥
வாஸவஸ்யேவ வஜ்ரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ வா ஸ்வயம்புவ: ।
விக்ருஹ்ய ஸஹஸா ஹஸ்தாதம்ருதம் ததிஹாநயே ॥
லங்காம் வாபி ஸமுத்க்ஷிப்ய கச்சேயமிதி மே மதி: ॥'

(கிஷ்கிந்தா : 67.)

என்று தன் ஸாமர்த்யத்தை உத்கோஷித்தார். வ்யதிரேகமாய், ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில், கர்ணயுத்தத்தில், ஸ்தோத்ரத்தினால் வீர்ய வ்ருத்திபோல், நிந்தையால் தேஜோவத முண்டாகுமென்கிற தத்வத்தை மஹர்ஷி உதாஹரித்திருக்கிறார். ஸாக்ஷாத் வாஸுதேவனுக்கு ஸமாநமாய் ஶல்யனை எண்ணி, கர்ணனுக்கு ஸாரத்யம்செய்ய அவரைத் துர்யோதநன் ப்ரார்த்தித்தபோது, 'யதா ஹி தேவேஶ: க்ருஷ்ணேந ஸம்வ்ருத: । உத்தரேயம் யதா ஶத்ரு ஸம்வாதோ ஸவ்யஸாசிந: ॥' என்று கபடமாய் வரம் வாங்கிக்கொண்டு ஶல்யன் கர்ணனை யுத்தகாலத்தில் அதி கடோரமான சொற்களினால் கோபமூட்டி அவனுக்கு வீர்யஹாநியைச் செய்துவந்தான். 'வாஸுதேவ ஸஹஸ்ராணி பல்குநாநாம் ஶதாநி ச । அஹமேகோ ஹநிஷ்யாமி ஜோஷமாஸ்ஸ்வ ஜநேஶ்வர ॥' என்று கர்ணன் வீர்யம்பேச, ஶல்யனும், "யாவத்பார்தம் மஹாத்மாநம் ந பஶ்யஸி மஹாஹவே । தாவதேவ த்வயா கர்ண ஶக்யம் வக்தும் யதேச்சஸி ॥ யாவத் ஸிம்ஹஸ்ய யதாவ ஶஶக: ஸஞ்சரந் ॥ யதா ம்ருகம் ச ஸத்யம் ச யதா வாவிஷ்டா ம்ருகே । ததா த்வமபி ராதேய ப்ரவ்யாதா வாஸுதேவயோ: " என்று அவனை நிந்தித்து, 'ஸமேநாதராணாம் ஶோபம்யோ: கர்ணேந த்வயா யதா ஶ்ரீமாந் । ப்ரிய ஶ்ராத்தா நிவ கம் தாதூக்ஷ்ய விகீர்ஷிதம் ॥' என்று ஹேளநம் பண்ணினான். இப்படியே ஸ்தோத்ரங்கள் யதார்த்தமானபோது தேவதைகளுக்கும் வீர்யவ்ருத்தி உண்டாயிற்று.

இனி, புராணங்களில், இந்த்ராதிகளுக்கு அபஜயம் வந்த காலங்களில் தேவதைகளும் மஹர்ஷிகளும் அவனை ஶ்லாகித்ததும் இந்த அபிப்ராயத்தால் தான் என்று சொல்லவேண்டியதே. இந்த பங்கியை மஹாகவியான காளிதாஸனும் இந்த்ரனால் செய்யப்பட்ட மந்மத ப்ரோத்ஸாஹநத்தில் அநுவர்த்தித்திருக்கிறான். தனக்கு ஒரு கார்யம் ஆகவேண்டிய ஸமயத்தில் இந்த்ரன் தனக்குப் ப்ரேஷ்யனான மந்மதனைக்குறித்து, 'ஸ்மேவ மித ஸாரத: பஞ்ச

𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍃𑌤𑌿 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌿𑌯𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌧𑌰𑌤𑌾𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌹𑍋𑌦𑍍𑌵𑌹𑌨𑌾𑌯 𑌶𑍇𑌷𑌃 ॥" என்றும், "𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌯𑌿𑌤𑌾𑌰 𑌏𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌚𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌚𑌾𑌤𑌿𑌹𑌿𑌂𑌸𑍍𑌰𑌮𑌹𑍋 𑌬𑌤𑌾𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌣𑍀𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌃" என்றும் அவன் வைபவங்களை எடுத்து ப்ரகாசிப்பித்து மன்மதனைத் தன் கார்யத்துக்கு ப்ரவணனாக்கினான். இப்படியே குமாரஸம்பவம் 7-வது ஸர்க்கத்தில், விவாஹோத்யுக்தரான ஹரனை ப்ருஹ்மாவும் விஷ்ணுவும் பார்த்த தாகச் சொல்லுமிடத்தில், காளிதாஸன், '𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌤𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 । 𑌜𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌧𑌯𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌹𑌵𑌿𑌷𑍇𑌵 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌮𑍍 ॥' என்கிற ஶ்லோகத்தால் ஜயஶப்தோச்சாரணம், மஹிமவ்ருத்தி காரணமென்று ஸூசிப்பித்தான்.

பகவத்பரமான ஸ்தோத்ரங்களே நமக்கு முக்ய விஷயமாகையால், இனி அவைகளின் ஶைலியைச் சிந்திப்போம். பகவான் விஷயத்தில் குணகதநம் பகவானுக்கு வீர்யவ்ருத்திகர மென்று சொல்ல ஔசித்யமில்லை. ஆகிலும் அவருக்கு ப்ரீதிகர மென்றும் குணாநுஸந்தாநம் பக்தனுக்கு அத்யந்தம் ஹ்ருத்யமென்றும் அவனுடைய பகவத் யோகத்துக்கு உபகாரகமென்று ஸ்புடமாய் ஏற்படுகிறது. இவ்வித ஸ்தோத்ரங்களில் பகவத்குணங்களில் பரத்வத்தை பரகாஶிப்பிக்கிற குணங்களைப் பிரித்துத் தனியாகவும் ஸௌலப்யாதி ப்ராப்த்யநுகுணங்களான ஸ்வபாவங்களைப் பிரித்தும் அநுபவிப்பது ஸஹஜம். மேலும் ப்ராப்தாவின் தோஷங்களையும் அவன் தான் செய்த நிக்ரஹ ஹேதுவான பாபங்கள் விஷயத்தில் அநுசயத்தையும் ப்ரகாசித்தும் ப்ரார்த்தநாந்தமாய் அநுஸந்திப்பது ஸம்ப்ரதாயமாய் இருக்கிறது. இந்த அம்சங்களை ஶ்ருதியில் ப்ரஸித்தமான விஷ்ணு ஸூக்தங்களில் நாம் காண்கிறோம் :—

"𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌨𑍁𑌕𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍋𑌚𑌂
𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌮𑌮𑍇 𑌰𑌜𑌾𑌂𑌸𑌿 ।

𑌯𑍋 𑌅𑌸𑍍𑌕𑌭𑌾𑌯𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌸𑌧𑌸𑍍𑌥𑌂
𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌧𑍋𑌰𑍁𑌗𑌾𑌯𑌃 ॥"

I. 154-1.

"𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌪𑌦𑌾𑌨𑌿
𑌅𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌯𑌾 𑌮𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 ।
𑌯 𑌉 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾𑌤𑍁 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑍁𑌤 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌏𑌕𑍋 𑌦𑌾𑌧𑌾𑌰 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾 ॥"

1 - 154 - 4.

இந்த ருக்குகளில் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தின் க்ரமத்தையும் பரத்வ ப்ரகாசகமான புவநத்ரயாதாரத்வத்தையும் போக்யதமமான திருவடிகளின் மாதுர்யத்தையும் சொல்லி, பின்,

"𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌭𑌿 𑌪𑌾𑌥𑍋 𑌅𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌨𑌰𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌵𑍋 𑌮𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 ।
𑌉𑌰𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸 𑌹𑌿 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌥𑌾
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌦𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌮𑌧𑍍𑌵 𑌉𑌤𑍍𑌸𑌃 ॥"

I. 154 - 5.

என்கிற ருக்கில் பரமபதம் ப்ராப்யம் என்றும், நித்யஸூரிகள் வாஸஸ்தாநம் என்றும் பலத்தை நிர்த்தேசித்து, பகவத் ப்ராப்தியடையக்கூடியவனையே பகவானுக்குப் பந்து வென்று, மேல் உபநிஷத்து காட்டுகிற '𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃' என்கிற அர்த்தத்தை ஸூசிப்பித்து, '𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌦𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌮𑌧𑍍𑌵 𑌉𑌤𑍍𑌸𑌃' என்பதினால் அந்தப் பரமபதத்தின் நிரதிஶய மதுப்ரவாஹ ரூபமான ஆநந்த ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

இந்த ப்ரகரணத்தில் மூன்றாவது வைஷ்ணவ மந்த்ரத்தில் இன்னும் சில பரத்வ ஸௌலப்ய விஷயமான குணங்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு, யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் அவர் ஆராதநங்களென்றும் அவருடன் ஸாயுஜ்ய ப்ரதங்களென்றும் இப்படிப்பட்ட அர்த்தங்கள் கிடைக்கின்றன.

" 𑌯𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌧𑌸𑍇 𑌨𑌵𑍀𑌯𑌸𑍇
𑌸𑍁𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇 𑌦𑌦𑌾𑌶𑌤𑌿 ।
𑌯𑍋 𑌜𑌾𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍
𑌸𑍇𑌦𑍁 𑌶𑍍𑌰𑌵𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌿𑌦𑌭𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍 "

1. 156 - 2.

" 𑌤𑌮𑍁 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌦
𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌂 𑌜𑌨𑍁𑌷𑌾 𑌪𑌿𑌪𑌰𑍍𑌤𑌨 ।
𑌆𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑌨
𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋 𑌸𑍁𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌭𑌜𑌾𑌮𑌹𑍇 ॥ "

1- 156 - 3.

" 𑌅𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾 𑌚𑌿𑌦𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌃
𑌸𑍍𑌤𑍋𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑍋 𑌹𑌵𑌿𑌷𑍍𑌮𑌤𑌾 ॥ "

1. 156 - (1)

𑌵𑍇𑌧𑌾 𑌅𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑌧𑌸𑍍𑌥 𑌆𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍
𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌗𑍇 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌭𑌜𑌤𑍍 ॥

1. 156 - 5.

இந்த ஶ்ரௌதமான பகவத் ஸ்தோத்ரங்களில் சில விசேஷங்கள் காண்கிறோம். இந்த்ராதி விஷயமான இதர ருக்குகளில் போல் இங்கே பசுபுத்ராதி ப்ரார்த்தனை இல்லை. அவர் (விஷ்ணு) பூர்வ்யர் - அநாதியா யிருப்பவர், நவீயஸ் - '𑌨𑌵𑍋 𑌨𑌵𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ஜாயமாந:' என்கிறபடி எப்போதும் நவமாய்க் காணப்படுபவர். அவர் இந்த்ரன், வருணன், மருத் முதலான தேவதைகளுக்கு உபகாரி. அவர் 'வேதஸ்', ஸ்ரஷ்டா; த்ரிஜகத்திலும் இருப்பவர். '𑌅𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑍍 𑌆𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍' ஆர்யர்களுக்கு வ்ருத்தியைச் செய்பவர். தன் ஸாயுஜ்யத்தையும் ஸ்தாநத்தையும் கொடுப்பவர். அவருக்கு பக்தன் பந்து. அவர் அம்ருதமயமான பரமபதத்தை அளிப்பவர்.' இந்த விதமாய் உபநிஷத்தில் ப்ரதிபாதிதங்களான அர்த்தங்கள் இந்த விஷ்ணு ஸூக்தங்களிலேயே காணப்படுகின்றன. இதே

அர்த்தங்கள் முதல் மண்டலத்தில் 22 - வது ஸூக்தத்தில் கடைசியான 6-ருக்குக்களிலும் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த ருக்குக்கள். '𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇' என்பது முதலாக ப்ரஸித்தங்கள். இங்கேயும் '𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍' என்றும் '𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌖𑌾' என்றும் அவருடைய அவதார ப்ரயோஜநங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

" 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃 ।
𑌦𑌿𑌵𑍀𑌵 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌤𑌤𑌮𑍍 (20)

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌪𑌨𑍍𑌯𑌵𑍋 𑌜𑌾𑌗𑍃𑌵𑌾𑌂𑌸𑌃 𑌸𑌮𑌿𑌨𑍍𑌧𑌤𑍇 ।
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 ॥ " (21)

இங்கே '𑌵𑌿𑌪𑌨𑍍𑌯𑌵𑍋 𑌜𑌾𑌗𑍃𑌵𑌾𑌂𑌸𑌃' என்பதால் ஸதா ஸ்தோத்ரம் செய்து பரமபதத்தில் ஸஹவாஸம் செய்யும் நித்யஸூரிகள் சொல்லப்படுகிறார்கள். பஹுவாய் இதர தேவதைகளைக் கூப்பிட்ட பிறகு கடைசியாக விஷ்ணுவை ஆஹ்வாநம் செய்து அவர் ஸ்தாநமாகிய பரமபதத்தை நிர்த்தேசித்திருப்பதும் விஷ்ணு பாரம்யத்தை வ்யக்தமாய்க் காட்டுகிறது.

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீமத் ஏழாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த மஹா ஸங்கம், திருக்கண்டியூர்.

அடியேன் ஆட்கொண்டவல்லி - கோவிந்தாசார்யன் அநேக தண்டன் ஸமர்ப்பித்துச் செய்யும் விஜ்ஞாபநம்:—

இந்த மஹாஸபையில் அடியேனுக்கு, '𑌅𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌷𑍁' என்கிறபடியே பொருளல்லாத அடியேனைப் பொருட்டுத்துவதற்காக, ஓர் அக்ராஸநத்தைத் தந்ததின்பொருட்டு என்றும் மிகுந்த நன்றியறிவுபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அடியேன், ஒருக்கால் அவ்விடம் வராமலிருக்கும் பக்ஷத்தில், ப்ரத்யக்ஷ ஸ்தாநத்தில் இந்த பத்தத்தை வைத்துக்கொண்டு ஸதஸ்ஸை நிர்வஹிக்கவேணுமென்று புந: புந: ப்ரணாம புரஸ்ஸரமாய் ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஸங்கத்தின் நோக்கங்கள் பின் வருமாறு இருத்தல் வேண்டும் :—

1. ப்ரிடிஷ் ராஜ்யத்துக்கு ஜயம்கோருகை.

2. ஸெக்ரிடெரி ஆப் ஸடேட் மாண்டேக் அவர்கட்கு நல்வரவு கூறுதல்.

3. மதராஸ் நகரில், அவரிடத்தில் வந்துள்ள அட்ரெஸ்ஸுகள் பலவற்றுள், ப்ராஹ்மண ஸமுதாயத்துக்காக ஏற்பட்ட வர்ணாஶ்ரம தர்ம ஸபை முதலிய சில ஸபைகளை அங்கீகரிக்காமல் தவிர்ந்ததினால், இந்தியர்களின் வாஸ்தவமான அபிப்ராயங்கள் இன்னவை என்று கண்டுகொள்ளாத குறைவு ஏற்பட்டுவிடும். ஆகையால், இவர்கள் அபிப்ராயம் தெரிந்துகொள்ளாமல், எவ்விதமான ராஜ்யபார க்ரமங்கள் செய்தபோதிலும் ஸமாபகமாகாதென்பதை இந்த ஸபையார் ஸெக்ரிடெரி ஆப் ஸ்டேட் வைஸ்ராய் இவர்கட்குத் தெரியப்படுத்துகிறார்கள்.

4. இந்த ப்ராஹ்மண வர்க்கத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அஸாதாரணமான ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷங்கள் முதலியவற்றைப்பற்றி லெஜிஸ்லெடிவ் முதலிய ஸபைகளில் பேச இடம் கொடுக்கவேணும். கோவில்கள், தீர்த்தங்கள், மடங்கள், க்ஷேத்ரங்கள், வர்ணாஶ்ரம தர்ம வ்யவஸ்தைகள் முதலியன் இம்மாதிரி ப்ரதிநித்யம் நடக்கவேணும். இந்த விவரம் ஸபையார் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

5. வைஸ்ராய் - ஸெக்ரிடெரி ஆப்ஸ்டேட் அவர்கட்கு முக்யமாய்த் தெரிவிக்கவேண்டிய அம்ஶம் ஒன்று· ப்ராஹ்மணேதர ஹிந்து ஸங்கத்தாரும், ஐரோப்ய ஸங்கத்தினரும், ஆங்க்லோ-இந்தியன் கூட்டத்தவரும், நேடிவ் க்ரிஸ்டியன் வகைராக்களும், ப்ராஹ்மணர்க்கு விஷயமாகாத தோஷங்களை ஆரோபித்துத் தங்கள் தங்கள் அட்ரெஸ்ஸில் காண்பித்திருப்பது தத்யமன்று அஸூயையால் ஸ்வார்த்த பரத்வ பரஸ்பரேயோ ஸஹிஷ்ணுத்வங்களைக் காட்டுவது தவிர, தேஶத்தில் பிந்நபுத்தியைப் பரவச்செய்து, ஐகமத்யத்தைப் போக்கி, ப்ரிடிஷ் கவர்ன்மெண்டார் இந்தியாவுக்குக் கொடுக்கலாமென்று ஸங்கல்பிக்கும் ஸ்வாராஜ்யத்துக்குக் (Responsible Self-Government) குந்தகம் உண்டாக்கி, ப்ரிடிஷ் ஆதிபத்யத்துக்கே கேடு கோருகிறார்கள் என்னும் அபிப்ராயத்தை வ்யக்தமாகக் காட்டவேணும். இது ஒரு ஸங்கல்பம் (Resolution) ஆகவேணும்.

6. அநாதியாக ஏற்பட்டிருக்கும் நம் பஞ்சமஜாதி ப்ராத்ரு வர்க்கத்துக்கு ஸ்ரீ ராமாநுஜ ப்ரப்ருதிகள் எவ்வளவோ பாடுபட்டிருக்க, இவற்றையெல்லாம் மறைத்து, அவர்களுக்கும் ப்ருஹ்மத்வேஷம் ப்ராஹ்மணேதரம் என்னும் பேதபுத்தியை உண்டாக்குகின்றனர். நம் பஞ்சமர்களுடைய ஆதிசரித்ரத்தையும், அவர்களுக்கும் ராமாநுஜியர்களுக்கும் உண்டாயிருக்கும் த்ராவிடத்வத்தையும் மறைத்துவருகிறார்கள். இவ்விஷயம், சரித்ரங்கள் தெரியாத வ்யக்திகளுக்கு மோஹகமாயிருக்கையால், இந்த விவரங்களெல்லாம் மதராஸ் முதலான முக்ய பட்டணங்களில் நம் பஞ்சம த்ராவிடர்களும்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ த்ராவிடர்களும் கூடி விசாரிக்க வேண்டியது அவஶ்யம். இது ஒரு ஸங்கல்பம். மற்றும் இது போன்ற கடைமைகளை ஆலோசிக்க வேண்டியது. இது லௌகிகத்துக்கு ஸம்பந்தப்பட்டதாகிலும், ‘ஈதென்ன உலகியற்கை’ ‘[illegible]’ என்னும் ந்யாயங்களினாலும் பாரமார்த்திக ஜ்ஞாநமுள்ளோர் உணர்தலும் ஈஶ்வரஸங்கல்பமே.

ஸபையினர் நியமித்திருக்கும் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்ட விஷயங்கள்: ஈஶ்வரதத்வம், ஸ்ரீவிஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த வைபவம், ஸ்பர்ஶ தோஷம் என்பன. அடியேன் வந்தால் உபந்யாஸங்களுக்கு உபஷ்டம்பகமாய் விண்ணப்பிக்க வேண்டியதற்கு ஸந்தர்ப்பங்கள் வாய்க்கும். அங்ஙனம் வராவிடில், அந்த உபந்யாஸங்களை அடியேன் பட்டோலையில் சாத்தினதைச் சேவித்து, அடியேனுடைய அபிப்ராயத்துடன் ஸ்ரீவேதாந்ததீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்ய அபேக்ஷிப்பேன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்துக்கு உள்ளடங்கிய விசாரங்கள் ஆமுஷ்மிகத்துக்கு எவ்வளவு ஒத்தாசை என்னும் விஷயத்தில் உலகுக்கு ப்ரத்யயம் உண்டாக்குதல்.

இதற்கு முக்யமான அங்கம் ஸ்ரீவேதாந்ததீபிகை. இது விஸ்தரிப்பதற்குத் தகுந்த ப்ரயத்நம் செய்தல்.

திவ்யதேசங்களில் ஒற்றுமையை யுண்டாக்குவதற்காக ஸந்நிதிகள் தோறும் ஸ்ரீதேசிகனையும் ஸ்ரீமணவாளமாமுநிகளையும் எழுந்தருளப்பண்ணுதல்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸங்கங்களைக் குறித்து நம் மடாதிபதிகளின் ஔதாஸீந்யத்தை விசாரிப்பது தவிர அவர்கட்கு விண்ணப்பித்துக் கொள்கை.

மடங்கள், ஸந்நிதிகள் இவைகளின் வருமானத்தைக் கொண்டு வைதிக வித்யையை அபிவ்ருத்திசெய்தல்.

ப்ராஹ்மணேதரர்களுக்குக் காலமகிமைக்குத் தக்க உபபத்திகள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் வகை எப்படி?

அடியேன் அவ்விடம் வரத் தவறினால் ‘[illegible]’ எனும் வண்ணம் தேவரீர்களை ஸேவித்து க்ருதார்த்தமாகும் பாக்யம் அடையவில்லையே யென்று பரிதபித்து அவ்விடத்தில் நடக்கும் வர்த்தமானங்களைக் கேட்க மிக்க ஆவலுடையவனாயிருப்பேன்.

ஸர்வாபராதங்களையும் க்ஷமித்தருளவேணும்.

வேதக்ருஹம், மைஸூர்,
21—12—17.

ஆ. கோவிந்த தாஸ:.

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

குருபரம்பராநுஸந்தாந க்ரம நிரூபணம்

(1)

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி கார்த்திகை மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் (65-ம் பக்கத்தில்) 'ஸ்ரீ தேசிகன் குருபரம்பராஸார க்ரந்தத்தில்............அநுஸந்திக்க வேணுமென்று ஓதப்பட்டது' என்று அநுஸந்தாந ப்ரகரணத்தை முடித்துவிட்டு, குருபரம்பரா ப்ரகாஶநார்த்தமாகவும், நம் ஸித்தாந்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸமாகதமென்று காட்டுவதற்காகவும், 'சுஹஸாவஹஸா' என்கிற ப்ரமாண ப்ராப்தமான தத்தத் வ்யக்தி விஶேஷ பரிஜ்ஞாநார்த்தமாகவும் குருபரம்பரையை ஆரம்பிப்பதாக எழுதுகிறார்.

இதனாலும், ஷ ஸஞ்சிகையில் 66-ம் பக்கத்தில், ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி, 'குருபரம்பரா ப்ரகாஶநார்த்த குருவ்யக்தி பரிஜ்ஞாநார்த்தம்' என்பதனாலும், அநுஸந்தாநம் பூர்வமென்றும் அதன் பலமான ப்ரகாஶநம் உத்தரகாலிகமென்பதும் ஸ்ரீ தேசிகனுடைய திருவுள்ளமென்று தெரிகிறது.

இவர் அநுஸந்தாநத்தை முடித்துவிட்டு ப்ரகாஶநத்தை ஆரம்பிப்பதாக எழுதினது அநுசிதம். இங்கு, ப்ராசீந வ்யாக்யாநமான ஸார தீபிகையில், ('ஸஹ......ஸூஹமவதூ' என்று ஶ்ருதி) "அந்த ஆசார்ய பரம்பரைதான் ஏதென்ன, இவ்வாசார்யர்களித்யாதியாலே அத்தை அருளிச் செய்வாராக மூர்த்தாவத்தின் மாஹாத்ம்யத்தை அருளிச் செய்கிறார். தத்ஸமென்று தொடங்கி மஹர்ஷி அருளிச் செய்தான் என்னுமளவாக என்கிற வாக்யத்தினால் 'ஸவாவாய ஸ்வம்ஶ:' என்று ஓதப்பட்ட ஆசார்ய வம்சத்தையே இவ்வாசார்யர்களில் ஈஶ்வரமுநிகள் பிள்ளை நாதமுநிகள்" என்று அருளிச்செய்வதாக ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸாதிக்கிறபடியினால், அவரோஹண க்ரமத்தையும் இந்த ஶ்ருதியே சொல்லுகிறதென்பது வாக்யஜ்ஞர்களுக்கு ஸித்தமாகிறதுடன் குருபரம்பராஸார க்ரந்தம் முழுவதும் ப்ரகாஶந பலமான அநுஸந்தாநத்தையே ப்ரதிபாதிக்கிறதே யொழிய, அடியில் ஶிஷ்யனை உத்தேசித்து அநுஸந்தாநத்தையும், நடுவில் ஆசார்யனை உத்தேசித்து ப்ரகாஶநத்தையும், முடிவில் ஶிஷ்யனுக்கு அநுஸந்தாநத்தையும் ப்ரதிபாதநம் செய்வதாகச் சொல்வது ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்திக்கு அழகாக இருக்கமாட்டாது.

தவிரவும், ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி, 'பரம்பரா ப்ரகாஶநார்த்தம் சுஹஸாவஹஸா விதிப்ராப்த தத்தத் வ்யக்தி விஶேஷ பரிஜ்ஞாநார்த்தமாகவும்' என்று எழுதியிருக்கிறார். இவர் குருபரம்பரா ப்ரகாஶந விஷயத்தில் வ்யக்தி விஶேஷ ஜ்ஞாநத்துக்கு 'சுஹஸாவஹஸாவித்' வாக்யம் ப்ரமாணமென்று சொல்வதால், இவ்வாக்யம், 'ஸவாவாய ஸ்வம்ஶ' என்று விதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தில் அந்தந்த வ்யக்தி விஶேஷ விஷயதையை விதிக்கிறபடியால், 'ஸஹ......ஜுஷ்டம:' என்கிற ஶ்ருதியில் குருபரம்பரா ப்ரகாஶநம் அவரோஹண க்ரமமாக விவக்ஷிதமென்று தேசிகாபிப்ராயமாகத் தாமே ஸமதந்த்ரா அவஶ்யம் ஒப்புக்கொண்டார் என்பதை ப்ராமாணிகர்கள் கவனிக்கவேணும். 'ஜுஷ்டம:' என்பதனால் ப்ரகாஶநம் விவக்ஷிக்கப்பட்டாலொழிய, இதற்கு ஶேஷமமான 'சுஹஸாவஹஸாவித்' வாக்யம் இதை அநுவதித்து அந்தந்த வ்யக்தி விஶேஷ பரிஜ்ஞாநத்தை விதிக்காதிறே. ஆனால், சுஹஸாவஹஸாவித் ப்ரமாண ப்ராப்தமான தத்தத் வ்யக்தி விஶேஷ பரிஜ்ஞாநார்த்தமென்று எழுதப்பட்டிருப்பதால், இந்த ஶ்ருதி வ்யக்தி விஶேஷ பரிஜ்ஞாநத்தில் ப்ரமாணமாக எழுதப்பட்டதே யொழிய, ப்ரகாஶநத்தில் ப்ரமாணமாக எழுதப்படவில்லையென்று சொல்லலாம். இது அத்யந்தாநுசிதம். ஏனெனில்: இவர் குருபரம்பராஸார க்ரந்தத்தை அநேக பாகமாகப் பிரித்து, முதலில் அநுஸந்தாநத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் முடித்துவிட்டதாகவும், ப்ரகாஶநார்த்தமாக ப்ரகரணத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் ஆரம்பிப்பதாக எழுதியிருக்குமிடத்தில் வ்யக்தி விஶேஷ பரிஜ்ஞாநத்துக்கு 'சுஹஸாவஹஸாவித்' ஶ்ருதி ப்ரமாணமென்று சொல்வதால், பூர்வ வாக்ய ப்ராப்தார்த்தத்துக்கு ஆகார விஶேஷத்தைப் போதிப்பிக்கிற இவ்வாக்யம் தச்சேஷபூதமாகையால் பூர்வ வாக்ய ப்ரதிபந்நார்த்தத்தை நிஶ்சயிக்குமிடத்தில் 'ஜுஷ்டம:' என்று ப்ரகாஶநம் சொல்லப்படுகிறதென்பது இந்த ஸ்வாமிக்கு அபிமதமானால், அதற்கு ஶேஷமான 'சுஹஸாவஹஸா' என்கிற வாக்யம் ப்ரகாஶந விஷயத்தில் வ்யக்தி விஶேஷ பரிஜ்ஞாநத்தை எப்படி விதிக்குமென்பதைப் பராமர்ஶிக்கவேணும்.

ப்ரகாஶந விஷயத்தில் தத்தத் வ்யக்தி விஶேஷ ஜ்ஞாநத்தை விதிக்கும் ஶ்ருதி வேறு இல்லையாகையினாலும், முண்டகாதி வாக்யங்களைக்கொண்டு விதி வாக்யத்தைக் கல்பிப்பதைக் காட்டிலும், இந்த ஸ்வாமி இந்த விபாகத்தைக் கல்பிக்காமல், 'ஸவாவாய ஸ்வம்ஶ' என்கிற ஶ்ருதியே ப்ரகாஶந பர்யந்தமான பக்தி விஶிஷ்டாநுஸந்தாநத்தை விதிக்கிறதென்று சொல்வது ஸாரதீபிகை முதலான வ்யாக்யாநங்களுக்கு அநுகுணமாயிருப்பதோடு அநாதிஸித்தமான ஸதநுஷ்டாநத்துக்கும் விரோதமில்லாதிருக்கும்.

ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி, அவரோஹண க்ரமமாக ப்ரகாஶநம் முடிந்த பிறகு, மறுபடியும் அநுஸந்தாநத்தை விதி பல ப்ராப்தம் என்று அருளிச்

செய்வதாக எழுதியிருக்கிறார். இந்த ஸ்வாமி அபிப்ராயப்படி அநுஸந்தாநம் ஶிஷ்யக்ருத்யமாகையினுல், இங்கு விதி சப்தத்துக்கு, '[illegible]' என்கிற வாக்யம் விவக்ஷிதமென்கிற ஸாரதீபிகா முதலான வ்யாக்யாநங்களில், ஆசார்யனுக்கு உபதேஶ காலத்தில் குருபரம்பராநுஸந்தாநத்தை விதிப்பதாக எழுதியிருப்பதால் இது எப்படி ஸங்கதமாகுமோ தெரியவில்லை.

இங்கு '[illegible]' என்று உபதேச காலத்தில் சொல்லுகிற படியினுல் ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி அபிப்ராயப்படி உபதேசகாலத்தில் அவரோஹண க்ரமமாக ப்ரகாஶநத்தை இந்த '[illegible]' என்கிற பதம் எப்படி ஸ்வரஸமாகச் சொல்லுமோ தெரியவில்லை. இங்கு அநுஸந்தாந ப்ரகாஶநங்கள் அவிநாபூதங்களாகையினுலே இது கூடுமென்னில் ஶ்ருதியிலும் '[illegible]' என்கிற பதத்தில் இரண்டும் விவக்ஷிதமாகக் குறையில்லை. அநுஸந்தாநத்தின் பலம் ப்ரகாஶநம் என்கையினுல், ப்ரகாஶந பர்யந்தமான அநுஸந்தாநம் விவக்ஷிதமென்பது ந்யாய்யமாகுமிறே.

இங்கு ஸ்ரீதேசிகனுக்கு க்ரம விஶேஷ விவக்ஷையில் தாத்பர்யமில்லையாகையால்தான் இந்த அதிகாரத்தில் அவரோஹண க்ரமத்தையும், இதன் ஸங்க்ரஹ பாசுரத்தில் ஆரோஹண க்ரமத்தையும் அருளிச்செய்தார். ராயம்பேட்டை ஸ்வாமியின் அபிப்ராயப்படி இந்த ப்ரகரணம் அநுஸந்தாநமற்ற ப்ரகாஶந மாத்ரமாயிருந்தால் அவரோஹண க்ரமமாக ப்ரகாஶநமே இந்த அதிகாரத்தில் ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்படுவதால் இந்தப் பாசுரம் அதிகாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாகாது; அல்லது அவ்விதமாக ஒரு பாசுரம் அருளிச் செய்திருக்கலாம்.

ஸ்ரீதேசிகனுக்கு '[illegible]' என்கிற ஶ்ருதியில் பகவானையும் குரு பங்க்தியில் சேர்த்து அவஶ்யம் அநுஸந்திக்கவேணும் என்கிற அபிப்ராயமேயொழிய க்ரம விஶேஷ தாத்பர்யமில்லை. பகவானை குரு பங்க்தியில் சேர்க்காமல், '[illegible]' என்கிற பதத்துக்கு மர்யாதார்த்தகத்வம் சொல்லக்கூடாதென்பதற்காகத்தான் 'செல்ல' என்று அருளிச் செய்தார்—என்பது ஆங்காங்கு ஸ்ரீஸூக்தி பராமர்ஶம் பண்ணுமவர்களுக்கு ஸித்தம். இதனுல் '[illegible]' ஶப்தமும் வ்யாக்யாதமாய்த்து. இவ்வாசார்யர்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், ஜ்ஞாந ஶக்தி ப்ரதாநம் பண்ணி ஸர்வஜ்ஞனுய், நிஸ்ஸமாப்யதிகனுன ஈஶ்வரனை ஆசார்யகோடியில் சேர்த்து அநுஸந்திக்கலாமாவென்னும் ஶங்கை ஜநிக்கலாமிறே. ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் த்யாநத்துக்குக் குருபரம்பரா ப்ரபத்தி பூர்வகத்வம் ஆவஶ்யகம் என்பதை அருளிச் செய்தாரேயொழிய க்ரமாந்தரத்தைத் தூஷித்தாரில்லை. இது அங்கு '[illegible]' என்று ஆரம்பிக்கிற ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யத்தினுல் நன்கு விளங்குகிறது. '[illegible]' என்று எடுத்த ஸம்வாத வாக்யத்தினுலும்

இதுவே த்ருடீக்ருதமாகிறது. ஆகையினுல் அங்குபர்யந்தமென்று அருளிச் செய்ததனுல் க்ரமாந்தரம் அநபிமதமென்று சொல்லமுடியாது. அர்வாசீந வ்யாக்யாதாக்களுக்கு அவரோஹண க்ரமம் மநஸ்ஸில் ஶ்ரமத்தை உண்டு பண்ணினதுபோல, ஸ்ரீதேசிகனுக்கும் இது அநபிமதமாக இருந்தால் இதை ஶததாவாக தூஷிக்காமல் விடக் காரணமில்லை. '[illegible]' இதுவும் ஸ்ரீதேசிகாபிமதமென்று சொல்லத் தடையில்லை.

சில வ்யாக்யாநங்களில் ப்ரௌடிவாதம் உண்டென்பதை 'புருடன் மணிவரமாக' என்கிற பாசுரத்தில், 'ஆங்காரங்கள் சார்ங்கம் சங்காக' என்கிற பதங்கட்கு ஸாத்விகாஹங்காரம் ஶங்கமென்றும், தாமஸம் சார்ங்கமென்றும் ஸாரஸ்வாதிநியிலும் அருளிச்செய்தது, ஸ்ரீதேசிகன் ஷோடஶாயுத ஸ்தோத்ரத்தில், '[illegible]' என்று அருளிச்செய்த தற்கு விருத்தமென்பதை ராயம்பேட்டை ஸ்வாமியே தீபிகையில் அச்சிட்டு ப்ரஸித்திப்படுத்தியிருப்பதால் சில வ்யாக்யாந விரோதங்களினுல் ப்ராமாணிகார்த்தத்தைச் சலிப்பிக்க முடியாது. இன்னும் சில ஆக்ரஹ தோஷாலங்க்ருதமான அநுவாதந ஸ்ரீஸூக்திகள் நிஶ்சித ப்ரமாண மிருந்தாலொழிய விஶ்வஸிக்கக் கூடாதனவாகையால் நிர்ணயமாகமாட்டாவென்பது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ஆகையினுல் அநுஸந்தாந ப்ரகாஶநங்கள் வேறுனுலும் இது பிந்நாதிகாரமென்பதற்கு ப்ரமாணம் தேடவேண்டியிருப்பதுடன் அவிநாபூதமென்கிற ஸாரதீபிகா விருத்தமாகையினுலும், இல்லாத விபாகங்களைக் கல்பித்து ஶ்ரமப்படுவதைக் காட்டிலும் '[illegible]........' என்கிற ந்யாயத்தினுல் யதாஶ்ருதார்த்தத்தை அங்கீகரிப்பது உசிதமாகையினுலும், குருபரம்பராஸார க்ரந்தத்தில், முதலில் ஶிஷ்யனுக்கு அநுஸந்தாநமும், நடுவில் ஆசார்யனுக்கு ப்ரகாஶநமும், முடிவில் ஶிஷ்யனுக்கு அநுஸந்தாநமும் சொல்லப்படுகிற தென்பது ஸஹ்ருதயஹ்ருதயங்கமமாகாததனுலும் இதுவரையிலுள்ள ஒரு ஸம்ப்ரதாயத்திலும் ஆசார்யன் அநுஸந்திக்காமல் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார் என்றும் ஶிஷ்யர் ப்ரகாசிக்காது அநுஸந்திக்கிறார் என்றும் காணுமல் இருவரும் அவரோஹணமாகவோ ஆரோஹணமாகவோ ஒரே விதமாக அநுஸந்தித்து ப்ரகாஶிப்பிக்கக் காண்கையினுலும், அநுஸந்தாந ப்ரகாஶநங்கள் ஶிஷ்யாசார்யர்களுக்கு வ்யவஸ்திதங்களென்று ராயம்பேட்டை ஸ்வாமி அருளிச்செய்வது உசிதமாகத் தோன்றவில்லை.

ஆகையினுல், சில ஸம்ப்ரதாயாபிமாநி தேவதையாகத் தம்மை நினைத்து, '[illegible]' என்கிற சில ஸ்வாமிகளுக்கு ஸந்தாபத்தை ஜநிப்பிக்கும் இம்மாதிரியான விஷயங்களில் விசாரிப்பது அநுசிதமாக இருந்

தாலும் ப்ராமாணிகமான அவரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்தை அப்ரமாண மென்றும் அந்தபரம்பரை யென்றும் ஓர் வித்வானுன ஸ்வாமி அருளிச்செய்தபடியால் அதுவும் ஸப்ரமாணம்தான் என்பதை எழுதவேண்டியது அவஶ்யமானதே தவிர வேறில்லையாகையினுல், இது விஷயத்தில் அடியேனுடைய அபிப்ராயத்தை ஸங்க்ரஹமாகத் தெரிவித்து விரதனுகிறேன்.

[illegible]

[illegible] ॥

புத்தங்கோட்டகம்-ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

(2)

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

மாசி மாஸத்திய தீபிகையின் (216-வது பக்கம் முதலுள்ள ஸ்ரீராயம்பேட்டை ஸ்வாமியினுடைய) கடிதத்தை நன்கு பராமர்சித்துப் பார்த்தேன். அதில் அடியேனுடைய ஆக்ஷேபத்துக்கு ஒரு ஸமாதாநமும் வந்ததாக மந்தமதியான அடியேனுக்கு ஏற்படவில்லை. இனி, நிருபகரான அந்த ஸ்வாமி எழுதின ஸஞ்சிகையையும், நிபுண நிருபணம் பண்ணி அடியேன் எழுதின கடிதத்தையும் நிஷ்பக்ஷபாதிகளான மத்யஸ்தர்கள் நிபுணதமமாக நிருபித்துப் பார்த்து, அவைகளில் உள்ள ஸாராஸாரங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டுமே யொழிய ஸ்வச்சதமமான பத்ரிகைகளை வ்ருதாவாக மஷீமலிநமாகப் பண்ணுவது ந்யாய்ய மல்லவென்று அடியேனுடைய அபிப்ராயம். எப்போதாவது ஒருக்கால் அந்த ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் ஸமாகமம் நேர்ந்து நிர்மத்ஸரர்களான பண்டிதர்களும் மத்யஸ்தர்களாக ஏற்படுவார்களாகில் அப்போது இரண்டுபேருடைய அபிப்ராயமும் இரண்டு கக்ஷிகளிலுமுள்ள ஸ்வாரஸ்யங்களும் நன்கு விஶதமாம்.

1—3—18 நிபுணநிருபகர்.

[இந்த விஷயமான சர்ச்சையை இதற்குமேல் நடத்த, தீபிகையில் அவகாஶம் இல்லை யென்பதை இது ஸம்பந்தமான வித்வான்களிடம் நாம் ஸவிநயம் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளுகிறோம். ஸ்ரீ. வே. தீ. மானேஜர்.]

ஸ்ரீ:.

[illegible]

சில விசேஷ குறிப்புகள்.

சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில், அப்பொழுது ஸம்விதாநம் செய்யப்பட்டவையாகச் சில அம்ஶங்கள் நடைபெற்றன. அவைகளுள், ந்யாய ஶிரோமணி என்னும் பிருது பெற்ற ஸ்ரீ. உ.ப. திருவரங்கம் திருமலை தாதாசார்யராற் செய்யப்பட்ட

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா ஸம்பாஷணமும், திருவையாறு ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் ப்ரதாந பண்டிதரான ப்ரம்ஹ ஸ்ரீ. ராதாமங்கலம் கவிஶேகர நாராயண ஶாஸ்த்ரிகளாற் செய்யப்பட்ட கவநமும் முக்கியமானவை. இவை யிரண்டையும் ஸமக்ரமாக ப்ரசுரம் செய்யவேணு மென்னும் ஆஸ்தை நமக்குத் தீவ்ரமாக இருக்கையிலும், அவகாஶம் பரிமிதமாக இருப்பதால் கவநம் செய்யப்பட்ட ஶ்லோகங்களிற் சிலவற்றை மாத்ரம் ப்ரசுரம் செய்கிறோம்.

" [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ (1)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ (2)

[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ (3)

[illegible]
[illegible] ॥ (4)

* * * * * *

சென்ற தை மாஸத்தில் ஸ்ரீரங்கம் என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற திவ்ய தேஶத்தில் பெரியதொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமாஜம் சேர்ந்ததென்றும், அதில் அநேக வித்வான்கள் உபந்யாஸம் முதலியவற்றைச் செய்தார்களென்றும் பாஷாந்தர பத்ரிகைகளிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொண்டோம். வைதிக ஸ்ரீயினுடைய அபிவ்ருத்தியை ஸதா ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கும் நமக்கு இந்த வ்ருத்தாந்தம் மிக்க ஹர்ஷத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது. ஸ்ரீ. உ.ப. ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி, இதில் அதிமாத்ரம் உத்ஸாஹ யுக்தராக இருந்தாரென்று தெரியவருகிறது. இம்மாதிரியே, ஸ்தலாந்தரங்களிலும் ஆஸ்திக ஶிரோமணிகள் ஒன்று சேர்ந்து வைதிக ஸம்பத்தை வ்ருத்தி செய்ய முயல்வாராகில், கலியின் கொடுமை கொஞ்சம் குறையலாம்.

* * * * * *

தஞ்சாவூர் ஜில்லா ராஜமன்னார் ஸந்நிதி யென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற புண்ய ஸ்தலத்தில், இப்பொழுது ஸ்ரீ ராஜகோபாலன் வர்ஷமஹோத்ஸவத்தைக் கண்டருளுகிறான் என்பது ப்ராயேண எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். அந்த உத்ஸவ காலத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, காலஞ் சென்ற கோட்டேர் ரங்கஸ்வாமி முதலியார் தர்ம ஸம்பந்தமாக, அவருடைய தம்பி குமாரரும் அந்தத் தர்ம பரிபாலகாத்யக்ஷருமான ம-ா-ா-ஸ்ரீ கோபால ஸ்வாமி முதலியார் அவர்கள் பெரியதொரு வித்வத் ஸபையை நடத்துகிறார் என்று நாம் கேள்வியுற்று மிகவும் ஆநந்திக்கிறோம். இந்தஸதஸ் மார்ச் மாஸம் 9உ உபக்ரமித்து 16உ முடிகிறதாம்; அநேக உபந்யாஸங்கள் நடைபெறுமாம்; வித்வத் பரீக்ஷையும் நடக்கின்றதாம். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்து, ஸ்ரீராஜகோபாலனுடைய மஹோத்ஸவத்தையும் இந்தப் பாகவத ஸமாஜத்தையும் அநுபவிக்கும் ஆஸ்திகர்களுடைய பாக்யம் மிகப் பெரியதே.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - பிப்ரவரி மாஸம்)

1.	ஸ்ரீ. உ.ப.	வி. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், தஞ்சாவூர்	3 0 0
2.	,,	ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியர், மயிலாப்பூர்	5 0 0
		ஷை (முன் வர்ஷத்திய பாக்கி)	5 0 0
3.	,,	எஸ். ஸுந்தரராஜ ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	5 0 0
4.	,,	சி. குமாரசக்ரவர்த்தி அய்யங்கார், பெனுகொண்டா	5 0 0
5.	,,	வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், சிந்தாத்ரிபேட்டை	3 0 0
6.	,,	வி. கே. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், சித்தூர்	3 0 0
7.	,,	என். ராஜகோபால அய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	3 0 0
8.	,,	வி. எஸ். சேஷய்யங்கார், கும்பகோணம்	3 0 0
9.	,,	வி. என். நரஸிம்ம ஐயங்கார், மைசூர்	3 0 0
10.	,,	சி. ஸ்ரீநிவாசாரியர், பொன்விளைந்தகளத்தூர்	3 0 0
11.	,,	வி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், திருச்சினாப்பள்ளி	1 0 0
12.	,,	கு. கிருஷ்ணமாசாரியர், மசூலிப்பட்டணம்	3 0 0
13.	,,	ஆர். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், சேலம்	3 0 0
14.	,,	கிடாம்பி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், கொட்டையூர்	1 0 0
15.	,,	டி. அநந்தாசார்யர், விழுப்புரம்	5 0 0
16.	,,	பி. கே. சருடாசார்யர், பெங்களூர்	5 0 0
17.	,,	வி. துரைஸ்வாமி ஐய்யங்கார், சித்தூர்	5 0 0
18.	,,	ம-ா-ா-ஸ்ரீ. பி. டி. க்ருஷ்ண ராமாநுஜ தாஸர், திருக்காட்டுப்பள்ளி	3 0 0
19.	,,	,, காளப்ப நாயுடு, நாமக்கல்	3 0 0

[illegible] 16 MAY 1918 [illegible]

ஸ்ரீ:

[illegible]

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்தி ஹூ சித்திரை மீ [ஸஞ்சிகை 7.

[illegible] [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

நமது மதம்; அதனிடம் த்வேஷம்.

இன்னும் ஸமதர்சந விஷயமாக உத்க்ருஷ்டாதிகாரியாக எடுக்கப்பட்ட ப்ரஹ்லாதன் அநுஷ்டாநத்தைச் சிந்திப்போம். உபாத்யாய சிக்ஷிதனைப் பிதாவிடம் கொண்டுவிட்டபோது பிதாவால் "ராஜாவானவன் மித்ரர்களிடம் எவ்வண்ணம் வர்த்திக்க வேண்டும்? அரிவர்க்கங்களிடம் எவ்வண்ணம்?" என்று வினவப்பட்டான். இந்த நீதிகள் யாவும் குருக்கள் தனக்குக் கற்பித்தாரென்பதை ஒப்புக்கொண்டு, '[illegible]

[illegible] * * [illegible]' என்று ஸமதர்ஶந ப்ரயோஜநத்தோடு வேதாந்தஸாரத்தை விவரித்தான். ஸ்ரீ. உப. வி. கெ. ராமாநுஜாசார்யரும் அவருடைய நண்பர்களும் அதை அறிந்து அநுஷ்டாநத்தில் கொண்டுவந்தார்களோ? இன்னும், '[illegible]' என்கிற ப்ரஹ்லாத வாக்யங்கள் ஈஶ்வர புத்ரத்வத்தையும் பரஸ்பர ப்ராத்ருபாவத்தையும் மநுஷ்யர்க்குள் அடக்குபவர்களுக்குத் தெரியாதவையன்றோ? மேலெடுத்த ஸமத்வதர்சநம் உபாஸ்தி விஷயமன்று; அது ஸர்வாந்தர்யாமியான பகவான் ஸர்வசரீரியெனும் ஜ்ஞாநம். ஸர்வபூதங்களுக்குள்ளும் அவன் ஸமமாக இருக்கின்றான் எனும் ஜ்ஞாநம் ஸர்வத்ர அநுகூலபுத்தியை யுண்டாக்கும். ப்ரஹ்லாதன் தைத்யர்களால் பெருங் கற்களுடன் கட்டப்பட்டு ஸமுத்ரத்தில் போடப்பட்டான். அங்கே ஆஹ்நிக வேளையில், அவன் ஏகாக்ரசித்தனாய்ப் பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்தான். '[illegible]', என்றாரம்பித்து, பகவான் திவ்யமங்கள விக்ரஹவிஶிஷ்டன் என்றெண்ணியே ஸ்தோத்ரம் செய்தான். அப்போது அவன் பக்தியோக நிஷ்டனானபடியால், '[illegible]' என்கிறபடியே, பகவந்மயனாகப் போந்து, தானே அச்யுதனென்று நினைத்திருந்தவளவில், அவனுடைய '[illegible]

[illegible]' என்கிறபடியே ஹ்ருதயகமலத்தில் பகவான் அவனுக்கு ஸேவை ஸாதித்தான். யோகநிஷ்டை கழிந்த பிறகு, தான் ப்ரஹ்லாதனெனும் ஜ்ஞாநம் உண்டாய் பகவானைத்துதித்தான். அந்த ஸ்தவமும் '[illegible]' என்று முடிகின்றது. இது அஷ்டாங்கயோக ஸித்தர்களுடைய அநுபவம். இதை அநுகரிக்கவோ அதிக்ரமிக்கவோ ஸ்ரீ. உப. வி. கெ. ராமாநுஜாசார்யர் எண்ணுகின்றாரோ?

அர்ச்சாரூபதாரியாகப் பகவான் உபாஸிக்கப்பட்டால், அவன் ஸர்வத்ர இருக்கும் உண்மையை மறக்கின்றனர் என்றார் ராமாநுஜாசார்யர். இப்படிப்பட்ட உபாஸனையற்ற கிறிஸ்தவர்களும், மஹம்மதியரும் ஸர்வத்ர ஸமனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவானுடைய தர்சநத்தை அடைந்தார்களோ? இந்த உண்மை அம்மதங்கள் அறிந்தில வென்றும், இதை ஹிந்து மதந்தான் வெளியிட்டதென்றும் டாக்டர் மில்லர் ஒப்புக்கொண்டாரென்பதை ராமாநுஜசார்யர் கேட்டிலரோ? "பூநிலாய வைந்துமாய்ப் புனற்கணின்ற நான்குமாய்" என்றாரம்பித்து ஸர்வசரீரியான பகவானை வர்ணித்து, முடிவில், "நீநிலாய வண்ணநின்னை யார்நினைக்க வல்லரே!" என்று, இந்த ரூபம் உபஸநா விஷயமாகாதென்று சொன்னார் பக்திஸாரன். ராமாநுஜாசார்யர் நம்முடைய தேசாபிமாநப்ரயுக்தமாக ஜநங்களுக்கு ஹிதத்தையே செய்கின்றார்; ததர்த்தம் சட்டை தலைப்பாகை போட்டுக்கொள்கின்றார்; ராஜஸ்தாநத்துக்குச் செல்கின்றார்; ஜநங்கள் கூட்டங்களில் பேசுகின்றார்; ஸ்வதேச ஹிதப்ரவசநம் செய்கின்றார்; அந்த விஷயத்தில் அஹிதராவார்களை வெறுக்கின்றார்; அவர்கள் விஷயமாகக் கிஞ்சித் பருஷோக்திகளையும் ப்ரயோகிக்கின்றார். இவை யாவும் நன்மையே. ஆனால் ஸர்வத்ர ஆத்மதர்சநத்துக்கும், தத்பலமான ஶோக மோஹதரணத்துக்கும், ஶாந்திக்கும், ஶரீரதாப நிவ்ருத்திக்கும், பஹு சப்தங்களுடைய த்யாந நிவாரணத்துக்கும் அது வழியன்றே! தபஸ்வி க்ருஹத்தில் இந்த்ரன் தநுஸ்ஸைக் கொண்டு வைத்த கதையாச்சுதே ராமாநுஜாசார்யர் கதை.

ஸ்ரீ பகவான் கீதையில், 'பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி । ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமஸ்நாமி ப்ரயதாத்மந:' என்று சொன்னது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை விலக்கி யோசிக்க முடியுமோ? ஆதலால் அர்ச்சாரூபியான பகவானை உபாஸிப்பது சிஷ்டாசாரத்தில் சேரவில்லையோ? 'கிரீடிநம் கதிநம் சக்ரஹஸ்தமிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம்' என்று அர்ஜுனன் ப்ரார்த்தித்தது சிஷ்டாசாரமன்றோ? கீதையில் ஆருவது அத்யாயம் யோகவிஷயம். அவ்விடம் 'ஸர்வபூதஸ்தமாத்மாநம்', 'யோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்ஸந:', 'யோ மாம் பஸ்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வஞ்ச மயி பஸ்யதி', 'ஸ யோகீ மயி வர்த்ததே', 'ஸ யோகீ பரமோ மத:' எனும் வாக்யங்கள் நிஷ்பந்ந யோகியினுடைய நிலையைச் சொல்கின்றன. இந்த ரூபமான அதிகாரிகளை நாம் கண்டோமில்லை. மற்ற ஶாஸ்த்ர வித்துக்களுக்கு ஸமதர்சந ரூபமான தத்வம் தெரிந்திருந்தும் அது க்லேசத்தால் அநுஷ்டாந பர்யவஸாயியாக வேண்டும். இந்த உபதேசத்தைக் கேட்ட அர்ஜுனன், 'யோऽயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந । ஏதஸ்யாஹம் ந பஸ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்திதிம் ஸ்திராம்' என்று சொன்னான். ராமாஜாசார்யரும் அவருடைய ஸகாக்களும் அர்ஜுனனிலும் அதிகாரத்தால் மேல்பட்டவரோ?

இந்த ஸ்வாமி சிலகாலம் பாரமைகாந்த்யத்தில் வ்யவஸ்திதராய் இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டோம். ஸர்வஸமனுயிருக்கும் பரமேஶ்வரனை ஸ்வாநுஷ்டாநங்களால் யதாசக்தி ஆராதிக்க முயன்றவர்கள் நம்முடைய ஆசார்யர்கள் என்பதை அவர் அறிந்துகொள்ளாமல் போனாரே! உதயாத்பூர்வம், யோகஸமாப்தியில் ஸம்ஸாரரூபமான க்ராஹக்ரஸ்தரான முமுக்ஷுக்கள், தமக்கு அபயப்ரதனான ஶரண்யனைத் தமது ஶோகாபநோதநார்த்தம் த்ருத ஶங்கசக்ரனாய் பஜிக்கின்றார்கள். பிறகு ப்ராதஸ்நாநரூப கைங்கர்யகாலத்தில், கஸ்திதனாகப் புண்டரீகாக்ஷனை த்யாநித்துத் தத்பாதவிநிஸ்ருதமான கங்காஜலம் தமது உத்தமாங்கத்தில் விழுவதாய் த்யாநிக்கின்றார்கள். அவன் நித்யவாஸம் செய்கின்ற மூல

16 [illegible] 1918

மந்த்ர ஸ்மரணத்தால் தீர்த்தப்ரவிஷ்டனான பகவானை த்யாநித்து அவனது சரீரபூதமான தீர்த்தத்தைத் தமது சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்கின்றார்கள். ஸூர்யமண்டலாந்தர்வர்த்தியான நாராயணனை ஸந்த்யாகாலத்தில் காயத்ரி மந்த்ரமூலமாக ஆராதித்து த்யாநிக்கின்றார்கள். ஆதாரசக்தி தர்ப்பண காலத்தில் ஸபரிவாரனாக அவனையே வைகுண்ட நிலயனாக ஆராதிக்கின்றனர். ப்ருஹ்மயஜ்ஞாநுஷ்டாநத்தால் வேதஸ்வரூபியான அவனையே பூஜித்து 'ஸத்யம் த்வர்த்தேந பரிஷிஞ்சாமி' என்றும், 'ஸத்யோ...வா மாம்' என்றும், ஸ்வாத்மாவை அவனிடமே ஸமர்ப்பிக்கின்றார்கள். ஔபாஸநம் செய்து அக்நிரூபதாரியான பகவானை அர்ச்சிக்கின்றார்கள். இஜ்யா காலத்தில் அர்ச்சையிலோ, ஸாளக்ராமத்திலோ, ஸாந்நித்யம் செய்கின்ற பகவானை ஸர்வோபசாரத்துடன் பூஜிக்கின்றார்கள். 'ஸஹஸ்ர மஹாமந்த்ர ...' என்றாரம்பித்து, '...ஜநார்த்தந ... புண்டரீகாக்ஷ' என்று முடிக்கும்வரையில் ஸாந்நித்யம் செய்கின்ற ஸர்வேஶ்வரனைப் பூஜிக்கின்றார்கள். வைஶ்வதேவ கர்மத்தால் ஸர்வதேவதா சரீரகனான அவனையே ஆராதிக்கின்றனர். யோகஸமயே ஹ்ருதய கமலத்தில் அவனை த்யாநிக்கின்றனர். பித்ருதேவ ரூபங்களைக்கொண்டு அவனே ஹவ்யகவ்யங்களைப் புஜிப்பதாய் விஶ்வஸிக்கின்றார்கள். ஸர்வத்ராவஸ்திதனான ஈஶ்வரனை ஸர்வப்ரகாரமாக இவ்வண்ணம் அவர்கள் ஆராதிக்கவில்லையா? அர்ச்சையில் ஆராதிப்பதால் ராமாநுஜாசார்யர் யோசித்த தோஷம் நம்மவர்க்குள் என்றும் உண்டாகவில்லையே! நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சிதசித்விஶிஷ்டனான, அதாவது ஸர்வத்ர ஆத்மாவாயிருக்கும் அவனுடைய ஐக்யத்தை விஶ்வஸித்து விசிஷ்டாத்வைதிகள் எனப்படுகின்றார்களே!

அர்ச்சையில் ஆராதிக்கப்பட்டவன் யாரென்பதைப்பற்றி யோசிப்போம்.

'ப்ரஹ்மணே ... ஸம்ஹரந் ..., ... ஜநாஸந: ... ஸர்வத்ராவஸ்தித: । ப்ராணாயாம ...

[illegible]

இந்தப் பாத்மஸம்ஹிதா ச்லோகங்கள் வ்யக்தமாக அதை வெளியிடுகின்றன. ராமாநுஜாசார்யர் நியாஸபி ஸ்தாபிக்க வந்த தாக ப்ரமித்த அநந்தனே விக்ரஹத்தில் மந்த்ர ஶக்தியால் நிவே ஶிக்கப்பட்டுப் பிம்பத்தை வ்யாபித்து நிற்கின்றான். ப்ரதிஷ்டா காலமுதல் இது பர்யந்தம் கணக்கற்ற பாகவதோத்தமர்களால் அர்ச்சாந்தர்கதனாகவும் அர்ச்சா ரூபியாகவும் ஶரண்யன் உபா ஸிக்கப்பட்டானாகில், அவனே அங்கு ஸாந்நித்யம் செய்யவொட்டா மல் தடுக்க ஸமர்த்தராவார் எவரோ? '[illegible]' என்கிறபடியே அநந்ய பக்தியுடன், '[illegible]' என்கிறபடியே திவ்ய மங் கள விக்ரஹ சரீரகனாய் ஸேவை ஸாதிக்கும் புருஷோத்தமனை த்யானிப்பவர் நிந்திக்கப்பட்டாராகில், அவனே அந்நிந்தைக்கு விஷயமாவான். மதம் என்பது ஒவ்வொருவருடையவும் அந்தஃ கரணத்தை ஆச்ரயித்து நிற்பது. உபாஸகனுடைய பாவத்தை

வாஸுதேவன் ஸாக்ஷாத்கரிப்பன்; பரர்க்கு அது தெரிவது கஷ் டம். அவ்வவருடைய அந்தஃகரண ப்ரவ்ருத்தி அவ்வவர்க்கு ப்ர மாணம். பரர்க்கு அதை ப்ரமாணமாக்க முயல்கின்றவர் தமது ரூட பாவத்தை இழக்க நேரிடும். அப்படிப்பட்ட அநந்யபக்தியானது பகவத் க்ருபையால் லோகோபகாரத்திலும் முடிகின்றது; '[illegible]' என்னும்படிகளிலே ருஷிகள், ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள் முதலானவர்களுடைய திவ்யஸூக்திகளாக ஆவிஷ் கரித்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு உத்தாரகமாகின்றது. இந்த பக்தி உபா ஸகனிடமும், அதற்கு விஷயம் ஸ்ரீ பகவானுமாகில், பகவான் எப்படியாவது எந்த ப்ரதீகத்தை ஆச்ரயித்தாவது உபாஸிக் கப்படுவதில் குற்றம் சொல்வோர் குற்றமே அடைவர். ஸர்வத்ர வ்யாபியான நாராயணன் விக்ரஹரூபியாக ஆராதிக்கப்படுவதைப் பற்றிப் பின்வரும் ஸம்ஹிதா ச்லோகங்கள் யோசிக்கத்தக்கன.

'[illegible]

[illegible] ॥' என்று ப்ரஹ்மா வின் ப்ரச்நம். இதற்கு ஸ்ரீ பகவானுடைய ப்ரதிவசநம்.

'[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]।'

* * * * * *

'[illegible]

[illegible] ॥'

இவ்வண்ணம் ப்ரதிஷ்டா சப்தம் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட் டது. திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் ப்ராக்ருதர்கள் பகவானைத் தர்சிக்க அஸமர்த்தர்களென்றும், பக்தர்களுக்குத் தர்சநம் ஸத்யம் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

விக்ரஹாராதநம் (Idolatry) என்கிற சப்தப்ரயோகமாத்ரத்தாலே பாஞ்சராத்ராதி மதங்களை நிரஸித்துவிட்டதாக எண்கின்றவரைக் காட்டிலும் மந்தமதிகள் யாருமில்லை. சில ப்ரக்ருதிகளுக்கு இந்த ரூபமான பகவதுபாஸ்தி அநிஷ்டமாகலாம். யூதர் லிங்கரூபமான சிலையைத் தெய்வமாக நினைத்துப் பூஜித்ததாகச் சில சரித்ரவிமர்சிகள் யோசிக்கின்றனர். அவர்களுடைய பகைவர் அவர்களுடைய ராஜதாநியான ஜரூஸலம் பட்டணத்தை ஆக்ரமித்துப் பிறகு அந்த லிங்கத்தைக் கைப்பற்றிச் சூர்ணமாக்கிவிட்டதாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. புதிய லிங்கம் செய்யப்படவில்லை; ப்ரதீகமின்றி, யூதர்களும் தம்முடைய பூர்வகதைகளுடைய ஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட ஸ்மரணத்துடன் தம் தேவோபாஸனையைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அவர்களைச் சுற்றி வஸித்த ஜாத்யந்தரர்கள் அவ்வவர் தெய்வங்களைச் சில ப்ரதிமைகள் மூலமாகத் தொழுதார்கள். தாம் உத்க்ருஷ்டரென்னும் அஹங்காரத்தைப் பற்றிப் பூததயையைக் கொஞ்சமும் அறியாமல் ஜாத்யந்தரர்களை வேரறுத்துப் போகும்படிப் பகைத்த யூதர்கள், அவர்களுடைய சிலாமயமான தேவர்களையும் பகைத்து நின்றார்கள். தாம் வைத்திருந்த சிலை அபாவத்தை அடையவே, அவர்களுடைய த்வேஷம் ஸமுதாயமாக விக்ரஹங்களை யெல்லாம் வ்யாபித்துவிட்டது. இவர்கள் மதத்தின் கிளைமதங்களான கிறிஸ்தவ மஹம்மதிய மதங்களும், விக்ரஹ த்வேஷத்துடன் ஜநித்தன. ஆர்யமதத்தில் பிறந்தவனுக்கு அத்தகைய த்வேஷம் ஜநித்ததாகில் அது ஸம்ஸர்க்க ஜந்யமென நினைக்கத்தக்கது.

முன்சொன்ன தாரணை யெனப்பட்டது சித்தைகாக்ரியத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கது. யோகமென்பது மதாந்தரஸ்தர் அறிந்த வழியன்று. நிராதாரமானதோர் தாரணை யோசிக்கத்தக்கதன்று. 'ஆத்மப்ரயத்நஸாபேக்ஷா விஶிஷ்டா யா மநோகதி: । தஸ்யா: ப்ரஹ்மணி ஸம்யோக:' யோக மெனப்படுகின்றது. உபநிஷத் வித்யைகள் யாவும், ப்ரஹ்மத்துக்கு சில ரூபகுணங்களைச் சொல்லிச் சில ப்ரதேச ஸம்பந்தத்துடன் ப்ரஹ்ம த்யாநத்தை விதிக்கின்றன. இதைப் புத்திமான்கள் இன்றியமையாத விஷயமாக எண்ணுவார்கள். இந்த த்யாநத்துக்குப் பகவதவதாரங்கள் மிகுந்த ஸௌகர்யங்களை அளிக்கின்றன. 'ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: । த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந ।'

என்று ஸ்ரீபகவானும் அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம் முக்திஸாதகம் என்று அருளிச்செய்தார். யோகத்தில் பகவான் மநஸ்ஸுக்கு சுபாஶ்ரயமாகின்றார். 'த்யேயஸ்ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ' என்றும் 'த்யேயஸ்ஸ ஸர்வவிஶுத்த்யா ஸசராசரஜகத் ப்ரபு: । ரக்தராஜீவநயந: ஶங்கசக்ராங்கித:' என்றும் 'ஹரிரேகஸ்ஸதா த்யேயோ பவத்பிஸ்ஸத்த்வஸம்ஸ்திதை:' என்றும், பகவதுபாஸநா பகவானுடைய ரூபங்களுடன்தான் ஸித்திக்கும். ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ராதி ஶாஸ்த்ரங்களால் திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களைச் சரீரங்களாகத் திருவுள்ளம்பற்றிய ரக்ஷகன் த்யாநவிஷயமாகின்றான்.

மேலே நாம் சொன்ன யாவும் ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் ஒப்புக்கொள்கின்றார். அவருடைய கீதாபாஷ்யத்தைப் படித்தவர்க்கு அது விளங்கும். இன்னும் சாரீரகபாஷ்யத்தில் பாஞ்சராத்ராதிகரணத்தில் 'யதபி, தஸ்ய பகவதோ அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநம் அஜஸ்ரம் அநந்யசித்ததயா அபிப்ரேயதே, ததபி ந ப்ரதிஷித்யதே । ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யோரீஶ்வரப்ரணிதாநஸ்ய ப்ரஸித்தத்வாத்' என்பதால், அர்ச்சாரூபியான பகவான் பஞ்சகால பராயணர்களால் ஆராதிக்கத்தக்கவன் என்பதை, தியாஸபி ஸபையார்களால் உத்க்ருஷ்ட ஜ்ஞாநவிசிஷ்டர் என்று கொண்டாடப்பட்ட ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் ஒப்புக்கொள்கின்றார்.

அபரிச்சிந்நமான ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதீகங்களும் இதர உபாயங்களுமன்றி எவன் உபாஸிக்கக்கூடும்? கிறிஸ்தவனுக்குச் சர்ச்சு வேண்டும், மணி வேண்டும், ப்ரதீக ஸ்தாநத்தை யடைந்த புஸ்தகமும் வேண்டும்; மஹம்மதியனுக்குக் கோரி வேண்டும், கொரான் வேண்டும், மக்காவை நோக்க வேண்டும்; ஒருவனுக்கு ஒரு வாரமும், மற்றவனுக்கு மற்றொன்றும் வேண்டும். இருவர்க்கும் சில கதைகள் வேண்டும்; கதாப்ரவர்த்தகர்களான சில புருஷர்கள் வேண்டும். கதைகளுடையவும் புருஷர்களுடையவும் ஸம்பந்த மற்று ஈஶ்வரப்ரதீதி இருவர்க்கும் வாராது. ஸம்பந்தத்துடனும் [illegible] என்று ஈஶ்வரனைப்பற்றி இருவரும் அறியார். ஜ்ஞாதாக்கள் ஏதோ ஒரு ப்ரகாரமாய்ச் சிந்தித்தபோதிலும், ஈஶ்வர விஷயமாக அஜ்ஞர்களே மிகுந்த இரண்டு கூட்டத்தார்களும்,

ஈச்வரனை மநுஷ்யனைப் போல் ஒரு விசேஷாக்ருதியாகத்தான் நினைப்பார்கள். இதுவும் அவ்யக்தமாகத்தான் புலப்படும். அவருடைய மதங்களும் பல சடங்குகளை அபேக்ஷிக்கின்றன.

மநஸ்ஸுக்கு ஏகாந்தமென்றும், ஐகாக்ரியம் என்று சொல்லப்பட்ட நிலை விஷயமின்றி ஸித்திக்காது. விஷயம் ரூபவத்தாகத்தான் இருக்கும். ஸர்வஜ்ஞர்களான நம் பூர்வாசார்யர்கள் யாவத் விஷயங்களையும் யோசித்து, பகவத் பக்தியாகின்ற ஸம்பத்தை அதிகமான ஜநங்கள் அடையவேண்டுமென்றே நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழைக்கச் செய்தார்கள். ஸர்வதோமுகமாக யோசிப்பவர்க்கு இந்த ஸித்தாந்தமே மிகவும் ஆதரணீயம் என்று தோன்றும். மநுஷ்யர் எவ்வளவு படித்தாலும் யோசித்தாலும் ஆதியும் அந்தமுமற்ற காலத்தைப் பாவரூபமாக க்ரஹிக்கத் திறனற்றவர்களே. சில வ்ருத்தாந்தங்களைக் கொண்டு தத்வச்சிந்நமாகத்தான் காலப்ரதீதி யுண்டாகும். அவ்வண்ணமே தேசத்திற்கு ஆரம்ப ப்ரதேசம் இல்லை; முடியுமிடமும் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட தேசத்தையும் பாவ வஸ்துவாக க்ரஹிக்க முடியாது. சில பதார்த்தங்களைக் குறித்தே தேசப்ரதீதி யுண்டாகத் தக்கது. '[illegible]' என்று வர்ணிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரமான பதார்த்தங்களின் ஆநந்த்யம் புத்திக்கெட்டாததே. ப்ரக்ருதியும், அதன் விகாரங்களும் காலதேசாவச்சிந்நங்களாகத்தான் மநஸ்ஸுக்குப் புலப்படும். ஆதலால் தேசத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துக்களாலும் பரிச்சேதரஹிதமான அநந்தனுடைய ஸ்வரூபம் நம் சித்தங்களுக்கெட்டமாட்டாது. 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ । ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்,' என்றும், '[illegible]' என்றும் ச்ருதி வெளியிட்டது பொய்யாகாது; 'யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ: । அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்' என்று ச்ருதி மொழிந்தது ஸத்யம். ராமாநுஜாசார்யரோ, அவருடைய நாதந ஸுஹ்ருத்துக்களோ ப்ரஹ்மத்தின் பரஸ்வரூபத்தை அறிந்ததாக ப்ரமித்தாராகில், ச்ருதி வசநத்தினாலேயே,

'[illegible]' என்று நாம் சொல்வோம்.

'அந்தம் தம: ப்ரவிஶந்தி யே அவித்யாமுபாஸதே । ததோ பூய இவ தே தமோ ய உ வித்யாயாம் ரதா: ॥' எனும்படி ஆத்மவித்யையில் வீண் ஆசை பலிக்காது. வித்யாவித்யா இரண்டையுமறிந்து, 'அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமஶ்நுதே' எனும்படியே, வர்ணாச்ரம கர்மாநுஷ்டாநத்தால் நைர்மல்யமடைந்த சித்தத்தில்தான் வித்யை ப்ரகாசிக்கும். 'இயாஜ ஸோऽபி ஸுபஹூந் யஜ்ஞாந் ஜ்ஞாநவ்யபாஶ்ரய: । ப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்டாய தர்த்தும் ம்ருத்யுமவித்யயா' எனும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ச்லோகம் யோசிக்கத்தக்கது. அத்வைத ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்குள்ளும், ஆத்மப்ரஹ்ம ஐக்ய ஜ்ஞாநமும் ஜகந்மித்யா ஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாந பர்யவஸாயியாக உண்டான அதிகாரிகள் மிகவும் சிலரே. பர்யாயத்தில் அவர்களும் விசிஷ்டாத்வைதிகளே. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆநந்த்யம் புத்திக்கெட்டமாட்டாதாகையால், அவனுடைய பூர்ண ஸத்பாவம் ஸர்வத்ர ஸமமாக இருக்கின்றபடியால், பூர்ண ப்ரஹ்மோபாஸ்தி எங்கு முண்டாகலாம். ப்ரஹ்மலாத த்ருவாதிகளுக்கு பகவான் அவர்கள் அபேக்ஷித்தபடியே ரூபங்களுடன் ஹ்ருதயகமலங்களிலும் வெளியிலும் ஸேவை ஸாதித்தான் என்கிறது சாஸ்த்ரநிச்சயம். ஒவ்வொரு உபநிஷத் வித்யையும் நிஷ்பந்நயோகிகளுக்கு அததற்குரிய ரூபவிசிஷ்ட பகவத் ப்ரத்யக்ஷத்தினால் ஸித்தியாயிற்று. இக்காலம் யோகாப்யாஸ காலமன்று. யோகாங்கங்களில் சிலவற்றை ஸரியாகவோ, வழிதப்பியோ, ஸாதித்துக்கொண்டு, ஆநுஷங்கிகமாக வரும் சில ஸித்திகளைப் பாக்கு ஜாலவித்தை காட்டுகிற முறையில் காட்டிச் சிலர் பரரை ப்ரமிக்கச் செய்வார்கள். பரமகாருணிகர்களான நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் யாவத் ஜநங்களும், "அந்தணரந்தியர் எல்லையு ணின்றவனைத்துயிரும், நொந்தவரே முதலாக,' என்கிறபடியே, உஜ்ஜீவிக்கவேண்டு மெனும் இச்சையால், தழைக்கச் செய்த ஸம்பரதாயம் தூஷணார்ஹமன்று. க்ருபையால பகதர்களுக்குக் காட்சிதந்த ஸர்வேச்வரன், க்ருபையாலேயே, மந்த சித்தர்களிடம் அவமதியையும் ஸஹித்துக்கொண்டு, '[illegible]

[illegible]' என்று தேசிகன் ஸாதித்தார். ஆதலால் [illegible] ஞன பரண்யன், '[illegible] நாரக்ஷிதஃ' என்று ஸத்துக்கள் தெளிவார்கள். [illegible] ஸித்தமான ஸம்ப்ரதாயம் நமக்குக் கிடைத்தது. ப்ரஹ்ம ஸமாஜ ஸங்கத்தில் அத்யக்ஷதையை வஹித்த வேலிங்கர் என்பவர், "The great historical faiths mankind has inherited from the past with their philosophical, cultural, and racial distinction, will not soon or in any near future give way to an artificial eclectic or synthetic system of religion and morals" என்று சொன்னார். இது ப்ரஹ்ம ஸமாஜத்தைப்பற்றி யுரைத்தது. பூர்வ மதங்கள் யாவும், ஸரியாகவோ, ப்ரமையாலோ, சில ப்ரமாணங்களை லோகாதீதமென்று நம்புகின்றன. அவற்றை முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளாமலும், தள்ளிவிடாமலும், மநுஷ்யக்ருதங்களும், பிறரால் நிரஸிக்கக்கூடிய யுக்திவாதங்களால் ஏற்பட்டவையுமான இதர ஸமயங்களுக்கும் மேலெடுத்த அபிப்ராயம் பொருந்தின்தே. அபௌருஷேயமான ப்ரமாணங்களை யாச்ரயித்து, ஸம்யக் தர்க்காநுக்ருஹீதமான நம் தர்சநமும், அதைப் போன்ற ஸமயாந்தரங்களும் அழிவதைப்பற்றி மநம் கூசாமல் புத்திமான் பேசமாட்டான். அவை போனால் மதமே நிலைக்க மாட்டாது.

'ஸகலவித்யாவாஹிநீஜந்மசைலஃ' என்றும், ஜநிவயவஸி வ்ருத்தியால் ப்ராந்தர்களுக்கு விப்ரம ஸ்தாநமென்றும், ஸர்வ குமதிகளுடையவும் மாயாரூபமான அந்தகாரத்தைப் போக்கும் பால ஸூர்ய னென்றும், ஸர்வதோமுகமான ஜ்ஞாநத்தாலும் பாஹ்ய மதங்களுடைய நிரஸந ஸாமர்த்யத்தாலும், மிகவும் ப்ரஸித்தி பெற்று, முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரமசாந்தியைத் தரவல்ல பகவத் ராமாநுஜனுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஜந்மமெடுத்தவர்க்கு அந்ய ஸங்கேதங்கள் ருசியளிப்பதேனோ? இப்படி யதீந்த்ரனை ஸ்துதித்தவர் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர் அன்றோ? '[illegible]

[illegible] நந்தீயம் தநீயஃ ॥" எனும் ச்லோகப்படி ஸர்வசாஸ்த்ர பாரங்கதரான ஸ்வாமியால் யதீந்த்ர மதத்தின் ஔத்கர்ஷ்யம் ஸ்தாபிக்கப் பட்டது.

"நீரிடத் தராவணைக் கிடத்தியென்ப ரன்றியும், ஓரிடத்தை யல்லை, யெல்லை யில்லை யென்பர்" என்று, ராமாநுஜாசாரியர் மொழிந்த பகவானுடைய ஆநந்த்யத்தையும், வ்யாபகத்தையும் தெளிவாகச் சொல்லி, அவன் ஓரிடத்தனாகவே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்கிற உண்மையை, "சேர்விடத்தை நாயினேன் தெரிந்திறைஞ்சுமாசொலே, என்று கேட்ட பக்திஸாரன் மார்க்கம் ராமாநுஜாசார்யர்க்குக் கண்படாமல் போயிற்றே.

இந்த ஸ்வாமி, அபர்யாப்தாம்ருதன் திருவடிகளில் தம்முடைய ரக்ஷாபரந்யாஸத்தை ஆசார்யமுகத்தால் செய்ததாக எண்ணுகின்றோம். தூக்கம் தாமசகடத்திலும், நோக்கம் தேசக்ஷேமத்தை உத்தேசித்துப் பலவித ஸங்கங்களிடம் உபந்யாஸத்திலுமாய்ச் சித்தத்துக்கு சாந்தியின்றிப் பகவானிடம் ஐகாந்த்யமென்னும் விசேஷஸ்திதி அதற்கு உண்டாவதற்கு அவகாச மற்றுப் போய், ஸம்ஸர்க்கங்களால் நேரிட்ட காலுஷ்யம் அவர் மநஸ்ஸைப் பாதிக்கின்றது. ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநத்தை அவர் மறந்த போதிலும், 'யேந கேநாபி ப்ரகாரேண [illegible]', என்கிற வாக்யங்களைப் பகுமாநிக்கின்ற கருணாநிதியானவன், ராமாநுஜாசார்யரை ஸ்வாபிமுகராக்கிக் கொள்வனென்று ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

தியாஸபி என்பது ஒரு மதமோ? அதில் பௌத்தர், பார்ஸிகள், கிறிஸ்தவர் யாவரும் இருக்கின்றனர். அதில் சில ஹிந்துக்கள் சேர்ந்தார்கள். பெஸண்டு துரைசாநி தான் ஹிந்துமதாநுஸாரி என்று முன் சொன்னார். இப்போது அவளுடைய ஹிந்து

மதம் மாறிப்போயிற்றே? அவளைப் பகுமானிக்கின்ற ஹிந்துக்கள் ஸ்வஸம்ப்ரதாய தூஷர்களாய்ப் பரிணமித்தார்களே! ஸ்வாராஜ்யாபேக்ஷை ஸ்வமதத்யாகமின்றி நிலைக்கக்கூடாதோ?

ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களுடைய பரிசயமுள்ளவரென்று நாம் நினைத்திருந்தும், ராமாநுஜாசார்யர், மோக்ஷம் பகவத்ப்ரஸாதத்தால் அடையத்தக்கதெனும் விச்வாஸமானது முமுக்ஷுக்களைத் தத்விஷயமாக ஸ்வப்ரயத்ந ரஹிதராயிருக்கும்படிச் செய்கின்றதெனும் தோஷத்துடன் கூடியிருக்கின்றதெனச் சொன்னாராம். ‘[illegible]’ எனும் வசநத்தையும், ‘[illegible]’ எனும் வசநத்தையும், குருமுகமாகக் கேட்டும் மறந்து, மித்யாவாதங்களை அவர் ஏன் ஆச்ரயித்தாரோ? பகவத்க்ருபையின் மாஹாத்ம்யத்தைக் குறித்து நாம் அநுஷ்டிக்கும் உபாயம் ஸ்வல்பமென்று நம்முடைய ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம். ‘[illegible]’ என்று, ச்ருத்யநுஸாரியாக ஏற்பட்ட ப்ரஹ்மஸூத்ர ந்யாயத்தையும் ராமாநுஜாசார்யர் புத்தி அதிக்ரமித்த விஷயம் சோகிக்கத்தக்கதே. ‘[illegible]’ என்கிறபடி, புருஷப்ரயத்நத்தை ச்ருதி மறுக்கவில்லை. இன்னும் ஸ்வரூபத்தில், ‘[illegible]’ என்கிறபடியே, ஜீவன் சுத்தனாயிருந்தபோதிலும், அநாதி [illegible]வாஹத்துடன் கூடிய ஸம்ஸார சக்ரத்தில் உழல்கின்ற இவன் கதிமதியாகப் போந்தவன் என்பது ஸர்வ வைதிகஸம்ப்ரதாயங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. தியாஸபி இந்தத் தத்வங்களை விரோதித்ததாகில், வேதபாஹ்யமாயும், மூலப்ரமாணமற்றும், யுக்தி சூந்யமாயும் உண்டான அதனுடைய மார்க்கத்தை அத்யந்தம் அநாதரிக்க வேண்டும். நம்

முடைய ஸம்ப்ரதாயம், அஹங்கார மமகாரங்களை வெறுக்கவில்லையென்று ராமாநுஜாசார்யர் சொன்னாராம். தியாஸபிதான் அதை வெறுக்கச் சொன்னதாம். ராமாநுஜாசார்யர் மநத்தில் ப்ரமை குடிகொண்டது. ஆதலால் மித்யாவாதங்களை அது ஏற்பட்டுக்கொள்கின்றது. எந்த ஸமயத்தில்தான் அந்த ஸமய தத்வாநுஸாரிகளாய் யாவத் ஜநங்களும் இருந்தார்கள்? கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்து சொன்னபடி நடக்கின்றாரில்லை. தோஷம் அவர்களுடையது; கிறிஸ்தவ மதத்தினுடையதன்று. அஹங்கார மமகாரங்களைத் தியாஸபி ஜநங்கள் யாவரும் துறந்தாரென்பது பரிஹஸிக்கத்தக்க விஷயம். லோகமெங்கும், அஹங்கார மமகாரத்யாகமாவது, ஸத்யவசநமாவது, தர்மாசரணமாவது அஹிம்ஸையாவது என்றும் அநுஷ்டாநத்துக்கு வரமாட்டா. அநுஷ்டிக்கும் அதிகாரிகள் என்றும் யாவத்ஸமயங்களிலும் சிலராகத்தான் இருப்பார்கள். கர்மத்தை வேதாந்தமதம் அநாதியென்றது. தியாஸபி அதற்கு உத்பத்திகாலத்தைச் சொல்லுமாம். ப்ராணிகளுடைய கர்மமின்றி ப்ரபஞ்சமில்லை. ‘[illegible]’ எனும் உண்மையைத் தியாஸபி அறியாமற் போனதாகில், அதை சோகிக்கவும் வேண்டுமோ? வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தில் இவ்வண்ணமெல்லாம் காலக்ஷேபாதிகளைச் செய்த இவர்க்குத் தோஷபுத்தி யுண்டானதை யோசித்தால், ‘[illegible]’ எனும் வாக்யம் ஸ்மரிக்கவேண்டியதாகின்றது.

1916-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாஸத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸதஸ்ஸின் சாயா படம் (Group Photo) விலைக்கு அகப்படும். காபி ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2. படத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்சிக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாகுரவே நம:

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் ஸ்தோத்ரங்கள்.

(தொடர்ச்சி.)

இனி பௌருஷேயமான ஸ்தோத்ரங்களை விமர்ஶிப்போம்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், 'ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தஶரதாத்மஜம்' என்கிற அபிஸந்தியையே ராமன் ப்ராயேண கொண்டிருந்ததனால் அவனைப் பரதேவதையாய் நிர்த்தேசித்து ஸ்துதி செய்த ப்ரகரணங்களில்லை. மஹர்ஷியான அகஸ்த்யரும், 'ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தர்மசாரீ மஹாரத: | பூஜநீயஶ்ச மாந்யஶ்ச பவாந் ப்ராப்த: ப்ரியாதிதி: ||' என்று மாத்ரம் சொன்னாரே யல்லது இவர் பரத்வத்தை ஆவிஷ்காரணம் செய்யவில்லை. ராமனுடைய ப்ரபாவத்தை அறிந்த மாரீசனும், 'ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:' என்றும், 'அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா' என்றுமாத்ரம் ஸூசிப்பித்தான். ஸூக்ஷ்ம புத்தியான தாரையும், 'த்வமப்ரமேயஶ்ச துராஸதஶ்ச ஜிதேந்த்ரிய ஶ்சோத்தமதார்மிகஶ்ச' என்று சொல்லி, 'மநுஷ்யதேஹாப்யுதயம் விஹாய திவ்யேந தேஹாப்யுதயேந யுக்தம்' என்றே பரத்வத்தை ஸூசிப்பித்தாள். ஆனால் யுத்த காண்டத்தில் 120-வது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமன் ப்ரஹ்மாவினால் ஸ்துதிக்கப்படும்போது, 'கதம் தேவகணஶ்ரேஷ்ட ஆத்மாநம் நாவபுத்யஸே |' என்றும் 'த்ரயாணாம் த்வம் ஹி லோகாநாம் ஆதிகர்தா ஸ்வயம் ப்ரபு:' என்றும் ஸ்துதித்து, 'பவாந்நாராயணோ தேவ ஶ்ரீ

மாம்ஶ்சக்ராயுதோ விபு:' என்று தொடங்கி, 'அஹம் தே ஹ்ருதயம் ராம ஜிஹ்வா தேவீ ஸரஸ்வதீ |' என்றும் 'ஸீதா லக்ஷ்மீர்பவாந் விஷ்ணு: தேவ: க்ருஷ்ண: ப்ரஜாபதி:' என்றும் 'யே த்வாம் தேவம் த்ருவம் பக்தா: புராணம் புருஷோத்தமம்' | 'ப்ராப்நுவந்தி ஸதா காமாநிஹ லோகே பரத்ர ச' என்றும் சொல்லி, 'இதமார்ஷம் ஸ்தவம் நித்யம் இதிஹாஸம் புராதநம் | யே நரா: கீர்தயிஷ்யந்தி நாஸ்தி தேஷாம் பராபவ: ||' என்றும் பலஶ்ருதியுடன் முடிக்கிறார். இந்த ஸ்தவம் ப்ராசீநமான கோஶங்களிலிருந்தபோதிலும், இது ஆதிகாவ்யத்தின் ரீதிக்கும் இதர ஸந்தர்ப்பங்களுக்கும் அநநுகுணமாய்த் தோற்றுகிறது. இப்படி பலஶ்ருதி ஸஹிதமான ஸ்தோத்ரம் வேறொன்றும் ராமாயணத்தில் இல்லாமையால் இது ப்ரக்ஷிப்தமோ என்கிற ஶங்கையும் விஶேஷமாய் உதிக்கிறது. பிந்தின ஸர்க்கத்தில், இந்த்ரனிடத்தில் ஸ்ரீராமன் க்ருதாஞ்ஜலியாய் வரப்ரார்த்தநம் செய்து ஸர்வவாநரோஜ்ஜீவநத்தை வரமாகப்பெற்றதும் முந்தி சொன்ன பரத்வத்துக்கு விருத்தமாகையால் ஸ்தோத்ர ஸர்க்கம் ப்ரக்ஷிப்தமென்றே சொல்லவேணும். ஆனால் உத்தரகாண்டம் கடைசியில் பிதாமகனால் அனுப்பப்பட்ட காலனுடைய வாக்யத்தில் ஸ்ரீராமனுடைய பரத்வம் வ்யக்தமாய் ரஹஸ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'ஸம்க்ஷிப்ய ஹி புரா லோகாந் மாயயா ஸ்வயமேவ ஹி | மஹார்ணவே ஶயாநோ(அ)ப்ஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந:' என்றும் 'ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம மயி நித்யம் நிவேஶிதம்' என்றும் 'ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந்' என்றும் 'ராவணஸ்ய வதாகாங்க்ஷீ மாநுஷேஷு மநோ ததா:' என்றும் ப்ருஹ்மாவின் வாக்யங்கள் ஸ்ரீராமன் ஸாக்ஷாத் நாராயணவதாரம் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன.

ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தில் ஆரண்யபர்வத்தில் 204-ம் அத்யாயத்தில் உதங்கரால் செய்யப்பட்ட பகவத் ஸ்துதி பரத்வத்தையும்

ப்ராப்யதைக்கு அநுகுணமான ப்ரகாரங்களையும் விசதமாய்ப் பேசுகிறது :—

'ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி [illegible] வக்ஷ்யமாண [illegible]' என்கிற ச்ருதி ப்ரக்ரியையை அவலம்பித்து, 'சிரஸ்தே ககநம் தேவ நேத்ரே சசிதிவாகரௌ । பாதௌ [illegible] ஸர்வம் [illegible] ஜநார்தந: ' என்று விச்வரூபத்தை வர்ணித்து, 'யஸ்ய [illegible] ஜடரம் [illegible] ஸ்வயம் । ஸ்வயா [illegible] ஸர்வ [illegible] ஸர்வதோ [illegible] ॥' என்று முடித்திருக்கிறது. இந்த ஸ்துதியில் தத்வஹித புருஷார்த்தங்கள் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டன. இங்கு உதங்கர் பகவானால் வரம் வேண்டும்படி ஏவப்பட்டும் 'பர்யாப்தோ தேவ தேவேசோ யதஹம் த்ருஷ்டவாந் ஹரிம்' என்று சொல்லி ப்ரார்த்தநீயம் ஒன்றும் தனக்கு இல்லை என்று வரம் கேட்கவில்லை.

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் முதலான புராணங்களில் பகவத் ஸ்துதிகள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. இந்த்ரனால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீ ஸ்துதி ப்ரஸித்தம். அதில்,

"ஸம்ஸித்தி: ஸ்வதா ஸ்வாஹா ஸுதா த்வம் லோகபாவநீ । யஜ்ஞவித்யா மஹாவித்யா குஹ்யவித்யா ச சோபநே । ஆத்மவித்யா ச தேவி த்வம் விமுக்திபலதாயிநீ ॥' என்று ஸர்வஸித்தி ஹேதுவான லக்ஷ்மியை ஸ்துதித்து, 'ஸ்ரீ [illegible] வக்ஷஸ்ய ஸ்தவம் । [illegible] ॥' என்று பல நிர்த்தேசமும் புஷ்கலமாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேல் அந்த அவஸரங்களில் ப்ரஹ்லாதாதிகளால் செய்யப்பட்ட ஸ்துதிகள் காணப்படுகின்றன. இவைகளிலெல்லாம் பரத்வ ஸௌலப்யாதி குணங்கள் வ்யக்தமாய் ப்ரகாசிக்கின்றன. ஆனபடியால் ஆதுநிக ஸ்துதிகள்போல் ஆத்மநிந்தை

யும் நைச்யாநுஸந்தாநமும் அவ்வளவு இல்லை. ப்ரஹ்லாத ஸ்துதியில் சில வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கிறோம்.

"நமோ ப்ரஹ்மண்யதேவாய கோப்ராஹ்மண ஹிதாய ச । ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோ நம: ॥ ஓம் நமோ விஷ்ணவே தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை புந: புந: । யத்ர ஸர்வம் யத: ஸர்வம் ய: ஸர்வம் ஸர்வஸம்ச்ரய: ॥ ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமவஸ்தித: । மத்த: ஸர்வமஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதநே ॥ அஹமேவாக்ஷயோ நித்ய: பரமாத்மாத்மஸம்ச்ரய: । ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞோஹமேவாக்ரே ததாந்தே ச பர: புமாந் " ॥

இங்கே அஸுரர்களால் செய்யப்பட்ட ஹிம்ஸைகளை மறக்க, ப்ரஹ்லாதன் தன்னைப் பகவானாக பாவித்ததால் ஸோஹம்பாவனை சொல்லப்பட்டது. இதை 'விஸஸ்மார ததாத்மாநம் நாந்யத்கிஞ்சிதஜாநத । அஹமேவாவ்யயோநந்த: பரமாத்மேத்யசிந்தயத்' என்று ருஷி சொன்னர். இப்படி பல ஸ்தோத்ரங்கள் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் உள்ளன.

பௌருஷமான ஸ்தோத்ரங்களுக்கு ஸ்ரீ பாகவதம் ப்ரஸித்தம். இதில் ஸ்தோத்ரங்களில்லாத ஸ்கந்தங்களில்லை. விசேஷமாய் தசமத்தில் ப்ருஹ்மாதிக்ருதமான பஹு ஸ்தோத்ரங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகள் விசேஷமாய் சாந்தஸ ப்ரக்ரியையையும் கடிநமான ரீதியையும் அப்ரஸித்தமான பதப்ரயோகங்களையும் அவலம்பித்திருப்பதால், சில ஸ்தோத்ரங்கள் தவிர மற்றவைகள் துரூஹங்களாயிருக்கின்றன. லக்ஷிதமான ஸ்துதிகளுக்கு நிதர்சநமாய் இரண்டொரு வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கிறோம்.

'நதாஸ்ம தே நாத ஸதாங்க்ரிபங்கஜம் விரிஞ்சவைரிஞ்ச்யஸுரேந்த்ரவந்திதம் ॥ பராயணம் க்ஷேமமிஹேச்சதாம் பரம் ந யத்ர கால: ப்ரபவேத்பர: ப்ரபு: ॥'

இது முதல் ஸ்கந்தத்தில் இருக்கிறது. இரண்டாவது ஸ்கந்தத்தில் ஸ்ரீஶுகருடைய வாக்யங்கள் மிகவும் பக்தி ப்ரதங்கள்.

அர்த்தம் கூடுஹமான ஸ்துதிகளுக்கு "ஸத்யவ்ரதம் ஸத்யபரம் த்ரிஸத்யம் ஸத்யஸ்ய யோநிம் நிஹிதஞ்ச ஸத்யே। ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ருதஸத்யநேத்ரம் ஸத்யாத்மகம் த்வாம் ஶரணம் ப்ரபந்நா:' என்று ஆரம்பிக்கிற ப்ருஹ்மஸ்துதியே நிதர்ஶநம். பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயவிசாரம் செய்யும் மேல் ப்ருஹ்மஸ்துதியின் பத்யமும் அர்த்தகாடிந்யத்துக்கு நிதர்ஶநம் 'ஜ்ஞாநே ப்ரயாஸமுதபாஸ்ய நமந்த ஏவ ஜீவந்தி ஸந்முகரிதாம் பவதீயவார்த்தாம் ॥ ஸ்தாநே ஸ்திதா: ஶ்ருதிகதாம் தநுவாங்மநோபி: யே ப்ராயஶோऽஜித ஜிதோऽப்யஸி தைஸ்த்ரிலோக்யாம் ॥"

இங்கு ஶரணாகதி ப்ராதாந்யத்தைச் சொல்லவந்த மஹர்ஷி இஷ்டப்பட்டால் அந்த அர்த்தத்தை இதைக் காட்டிலும் ஸுலபமான பதங்களால் சொல்லியிருக்கக்கூடும். ஆகிலும் மஹர்ஷிகள் அபர்யநுயோஜ்யர்களாகையால் நாம் இருப்பதற்கு அர்த்தம் செய்வதே உசிதம்.

கவிஸார்வபௌமனென்று ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனாலும் கொண்டாடப்பட்ட காளிதாஸன் ஆதுநிக ஸ்தோத்ரக்களிலும் முதலாகிறான். ரகுவம்ஶம் 10-வது ஸர்க்கத்தில் பகவானை வர்ணிக்கும்போது:

'போகிபோகாஸநாஸீநம்', 'ஶ்ரிய: பத்மநிஷண்ணாயா:'
'அங்கே நிக்ஷிப்தசரணம்', 'ப்ரபாநுலிப்த ஶ்ரீவத்ஸம்'
'பிப்ராணம் ப்ருஹதோரஸா' என்கிற வசநங்கள் பகவானுடைய தேவீபூஷாதிகளை யதாஶாஸ்த்ரம் வர்ணிக்கின்றன.

'ஹேதிபிஶ்சேதநாவத்பி: உதீரித ஜயஸ்வநம்' என்கிற வாக்யத்தால், 'ஶரா நாநாவிதாஶ்சாபி தநுராயதவிக்ரஹம்।' 'அந்வயாயாநிதேஷ்வத்வே யயு: பார்ஷதவிக்ரஹா:' என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லியபடி, அஸ்த்ரபூஷணங்கள் ஸசேதநங்களாய் நித்யஸூரி ரூபங்களென்று மஹா கவிசொன்னான்.

'ஶேஷ்டேஷு விஶேஷயேத கோऽபீஶ்வரஸ்ய பக்ஷபாதா।
உபஸ்திதம் ப்ராக்ஜந்மநா விநீதேந மஹாத்மநா' என்பதை 'ஜ்ஞாநஸ்வபாவாஹத தீக்ஷ்ணதம்ஸ்த்ரேண யக்ஷ்வதாநம் வ்ருஜநம் த்ருதீயே: । உபஸ்திதம் தேந ப்ரஶாந்தமாத்மநா க்ருஷ்ணம் வ்ருஷேந்த்ரம் கிணாங்கஶோபிநா' ॥

என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அநுவதித்து விஶேஷித்தார் போலும். ஸாக்ஷாத் ஸ்துதி வாக்யங்களில்,

'ஹ்ருதயஸ்தோऽநாஸநம் அகாரம் குணஸம்ஸ்திதம் । தயா தேநவஸ்ருஷ்டம் ப்ராணஜீவம்விது:॥' 'அஹ்யாஸ நிமஜ்ஜதீதே நஸாஹ்ருதயாஶ்ரயம் । ஜ்யோதிர்மயம் விசிந்வந்தி யோகிநஸ்த்வாம் விமுக்தயே ॥' 'பஹுதாப்யபிமதை: பதிபிர்ணா: ஸம்யாநஸ்யஸிதேஹதவ: । க்வயேவ நிபதந்த்யோகா ஜாஹ்நவீயா இவார்ணவே ।' 'க்வயாவேஶிதசித்தாநாம் த்வத்ஸமர்பிதகர்மணாம் । கதிஸ்த்வம் வீதராகாணாம் அபூயஸ்ஸந்நிவ்ருத்தயே ॥' 'அவிஜ்ஞாதம் யதர்த்தோऽஸ்தி ஸ்ரவஸம் ஹ்ருதயே தவ: । ஶ்ரேண தபஶக்த்யாவாந மோக்ஷணாநா ஸ்வயத்நயா' 'அநவாப்தமவாப்தவ்யம் ந தேகிஞ்சந வித்யதே । லோகாநுக்ரஹ ஏவைகோ ஹேதுஸ்தே ஜந்மகர்மணோ: ॥'

என்கிற ஶ்லோக ரத்நங்கள், ஸம்ப்ரதிபந்நமான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி புராண வசநங்களை பஹுவாய் ஸ்மரிப்பித்து, கவிஸார்வபௌமனுடைய தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களில் விஶததமமான ஜ்ஞாநத்தையும் தெரிவிக்கின்றன.

இனி ஆசார்ய க்ருதங்களான பகவத் ஸ்துதிகளைப்பற்றி ஸங்க்ரஹமாய்ச் சில அம்சங்களை விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளுகிறேன். இவைகளில் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ர ரத்நமே யதார்த்த நாமாவாய் ப்ரதாநமாயுள்ளது. இதில் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்கள் க்ரமேண ப்ரத்யேகம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் சாரீரக க்ரமத்தையும் அநுஸரித்து ஸமந்வயம், அவிரோதம்,

ஸாதநம், பலம், இந்த அம்சங்களை ப்ரத்யேகம் பஹு ஶ்லோகங்களால் ஆசார்யர் விவரித்திருக்கிறார். ஶப்த ஸௌஷ்டவமும் அர்த்த ஸ்வாரஸ்யமும் மற்ற காவ்ய குணங்களும் பரிபூர்ணமான இந்த ஸ்துதியில் ஆசார்யர் தன் மநஸ்ஸின் உருக்கத்தையும் பகவத் ப்ராப்தியில் த்வரையையும் காமபோகங்களில் நிர்வேதத்தையும் யதாநுபூதமாய் ஹார்த்தமாய்ப் பாக்கப் பேசி இருப்பதால், நம் எல்லோருக்கும் இந்த ஸ்தோத்ரம் நித்யாநுஸந்தேயமாயும் பக்தி ப்ரதமாயுமிருக்கிறது.

1. இதில் "நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநாந்யமூநி" என்பது முதல் சில ஶ்லோகங்களால் ஸர்வோபநிஷத் ப்ரதிபாத்யமான பரத்வத்தை ஸ்தாபித்து, ஶர்வ பிதாமஹாதிகளுக்கும் ஸமயங்களில் ரக்ஷிதா வாகையால் பாரம்யம் வேறு இடத்தில் சொல்ல முடியாதென்பதை விவரித்தார்.

2. 'ஸ்வாமீ ஸ்வஶேஷம் ஸ்வவஶம்...' என்று தொடங்கி இரண்டு ஶ்லோகங்களினால் பகவத் ப்ராப்திக்கு அதிஸாத்விக ப்ரக்ருதிகளே அதிகாரிகள் என்று நிரூபித்தார்.

3. 'யஸ்ஸம்ஸ்கார ஶோதஸம்ஶய...' முதலான சில ஶ்லோகங்களால் உபயவிபூதி விஶிஷ்டத்வம், ஸர்வ குணாகரத்வம் அநவதிகாஶயாநந்தத்வம் முதலான ப்ராப்யதைக்கு அர்ஹமான குணபௌஷ்கல்யம் சொல்லப்பட்டது.

4. 'நயம்ஶ்வு நிஷேவஹி' என்கிற ஶ்லோகத்தினால் பூர்ணமான மோக்ஷார்த்த ப்ராப்தி அநுஷ்டிக்கப்பட்டது.

5. இப்படி தத்வமும் ஹிதமும் சொல்லப்பட்ட பிறகு, ஹிதமென்கிற உபாயத்துக்கு அங்கமான ஆகிஞ்சந்யாதிகள் மேல் ஶ்லோகங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இது 'நதர்மநிஷ்டோ' முதலான சில ஶ்லோகங்களின் விஷயம். இவைகளில் 'தவாங்க்ரி ஸந்நிதி' என்கிறது தனக்கு அநந்யாதாரத்வத்தையும் 'ஶரணம் ப்ரபத்யே' என்பது உபாயத்தின் ஸுகரத்வத்தையும் ஸமர்த்திக்கிறது.

6. மேல் 'விராஜஸவிக்ரஹ' முதலான ஶ்லோகங்கள் ப்ரார்த்தநீயமான ஸர்வாவஸ்தோசித கைங்கர்யத்தை விவரிக்கிறது; அர்த்தாத், பல பாதத்தின் அர்த்தத்தையும் ஸூசிப்பிக்கிறது. இந்த ப்ரகரணம் 'க்ஷணோऽபி தே கிங்கர: ப்ரஹ்ருஷ்டயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவித:' என்கிற ஶ்லோகத்துடன் முடிகிறது.

7. மேல் 'அமர்யாத:' முதலான ஶ்லோகங்களில் ஸ்வநிந்தையும் புநருக்தியும் காணப்பட்டாலும் அவைகளால், 'ஸ்வநிந்தா வ்யாஜேந ஸ்வவிஷய ஸம்ரக்ஷாயை ஸ்வஸ்ய ஸ்வபாதிஶாயிகம் ஸ்வஸ்யகாரம் ஸுதியஸ் ஶரணாகதஸ்ய ப்ரபத்த்ய மாணவிஶேஷேண ப்ராகடிய ஸம்ஸ்வஸிதஸ்ய தீதிப்ராமக்ருதேவ ஸுகுணாநிவ ஸந்யாயேந ஶ்லிஷ்யகார' என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸமர்த்தித்திருக்கிறபடி, இந்த அம்சங்கள் ப்ருக்ருதோபயோகியாகையால் தோஷாவஹமில்லை. ஸ்ரீ ஆளவந்தார் விஷயத்தில் இந்த ஸ்வநிந்தாதிகள் நம்முடைய புத்தியில் அந்வயமில்லாவிட்டாலும் அவர் புத்தியால் ஸம்பாவிதாபசார மூலமாயுள்ள தோஷங்களை யுத்தேசித்துச் சொல்லப்பட்டபடியால் அஹ்ருதயமன்று. ஸாதாரம் நம்மைப் போன்றவர்கள் அநுஸந்தாநமும் ஸ்தோத்ரப்ரயோஜநமாகையால் இந்த விஷயத்தில் ஸர்வ நிந்தோக்திகளும் புநருக்திகளும் பொருந்தினவைதான். ஆகவே இந்த ஸ்துதி பரம புருஷார்த்தத்தில் த்வரையால் உபாயாநுஷ்டாநம் செய்யப்போகிறவர்களுக்கும் செய்தவர்களுக்கும் விசேஷார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்துக் கொடுக்கிறது. இந்த ஸ்துதி த்வயத்தின் இரண்டு கண்டங்களின் அர்த்தங்களையும் விவரிக்கிற ப்ரகாரத்தை ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் கண்டுகொள்ள வேண்டியது.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஆளவந்தாரைப்போல் பத்யமயமான ஸ்தோத்ரம் அநுக்ரஹிக்கவில்லை. ஆகிலும் அவருடைய கத்யத்ரயம் ரஹஸ்யார்த்த ஶோதகமான பகவத் ஸ்தோத்ரங்களே. இதில் ப்ருஹத் கத்யமென்கிற ஶரணாகதி கத்யம் ஒன்றும் மித கத்யங்களாகிற ஸ்ரீரங்க கத்யம் வைகுண்ட கத்யங்களும் சேர்ந்தன. இதில் ஶரணாகதி கத்யம் பகவானுக்கும் பாஷ்யகாரருக்கும் உக்தி ப்ரத்யுக்தி ரூபம்; ஸ்வாநுஷ்டாந ரூபமாயுமுள்ளது. முதல் மிதகத்யம் ஸங்க்ரஹமாய் ஸ்வாநுஷ்டாநரூபம். வைகுண்டகத்யம், ஶிஷ்யாநு

க்கு உபதேச ரூபமாய் ஸங்க்ரஹமாயுள்ளது. இந்த கத்யங்களை இங்கு விசேஷித்துச் சொல்வது யுக்தமாகா தாகையால் இத்துடன் நிறுத்தி விட்டேன்.

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவங்களும் ஸ்ரீ பட்டருடைய ரங்கராஜ ஸ்துதியும் ஸ்ரீகுணரத்ந கோசமும் மஹநீயங்களான ஸ்தோத்ரங்களே. ஆனால் அவைகளில் ப்ராயேண கவித்வ ஸாமர்த்யமும் வித்வத்வமும் உல்லேக ஸக்தியும் விசேஷமாய்க் காணப்படுகின்றன. மாதுர்யத்தை ஸதா அநுவர்த்திக்க வில்லை. ஆகிலும் அதிமாநுஷ ஸ்தவம் மிகவும் ஶ்லாக்யமே. ஆஶ்சர்ய பங்கியாய் பரத்வத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் வர்ணிக்கிற சாதுர்யம் எல்லோருக்கும் ஹ்ருதயங்கமமாயிருக்கிறது.

'[illegible] ।'

இந்த ஶ்லோகங்களில் ஸ்வாதுதமத்வத்தைக் கூரத்தாழ்வானைப்போல் மஹாகவியாயும் பரம பகவத் பக்தராயு மிருப்பவரே அறிய அர்ஹர்கள். இந்த சேஷ்டிதங்களை அநுபவித்த கூரத்தாழ்வான் தர்மாதர்ம லக்ஷணத்திலேயே ஸந்தித்தராய் கடைசியாய் நிர்த்தாரணம் செய்த ஶ்லோகமும் அழகுதான்.

'[illegible] ॥'

இனி, பட்டர் வாக்யாகாரத்தில் ஒருதிவலைகூட நமக்குத் தெவிட்டுமாகையால் இரண்டொரு ஶ்லோகத்தை மாத்ரம் உதாஹரிக்கிறேன்.

'[illegible] ॥'

பட்டருடைய வாஞ்சிதமும், [illegible] [illegible] அல்ல. ஒரு மித போக்தா வானவன் ஒருபெரிய ததீயாராதநத்துக்குப் போய் அஜ்ஞதையால் பூர்வம் கிடைத்த அந்த வ்யஞ்ஜநாதிகளால் தன் உதரத்தைப் பூர்ணம் செய்துவிட்டுப் பிந்தி பரிவேஷணம் செய்யப்பட்ட ஸ்வாதுதமங்களான பக்ஷ்ய வகைகளை அநுபவிக்க அஸமர்த்தனாய் ஏமாறுவதுபோல, பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்துதிகளில் விசேஷகாலம் போக்கின அடியேன், ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகனுடைய ஸ்தோத்ர ரத்நங்களை விமர்ஶம் செய்து அவைகளின் ரஸங்களை விவரிக்க சக்தியும் அவகாசமும் இல்லாதவனா யிருக்கிறேன். இந்த ஆசார்யன் நம்மைவிட்டு சுமார் 545 வருஷங்களாகியும் அவரிடத்தில் நமக்கிருக்கும் பக்தியும் அவர் க்ரந்தங்களில் நமக்கிருக்கும் ஆதரமும் அந்த க்ரந்தங்கள் பஹுவா யிருந்தும் ப்ராயேண அவைகள் லுப்தமாகாமல் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வருவதும் அவைகளில் அநேகம் பாட ப்ரவசநார்ஹமா யிருப்பதும் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா

தேசிகனுடைய வைபவத்துக்கு பர்யாப்தமான நிதர்சநங்கள். இந்த அவஸரத்தில் அவர் ஸ்தோத்ர ஜாலத்தில் சில மாத்ரம் நமக்கு விஷயமானதால் அவருடைய பரமோபகாரகமான ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களையும் வ்யாக்யாநங்களையும் காவ்யங்களையும் இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்க அவஸரமில்லை. அவர் தாமே,

'[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥'

என்று ஸாதித்திருக்கிறபடி, மற்றை ஆசார்யர்கள் எல்லாரையும் ஒரு பக்கத்திலும் ஸ்ரீ தேசிகனை ஒருபக்கத்திலும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தாலும் ஜ்ஞாந வைராக்ய வைபவத்திலும் உபகாரகத்வத்திலும் இவரே நமக்கு அதிக மென்று நாம் நினைப்பது சரிதான்.

'[illegible]
[illegible]'

என்று சொல்லியிருப்பதை இவர் ஸ்தோத்ரங்களிலேயே உதாஹரிக்கலாம். சில ஸ்தோத்ரங்கள், கேவலம் மதுரமான பதஸந்தர்ப்பத்துடன் ஆற்றலாத கரங்கள். இதற்கு கோபாலவிம்ஶதி, பூஸ்துதி, கோதாஸ்துதி நிதர்ஶநங்கள். சில ஸ்தோத்ரங்கள், '[illegible]' என்று தாமே ஸாதித்தபடி ஓஜ: ப்ரதாநமாய் அர்த்தகாம்பீர்யத்தையும் ஆஶ்ரயித்தவைகள். இதற்குக் கருட பஞ்சாஶத், ரகுவீரகத்யம், தயாஶதகம், நிதர்ஶநங்கள். சில ஸ்தோத்ரங்கள், மாதுர்யத்தை விடாமலே, கல்பநாவைசித்ரியையோ, ஸம்ப்ரதாயார்த்த கும்பநத்தையோ அபாய நிவர்த்தநத்தையோ அவலம்பித்து உண்டானவை. இதற்கு ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம், ஶரணாகதி தீபிகை, அச்யுத ஶதகம், அபீதிஸ்தவம் இவைகள் நிதர்சநங்கள். சில ஸ்தோத்ரங்கள், நிதா

பக்தி ப்ரேரிதமாய் ஸதாநுஸந்தாநத்துக்கு போக்யமாய் மநஸ்
ஸுக்கு உருக்கத்தையும் வைராக்யத்தையும் கொடுக்கக்கூடியவை.
இதற்கு தேவநாயக பஞ்சாஶத், வரதராஜ பஞ்சாஶத், பரமபத
ஸோபாநம், தேஹளீஶ ஸ்துதி முதலியவை நிதர்சனம். சில
ஸ்தோத்ரம், ப்ரௌடிமைக்கும் மாதுர்யத்துக்கும் வைதக்த்யத்துக்
கும் ஒரே ஸமயத்தில் நிதர்ஶநமாய் ஶ்லாகநீயமானவை. இதற்கு
தஶாவதார ஸ்தோத்ரம்பகவத் த்யாந ஸோபாநம் ஸ்ரீ ஸ்துதி இவை
கள் நிதர்ஶநங்கள். இப்படி ஸ்ரீ ஆசார்யன் ஸ்தோத்ரங்களில் குணபேத
ம் கல்பிப்பதும் நம்முடைய மிதப்ரஜ்ஞதைக்கு நிதர்ஶநமே ஒழிய
அவைகளின் ஒவ்வொன்றில்கூடியிருக்கும் விசேஷங்களைக் கவனித்
தால் எல்லா ஸ்தோத்ரங்களும் ஒவ்வொரு ஶ்லோகங்களில் எல்லா
குணங்களுக்கும் ஆஸ்பதமா யிருப்பதாயே நமக்குத் தோன்றும்.
ப்ராயேண ஸ்ரீ தேசிகன், ஸ்தோத்ரங்களில் ஆளவந்தார் ஸ்தோத்
ரத்தின் க்ரமத்தையே அவலம்பித்து தத்வஹித புருஷார்த்தங்க
ளையும் விஶேஷமாய் அநுஸந்தாக்களுக்கு ஸம்பாவிதமான அப
ராத பரம்பரைகளையும் அதனால் உண்டான நிர்வெதாதிகளையும் உப
பாதித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ ஸ்துதியில் முதல் அநேக ஶ்லோகங்களினால்
பாரத்வமும் அவதார வைபவமும் ஸௌலப்யமும் சொல்லப்பட்டிரு
க்கிறது. '[illegible]' '[illegible]' '[illegible]'
இந்த ஶ்லோகங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். மேல் '[illegible]',
'[illegible]', '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]
[illegible]' என்கிற ஶ்லோகங்கள் சதுர்வித அதிகாரிகளுக்கும்
ப்ராப்யதையை விவரிப்பதினால் உபாயப்ரதர்ஶகங்கள். இவைக
ளில் முக்யமாக ப்ரபத்தி உபாயத்தையும் அதன் அங்கங்களையும்,
'[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும்
'[illegible]' என்றும் ஸூசித்திருக்கிறது. உத்
தாரவஸ்தையை '[illegible]' என்பதில் விவரித்திருக்கி

றது. 'कल्याणानामविकलनिधिः' என்பதால் எல்லா அர்த்தங்களையும் ஸமுச்சித்து '[illegible]' என்பதினுல் பரம புருஷார்த்த ப்ராப்தியையும் ஸூசித்திருக்கிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் ஸ்ரீயின் பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் வேதப்ரதிபாத்யத்வமும், 'विष्णोः श्रीरनपायिनी' என்கிறபடி பகவானுடன் சேர்ந்த ஏகஶேஷித்வமும் '[illegible]' என்பதினுல் ஸர்வகாம ப்ரதத்வமும் லக்ஷ்மிக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த பங்க்தியே பகவத்ஸ்துதிகளில் அநுவர்த்தித்திருக்கிறது. வரதராஜ பஞ்சாஶத்தின் 50-ஶ்லோகங்களில் உபோத்காதமான ஆறு ஶ்லோகத்துக்குப்பிறகு அநேக ஶ்லோகங்களால் பரத்வமும் அவதாரவைபவமும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]" மேல் உபாய ப்ரகாரத்தைச் சொல்லும்போது '[illegible] ... [illegible] ....' என்பதினுல் ஶரணாகதி சொல்லப்பட்டது. '[illegible]' என்பதனுல் ஆகிஞ்சந்யாதிகள் ஸூசிக்கப்பட்டன. '[illegible]', என்பதால் த்வரை சொல்லப்பட்டது. '[illegible]' '[illegible]' இவைகளினுல் '[illegible]' என்கிற பக்த்யதிகாரியின் அதிசயத்தை ப்ரபந்நன் விஷயத்திலும் அந்வயிக்க இச்சையுள்ளவராய், '[illegible]' என்புதை ஸ்வீகரிக்கிறார். இப்படி அநவரத பகவத் த்யாநத்திலே போக்யதையை அடைந்த ஆசார்யன், முழுவதும் நிவ்ருத்தி தர்மத்தையே அவலம்பித்து மௌநியாயாகாமல் லோகோபகாரத்தை நாடி க்ரந்த நிர்மாணத்தையும் ப்ரவசநத்தையும் ஆதரித்ததும் நம்முடைய பாக்கியம்தான். "அத்

தைத்தின்று அங்கே கிடக்கும்" என்றிருந்த ஆழ்வாரும் பகவந்நியமநத்தினுல் லோகோபகாரகமாய் மாதா நிர்மாணம் செய்தது போல இந்த ஆசார்யரும் பகவந்நியமநத்தால் ஆசார்யகம் செய்து நம்மை க்ரந்தங்களால் ரக்ஷிக்காவிட்டால் ராஜஸ தாமஸாக்ராந்தமான இந்தக் காலத்தில் நமக்கு உத்தாரணம் இல்லாமலேபோய் விடும். இப்படி மஹோபகாரம்செய்த ஆசார்யனுக்கு நாமென்ன ப்ரத்யுபகாரம் செய்யப்போகிறோம். "ஏற்றிமனத்தெழில் .... பெற்றவர்க்கே" என்று தாமே அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]"

ஆகவே, விசேஷமாய் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை பஹுமுகமாய் உபபாதிக்கப்போகிற ஜ்ஞாதாக்களினுடைய உபந்யாஸங்களுக்கு முந்தி அடியேன் ஏதோ சிலவிஷயம் சொல்லவந்தது, '[illegible]' என்கிற ந்யாயத்தை அவலம்பித்து, லக்ஷிதமான ஸ்தோத்ரங்களில் பகவத்குணங்களும் தத்வ நிர்ணயங்களும் பக்தி வர்த்தகமான உபதேசங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன என்பதை ஸ்மரிப்பிக்க மாத்ரம் ப்ரவர்த்தித்தது. ஆகையால், அடியேன் ஸாஹஸத்தை இங்கு சேர்ந்திருக்கும் வித்வாங்கள் க்ஷமிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

டி. ராஜகோபாலாசார்யர்.

161178
R65 M211, M1140
M13'8

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கதோஷ நிரூபணம்*

தத்காலம் நமது பாரதவர்ஷத்தில், இக்கொடுமையான கலியின் கோலாஹலமடியாக, நமது ஸநாதந வர்ணாச்ரமதர்ம விஷயத்தில் ஒவ்வொரு திநமும், ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும், அத்ருஷ்டபூர்வமாயும், அச்ருதசரமாயும், மஹாவிசித்ரமுமான துராக்ஷேபம் கிளம்பி, ஆங்காங்கு காலகூட விஷம்போல் பரவி வருகிறதை யாவரும் அறிந்திருக்கலாம். முக்யமாக எவர்கள் வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தைகளைப் புரஸ்கரிக்க வேண்டியவர்களோ, அந்த ப்ராம்ஹணோத்தமர்களுடைய திவ்ய வாக்குக்களிலிருந்தே அத்யந்த விபரீதமான ஆக்ஷேபம் கிளம்புவது மிகவும் ஆச்சர்யகரமேயாகும். இம்மஹான்கள் கேவலம் யுக்திமாத்ரத்தாலேயே ஒரு விஷயத்தை ஸாதிக்கிறார்களென்பதில்லை; ப்ரத்யுத, ஹடாத்காரத்தினாலும் கீதை முதலிய நமது ப்ரமாண க்ரந்தங்களையெல்லாம் தங்களுடைய துரபிப்ராயங்களுக்கு ஸாதகப்ரமாணங்களாக அர்த்தம் செய்து காண்பித்தும், மிதஜ்ஞர்களை வஞ்சிக்க முன்வந்து விட்டார்கள். தேச க்ஷேமத்திற்குப் பாடுபடுவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, அதற்கு வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தைகள் பெருத்த இடையூறாக இருப்பதாய் நினைத்து அவைகளின் சிரஸ்ஸில் கோடரியை வைக்கத் துணிந்துவிட்டார்கள். கேவலம் நிர்ப்பந்தக்மாகவும்,காலத்தை வீணாக்கக்கூடிய பலனுள்ளதுமான இவ்வர்ண வ்யவஸ்தையால் எவ்விதப்ரயோஜநமும் விளையாதென்றும் உத்கோஷிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு தர்மசாஸ்த்ர விதிகளுக்கும் ஸயன்ஸின் (Science)

[* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடைபெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உப. வித்வான் அக்நிஹோத்ரம் கோபாலதேசிகாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.]

படியுக்திவேண்டுமாம். இவர்கள்விரும்புகிறபடி அநேகமாக எல்லா விதிகளுக்கும் தகுந்த யுக்தியுள்ளதென்பதை இவர்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை. தர்மசாஸ்த்ர விதிகளின் பலன்கள் அநேகம்,யோக பலத்தாலேயே அறியக்கூடியனவாயிருக்கின்றன. யோகத்தின் வாஸனையைக் கூட அறியச்சக்தியற்றவர்களும், யோகசக்தியால் எதையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடிய மஹிமைவாய்ந்த நமதுமஹர்ஷிகளிடத்தில் நம்பிக்கை யற்றவர்களுமான நமது நாகரிக மேதாவிகள், நமது ஆசாரங்களனைத்தும் மூடநம்பிக்கை (Superstition) நிறைந்ததென்று என்ன தைர்யத்தால் சொல்லத் துணிந்தார்களோ அறியோம்! இவர்கள் நமது மஹர்ஷிகளின் உக்திகளில் சிறிதும் நம்பிக்கை வைக்காததுடன், அவர்களும் நம்மைப்போல் ப்ரம ப்ரமாத பக்ஷபாதாதிகள் நிறைந்த ஸாதாரண மனிதர்களென்பதே இவர்களின் ஸ்திரமான அபிப்ராயமாக இருக்கிறது. ஆகையாலே தான் ருஷிகளால் சொல்லப்பட்ட தர்மங்கள் அநேகம் இவர்களால் கைவிடப்பட்டுவிட்டன. '[illegible]' என்பதற்கு ஒப்ப பரம ச்ரேயஸ்கரமான தர்மத்தை இவர்கள் விட்டுவிட்டதால் அத்தர்மத்திற்காவது, அதை யுபதேசித்த மஹர்ஷிகளுக்காவது ஏற்பட்ட அவமதி என்ன? ஒன்றுமேயில்லை. எந்த அஸ்ப்ருச்ய ஸ்பர்சாதிதோஷங்கள் நமக்கு அத்யந்த ஹேயங்களோ, அவைகளை வெகு ச்ரத்தையுடனும் ஸங்கேதத்துடனும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். சண்டாளாதி ஸ்பர்சம் கிடையாதென்பதில்லை. சூத்ராதி ஸ்ப்ருஷ்டங்களான அந்நபாநாதிகள் அம்ருததுல்யங்களாக ஆய்விட்டன. ஜாதி வ்யவஸ்தாதிகள் பக்ஷபாத முள்ளவர்களால் புதிதாகக் கல்பிக்கப்பட்டவைகளேயல்லது ப்ராசீநகாலத்தில் கிடையாவென்றும் ஸாதிக்கப்படுகின்றது. இனி மற்றொரு அனர்த்தவிசேஷமும் ஸம்பவித்துவிட்டது. அதாவது ஜாதி வ்யவஸ்தாதிகள் கிடையாவென்பதற்கு நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ குருபரம்பரா க்ரந்தங்களும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய சில ஆசார்யர்களுடைய அநுஷ்டாந விசேஷங்களும், ப்ரமாணங்களாயிருப்பதாக ப்ரஸங்க மேடைகளிலும் பத்ரிகைகளிலும் பஹிரங்கமாகச் சொல்லத் துணிந்துவிட்டார்கள்.

மஹான்களே! இம்மாதிரியெல்லாம் கேவலம் அதிசயோக்தியால் தத்கால நாகரிகர்களை நாம் ஏதோ நிந்திக்க வந்துவிட்டதாகத் திருவுள்ளம் பற்றிவிடக்கூடாது. கீழ்ச்சொல்லியதெல்லாம் சுத்த

ஸ்வபாவோக்தி மாத்ரமேயல்லது வேறில்லையென்பதும், இன்னும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டிய விசித்ரமான அபிப்ராயத்தையெல்லாம் நாம் குறிப்பிடவில்லையென்பதும் தத்காலஸ்திதியை ப்ரதிதிநமும் பத்ரிகைகள் மூலமாக நன்கு அறிந்தவர்களுக்குத் தெரிந்ததே. இப்படியெல்லாம் மஹத்தான க்ஷோபங்கள் ஏற்பட்டுவரும்போது இந் நாகரிகர்களுக்கு நாம் சொல்வதென்னவென்றால் நமது ஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகர்களான மஹர்ஷிகள் கேவலம் மந்தபுத்தியுள்ளவர்களல்லரென்பதும், அவர்களுக்கிருந்த ஆஶ்சர்யமான யோகபலத்தால் த்ரிகால வர்த்தமாநங்களையும், ஜகத்திலிருக்கும் ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களின் தத்வத்தையும் கரதலாமலகம் போல் ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களாகையால், அவர்கள் சொல்லும் ஒவ்வொரு தர்ம சாஸ்த்ர விதியும், தகுந்த யுக்தியாவது ப்ரயோஜநமாவது இல்லாமல் நிஷ்பலமாயிராதென்பதுமாகும். அவர்கள் சாஸ்த்ரமூலமாக உபதேசிக்கும் எந்த தர்மமும் ப்ராணிகளுடைய ஹிதத்திற்காகவேயல்லது வேறில்லை. ஆகையால் அத்தர்மங்களால் சிறிது நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டாலும் அது ஹிதோதர்க்கமாயிருக்குமாகையால் நிர்ப்பந்தகமாகவே தோன்ற ந்யாயமில்லை. ரண சிகித்ஸை செய்கிற வைத்யன் ஆயுதங்களால் சரீரத்தை ஹிம்ஸித்தபோதிலும், வெகு நிர்ப்பந்தகமான பத்யவிசேஷங்களை விதித்தபோதிலும், அதனுடைய பலமானது பரிணதியில் ஹிதத்தையே செய்யுமென்று விஶ்வஸித்து அதை எப்படி ஶ்ரத்தையுடன் அநுஷ்டிக்கிறோமோ, ஆரோக்யத்தையும் அடைகிறோமோ, அப்படியேதான் தர்மங்களும் என்பதில் சிறிதும் ஸம்சயமில்லை. இங்கு யுக்திவாதிகளுக்கு நாம் இன்னொரு விஷயத்தையும் ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறோம். அதாவது - நமது தர்மங்களில் அநேகம் கேவலம் ஐஹிக ஸுகத்தை உத்தேசித்து விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் ப்ராயஶ: எல்லா தர்மங்களுக்கும் பாரலௌகிகமான ப்ரயோஜநம் அபரிமிதமாக உண்டென்று ப்ரமாண ஶரணர்களான ஆஸ்திக ஹிந்துக்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஸ்தூலமான ஐஹிக ஸுகமொன்றுமில்லையென்பதாலேயே நம்முடைய தர்மங்கள் அனைத்தும் நிஷ்பலங்களென்றும் ஹிந்துக்கள் மூடநம்பிக்கையுடன் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களென்றும் தாறுமாறாக வாதிப்பது ஸாஹஸத்தினாலேதான். இப்படி நமது மஹர்ஷிகளை நம்பாத நாகரிகர்களுக்கு, ஹிந்து தர்மங்களை 'அரை குறையாகவும்'

தாறுமாறாகவும் விமர்சித்தவோர் பாஶ்சாத்ய பண்டிதருடைய உபதேஶோக்தியோ வேதவாக்காக புலப்படுகிறது. அநாதி காலந்தொட்டு அத்யத்புதமான ரஸாயந தத்வத்தை அந்தந்த தர்மங்களின் மூலமாக நமக்கு அருளிய மஹர்ஷிகளிடத்தில் விஶ்வஸிக்காமல், ஆதுநிகர்களும் ஒவ்வொரு திநத்திலும் புதிது புதிதாக அபிப்ராயத்தை மாற்றிக்கொள்ளுகிறவர்களுமான "ஸ்பென்ஸர்" முதலிய ரஸாயநிகளுடைய அபிப்ராயமோ வெகு தூரம் மதிக்கப்படுகிறது. அதீந்த்ரியமான விஷயத்தைக் கூட யோகபலத்தால் ப்ரத்யக்ஷீகரித்து பரமதயையால் நமக்கு உபதேசிக்க வந்தவர்களும், ஒரே ஜாதீயர்களும், ஒரே தேசத்தில் பிறந்தவர்களும், ப்ராமாணிகர்களுமான நமது முன்னோர்களுடைய உக்திகளுக்கே யுக்திவேண்டுமாம். இம்மாதிரி ஸ்வதர்மம், ஸ்வஜநம், ஸ்வபாஷை, முதலியவற்றில் நம்பிக்கையற்றவர்கள், ஸ்வதேசத்திற்கு மாத்ரம் க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணிவிடப் பார்ப்பது நாகரிகமுள்ள எந்த தேசத்தாராலும் பரிஹஸிக்கத்தக்கதேயாகும். நிற்க, இதுகாறும் நாம் சொல்லிவந்த மாதிரியைக் கொண்டு நமது தர்மங்களுக்குப் பாரலௌகிக ஸுகந்தான் ப்ரதாந பலமென்றும் ஐஹிகபலமே கிடையாதென்றும் எண்ணிவிடக்கூடாது. அநேகமாக எல்லா தர்மங்களிலும் ஐஹிகப்ரயோஜநமும் ஆழ்ந்து கிடப்பதை ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்கள் அறியாமலிருக்கமாட்டார்கள். முக்யமாக நமது தர்மசாஸ்த்ர விதிகள் பலவும் ஆரோக்ய ஶாஸ்த்ரங்களை மூலமாகக் கொண்டே ஏற்பட்டிருக்கின்றனவென்று யாவரும் நம்ப இடமுண்டு. நம் முன்னோர்கள் கேவலம் ஆத்ம விஷயத்தில் மட்டும் புத்தியைச் செலுத்திவந்தார்களேயல்லது லோகஹிதமான கார்யங்களைச் செய்யவில்லையென்று சிலர் பிதற்றிவந்த போதிலும், விஷயம் அப்படியல்லவென்றும், அவர்களுடைய மேதைகள் முழுவதும் லோகஹிதகரமான விஷயத்திலேயே, அதிலும் முக்யமாக ரஸாயநதத்வங்களிலேயே வேலைசெய்துவந்ததென்றும் ஆதுநிகர்களான ரஸாயந சாஸ்த்ரிகள்கூட உத்கோஷிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஆகையால், நமது தர்மங்கள் கேவலம் நிஷ்பலங்களல்லவென்பது ப்ரக்ருதமான ஸ்பர்ஶாதி தோஷ நிரூபணத்தால் வெளியாகக் கூடுமென்று அதை ஆதுநிகர்களுடைய அபிப்ராயப்படி யதாமதி நிரூபிக்கிறோம்.

கலியுகத்திற்கென்று சில தர்ம விசேஷங்களைப் போதிக்க வந்த ஸ்ரீ பராசரமஹர்ஷியானவர் ஸம்ஸர்க்கதோஷ நிரூபண ப்ரகரணத்தில் ஸ்பர்சாதி நிமித்தங்களால் தோஷமானது ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்தில் எளிதில் ஸங்க்ரமிக்குமென்பதை ‘ஆஸநாச் ஶயநாச் யாநாச் ஸம்பங்க்தி நாச் ஸஹ போஜநாச் । ஸங்க்ராமந்தி ஹி பாபாநி தைலபிந்துரிவாம்பஸி ॥’ [பரா-9:78] என்கிறதால் வெளியிட்டார். இங்கு, ஜலத்தில் தைல பிந்துவைப்போல், என்று சொன்னதால், எப்படி தைல பிந்துவானது ஜலத்தில் ஸம்ஸர்க்கித்தமாத்ரத்தாலேயே, அந்த ஜலம் முழுவதும் வெகு சீக்ரமாகப் பரவி ஜலத்தின் ஸ்வாபாவிகமான குணத்தையே அடியோடு மாற்றி விடுகிறதோ, அதுபோலவே ஸ்பர்சாதிகளால் உண்டாகிற தோஷமும் ஸம்ஸர்க்கியினுடைய சரீரத்தில் ஸுலபமாக ஸங்க்ரமித்து அவனுடைய குணத்தையே மாற்றிவிடுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ‘ஸங்க்ராமந்தி ஹி பாபாநி’ என்பதால் பாபம் ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்தில் ஸங்க்ரமிக்கிறதென்று சொல்லப்படுவதாலும், ப்ராமாணிகர்களான மஹர்ஷிகள் அஸம்பாவிதமாக ஒன்றையும் சொல்லார்களாகையாலும், ஒருவருடைய கண்ணிலும் புலப்படாமல் தோஷங்கள் எப்படி ஸங்க்ரமிக்க முடியுமென்பதை எந்த விமர்சகரும் தீர விசாரிக்கவேண்டியது அவசியம். அப்படி விசாரித்துப் பார்த்தால் மஹர்ஷிகளுக்கு, ரஸாயந சாஸ்த்ரங்களின்படி கீழ்க்கண்ட அபிப்ராயங்களிருப்பதாக வெளியாகிறது. அதாவது - உலகத்திலுள்ள எந்தவஸ்துவின் குணங்களும், வேறுவஸ்துவினுடைய சேர்க்கையால் மாறுதலை அடைந்து விடுகிறது ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான விஷயம். எந்த பதார்த்தமும் ஸம்ஸர்க்கத்தால், சீதோஷ்ண பரிணாமத்திற்குத் தகுந்தபடி ஒவ்வொரு ஸமயத்திலும் ஒவ்வொரு மாறுதலை அடைகிறது. ஜலமானது ஸ்வபாவத்தினால் த்ரவ பதார்த்தமாயிருந்தாலும், சீதம் அதிகமாயிருக்கும் காலத்தில் பனிக்கட்டியாக மாறி கடிநபதார்த்தமாக ஆய்விடுகிறது; அல்லது அதிகமான தேஜஸ்ஸினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தால் ஆவியாக மாறிவிடுகிறது. ஜலம் என்கிற ஒரு பதார்த்தத்திற்கே ஸம்ஸர்க்க வசத்தினால் அநேக மாறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. இதுபோல், ம்ருத், அதாவது மண்ணானது, ஸ்வாபாவிகமானதோர் வாஸனையுள்ளதாயினும், திவ்யவாஸனை பொருந்திய புஷ்பாதிகளுடைய

சிர ஸம்ஸர்க்கத்தால் புஷ்பத்தினுடைய குணத்தை முழுவதும்
அடைந்துவிடுகிறது. அதுபோல, நல்ல வாஸனை பொருந்திய
புஷ்பமும், ப்ரபலமான துர்க்கந்தமுள்ள வஸ்துவினுடைய சிர
ஸம்ஸர்க்கத்தால் தனது ஸுகந்தத்தை இழந்து துர்க்கந்தமுள்ள
தாக ஆய்விடுகிறதும் அநுபவஸித்தம். இது எதனால்? ஸம்ஸர்க்க
வசத்தினாலல்லவோ இவைகளின் குணங்கள் மாறுவதாகக் காணப்
படுகின்றன. ஆகையால் தான் ‘ஸம்ஸர்க்ஜா குணதோஷா: பவந்தி’
என்று சொன்னார்கள். இது கேவலம் மேலெழுந்தவாரியாகச்
சொல்லப்பட்ட ந்யாயமல்லவென்பதை நிதானித்துப் பார்த்தால்
அறிய முடியும். எந்த வஸ்துவினிடத்தில் குணம் அல்லது தோ
ஷம் அதிகமாயிருக்கிறதோ, அதுவே மற்றொரு வஸ்துவினிடத்
தில் எளிதாக ஸங்க்ரமித்து அவ்வஸ்துவினுடைய ஸ்வபாவத்தை
அடியோடு மாற்றியோ, அல்லது மறைத்தோ தன்னுடைய குணத்
தை அங்கு பரவச்செய்கிறது. ஆகையால் தான், அசுத்த வஸ்து
வினுடைய ஸஹவாஸாதிகள் சுத்தனுடைய சுத்தியை வீணாக்கி
விடுகின்றன. சுத்த வஸ்துவினுடைய ஸஹவாஸாதிகளால் அசுத்த
வஸ்துவும் சுத்தமாய்விடுகிறதென்று, ‘ஸந்த்யாஜ்ய ஸ்வல்ப ஸம்ஸர்க்கம்
ஸம்யோகே ப்ரபலே ஸதா’ என்பதால் சொல்லப்படுகிறது.
ஸ்வல்பகுணதோஷமுள்ள வஸ்துவானது, ப்ரபல குணதோஷ
முள்ள வஸ்துவால் பாதிக்கப்படுமென்பது இதன் பரமதாத்பர்யம்.
இப்படி ஒரு வஸ்துவின் குணதோஷத்தினால் மற்றொரு வஸ்து
மாறுதலை அடைவது எப்படி ஸம்பவிக்கின்றது என்பதையும் நாம்
நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்க்கவேணும். ஒவ்வொரு வஸ்துவின் அவய
வத்திலிருந்தும் கண்ணுக்குப் புலப்படக்கூடாத வெகு ஸூக்ஷ்ம
மான கணங்கள் வெளிக்கிளம்பிக்கொண்டிருக்கின்றனவென்றும்,
அவைகளே ஸமீபத்திலிருக்கும் வஸ்துவினிடத்தில் ஸங்க்ரமித்து
அதன் குணத்தை மாற்றுவதாகத்தெரிகிறது. காற்றோட்டமுள்ள
தோரிடத்தில் புஷ்பம் முதலிய வாஸனையுள்ள பதார்த்தங்களையா
வது, துர்க்கந்தமுள்ள வஸ்துவையாவது வைத்திருந்தால், அந்த
இடம் முழுவதும், அந்த வாஸனை பரவி விடுகிறதல்லவா? இது
எப்படி? அவ்வஸ்துக்களிலிருந்து ஸூக்ஷ்மமான கணங்கள் அல்
லது அணுக்கள் வெளிக்கிளம்பாத வரையில் ஓரிடமிருக்கிற வா
ஸனை எங்கும் எப்படிப் பரவமுடியும்? கந்தம், அதாவது வாஸனை
யானது, ஓர் குணமாகையாலும், குணங்கள் ஓர் ஆஸ்ரயமின்றித்

தனித்து இருக்க முடியாதன வாகையாலும், எங்கும் பரவிநிற்கிற
இக்கந்தத்திற்கும் ஓர் ஆஶ்ரயம் இருந்தேதீரவேணும். ரூபரஸாதி
கள் எல்லாம் எப்படி ஓர் அதிஷ்டாநத்தை அவலம்பிக்காமல்
தனித்துக் காணமுடியாதனவோ அப்படியேதான் வாஸனைக்கும்
ஒரு அதிஷ்டாநமிருக்கவேண்டும் இப்படி எங்கும் பரவுகிற வா
ஸனை முதலிய பதார்த்தங்களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள வஸ்துவைத்
தான் ரஸாயநிகள் கணங்கள், அல்லது பரமாணுக்கள், என்று வ்ய
ஹரிப்பார்கள். இப்பரமாணுக்கள் விஷயமாக ஒவ்வொரு மதத்
திலும் உச்சாவசமான அபிப்ராயபேதங்கள் இருந்தபோதிலும்,
ப்ராசீந நவீந ரஸாயந சாஸ்த்ரிகளுக்குள் எவ்வித அபிப்ராயபேத
மும் இல்லையென்றே தெரிகிறது. இப்பரமாணுக்கள் எப்போதும்
சலித்துக்கொண்டேயிருக்குமாகையால், ஓரிடமிருந்து மற்
ருேரிடத்தில் ஸ்வல்பமாக ஸங்க்ரமித்து அங்கு, தம் குணத்தை
ஸ்தாபித்துக்கொள்ளுகின்றன. ஜலத்திலொரு வாஸனையுள்ள புஷ்
பத்தைப் போட்டமாத்ரத்தில் அதனுடைய கணங்கள் ஜலத்தில்
சீக்ரத்தில் ஸங்க்ரமித்துத்தனது குணத்தை அங்கு உண்டுபண்ணு
கிறதைப் பார்த்து வருகிருேம். இப்படி அசேதந பதார்த்தங்களிலி
ருந்து அணுக்கள் வெளிப்படுவதுபோல் ஸகல ப்ராணிகளுடைய
சரீரத்திலிருந்தும் இவ்வித அணுக்கள் எப்போதும் வெளிப்
பட்டுக்கொண்டிருப்பதாகவே நினைக்கவேண்டும். ஆகையாலே
தான் கீழ்ச்சொல்லிய பராஶரவசநத்தில் ஸ்பர்சாதி நிமித்
தங்களால் தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிக்கின்றன வென்று 'ஸஜாதி
ஸம்வாஸாதி' என்கிறதால் சொன்னது பொருத்த முள்ள
தாக ஆகிறது.

மநுவும் ஓர் ப்ரகரணத்தில் 'க்⁴ராணேந ஸூகரோ ஹந்தி
பக்ஷவாதேந குக்குட: । ஶ்வா து த்³ருஷ்டிநிபாதேந ஸ்பர்ஶேநா
வரவர்ணஜ: ॥' [மநு-3-241] என்று சொல்லுகிருர். அதாவது-
பன்றியானது ஓர் பதார்த்தத்தை மோந்து பார்ப்பதாலும், கோழி
தனதுபக்ஷங்களிலிருந்து வெளியாகிற காற்றினாலும், நாய் தன்
பார்வையாலும் கீழ் வர்ணத்தவர்கள் ஸ்பர்சத்தினாலும் பதார்த்
தங்களின் யோக்யதையைக் கெடுத்துவிடுவதாகச் சொல்லுகிருர்.
இதுஎப்படியென்று யோசிக்கும்போது, கீழ்ச்சொல்லிய ப்ராணி

களுக்கு அந்தந்த அவயவங்களில் ஓர் விதமான தோஷ மிரு
ப்பதாகவும், அதிலிருந்து வெளியாகிற துஷ்ட பரமாணுக்கள்
எந்த பதார்த்தத்தில் ஸங்க்ரமிக்கின்றனவோ அதைக் கெடுத்து
விடுவதாகவே நிச்சயிக்கவேண்டியிருப்பதால் ப்ராணிகளுடைய
சரீரங்களிலிருந்து அணுக்கள் வெளியாகிறதென்கிற அம்சமானது
ரிஷிகளுக்கு அபிப்ரேதமானதென்றே நிச்சயிக்கலாகும். இன்னும்
இதை நாம் லோகாநுபவத்தாலும் நன்ருய் அறிந்துகொள்ளக்
கூடும். ஓர் அடர்ந்த காட்டில் வெகு தூரத்திலிருக்கிற புலியானது
மனிதர்களை வாஸனையாலேயே கண்டுபிடித்துவிடுகிறதாகச் சொல்
லப்படுகிறது. இதுபோல் பசுவும் கண்களுக்குப் புலப்படாத
தூரத்திலுள்ள ஒரு புலியை வாஸனையால் அறிந்துகொண்டு வெரு
ண்டோடுவதாகவும் கவிலோகத்தில் ப்ரஸித்தியுண்டு. ஶ்வ மார்
ஜாலாதிகளும் வாஸனையைக்கொண்டே வஸ்துவைக் கண்டுபிடித்
துவிடுவதையும் இங்கு குறிப்பிடலாம். இவைகளெல்லாம் கீழ்ச்
சொல்லியபடி அணுக்களை ஒப்புக்கொண்டாலல்லது எப்படி ஸங்
கதமாகும்? கொங்கண தேசங்களில் பற்பல விதமான ஸர்ப்பஜாதி
கள் இருப்பனவாக ப்ரஸித்தியுண்டு. அதில் 'அக்நிமணி'
என்கிற ஸர்ப்பஜாதி இப்பொழுதும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.
இந்த ஸர்ப்பமானது க்ருஹத்தின் மேற் கூறைவழியாக ஸஞ்சரிக்
கும் போது வீட்டிலுள்ளவர்களின் மீது அதன் காந்தி பட்டமாத்
ரத்தாலேயே அவர்கள் இறந்து விடுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது.
இது எப்படி யென்று யோசிக்க வேண்டியதில்லை. அந்த ஸர்ப்பத்
தின் சரீரத்திலிருந்து வெகு தூரம் வரையில் பரவக்கூடிய விஷ
மயமான பரமாணுக்கள் வெளிப்பட்டு அவை எங்கெங்கு ஸங்க்ர
மிக்கின்றனவோ அங்கங்குள்ள வஸ்து அந்தப் பரமாணுக்களால்
ஆக்ரமிக்கப்பட்டு நாசத்தை அடைகிறது. இப்பரமாணுக்கள் சரீ
ரத்திலிருந்து வெளியாகும்போது அவை எந்த இந்த்ரியத்திலிரு
ந்து வெளிப்படுகின்றனவோ அந்த இந்த்ரியத்தின் ஸ்வபாவம் அவ்
வணுக்களில் பூர்ணமாயிருக்கும். உதாஹரணமாக நேத்ரத்தைப்
பார்ப்போம். நேத்ரேந்த்ரியமானது சுத்த தேஜோமயமானதால்
அதிலிருந்து வெளியாகிற அணுக்களும் தேஜோமயமாகவே இருக்
கும். இந்தத் தேஜோமயமான அணுக்களும் சரீரத்தின் குணதோ
ஷங்களை யநுஸரித்து, சுத்தமென்றும் துஷ்டமென்றும் இரண்டு
விதகுணமுள்ளதாக இருக்கும். ஆகையால் அசுத்தமான சரீர

முள்ள ஒரு மனிதன் ஒரு மனோஹரமான வஸ்துவைச் சற்று ஆவலுடன் உற்றுநோக்குவானாகில், அவனுடைய நேத்ரத்திலிருந்து அசுத்தமான தேஜஃ பரமாணு வெகு சீக்ரமாக வெளிப்பட்டு, ஸமீபத்திலிருக்கிற அந்த வஸ்துவில் ஸங்க்ரமித்து உடனேயோ அல்லது தாமஸித்தோ அதைக் கெடுத்துவிடுகிறது. இதைத்தான் த்ருஷ்டிதோஷமென்று சொல்லி இதற்குப் பண்டிதர் முதல் பாமரர் வரையில் யாவரும் இன்றைக்கும் பயப்படுவதைக் காண்கிறோம். இது கேவலம் நிர்மூலமாக ஏற்பட்ட பயமல்லவென்று நினைக்க வேண்டும். அநேகமாக தேஜஸ்வின் சக்தியைக் கறுப்பு வர்ணம் குறைத்து விடுகிறதாக அநுபவத்தில் தெரிகிறது. ஸூர்ய க்ரஹணகாலத்தில் க்ரஹணமுண்டாய் விட்டதை அறிந்து கொள்ள வேண்டியதற்காக ஒரு கண்ணாடியில் கரியை ஏற்றி அதன் மூலமாக ஸூர்யனைத் தர்சிப்போமானால், ஸூர்யனுடைய தேஜஶ்ஶக்தியெல்லாம் அக்கரியினால் அமுக்தப்பட்டு ஸூர்யபிம்பம் சந்த்ர பிம்பத்தைப்போல் ஸ்பஷ்டமாகக் காணப்படுகிறதைப் பலர் அறிந்திருக்கலாம். ஆகையால் தான் இப்போதும் உலகத்தில் மனோஹரமான வஸ்துக்களுக்கும் குழந்தை முதலியவர்களுக்கும் த்ருஷ்டி தோஷமேற்படாமல் காக்கவேண்டியதற்காகக் கறுப்பு வர்ணமுள்ள பொட்டுக்களையும் வேறு விதமான கறுப்பு அலங்காரங்களையும் செய்கிறார்கள். இது அர்த்தமில்லாமல் செய்யப்படுகிற காரியமல்ல வென்று யாவரும் அறியக்கூடியதே. இப்படி மனிதர்களுடைய த்ருஷ்டியிலேயே தோஷமிருக்கும்போது கேவலம் தமோகுணமயங்களான திர்யக் ஜந்துக்களுக்கு த்ருஷ்டிதோஷமிருக்கக் கேட்பானேன்? ஆகையால் தான் மநுவானவர் நாய் கண் பார்வையாலேயே வஸ்துவைக் கெடுத்து விடுகிறதாக 'ஶ்வா சக்ஷுஷா நிஹந்தி' என்பதால் சொன்னதாகத் தெரிகிறது.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

ஓர் ஸம்ஶயம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்க்கு :—

ஸ்ரியஃபதியான ஸ்ரீராமபிரான் இளையாழ்வானுடன் விஶ்வாமித்ரமுநியின் யாக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாய் எழுந்தருளி மிதிலைக்குத் திரும்பிவரும் வழியில், ஶிலா ஸ்வரூபியான அஹல்யைக்கு ஸ்ரீராமனது ஸ்ரீபாத தூளி பட்ட மாத்ரத்தில் ஶாப விமோசநமாகி, திவ்ய ஸ்வரூபம் ஏற்பட்டதென்று அநேகம் பெரியோர்களிடம் கேட்டிருக்கிறேன். தவிர, அஹல்யை ஶிலாரூபை என்பதை ஸ்பஷ்டமாய் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்,

'பாஷாண [illegible]' என்றும்,

'ஜட[illegible]……[illegible] [illegible]' என்றும்,

கம்பர்,

" கனையுமேட்டுயர் கருங்கலோர் வெள்ளிடைக் கண்டார் "
" கல்லியலாதி யென்றான் கருங்கலாய் மருங்குவீழ்வாள் "
" கழற்றுகள் கதுவவிந்த கல்லுருத் தவிர்தியென்றான் "
" …………………தையலுங் கிடந்தாள் கல்லாய் "

என்றும்,

மஹாகவி காளிதாஸன்,

'ப்ரத்யபத்யத சிராய யத்புநஶ்சாரு கௌதமவதூஶ்ஶிலாமயீ |'

என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ காளிதாஸ மஹாகவி, ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்தையே அநுஸந்தித்து ஶாகுந்தள ரகுவம்ஶாதிகளைச் செய்ததாய் ப்ரஸித்தி. மூவருக்கும் ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணந்தானே ப்ரமாணமாக இருக்கவேண்டும். அதில், கௌதம ஶாப தாநாவஸரத்தில்,

" ததா ஶப்த்வா ஸ வை ஶக்ரம் அஹல்யாமபி ஶப்தவான் |
இஹ வர்ஷஸஹஸ்ராணி பஹூநி நிவஸிஷ்யஸி || வாத

[illegible] । [illegible] ।" என்றும்,

ஶாபவிமோசநாவஸரத்தில்,

"[illegible]........[illegible]"

என்றும் இவ்விரண்டு ஸ்தலங்களிலும் ஶிலாரூபை யென்பது ஏற்படவில்லையே! ஶிலாரூபை என்பதற்கு ப்ரமாணம் எங்கே?

ஸ்ரீ தீபிகாபிமாநிகள் க்ருபயா தீபிகை மூலமாய் அடியேனை முக்தஸம்ஶயனாகச் செய்து அநுக்ரஹிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

தாஸன்

வேளியநல்லூர் திருமலைசங்கபுரம்,

பட்டுக்கோட்டை, 28—2—18. } திருமலை தாதாசார்யன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - மார்ச்சு மாஸம்)

1.	ஸ்ரீ. உப. வி	துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், வேலூர். ...	3 0 0
2.	,,	எம். வி. வெங்கடாசார்யர், சொரயூர். ...	3 0 0
3.	,,	பி. ராமசேஷய்யங்கார், சேலம். ...	3 0 0
4.	,,	வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், கஞ்சம். ...	3 0 0
5.	,,	வி. ஆராவமுதய்யங்கார், தஞ்சாவூர். ...	3 0 0
6.	,,	பி. எஸ். வேதாந்தாசார்யர், ஆரணி. ...	3 0 0
7.	,,	தி. வெங்கடராமய்யங்கார், கும்பகோணம். ...	3 0 0
8.	,,	எஸ். சக்ரபாணி ஐயங்கார், நத்தம். ...	3 0 0
9.	,,	என். ராஜகோபாலா சார்யர், மயிலாப்பூர் ...	5 0 0
10.	,,	ஆ. கோவிந்தாசார்யர், ஆலப்பாக்கம். ...	3 0 0
11.	,,	ந. சம்பத்தய்யங்கார், அஹமட்நகர். ...	3 0 0
12.	,,	பி. ராமாநுஜாசார்யர், நெல்லூர். ...	3 0 0

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் சந்தா.

1.	ம-ா-ா-ஸ்ரீ சி. ஆர். ராஜகோபால் நாயுடு, ரங்கூன். ...	1 4 0
2.	அடையார் லைப்ரெரி, அடையார். ...	3 0 0

21 JUN 1918 MADRAS

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்தி௵ வைகாசி மீ [ஸஞ்சிகை 8.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

நாம் எழுதுவதெல்லாம் ஸம்ப்ரதாயாநுகூலமாகவே இருக்க வேண்டும். ததர்த்தம் இந்தப் பத்ரிகை உண்டாயிருக்கின்றது. ஸம்ப்ரதாயம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானதென்பதில் நாம் ஈஷத்தும் ஸம்ஶயிக்கின்றோமில்லை. ததநுஸாரிகளாக எண்ணப்படுகின்றவர்கள் ஸ்வாநுஷ்டாநங்களால் அதைப் பஹுமாநிக்கின்றார்களோ என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும் கொஞ்சம் விசாரிக்கவேண்டும்.

நமது மதம் வேதமார்க்கம் எனப்படும். வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் கர்மகாண்டத்தையொட்டி வந்தன. தத்வ ஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநம் வேதாந்த பாகத்தால் ஏற்பட்டது. ஹிதம் எனப்பட்ட வேதாந்தாம்ஶத்துக்கு வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் அங்கமாக விதிக்கப்பட்டன. பாஶ்சாத்ய வித்யாபிமாநிகள் வைதிக கர்மங்களை த்வேஷிக்கின்றனர்; முண்டகோபநிஷத்தானது ருக் முதலான வேதங்களையும், வேதாங்கங்களையும், அபரவித்யையென்று சொல்லி, அக்ஷரமெனப்பட்ட ப்ரஹ்மம் எதனால் அடை

யப்படுகின்றதோ அதைப் பரவித்யையென்று வெளியிட்டது. அதாவது, உபநிஷத்துக்கள் பரவித்யை யெனப்பட்டன. அவை ருக்வேதம் முதலான வேதங்களுக்குள் சேர்ந்தவையாயினும், ருக்வேதாதி சப்தங்கள், இங்கே அவற்றின் முக்யார்த்த தாத்பர்யத்தால், உபநிஷத்துக்கள் நீங்கிய வேதபாகங்கள் எனப்படலாம். ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர், உபநிஷத்துக்கள் உள்பட ஸர்வவேத ஶப்த ராசிகள் அபரவித்யை யென்றும், வைராக்யாதி ஸாதநங்களுடன் கூடி, ஒருவன் குருவினிடம் உபதேசம் பெற்று அடையும் ஜ்ஞாந விசேஷம்தான் பரவித்யை யென்றும் சொல்கின்றார். ஆனால், முண்டகோபநிஷத்தினுடைய முடிவில், 'தேஷாமேவைதாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் வதேத' எனும் வாக்யமானது ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகமாக உபதேசிக்கப்பட்ட வித்யை உபநிஷத் ரூபமாயிருப்பதைக் காட்டுகின்றது.

இந்த உபநிஷத்தை ஆபாதமாக வாசிப்பவர்க்குப் பரவித்யை தான் உபாதேயமென்றும், அபரவித்யைக்கு ஸ்வரூபத்யாகம் தான் கர்த்தவ்யமென்றும் தோன்றலாம். உபநிஷத் ஆரம்பத்தில், 'கஸ்மிந்நு பகவோ விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் பவதீதி', என்று ஏற்பட்ட ப்ரஶ்நத்துக்கு 'த்வே வித்யே வேதிதவ்யே இதி ஹ ஸ்ம யத் ப்ரஹ்மவிதோ வதந்தி, பரா சைவாபரா ச', என்று ப்ரதிவசநம் காணப்படுகின்றது. யாதொன்று அறியப்பட்டாகில் அதனால் யாவும் அறியப்பட்டதாகுமோ, அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிக் கேள்வி. ப்ரஹ்மவித்துக்கள், பரவித்யை அபரவித்யை எனப்பட்ட இருவித்யைகளும் அறியவேண்டியவை என்று சொல்கின்றனர் என்று அதற்கு விடை. ஆதலால், கர்மகாண்டமும் ப்ரஹ்மத்தை அறிய விரும்புகின்றவனால் அப்யஸிக்கத்தக்கதே. உபநிஷத்தின் முடிவிலும், ப்ரஹ்மவித்யையினுடைய உபதேசத்துக்குத் தக்க அதிகாரிகளை விவரிக்குமிடத்தே, 'க்ரியாவந்த:, ஶ்ரோத்ரியா:, ப்ரஹ்மநிஷ்டா:, ஸ்வயம் ஜுஹ்வத ஏகர்ஷிம் ஶ்ரத்தயந்த: ।' அதாவது, கர்மாநுஷ்டாந யுக்தர்களாயும், வேதாத்யயநம் பண்ணினவர்களாயும், ப்ரஹ்மத்தை அறிய இச்சித்தவர்களாயும், ஸ்வயம் ஶ்ரத்தையோடு அக்நிஹோத்ரம் செய்கின்றவர்களாயும் இருக்கப்பட்டவர்க்கே ப்ரஹ்மவித்யை உபதேசிக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும், ஜ்ஞாநம் கர்மம் இரண்டையும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி ஹேதுவாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

'ப்லவா ஹ்யேதே அத்ருடா யஜ்ஞரூபா அஷ்டாதஶோக்தமவரம் யேஷு கர்ம । ஏதச்ச்ரேயோ யே(அ)பிநந்தந்தி மூடா ஜராம்ருத்யும் தே புநரேவாபி யந்தி ॥', அதாவது: பலாபிஸந்தியால் செய்யப்பட்டதும் அஶ்ரேஷ்டமானதுமான கேவல யாக ஸம்பந்த கர்மங்கள் ஜீர்ணமான ஓடங்கள்போல் அஸ்திரங்கள் என்றும், அவற்றை ஶ்ரேயஸ்ஸாதநங்களாய் எண்ணி ஸந்தோஷிக்கும் அவிவேகிகள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கமாட்டார்கள் என்றும் சொல்லப்பட்ட விஷயம், கர்மஸாத்யங்களான ஸ்வர்க்காதி பலங்களை மறுப்பதற்காக அன்று; அப்பலங்கள் அஸ்திரங்களென்று காட்டி, அநந்தமாயும் ஸ்திரமாயு மிருக்கப்பட்ட பரம புருஷார்த்தம் பரவித்யா ரூபமான ஜ்ஞாநஸாத்யம் என்று காட்டவே அவ்வண்ணம் வெளியிடப்பட்டது. உபநிஷத்தே வைதிக கர்மாநுஷ்டாநபரர்கள்தான் அவ்வநுஷ்டாந ஜந்யமான சித்த ஸம்ஸ்காரமடைந்து பரஹ்மவித்யோபதேசத்துக்கு அர்ஹதையைப் பொருந்துகின்றார்கள் என்று சொல்கின்றது. இந்த யோசனைகளுக்குப் பொருந்த ஸ்ரீ பகவானும் கீதையில், 'வேதவாதரதா:' என்றும், 'நாந்யதஸ்தீதி வாதிந:', என்றும், 'காமாத்மாந: ஸ்வர்கபரா:', என்றும், பரமபுருஷார்த்தத்தை அறிந்துகொள்ளாமல், ஸ்வர்க்காதி பலங்களை அபேக்ஷித்தே கர்மங்கள் செய்யும் கர்மகாண்டாபிமாநிகளைச் சொல்லி, அவர்கள் போகங்களையும் ஐஶ்வர்யங்களையும் இச்சிக்கின்றவராதலால், தத்வஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தர்கள் அன்றென்றும் ஸாதித்தருளினார்; கர்மகாண்டங்கள் த்ரைகுண்யவிஷயங்களாதலால் அர்ஜுநனை நிஸ்த்ரைகுண்யன் ஆகும்படி ஆஜ்ஞாபித்தார்; பின்னும், 'யாவாநர்த உதபாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே । தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத:', என்பதால், வேதங்களில் ப்ரஹ்மவித்துக்

கும் உபயுக்த பாகங்கள் உண்டென்று காட்டி, அர்ஜுநனைப் பலாபேக்ஷையின்றிக் கர்மங்களையே செய்யும்படி நியமித்தருளினார். மறுபடியும், 'ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி:' என்றும், 'யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை: । புஞ்ஜதே தே த்வகம் பாபா யே பசந்த்யாத்மகாரணாத் ॥' என்றும், 'தஸ்மாத் ஸர்வகதம் ப்ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்டிதம் ॥ ஏவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம் நாநுவர்த்தயதீஹ ய: । அகாயு:', என்றும், வைதிக கர்மங்களுக்கு ஸ்வரூப த்யாகத்தை நிஷேதித்தார். ப்ரமாணங்களை ஆஶ்ரயிப்பவர்க்கு வேறு நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவற்றை ஆஶ்ரயித்த, த்ரிமதாசார்யர்களும், மற்ற பெரியோர்களும், பலாபிஸந்தி ரஹித கர்மாநுஷ்டாநங்களால் சித்த ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தை ப்ரஹ்ம வித்யாநிஷ்டர்கள் ஸம்பாதித்துக்கொள்கின்றனர் என்று நிஷ்கர்ஷித்திருக்கின்றார்கள். நாமும் நம் பூர்வீகர்க்குள் கர்மாநுஷ்டாநபரர்களாயும், ஸ்வலாப ஸந்துஷ்டர்களாயும், பூதஸுஹ்ருத்துக்களாயும், ஶாந்தர்களுமாயுமிருந்த ஸாதுக்களைப் பார்த்திருக்கின்றோம்.

ஆதலால், உபநிஷத்தும் கீதையும் அவரமாக நினைத்த கர்மகாண்டங்களுக்கு ஸ்வரூப த்யாகத்தை நிஷேதித்த காரணத்தைப் பற்றி, யுக்திவாதங்களில் நாம் இறங்குகின்றோமில்லை. மநுஷ்யர்களுடைய லௌகிக ஜ்ஞாநத்துக்கும் வ்ருத்திக்கும் அநுகுணமாக அவ்வவர்கள் விஶ்வஸிக்கும் மதங்களின் ரூபமும் மாறுகின்றதெனச் சொல்வார்கள்; நூதந விஶ்வாஸங்கள் தலையெடுக்கப் பூர்வ விஶ்வாஸங்களை மநுஷ்யர் த்யஜிப்பார்களெனவும் சொல்வார்கள். இதன் உண்மையை நாம் மறுக்கின்றோமில்லை. ஆனால், வைதிக ஸம்ப்ரதாயம் இவ்வித யோசனைகளுக்கு உட்பட்டதன்று. ஸம்ஹிதையை ஒட்டியே ப்ராஹ்மணம் இருக்கின்றது. இவை இரண்டினுடைய ஸம்பந்தத்தோடு வேதாந்த பாகங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றன. வேதாங்கங்கள் பூர்வகாண்டத்துக்கு அவஶ்யம் வேண்டியவை. இதிஹாஸ புராணங்கள் அவற்றின் பூர்வஸ்திதியில் வேதங்களில் அந்தர்க்கதங்களாயிருந்து, வ்யாஸாதிகளால் வே

தோபப்ருஹ்மணங்களாகச் செய்யப்பட்டன. இவ்வண்ணம் அவிச்சிந்நமாக ஏற்பட்ட ஸம்ப்ரதாயம் ஏக ஸம்ப்ரதாயமாகையால், இதில் த்யாஜ்யாம்ஶமென்றும் உபாதேயாம்சமென்றும் யோசிக்க இடமில்லை.

வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யாவரும் தாங்கள் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய கர்மங்களைப்பற்றி விவாதப்படுகின்றார்களில்லை. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்கள் யாவர்க்கும் பொதுவாதலாலும், அங்கே த்ருதீயாத்யாய சதுர்த்த பாதத்தில், ப்ரஹ்மவித்யையானது கர்மங்களை அங்கமாகவுடையதென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், கர்ம ஸ்வரூபத்தில் தாத்பர்ய பேதம் த்ரிமதஸ்தர்களுக்குள் விசேஷமாய் இல்லாமலே, அவர்கள் யாவரும் கர்மாநுஷ்டாநம் நியமேந கர்த்தவ்யம் என்று ஒப்புக்கொள்கின்றனர். இந்த யோசனைக்கு அநுகூலமான பகு ப்ரமாணங்களை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கண்டுகொள்ளலாம். ஆதலால், த்ரிமதஸ்தர்களுக்குள்ளும் பரம புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தவர்கள் ஶ்ரத்தையுடன் ஸ்வகர்மங்களைச் செய்துவந்தனர். அந்யரான கேவலாஶ்ரமிகளில் பலரும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைக் கர்த்தவ்யமென்றே அநுஷ்டித்து வந்தார்கள். '[illegible]' என்றும், 'ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே । ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ: ॥' என்றும் ப்ரமாணங்களைக் கண்டு, வர்ணத்தில் பிறந்து, ஆஶ்ரமமொன்றில் ப்ரவேசித்தவர்கள், ஸ்வகர்ம த்யாகத்துடன் வைஷ்ணவத்வம் நிலைக்கமாட்டாதென நினைத்தார்கள்.

இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டார்கள் ஸாதாரண உத்யோகங்களுக்குப் பாஷாந்தர பரிசயத்தையே ப்ரதாநார்ஹதையாக ஏற்றுக்கொள்ளவே, வ்ருத்திஹீநதையைப் பொருந்திய சில விப்ரர்கள் முதலில் பாஷாந்தராப்யாஸத்தைச் செய்து உத்யோகம் ஸம்பாதித்தனர். இந்த வித்யை காலக்ரமத்தில் பெருகவும், ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸ்வவ்ருத்தி ஹாநியும் வளர்ந்தது. ஆதலால் அவர்க்குள் ஸ்வவித்யாத்யாகமும் பாஶ்சாத்யவித்யா பரிசயமும் வ்ருத்தி

யடைந்து, வர்ணாஶ்ரம கர்மங்களுக்கு லோபமும் தலையெடுத்து விட்டது. அஸாம்ப்ரதாயிகமாகச் சிலர் தத்காலம் விபரீதாபிப்ராயங்களைப் பரவச்செய்தார்கள். கீதா பரிசயத்துக்கும் ப்ரஹ்ம வித்யாப்யாஸத்துக்கும் அதிகாரம் ஸார்வத்ரிகமென ப்ரமை சில ஜநங்களைப் பீடிக்கின்றது. ஏடுகளைப் பார்த்த மாத்ரத்தாலே தத்வத்தில் புத்தி நிலைக்கமாட்டாது. பலர்க்கு மதமென்பதே விஶ்வாஸார்ஹமாயில்லை. அவர்க்குள் யாரேனும் அதைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவித்தார்களாகில், அவர்கள் ப்ரமித்தபடி ஜநங்களுக்கு ஐஹிக ஸுகாநுகூலமாக அது இருக்கக்கூடுமெனும் யோசனையின்பேரில் அப்படிப்பட்ட ப்ரஸ்தாவம் உண்டாகின்றது.

இங்கிலீஷ் படித்தவர்க்குள் வைதிக கர்மங்களில் ஶ்ரத்தை வரவரக் குறைந்துபோகின்றது. ப்ராஹ்மண்யத்தை ரக்ஷிக்க பாத்யப்பட்டவர்கள்குறைந்த பக்ஷம் ஸந்த்யாவந்தநத்தையாவதுசெய்ய வேண்டும். இந்த ரூபமான யோசனை முப்பது நாற்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பட்டு அவர்க்குள் இருந்தது. இப்போது அது மாறிப்போய், ஸந்த்யாவந்தந மென்பது உபநயநத்தோடு முடிந்துவிடுகின்றது. இதற்கு ஸ்வரூப த்யாகத்தை நிச்சயித்தவர்க்குள் சிலர் பித்ரு கர்மங்களை ஶ்ரத்தையின்றிச் செய்வது போல் காட்டுகின்றனர். சிலரிடம் அதற்கும் அபாவம் உண்டாய்க் கொண்டு வருகின்றது. இந்த ஸ்திதியில் பாஶ்சாத்ய வித்யாபரிசயமுள்ளவர்க்குள் கர்மாநுஷ்டாநங்களில் ஶ்ரத்தையுள்ளவர் மிகவும் சிலர்தானென்று நிச்சயித்துவிடலாம். இது லௌகிகரென்பட்டவர்களுடைய ஸ்திதி.

வைதிகர் என்பவர்கள் ஸ்திதியைப்பற்றி யோசிப்போம். இவர்கள் ப்ராயேண உபபத்தியற்றவர்கள்; ஸ்வநிஷ்டையைக் காப்பாற்றவேண்டுமாகில், இவர்கள் லௌகிகரை விலகியே நடக்கவேண்டும்; ஜீவநம் நடக்கவேண்டுமென்று லௌகிகரை ஆஶ்ரயிக்கின்றனர்; அதற்காக அகார்ய ஶதமும் செய்கின்றனர். அந்தப் பழக்கத்தால், அவஶ்யமற்றபோதும் அர்த்தார்ஜநமே ப்ரதாநமென்று கருதி, அக்ருத்யகரணங்களில் நிலைத்துப் போகின்றனர். ஆதலால், ப்ராஹ்மண்யம் நேரிட்டபோதிலும், ஸ்வநிஷ்டைக்கு விரோதமான ப்ரவ்ருத்திகளைத் தள்ளவேண்டும் என்கிற அபிஸந்தி ஸாதுக்களெனக்கூடிய மிகவும் சிலர்க்குள் தான் நிலைத்திருக்கின்றதெனச் சொல்லலாம்.

இங்கிலீஷ் படிக்காமலும் வைதிக வித்யையின் வாஸனையின்றியும் உபயதா ப்ரஷ்டர்களாய், நிஷ்க்ருஷ்ட ஜீவநோபாயமற்றவர்கள் ஸங்க்யையில் பெருகுகின்றார்கள். அவர்களுக்கு ஸத்யவசந விஷயமாயும் தர்மாசரண விஷயமாயும் ஏற்பட்ட ஶாஸ்த்ர விதிகள் நிரர்த்தகங்களா யிருக்கின்றன. அவர்கள் நிஷித்த காம்ய ப்ரேரிதர்களாய் ஸாதித்துக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றி ப்ரயத்நங்களின் தர்மாதர்ம ஸ்வரூபங்களைப்பற்றி யோசிக்கின்றார்களில்லை. யாதேனுமோர் வ்ருத்தியால் ஜீவிப்பவர்களும் மிகுதியாக அர்த்தார்ஜந ப்ரதாநராகப் போந்து தர்மத்தைக் கடந்தும் ஆர்ஜவத்தைத் தள்ளியும் நடக்கின்றார்கள். இக்கால ஸ்திதியைப் புராணகர்த்தாக்களான பூர்வ ருஷிகள் முன்னமே வெளியிட்டார்கள். '[illegible] ' [கலியில் வர்ணங்கட்கும் ஆஶ்ரமங்கட்கும் பொருந்திய ஆசாரங்களை மநுஷ்யருடைய ப்ரவ்ருத்திகள் அநுஸரித்திரா; அவற்றால் வேதோக்த கர்மங்களின் நிஷ்பாதநம் உண்டாகமாட்டாது] '[illegible] ' [கலியில் எவனெது சொன்னாலும் அதெல்லாம் ஶாஸ்த்ரமாகும்] '[illegible] ' [கலியில் ஶூத்ராதிகள் தமக்கும் விப்ரர்க்கும் புருஷத்வம் ஸமாநம் என்று நினைப்பார்கள்] '[illegible] ' [கலியில் ஸ்நாநமின்றிப் புஜிப்பார்கள். அக்நி தேவதை அதிதி பித்ரு பூஜைகளைச் செய்யமாட்டார்கள்.] '[illegible] ' [ஶூத்ரர்கள் ஸந்யாஸ வ்ரதத்தை மேற்கொள்வார்கள்.] '[illegible]

* * * [illegible] * * * [illegible]

ந்நாதம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம் । நார்ச்சயிஷ்யந்தி । கிம்தேவை: கிம் த்விஜை: வேதை: கிம் சௌசேநாம்புஜந்மநா । இத்யேவம் விப்ர வக்ஷ்யந்தி ॥' [வேதமார்க்காநுஸாரிகளான ஸத்துக்களுக்கு ஹாநியுண்டாம்போதும், தர்மத்தை ரக்ஷிப்பவர்களுடைய ப்ரயத்நங்கள் கெடும்போதும், ஸர்வ யஜ்ஞங்களுக்கும் ஈச்வரனை புருஷோத்தமன் யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படாதபோதும், கலியினுடைய வ்ருத்தியைப் புத்திமான்கள் அநுமிக்கத்தக்கவர். ஸர்வஸ்ரஷ்டாவும் ஈச்வரனும் ஜகந்நாதனுமான விஷ்ணுவைக் கலியில் அர்ச்சிக்கமாட்டார்கள். தேவர்களாலும், த்விஜர்களாலும், வேதங்களாலும், ஸ்நாநாதி சௌசங்களாலும் ஆகவேண்டியதொன்றுமில்லை யென்று கலியில் சொல்வார்கள்.) 'ஸ ஶூத்ர ப்ராயாஸ்ததா வர்ணா பவிஷ்யந்தி கலௌ யுகே ।' [எல்லா வர்ணஸ்தர்களும் சூத்ர ப்ராயர்களாவார்கள்.) 'வித்தமேவ கலௌ ந்ருணாம் ஜந்மாசாரகுணோதய: । தர்மந்யாய வ்யவஸ்தாயாம் காரணம் பலமேவ ஹி ॥' [கலியில் மநுஷ்யர்க்குள் பிறப்பாலும், ஆசாரத்தாலும், குணத்தாலும் வ்யவஹரிக்கப்பட்ட உத்கர்ஷத்துக்குக் காரணம் பணம்தான். பலமுள்ளவன் பக்கல்தான் தர்மமும் ந்யாயமும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்படும்.] 'தாம்பத்யே(அ)பிருசிர்ஹேது: மாயைவ வ்யவஹாரிகே । ஸ்த்ரீத்வே பும்ஸ்த்வே சாபிரதி: விப்ரத்வே ஸூத்ரமேவ ஹி ॥' [காமத்தால்தான் பதிபார்யபாவம், ஸர்வ வ்யவஹாரத்திலும் வாக்கினுடைய வ்லிமைதான் கார்யகரம். புருஷர்க்குள்ளும், பெண்பாலரிலும் ஸுகமாயிருப்பவர்தான் ஶ்ரேஷ்டர்கள். ஸூத்ரமொன்றினாலேயே ப்ராஹ்மணனெனும் வ்யவஹாரம்.]

புராணங்கள் முடிவாகத் திருப்பி எழுதப்பட்ட காலம் ஏறக்குறைய 1600 வருஷங்கட்கு முற்பட்டதென்று பாஸ்சாத்ய விமர்சிகள் சொல்வார்கள். அப்படியானாலும் மேலே விவரித்தபடியே தத்கால நிலையை வெளியிட்டார்கள் விசேஷ தத்வ ஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவர்கள் என்பதை அப்யுபகமம் செய்யலாம். 40-வருஷங்கட்குமுன் இப்போது நடக்கும் விபரீதங்களை நாம் யோசித்தோமில்லை.

இது இப்படி முடியுமென்று நிஜமாகத் தோற்றவும் ஸநாதந தர்மாபிமாநிகள் தத்ரக்ஷணத்தைப்பற்றி வீண் ஶ்ரமங் கொள்வானேன்? வர்ணஸாங்கர்யத்துக்கு அநுகூலமான ப்ரவ்ருத்திகளையே மேற்கொள்ளக்கூடாதோ? என்று சொல்வாருமுண்டு. ஜநங்கள் மிகுதியாக லக்ஷ்மீகாந்தனுடைய கலிகோலாஹல க்ரீடையை ஸ்வப்ரயத்நங்களால் பரவச் செய்யலாம். இது இவ்வண்ணமே என்றும் நடக்கமாட்டாது. ஸாதுக்கள் ஸந்தோஷிக்கும் காலம் மறுபடியும் வரலாம். ஸம்ஸார தந்த்ரத்தைப் பகவான் வஹித்திருக்கின்றபடியால், காலங்கள் ப்ராணிகளுடைய கர்மாநுகுணமாகக் குணப்ரசுரங்களாயும் தோஷப்ரசுரங்களாயும் மாறி மாறி வருதல் ஸம்பாவிதமே. ஆனாலும், பகவானுடைய க்ருபையை ஆஶ்ரயித்தவர்களாய், அவனுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கந விஷயத்தில் பயந்தவர்களான அதிகாரிகள் ஆத்யந்திகமாய் எப்போதும் அபாவத்தை அடையமாட்டார்கள் என்று நம்புகின்றோம். ப்ரளயத்திலும் ஸ்ருஷ்டி பீஜம் நிலைக்கும். கலிகாலத்துக்கும் ஸாதுத்வம் உண்டென்று வ்யாஸ மஹர்ஷி அருளிச்செய்தார். க்ருத யுகத்தில் த்யாநத்தாலும், த்ரேதா யுகத்தில் பகவத்ப்ரீணநமாக யாகாத்யநுஷ்டாநத்தாலும், த்வாபரயுகத்தில் பகவதாராதநத்தாலும் ஸம்பாதிக்கக்கூடிய புருஷார்த்தங்களைக்கேவல பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநத்தால் கலியில் ஜநங்கள் ஸம்பாதிக்கின்றார்கள். மிகுந்த க்லேசத்தாலும், பகு ஆசார நியமங்களை ரக்ஷித்தும், ஸ்வதர்மங்களை த்விஜர்கள் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவர்கள். ஆகாரநியமம் இல்லாமலும், ஆசாரங்களற்றும், ஸ்வகர்மங்களைத் தர்ம புத்தியால் செய்துகொண்டுவரும் சூத்ரர்களுக்கும், பதிகைங்கர்ய நிரதர்களான ஸ்த்ரீகளுக்கும் கலியில் புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கும். இவ்வண்ணம் கலிகாலத்திலும் ஸாதுத்வம் யோசிக்கப்பட்டது. ஆதலால், ஸநாதந தர்மம் விசேஷமாக ரக்ஷிக்கப்படாமற் போனபோதிலும், அதில் அபிமாநமாவது க்வசித் க்வசித் உள்ளவரையில் அது உபதேசார்ஹமென்றே யோசிக்கின்றோம். அபிமாநம் வஸ்து நஷ்டமானபிறகு உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், கலியின் ஸாதுத்வம் எங்காவது அர்த்தவத்தாக இருக்கவேண்டுமானால், ஸாதுக்களெனத்தக்க ஸ்வதர்மரக்ஷகர் யாரேனுமொருவர் என்றும் இருப்பாரென்றே எண்ணவேண்டும். ஸர்வதா அப்ராஹ்மண க்ருத்யங்களில் ரமித்துக்கொண்டு, ஸ்வதர்மங்க

ளுக்கு ஆத்யந்திகமாக ஸ்வரூப த்யாகத்தை முடித்தவர்கள் வீணாக ப்ராஹ்மண்யத்தைப் பாராட்டுவது, பரர்க்கு ப்ராஹ்மண்யத்திலேயே த்வேஷத்தையும் நிந்தையையும் ஜநிப்பிக்கக் காரணமாகின்றது. த்விஜாதிகளில் பிறக்காதவன் ப்ராயேண ப்ராஹ்மண ப்ரஷ்டனைப் பரிஹஸிக்கிறான்; ஸ்வதர்மங்களில் நிலைத்த ப்ராஹ்மணனையும் தூஷிக்கிறான். ஸ்வதர்மத்யாகம் பரம்பரையாகத் தொடர்ந்ததாகில் அப்பரம்பரையில் ஜநித்த ப்ராஹ்மணனெனப்படுபவன் உடலைக் கீறி எடுத்தாலும் ப்ராஹ்மண்யம் எங்கும் காணப்படாது. இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களுக்குள்ளபடிகளில் நின்றாராகில் ஐஹிகத்திலும் அவர்க்கு அநுகூலங்கள் உண்டு; ஜீவநோபாயத்துக்காக இப்போது அவர்களிடம் செல்லும் வைதிகரெனப்படுவோர்களும் மர்யாதைகளை ரக்ஷிக்கவேண்டியவர்களாய் ஸ்வயம் ரக்ஷிக்கப்பட்டவராவார்கள். ஶயநாஸந போஜநாதிகளில் ஶூத்ரர்களுடனும் இன்னும் ம்லேச்ச சண்டாளாதிகளுடனும் ஸம்பந்தம் செய்பவர்கள், அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்திகளுக்கும் ஜாதியில் நிக்ருஷ்டர்களென்று பெரியோர் நிச்சயம். ஆதலால் த்விஜத்வத்தை வ்ருத்தி மாத்ரமாகக்கொள்ளாமல் அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக விஶ்வஸிப்பவர்கள் ப்ரஷ்டர்களுடனும் பதிதர்களுடனும் ஸஹவாஸத்தை ஒழிக்கவேண்டியதை வைதிக தர்மம் தத்காலம் மிகுதியாக அபேக்ஷிக்கின்றது. இப்படிச் செய்வதால் த்விஜகுலத்தோர் ஸங்க்யை குறைந்து போகுமென்று நாம் ஶோகிக்கின்றோமில்லை. குறைந்துபோனது ஸநாதந தர்மரக்ஷணத்தில் குறைவுபடாமல் நின்றால் போதுமானது. அதுவும் காலக்ரமத்தில் நம்மவர்களுடைய அபிமாநமின்றியும், அவர்களுடைய அக்ருத்யங்களாலும் அபாவத்தை அடைந்தால், அதைப்பற்றியும் ஶோகிக்கின்றோமில்லை. லோகத்தினுடைய சரித்ரகாலம் இப்போது ஆரம்பித்ததல்ல. சரித்ரகாலம் யோசிக்க ஆகியற்றது. எத்தனையோ மதங்கள் முன் விஶ்வஸிக்கப்பட்டு இப்போது நாசமடைந்தன. இருப்பவைகளுக்கும் நாசம் ஸம்பாவிதமே. சரித்ரகாலம் பிறந்தமுதல் ஆர்யஜநங்களால் விஶ்வஸிக்கப்பட்ட வைதிக ஸம்ப்ரதாயமானது அதன் ரக்ஷணத்திற்காகப் பிறந்தவர்கள் செயலாலேயே கைவிடப்பட்டதாகில், நஷ்டம் அதனுடையதோ அவர்களுடையதோ வென்பதை விமர்ஶஸமர்த்தர்கள் விமர்ஶிக்கவேண்டியது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

துரந்தஸ்யாநாதே ரபரிஹரணீயஸ்ய மஹதோ
நிஹீநாசாரோऽஹம் ந்ருபஶு ரஶுபஸ்யாஸ்பதமபி
தயாஸிந்தோ! பந்தோ! நிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதே!
தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதபீ: ॥ 58.

58. 'ஊவமொயிதவாந' இத்யாதியான நாலு ஶ்லோகங்களால், அநந்யப்ரயோஜநராயுள்ள தமக்கு ஶரீராவஸாநம் வரையில் அபேக்ஷிதமான இஷ்ட ப்ராப்தியையும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் ப்ரார்த்தித்துவிட்டு, இப்பொழுது 'துரந்தஸ்ய' இத்யாதியான ஶ்லோகத்தினால், தாம் கணக்கற்ற தோஷங்களுக்கு இருப்பிடமாக இருந்த போதிலும் தாம் பகவானையே ஶரணமாக அடைந்திருக்கிறபடியால் அந்தப் பகவானுடைய கல்யாண குண விஶேஷங்களினாலேயே தம்மால் ப்ரார்த்திக்கப்படும் பரம புருஷார்த்தம் முழுவதும் நிஶ்சயம் ஸித்திக்க வேண்டும் என்னும் தமது உறுதியை வெளியிடுகிறார்.

ஒவ்வொரு ஜீவனும் தான் தான் செய்திருக்கும் கர்மத்தினுடைய பலத்தை அநுபவிக்க வேண்டும் என்னும் நிர்பந்தமில்லையோ? கர்மங்களெல்லாம் அநுபவைக நாஶ்யங்களல்லவோ? தவிரவும், நிஹீநாசாரனாகவும் ஸமஸ்தமான அஶுபத்திற்கெல்லாம் ஆஸ்பதமாகவும் இருக்கும் ஒருவன் பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறுவது என்பது கூடுமோ? என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கக் கூடும். 'கர்மங்களெல்லாம் அநுபவிக்கப்பட்டே நாஶத்தை அடைய வேண்டும் என்னும் நிர்பந்தம், ஶரணாகதன் விஷயத்தில் இல்லை

இந்த ஜந்மத்திற்கு ஆரம்பகமாக இருக்கும் ப்ராரப்த கர்மமொன்று நீங்கலாக மற்றை ஸகல கர்மங்களும் ஈஶ்வரனுடைய கருணையினால் நிவர்த்யங்கள்' என்பது நமது கொள்கை. 'ஶ்ரீஸம்ப்ரவ ஜ்ஞாத்வாந் ப்ராரப்தம் பரிஹாப்ய கர்மஸகலம் ப்ரக்ஷீணகர்மாஶய:' என்றும் 'ப்ராரப்தேதர' என்றும் நமது ஆசார்யர்கள் இந்த அர்த்தத்தை அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிக்கில்லாமல் கர்மங்களெல்லாம் அநுபவைக நாஶ்யங்களாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், ஈஶ்வர பஜநம் நிரர்த்தகமாகவே ப்ரஸங்கிக்கும்; பரம புருஷார்த்தமென்பதும், நமக்கு துர்லபமாகிவிடும்.

'யத் ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாநுபவேப்யநாஶ்யம்
தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ க்ஷணார்த்தே'

[ஒவ்வொரு ஜந்துவும், அநேக ப்ரஹ்ம கல்பகாலம் அநுபவித்தாலும் நஶிப்பிக்கக்கூடாததான அவ்வளவு மஹத்தான பாபத்தை அர்த்த க்ஷணத்திற்குள்ளாக செய்கின்றது] என்கிறபடி நம்முடைய புண்ய பாப ரூபங்களான கர்மங்கள் அஸங்க்யேயங்களாக இருக்கின்றனவன்றோ? அவைகளை அநுபவித்தே தீரவேண்டுமானால், நமக்கு மோக்ஷமென்பது ஏது?

'அநந்தவிதாவேளவம் நாஶகர்மாதிகாஶ:'

[இப்பொழுது முதலான் வருங்காலமெல்லாம் நம்முடைய கர்மாநுபவத்திற்குப் போதாததே] என்று கதறி ஶ்ரீ நிகமாந்தார்யன் இந்தக் கர்ம நிவ்ருத்திக்காக பகவத் தயையைக் கைப்பற்றினரில்லையா?

ஆசாரமாகிற அப்ஸத்திலும், பரம புருஷார்த்தத்தைப் பெறுகிறவன் ஶக்தனாகவே இருத்தல்வேண்டும். அந்த ஶக்தியை ஶரணாகதன் விஷயத்தில் பகவானே ஸம்பாதித்துக்கொடுக்கிறான். ஆகையாலிறே

'கவிதே ஸ்தநந்தயவாஸரோ ஹஜதே ஶரீரநஶ்வராக் ।
ஸாயமேவ ஸ ஶோகவ்ய: ஸர்வ ஶ்வவஹ்நிகாஹ்வய:॥'

[என்னைப் பஜிக்கிறவன் மிக்க துராசாரனாக இருந்தாலும், அவன் ஸாது மதிக்கத்தகுந்தவனே] என்று முதலிற் சொல்லிவிட்டு, 'அது கூடுமோ? ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் செய்பவன் எவ்விதத்தில் பகவத் ஸ்வீகாரார்ஹனாவான்?'' என்னும் ஶங்கையை நிரஸிக்கும் பொருட்டே

'க்ஷிப்ரம் பவதி தர்மாத்மா'.

[அவன், என்னிடத்தில் செய்யும் பக்தி யடியாக உடனே ஸதாசாரனாகிறான்] என்று ஶ்ரீ பகவான் அருளிச்செய் திருக்கிறான். இந்த அர்த்தத்தையே ஶ்ரீ கூரேஶனும்,

'நிஷ்பத்ய ஸர்வமபி யத்ததஶேஷமேவ-
ஸம்ஸேவிதோ வரத! ரக்ஷஸி நேதராம்ஸ்த்வம் ।
தர்ஹி க்ஷமேவ மயி ஶக்த்யதிகாரவாஞ்சா:
ப்ரத்யூஹஶாந்திரிதரச்ச விதேஹி விஶ்வம் ॥''

[பரம புருஷார்த்தத்தைக்கொடுக்க வேண்டுமென்றே தீக்ஷை கொண்டிருக்கும் வரதனே! 'ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான ஸகல அநுஷ்டாநங்களையும் ஸமக்ரமாக அநுஷ்டிக்குமவர்கள் மாத்ரம் ரக்ஷணத்திற்கு அர்ஹர்கள்; மற்றவர் அநர்ஹர்களே' என்னும் ஒரு நிர்பந்த முண்டானால், அப்பொழுது நீயே என்னிடத்தில் அப்படிப் பட்ட அநுஷ்டாநத்திற்கு வேண்டுவதான ஶக்தியையும் அதிகாரத்தையும் வாஞ்சையையும் அவைகளுக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாக ஸம்பவிக்கும் விக்நங்களின் ஶமநத்தையும் இன்னும் அவைகளுடைய அங்கம் உபாங்கம் முதலியவற்றின் பூர்த்தியையும் எல்லாவற்றையும் செய்துவைக்க வேண்டும்] என்று வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆகையால், ஶரணாகதன் விஷயத்தில், ஶ்ரீ பகவான், அவன் ஶரணம் அடைந்ததை மாத்திரம் அவலம்பித்து, தனது தயை முதலிய கல்யாண குணங்களால் கர்மத்தை நஶிப்பிக்கிறான் என்றும், கணக்கற்ற தோஷங்களால் ஶரணாகதன் துஷ்டனாக இருந்தாலும் ஸமஸ்த தோஷத்தையும் ஶாந்திசெய்து கொண்டு அவனைத் தானே திருவுள்ளம் பற்றுகிறான் என்றும் சொல்வதில் எவ்வித ஆக்ஷேபத்திற்கும் அவகாஶமில்லை.

யத்யப்யஹம் நிஹீநாசார꞉, ந்ருபஶு꞉, அநந்தஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்ய மஹதோऽஶுபஸ்யாஸ்பதம்; ததாபி, ஹே தயாஸிந்தோ! பந்தோ! நிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதே! தவ குணகணம் ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் கதபய꞉ இதி இச்சாமி. [நான் பாபாநுஷ்டாநத்தையே செய்கிறவனாகவும், ம்ருகாதிகளைப்போல ஜ்ஞாநமே யற்றவனாகவும், முடிவன்றிக்கும் அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்தும் அநுபவாதிகளால் பரிஹரிக்கக்கூடாமலும் மஹாபாதக அதிபாதகாதி ரூபமாயுமிருக்கும் அக்ருத்யங்களுக்கெல்லாம் ஆகரனாகவும் இருந்தபோதிலும், தயாஸமுத்ரமே! நிருபாதிகபந்துவே! அளவற்ற வாத்ஸல்ய ஜலதியே! உன்னுடைய தயை முதலிய கல்யாணகுணங்களை நினைத்து நினைத்து எவ்வித பயமுமின்றிக்கே கீழ்க்கதறினபடி பரம புருஷார்த்தம் முதலியவற்றை இச்சியாநின்றேன்.]

யத்யப்யஹம் நிஹீநாசார꞉ - அத்யந்தம் நிக்ருஷ்டமான ஆசாரத்தை உடையவனாக இருந்தாலும். ஆசாரம் என்னும் பதம் வர்ணாஶ்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்தைக் குறிக்கும். இந்த வர்ணாஶ்ரம தர்மாநுஷ்டாநம் 'ஶ்ருதி꞉ ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா' என்கிறபடி பகவானால் விதிக்கப்பட்டதானதால், அந்த ஆஜ்ஞையை அதிலங்கநம் செய்பவன் ஸாதாரணமாக பகவத் ப்ரீதிக்குப் பாத்ரமாக மாட்டான் என்பது குறிப்பு. 'ஆசாரஹீநம் ந புநந்தி வேதா꞉' [ஆசாரமில்லாதவனை கேவல வேதாத்யயநம் பரிஶுத்தம் செய்யாது] என்றும், 'ஸந்த்யாஹீநோऽஶுசிர் நித்யம்' [ஸந்த்யாவந்தநம் முதலிய வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிக்காதவன் எப்பொழுதும் அஶுத்தனே] என்றுமன்றோ கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறது ஆசாரத்தின் மஹிமை?

ந்ருபஶு꞉ - 'மநுஷ்யனாகப் பிறந்தும் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களைத் தாண்டி ஆஹாரம் முதலியவைகளில் நியதியில்லாமல் இருக்கிறபடியால் ம்ருக ப்ராயனாக இருக்கிறேன்' என்பது கருத்து.

'ஜ்ஞாநத்திற்கும் ஆசாரத்திற்கும் யோக்யமாக இருக்கும் ஜந்மத்தைப் பெற்றும் பஶு துல்யனாகிவிட்டேனே!' என்று நிர்வேதப்படுகிறார். 'ஶாஸ்த்ர வஶ்ய ஜந்மமாகையாலே பசுவென்னவொண்ணாது; ஆஹாராதிகளிலே நியதியில்லாமையாலே மநுஷ்யனென்னவொண்ணாது; இரண்டு ஜந்மத்தையும் தப்பினேனென்கை' என்பது ஸ்ரீ பிள்ளையின் ரஸவத்தான பாவவிவரணம்.

அநந்தஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்ய மஹதோऽஶுபஸ்யாஸ்பதம் - அநந்தஸ்ய - முடிவன்றிக்கே இருக்கும். அநாதே꞉ - அநாதி காலமாக ப்ரவஹித்துவரும். அபரிஹரணீயஸ்ய - பரிஹரிக்க வொண்ணாத. 'அநுபவத்தாலாதல் ப்ராயஶ்சித்தத்தாலாதல் நஶிப்பிக்க வொண்ணாத' என்பது தாத்பர்யம். ஸர்வஶக்தனான பகவானுடைய ஸங்கல்பம் நீங்கலாக மற்றை எதுவும் இந்தப் பாபங்களைப் போக்கடிக்க அஶக்தம் என்பது கருத்து. 'ஸர்வஶக்தியான தேவருக்கும் பிர்க்காலிக்கும்படியாயிருக்கை' என்பது ஸ்ரீ பிள்ளையின் திவ்ய ஸூக்தி. மஹத꞉ - மஹாபாதகம் முதலான. 'நானோ பரிமாணத்தினால் அணு; நான் செய்யும் பாபங்களோ மேரு பர்வதத்திற்கு துல்யங்கள்!' என்னும் ஆஶ்சர்யம் த்யோதிப்பிக்கப் படுகின்றது. அஶுபஸ்ய - இப்படிக்கிருக்கும் பாபத்திற்கெல்லாம். சுபம் என்றால் பரம புருஷார்த்தம்; அதற்கு விரோதியாக இருக்குமவையெல்லாம் 'அசுபம்' அவையாவன:—அக்ருத்ய கரணம், பகவதபசாரம், பாகவதாபசாரம் முதலியவை. ஆஸ்பதம் - இருப்பிடம். தேவரீர் குணங்களுக்கெல்லாம் ஆகரமாயிருப்பதுபோல நான்தோஷங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம் என்பது குறிப்பு.

தயாஸிந்தோ - ஹே கருணார்ணவமே. கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட என்னுடைய தோஷங்களின் பரிஹாரத்திற்கு வேண்டுவதான தயை என்னும் குண விஶேஷம் உன்னிடத்தில் அபாரமாக இருக்கின்றது என்பது குறிப்பு. தயை என்றால் - ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷமாக பிறருடைய துக்கத்தை ஸஹியாமல் இருக்கும் ஸ்வபாவம். அப்படிப்பட்ட தயை, ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் இல்லாவிட்டால், ஸம்

ஸாரத்தில் மூழ்கித்தடுமாறும் ஜீவகோடிகளுக்கு உத்தாரணம் ஏது?

'வஹ ந உபதிம் க்ருபயா க்ஷிப'

'வாஹி உ-ரா-ஷயம் மதிம் க்ஷாம் வ்ருணே'

இத்யாதியாக நமது ஆசார்யர்கள், தயாளுவான ஸ்ரீ பகவானையே உபாயமாக ப்ரதிபாதித்திருக்கிறார்களன்றோ?

ஸமயோ! - 'மா தா பிதா......' என்று ஸ்ருதி சொல்லுகிறபடி ஸ்ரீ பகவானொருவனே நமக்கு நிருபாதிகபந்து. பந்துத்வமாவது,

'வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஶம் பவதி து:கித: ।
உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி ॥'

என்கிறபடி பிறருடைய ஸுகதுக்கங்களைத் தன்னுடையது போல உணரும் தன்மை.

'அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத:'

'ஶரண்யா ஹி பாண்டவா:'

இத்யாதியான வாக்யங்கள் இதற்கு ப்ரமாணங்கள்.

நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே - அளவற்ற வாத்ஸல்ய ஸமுத்ரமே! வாத்ஸல்யமாவது - ஒருவனிடத்தில் தோஷங்கள் இருக்கையிலும், அவைகளை அநாதரிக்கும்படி செய்யும் ஸ்நேஹ விசேஷம். 'தோஷாநாதர ஹேது: ஸ்நேஹ விசேஷோ வாத்ஸல்யம்' என்று பெரியோர்கள் நிர்வசநம் செய்திருக்கிறார்கள். திர்யக் ஜாதியில் பிறந்த கஜேந்த்ரனைத் திருவுள்ளம் பற்றினதே ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் இருக்கும் ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யத்திற்கு நிதர்ஶநம்.

'ய: கஶ்சிதேவ யதி கிஞ்சந ஸஹஸா ஜந்து
ஸ்ருஷ்ட்யா ஸஹஜத ஸமவஸ்த நதஸ்யதாத: ।
தம் தோஷரஹித அப்ரஶம்ஸியாநிதி வாத்ஸல்யஜாந
ஸேஹ வேதநேய ஸர்வேஷு ரக்ஷிதோ ॥'

அதிக்ரம்ய வயதி ஸகரிதீக்ருத ரஜ -
ஸ்தஸ்மாத்ம ஶ்ரு த்ஷு திவசநமம் சாரயம் ।
தயாவீரஸம் வசநவதுர்ப்பாரவி க்ருபயா
சகேவேவம் ஹ்ருதம் யாரணியா! சேரக்ஷய உத: ॥ 59.

[ஹே பகவந்! உன்னை ஆஸ்ரயிக்குமொருவன் எவ்வளவு நிக்ருஷ்டனாக இருந்தாலும், அவன் விஷயத்தில் எவ்வித விசாரமும் செய்யாமலே, நீ அவனை அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளுக்குத் துல்யனாகவே திருவுள்ளம் பற்றுகிறாய்] என்று ஸ்ரீ கூரேஶன் இந்தக் குணத்தைக் கொண்டாடியிருக்கிறார்.

'ரிவ முணாவி வத்ஸல:'

'தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்'

இத்யாதியான வாக்யங்கள் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயங்கள்.

தவ குணகணம் ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் - உன்னுடைய தயை முதலிய கல்யாண குணங்களை நினைத்து நினைத்து. தம்முடைய நைச்யத்தை நினைத்து முதலில் அகன்ற ஆழ்வாராதிகள் பிறகு பகவானுடைய கல்யாண குணங்களை அநுஸந்தித்த பொழுது நிர்பயமாக அவனை அணுகினானன்றோ? அது போலவே, ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும், குணகணங்களை அநுஸந்தித்துக் கீழ்ச்சொன்னபடி ப்ரார்த்திக்கத் துணிந்தார்.

கதபீ: - அஞ்சாதே. 'அபராதங்களுக்கெல்லாம் ஆஸ்பதமாயிருக்கையிலும் அதை நினைத்து அஞ்சாதே' என்பது தாத்பர்யம்.

இதி ஈஹே - இவ்வாறு ப்ரார்த்திக்கிறேன். 'விஶாலவி க்ராஹம்.........' இத்யாதியாக ப்ரார்த்திக்கத் துணிந்தேன் என்பது கருத்து.

59. 'ஸர்வஜ்ஞனை உன்னுடைய ஸகாஶத்தில் மெய்சொல்லிப் பிழைக்கவேண்டியிருக்க, 'தேஹம் வேண்டேன், ப்ராணன் வேண்டேன்' என்றும் இன்னும் வேறு விதமாகவும் அஹ்ருதய

மாயுள்ள பலபல ப்ரார்த்தனைகளைச் செய்கிறேனே! ரஜோகுணத்தாலும் தமோ குணத்தாலும் வ்யாப்தமாயிருக்கும் என்னுடைய இச்சைகள் எவ்விதத்தில் ஸஹ்ருதயங்களாகும்? இவ்விதம் மோசம் செய்ய யத்நிக்கும் நான் உனக்கு த்யாஜ்யனாக மாட்டேனே?' என்று ஶங்கித்து, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், 'ஹே ஜகத்ரக்ஷகனே! நீ ஜகத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்னும் வ்ரதங்கொண்டிருப்பதால், நான் சொல்லும் வார்த்தைகள் கபடமாக இருந்தாலும் அவைகளை வ்யாஜமாக அவலம்பித்து, ஸ்வபாவ ஸித்தமான உன்னுடைய தயையினால் என்னுடைய காபட்யத்தைப் போக்கி எனக்கு ஸர்வவித்திலும் ஸ்வரூப ஶிக்ஷணம் செய்து எப்படியாவது என்னை அடிமை கொள்ளவேணும்' என்று இந்த ஶ்லோகத்திலும் இதற்குப் பின்வரும் ஶ்லோகங்களினாலும் பரார்த்திக்கிறார்.

பொய் சொல்வது பாதகமே. ஸ்ரீ ஆளவந்தார் செய்த ப்ரார்த்தனைகளில் காபட்யமென்பதும் இல்லை. ஆனாலும், தமது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைக்கண்டு அஞ்சி, 'ஒருகால் இந்த இச்சைகள் க்ஷணிகங்களாக இருக்குமோ? விஷயத்திற்கு அநுகுணமான தார்ட்யத்தை உடையன வல்லவோ?' என்று ஶங்கித்து, அப்படிப்பட்ட தோஷங்கள் இருந்தால் அவைகளைப் போக்கி அநுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்று மாத்திரம் இந்த ஶ்லோகத்தினால் ப்ரார்த்திக்கிறார். பகவானும், எவனொருவன் நல்ல கார்யத்தைச் செய்கிறானோ அவனுக்கு இன்னும் நல்லதான கர்மத்தைச் செய்யும்படி புத்தியைக் கொடுத்து, ப்ரதிபந்தகங்கள் இருந்தால் அவைகளை விலக்கி, அவனை உத்தமமான பதவிக்கு நயிப்பிக்கிறான் என்பது '𑌯𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌿𑌨𑍀𑌷𑌤𑌿' இத்யாதியான ஶ்ருதிகளில் ப்ரஸித்தம். ருஜுவான அபிஸந்தி இன்றிக்கே முதலில் ஒருவன் பகவந் நாம க்ரஹணம் செய்தாலும், அந்த நாம க்ரஹண காரணமாகவே அவனுக்கு ஒரு அநுக்ரஹத்தைச் செய்து, க்ரமஶ: அவனுடைய அநார்ஜவம் முதலிய தோஷங்களைப் போக்கி அவனுக்கு மேன்மேல் ஸந்மார்க்க ப்ரவ்ருத்திக்கு வேண்டுவனவான ஸௌகர்யங்களைக் கொடுத்து ஸ்ரீ பகவான், அவனைக் கைதூக்கிவிடுகிறான் என்று அநேக இதிஹாஸ புராணங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த ரீதியை அநுஸரித்தே ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும் தம்மை ஶிக்ஷித்து ரக்ஷிக்க வேணுமென்று ஸ்ரீ பகவானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

𑌅𑌨𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 𑌛𑌦𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌵𑌚𑌨𑌭𑌙𑍍𑌗𑍀𑌂 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌃 (𑌅𑌹𑌂) 𑌯𑌦𑌰𑌚𑌯𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌅𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑍍𑌯, 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌮𑌨𑌃, 𑌹𑍇 𑌧𑌰𑌣𑍀𑌧𑌰! 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌯. [கீழ்ச் சொன்ன ப்ரகாரம் ஹார்த்தமாக இச்சியாமலே, மெய்யான இச்சையுடையார் போல, ரஜோகுண தமோ குணங்களால் மூடப்பட்டவனாயிருக்கும் நான், க்ருத்ரிமமான ஸ்துதி வசநத்தைச் செய்திருந்த போதிலும், இச்சாஸூசகமான என் வசநத்தை மாத்ரம் அவலம்பித்து, க்ருபையுடன் என்னுடைய திமனத்தை, ஹே தரணிதர! நீயே ஶிக்ஷிக்க வேணும்.]

𑌅𑌨𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 - கீழ்ச் சொன்ன ப்ரகாரம் இச்சியாமலே. 'பஹு ப்ரகாரமாக என்னுடைய இச்சையை நான் வசநரூபமாய் வெளியிட்டிருக்கிறேன்; அந்த வாசிக வ்யாபாரத்திற்கு அநுரூபமான எண்ணம் என்னுடைய மனத்தில் இராமலிருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட வைரூப்யம் இருந்த போதிலும்' என்பது தாத்பர்யம்.

𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரம் இச்சையுடையார் போல. 'ஹார்த்தமான தீவ்ர இச்சையுடையார் எப்படிப்பட்ட உக்திகளைச் சொல்வார்களோ, அப்படிப்பட்ட உக்திகளை மாத்ரம் சொல்லிக்கொண்டு' என்பது கருத்து. அதாவது - பரப்ரமக மாய், கேட்குமவர்கள் மெய்யென்றே ப்ரமிக்கும்படி என்பதாய் தாத்பர்யம்.

𑌛𑌦𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌵𑌚𑌨𑌭𑌙𑍍𑌗𑍀𑌂 - கபடஸ்துதி வசநத்தை - 'பங்கீ' என்றால் 'ப்ரக்ரியை' என்று அர்த்தம்.

𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌃 - ரஜோகுணம் தமோகுணம் இவைகளால் மூடப்பட்ட. இவை ப்ரக்ருதியின் குணங்கள். நமக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் இருப்பதால் இந்தக்குணங்களால் நாம் எப்பொழுதும்

வ்யாப்தராகவே இருக்கிறோம். அந்தக் குணங்களுக்கோ விபரீத ஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிப்பதும் ஸ்வஸ்வரூபம் பரஸ்வரூபம் இவைகளை மறைப்பதும் ஸ்வபாவம். ஆகையால், அந்தக் குணங்களால் அபிபூதராக இருக்கும் தாம் அஹ்ருதயமான ஸ்துதியைச் செய்தும் இருக்கலாம், என்பது ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம்.

யத்யவாதிஷமயம் - நான் செய்திருந்த போதிலும். 'யத்யவாதிஷம்' என்பதற்கு 'உக்தவாந்' என்பது அர்த்தம்.

தயாபி ஐகஸம்ருதம் வசநமபி க்ருபயா த்வமாலம்ப்ய - இப்படி அகார்யத்தைச் செய்தேனாகிலும் நீ க்ருபையுடன், என்னால் சொல்லப்பட்ட இந்தக் கபடவசந மாத்ரத்தையே வ்யாஜமாகக்கொண்டு. 'ஏதாவது ஒரு வ்யாஜத்தை மாத்ரமேயன்றோ நீ அபேக்ஷிப்பது?' என்பது குறிப்பு.

கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி உக்தி மாத்ரமே பரம்பரையாக உஜ்ஜீவநோபாயமாகலாம். "திருமாலிருஞ்சோலை யென்னே னென்ன திருமால் வந்து என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்" என்றன்றோ இருக்கிறது பக்தர்களுடைய அநுபவம்?

'ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் வா ஸ்தோபம் ஹேளநமேவ வா ।
வைகுண்டநாமக்ரஹணம் அசேஷாக விநாசநம் ॥'

[ஸங்கேதமாகவோ, பரிஹாஸமாகவோ, வேறு எவ்வித பாவத்தாலோ, பகவானுடைய நாமங்களை நாம் ஸங்கீர்த்தநம் செய்தால், அந்த ஸங்கீர்த்தநம் நம்மை பவித்ராகச் செய்கின்றது] என்றும்,

"ஏதாவதாலமகநிர்ஹரணாய பும்ஸாம்
ஸங்கீர்த்தநம் பகவதோ குணகர்மநாம்நாம் ।
விக்ருஶ்ய புத்ரமகவாந் யதஜாமிலோऽபி
நாராயணேதி ம்ரியமாண உபைதி முக்திம் ॥"

[பகவானுடைய கல்யாண குணங்கள் திவ்ய சேஷ்டிதங்கள் இவைகளின் அநுபவமும் அவனது நாம ஸங்கீர்த்தநமும் நமது உஜ்ஜீவநத்திற்குப் போதுமானவை; மரண காலத்தில் புத்ரனை உத்தேசித்து 'நாராயண!' என்று அழைத்த பாபியான அஜாமிளனும் முக்தியை அடைந்தானன்றோ?] என்றும் ஸ்ரீ பகவானுடைய நாம ஸங்கீர்த்தந மஹிமை கொண்டாடப் பட்டிருக்கின்றது.

ஸாவலேபம் ச மந: - என்னுடைய இப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸை. 'ஸர்வஜ்ஞனுயிருக்கும் பகவானையும் மோசம் செய்ய யத்நித்த இந்தத் தீமனத்தை' என்பது கருத்து.

ஹே தரணீதர - பூமியை உத்தாரணம் செய்த ஹே திருமாலே. 'பூமியை உத்தாரணம் செய்தது போல இந்த ஆத்மாவையும் உத்தாரணம் செய்யலாம்' என்பது குறிப்பு. ஸமஸ்த அபராதங்களையும் பொறுத்துப் போகும் ஸ்வபாவமுள்ள பூமியுடன் கூடியிருப்பதால், ஆஶ்ரிதர்களுடைய அபராதங்களும் அநாதரிக்கப்படும் என்பதும் த்யோதிப்பிக்கப் படுகின்றது.

த்வமேவ சிக்ஷய - நீயே சிக்ஷிக்கவேணும். மற்றை எவனாலும் இந்தத் தீமனம் சிக்ஷிக்க அநர்ஹம் என்பது தாத்பர்யம்.

'ஸர்வஸ்ய சாஸ்தா நஹி த்விதீயோऽஸ்தி'

என்கிறபடி ஸகலத்தையும் சிக்ஷிக்கும் சக்தி, பகவான் ஒருவனுக்கே உளது. இவ்விடத்தில் சிக்ஷணமாவது - அநார்ஜவம் முதலிய தோஷங்களால் துஷ்டமாயுள்ள இந்த மனத்தைப் பகவானுடைய அடிமைக்கு அர்ஹமாகும்படி ருஜுவான இச்சையுள்ளதாகச் செய்வதுதான்.

'ஜ்ஞாநம் பக்தி முதலியவைகளைக் கொடுத்துப் பரமோபகாரம் செய்த நீ, சேஷத்தையும் பூர்த்திசெய்துகொள்ள வேண்டும்' என்பது இந்த ச்லோகத்தினாலும் பின்வரும் ச்லோகங்களினாலும் ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது.

'சேஷாயுஷ்யேऽப்யநயேந ஜவாதிகாஸ்ய:?'

என்று ஸ்ரீ நிகமாந்தார்யன் ப்ரார்த்திக்க வில்லையா?

ஸ்ரீ. வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீயை நம:

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

(தொடர்ச்சி.)

இப்படி அநேக ஶ்ருதிகளால், முதல் 3 - பாதங்களில், 'பகவான்தான் ஜகத்காரணன்; அவன் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபன்; நிரதிஶயா நந்தம் முதலிய கல்யாண குணங்களையுடையவன்; மஹா ஜ்யோதிஸ்ஸை யுடைய அப்ராக்ருத திவ்ய திருமேனியுடையவன்; ஸகல தேவதைகளுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருந்து மோக்ஷமளிப்பவன்; பரிசுத்தமான மநஸ்ஸுடன் அவன் குணங்களையும் அவனையும் உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஹ்ருதயமண்டலத்தில் எழுந்தருளி அநுக்ரஹிப்பவன்; உலகமுண்ட பெருவாயனுய் ஜகதுபஸம்ஹாரமும் அவனுடையது; மூலப்ரக்ருதி முதல் பஞ்சபூதம் தேவதைகள் ஜீவாத்மாக்கள் எல்லாம் அவனுக்கு ஶரீரங்கள்; ஸ்ரீமந்நாராயணனுகிற பரப்ருஹ்மம் ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாத பரமாத்மா; சந்த்ர ஸூர்யர்கள் அக்நி முதலானவர்கள் அவனுக்கு அவயவம் போல்வர்; அவனே நிர்வாஹகன்; பகவதுபாஸநம் தவிர, மற்ற வித்யை ப்ரயோஜநமில்லாதது; அவனை உபாஸித்து ப்ருஹ்ம ஜ்ஞாநம் பக்வ நிலையை அடைந்து மஹா ப்ரேமத்துடன் அவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற பக்தி யென்னும் பரம ஸ்நேஹ ரூபமான ஜ்ஞாநத்தால்தான் ஒருவனுக்கு பரமபத ப்ராப்தி' என்று ஏற்பட்டது.

ஆனாலும் சில ஶ்ருதிகளில் எல்லாம், மூலப்ரக்ருதியிலிருந்து ஜகத் உண்டாவது போல, நாஸ்திக வாதமாகத் தோற்றலாம். மேலெழுந்த மாதிரியாகச் சில வாக்யங்கட்கு முன்பின் பாராமல் இந்த அர்த்தம் தோற்றலாம். ஆழ்ந்து வாக்யங்களை முன்பின் சேர்த்துப் பார்த்தால், இந்த ப்ரக்ருதியின் பரிணமமும் பக

ஆநுமாநிகாதி கரணம்.

வததீநமே. '[illegible]' என்றும் 'ஸா காஷ்டா ஸா பரா கதி:' என்றும் அவனை நாம் பற்றியே, ப்ருஹ்மஜ்ஞாநம் அடையவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறதாக [1-4-பாதம்] ஆநுமாநிகாதிகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தை, கடவல்லியின் வாக்யங்களைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கிறார்கள். முன் 2-ம் பாதத்தில் அத்ராதிகரணத்தில் இந்த உபநிஷத் விஷயம் சொன்னோம். இங்கே வெகு சுருக்கமாய் இந்த உபநிஷத் தாத்பர்யத்தை எழுதுகிறோம்.

'அத்யாத்மயோகாதிகமேந தேவம் மத்வா தீரோ ஹர்ஷஶோகௌ ஜஹாதி' என்கிற இடத்தில் முதலில் ப்ருஹ்மஜ்ஞாநத்துக்கு அங்கமாக ஜீவாத்மஜ்ஞாநத்தை விதித்து, அந்த ஜீவன் 'ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்' ஜநந மரண முடையவனல்லன் என்று சோதித்து, 'அணோரணீயாந்' அணுவுக்குள் அணுவென்றும், 'மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வா' மஹத்துக்குள் மஹத் என்றும், எங்கும் நிறைந்த வஸ்து பரமாத்மா என்றும், 'தேவம் மத்வா' என்று பரவித்யை விதிக்கப்பட்டு, அந்த ஜ்ஞாநி ஒருவித துக்கமடையான் என்றும், 'தீரோ ந ஶோசதி,' 'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்' என்கிறபடி அவனை அடைவிக்கும் ப்ருஹ்மஜ்ஞாநம், பகவத் க்ருபையை முன்னிட்ட மஹாப்ரேமமான தர்ஶநரூபமான பக்தியென்றும், 'ஸோऽத்வந: பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' என்று விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம்தான் பலம் என்றும் முடிக்கப்படுகிறது.

'கிம் காரணம் ப்ருஹ்மேதி' ப்ருஹ்மம் ஜகத்காரணமா? என்று கேள்வி பிறந்து 'தே த்யாநயோகாநுகதா அபஶ்யந் தேவாத்மஶக்திம் ஸ்வகுணைர் நிகூடாம்' என்கிற இடத்தில் பிறப்பற்றிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியைப் பகவானு

சமஸாதிகரணம்

டைய ஶக்தியாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் 'அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விஶ்வமேதத் தஸ்மிம்ஶ்சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த:' என்று பகவான் தன்னுடைய மஹாவிசித்ர ஶக்தியால் ஜகத்தை உண்டாக்குகிருன் என்றும் முதலில் சொல்லி, 'அஜாமேகாம் லோஹித ஶுக்ல க்ருஷ்ணாம் பஹ்வீ: ப்ரஜாஸ்ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபா: ।'' ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் முக்குணங்களையுடைய மூலப்ரக்ருதியானது பிறப்பற்றது என்று சொன்னதால், ஸூக்ஷ்மதசையிலும் நாமரூப மில்லாதிருந்த தசையிலும் பகவானுடன் ஒட்டிக்கொண்டு பிரித்துச் சொல்ல முடியாமல் கிடந்ததைச் சொல்லிற்றே தவிர வேறில்லை. மேற்கூறிய 'அஜாமேகாம்' வாக்யமே நாராயணவல்லியில் முதலில் 'அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந் ஆத்மா குஹாயாம் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ:' என்று அவன் அணுவினும் அணு, மஹத்துக்கும் மஹத், பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டே ஹ்ருதய குகையில் எழுந்தருளினுன், என்று சொல்லி, 'அத: ஸமுத்ரா கிரயஶ்ச ஸர்வே', 'அதஶ்ச ஸர்வா ஓஷதயோ ரஸாஶ்ச' முதலானவைகளில் ஸகல ஜகத்தும் அதன் ப்ரவ்ருத்தியும் அவனிடத்திலிருந்து உண்டாகின்றன வென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஜகத் ஸூக்ஷ்ம தசையிலிருந்த போதிலும் அவன் அதீநம்; அவனின்றி அதற்கு இருப்பு இல்லை என்று நிஶ்சயிக்கப்படுகிறது.

இப்படி ஸூக்ஷ்மமாய் நாமரூபமில்லாத தசையில் இருக்கும் மூலப்ரக்ருதியை 'அஸத்' [இல்லை] என்று சொல்லலாம். அப்புறம் ['ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி'] அவனுடைய ஸங்கல்பத்தால் ஸூக்ஷ்மம் ஸ்தூல மாச்சுது. ஆகையால் அவன் தான் ஜகத்காரண மென்று 'அஸதேவ இதமக்ர ஆஸீத் தத: ஸதஜாயத' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் இடத்திலும் நாம் சொல்லவேண்டு மென்று காரணத்வாதிகரணத்தில் ஏற்படுகிறது. 'தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:' என்றும் ஸர்வஜ்ஞனை பகவானிடத்திலிருந்து

ஆகாஶம் அக்நி முதலியன உண்டாயின என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கௌஷீதிக உபநிஷத்தில் 'ப்ரஹ்மதே ப்ரவாணி...... யோ வை பாலாக ஏதேஷாம் புருஷாணாம் கர்தா, யஸ்ய வை தத் கர்ம ஸ வை வேதிதவ்ய:' என்று ஸூர்யன் முதலான தேவதைகள் என்ன, ஸகல வித ஜீவாத்மாக்கள் என்ன, இவர்கள் எல்லாருக்கும் பகவானே அவரவர்கள் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி ஜந்மத்தை உண்டுபண்ணும் கர்த்தாவாகிருன். ஸகல சேதநர்களுக்கு மாத்ரம் கர்த்தாவல்ல. அசேதநமான ஸகல உலகமும் வஸ்துவும் பரம காரணமான புருஷோத்தமனுடைய கார்யம் என்று ஜகத்வாசித்வாதிகரணத்தில் நன்ருய் விவரிக்கப்படுகிறது.

இப்படிச் சொல்லி, நமக்கு போக்யதையும் ஆநந்தத்தையும் கொடுப்ப தெல்லாம் பகவானுடைய ஸங்கல்பமே; ஜகத்தில் எவ்வித வஸ்துவும் கிஞ்சித் ஆநந்தத்தைக்கூட நமக்குக் கொடுப்பதற்குக் காரணம் அவன் ஸங்கற்பம் தான். ஆகையால் நிரதிஶயாநந்த ஸ்வரூபமான பகவானை த்யாநம் செய்து அவனை யடைவதே நமக்கு ஶாஶ்வதமான ஸுகம் என்று அடுத்த வாக்யாந்வயாதிகரணத்தில்,மைத்ரேய ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லப்படுகிறது. "ந வா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி । ஆத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி...... ந வா அரே ஸர்வஸ்ய காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி... ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் மைத்ரேயிக்கு உபதேசித்தார். [உலகத்தில் ஸுகம் என்பதற்குக் காரணம் பர்த்தா புத்ரன் இவர்களின் ப்ரீதி, ஐஶ்வர்யம் முதலானவை. 'இவை உயர்வற வுயர்நல' முடைய, அமுதினு மாற்றவினியனுகிற ஆநந்தக் கடலின் ஒரு அணுவானுலும் ஸம்பந்தப்பட்டால்தான் நமக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கும். அந்தப் பரமாத்மாவைச் சிந்தித்து மநநம், த்யாநம் முதலியவற்றைச் செய்து பக்வமான பக்தி நிலையை

யடைந்து, பகவானை ஸாக்ஷாத்கரித்து ஶாஸ்வதாநந்த பதவியை அடையவேண்டும் என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் அருளிச்செய்தார்.] இதையே ஶ்வேதாஶ்வதரத்தில், 'தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே' வேறு வழியில்லை யென்றும் வெளியிட்டிருக்கிறது. 'ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி' எல்லாருடைய ஆநந்தத்துக்கும் அவனே காரணம் என்றும் வேறு ஶ்ருதி சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த மைத்ரேய ப்ராஹ்மணத்தில் 'இதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா' சேதநாசேதநங்கள் சேர்ந்த ஜகத்துக்கு உயிராயிருக்கிற, 'அஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிஶ்வஸிதமேதத்யத்ருக்வேத:' ருக்வேதம் பகவானுக்கு ஒரு ஶ்வாஸம்போல் என்றும் சொல்லி, சேதநாசேதநம் அவன் அதீநம் என்று அவனுடைய நியந்த்ருத்வத்தை வெளியிட்டிருக்கிறது. ஸகலத்துக்கும் ஆத்மா பகவான்; அவனில்லாமல் ஜகத்தில் ஒரு வஸ்துவுக்கும் இருப்பு என்பது இல்லை; ஸ்வதந்த்ரமான இதரவஸ்துக்கள் என்பன கிடையா. இந்த அபிப்ராயமாய் 'ப்ருஹ்மமே எல்லாம், ப்ருஹ்மமே நாம்' என்று வ்யவஹரிக்கிறது ந்யாயம்; ப்ருஹ்மத்தைவிட்டு வேறொரு வஸ்து இருக்கிறது என்பது கிடையாது என்று 'யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி ததிதர இதரம் ஜிக்ரதி.........ஸர்வமாத்மைவாபூத்...' என்று இதே உபநிஷத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறது.(IV. 4. 13.)

இப்படி ஶ்ருதியில் பரமாத்மாவையும் ஜீவாத்மாவையும் ஒரே வஸ்துபோலச் சில இடங்களில் வ்யவஹரித்திருப்பது வாஸ்தவம். முதலில் 'ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்' [ஐதரே- II-4-1] பரமாத்மா ஒரு வஸ்துவே இருந்தது. பின்பும் 'யதா ஸுதீப்தாத் பாவகாத் விஸ்புலிங்கா: ஸஹஸ்ரஶ: ப்ரபவந்தே ஸரூபா: ॥ ததாக்ஷராத் விவிதா: ஸோம்ய பாவா: ப்ரஜாயந்தே தத்ர சைவாபியந்தி' [முண். II-1-1] எப்படி எரிகிற ஜ்யோதிஸ்ஸிலிருந்து நெருப்புப்பொறிகள் ஆயிரக்கணக்காய் உண்டாகின்

றனவோ, அப்படியே ப்ரஜைகள் உண்டாகி ப்ருஹ்மத்தில் லயிக்கிறார்கள் என்று சொன்ன ப்ரகாரம் காரணமும் கார்யமுமாய் இருப்பதால் இரண்டும் ஒன்று. 'ஆத்மநி க²ல்வரே த்ருஷ்டே ஶ்ருதே மதே விஜ்ஞாத இதம் ஸர்வம் விதிதம்' பரமாத்மா காரண வஸ்துவைத் தெரிந்தால் ஸகலத்தையும் தெரிந்ததாகிறது என்று ஆஶ்மரத்யா என்னும் ரிஷி அருளிச்செய்தார். மற்றொரு மஹான் ஔடுலோமி என்பவர், ஜீவனுடைய முக்தி தசையில் 'பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே' ஜீவாத்மா ப்ருஹ்மஜ்ஞாநத்தால் இந்த ஶரீரத்தை விட்டபிறகு ஸ்வஸ்வரூபமாகிற ஜ்யோதிஸ்ஸை அடைந்து விளங்குகிறானென்றும் 'யதா நத்ய: ஸ்யந்தமாநாஸ் ஸமுத்ரே அஸ்தம் கச்சந்தி......... வித்வாந் நாமரூபாத்விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்' என்று நதிகள் தம்முடைய நாம ரூபம் போய் ஸமுத்ரத்தை யடைவதுபோல, ப்ருஹ்மஜ்ஞாநி பரமபுருஷனை அடைகிறான் என்பதால் முக்தி தசையில் பரப்ருஹ்ம ஸ்வரூப மடைகிறான் என்பதால் இரண்டு ஸ்வரூபத்தையும் ஒன்றாய் வ்யவஹரிக்கலாம் என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படி 'கூடிற்றாகில் நல்லுறைப்புக் கூடாமையைக் கூடினால், ஆடற்பறவை யுயர்கொடியெம் மாயனாவது அதுவதுவே' [திருவாய்: Viii. 8. 9.] என்று இப்படி ஒவ்வொரு ஜ்ஞாநியும் பெரிய திருவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவானாய் விடுகிறான் என்பது ஒருநாளும் கூடாத விஷயம் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறார். வேதவ்யாஸரும் 'போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்' என்று பின்வரும் 4-ம் அத்யாயத்தில் ஸ்பஷ்டமாய், பகவதாநந்தத்துக்கு ஸமமான ஆநந்தமடையலாமே தவிர, ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி நாஶம் என்கிற வியாபாரங்கள் முக்தி தசையிலும் இவனுக்குக் கிடையா என்று சொல்கிறார். இவைகளை யோசித்து, ஸூத்ரகாரரான வ்யாஸர் 'அவஸ்திதேரிதி காஶக்ருத்ஸ்ந:' என்று ஆத்மாவுக்குள் அந்தர்யாமியாய் அவன்

இருக்கிறபடியால், அந்தர்யாமியின்றி இந்த ஆத்மாவுக்கு இருப்பு இல்லாததால், எந்தப் பதம் எந்த வஸ்துவை மேலெழுந்தவாரியாய்க் குறித்தாலும், அந்தந்த வஸ்துவுக்கு 'உடல் மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்' என்றிருக்கும் பரமாத்மாவை ந்யாயமாகவே குறிக்குமென்று காஶக்ருத்ஸ்ந ரிஷி அருளிச்செய்ததைத் தன் அபிப்ராயமாக '[illegible] ...... [illegible] ...... [illegible]' என்று ப்ருஹதாரண்யத்திலே வெளியிட்டிருக்கிறபடியால் '[illegible] ... . [illegible]' என்று ஸுபாலோபநிஷத்திலும் சொன்னபடி வேதவ்யாஸர் தன் அபிப்பிராயமாக வெளியிடுகிறார்.

ஆனல், இப்படி நாம் சொன்னதால் ஜகத்காரணம் அவனே; அவனிடத்திலிருந்துதான் ஜகத் உத்பத்தி என்பதற்கு யாதொரு ஸந்தேஹமும் இல்லை. அவனே ஸகலவித காரணம். லோக வ்யவஹாரத்தில் ஒரு மண்பாத்ரம் செய்தால், அந்தப் பாத்ரத்துக்குக் காரணம் மண் என்று சொல்லுகிறோம். அதாவது: அந்த மண்ணே ஒருவிதமாய் இருக்கும்போது அதை வெறும் மண் என்று சொல்கிறோம். அதுவே பானையாக ஆனபிறகு அந்த மண்ணே வேறு விதமாக இருக்கிறது. இப்படி பாண்டம் செய்பவன் மண்ணைக்கொண்டு பானையைச்செய்கிறான். இந்த மண்ணுக்கு உபாதாந காரணம் என்றும், பாண்டம் செய்பவனுக்கு நிமித்த காரணம் என்றும் பெயர். ஜகத்துக்கு இரண்டுவிதமான காரணமும் பகவானே என்று அடுத்த ப்ரக்ருத்யதிகரணத்தில் சொல்லப்படுகிறது. வெவ்வேறு வஸ்து காரணமானல், ஒன்றைத் தெரிந்தால ஸகலமும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. முதல் காரணமும் பலவித காரணங்களும் ஒரே வஸ்துவாயிருந்தால் மட்டுந்தான், அப்படிப்பட்ட மூல காரணத்தைத் தெரிந்தால் ஜகத் முழுவதும் அறியலாம். சாந்தோக்யத்தில் '[illegible] [illegible] [illegible]' என்று எது

ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்படுமோ என்று ப்ரதிஜ்ஞையிருக்கிறபடியாலும், '[illegible] .... [illegible]' என்று ஒரு மண்பாண்டத்தால் செய்ததும் ஒரு தங்கக்கட்டியால் செய்ததும் எப்படித் தெரியுமோ, அப்படி பகவானைத் தெரிந்தால் ஸகல ஜகத்தும் தெரியும் என்று உபதேஶம். ஆகையால் ஜகத்துக்கு மூலகாரணம் பல அல்ல; பரமாத்மா ஒருவரே. உலகத்தில் நாம் பார்க்குமிடத்தில், செய்கிறவன் வேறு, அதற்கு உதவிக்கு ஆயுதம் வேண்டும், செய்யப்படும் வஸ்து வேறு. அப்படிப்பட்ட தலல. '[illegible]...[illegible]' வெவ்வேறு வித காரணத்துக்கு வெவ்வேறு வஸ்துவாய் இராமல் எல்லாவித காரணமும் தானேயாய் அவனுடைய ஆஜ்ஞையால் '[illegible]' என்கிற இடத்தில் சந்த்ர ஸூர்யர்களுக்குத் தானே நிர்வாஹகனும், இப்படிப்பட்ட ஆள்பவனுன நியந்தாவைத் தெரிந்தால் அப்புறம் ஸகலமும் தெரிந்தபடி யாகிறபடியால் தெரியாததில்லை. '[illegible] .... [illegible]' என்று சொல்லப்பட்டு '[illegible]' என்று எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மா என்றும், யஜுர்வேதத்திலும் '[illegible]' என்று ஸகலமும் ப்ருஹ்மமென்றும் சொல்லப்பட்டு, '[illegible] - [illegible]' என்று பகவான் தன் ஸங்கல்பத்தால் இந்த ஜகத்தானுன் என்றும் '[illegible]' தன்னைத் தான் செய்துகொண்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. ஜகத் அவனை விட்டு வேறில்லை.

'[illegible]' என்று களிமண் ஒரு கார்யத்துக்கு அதாவது ஜலம் கொண்டுவருவதுபோல்வதற்கு உபயோகப்படும்படி உண்டாய், வ்யவஹாரத்துக்கும் வார்த்தைக்கும் உபயோகப்பட்ட மண்

னுக்கே குடம் என்று பெயர் உண்டாகிற வஸ்து முன் களிமண்ணே வேறுவிதமாகி ஒருபேருண்டாகி கார்யத்துக்கு ப்ரயோஜநம் உண்டாகிறது. வஸ்து மண்தான். இதுபோலவே பரமாத்மா தான் தன் ஸங்கல்பத்தால் ஜகத்தாகிறான். இப்படியாகிறது பகவானுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஒருவிதமான மாறுதலில்லாமல் அவனுடைய ஶரீரமாகிற மூல ப்ரக்ருதி முதலானவற்றிற்குத் தான் பரிணமம் என்று சொல்லப்படுகிற மாறுதல். ஆகையால், அவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஒருவிதமான மாறுதலில்லை யென்றாயிற்று. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தைக்கொண்டு ஜகத் அவனுக்கு ஶரீரம் என்று அநேகதடவை இதற்கு முன் சொல்லியிருக்கிறோம். ஆக, பரமாத்மா நாராயணன் ஜகத்துக்கு ஸகலவிதமான காரணம் என்று ஸூத்ரகாரர் முதல் அத்யாயத்தில் முக்யமான அதிகரணங்களில் வேதவாக்யங்களைக்கொண்டு நிர்ணயித்தார். அந்தந்த ஶ்ருதிகளில் சொல்லியிருக்கும் பகவத் குணங்களைச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னோம்.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யராற் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தஶஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹமாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஶ்ஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
6.	ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0
7.	ஸ்ரீ ஹம்ஸ ஸந்தேஶ விமர்ஶம் (ஸ்ரீ. உப. எம். கே. தாதாசாரியர்)	0	3	0
8.	வேதாந்ததீபிகை ஸம்புடம் III	2	0	0
	Do V	2	0	0
	Do VI	2	0	0
	Do VII	3	0	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ராஜ ராஜ்ய க்ஷேமம். *

இக்காலத்தில் நாமும் நம் அரசனும் குறைவின்றி வ்ருத்தியடைவதை உத்தேசித்து அநேகம் புத்திமான்கள் பலவிதமான உபாயங்களில் ப்ரவர்த்தித்து வருவதை நாம் பார்த்து வருகிறோம். இதற்குமுன் நம் முன்னோர்களும், நம் ராஜ்ய க்ஷேமத்தையும் அரசனது க்ஷேமத்தையும் உத்தேசித்துப் பல உபாயங்களைச் செய்து வந்தார்களென்பதைப் புராணங்களும் பூர்வ சரித்ரங்களும் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால், ராஜ்ய க்ஷேமத்தைக் குறித்துத் தத்காலத்தில் செய்யப்படும் உபாயங்கள் அல்பஜ்ஞர்களான மனிதர்களால் ஆலோசிக்கப்படுவதால், சில விபலங்களாயும் ஒருவர் ஆலோசித்தது மற்றொருவர்க்கு த்ருப்தியில்லாததாகவும் இருக்கின்றன.

நம் முன்னோர்களால் செய்யப்பட்ட உபாயங்களோவென்றால், ஸர்வஜ்ஞனான ஈஶ்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாயும், நீண்டகாலமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டு ஸபலங்களாயுமிருக்கின்றனவாகையினால், தத்காலம் செய்யப்படும் உபாயங்களைக் காட்டிலும் நம் முன்னோர்களால் செய்யப்பட்ட உபாயமே நம் ராஜ ராஜ்ய க்ஷேம விஷயத்திற் சிறந்ததாகும். அவ்வுபாயங்களிலும் தேவாலய தர்ம ரக்ஷணம் என்கிற ஓர் உபாயமானது முக்யமாக ராஜ ராஜ்ய க்ஷேமத்திற்காகவே ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாகத் தெரிய வருவதாலும், இதைச் செய்வதில் மற்றவர்க்கு மனவருத்தம் இல்லாததனாலும், செய்யுங் காலத்திலேயே

---

* இது சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடைபெற்ற மஹா ஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யராற் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

இது விசேஷ உத்ஸாஹத்தை உண்டுபண்ணுவதாலும், நம் முன்னோர்கள் இதை அநுஷ்டித்து ஸர்வ க்ஷேமத்தையும் அடைந்திருப்பதாலும், இக்காலத்திலும் ஆஸ்திகர்களாயும் பக்திமான்களுமான மனிதர்களுக்கு இது ஸபலமாக ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாயிருப்பதாலும், இது மிகவும் சிறந்ததென்று சொல்லக்கூடியதாக ஆகிறது. ஆகையால், இது விஷயத்தில் முக்யமாக சில விஷயங்கள் ஸங்க்ரஹமாக எழுதப்படுகின்றன.

இவ்வாலய தர்மங்கள் ராஜ ராஜ்ய க்ஷேமத்திற்காகவே முக்யமாக ஏற்படுத்தப்பட்டன வென்பதை இவ்வாலய தர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு முக்ய ப்ரமாணங்களான பாஞ்சராத்ர க்ரந்தங்களும் ஶைவாகமங்களும் அநேகம் இடங்களில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகின்றன. இக்காலத்திலும் நம் தேவாலயங்களில் நீண்ட காலமாய் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வரும் ப்ருஹ்மோத்ஸவம் முதலான ஶாஸ்த்ரீய கார்யங்களை ஆரம்பிக்கும் காலத்தில், '[illegible]' என்றே ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு ஆரம்பிப்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆனால், அக்காலத்தில் பக்வத் பாகவத ஸேவைகளிலும் நாநாரஸத்திலும் மனம் செலுத்தியவர் முக்யமாக இந்த விஷயத்தைக் கவனிக்காமல் இருக்கலாம். இவ் விஷயத்தில் ப்ரமாணங்களான பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகள் அநேகமாக இருந்தாலும், நம் தேசத்தில் ஆலய தர்மாநுஷ்டாநத்திற்கு நிதாநங்களாயும் நம் பூர்வாசார்யர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டதுமான ஸம்ஹிதைகள் பாத்மம், பரமேஶ்வரம், ஈஶ்வரம், ஸ்ரீப்ரஶ்நம் முதலானவை. இவற்றுள் பாத்மஸம்ஹிதையின்படியே அநேகமாய் சோள தேசம் முழுவதும் ஆலய தர்மம் அநுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

மேற்படி ஆலய தர்மம் ராஜராஜ்ய க்ஷேமங்களுக்கு என்பதை
பாத்ம-அதி: 23.

"[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।

[illegible] ।
[illegible] ॥"

"[illegible]
[illegible]
பாத்ம-அதி: 32. [illegible]"

"[illegible] ।"
என்று அவப்ருத ஸ்நாநம் செய்யாவிட்டால்
பாத்ம-அதி: 19. ராஜராஜ்யங்களுக்குக் குறைவு உண்டாகுமென்று சொல்லியிருக்கிறது.

"[illegible] ।
[illegible] ।
பாத்ம-அதி: 17. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥"

"[illegible] ।
[illegible]
பாத்ம-அதி: 9. [illegible]
[illegible]", "[illegible]
[illegible] ।
[illegible]" என்று ஆரம்பித்து "[illegible]
[illegible]" என்று தோஷ பரிஹாரார்த்தமாகவும், "[illegible] ।
[illegible]" என்று ஸர்வ பல ப்ரதத்வம் சொல்லியிருக்கிறது.

"[illegible]
[illegible] ।
ஈஶ்வர-அதி: 14. [illegible]
[illegible]"

"[illegible]"

ஈஶ்வர-அ: 19. என்று நீராஜந தீபம் ஸமர்ப்பிப்பதற்கு முன் அணைந்துபோனால் ஐஶ்வர்யக் குறைவும், பின்பு அணைந்தால் வ்யாத்யாதி பீடநமும் சொல்லப்படுகிறது.

"[illegible]"

ஸ்ரீப்ரஶ்ந அ: 45. என்று க்ருத்திகோத்ஸவ மஹாதீபம் அணைந்து போகுமுன் நடுவில் நடப்பட்டிருந்த மரத்தை வெட்டிவிட வேண்டியது ராஜராஜ்ய க்ஷேமத்துக்காக என்றிருக்கிறது.

[[illegible]] [illegible]மென்கிற [illegible]த்தில் இருப்பதாக ([illegible]) [illegible].

"[illegible]"

"[illegible]"

[illegible] [illegible]

"[illegible]" இவை முதலான அநேக க்ரந்தங்கள் ஆலயதர்ம வ்ருத்தியினால் ராஜராஜ்ய க்ஷேமத்தையும், அதன் குறைவினால் ராஜராஜ்யக்குறைவையும் தெரிவிக்கின்றன. தேவதா மந்த்ரங்களில் பேதமிருந்தாலும் பொதுவான ஜாதிபேதம், வேதபாராயணம், ஆசார்யவரணம், தீக்ஷாவிதி, அதீக்ஷிதன், அநதிகாரி, ஆந்தரயாகம், பூதஶுத்தி முதலான விஷயங்களில் பாஞ்சராத்ர ஶைவாமமங்கள் ப்ராயேண ஏகரூபமாகவே இருக்கின்றன.

இப்படி ராஜராஜ்ய க்ஷேமார்த்தமான ஆலய தர்மத்தை, முன்னிருந்த க்ஷத்ரியர்களான நம் அரசர்கள் குறைவின்றி நடத்தி வந்ததனால், நம் தேசம் இதுவரையில் குறைவின்றி வ்ருத்தியடைந்து வந்தது. இக்காலத்து ராஜாங்கத்தாரும் ஷை தர்மம், தங்களுக்கும் ராஜ்யத்துக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்குமென்பதை நம்பி, தாம் வேறு மதஸ்தர்களாகையினால் அது ஸரிவர நடப்பதற்காக ஷை தர்மத்தை நம்மிடம் ஒப்புவித்தார்களென்றே நாம் நினைக்கவேணும். அப்படி இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு விஸ்தாரமான உலகத்தை ரக்ஷிப்பவர்க்கு இதற்குட்பட்ட ஆலய தர்மரக்ஷணம் வருத்தமாகுமா? நாம், அப்படி ஒப்புவிக்கப்பட்ட தர்மங்களை நன்றாய்க் கவனிக்காமல் நம் அரசர்கள் நம்மிடம் வைத்த நம்பிக்கைக்கு த்ரோஹம் செய்துவருகிறோமென்றே சொல்லலாம். ஆனால், இக்காலத்திலும் அநேகம் ஆலயங்களில் தார்மிகர்களான தர்மகர்த்தர்களும் மற்றுமுள்ள கைங்கர்யபரர்களும் அநேக தர்மங்களை நடத்திவருகிறார்கள். ஆகையினால் தான் நம் தேசமானது இவ்வளவு ஸௌகர்யத்துடனாகவாவது இருந்து கொண்டு வருகிறது. இதுபோல் பெரும்பாலும் தர்மகர்த்தர் என்ற பெயரை '[illegible]' என்கிற தாதுவில் நிஷ்பந்நமானது போல் வஹித்து, தாஸிமார்கள் தாள்பணியும் தர்மகர்த்தர்களும், மாலமுது முன் உண்ணும் மானேஜரும், மடைப்பள்ளியே மனம்வைக்கும் மணியகாரர்களும், தோசைக்குப் பூசலிடும் பூஜாரர்களும், அக்ஷரமும் பரிக்ஷையில்லாத தீக்ஷிதர்களும், ஆசார முறையறியாப் பரிசாரகர்களும், கூசாது வேசியினிடம் பேசும் பாசகர்களும், இவ்வாறு விபரீதங்கள் அநேக ஆலயங்களில் வளர்ந்து வருவதனால் தான், பயங்கரமான போர்புரிதலும், பூகம்பமும், ப்லேக் முதலான வ்யாதிகளும், அதிவ்ருஷ்டியும், அநாவ்ருஷ்டியும் இவை முதலிய உற்பாதங்கள் வ்ருத்தியடைகின்றன.

இந்த துர்ப்பிக்ஷ வ்யாதிகள் ஆலய தர்மக்குறைவினால் தான் உண்டாகின்றனவென்பதைப், பாத்மஸம்ஹிதை முதலான க்ரந்தங்களில் "[illegible]" என்பது முதலான வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆனால், சில பாஶ்சாத்ய புத்திமான்களும், தத்ப்ராயர்களான சில ஹிந்து புத்திமான்களும், பரதேசிக்ஷ ஶாஸ்த்ரங்களினாலும், தம்முடைய புத்திசாலித்தனத்தினாலும் வ்யாதி முதலான உபத்ரவங்களைத்

தடுத்துவிடலாம் என்கிறார்கள். ஆனாலும் மஹாபுத்திமான்களா லும் ஒருநாளும் நிவர்த்திக்கக்கூடாத ஜராமரண வ்யாதி பூகம் பம் அதிவ்ருஷ்டி அநாவ்ருஷ்டி அபமிருத்யு ஆதிகள், இவர்களுக் கும் நம் ஆலயதர்மத்தில் விஶ்வாஸத்தை உண்டாக்குகின்றன. இக்கலியிலும் அநேகம் தேவாலயங்களில் பகவானுடைய ஸாந் நித்யத்தினால் மஹாவ்யாதி முதலான அநிஷ்டங்களுடைய நிவ் ருத்தியையும் புத்ரலாபம் முதலியன இஷ்டப்ராப்தியையும் ப்ரத் யக்ஷமாக நாம் காண்கிறோம்.

இன்னும் சில வைதிகர்கள் இக்கலியுகத்தில் இவை அஸம் பாவிதங்கள் என்று ஶங்கிப்பதும் உண்டு. இவர்களுக்கு ‘கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ்தஸ்ய க்ருதே யுகே’, ‘கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின்’ என்கிற ப்ரமாணங்கள் கலியுக பக்திமான்க ளான சில மநுஷ்யர்களுக்கு க்ருதயுகமாகலாம். சில இடத்தி லும் க்ருதயுக தர்மம் நடக்கலாம் என்று சொல்வதால் ஸமாதா நம் ஏற்படலாம். இதற்கு உதாஹரணமாக நம் பூர்வாசார்யர்க ளால் இக்கலியுகத்திலும் விஶேஷமாக ஆலயதர்ம ப்ரவர்த்தநம் ‘த்ரமிடேஷு ச பூரிஶ:’ என்கிற நம் தமிழ் தேசங்களில் செய் யப்பட்டதினால் தான் மற்றை இடங்களில் போல் இங்கும் பூகம் பம் முதலிய உத்பாதங்கள் உண்டாகாமல் இருப்பதை நாம் பார்க் கிறோம். தத்கால புத்திமான்கள் இவ்விடத்தில் மாத்ரம் உத்பா தங்களைத் தடுத்துவைத்தார்கள்; மற்றை இடங்களில் தடுக்க வில்லை யென்று சொல்வது உசிதமாகாது. ஆகையினால் நம் ராஜ்யத்துக்கும் அரசனுக்கும் ஸர்வ க்ஷேமகாரணமான நம் ஆலய தர்மங்கள் குறைவின்றி நடக்கும்படி ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டி யது அவஶ்யம். தவிரவும், இந்த விஷயத்தில் வேறு சில முயற்சி களிலேபோல் தநச்செலவும், மனக்கவலையும், தேஹஶ்ரமமும், தேசாந்தர கமநமும் புதிதாக அதற்கென்று செய்யவேண்டா. நம் பூர்வீக அரசர்களாலும் நம் முன்னோர்களாலும் ஏற்படுத் தப்பட்ட மூல தநங்களும் அதற்குரிய மனிதர்களும் வேறான விபரீதங்களில் உபயோகப்படாதபடி கவனிப்பதே வேண்டியது.

ஆனால், தத்காலம் தேவாலய கைங்கர்யத்தை வ்யாஜமாகக் கொண்டு ஸுகாநுபவம் பண்ணும் சிலர்க்கு, இந்த விஷயம் அத் ருப்தியை உண்டுபண்ணலாம். ‘யதிஷ்வநாதரஞ் சைவ நரகம்’ என் கிறபடி நாம் அவர்கள் அல்ப ஆசையினால் மஹாநரகம் போகாத படி மஹோபகாரத்தைச் செய்விப்பதால், நன்றாக ஆலோசித் துப்பார்க்கு மவர்களும், பின்பு இதை அநுகூலமென்றே நினைப் பார்கள். ஆகையினால் மாதர்களுக்கு மங்கிலியம்போல் தர்மங்க ளுக்குள் ஆலய தர்மம் மிகவும் உயர்ந்ததாகிறது. இவற்றுள் தத்காலம் நடக்கவேண்டியதான தர்மங்கள் பலவாக இருந்தா லும், முக்யமான சில தர்மங்கள் நிரம்பவும் லோபத்தை யடைந் திருப்பதால், அது ஸம்பந்தமான சில விஷயங்கள் ஸங்க்ரஹமாக எழுதப்படுகின்றன.

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

(1)

ஸம்ஶய நிவ்ருத்தி.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்க்கு:—

காலயுக்திஸூ சித்திரைமீ த்திய ஸஞ்சிகையில் திருமலைதாதாசாரியர் என்று கையொப்பமிட்ட ஓர் கடிதம் வெளி இடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ‘ஸ்ரீ நிகமாந்த தேசிகர் கம்பர் காளிதாஸன் முதலான வித்வான்கள் ஸுக்ரீவ பத்நீ ஸீதாராமாநுஜையாயிருந்ததாயும், வக்ஷ்யந்தி த் திருமகனுடைய திருவடி யருளிகளால் ஸ்ரீராமத்வத்தை அடைந்ததாயும் சொல்லி இருக் கிறார்கள். அவர்களோ வால்மீகிராமாயண வ்யாக்யாதாரர்கள். ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணத்திலோ ஸீதாராமாநுஜையாயிருந்ததாக ஸ்பஷ்டமாகத்தெரியவில்லை’ என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், ஸாம்ப்ரதாயிக வ்யாக்யாதாக்கள் வால்மீகிராமாயண வ்யாக்யாதாக்களென்று ஸம்ஹிதமிருக்கும் பக்ஷத்தில் சில ப்ராசீந ராமாயணகோஶங்களில் “வாதஸஞ்சாரிதாஸுதா” என்னும் ஸ்தாநத்தில் “ஸீதாஸஹோதராஸுதா” என்னும் பாடமிருக் கிறது அந்தப் பாடத்தை அவலம்பித்து ஸமாதாநம் செய்துகொள்ளலாம். தாத்பர்யாஸ்வாரஸ்ய மில்லாத பக்ஷத்தில் ஸ்ரீ வாமனோக்த புராணத்தில் “ஸாவஸ்யாவதாரோ ஸ்ரீராமோ ஸ்த்ரீலக்ஷ்மணராய த்ஸுக்ரீவாய ஸீதாஜாம்ஜஸ்ய தத்த்வம் க்ருதம் ஸ்வாமி” என்று வசநமிருக்கிறபடி யால் இவ்வசநத்தை அநுஸரித்து ஸ்வாமி முதலானவர் ஸாதித்து இருக்க லாமென்று ஸமாதாநம் செய்து கொள்ளலாம். இவ்விஷயம் பாலகாண்டம் 48-வது ஸர்க்கத்தில் ப்ரக்ருத ஶ்லோகத்தின் திலக வ்யாக்யாநத்தில் சொல் லப்பட்டிருக்கிறது. அதே இடத்தில் கோவிந்தராஜீயத்திலும் “ஸாவம்வஸ்ய

கபாவஸ்ரீகிவஸ்விஷ்ணு ... ஸிக ... பராஉ ஸ்ரீமாக்ஷரர்க ... ஸரா ... ஸூகரம் ... ஷீர ... ஸூ ... ஹாம் ... ஸூக்ஷிகக ... ஸ்ஸூதீர ... ஸ்ரூக்ஷி " என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதினாலும் ஸமாதானம் செய்து கொள்ளலாமென்று அடியேனுடைய சிறியமனத்தில் தோன்றினதை விஜ்ஞாபித்துக்கொண்டேன்.

திருக்கோட்டியூர் வாஸு... தேவதாஸன்.
மாம்பாக்கம்.

(2)

" ஆஸ்திகபால ஸமாஜம் " கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

தத்காலத்தில் ஆங்கிலபாஷாப்யாஸம் செய்து வருகிற வித்யார்த்திகள், நமது ஸநாதநதர்மங்களை நன்கு அறிந்து அநுஷ்டிக்கும்படி போதிப்பதற்காக கும்பகோணம் அய்யங்கார் வீதியில் மேல் சொல்லிய நாமதேயத்துடன் ஓர்ஸமாஜம் ஆங்கிலபாஷா வித்யார்த்திகளால், பல பண்டிதர்களுடைய அபிமானத்தைக்கொண்டு சென்ற ஒருவர்ஷகாலமாக நடத்தப்பட்டு வருவதை ஸ்ரீதீபிகாபிமானிகள் அறிந்திருக்கலாம்.

ஷை ஸமாஜத்தின் முதல் வர்ஷபூர்த்திக்கொண்டாட்டமானது சென்ற சித்திரை மீ 27-ம் (4-5-18) தேதி மாலை 5-மணிக்கு ராவ்பகதூர். என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார். பி. எ. பி. எல். அவர்களின் அக்ராஸநத்தின் கீழ்வெகு விமர்சையாக நடத்தப்பட்டது. பல வித்வான்களும், பிரபுக்களுமாக 200 பேர்கள் ஸந்நிஹிதர்களாயிருந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் சாந்திபாடம் முடிந்தவுடன் காரியதரிசியால் வருஷாந்திரக்குறிப்பு படிக்கப்பட்டது. அதன்படி ஸமாஜம் வெகுதூரம் முன்னேற்றமடைந்திருப்பதை எல்லோரும் அறிந்து சந்தோஷமடைந்தார்கள். அதில் ஸமாஜத்திற்கு இலவசமாக பத்திரிகைகளை அனுப்பிவரும் ஸ்ரீ ஜகத்குருசங்கராசார்யாள், சென்னை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபையார் முதலியவர்களுக்கு ஸமாஜிகள் வந்தனமளித்திருந்ததையும் இங்கு குறிப்பிடலாம்.*

பிறகு, ஸமாஜத்திற்கென்று அக்நிஹோத்ரம் பண்டிட் கோபால தேசிகாசாரியரால் இலவசமாகக் கொடுக்கப்பட்ட ரீடிங் ரூமைத் திறந்து வைக்கும்படியாக கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டவுடன், அக்ராசநாதிபதி, 10 பத்திரிகைகளுக்கு மேல் வரும் இந்த ஸமாஜத்திற்கு ஒரு வாசகசாலை அவஸ்யமென்றும், அதற்கு வேண்டிய கார்யங்களைச்செய்து கொடுத்த பண்டிதருக்கு ஸமாஜம் நன்றி பாராட்டவேண்டுமென்றும் சொல்லி, தன் கரங்களால் வாசகசாலையைத்திறந்துவைத்தார். அதன் பிறகு ஸ்ரீரங்கம் டிஸ்டிரிகட் முன்சீப் ப்ரும்ம ஸ்ரீ. கே, எஸ். ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் பி. எ. பி. எல். அவர்கள் " பக்திமார்க்கம் " என்பதைப்பற்றி வெகு ரஸமான உபந்யாஸமொன்று செய்தார்கள். உபந்யாஸகருடைய பாண்டித்யத்தைப்பற்றியும் வாக்சாதுர்யத்தைப்பற்றியும் ஆச்சரியப்படாதவர்களில்லை.

கடைசியில் வாஜபேயம் வீரராகவதாதாசார்யஸ்வாமிகளால், எல்லாருக்கும் உபசாரவார்த்தைகள் சொல்லப்பட்ட பிறகு, ராத்திரி $8\frac{1}{2}$ மணிக்கு ஸபை கலைந்தது.

எ. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி,
(கார்யதரிசி ஆ. பா. ஸமாஜம்.)

9—5—18.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - ஏப்ரல் மாஸம்)

	ரூ.	அ.	பை.
1. கே. கிருஷ்ணமாசாரியர், மயிலாப்பூர்	1	8	0
2. சே. ஆ. குப்புஸ்வாமி ஐய்யங்கார், செட்டிப்புண்ணியம்	3	0	0
3. வி. ராமானுஜாசார்யர், மாயவரம்	3	0	0
4. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், திருக்கோயிலூர்	3	0	0
5. வி. சௌந்தரராஜ அய்யங்கார், திருப்பூர்	5	0	0
6. எஸ். கே. அண்ணாதுரை ஐயங்கார், நாகப்பட்டணம்	3	0	0
7. எம். ஸ்ரீநிவாஸஐய்யங்கார், குப்பம்	3	0	0
8. பு. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், கும்பகோணம்	3	0	0
9. திருப்பதி வெங்கடதேசிக ஐயங்கார், ஆழ்வார்திருநகரி	3	0	0
10. பி. துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், பார்க் டவுன்	5	0	0
11. என். வி. கே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பார்க் டவுன்	5	0	0
12. டி. என். சுந்தரராஜ ஐய்யங்கார், மதுரை	5	0	0
13. ஸ்ரீ. க. ரங்காசார்யர், காஞ்சீபுரம்	5	0	0
14. காரியதர்சி. ஸ்ரீ. வித்யா விகாசனி ஸபை, திருவாடி	3	0	0
15. கே. ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார், சிதம்பரம்	3	0	0
16. சி. வரதாசார்யர், வேலூர்	3	0	0
17. டி. கே. நம்பி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	2	0	0
18. திருவேங்கட. கே. ஆசார்யர், பட்டணம்	3	0	0
19. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், மதுரை	5	0	0
20. எம். எஸ். சேஷய்யங்கார், மதுரை	5	0	0
21. கே. டி. நரசிம்மய்யங்கார், பெங்களூர்	5	0	0
22. வ. ரங்காசார்யர், திருநெல்வேலி	5	0	0
23. எம். எஸ். வரதய்யங்கார், பரமக்குடி	3	0	0
24. வி. துரைஸ்வாமி ஐய்யங்கார், ஆரணி	3	0	0
25. எஸ். கிருஷ்ணஸாமி அய்யங்கார், நாகப்பட்டணம்	3	0	0
26. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸரங்காசாரியர், ஸ்ரீரங்கம்	3	0	0
27. கே. வீரராகவஅய்யங்கார், நாமக்கல்	3	0	0
28. டி. கோபாலாசார்யர், உறையூர்	3	0	0
29. கே. ரங்கஸ்வாமி ஐய்யங்கார், சேலம்	3	0	0
30. ஆர். சௌமியநாராயணய்யங்கார், ராமநாதபுரம்	3	0	0
31. எஸ். வி. ரங்காசார்யர், மதுராந்தகம்	3	0	0
32. ஏ. சேஷாத்ரி ஐய்யங்கார், கடப்பை	3	0	0
33. கே. கோபாலய்யங்கார், பரமக்குடி	3	0	0
34. கே. நாராயணஅசார்யா, ஸ்ரீரங்கம்	3	0	0
55. கே. டி. ஸ்ரீனிவாஸாசார்ய, பாளயங்கோட்டை	3	0	0
36. சி. எஸ். ராகவாசாரியர், கடலூர்	3	0	0
37. சி. ராகவாசார்யர், பட்டணம்	5	0	0
38. பி. எஸ். நாராயணய்யங்கார், சாத்தூர்	3	0	0

39. ஜி. ஸ்ரீனிவாஸராகவாசார்யர், திருப்பத்தூர்	3	0	0
40. சி. கே. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், குணிகல	3	0	0
41. வி. ராகவய்யங்கார், கரூர்	3	0	0
42. பி. இராகவாசார்யர், கோலார்	3	0	0
43. பி. என். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்கார், கோயம்புத்தூர்	3	0	0
44. கே. டி. பார்த்தசாரதி ஐய்யங்கார், வேலூர்	3	0	0
45. டி. பி. நரஸிம்மாசார்யர், ராணிப்பேட்டை,	3	0	0
56. வி. ஆர். ஸ்ரீனிசாஸய்யங்கார், சேலம்	1	0	0
47. ஜீ என். ராமஸ்வாமி ஐய்யங்கார், பூனா	3	0	0
48. டி. சி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், மதுரை	5	0	0
49. டி. எஸ். ஸ்ரீனிவாஸராகவாசார்லு, மசூலிபட்டணம்	3	0	0
50. வி. ராமஸ்வாமி ஐய்யங்கார், திருநெல்வேலி	3	0	0
51. ஊ, கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்கார், கும்பகோணம்	3	0	0
52. ஆர். கிருஷ்ணமாசார்யார், மயிலாப்பூர்	3	0	0
53. மா. சேஷாசார்யார், ஷை	1	0	0
54. சி. ஆர் சேஷாத்ரி ஐய்யங்கார், திருப்பூர்	3	0	0
55. ஆ. குப்புசாமி ஐய்யங்கார், திட்டகுடி	3	0	0
56. வி. நரசிம்மாசார்யர், ஒண்டிபுத்தூர்	3	0	0
57. பி. எஸ். வெங்கட்ராமாநுஜய்யங்கார், நெல்லூர்	3	0	0
58. பி. எ. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியர், பெஜவாடா	3	0	0
59. எஸ் கோபால்ஸ்வாமி ஐய்யங்கார் மயிலாப்பூர்	3	0	0
60. ராவ் பஹதூர் என். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்கார் கும்பகோணம்	5	0	0
61. க. கோ. அழகசிங்காரசாரியர், ஜாரா, மாள்வா	3	0	0
62. எஸ். ரங்க ஐய்யங்கார், திருவநந்தபுரம்	3	0	0
63. கே. எஸ். நரசிம்மாசாரியர், கொடநகர்	3	0	0
64. எம். ரங்கஸ்வாமி ஐய்யங்கார், கிருஷ்ணகிரி	3	0	0
65. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்கார், மயிலாப்பூர்	5	0	0
66. என். எஸ். சாரங்கபாணி ஐய்யங்கார், திருவாடி	3	0	0
67. எம். எ. வீரராகவதாதாசார்யர், மொப்பாடு	3	0	0
68. பி. என். தேசிகாசாரியார், செங்கல்பட்டு	3	0	0
59. வி. ஸுந்தராசார்யார், ராயசூட்டி	3	0	0
70. வ. உ. ஸ்ரீனிவாசாசார்யர், திண்டுக்கல்	3	0	0
71. டி. ரங்கஸ்வாமி ஐய்யங்கார், சைதாப்பேட்டை	5	0	0
72. கே. பூஸாவி, மாரிகுப்பம்	5	0	0
73. எஸ். கிருஷ்ணய்யங்கார், கோமல்	3	0	0
74. வி. ஆர். டி. தாதாசார்யார், பட்டுகோட்டை	3	0	0

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை சந்தாவரவு.

1. எஸ். கெ. சுப்ராயசெட்டியார், சேலம்	3	0	0
2. ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் சபை, சேலம்	3	0	0
3. சி. பரவாசுதேவ ஐய்யர், கிருஷ்ணகிரி	3	0	0
4. டி. பஞ்சநத அய்யர், தஞ்சாவூர்	3	0	0
5. ஆ. காண்டய்யா, மசூலிப்பட்டணம்	3	0	0
6. எஸ். எம். நாராயணசாமி ரவுத், ஜாப்னா	3	0	0
7. சி. ஆர். இராஜகோபாலநாயுடு, ரங்கூன்	0	4	0

9-JUL 1918 MADRAS

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்திஹூ ஆனிமீ [ஸஞ்சிகை 9.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

வைதிக ஸம்ப்ரதாயம் தேவதைகளுடைய ஆராதந ரூபமான நித்யநைமித்திக கர்மாநுஷ்டாநத்தாலும், வேதாந்தவித்யா ரூபமான ஸர்வேஶ்வரனுடைய உபாஸநத்தாலும் வழிபடத்தக்கது. கர்மங்கள் பலாபிஸந்தியின்றி முமுக்ஷுக்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டன. அப்போது பித்ருதேவ ரூபதாரியான பகவானே அவற்றால் ஆராதிக்கப்பட்டவன். பித்ருக்களும் தேவதைகளும் அவனுக்குச் சரீரபூதர்கள். பகவான் அவர்க்குள் அந்தர்யாமியாக நின்று கர்ம ரூபமான ஆராதநத்தை ஸ்வீகரிக்கின்றான். தேவதைகளெனப்பட்ட ரூபங்களும் நாமங்களும் பகவானுடைய ரூபநாமங்களே எனும் மதமும் உண்டு. இந்த மதப்படி ஸர்வகர்மங்களாலும் அவனே ஸாக்ஷாத்தாக ஆராதிக்கப்படுகின்றான். வேதாந்த வித்யைகளாலும் பகவான் சில நாமரூபவிஶிஷ்டனாகவே உபாஸிக்கப்படுகின்றான். நிராதாரமாக உபாஸனை யென்பது கைகூடாது.

ஆனல் மேலே யோசிக்கப்பட்ட பல பகவத் விக்ரஹங்களும் விஶுத்த மநோக்ராஹ்யங்கள். சக்ஷுராதி இந்த்ரியங்களுக்கு அவை விஷயமாகமாட்டா.

மரணத்தின் பிறகு ஜீவனுடைய ஸத்பாவத்தை அநுமிக்கின்ற ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் முதலான ஐரோப்ய வித்வான்கள், ஸ்தூல சரீரஸ்திதனை ஜீவன், ஒரு ஸூக்ஷ்ம சரீரவிசிஷ்டனுகவே ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து அந்தச் சரீரத்துடன் மரணாநந்தரம் வெளிப்படுகின்ருன் என்று சொல்கின்றனர். இதை நம்முடைய வேதாந்த ஶாஸ்த்ரம் பூர்வமே தெரிவித்திருக்கிறது. இன்னும் ஐரோப்யர், ஸூக்ஷ்ம சரீரிகளான ஜீவன்கள், பூலோகவாஸிகளான ஜநங்கள் விஷயமாக ஹிதைஷிகளாய் இருப்பதாயும் சொல்வார்கள். இப்படிப்பட்ட சித்தபரிபாகம் அவர்களுக்கு மரணமானவுடனே உண்டாகுமென்பது விவாதவிஷய மானலும், காலாந்தரத்தில் உண்டாகக்கூடுமென்பதை யாவரும் அப்யுபகமம் செய்யலாம். ஜீவகோடிகளில் சேர்ந்த பித்ருக்களும் தேவதைகளும் பூலோக வாஸிகளிடம் ஹிதபுத்தி யுள்ளவர்கள் என்பது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்க விஷயமே. ஆதலால் அவர்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட கர்மங்களை அவர்கள் ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணி, அவற்றால் திருப்தியடைவார்களென்று ஏன் ஆஸ்திகன் விஶ்வஸிக்கக் கூடாது? அவர்களுடைய கேவல அநுக்ரஹமே நமக்கு மங்களகரம். ப்ரமாணம்: '[illegible]' என்றும் '[illegible]' என்றும் ஶ்ருதி வாக்யங்கள். நம்மைக் காட்டிலும் விசேஷ சக்தியுள்ளவர்களான அவர்கள், நமக்கு இஷ்டப்ராப்தியைச் செய்ய முயல்வாரென்று விஶ்வஸிப்பது யுக்தம். ப்ராயேண அவர்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளவரைக்கும் அவர்கள், நாம் வேண்டின பலங்களை க்ஷிப்ரமாகக் கொடுப்பார்கள். இது ஶாஸ்த்ர நிஶ்சயம். ஆனல் முடிவாக ஸர்வகர்மங்களுக்கும் பலப்ரதன் ஸர்வேஶ்வரனே. அந்த பலத்தை ஶீக்ரமாக வேண்டியவர்க்குத் தேவதைகளுடைய ஆராதநத்தை வழியாக அவனே காட்டியருளினுன். அதையும் அவனே கொடுக்கலாகாதோ வென்றால், ஸம்ஸார மோக்ஷத்தைத் தர அவஸர ப்ரதீக்ஷனுய் இருக்கின்ற ஸர்வேஶ்வரனிடம் க்ஷுத்ர பலங்களைப் பாக்யமற்றவன் தான் யாசிப்பன். இவ்வண்ணம் யாசித்தல் கூடாதென்றும், '[illegible]'; என்றும் ப்ரமாணம் உண்டு.

ஸம்ஸாரத்தில் ப்ராசீநகாலீநர் இக்காலத்தவர்போல் ப்ராயேண வெறுப்படைந்தா ரில்லை. இந்த லோகாநுபவத்தை அவர்கள் இச்சித்தார்கள். புண்யகர்மங்கள் செய்து கந்தர்வ பித்ரு தேவ லோக ப்ராப்தியையும் அபேக்ஷித்தார்கள். பரமார்த்த ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தவர்கள் அக்காலங்களில் இருந்தாரேனும், அநதிகாரிகள் ஸ்வாதிகாரத்தை அதிக்ரமிக்கும்படி அவர்கள் நடந்தார்களில்லை. 'உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேதஹம் । ஸங்கரஸ்ய ச கர்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:' என்று சொல்லிப் பகவான் ஸர்வகர்மங்களையும் லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகச் செய்தருளினர்; இல்லாவிட்டால் ஸாங்கர்யம் நேரிட்டுவிடுமென்றார்; ஆதலால் கர்மஸங்கிகளான அஜ்ஞர் பெருத்த லோகத்தில், ஜ்ஞாநி ஸ்வதர்மத்யாகம் செய்து புத்திபேதம் உண்டாக்கப்படா தென்றும் நியமித்தருளினர்; கர்மயோகத்தை அவலம்பித்து ஸர்வகர்மங்களையும் ஜ்ஞாநவ்யபாஶ்ரயன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவனென்று ஏற்பட்டது. காலக்ரமத்தில் ஆசார்யர்கள் ஸர்வ ஜநங்களும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமென்று ஜ்ஞாநபக்தி மார்க்கங்களைப் பரவச் செய்தார்கள். அப்போதும் அவர்கள் யாவர்க்கும் ஸ்வதர்மத்தினுடைய ஸ்வரூப த்யாகத்தைநிஷேதித்தே வந்தார்கள்.

ஜ்ஞாநமார்க்கம் ப்ராயேண மிகுந்த க்லேசத்தால் ஸாதிக்கத் தக்கது. பக்தியோகம் அதனால் ப்ராப்யபூதனான பரமாத்மாவினுடைய ரூபகுணாதி ஸ்மரணாநுவ்ருத்தியால் அதைவிட ஸுகரம். இதுவும் இந்த்ரியஜய மற்றவனால் யோசிக்கத்தக்க தன்று. ஆதலால், 'மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' என்று பகவானுடைய உபதேசம் பிறந்தது. ஸாதாரண ஜநங்களுக்கு மிகுந்தது ப்ரபத்தியும், பகவானிடம் ப்ரியமெனப்பட்ட பக்தியுமதான். இவைதான் கலியுகத்தில் முமுக்ஷுக்கள் யாவராலும் அவலம்பிக்கத்தக்க மார்க்கங்கள். பகவானுடைய பரவ்யூஹாதி ரூபங்கள் முக்த போக்யங்கள். அவதாரரூபங்களெனும் விபவ ரூபங்கள் தத் ஸம காலீநரான ஸுக்ருதிகளுக்கு அநுபவயோக்யமா யிருந்தன. அவற்றின் ஸ்மரணமாத்திரம் பின்னுள்ளோர்க்கு உதவும். அந்தர்யாமி ரூபம் யோகிகளால் மட்டும் பார்க்கக் கூடியது. நமக்கு உரியது அர்ச்சாவதாரம் தான். காலதேச வைகுண்யம் பெருகாதிருந்த மட்டும் அர்ச்சாவதாரங்களில் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரம் செய்த நாராயண பராயணர்கள் கலிகாலத்திலும் அவதரித்தார்கள்;

த்ராவிட தேசங்களில் அவர்கள் விசேஷமாக இருந்தார்கள். அவர்களுடைய திவ்யஸூக்திகள் யாவும் இன்றுவரைக்கும் பாகவதர்கள் ஆநந்தத்தோடு பருகப்பட்ட அம்ருதமாகத் தோற்றுகின்றன. திவ்யதேசங்களில்அர்ச்சாரூபியாக எழுந்தருளியிருக்கப்பட்ட புருஷோத்தமனிடம் அவர்க்குண்டான ப்ரேமை அளவிடக்கூடாததே. ஸர்வசாஸ்த்ரங்களிலும் ஸம்பூர்ணாதிகாரத்தை வஹித்த தேசிகன், வரதனுடைய [illegible] விசேஷமான ஆபிரூப்யத்தை நித்யாநுபவம் செய்துகொண்டிருந்த ஸ்திதியில், வைகுண்டவாஸத்திலும் தமக்கு அபிலாஷையின்மையை ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாரன்றோ? இந்த ஸ்திதி இப்போது மாறுகின்றது.

தேசிகன் காலத்திலேயே துருஷ்க யவநாதிகளால் திவ்ய தேசங்கட்குப் பல விதமான கஷ்டங்கள் நேரிட்டுவிட்டன. அயோத்யா மதுரா முதலான மஹா ஸ்தலங்களில் அவதார ஸ்தாநங்கள் கோரிகளாயின. காசி முதலான நகரங்களில் வைஷ்ணவ சைவ மந்திரங்கள் கோரிகளாக மாறின. இவ்வித பரிபவங்கள் [illegible] நிலைத்துவிட்டன. ஸ்ரீரங்காதி திவ்யதேசங்கள் ம்லேச்சாக்ராந்தங்களாகி நித்யாராதநமும் நின்றுபோய்ப் பாகவதர் தேசாந்தரங்களில் மறைந்து வாஸம் செய்ய நேர்ந்தது. ஸர்வபூதாந்தராத்மாவாய்ப் பகவான் ஸதா இருக்கும்போதும், மந்த்ரவீர்யத்தாலும் ஸ்தாபகனை குருவின் மாஹாத்ம்யத்தாலும், அர்ச்சையில் ப்ரகர்ஷேண ஸாந்நித்யம் செய்கின்றானென்றும், அர்ச்சாஸத்ருசமானதோர் அப்ராக்ருதமான திருமேனியுடன் எழுந்தருளி அர்ச்சையில் நித்யஸாந்நித்யம் செய்கின்றானென்பதும் ஆகமப்ரமாண்ய விஸ்வாஸிகளுடைய நிஸ்சயம். இன்னும் அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தர்களான ருஷிகளும் ஆழ்வார்களும் பாகவதர்களும் ப்ரதிமைகளில் பகவானைத் தர்சிக்கின்றார்கள் என்று அவர்கள் சொல்வார்கள். தன்னைக்காட்டிலும் ஈஸ்வரன் ஒருவன் இல்லையென்று ப்ரமித்த அஸுரன், தனது குமாரனை நோக்கி 'க்வாஸௌ' என்று வினவி, முன்னமே விஷ்ணு ஸர்வத்ர ஸ்திதனென்று குமாரன் சொன்னதை ஸ்மரித்துக்கொண்டு, '[illegible]' என்று கூவினான். அதற்குமேல் புராணகர்த்தா, '[illegible]' என்று

சொல்லி, நிஜப்ருத்யன் சொன்னது ஸத்யமென்று காட்ட உகந்தருளிப் பகவான் ஸ்தம்பத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தான் என்றனர். இது பரமகாருணிகனான வாஸுதேவனுக்குப் பொருந்திய வ்யாபாரம். லோகத்தில் ஹிரண்யகசிபு மறுபடி உண்டாகவில்லை. ப்ரஹ்லாதஸத்ருச பக்தனும் பிறக்கப்போகின்றானில்லை. ஆகிலும், தமருகந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின்கண் தத்ஸத்ருசமானதோர் சுத்தஸத்வமயமான திருமேனியுடன் எழுந்தருளி ஸாந்நித்யம் செய்கின்றானென்பதை அநுமத்தன் எவன்தான் மறுக்க வொண்ணும்? ஆனால் '[illegible]' என்கிற படியே, அந்த அப்ராக்ருத திருமேனி ஸாதாரண ஜநங்கட்கு த்ருஷ்டிகோசரமாகாது.

தத்காலம் பாஸ்சாத்யவித்யா வலையில் சிக்கித் தம்சித்த ப்ரஸாதமிழந்தவர் பழக்கத்தால், த்ருஷ்டிகோசரமாகும் ப்ரதிமையைக் காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லையென்று விளம்பும் நாஸ்திகர் பெருகுகின்றனர். இவர் வழிகளில் மற்றோர் நுழையாதிருக்கும் வண்ணம் திவ்ய தேசங்கள் ஸம்ரக்ஷிக்கத்தக்கவை. இவ்வித ரக்ஷணம் தவறும்படிகளை யோசித்தே நிகமாந்தார்யனும், திவ்ய தேசங்களில் இதராபிலாஷ ஸ்ப்ருஹையற்ற பாகவதோத்தமர்க்கு விபக்ஷர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட பயங்களை நீக்கியருளவேண்டுமென்று ஸ்ரீரங்கநாதனை ப்ரார்த்தித்தார். ஸ்ரீரங்கத்திற்கு நேர்ந்த கஷ்டங்களால் அதுவும் பாகவத வாஸார்ஹதையைப் பொருந்தலாமென்று பயந்து, '[illegible]' என்று, சத்ரு பயமற்றதும் பரஸ்பரஹிதைஷிகள் வஸிப்பதுமானயாதேனுமோர் திவ்யதேச வாஸத்தையும் அபேக்ஷித்தார். க்ருதக்ருத்யர்களுக்குத் திவ்யதேச வாஸம் நேரிடாமற் போகலாமென்று யோசித்து, '[illegible]' என்கிற ஸ்லோகத்தினால், அவர்கள் ஏகாக்ரசித்தத்துடன் பகவதாராதநம் பண்ணக்கூடியதும், பாரமைகாந்த்யத்தில் முயன்ற யாரேனுமொரு பாகவதனுடைய ஸங்கம் கிடைக்கக்கூடியதுமான ப்ரதேச விசேஷத்தை அவர்கட்கு வைகுண்டகல்பமான வாஸஸ்தாநமென்றும், பாகவதஸம்ருத்தி எனப்பட்ட ஓள

சித்யாதிஶயத்தாலேயே திவ்யதேசங்களை வாஸார்ஹமாக மஹநீயர்கள் கருதினார்களென்றும் அருளிச்செய்தார்.

பிம்பங்களில் பகவத் ஸாந்நித்ய மெனப்பட்டது ஶாஸ்த்ர நிஶ்சயமானாலும், அது பரமைகாந்திகளுக்கு மாத்ரம் ப்ராமாண்ய பாவத்தை இழக்காமல் நிலைபடும். அர்ச்சாவதாரத்தில் பகவான் அர்ச்சக பராதீநதைக்கு எல்லை நிலமாவதாகத் தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றினார். ஆகமங்களில் ‘அர்ச்சக: ஹரி: ஸாக்ஷாத்’ என்று, அர்ச்சகனைப் பகவானென்றே சொல்லப்படுகின்றது. இன்னும் அவனை ஆசார்யனென்றும் குருவென்றும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. தேசிகன் காலங்களில் அர்ச்சகனுக்கு ஶாஸ்த்ர த்ருஷ்டியால் உண்டான ஏற்றம் போகவில்லை. இப்போது அர்ச்சகனெனப்படுவோன் ப்ராயேண ஸ்வநிஷ்டையைப் பறிகொடுத்தவனே. அதுவுமன்றி அர்ச்சாரூபியான ஸர்வேஶ்வரன் அவனிடம் அத்யந்த பராதீநதையை வஹித்திருக்க, அவனும் கோவில் விசாரணைகர்த்தர்களுடையவும் மற்ற பலருடையவும் அதிகாரத்துக்கு மிகவும் பயப்படவேண்டியவனாயிருக்கின்றான். இவ்வளவு ஸங்கடத்தையும் ஸஹித்துக்கொண்டு பகவான் தன்னடியார்க்கு அருள்புரியவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. விசாரணைகர்த்தர்கள் இதையெல்லாம் யோசிக்கின்றார்களோ?

‘ஸ்ரீ வைகுண்டனுடைய கதாம்ருத ரஸத்தைப் புஜிக்கும் மஹநீயர்களுடைய மநஸ் ருசிக்காத திவ்யதேசம் பஹுமாநார்ஹமன்று’ என்று வேதாந்ததேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றினார். இந்த ஸ்திதி பகவத்ஸ்தாநங்கட்குப் பல காரணங்களால் உண்டாக்கூடியது. ஏககலாநிஷ்டர்களுக்கு ஏகதேசத்தில் வஶமான ஸந்நிதிகளில் கலாந்தரநிஷ்டர்களுக்குப் பரிபவாதிகளால் கேவல ஸேவார்த்தமாகவும் ப்ரவேசம் தடைபடக்கூடியதே. பரிபவங்கள் ப்ரத்யக்ஷத்தில் காணப்படாமற் போனபோதிலும், சித்தகாலுஷ்யத்தை உண்டாக்கத்தக்க ஸாமக்ரிகள் ஸர்வத்ர த்ருஷ்டிகோசரங்களாக நின்று, பகவத் ஸேவாதிகளுக்குப் பொருந்தின சித்தைகாக்ர்யத்தை நிலைக்கவொட்டாமல் தடுப்பன. உபய கலாநிஷ்டர்களுக்கும் ஸமமான ப்ரவேசம் மைஸூர் மலையாள ராஜ்யங்களில் ஸர்வ திவ்ய தேசங்களிலும் உண்டு. பிரிடிஷ் ராஜ்யத்தில மட்டும் இந்த ஆசாரம் காலக்ரமத்தில மாறுபட்டுப்போய்விட்டது. இவ்விடங்களில உபயகலாநிஷ்டர்களுக்கும் ப்ரவேசம் உள்ள

தேவஸ்தாநங்களில் இடைவிடாமல் கலஹங்கள் ஜநித்துக்கொண்டிருப்பதால், பகவதபசார பரம்பரைகள் வளர்ந்துகொண்டே ஸேவார்த்திகளுக்கு ஶாந்தியுண்டாவதற்கு அவகாசம் மிகவும் குறைந்துகொண்டு வருகின்றது. இப்படிப்பட்ட திவ்யதேசங்களில் தர்மரக்ஷகத்தில் நியுக்தர்களான அதிகாரிகள் அதிகாரம் குறைந்து நிற்கின்றனர். அதிகாரம் பல அவஸரங்களில் போலீஸார்களிடமும் மாஜிஸ்ட்ரேட்களிடமும் விஶ்ராந்தித்துப் போகின்றது. யேநகேநாபி ப்ரகாரேண பகவானுக்குப் பரிபவாதிகளும் பாரதந்த்ர்யமும் ஸேவார்த்திகள் கண்டு வருந்தும்படி வ்ருத்தியாகின்றன.

விசாரணைகர்த்தர்களில் பலர் தமது வ்யாபாரத்தைக் கைங்கர்ய புத்தியால் செய்வதில்லை. அதிகாரம் ஒருவனுடையதாகில், அது அவனுக்கு அஹங்கார மமகாரங்களை விளைவிக்கின்றது. பலரிடம் நின்றதாகில், அவர்க்குள் அது கலஹத்தை ஜநிப்பிக்கின்றபடியால் கோவில் கார்யங்கள் ஸரிவர நடப்பதில்லை. விசாரணைகர்த்தா பரதேசஸ்தனானால் அவன் தேவஸ்தாநத்தை இஷ்டவிநியோகார்ஹமாக எண்ணி, ஸ்வபந்து ப்ருத்யர்கள் பிழைத்துப் போகும்படிக்கும், உபபந்நராகும்படிக்கும், அதை ப்ரயோஜநப்படுத்துவதும் ஸஹஜமாய்ப் போயிருக்கின்றது. தேவாலயங்கள் கெட்டுப்போக ஏற்பட்ட பல ப்ரகாரங்களும் ஒன்றாகக் கலந்து, ஒவ்வொரு பகவத் ஸந்நிதிக்கு மிக்கக் கேடு விளைவிப்பதையும் நேரில் பார்க்கின்றோம். அர்ச்சகனோடு முடிவு பெறாமல், மேலே விவரித்தபடியே பல ஜநங்களுக்கும் பராதீநமாகும்படி அர்ச்சைகள் நின்றுவிட்டால் திவ்யதேசங்களில் ஸாதாரண ஸேவார்த்திகளுக்கு விஶ்வாஸம் குறைவுபடக் கேட்கவேண்டியதில்லை

முக்யமாகக் கோவில் பரிஜநங்கள் வ்ருத்திக்காகவே கோவில்களை ஆஶ்ரயிக்கின்றார்கள். அவர்கள் அர்த்தப்ரதாநர்கள்; கைங்கர்யமென்பதை மிராசாக எண்ணிப் பாத்யம் கொண்டாடுகின்றவர்கள். அக்ருத்ய ஶதங்களில் உள்புகாமல் அவர்க்கு ஜீவநம் கட்டமாட்டாது. ஆதலால் அவர்களை ஆளச் சக்தியற்றவன் விசாரணைகர்த்ருத்வத்தில் நியோகிக்கப்பட்டால், பகவத் ஸந்நிதிகளில் பாகவதர் விமுகராவதில் விஸ்மயமில்லை. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரத்தில் ரமித்த அதிகாரிகள், கோவில் சிறுதொழிலாளர்களை அவர்கள் போகும் வழியே விட்டுவிட்டுத் தமது உத்தேஶ்யத்தை நிறை

வேற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள். எஞ்சித் தீமையே செய்கின்ற சிறு தொழிலாளர்க்கும் ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞானத்துக்கும் பகு தூரம். இவர் பலத்த கோவில்களில் பகவத் ஸ்தோத்ரங்களைக் கேட்க அமையாது. திட்டுச் சொற்கள் த்ராவிட பாஷைகளில் போல், பாஷாந்தரங்களில் பரிணமிக்கவில்லை. இதர பாஷைகளில் ஶப்யமானனிடம் இல்லாதவையும் உள்ளவையுமான தோஷங்கள் மாத்ரம் ஶபிப்பவன் வாய்வழியாக வெளியேறும். தமிழிலோ ஶப்யமானனுடைய மாதா ஸஹோதரிகள் பார்யை முதலானவர்களும் ஶபிப்பவன் இச்சையால் பகு புருஷர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தை அபவாத ரூபமாயாவது அடையவேண்டியதாகின்றது. தமிழில் வைபவர்கள் ஸாதாரண வ்யவஹாரங்களில் விலக்கப்பட்ட பல சப்தங்களை வாயினால் சொல்லி மனத்தினால் சிந்திக்கின்றார்கள். இவ்வித பருஷோக்திகள் அர்ச்சைகள் முன்பாக அடிக்கடி ப்ரயோகிக்கப்படவும் அதிகாரி யெனப்பட்டவர் யாதொரு செயலுமற்று நிற்கவும், பகவத் ஸாந்நித்யத்தைப்பற்றி ஒருவன் ப்ரமிக்கவும் இடமற்றுப்போகின்றது. இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியைத் தேவாலயங்கொள்ள விசாரணைகர்த்தர்கள் ஸஹகரிக்கவும் நேர்ந்தால், அவர்களுடைய ஸாதுத்வம் தூரநுமேயமாய் விடுகின்றது. நாம் கண்டதையும் கேட்டதையுமே இவ்வண்ணம் எழுத நேர்ந்தது.

இந்த ஸ்திதியில் ஸேவார்த்திகள் என் செய்வார்? துருஷ்கர்களால் தேவாலயங்களுக்குப் பயம் விஸ்தரித்த காலத்தில், அவர்களைப் பற்றித் தேசிகன் கலி தூதரென்றும் ஶாக்ய லோகாயித துல்யரென்றும் சொன்னார். நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தரெனப் பெயர்கொண்ட போதிலும், மர்யாதைகளைக் கடந்தவர்களான சிறு தொழிலாளர்களைக் கண்டால், ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போல் பகவான் ஒதுங்கி நிற்கமாட்டானோ? ‘[illegible]’ என்று அவனே சொன்ன வசநம். ஸாதுக்கள் ஸம்பந்தத்தால் தான் தீர்த்தங்களுக்குப் பாவநத்வம்: அவர்களுடைய ஸம்ருத்தியால் தான் அர்ச்சைகளில் பகவான் ஸாந்நித்யம் செய்கின்றானென்னும் வ்யவஹாரம். அவர்கள் தூர விலகும்படிக் கோவில்கள் முடிந்துபோனால் அங்கே தெய்வம் நிலைக்குமோ? ராவ

ணனுடைய தௌராத்ம்யத்தைக் கண்ணுற்ற பிராட்டி ‘[illegible]’ என்று லங்கையில் ஸாதுக்களுடைய அபாவத்தை ப்ரதமத்தில் ஶங்கித்தாள். பிறகு விபீஷணன் இருக்கின்றதை நினைத்து, ‘[illegible]’ என்று சொன்னாள். தௌராத்ம்யம் மிகுந்த ஆலயங்கள் லங்காதுல்யமான ஸ்தானங்களாக மாட்டாவோ? அர்ச்சைகள் அங்கு இருந்த போதிலும் லங்காருத்த விதேஹராஜ தநயையைப் போல் அவை தத்ஸதாநங்களுடைய கேட்டையே ஸூசிப்பிக்கும். பட்டர்பிரானென்று பெயர்கொண்ட ஒரு கோவில், மடைத்தொழில் செய்வோனுடைய தௌராத்ம்யத்தைக் கண்ணுற்ற மஹாகவி வேங்கடாசார்யர், ‘[illegible]’ என்று ஒரு ஶ்லோகத்தைச் சொன்னாரென்று ஒரு கதையுண்டு. ஒருவன் தௌராத்ம்யம் அவ்வண்ணம் ஸாதுக்களுக்கு ஸந்தாபம் விளைவித்ததாகில், கோவிலே தங் மயாரால் வ்யாப்தமானால் அது [illegible]க்குக்களுடைய மநஸ்ஸுக்கு ருசியளிக்கமாட்டாது.

ஆதலால் தர்மரக்ஷகர்கள், பகவான் அர்ச்சைகளில் ஸாந்நித்யம் செய்யும் காரணங்களை யோசித்து, அவை ஸந்நிதிகளில் தவறாமல் நிலைக்க முயல்வதுமன்றி, ஸாந்நித்யாபாவ காரணங்களையும் கண்டறிந்து, அவை ஸந்நிதிகளில் ப்ரவேசியாமலிருக்கவும் வழி தேடவேண்டும். ஶாஸ்த்ர நிஶ்சயங்கள் எப்படியானாலும் ஜநங்களுக்கு விஶ்வாஸம் விலகாதபடி ஸந்நிதிகளைக் காப்பாற்றவேண்டும். இந்த முக்யமான விஷயத்தில் அவர்கள் பராங்முகர்களானால், அவர்களை நாஸ்திக துல்யராக ஜநங்கள் நினைக்க நேரிடும். அபவாத ஸாமக்ரிகளைப் பெருக்கிக்கொண்டே அபவாதம் வருகின்றதே யென்று மநஸ்தாபப்படுதல் விவேகாபாவ ஸூசகமாய் நிற்கின்றது. நாம் இவ்வளவுதூரம் சிந்தித்த காரணத்தாலேயே தேவாலயங்கட்கு நற்காலம் வந்துவிட்டதாக நினைக்கின்றோமில்லை. தேவாலயங்கட்கு ராஜாக்களுடைய ரக்ஷணம் இல்லை. சட்டமும்

கோர்ட்டுகளும் அர்த்தவான்களுக்குத்தான் ஸஹாயம் செய்கின்றன. பகு ஜநங்களுக்குப் பொதுவான விஷயம் ஒருவர்க்கும் அக்கரை உண்டாக்குவதில்லை. கலியின் கொடுமையைத் தடுக்க வழியில்லைபோல் தோன்றுகின்றது. ‘ நஸாம்ப்ரதம் ரக்ஷஸாம் மார்கணாய கல்பேத நதாந ஶ்ரேய உபாவிஷ்டதஷ்ட யாஜ்யதே । நஶேஷவாய்யா வஶவிபுதா ஜநா: ’ என்று ஹநுமான் சொல்லி ‘ வராக்ருஶ்வஸ்ய ஶக்ஷஹ ரோவதே ’ என்று பராக்ரமமுள்ளவர் முடித்தார். தத்காலம் ஜநங்களுக்குள் பராக்ரமமேது? ஜாநபத துக்கத்தைப் பற்றி ஒருவன் ஶோகப்படுவதில் பயனில்லை யென்று ஒவ்வொருவனும் சும்மாவிருக்க நேரிடுகின்றது. இந்த ஸ்திதியின் கார்யங்களைக் கண்டு நாம் வருந்துகின்றோம். அதைப்பற்றிப் பின்னும் சிறிது சிந்திப்போம்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யராற் செய்யபட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தஶஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹமாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
6.	ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0
7.	ஸ்ரீ ஹம்ஸ ஸந்தேஶ விமர்ஶம் (ஸ்ரீ. உப. எம். கே. தாதாசாரியர்)	0	3	0
8.	வேதாந்ததீபிகை ஸம்புடம் III	2	0	0
	Do V	2	0	0
	Do VI	2	0	0
	Do VII	3	0	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்பர்ஶாதி ஸம்ஸர்க்கதோஷ நிரூபணம்.

(தொடர்ச்சி.)

ஆனால் இம்மாதிரி சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் குணம் அல்லது தோஷ முள்ளவைகளான பரமாணுக்கள் எப்பொழுதும் வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருப்பனவாகச் சொல்லும்போது, அவைகளின் ரூபத்தை நேரில் ஸாக்ஷாத்கரிக்க முடியவில்லை என்கிற காரணத்தால் அவைகள் இல்லையென்று ஸாதித்துவிடக் கூடாது. இவ்வணுக்களின் ரூபம் வெகு ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறதால், அது நமது கண்களுக்குப் புலப்படாவிடினும், கார்யத்தினால் இவைகளின் இருப்பை நாம் நிஶ்சயிக்க முடியாமல் போகாது. இது ரோக விஷயத்தில் ஸ்பஷ்டமாக வெளியாகிறதைக் காணலாம். குஷ்டாதி ரோகமுள்ளவர்களுடன் ஸம்ஸர்க்கிக்கக் கூடாதென்றும், அப்படி ஸம்ஸர்க்கிப்பவருக்கு ரோகிக்கு ஸமாநமான ரோக முண்டாகிறதென்றும் எல்லா தேசத்திய வைத்ய க்ரந்தங்கள் உத்கோஷிப்பதுடன், இது உலகத்தாரால் நன்றாய் அநுபவிக்கப்பட்டு வருகிற விஷயமே. இங்கு கீழ்ச்சொன்ன மாதிரி பரமாணுக்களுடைய ஸம்பந்தமே ஸமாந ரோகோத்பத்திக்குக் காரணமென்று சொல்லவேண்டுமே யல்லது வேறு வழியில்லை. குஷ்டம், ஜ்வரம், நேத்ரோபாதி, விஷூசி முதலிய ரோகங்கள் ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்தில் சீக்ரத்தில் ஸங்க்ரமித்து அங்கு ஸமாநமான ரோகத்தை உண்டுபண்ணுவதை நாம் எல்லோரும் அறிந்துவருகிறோம். இவைகள் எப்படி ஸங்க்ரமிக்கின்றன வென்று யோசிக்கும்போது ரோகிகளு

டைய சரீரங்களிலிருந்து ரோகமயங்களான அணுக்கள் வெளியாகி, ஆங்காங்கு ஸங்க்ரமிக்கின்றன வென்பதைத் தவிர வேறு உபபத்தி சொல்வதற்கில்லை. இவ்வபிப்ராயத்தைக் கொண்டு தான் ஸுஸ்ருதத்தில் ‘குஷ்டம் ஜ்வரஸ்ச ஶோஷஸ்ச நேத்ராபிஷ்யந்த ஏவச । ஔபஸர்கிக ரோகாஸ்ச ஸங்க்ராமந்தி நராந்நரம் ॥’ (நி. ஸ. 5. ஶ்லோ. 47) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு ‘நராந்நரம் ஸங்க்ராமந்தி’, அதாவது: ‘ஒரு மனிதனிடமிருந்து மற்றொருவனிடத்தில் கீழ்ச்சொல்லிய ரோகங்கள் ஸங்க்ரமிக்கின்றன’ என்று சொல்வதை நன்கு கவனிக்கவேணும். ஒருவருடைய கண்ணிலும் புலப்படாமல் இவ்வியாதிகள் எப்படி ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் போகமுடியு மென்பதைக் கவனிக்கும்போது, கீழ்ச்சொல்லியபடி ரோகமயமான அணுவை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான். இவ்வணுக்கள் மூலமாக ரோகங்கள் ஸங்க்ரமிப்பதற்கு நிமித்தங்களை ஸுஸ்ருதத்தில் நிதாந ஸ்தாநத்தில் சொல்லும்போது ‘ப்ரஸங்காத் காத்ரஸம்ஸ்பர்ஶாத் நிஶ்வாஸாத் ஸஹபோஜநாத் । ஸஹஶய்யாஸநாச்சாபி வஸ்த்ரமால்யாநுலேபநாத் ॥’ ‘ஔபஸர்கிக ரோகாஸ்ச ஸங்க்ராமந்தி நராந்நரம் ॥’ (ஸு. 5 46 47) என்பதால் தர்மசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியதுபோல் ஸ்பர்ஶாதிகளே முக்ய நிமித்தங்களென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதை நாம் நன்கு கவனிக்கவேண்டும். இதுபோல் வாக்படரும் ‘ஸ்பர்ஶைக ஸஹஶய்யாதி ஸேவநாத்ராயஶோ மஹாந் । ஸர்வேஷு ஸஞ்சாரிணோ தேந்த்ர ஸம்ஸ்பர்ஶ ராவிரோதகம் ॥’ (அஷ்டா. நி. 14. 41) என்பதால் வ்யாதிகள் எல்லாம் ஸ்பர்ஶாதி நிமித்தங்களால் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவைகளென்று சொன்னார். இந்த ரோக பரமாணுக்கள் வஸ்த்ரம் முதலிய அசேதந பதார்த்தங்களில் ஸங்க்ரமித்து, அவைகளின் மூலமாக மனிதனிடத்திலும் ஸங்க்ரமிக்கின்றன ஆகையாலே தான் ‘வஸ்த்ராத்யாதி ஸேவநாத்’ இத்யாதிகளால் ரோகிகளுடைய வஸ்த்ராதிகளைக்கூடப் பிறர் உபயோகிக்கக்கூடா

தென்று ஆரோக்ய சாஸ்த்ரம் ஆஜ்ஞாபிக்கிறது. இவ்வபிப்ராயத்தைக் கொண்டுதான் நமது தர்மக்ரந்தங்களில் பொதுவாகவே பிறர் உபயோகப்படுத்திய வஸ்த்ரங்களை உபயோகிக்கக்கூடாதென்று ‘நரக்ஷோல்லேகந்யுப்தம் வா வாஸோ விஸ்ருஜ்யாத்’ (ஸௌ 1. 9 5.) இத்யாதிகளால் ஹிதமாக உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது போலும். ஒருக்கால் தாரித்ர்யாதி காரணங்களால் பிறருடைய வஸ்த்ரத்தை உபயோகப்படுத்த நேரிடுமானல், அப்போது அதற்கு ப்ரபலமான ஶுத்தி செய்தே உபயோகிக்க வேணுமென்றும் ‘நிர்ணிக்த ஶௌக்தா’ (கௌ. 1. 9. 6) என்பதால் சொல்லப்பட்டது. சுத்தி செய்யவேண்டிய வழியை வ்யாக்யாதாவான ஹரதத்தர் சொல்லும்போது ‘தத்ர வாஸஸோ நிர்ணேஜநம் ஊஷரோதகேந க்ஷாயத’ என்பதால் விவரித்துக் கூறினர். ஸாதாரணமாக ஒருவன் தரித்துக்கொண்ட வஸ்த்ரத்தை மற்றொருவன் உபயோகிக்கவேண்டுமானல், அவ்வஸ்த்ரத்திற்குச் சவிட்டு மண் ஜலத்தைக்கொண்டு பக்வம் செய்ய வேண்டுமென்று வெகு ப்ரபல சுத்தியை நம் முன்னோர்கள் விதித்ததற்குத் தகுந்த ஆதாரமில்லாமல் போகவில்லை யென்று யாவரும் எளிதாய் அறியமுடியும். ஒருவன் தரித்துக்கொண்ட வஸ்த்ரத்தில் அவன் சரீரத்தினின்று வெளியாகிற துஷ்டாணுக்கள் ஏராளமாக ஸம்பந்தித்து இருக்குமாகையால், அவ்வணுக்கள் நசித்துப்போகக்கூடிய ப்ரபலமான சுத்தியைச் செய்துதான் பிறர் அதை உபயோகப்படுத்தலாமென்று உபதேசிக்கும் நம் முன்னோர்களுக்கும், வஸ்த்ராதிகள் மூலமாகவும் தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிக்குமென்கிற அபிப்பிராயம் இருப்பது நிர்விவாதமானது. இவ்வாறே சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற ஒவ்வொரு சுத்திக்கும் தகுந்த மூலமிருக்கு மென்பதை நாம் நம்பவேண்டும்.

இனி இம்மாதிரியான ரோக பரமாணுவைத்தான் மேற்றிசை வைத்யர்கள், க்ருமி விசேஷங்களென்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். நகரங்களில் ஸாங்க்ராமிக ரோகங்கள் பரவியிருக்கும் காலங்களில் க்ருஹாதிகளை ஶுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், ரோகிகளுடன் எவ்விதத்தாலும் ஸம்ஸர்க்கிக்கக்கூடா

தென்றும், பலவித எச்சரிக்கைகளைச் செய்கிறார்களென்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆகையால் ஸங்க்ரமண சீலங்களான அணுக்களை அவர்களும் ஒரு மாதிரியாக ஒப்புக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இவ்வணுக்கள் ஓரிடமிருந்து எங்கு ஸங்க்ரமிக்கின்றனவோ, அந்த வஸ்துவின் குணமும் இவைகளின் குணமும் ஸமானமாயிருக்குமானால், அக்குணமானது இவ்வணுக்களின் ஸம்ஸர்க்கத்தினால் வ்ருத்தியடைந்துவிடும்; விபரீதமாயிருந்தால் காலக்ரமத்திலாவது உடனேயாவது அதன் ஸ்வபாவத்தைக் கெடுத்துவிடுகின்றன இதை உதாஹரணத்தால் நன்றாய் அறியமுடியும். மூங்கில் நிழல் அடர்ந்த ஒரு க்ஷேத்ரத்தில் விதைக்கப்பட்ட பீஜமானது அநேகமாகப் பயிராவதில்லை; சிறிது பயிரானாலும் அடியோடு பலனைக் கொடுப்பதில்லையென்பதும் உலகத்தில் அநுபவிக்கப்பட்டதே. இதுபோல் இன்னும் சில வ்ருக்ஷங்களுடைய சாயைகளில் வேறு வ்ருக்ஷாதிகள் பயிராவதில்லையென்பதும் ப்ரஸித்தம். இதற்குக் காரணத்தை யோசிக்கும்போது மூங்கில் முதலியவைகளிலிருந்து வெளியாகிற அணுக்கள், தமக்கு விபரீத குணமுள்ளவைகளில் ஸங்க்ரமித்து, அவைகளின் யோக்யதையை அழித்துவிடுகின்றன வென்றே நினைக்க வேண்டும். இங்கு இன்னொரு ஆஸ்சர்யத்தையும் குறிப்பிடலாம். கேரளதேசத்திலும், மற்றும் சிலவிடங்களிலும் ‘தொட்டால் சுருங்கி’ என்கிற காரணப்பெயருடன் ஒரு செடிவகை இருந்து வருவதைப் பலர் அறிந்திருக்கலாம். இந்தச் செடியின் ஸமீபத்தில் மனிதன் ஒருவன் சென்று, தன் விரல் நுனியால் அதை வெகு ஸூக்ஷ்மமாகச் சிறிது தொட்டுவிட்டால், உடனே அந்தச் செடியானது அக்நியிலிட்ட பச்சிலைபோல் மிகவும் வாடி வதங்கி வணங்கிவிடுவதை நாம் பல தடவைகளில் பரீக்ஷித்துப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால், இப்படி மனிதனுடைய ஸ்பர்ஶத்தால் பெருத்த விகாரத்தையடையும் இச்செடியானது, வேறு ம்ருக பக்ஷி முதலிய ப்ராணிகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் எவ்வளவு இருந்தாலும் அதனால் எவ்வித விகாரத்தையு மடைகிறதில்லை யென்பதையும் நேரில் அநுபவித்திருக்கிறோம். ஆகையால் ஒவ்வொரு ப்ராணிகளுடைய சரீரத்திலிருந்தும் அந்தந்த சரீராநுகுணமாக அணுக்கள் வெளிப்பட்டு இதர வஸ்துக்களை விகாரப்படுத்துகின்றன வென்பது மறுக்கக்கூடியதல்ல.

இந்த அணுக்களனைத்தும் அநேகமாக எவ்வித உஷ்ணத்தையும், விசேஷமாக ஸூர்யகிரணத்தின் தாபத்தையும் ஸஹிக்கக்கூடியவைகளல்ல. ஸூர்யகிரணாதிகளுடைய தாபத்தால் இவ்வணுக்கள் தங்களது சக்தியை இழந்தோ, அல்லது அநேகமாக விநாசத்தை யடைந்தோ எவ்வித பாதகமும் இழைக்கமுடியா. ஆகையாலே தான் ராத்ரி காலங்களில் துர்க்கந்தமுள்ள வஸ்துக்களிடமிருந்து துர்க்கந்தமானது எவ்வளவு அதிகமாக வ்யாபிக்கிறதோ, அவ்வளவு பகலில் வ்யாபிக்கிறதில்லை யென்பது அநுபவஸித்தம். பகலில் ஸூர்யதாபத்தால் இந்த அணுக்கள் சக்தியற்றவைகளாயிருந்து, ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பிறகு தனது சக்தியை அடைந்து விசேஷமாக வ்யாபரிக்க ஆரம்பிக்கின்றன. ஆகையால்தான் எப்போதும் ராத்ரி காலங்களில் வெளியில் விசேஷமாக ஸஞ்சரிக்கக் கூடாதென்றும், விசேஷமாக ஸாங்க்ராமிக ரோகங்கள் பரவியிருக்கும் காலத்தில், ராத்ரி ஸஞ்சாரம் அடியோடு கூடாதென்றும், நமது ஆரோக்ய க்ரந்தங்களும் பாஸ்சாத்யர்களுடைய க்ரந்தங்களும் சொல்வது யுக்தமாயிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். ஆகையால்தான் மூங்கிலின் அடிவாரமாயிருந்தாலும் அங்கு ஸூர்யகிரணம் விழக்கூடிய ஸௌகர்ய மிருக்குமானால் அங்கு வேறு பயிர்களும் வ்ருத்தியாகலாமென்று தத்வசாஸ்த்ரிகள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இதிலிருந்து ஸூர்யகிரணங்களுக்குச் சில ரோகங்களைப்போல ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்க தோஷங்களையும் சாந்தி செய்யக்கூடிய யோக்யதை யுண்டென்பது அறியத்தக்கது. இவ்வபிப்ராயத்தைக் கொண்டுதான் நமது தர்மக்ரந்தங்கள் பலவிடங்களிலும் ‘[illegible]’ இத்யாதிகளால் ஸூர்யதர்சநாதிகள் ப்ராயஸ்சித்த ரூபமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று சொல்லத்தகும்.

இனி ரோகங்களுக்கு, சரீரம் மநஸ் ஆகிய இரண்டும் அதிஷ்டாநங்களாயிருப்பதாக ‘[illegible]’ (அஷ்டா. ஸூ. 1. 21) என்பதால் ஆயுர்வேதிகள் நிர்ணயித்தார்கள். ஆகையால் ஆரோக்யத்தை அபேக்ஷிப்பவன், ரோகிகளுடையவும், தன் சரீரகுணத்திற்கு ப்ரதிகூல குணமுள்ள சரீரத்துடன் ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்களை நிறுத்திவிடு

வானுகில், அவனுக்கு ஆமந்துகமான சரீர தோஷம் ஏற்பட ந்யாயமே கிடையாது. இது தர்மசாஸ்த்ரிகளுக்கும் அபிப்ரேதமான விஷயமே. இனி மநஸ்ஸுக்கு, ரஜஸ் தமஸ் என்கிற இரண்டு வகையான தோஷமுண்டென்று 'ரஜஸ்தமஶ்ச மநஸோ த்³வௌ ச தோ³ஷாவுதா³ஹ்ருதௌ' (அஷ்டா. ஸூ. 1. 21) என்பதால் சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டு மநோதோஷங்களும் ஸத்வகுணத்தை அழித்து, மனத்திற்கு விகாரத்தை உண்டுபண்ணி, அதன் மூலமாக ஶரீரத்தின் ஆரோக்யத்தையே கெடுத்துவிடுகிறது. ஆகையால் ஸத்வகுணம் மேலிட்டிருக்க ஆசைப்பட்டவர்கள், இவ்விரு மநோதோஷங்களும், பிறரிடமிருந்து தன்னிடத்தில் ஸங்க்ரமிக்காமல் காத்துக்கொள்ளவேண்டியது அவஶ்யமாகிறது. ஆனால் மநோவிகாரமானது சரீரத்தின் ஆரோக்யத்தைக் கெடுத்துவிடக்கூடுமோவென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டியதில்லை. சரீரமும் மநஸ்ஸும் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய ஸம்பந்தமுள்ளதென்பதை அநுபவத்தில் அறியக்கூடும். சரீரமானது பலவத்தரமான ஜ்வராதிகளால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கும்போது, மநஸ்ஸும் அஸ்வாஸ்த்யத்தை அடைகிறதல்லவா? அதுபோல் மனத்திற்கு ஏற்பட்ட விகாரத்தால் சரீரத்திற்கும் அஸ்வாஸ்த்யம் உண்டாகத் தடையில்லை. சிரகாலார்ஜிதமான த்ரவ்ய விநாசத்தாலும் ப்ரிய புத்ராதி வியோகத்தாலும் மனத்திற்கு க்ஷோபம் ஏற்பட, அதனடியாக ஶரீரத்திற்கே அவத்யம் நேரிடுவதைப் பார்த்துவருகிறோம். இதற்கு தசரதாதிகளை உதாஹரணமாகச் சொல்லலாம். உந்மஸ்தகமான காமோத்வேகத்தால் பயங்கரமான தாபஜ்வரத்தை யடைந்த மந்தபாக்யனை முநிகுமாரன், அதனடியாக அந்திமாவஸ்தையைக்கூட அடைந்துவிட்டதாகக் காதம்பரியிலும் சொல்லப்பட்டது. இங்கு இவ்வளவு அநர்த்தங்களுக்கும் ஆஸ்பதமாயிருந்தது மநோவிகார மொன்றுதான். ஆகையாலேதான் காம க்ரோத சோகாதி மநோதோஷங்கள் ரோகோத்பத்தி ஹேதுக்களென்று சரகஸுஶ்ருதாதிகளில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து, ஆரோக்யத்திற்கு ஸத்வகுணமுள்ள மநஸ் முக்ய ஸாதநமாயிருப்பதால், அதற்கு ரஜஸ் தமஸ் முதலிய

துஷ்டகுணங்களுடைய ஸம்ஸர்க்கம் நேரிடாமல் காப்பது மிகவும் அவஶ்யமென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆகையாலேதான் '[illegible]' என்பதாலும், 'ரஜஸ்தமஶ்ச மநஸோ த்³வௌ ச தோ³ஷாவுதா³ஹ்ருதௌ ।' என்பதாலும், ரஜஸ் தமஸ் த்வாரா மநஸ்ஸும் ரோகாதிஷ்டாநமென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள். இவ்வித மநோதோஷங்கள் உண்டாகாமலிருப்பதற்குத் தமோகுணம் நிறைந்தவர்களுடன் ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்களை நிறுத்தவேண்டியது ஆவஶ்யகமாம்.

நிற்க: ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்ய சூத்ரர்களெனப்படும் நான்கு ஜாதிகளும் தனித்தனியான குணகர்ம விபாகத்துடன், அநாதியாக ஈஶ்வரனாலேயே ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்டிருப்பதாக நமது ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ப்ரமாணங்களால் நிஶ்சிதமாகிறது. இந்த வர்ணவ்யவஸ்தைகள் எல்லாம் ஆதுநிகர்களால் கல்பிக்கப்பட்டனவென்றும், ஶமதமாதி ஸத்குணங்களை முன்னிட்டே இவை ஏற்பட்டதாகையால், நல்ல குணம் அல்லது ப்ருஹ்ம ஜ்ஞாநம் பொருந்திய எவனும் ப்ராஹ்மணனாகி உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெறத் தடையில்லையென்றும், அவர்களுடன் விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களையும் செய்யலாமென்றும் ஸாதிக்க முன்வந்து விட்டார்கள் சில ஆர்ய ஸமாஜிகள் போன்ற நாகரிகர்கள். இப்படி இவர்கள் வாதிப்பதற்கு நமது பகவத் கீதை போன்ற ப்ரமாண க்ரந்தங்களே முக்ய ஆதாரங்களாயிருக்கின்றனவாம். ஸமீப காலத்தில் எழுதப்பட்ட மநு பராஶராதிகளுடைய ஸ்ம்ருதிகளில் ஜாதிபேதங்கள் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், வெகு ப்ராசீநமென்று சொல்லிக்கொள்ளப்படுகிற வேதத்தில் ஜாதிபேதத்திற்கு ப்ரமாணமே கிடையாதென்றும் நிஶ்சயித்துவிட்டார்களாம்!! [சென்ற வர்ஷத்தில் சென்னையில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸபையின் வார்ஷிக ஸம்மேளத்தின்போது, இந்த ஜாதி வ்யவஸ்தையைப்பற்றி ஸபையில் விவாத மேற்பட, அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்புகுந்த பண்டிதர்கள் வேதங்களிலிருந்து ஒரு ப்ரமாணத்தைக்கூட சொல்ல முடியாமல், ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்தே அவை

களை எடுத்துக் கூறியதாகவும், ஸ்ம்ருதிகள் தந்நலம் கருதிய சில நவீந ப்ராஹ்மணர்களால் எழுதப்பட்டவைகளாகையால், அவை ப்ரமாணங்களல்லவென்றும், ஒரு ப்ராஹ்மணன் அப்பொழுதே பத்ரிகைகளில் எழுதியிருந்ததும் இப்போது ஜ்ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.] இவ்விஷயத்தைப்பற்றிய ஆக்ஷேபங்களுக்குத் தகுந்த பதிலுரைக்கவேண்டியது அவஸ்யமாயினும், கடிவாள மறுந்த குதிரைகளைப்போல் ப்ரமாண மார்க்கங்களைத் தாண்டி ஸ்வச்சந்த சாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தர்களான நாகரிகர்களைப் பூர்வபக்ஷி கோடியில் சேர்த்துப் பதில் சொல்லுவதுகூட ஆஸ்திகர்களுக்கு அநாவஸ்யகமானது. ஆயினும், இவர்கள் சொல்வதுபோல் ஜாதி வ்யவஸ்தைகளுக்கு ஸ்ருதிகளில் ப்ரமாணங்களில்லாமல் போகவில்லையென்றும், ஸ்ம்ருதிகள் பக்ஷபாதமுள்ளவர்களால் எழுதப்பட்டனவல்லவென்றும், அவ்வளவு ப்ரமாணயுக்திகளைக்கொண்டும் நிரூபிக்கக்கூடிய பண்டிதர்களில்லாமல் போய்விடவில்லை என்பதை இவர்கள் எப்போதும் மறந்துவிடக்கூடாது. ஆகையால், ப்ரமாண ஸரணர்களான நாம், இவ்வர்ணவ்யவஸ்தைகள் ஈஸ்வரனால் அநாதியாக ஏற்படுத்தப்பட்டதென்பதை ஒப்புக்கொண்டு ப்ரக்ருத விஷயத்தைப் பராமர்சிக்கிறோம்.

இந்த நான்கு வர்ணங்களும், ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற குணங்களை முக்ய ஸாதநங்களாகக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதாக ஸ்ருஷ்டி ப்ரகரணங்களில் சொல்லப்படுகிறது. ப்ராஹ்மணனை ஸத்வகுணத்துடனும், க்ஷத்ரியனைச் சிறிது ஸத்வம் கலந்த ரஜோகுணத்துடனும், வைஸ்யனைச் சிறிது தமோகுணம் கலந்த ரஜோகுணத்துடனும், நான்காவது ஜாதியைத் தமோகுணத்துடனும் ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டி செய்வதாய் ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. இம்மூன்று குணங்களுடையவும், ஸ்வரூபம், குணம் முதலியவற்றைப்பற்றி ஆயுர்வேத க்ரந்தங்களும் கீதையும் விஸ்தரித்துக் கூறுவதால் அங்கேயே கண்டுகொள்ளலாம். இந்த குணபேதமுள்ளவர்கள் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்களைச் செய்யக்கூடாதென்றுதான் தத்வஜ்ஞர்களான

ரிஷிகள் சொல்லியுள்ளார்கள். ஸத்வ குணமுள்ளவன் தமோகுணம் நிறைந்தவனுடன் அடிக்கடி ஸம்ஸர்க்கிப்பதால், தமோகுணமுள்ள அணுக்கள் இவனிடத்தில் ஸங்க்ரமித்து, காலக்ரமத்தில் ஸத்வத்தை அழித்துத் தமோகுணத்தை வ்ருத்திசெய்துவிடும். மநஸ்ஸானது ஸத்வத்தை இழந்து தமஸ்ஸால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட மாத்ரத்தில், அதற்கேற்றவைகளான ஹீந கர்மங்களில் புருஷனை ப்ரவ்ருத்திக்கச் செய்கிறது. ஆகையாலேதான் தர்மக்ரந்தங்களில் புத்திபூர்வகமாகத் தவறுதலைச் செய்கிறவனுக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் அதிகமாக உபதேசிக்கப்பட்டது. அதாவது, ஒருவனுக்குத் தமோகுணம் மேலிட்டு, புத்தி கெட்டாலல்லது அவன் துஷ்கார்யங்களைச் செய்யமாட்டானாகையால், அவன் செய்திருக்கிற துஷ்கார்யத்தைக்கொண்டு இவனுக்குத் தமோகுணம் மேலிட்டிருப்பதாக ஊஹித்து, அந்த தம:பரமாணுக்கள் நசிக்கும்வரையில் க்ருச்ர சாந்த்ராயணாதிகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதாக நினைக்கவேண்டும். இதில் சில அணுக்கள், ஸங்க்ரமித்த சில க்ஷணங்களுக்குள் தம்முடைய குணத்தை வெளியாக்கிவிடும். சில, காலக்ரமத்திலும் இப்படிச் செய்யுமென்கிற அபிப்ராயத்துடனேதான் மந்வாதிகள் சில தோஷங்கள் உடனே அநர்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளென்றும், இன்னும் சில, காலக்ரமத்தில் அப்படிச் செய்யக்கூடுமென்றும் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

ரஜஸ் தமஸ் என்கிற இரண்டு மநோதோஷங்களும் ஸ்பர்சாதிகளால் ஸங்க்ரமிப்பதுபோல், ஆஹார த்வாரமாயும் ஸங்க்ரமித்து மநஸ்ஸைக் கெடுத்துவிடும். எந்த வஸ்து ரஜஸ் அல்லது தமோகுணத்தை வ்ருத்தி செய்யக்கூடியதோ, அதை உபயோகிப்பவர்களுக்கு ஸத்வம் அடியோடு க்ஷீணித்து, சித்தம் கெட்டுவிடுகிறது. ஆஹாராநுகுணமாக மனத்திற்கு ஸங்கோச விகாஸாதிகள் உண்டாகிறதை யாவரும் அநுபவித்து வருகிறோம். மிகவும் உன்மாதகரங்களான ஸுராதி வஸ்துக்களை உபயோகப்பவர்களுடைய மநோவிகாரத்தையும், இங்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாம். இம்மாதிரியாகத் தமோகுணம் நிறைந்த வஸ்துக்களை உபயோகித்த சில க்ஷணங்களுக்குள்ளே புருஷனுடைய

மநோவ்ருத்தி கெட்டுப் போய்விடுகிறதற்குக் காரணமும் சொல்ல வேண்டுமோ? ஸத்வகுணமுள்ள ஆஹாரஸேவநத்தால் ஸத்வாபி வ்ருத்தி உண்டாகி மநஸ் சுத்தப்படுகிறது. விபரீத குணமுள்ள ஆஹாரத்திஞல் விபரீத குணமுண்டாகிறது ஸஹஜமேயாகும். இதைத் தான், 'ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்வஶுத்தி: ஸத்வஶுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:' (சாங்-7-26) என்பதால் விளக்கிச் சொல்லப்பட்டது.

ஆஹாரத்தினுடைய குணதோஷத்திஞல் மநோகுணம் மாறுகிறதாகச் சொல்லும்போது, ஆஹாரத்திற்கும் மனத்திற்கும் ஸம்பந்தமுண்டோ வென்று ஆஶங்கை நேரிடலாம். ஶ்ருதியில் அந்நத்துடைய அம்ஶமே மநஸ்ஸாகிறதென்று 'அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:' என்பதால் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்ருதியின் தாத்பர்யத்தைத்தான் 'அந்நமஶிதம் த்ரேதா விதீயதே தஸ்ய ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாதுஸ்தத் புரீஷம் பவதி, யோ மத்யமஸ்தந்மாம்ஸம், யோ(அ)ணிஷ்டஸ்தந்மந:' (சாங்- 6-5) என்கிற ஶ்ருதியானது விவரித்துக் கூறுகிறது. அதாவது நாம் உபயோகிக்கும் அந்நமானது மூன்று விதமாகப் பிரிகிறது. அதனுடைய ஸ்தூலமான பாகமானது புரீஷமாகவும், மத்யம பாகமானது மாம்ஸமாகவும், அணுவான பாகமானது மநஸ்ஸாகவும் மாறிவிடுகிறது. ஆகையால, எந்த மாதிரியான ஆஹாரத்தை நாம் உபயோகிக்கிருேமோ அந்த குணமுள்ளதாகவே மநஸ்ஸும் பரிணமத்தை யடைகிறதென்பது நிர்விவாதமானது. ஆகையால்தான் ஸத்வகுண முள்ளவருககும், பிறருக்கும, த்யாஜ்யோபாதேயங்களான ஆஹாரங்களை அபிஜ்ஞர்களான நமது மஹர்ஷிகள் நிர்ணயித்துக் கொடுத்தார்கள். அதன்படி நடப்பவர்களுக்கு எவ்விதமான சரீர மநோதோஷங்களும் உண்டாவதற்கு நியாயமில்லை. ஆகையால், இதுவரையிலும சொல்லிவந்தபடி சரீரமும் மநஸ்ஸும் ஆஹாரமய மென்று ஸ்பஷ்டமாகிறபடியால் இவ்விரண்டையும் ஸ்பர்சாதி தோஷங்களிலிருந்து காக்கவேண்டியது அத்யந்தாவஶ்யகமானது.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ராஜ ராஜ்ய க்ஷேமம்.

(தொடர்ச்சி.)

ஒவ்வொரு ஆலயங்களிலும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களோடும் மேற்சொல்லப்பட்ட நற்குணங்களுடனும் கூடின ஆசார்யன் ஒருவன் அவஶ்யம் இருக்கவேண்டும். 'ததீநா ஹி ஸித்தய:' என்று சொல்லப்படுவதால் ஆலயங்களில் அவன் பகவத்ஸாந்நித்ய மூலமாக ஸர்வ பல ஸித்தியை உண்டாக்குவதால் இது முக்யமானது. இது அவஶ்யம் என்பதை, பாத்ம ஸம்ஹிதை 21 - ம் அத்யாயத்தில், '[illegible] - ஆசார்யம் ஸம்ஶ்ரயேத்தத்ர ததீநா ஹி ஸித்தய: - [illegible]' என்று தொடங்கி, ஸர்வ குணான்விதனை ப்ராஹ்மணன் ஆசார்யனாக இருக்கவேண்டுமென்றும், அவன் ப்ராஹ்மணனாக இருக்கவேணுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ விஷ்ணுதிலகத்தில் 6-வது அத்யாயத்தில், '[illegible]' என்று ஆரம்பித்து, 'ஆசார்யம் [illegible] ததீநா ஹி ஸித்தய:' என்று ஸர்வ கார்யங்களும் ஸர்வ பலங்களும் ஆசார்யாதீநமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஈஶ்வரஸம்ஹிதை 16-வது அத்யாயத்தில், 'ஸிஷ

[illegible]' என்று ஆரம்பித்து, ருத்விக்குகளும் ஆசார்யனும் மந்த்ரஸித்தி யுள்ளவனாகவும் வேதாந்தஜ்ஞாந ஸம்பந்நனாகவும் ஆசாரபூர்ணனாகவும் ப்ராஹ்மணனாகவும் இருக்கவேணுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் மற்ற ஸம்ஹிதைகளிலும், ஆசார்யன் ஸர்வகுணாலங்க்ருதனாகவும் ப்ராஹ்மணனாகவும் இருக்கவேணுமென்பதையும், இவன் சொல்லுகிறபடி யஜமாநன் ஆலய தர்மங்களை நடத்திவைக்கவேணுமென்று அநேகம் வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன.

இங்கு ஒரு தந்த்ரத்தில் தீக்ஷிதன், மற்றொரு தந்த்ரத்தில் ஆசார்யனாக இருக்கவோ அல்லது ஆராதநம் செய்யவோ கூடாது என்றிருந்தாலும், ஸ்ரீ ஸாத்வதம் பௌஷ்கரம் என்னும் ஸம்ஹிதோக்த க்ரமமாக, தீக்ஷிதனானவன் மற்ற தந்த்ரங்களிலும் அந்வயிக்க யோக்யன் என்பதுபோல், ஸ்ரீ விஷ்ணுதிலகம் முதலாவது அத்யாயத்தில் '[illegible]' இத்யாதி வாக்யங்களினால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸாமாந்யத்துக்கும் ஆலயாராதநாதிகளில் யோக்யதை உண்டு என்று ஏற்படுகிறது. இப்படியே அகோர ஸிவாசார்ய பத்ததியிலும், '[illegible]' என்று ஆரம்பித்து, ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநம் பொருந்தினவனே ஆசார்யனாக இருக்கவேணுமென்றும், அவன் ப்ராஹ்மணனாக இருக்கவேணுமென்றும், இவ்விதமே ருத்விக்குகளும ஸாதகாசார்யர்களும இருக்கவேணுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. '[illegible]

[illegible]' [ஈஸ்வர ஸம்ஹிதை, 18-ம் அத்யாயம்] இவ்விதமாக ஆலயதர்மம் முழுவதும் இவன் அதீநமாக நடத்த வேண்டியதால் ஆசார்யன் ஆலயந்தோறும் இருக்கவேண்டியது அவஸ்யம்.

இதுபோலவே வேதபாராயணம் என்பது ஆலயதர்மத்தில் முக்யம் என்பதை ஈஸ்வர ஸம்ஹிதை 19-வது அத்யாயத்தில் '[illegible]' என்றும், பாத்ம ஸம்ஹிதை 18-வது அத்யாயம் ப்ராயஸ்சித்த ப்ரகரணத்தில் '[illegible]' என்றும், ஸம்வத்ஸராராதநங்களில் ஏற்படும் தவறுதலுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாகச் சொல்லப்படும் பவித்ரோத்ஸவத்தில், எல்லா ஸம்ஹிதைகளிலும் வேதபாராயணம் அவஸ்யம் என்பதை, பாத்மே - '[illegible]' என்றும், ஸ்ரீப்ரஸ்நே '[illegible]' - '[illegible]' [illegible] - '[illegible]' - '[illegible]' என்றும், இவ்விதமே ஸைவாகமங்களிலும் வேதபாராயணம் என்பது ஸர்வ ப்ராயஸ்சித்தமாகவும் பகவத் ஸாந்நித்ய வர்த்தகமாகவும் சொல்லப்படுவதால், இதுவும் ஆலயதர்மத்தில் அவஸ்யமானது.

இக்காலத்தில் '[illegible]' என்பதுபோல் பூஜை யறியாத பூஜகர் பூஜையில், வேதமறியாத வேதியர் வேதம் ஓதுகிறார்கள். இக்கலியில் வேத

பாராயணம் நடந்தால் பகவத் ஸாந்நித்யம் உண்டாகிவிடுமே என்கிற பயத்தினுலோ அநேகம் ஆலயங்களில் மந்த்ரபுஷ்பத்திற்காக முதல் வேதவாக்யத்தை முன் பின்னுக ஓதுமோர் முன், மூன்று வேதங்களை முழுவதும் மொழிவதில் முக்கியமாம் வேதியர் தூரத்தில் போவதே விதியாக ஆய்விட்டது.

இது நிற்க: முன்னடி பின்னடி என்னும் திருநாமத்தை ஸார்த்தகமாக வஹித்ததுபோல, கேவலம் ஓதந ப்ராப்தியே ப்ரதாந யுத்தகாரணமாய், ஓரெழுத்தின் முன்பாகம் ஒருவர் திருவாயிலும், மற்றொரு பாகம் மற்றவர் திருவாயிலுமாக அநுஸந்திக்கப்படும் ப்ரபந்தாநுஸந்தாநத்தை ஸர்வேஸ்வரனும் ஆழ்வார்களும் ஆலயங்களில் அர்ச்சாரூபியாய் இருப்பதனுல் மட்டும் ஸஹித்துப் பேசாமல் இருக்கிறுர்கள். இப்படி அநுஸந்திப்பது தான் 'தாளம் வழங்கித் தமிழ் மறையின்னிசை தந்த விதமோ? தொண்டர்க் கமுதுண்ணப் பாடிய சொல்மாலைகளோ? இதுதான் அகங்கரைந்து இசைபாடின விதமோ? இதைத் தான் 'என்னுல் தன்னைப் பாடுவித்து' என்கிற ப்ரகாரமோ? இதனுல் ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணங்களில் எந்த குணங்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமோ தெரியவில்லை. ஆனுல் இதையும் கேள்வியுற்றுப் பொறுத்திருப்பதால் ஈஸனது க்ஷமா என்னும் குணம் நன்கு வெளியாகிறது. அப்பொழுதும் இது விஸிஷ்டாத்ப யநத்துக்கு அர்த்தமாகலாம். இவர்கள் பாசுரங்களை நிறுத்தி அர்த்தாநுஸந்தாநத்தோடு அநுஸந்திக்காததனுலேயே காமக்ரோதங்களுக்கு நிதாநமாகி, திருமண்காப்பு யுத்தத்திற்கும் தீர்த்த பாத்ர யுத்தத்திற்கும் காரணமாகி பகவத் குணுநுபவம் இழந்து ரணுநுபவத்தில் மூழ்கிப்போகிறுர்கள். இல்லாவிட்டால் 'பேயரேஎனக்கு யாவரும்' 'பித்தரென்றே பிறர் கூற' 'பித்தாவென்றே பேசுகின்றுர்' என்னும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை எப்பொழுதும் அநுஸந்திப்பவர்களுக்குக் காமக்ரோத ஸம்மாந மூலமான யுத்தம் ஸம்பவிக்குமா? ஆனுல் இவ்வேத பாராயணங்களுக்கு ஸ்ரீ ஸந்நிதியில் ஏற்பட்டிருக்கும் தேஹ தாரணுர்த்தமான த்ரவ்யமானது மிகவும் ஸ்வல்பமாக இருப்பதால், இவ்வேதங்கள் பூர்ணமாக அநுஸந்திக்கப்படவில்லை யென்று சொல்லலாம். இது நிரம்பவும் ந்யாயமானதே. ஆனுலும், பூர்ணமான வ்ருத்தியை யடைவதற்கு வழி தேடவேணுமேயல்லது, இவ்விபரீதாநுஸந்தாநம் செய்வது ந்யாயமாகாது. ஆகையினுல்,

பகவத் ஸாந்நித்ய விஸேஷ ஹேதுவான ஸாங்கவேதபாராயணமும் ப்ரபந்தாநுஸந்தாநமும் நன்றுக நடக்கவேண்டியது அவஸ்யம்.

இதுபோன்ற பலவிதமான அபசாரங்களினுல் உண்டாகும் பகவத் ஸாந்நித்யக் குறைவுக்குப் பரிஹாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பவித்ரோத்ஸவத்தை நடத்தவேண்டியது அவஸ்யம். இது வத்ஸர தோஷ ப்ராயஸ்சித்த மென்பதை, பாத்ம ஸம்ஹிதை 14-ம் அத்யாயத்தில், '[illegible] [illegible] [illegible]' என்றும், ஈஸ்வர ஸம்ஹிதை 11-வது அத்யாயத்தில், '[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]' என்பதுபோல எல்லா ஸம்ஹிதைகளிலும் இது அவஸ்ய கர்த்தவ்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதைப்போலவே விஹிதாநுஷ்டாநம்போல நிந்தித ஸேவநமும் நரகஹேது வாகையினுல், ஆலயங்களில் அந்நவிக்ரயமும் உச்சிஷ்டம் செய்வதும் ஸர்வதாநர்ஹாவஹம். ந்ருத்தகீதப்ராதாந்யம் முதலான விபரீதாசாரங்களையும் கூடியவரையில் எடுக்க ப்ரயத்நப்பட வேணும். பின்னும் சில ஆலயங்களில், முதல் நாள் நிவேதித்ததை விற்று மறுநாள் நிவேதநத்துக்கு உபயோகப்படுத்துவதும், ஆராதநத்துக்காகத் தின்பண்டக் கடை வைப்பதும் ஆலய தர்மத்துக்கு விபரீதமானவை யென்பதைச் சொல்லவும் வேணுமோ? இக்கார்யங்கள் அத்யந்த நிஷித்தங்கள் என்பதைத் தர்மஸாஸ்த்ரங்கள் விஸ்தாரமாகச் சொலவதோடு, பாத்மம் முதலான ஸம்ஹிதைகளில் ப்ராயஸ்சித்தாத்யாயத்திலும் பார்க்கலாம். மநு ஸ்ம்ருதியில், 3-ம் அத்யாயத்தில் '[illegible] [illegible] [illegible]' என்றும், பாத்மத்

தில் 16-ம் அத்யாயத்தில், '[illegible]' என்றும், போஜந காலத்தில் ஶூத்ராதிகளுடைய தர்ஶநமும் தேவாலய போஜநமும் நிஷித்தமா யிருப்பதற்கு விபரீதமாக, பகவத் ஸந்நிதிக்குப் பாதகமில்லை யென்று சொல்லிக்கொண்டு, யாவரும் பார்க்கப் புஜிப்பதும் உச்சிஷ்டம் செய்வதும் எப்படியோ ஶிஷ்டபரிக்ருஹீதமாகி விட்டதோடு, அவர்கள் மற்ற இடங்களில் பரிஹஸிக்க ஹேதுவாகவும் ஸந்நிதி முழுவதும் உச்சிஷ்டமாகிறது.

தவிரவும், ஸர்வவித துராசாரமும் பரிபூர்ணமா யிருப்பவனே ஸ்ரீ ஸந்நிதி கைங்கர்யங்களில் இருக்கலாம் என்பதற்கு ஒருவிதமான ப்ரமாணங்களையும் காணோம். ஆனால் சுத்தர்களான ஜ்ஞாநவான்கள் யார் கைங்கர்யத்துக்கு வருகிறார்கள் என்பது சொல்வார் அநேகர் உளர். ஸ்ரீ ஸந்நிதி செலவுக்காக ஏற்பட்ட த்ரவ்யத்தை முக்யமான பகவத் ஸாந்நித்ய ஹேதுவான திருவாராதநம், பரிசரணம், முதலான கைங்கர்யங்கள் செய்பவர்க்கோ அல்லது அதற்கு வேண்டிய செலவுக்கோ பூர்ணமாக உபயோகப்படுத்தி, மிச்சத்தை நர்த்தநம், கானம், தீவட்டி, மத்தாப்பூ இவைகட்கு உபயோகித்தால், தினம் 4-அணுவுக்குத் தேஹத்தைப் பராதீநம் செய்யும் ப்ராஹ்மணர்கள் ஏன் பகவத் கைங்கர்யத்துக்கு வரமாட்டார்கள்? ம்லேச்ச பதிதர்களிடம் ஸேவநத்தைக் காட்டிலும் பகவத் கைங்கர்யம் குறைந்ததாகுமா? ஆகையினால் '[illegible]' என்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக அநுபவித்தவர்கள் நல்ல மநுஷ்யர்கள் துர்லபர்கள் என்கிற காரணத்தைச் சொல்வது ந்யாயமாகாது. ஶாஸ்த்ரங்களில் வேதபாராயணம் இல்லாவிட்டால் ப்ராயஶ்சித்தங்கள் சொல்லப்படுவதுபோல, இக்காலத்தில் ப்ரதாந தர்மங்களாக நடத்தப்படும் திருநாளில் தெய்வங்களைத் தனியாக நடுத்தெருவில் நிறுத்திவிட்டு, தேவடியாள் தன்முன்னம் ஆடல் நாடுவதும் காந ரஸம் அநுபவிப்பதும் வழக்கமாயிருக்கிறது. இவை இல்லாவிட்டால்

ஒருக்ராந்தத்திலும் ஒருவித ப்ராயஶ்சித்தமும் சொல்லப்படவில்லை. தீவட்டி மத்தாப்பூ பாணங்கள் குறைந்தால் மானேஜர் மணியகாரர்கள் ஶிக்ஷைசெய்வதுபோல், தினந்தோறும் திருவாராதநத்தைத் தெருவில் விட்டாலும் தேடுவாரில்லை. ப்ரத்யுத தாஸீ நர்த்தநாதிகள் விஶேஷ அபசாரஹேதுக்களென்றே சொல்லப்படுகின்றது.

[illegible]-18-ப்ராயஶ்சித்த ப்ரகரணத்தில் "[illegible]" என்று சொல்வதனால் எப்போதும் தோஷ ஸம்பாவனையுள்ள அநர்த்த கார்யங்க ளில்லாமல் இருப்பதே உத்தமமாகும்.

தவிரவும், தத்காலத்துக்கு உசிதமாக நித்ய கர்மாநுஷ்டாநங்களைக்கூடக் குறைத்தும், வித்யை ஏற்படுத்த ப்ரயத்நப்படும் லோகோபகாரிகள் ஆலயதர்மங்களில் தவிர்ந்தாலும், தோஷமில்லாத ஆடல்பாடல்களை இக்கலியுகத்தில் நிறுத்திவிடவேணுமென்று ப்ரயத்நம் பண்ணக்கூடாதோ? அநேகமாய் ஆடல் பார்க்கும் அதிகாரிகளுடையவும் பாடல் கேட்கும் ப்ரபுக்களுடையவும் தயவை எதிர்பார்த்துத் திருவீதிகளில தெண்டாடிநிறகும் தெய்வங்களைத் திருநாளில் நாம் தர்ஶிக்கிறோம். இது தான் பக்தியின் பரீவாஹமான புண்யகார்யமோ? '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், வர்ணாஶ்ரம தர்மந்தான் தொலைந்து விட்டதே என்று மனம் வெறுத்துத் தேவாலயம் போய் தெய்வத்தைத் தொழுவோம் என்றும, தொண்டர்க்குத் தென்றிசைக் கீசனைத் தர்சகும வழிகளை அருமுனைப் போகுமுன் துலங்கநிற்கின்றன.

காந த்வநியும் தேவடியாள் தேன்போன்ற மொழியும் தின்பண்டக் கடைகளுமே ஐவர் குமைக்கும் இன்பமான ஆலயத்தில் முழுவதும் இருந்தால் எவ்விதம் தெய்வபக்தி வ்ருத்தியடையும்? இவ்விஷயத்தில் சில புத்திமான்கள், ஜீவநத்துக்கு வழியில்லாத ஏழை ப்ராஹ்மணர் ஜீவநத்துக்காக வேதபாராயணம் ப்ரபந்த பாராயணம் ப்ராயஸ்சித்த தாநம் ததீயாராதநம் என்று ஏற்படுத்தினதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அது சரியான ஏனென்றால் இக்காலத்தில் வைதிகர்களான ஏழை ப்ராஹ்மணர்கள் வ்ருத்திக்குக் கஷ்டப்பட்டாலும், சுமார் 50 - வர்ஷங்களுக்குமுன் மஹாராஜாக்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட காலம் முதல் இருக்கிற க்ரந்தங்களில் இவ்வசநங்கள் காணப்படுவதாலும், அக்காலத்தில் விப்ர த்வேஷம் இல்லையாகையினாலும், இவ்வசநங்கள் ப்ராமாணிகங்களேயாம். இன்னும் சில விஸ்வாமித்ர ப்ராஹ்மணர்கள், ஆலய தர்மம் ப்ராஹ்மணர்களுக்கே என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, அதற்காக ஏற்படக்கூடிய உபகாரங்களைத் தாங்கள் அடைய வேண்டி, திருப்பரியட்டம், திருமண்காப்பு, திருநாமம், திருவாய்மொழி, திருப்பூணூல்களினால் தாங்களும் ப்ராஹ்மணர்களாகிப் பாராயணம் முதலானவற்றையும் நடத்தி வருகிறார்கள். இவர்கள் ப்ராஹ்மணர் என்று தங்களைச் சொல்லிக்கொள்வதாலும், ப்ராஹ்மணரில் ஜனத்தொகை அதிகமாவதாலும், தக்கால நாகரிகத்தையே ப்ரதாநமாக அங்கீகரிக்கும் சிலர்க்குத் திருப்தியாகவே இருக்கிறது. இதுவும், தங்களுக்கு இல்லாத தர்மத்தைச் செய்வது ஈஸ்வரனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு விருத்தமானதனால் நரக ஹேதுவாகவே யாகும்.

ஆகையினால், இந்த ஆலய தர்மமானது, ஸர்வ விதத்திலும் நம் தேசத்துக்கும் அரசனுக்கும் த்ருஷ்டம் அத்ருஷ்டம் எனகிற ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதநமாக இருப்பதால், அது குறைவின்றி வ்ருத்தியடைந்து வரும்படி, புத்திமான்களாயும் ஸாத்தாருக்களாயும் இருக்கும் ஆஸ்திகர்கள் இதில் ப்ரவ்ருத்தித்து, ஷை தர்மத்தை நடத்தி, அதனால் உண்டான பகவத்க்ருபையினாலே ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் அடையும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது.

புத்தங்கோட்டகம்-ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

[illegible]

அர்ச்சாவதார வைபவம். *

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பரோ வா வ்யூஹோ வா இத்யாதிகளில் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாம் யர்ச்சைக ளென்கிற ஐந்து ரூபங்களும் தைத்திரீய நாராயணீயத்தில் [illegible] ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதில் ஆநந்தவல்லியில், 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்கிற வாக்யத்தில் அநந்த ஶப்த வாச்யனாகச் சொல்லப்பட்ட நாராயணனுக்குப் பாரம்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த ப்ரஸ்நோப க்ரமத்தில்,

"அம்ஹஸ்யபாரே புவநஸ்ய மத்யே
நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே மஹதோ மஹீயாந்
ஶுக்ரேண ஜ்யோதீம்ஷி ஸமநுப்ரவிஷ்ட:
ப்ரஜாபதிஶ்சரதி கர்ப்பே அந்த:"

என்கிற ப்ரதமவாக்யத்தில் இவ்வைந்து ரூபங்களும் சொல்லப்பட்டன. அதில் '[illegible]' என்று பத்மநாபனென்

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடைபெற்ற மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உப. வித்வான் இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

கிற வ்யூஹத்தையும், '[illegible]' என்று ஸூர்யமண்டலவர்த்தி விபவத்தையும், '[illegible]' என்று பரரூபத்தையும், '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' என்கிறபடி அநுப்ரவிஷ்டனென்கையாலே அர்ச்சாவதாரத்தையும், '[illegible]' என்பதால் அந்தர்யாமி ரூபத்தையும் சொல்லுகிறது. உபஸம்ஹாரத்திலும் [illegible] பஞ்ச ரூபங்களும் சொல்லப்பட்டன. ஸ்ரீ உபநிஷத் பாஷ்யகாரரும்,

'[illegible]'

என்று இதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்தார். மத்யத்திலும் '[illegible]' என்பதற்கு மேல், ('[illegible]') '[illegible]' என்கிற அநுவாகமும், '[illegible]' இத்யாதி எட்டு ருக்குக்களும் இங்கு அநுஸந்தேயங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் முதலில் சொன்ன அநுவாகத்தின் முதல் வாக்யத்தில் '[illegible]' என்கிற வாக்யாம்ஶத்தால் '[illegible]' என்பதை அநுஸரித்துப் பத்மநாபரூப வ்யூஹாவதாரம் சொல்லப்பட்டதென்பார்கள்; ஜலஜமான ஸாளக்ராமார்ச்சை சொல்லப்படுகிறதென்று சிலர் சொல்வார்கள். ([illegible]) [illegible]' என்று சாரு ஶிலாதி ரூபார்ச்சா ரூபமும, ([illegible]) [illegible], ('[illegible]') என்கையால ஶில்பி நிர்மித ஸுவர்ணதயர்ச்சா விக்ரஹமும் சொல்லப்படுகிறது.

'[illegible]' என்கிற மேல்வாக்யம் ([illegible]) பகவத் ரூபத்தை மனத்தில் நினைத்துத் தந்மயனாய் அர்ச்சாவிக்ரஹத்தை நிர்மாணம் பண்ணுகிற ஶில்பியானவன் ([illegible]) அந்த பகவானுடைய ஸாரூப்யத்தையடைகிறானென்று ஶில்பியை ப்ரஶம்ஸிக்கிறது. இதற்குமேல் '[illegible]' என்று பர வ்யூஹங்களும், அதற்குமேல், '[illegible]' என்று அந்தர்யாமி ரூபமும், '[illegible]' என்று விபவாவதாரமும் சொல்லப்படுகின்றன. மேலே '[illegible]' இத்யாதிகளால் அவதார ரஹஸ்யம் தெரிந்தவர்களை ஸ்துதிக்கிறது. '[illegible]' என்கிற ஶ்ருதிவாக்யத்திலுள்ள 'மநு' ஶப்தத்திற்கு ப்ரகரணாநுகுண்யத்தாலே மந்த்ரபோதகத்வத்தை வேதபாஷ்யகாரர்கள் சொல்லியிருந்தாலும், ஸ்ம்ருத்யதிகரண ஸூத்ரபாஷ்யங்களிலும், மநுஸ்ம்ருதி வ்யாக்யாநங்களிலும் அந்த மநுஶப்தம் [illegible] பரமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோல், '[illegible]' இத்யாதி ஶ்ருதிகளுக்கு அந்யர்கள் அர்த்தாந்தரங்கள் செய்திருந்தாலும், [illegible]மாய் ஸ்வரஸமுமான நம்மால் சொல்லப்பட்ட இவ்வர்த்தத்தை அங்கீகரிப்பதில் ப்ரமாண ஸரணியை அறிந்தவர்கட்கு பாதகம் தோன்றாது.

க்ருஷ்ண யஜுஸ் ஸம்ஹிதையில் 4-வது காண்டம் ப்ரதம ப்ரஶ்நம் 7-வது அநுவாகம் 3-வது பஞ்சாதியில் சொல்லப்பட்ட '[illegible]' இத்யாதிகளான எட்டு ருக்குக்களும் விஷ்ணு ஸ்துதியில் '[illegible]' என்று அர்ச்சாரூபியான பகவானுடைய ஆராதநத்தில் ஹவிர்நிவேதந மந்த்ரமாகச் சொல்லப்பட்டன. இங்கு சொல்லப்பட்ட ஹிரண்யகர்ப்பன், '[illegible]' என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லப்பட்ட நாராயணனே ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரத்தில் ஸூர்யஸித்தாந்தத்தில்

'அநிருத்தஸ்து மஹாம் ஸ்ருஷ்ட்யா - ஹிரண்ய
ஸஂஜ்ஞ: ஸமபவந்தி ஸ்ருஷ்ட்வா ஸ்வபதே'

என்று அநிருத்தரூபியான பகவான் ஹிரண்யகர்ப்ப ஶப்தவாச்யனாகச் சொல்லப்படுகிறான். இதன் அர்த்தங்களை மேலே விஶதமாகக் காணலாம்.

இப்படி தைத்திரீய நாராயணோபநிஷத்திலுள்ள

'பத்மகோஶப்ரதீகாஶம் ஹ்ருதயம் சாப்யதோமுகம் -
அதோ நிஷ்ட்யா விதஸ்த்யாந்தே நாப்யாமுபரி திஷ்டதி'

என்று சொல்லப்பட்ட ஷட்வித தாத்பர்ய லிங்கங்களையும் மேலும் நன்றாய்ப் பராமர்ஶிக்கும் ந்யாய வித்துக்களான மஹான்களுக்கு, இவ்வுபநிஷத் முக்யமாக பகவானுடைய ஐந்து ரூபங்களை ப்ரதிபாதிக்க ப்ரவ்ருத்தை என்பதில் ஸந்தேஹமுண்டாகாது.

இப்படி உபநிஷத் வேத்யங்களான பகவானுடைய ஐந்து ரூபங்களையும் அவற்றின் மாஹாத்ம்யாதிகளையும்,

'ஸர்வாவதார ப்ரக்ருதிஸ் தத்ராபி ச பராத்பர: ।
பஞ்சதாவஸ்திதோ தேவோ ஜந்தூநாம் ஹிதகாம்யயா ।
ஸௌலப்யார்த்தம் ஸ்வபக்தாநாம் ஸ்வேச்சயா ஸம்ஸ்திதோ ஹரி:'

இத்யாதி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ராதி வசனங்கள் விவரிக்கின்றன. இவ்வசனங்களை அடியொற்றி உபாயங்களில் ப்ரபத்திபோலே ஸௌலப்யங்களில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யமென்றார். செய்ய தாமரையினீட்டு வ்யாக்யானத்தில், யோகிகளுக்கும் துர்ஜ்ஞேயமாய் எட்டவொண்ணாத இடத்திலிருப்பதைப்பற்றி, ஆவரண ஜலம்போல பரரூபமென்றும், 'ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேத் மதுஸூதந:' என்கிறபடி ஜாயமாநரான ஸாத்விகருக்கும் த்யானகோசரனாய் இருப்பதைப்பற்றி க்ஷீராப்திபோல் வ்யூஹங்களென்றும், தத்காலத்திலுள்ளார் மாத்ரம் அநுபவிக்கும்படி காதாசித்கமாய் இருப்பதைப்பற்றிப் பெருக்காறுபோலே விபவங்களென்றும், ஹ்ருதயகுஹா மத்யஸ்தனாய் இருப்பதைப்பற்றி ஊற்று ஜலம்போல் அந்தர்யாமி யென்றும், பின்னுள்ளாரும்இழக்க

வொண்ணாதபடி, 'ஸர்வேஷ்வேவ ப்ரஜ்ஞேஷ்வாஸீத் ஸ்ரீஶேஷஶீத திவஸ்யதம்' என்கிறபடி அவகாஹந ஸுலபனாய் இருப்பதைப் பற்றி ஆற்றுமடுக்கள்போல் அர்ச்சாவதாரமென்றும் சில சதுரர்கள் பேசினார்கள். அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யாதிஶயத்தை மேலே பரக்கப் பேசுகிறோம். இவ்வைந்து ரூபங்களில் ஆதியந்தரூப விஷயமாக மந்தமதிகள் சொல்லும் ஆக்ஷேபங்களை எடுத்து அதற்கு ஸித்தாந்த நிரஸந ப்ரகாரங்களைக் காட்டுகிறோம். அதில் 'தததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்' என்கிற ஶ்ருதி வாக்யத்தில் அக்ஷரத்வாவஸ்தாபந்ந ப்ரக்ருதிவர்த்தியாய், பரமவ்யோம ஶப்தவாச்யமான வைகுண்டத்தைச் சொல்லியிருக்க, ப்ரக்ருத்யுத்தீர்ணமாய் நித்யமாய் இருப்பதொரு வைகுண்ட முண்டென்பது ப்ராமாணிகமோ? அந்த வைகுண்டத்தில் ஸர்வவஸ்து விலக்ஷணனான பகவான் நம்மைப்போல் ஒரு திவ்யவிக்ரஹத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கைகளோடுங்கால்களோடும் ஆயுதங்களோடும் பூஷணங்களோடும் பத்நிகளோடும் ப்ருத்யர்களோடும் கூடியிருக்கிறான் என்றும், அந்த விக்ரஹம் தான் பரரூபமென்றும், நாம் மோக்ஷத்தையடைந்து அவ்விக்ரஹ விஶிஷ்ட பகவானுடைய கைங்கர்யங்களையே செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்வதெல்லாம் இங்குள்ள ராஜப்ருத்ய நீதியை அநுஸரித்து ஊஹித்த அளவன்றிக்கே வேறுண்டோ? ஸர்வ வ்யாபகனாய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபியான பகவானுக்கு 'அபாணிபாதோ ஜவநோ க்ரஹீதா' என்றும் 'ந தஸ்ய கார்யம் கரணம் ச வித்யதே' என்றும் ஶரீரத்தை நிஷேதித்திருக்க அதற்கு விருத்தமாய் அவனுக்கு ஶரீரமுண்டென்பது ந்யாய்யமோ வென்று அத்வைதிகளுடைய ஸஹவாஸமும் ஆங்க்லேய பாஷா பரிஶ்ரமமான அவர்களுடைய க்ரந்தலேஶ பரிசயமு முள்ளவர்களாய் ஜீவேஶ்வர பேதவாதாதிகளில் விஶிஷ்டாத்வைதிகள் போல் தோன்றும் சில த்ரிஶங்கு புத்திகள் சொல்லுவார்கள். இவ்வாக்ஷேபாபாஸங்களெல்லாம் வேதப்ராமாண்யத்தையும் ஜீவேஶ்வராதி தத்வங்களையும் நன்கறிந்த மஹான்களுக்கு ஹ்ருதயங்கமங்களாகா. ஸ்ருஷ்டி - லயப்ரதிபாதகங்களான

'[illegible]
[illegible]'

இத்யாதி ப்ரகரணங்களில் [illegible] ப்ரக்ருதியை அக்ஷரத்திற்கு லயஸ்தாநமாயும் காரணமாயும் சொல்லியிருப்பதாலும், ஸ்ரீ வைகுண்டம் அந்த தமஸ்ஸுக்கும் மேலே இருப்பதாக,

'ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே'
'ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்'
'தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:'

இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலும், அக்ஷர ப்ரக்ருதியில் வைகுண்ட மிருப்பதாகச் சொன்னது அத்யந்தம் அஸங்கதம். 'க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே' என்கிற வாக்யத்திற்கு முன் உதாஹரித்த வாக்யங்களுக்கு அநுகுணமாக க்ஷரண ஶூந்யமான (நித்யமான) பரமாகாஶத்தில் '(க்ஷ) பராகே' என்று அர்த்தம் சொல்வதே ப்ராமாணிக மாகையால், இந்த வாக்யம் மாத்ரம் அக்ஷர ப்ரக்ருதியில் வைகுண்டத்தை ஸாதிப்பதற்குப் பர்யாப்த ப்ரமாணமாகாது. [illegible], இவ்வாக்யம், வைகுண்டம் நித்ய மென்பதற்கு அபாதித ப்ரமாணமாகும். ப்ரமாணாந்தர கோசரனை பகவானையும் அவன் குணங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்திலேயே,

'[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]'

இத்யாதி வாக்யங்கள் ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்தையும், திருமாமணி மண்டபத்தையும், ஶேஷபர்யங்கத்தையும், பகவானுடைய திவ்ய

மஹிஷிகளையும், கைங்கர்ய பரர்களான நித்யஸூரிகளையும், ஸ்வயம் ப்ரகாஶமான திவ்ய திருமேனியையும், மற்றுமுள்ளவைகளையும் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதியாநிற்க, அர்த்த நாஸ்திகர்கள் போல் பகவானையும் தத்குணங்களையும் அங்கீகரித்து மற்றவைகளில் விவாதப்படுவது அத்யந்தம் அப்ராமாணிகமே.

'[illegible]
[illegible]
[illegible]'

இத்யாதி மநுஸ்ம்ருதி ராமாயண விஷ்ணுபுராணாதி வசநங்களும் பகவானுடைய பரரூப ஸித்தியில் ப்ராமாணிகர்களுக்கு ப்ரமாணதமங்களே. பரப்ருஹ்மத்துக்கே அஜ்ஞாநத்தையும், அவ்வஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்சாதக விக்ஷேபக ஶக்திகளையும், தந்மூலமாக பகவானுக்கே ப்ரபஞ்ச ப்ரமத்தையும், [illegible] களுக்குப் போல் ராமக்ருஷ்ணாதி ஶரீரங்களுக்கும் அஜ்ஞாந [illegible]களையும், ஸார்வஜ்ஞ ஸர்வ ஶக்த்யாதியுக்தமான ப்ருஹ்மத்துக்கே ஜ்ஞாந ஶக்தி [illegible] ஸர்வகல்யாணகுண ஶூந்யத்வத்தையும் சொல்லுகிற அத்வைதிகளின் மதத்தைக்காட்டிலும், பகவானை அஜ்ஞாநாதி [illegible]னாய், ஹேய ப்ரத்யநீகனாய், ஜ்ஞாந ஶக்தி [illegible] கல்யாண குண பரிபூர்ணனாய், த்ரிவித பரிச்சேத ரஹிதனாய், ஶுத்த ஸத்வமய திவ்யமங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டனாய் ப்ரதிபாதிக்கிற நம் விஶிஷ்டாத்வைத மதத்தின் வைலக்ஷண்யத்தை இந்த ம்ருஷாப்ராஜ்ஞர்கள் அறிந்தார்களில்லை. '[illegible]' என்று ஆரம்பித்து, ஐந்து ஶ்லோகங்களால் ஸர்வஜ்ஞன் சொன்னபடி ஸாது பரித்ராணார்த்தமாய், தர்ம ஸ்தாபநார்த்தமாய், தர்மவ்ருத்தி காலிகமாய், ஸ்வ ஸங்கல்ப மாத்ர ப்ரயோஜ்யமுமான ராமக்ருஷ்ணாதி திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸகலேதர விஸஜாதியனாய், ஸர்வ வ்யாப்தனுமான பகவான் அங்கீகரித்து, பத்நீ புத்ர ராஜ்யாதிகளைப் பரிக்ரஹித்து ஸ்வாவதார கார்யங்களை நடத்துவதுபோல், தன்னுடைய

இச்சையாலே நித்யமான ஒரு தேசவிசேஷத்தில் ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து, மஹிஷீ பரிஜந பரிச்சதங்களோடு நித்யஸூரி ஸேவ்யனாய் இருக்கிறானென்று முன் உதாஹரித்த அபாதிதமான ப்ரமாணங்கள் உத்கோஷித்தால், மந்தமதிகளான நாம், 'அது யுக்திக்குச் சரியானபடி இல்லை' என்று கண்ணை மூடிச் சொல்வது ந்யாய்யமாகுமோ? ஶவாரனுக்கும் ஸார்வபௌமனுக்கும் ஹஸ்தபாதாதிகளும் ஆஹார நித்ராதிகளும் துல்யமான மாத்ரத்தாலே ஶவரத்வம் போல் ஸார்வபௌமத்வமும் ஹேயமாகுமோ? நம்மோடு ஸாம்ய பயத்தாலே பகவானுக்குத் திவ்யமங்கள விக்ரஹமில்லை என்றால், அந்த பயத்தாலேயே பகவானுக்கு தயா வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யாதி குணங்களையும் அத்வைதிகள் சொல்வதுபோல் இல்லை யென்றே சொல்லவேண்டி வரும். அதையும் அங்கீகரித்தால் ஸர்வமும் மித்யையாய் முடியும்.

இப்படி ம்ருதுபஜ்ஞர்கள் ஸாத்ருஶ்ய மாத்ரத்தால் அஸ்மதாதி ஶரீரதுல்யமாக பகவத் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் நினைக்காமைக்காகவே, அது ஸ்வயம் ப்ரகாஶமென்றும், பஞ்சபூதாத்மகம் அன்றென்றும், ப்ரக்ருதி விகார விலக்ஷணமென்றும்,

'ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் - [illegible]
[illegible] - ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:
மேதோமாம்ஸாஸ்தி ஸம்பவா'

இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் ப்ரவர்த்தித்தன. இதனால் பகவானுக்கு ஶரீரநிஷேதகங்களாக முன்சொன்ன ப்ரமாணங்கள், ப்ராக்ருத ஶரீர நிஷேதபரங்களென்று ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயம் அறிந்தவர்களுக்கு ஜ்ஞாபிக்கப்பட்டன. இப்படி பர வ்யூஹ ரூபங்கள் ஸித்தித்தாலும், 'அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே', '[illegible] யானு பவதி ஜாயமான:' இத்யாதிகளால் விபவமும், 'அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா', '[illegible] திஷ்டன்' இத்யாதிகளாலே அந்தர்யாமி ரூபமும் ஸித்தித்தாலும், அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் இப்படி ஸ்பஷ்டதரங்களான ஶ்ருதிவாக்யரூப ப்ரமாணங்கள் இல்லை யாகையாலும், முன் பஞ்சரூப ப்ரதிபாதகங்களாகச் சொன்ன '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதி தைத்திரீய நாராயணோபநிஷதாதி வாக்யங்களுக்கு அர்த்தாந்தர பரத்வ ஸம்பாவனை உண்டாகையாலும், வேதம் சொல்லாத விஷயத்தில் ஸ்ம்ருதி பஞ்சராத்ராதிகளை நாம் ப்ரமாணமாக அங்கீகரிப்பதில்லை யாகையாலும, விபவாவதாரங்களில் போல் அர்ச்சாவதாரத்தில் அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் அஸ்மதாதிகளுக்குத் தென்படவில்லை யாகையாலும், ஶுக்ல யஜுஸ் ஸம்ஹிதையின் 32 - வது அத்யாயத்தில் த்ருதீய மந்த்ரத்தில்,

'ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி யஸ்ய நாம மஹத்யஶ: ।
ஹிரண்யகர்ப இத்யேஷ: மா மா ஹிம்ஸீதித்யேஷா'

என்கிற வாக்யத்தில் ப்ரதிமா நிஷேத கண்டோக்தி இருப்பதாலும், 'ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்' என்கிற வசநத்தில் ப்ரதிமையில் தேவதாபுத்தி அஜ்ஞர்களுக்கென்று சொல்லுகையாலும், ப்ரபுத்தர்கள் ப்ரதிமையில் தைவ புத்தி பண்ணுவதும், அதைப் பூஜித்தல் த்யானித்தல் முதலியன மதாநுமதி அக்ருத்ய மென்றும், வேதாத்யயந மந்தம் இல்லாதவர்களாய், ந்யாயங்களைக்கொண்டு ப்ரமாண விசாரம் பண்ண ஶக்தியன்றிக்கே இருக்க, ஸ்வபக்ஷ ப்ரமாண விசாரம் பண்ண ஶக்தியன்றிக்கே இருக்க, ஸுபரிசய பண்டிதம்மந்யர்களாய் பாக்ய ஹீநர்களாயும் இருக்கும் சில துர்ப்புத்திகள் சொல்லுவார்கள். அதற்கு யதாப்ரமாணம் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லும் வழியை திங்மாத்ரம் ப்ரதர்ஶநம் பண்ணுகிறோம்.

பரத்வாஜ மஹர்ஷி பஹுகாலம் அத்யயநம் பண்ணியும் த்ருப்தியில்லாமல் ஜீர்ணராய்க் கிடக்க, அவரை இந்த்ரன் அணுகி, ['யத்தே சதுர்த்தமாயுர்தத்யாம் கிமேநேந குர்யா இதி'] 'நாலாவது புருஷாயுஸ்ஸையும் உனக்குத் தருகிறேன்; அதனால் என்ன செய்யக்கடவாய்?' என்று கேட்க, அவரும் ['ப்ரஹ்மசர்யமேவைநேந சரேயமிதி ஹோவாச'] 'இதனாலும் அத்யயநத்தையே பண்ணக்கடவேன்' என்ன, இந்த்ரனும அவரை அழைத்து மூன்று பர்வதங்களைக் காட்டி, ['தம் ஹ த்ரீந் கிரிரூபான் [illegible]

[illegible]’] ‘இவைகளெல்லாம் வேதங்கள்; இவைகட்கு முடிவில்லை’ என்று சொல்லி, மூன்று பிடி அதிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்து’ ‘மூன்று புருஷாயுஸ்ஸால் இவ்வளவுதான் நீ அத்யயநம் பண்ணினது’ [‘[illegible]’] இத்யாதிகளில் முடிவில்லாததாகச் சொல்லப்பட்ட வேதத்தில் எங்கும் அர்ச்சாவதாரம் ப்ரதிபாதிக்கப்படவில்லையென்று வேதாத்யயநமந்தமுமில்லாமல் முத்ரிதமான கோஶங்களில் சில வேதவாக்யங்களை அஶாஸ்த்ரீயமாகத்தான் த்வநியாய்ப் பார்த்தாலும்,

‘[illegible] ।
[illegible] ॥’

என்று ஶாஸ்த்ரார்த்த நிஶ்சய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸமீசீநந்யாயஜ்ஞாநமும்,

‘[illegible] ।
[illegible] ॥’

என்று சொல்லப்பட்ட உபப்ருஹ்மண ஜ்ஞாநமும் இல்லாமையால், அந்த வேதவாக்யங்களின் அர்த்தங்களை நன்கு நிஶ்சயிக்க ஶக்தியுமில்லாமலிருக்கிற இந்த மந்தப்ரஜ்ஞர்கள் சொல்வதே மதாநுமதிக க்ருத்யமென்பது ஸர்வருக்கும் ஸுஸ்பஷ்டம். இவர்களைத் தெளிவிக்கச் சில வேதவாக்யங்களைக் காட்டுகிறோம். ருக்வேத ஸம்ஹிதை எட்டாவது அஷ்டகத்தில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் 13 - வது வர்க்கத்தில் 3 - வது கண்டத்திலுள்ள,

‘[illegible] ।
[illegible] ॥’

என்கிற வாக்யம் அர்ச்சாவதாரத்தில் அநந்யதா ஸித்தப்ரமாணமென்பது அவ்வேதம் அறிந்தவர்களுக்கும் வேதார்த்தம் அறிந்த மஹான்களுக்கும் விஶதம். [illegible] = விப்ரக்ருஷ்டமாய் (அதாவது-வெகு தூரமான ஸ்தீராப்தியிலுண்டானதாய்), [illegible] = தாருரூபமான, [illegible] = யாதொரு ஜகந்நாதமென்கிற புருஷோத்தமாக்ய தேவதாஶரீரமோ, [illegible] = புருஷனால்

பண்ணப்படாததாய் அல்லது புருஷனால் ப்ரேரிக்கப்படாததாய்க் கொண்டு, [illegible] * [illegible] = ஜம்பூத்வீப லவண ஸமுத்ரக் கரையின் ஸமீபத்தில் மிதக்கின்றது, [illegible] = அதிக்ஷுத்ர பலங்களுக்கு ஆசைப்பட்டு ஸுராநர ஸ்துதியால் துஷ்டங்களான ஹநுவை யுடையவனே! [illegible] = அந்த தாருஶரீரகனை பகவானைக் குறித்து, [illegible] ஸ்துதி நமஸ்கார ப்ரஜாதிகளைச் செய்யக்கடவாய். [illegible] = அந்த ஸ்துத்யாதிகளாலே அல்லது ஸ்துத்யாதி ப்ரீதபகவானாலே, ([illegible]) [illegible] = ஸர்வோத்க்ருஷ்டனை பகவானை அடையக்கடவாய் என்பது இதன் பொருள். இதற்கு ஸ்காந்தத்தில் ஜகந்நாத மாஹாத்ம்ய த்ரயோ விம்ஶாத்யாயத்தில்,

‘[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥’

என்று உபப்ருஹ்மணம் இருப்பதாலும், இது தத்ஸாதகமாகத் தட்டில்லை. ‘[illegible]த்திலும்,

‘[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]’

* [illegible] என்கிற இடத்தில் பரஶப்தம் ஸாந்தமாயும் சொல்லப்பட்டது.

இத்யந்தமான வாக்யத்தாலும் தேவதாயதந ப்ரதிமாதிகளும் அதன் சேஷ்டாதிகளும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த வாக்யமும் மஹாபாரதத்தில் பீஷ்மபர்வத்தில் இரண்டாவது அத்யாயத்தில்,

'[illegible]
[illegible]'

என்று உபப்ருஹ்மிக்கப்பட்டது. இப்படியே,

'[illegible]
[illegible]
[illegible]'

என்கிற த்வீதீயாஷ்டக வாக்யமும் அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் அநந்யதா ஸித்தப்ரமாணமே. 'எவன் இதரனால் அப்ரேரிதனாய் பர்வதஸாநுவில் ஶ்ரேஷ்டாஶ்வ வர்த்தியான ராஜனைப்போல் லோகரக்ஷணார்த்தம் வஸிக்கிறானோ, '[illegible]' என்கிறபடி ([illegible]) த்யாநாநுஸாரியாக ஆவிர்ப்பவிக்கும் அந்த விஷ்ணுவின் பொருட்டு அநபாநாதிகளால் அர்ச்சநம் பண்ணக்கடவீர்கள்' என்பது இதன் முக்யார்த்தம். இந்த [illegible]க்கை ஶௌநக பகவான்,

'[illegible]
[illegible]'

என்று அர்ச்சாராதநத்தில் மந்த்ரமாக உபயோகித்திருப்பதாலும், இது அர்ச்சாஸித்தியில் ப்ரமாணதம மென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

இப்படியே ருக்வேத ஸம்ஹிதையின் அஷ்டமாஷ்டகத்தில்,

'[illegible]
[illegible]
[illegible]' என்கிற மந்த்ரமும்,

'[illegible]
[illegible]'

என்று அதில் அஷ்டமாத்யாய த்ரயோதஶ வர்க்கத்தில் படிக்கப்பட்ட மந்த்ரமும்,

'[illegible]
[illegible]'

இத்யாதி யஜுர்வேத மந்த்ரங்களும் அர்ச்சாரூப ஸித்தியில் நிரபேக்ஷ ப்ரமாண மென்பதில் வேதார்த்த ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு ஸம்ஶயம் உண்டாகாது.

இஞ்சிமேடு. ரங்கநாதாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - மே மாஸம்)

	ரூ.	அ.	பை.
1. ம. கொ. பட்டாபிராம முதலியார், பெரம்பூர்.	3	0	0
2. எஸ். டி. கிருஷ்ண ஐய்யங்கார், மதுரை	5	0	0
3. எம். ஆர். ஸ்ரீநிவாஸஐயங்கார், ஹரிஹர்	3	0	0
4. கே. ஏ. வீரராகவாசார்யர், பார்க்டவுன்	5	0	0
5. ஈ. ராமானுஜாசார்யர், திருவெள்ளூர்	3	0	0
6. டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்லு, ஷை	5	0	0
7. சி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி	5	0	0
8. எஸ். சடகோபாசார்யர், சிங்கப்பெருமாள்கோவில்	3	0	0
9. ம. நரசிம்மாசார்யர், நெல்லூர்	5	0	0
10. டி. ஈ. சடகோபாசார்யர், கூடலூர்	5	0	0
11. டி. நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி	5	0	0
12. வி. ரங்காசார்யர், ஷை	5	0	0
13. வே. ஈ. சின்னசாமி ஐய்யங்கார், செங்கல்பட்டு	5	0	0
14. எஸ். சக்ரபாணி ஐய்யங்கார், கும்பகோணம்	3	0	0
15. எ. அலகியஸ்வாமி, இடிகரை	3	0	0
16. சி. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்கார், காட்டாங்குளத்தூர்	3	0	0

17. ஸூ. ஸி. பார்த்தசாரதி ஐய்யங்கார், ஸ்ரீ பெரும்புதூர்	3	0	0
18. எஸ். பார்த்தசாரதி ஐய்யங்கார், ஜார்ஜ டவுன்	3	0	0
19. பி. டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐய்யங்கார், சாத்தூர்	3	0	0
20. என். ஸ்ரீனிவாஸாசார்யர், பூவிருந்தமல்லி	3	0	0
21. பி. கே. வெங்கடராம பட்டர், பள்ளிபுரம்	3	0	0
22. டி. கே. வெங்கடாசார்யர், திருநெல்வேலி	3	0	0
23. பி. ரங்கஸ்வாமி ஐய்யங்கார், பாபட்லா	3	0	0
24. கே. ரங்காசார்யர், பாளையங்கோட்டை	3	0	0
25. ஸி. ஸ்ரீநிவாஸ பாட்ராசார்யர், கும்பகோணம்	3	0	0
26. எம். இ. ஸ்ரீரங்காசார்யர், காஞ்சிபுரம்	3	0	0
27. ஸி. எம். ஸ்ரீநிவாஸசார்யர், குத்தி R. S.	3	0	0
28. எஸ். தி. கோபால ஐய்யங்கார், சேரங்குளம்	3	0	0
29. எ. கிருஷ்ண ஐய்யங்கார், திருநெல்வேலி	3	0	0
30. ராவ். பஹதூர். ஆர். நரசிம்மாசாரியர், பெங்களூர்	3	0	0
31. எஸ். ராமஸ்ாமி ஐய்யங்கார், மயிலாப்பூர்	3	0	0
32. கெ. சுந்தரராஜ ஐய்யங்கார், சிந்தாத்ரிபேட்டை	3	0	0
33. எஸ். ஆர். கிருஷ்ணமாசார்யார், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்	3	0	0
34. டி. ராம ஐய்யங்கார், திருநெல்வேலி	3	0	0
35. ஸி. ஸ்ரீராம தேசிகய்யங்கார், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்	3	0	0
36. பி. டி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கா, பதிரி	3	0	0
37. டி. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியர், ஜார்ஜடவுன்	3	0	0
38. எம். எஸ். கிருஷ்ணய்யங்கார், கோயில்பட்டி R. S.	3	0	0
39. வி. ராஜகோபாலாசார்யார், பெங்களூர் ஸிடி	3	0	0
40. எ. ஸ்ரீனிவாஸராகவயய்ங்கார் மானமதுரை	3	0	0
41. கெ. எம். சேஷாத்திரி ஐய்யங்கார், திருவத்திபுரம்	3	0	0
42. பி. என் லக்ஷ்மி நரசிம்மாகார்லு, திருகோய்லூர்	3	0	0
43. கார்யதரிசி, யு. எஸ். சபை உத்திரமேரூர்.	3	0	0
44. எஸ். சேஷாத்ரி ஐய்யங்கார், செங்கமமாள் புரம்	3	0	0
45. கே. எஸ். ராகவாசார்யர், உடுமெல்பேட்டை	3	0	0
46. எஸ். ராமாநுஜய்யங்கங்கார், மைலாப்பூர்	3	0	0
47. வி. ஆர். ராஜகோபாலாசார்யர், தஞ்சாவூர்	3	0	0
48. வி. ஸ்ரீனிவாஸராகவாசார்யர், திருப்பாபுலியூர்	3	0	0
49. என். கே. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், ஸ்ரீரங்கம்	3	0	0
50. வி. எஸ். ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	3	0	0
51. டி. கே. ரங்க ஐய்மங்கார், தஞ்சாவூர்	3	0	0
52. ராவ். பஹதூர். வி. ராமஸ்வாமி ஐய்யங்கார், சேலம்	3	0	0
53. கே. வி. வி. எஸ். அனந்ததேசிகாசார்யர், புதுச்சேரி	3	0	0
54. கோபால தேசிகாசார்யர், கொடநகர்	3	0	0
55. த. எம். வெங்கடராகவாசார்யர், பெல்லாரி	3	0	0

56. டி. கே. நரசிம்மாசார்யர், சித்தூர்	3	0	0
57. வி. சுந்தாராஜய்யங்கார், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்	3	0	0
58. கே. நரசிம்மாசார்யார், பெர்ஹாம்பூர்	3	0	0
59. W. A. வரதாசாரயர், கார்வேட்நகரம்	3	0	0
60. டி. டி. வீரராகவாசார்யார், சித்தூர்	3	0	0
61. எம். டி. ரங்கஸ்வாமி ஐய்யங்கார், மாடவாசல்	3	0	0
62. எஸ். குப்புஸ்வாமி ஐய்யங்கார், பாபநாசம்	3	0	0
63. நடாதூர். கிருஷ்ணன், தூசி	3	0	0
64. என். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்கார், கரூர்	3	0	0
65. எ. ராமானுஜாசார்யார், கொயம்புத்தூர்	5	0	0
66. எஸ். ராமானுஜாசார்யார், ஆரியலூர்	3	0	0
67. ஸி. ஆர். பார்த்தஸாரதி ஐய்யங்கார், சித்தூர்	3	0	0
68. ஏ. நாராயணயங்கார், தஞ்சாவூர்	3	0	0
69. டி. ஆர். ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	3	0	0
70. வி. டி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், மதனபல்லி	2	10	0
71. வி. வேதாந்தாசார்யர், ஸ்ரீவல்லிபுத்தூர்	3	0	0
72. கே: கோவிந்தாசார்யர், பட்டணம்	3	0	0
73. அண்ணு ஐய்யங்கார், பஞ்சமதேரி	3	0	0
74. வ. வே. ராகவாசார்யர், மைலாப்பூர்	3	0	0
75. ஸி. ஆர். விஜயராகவாசார்யர், திருவல்லிகேணி	3	0	0
76. டி. சுந்தராசார்யர், தஞ்சாவூர்	3	0	0
77. ஜி. எ. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்ககார், கோபாலசமுத்திரம்	3	0	0
78. பி. கிருஷ்ணய்யங்கார், சிகந்தராபாத்	3	0	0
79. என். பார்த்தஸாரதி ஐய்யங்கார், பட்டுகொண்ட	3	0	0
80. என். சுந்தரராஜ ஐயயங்கார், திருவநந்தபுரம்	5	0	0
81. பி. எஸ். ராகவாசார்யர், வேலூர்	3	0	0
82. எம். வி. கோவிந்தராஜய்யங்கார், காரைகுடி	3	0	0
83. எம். வராஹஸ்வாமி ஐய்யங்கார், இஞ்சிமேடு	3	0	0
84. எஸ். டி. வெங்கடாசலய்யங்கார், சூளூர்	3	0	0
85. டி. கிருஷ்ணய்யங்கார், ஷஹாபாத்	5	0	0
86. ஸி. பத்மநாபய்யங்கார், மைலாப்பூர்	5	0	0
87. கி. ராமானுஜாசார்யார், சேலம்	3	0	0
88. க. கிருஷ்ணமாசார்யர், திருப்பதி	3	0	0
89. ப. ரங்கஸ்வாமி ஐய்யங்கார், பழய சீவரம்	3	0	0
90. நரசிம்மராகவாசார்யார், மேல்நர்மா	3	0	0
91. எஸ். அனந்தாசார், காசிபுரம்	3	0	0
92. எல். ராஜகோபாலாசார்யார், அம்மூர்	3	0	0
93. ஏ. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், கும்பகோணம்	3	0	0
94. டி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், சிம்லா.	3	0	0

95. வி. ஸ்ரீனிவாஸ தேசிகர், பெருங்கட்டூர்	3	0	0
96. பி. வி. ஸ்ரீனிவாஸாசார்யர், வேலூர்	3	0	0
97. காந்தா. ராகவாசார்யர், கொடநகர்	3	0	0

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

சந்தா வரவு.

1. எம். கே. சுப்பிரமணியஐய்யர், கும்பகோணம்	3	0	0
2. பாப்பு ரெட்டியார்.— மாவடி	3	0	0
3. எ. வி. சுப்பிரமணிய ஐய்யர், மைலாப்பூர்	3	0	0
4. பண்டிட். ம. கதிரேசம் செட்டியார், மஹிபாலம்பட்டி	3	0	0
5. தேசூர். வரதராஜமுதலியார், பரித்திபுரம்	3	0	0
6. வி. நரசிம்ம ஐய்யங்கார், கொயம்புத்தூர்	3	0	0
7. கங்கிநாயுடு. வியம்பாளையம்	3	0	0
8. கே. வி. நம்பெருமாள் நாயுடு, விழுப்புரம்	3	0	0
9. ஆர். ரங்கசாமி நாய்க்கர், கடியநல்லூர்	3	0	0
10. எஸ். ஆா. அநந்தநாராயணய்யர், அஸ்ஸான்	3	0	0
11. எம். பால கோதண்டபாணி சேதுராயர், இளங்காடு	3	0	0
12. செட்டியார் அண்டு கம்பனி, ஓலவக்கோட்	3	0	0
13. பி. கிருஷ்ணஸ்வாமி கவுண்டர், ஓலவக்கோட்	3	0	0
14. பி. எஸ். வேணுகோபால்நாயுடு, போத்தனூர்	3	0	0
15. பி. ஆர். சுப்ரமணிய அய்யர், பூலங்குரிச்சி	3	0	0
16. பி. கிருஷ்ணஸ்வாமி நாயுடு கொயம்புத்தூர்	3	0	0
17. சி. ஆர். மாணிக்முதலியார், நாக்பூர்	3	0	0
18. சி. ஆர். ராஜகோபால்நாயுடு, ரங்கூன்	0	4	0

ஸ்ரீ:

தீபிகாபிமாநிகளுக்கு விஜ்ஞாபநம்:—ஸ்ரீமத் ராமாயண ஸம்பந்த விஶய விஷயமாகவும் மற்றும் சில விஷயமாகவும் இரண்டொரு கடிதங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இந்த ஸஞ்சிகையில் அவகாஶம் இல்லாததால், அவை இப்பொழுது ப்ரசுரம் செய்யப்படவில்லை. அடுத்து வரும் ஸஞ்சிகையில் யதாவகாஶம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. மானேஜர்.

28 MAY 1919 MADRAS

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்திஹூ ஆடிமீ [ஸஞ்சிகை 10.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

பகவத்வாணீ யதா ஹேது சிந்தனை.

'நிஷாதாதிபதி, ஸுக்ரீவன், ஶபரீ, குசேலர், குப்ஜை, வ்ரஜாங்கனைகள், மாலாகாரர் முதலானவர்களுடைய தாழ்மையையும், ஸ்ரீநிவாஸனுடைய உயர்வையும், அந்தப் பகவானுடைய க்ருபையானது ஸமமாக்குகின்றது' எனத் தயாஶதகத்தில் தேசிகன் ஸாதித்தருளினர். அபீதிஸ்தவத்தில், 'வ்ரஜாங்கனைகள், ப்ரஹ்லாதன், கஜேந்த்ரன், பாஞ்சாலி முதலானோர்கள் பகவத் பாத ஸமாஶ்ரிதர்களாய்ப் பய விமுக்தியை அடைந்தார்கள்' என்றும் ஸாதித்தார். பகவத்க்ருபையினுடைய மாஹாத்ம்யத்தை யோசித்தால், அதைப் பெறுவதற்குப் போதுமான ஹேது இல்லையெனத் தோன்றவும், அது, ஆத்ம ப்ரயத்நரூபமான ஈஷத் வ்யாஜ ஸாபேக்ஷமாகத்தான் அடையத்தக்கதென்று யோசிக்கப் பொருந்தும். மஹாபுருஷ வேதநந்தான் அம்

ருதத்வ ஸாதநமென்றும், ப்ரஜ்ஞாநத்தால்தான் பரமாத்மா அடையத்தக்கவனென்றும், ஸ்வர்ணமயமான திருமேனியுடன் கூடிய ஸர்வேஶ்வரனை ப்ரீதியுடன் எவன் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றானோ அவனே அவ்வீஶ்வரனுடைய பரம ஸாம்யத்தை அடைகின்றானென்றும், ப்ருஹ்ம வித்தானவன் ப்ருஹ்மத்தை அநுபவிப்பானென்றும், இந்த ரீதியான பல ஶ்ருதி வாக்யங்கள் பகவத் ப்ராப்தி உபாஸநத்தாலேயே ஸாத்யமென்று வெளியிடுகின்றன. இதையே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பக்தியென்றும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியென்றும் ஸாதிக்கின்றார். இந்த உபாஸநத்துக்கு, வேதாநுவசநம், யஜ்ஞ தாநங்கள், தபஸ் முதலான ஆஶ்ரம கர்மங்கள் அங்கங்களென ஶ்ருதியே சொல்கின்றது. இவற்றாலேயே பகவத் ப்ராப்தி கைகூடாது. 'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந' என்கிறபடியே, கேவல ஶ்ரவண மநந நிதித்யாஸநங்கள் பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு அநுபாயங்கள். இவற்றால் உண்டாகும் தர்ஶநம் அதற்கு உபாயம். பாஷ்யகாரர் இவ்விடம் ப்ரவசந சப்தத்தை மநநமென்றும், மேதையை நிதித்யாஸநமென்றும் அர்த்தம் செய்கின்றார். ஶங்கராசார்யர், ப்ரவசநமென்றால் வேதாத்யயநமென்றும், மேதையென்றால் க்ரந்தார்த்ததாரணமென்றும் பொருள் படுத்துகின்றார். பகவான் ஸ்வயமே கீதையில், 'நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா । ஶக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா' என்று வெளியிட்டார். ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் வேதாநுவசநம், யஜ்ஞ தாந தபஸ்ஸுக்கள், காயக்லேசம் என்று விவரிக்கப்பட்ட ஆஶ்ரம கர்மங்களே ஸாக்ஷாத்தாகப் பகவத் ஸாக்ஷாத்கார ஸாதநங்களாக மாட்டாவென்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு அவ்யவஹிதமான உபாயத்தைக் குறித்து, 'பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந । ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ।' என்று அருளிச்செய்யும்படி யிருந்தது. பகவத் ஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநம், பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம், பகவத்ப்ராப்தி இவை மூன்றும் யதாவஸ்திதமாக உண்டாவதற்கு அநந்ய பக்தி முக்யோபாயம் என்று ஏற்படுகின்றது. இந்தப் பக்தித்வாரா, வேதாநுவசநம்,

யஜ்ஞ தாந தபஸ்ஸுக்கள் முதலானவற்றிற்கும் பரம்பரயா ஸாதநத்வம் ஶ்ருதி ப்ரமாணத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஆனால், அநந்ய பக்தியும் உபாயமாகமாட்டாதென்றும், பகவத் க்ருபையால் வரிக்கப்பட்டவர்களே பகவத் ப்ராப்தியை அடைவார்களென்றும், 'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:', 'தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்' எனும் ஶ்ருதியைக்கொண்டு சிலர் சொல்லக்கூடும். ஆதலால் கீதாபாஷ்யத்தில் இந்த ஶ்ருதியையே ப்ரமாணமாகக்கொண்டு கேவல ப்ரவசநாதிகள் ஸாதநமாகமாட்டாவென்றும், அநந்ய பக்திதான் கீதையில் உபதேசிக்கப்பட்டபடியே ஸாதநமாகுமென்றும் நிஶ்சயிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில், அதே ஶ்ருதி விவரணமாக, 'ப்ரியதம ஏவ ஹி வரணீயோ பவதி, யஸ்யாயம் நிரதிஶய ப்ரிய: ஸ ஏவாஸ்ய ப்ரியதமோ பவதி, யதாயம் ப்ரியதம ஆத்மாநம் ப்ராப்நோதி ததா ஸ்வயமேவ பகவாந் ப்ரயததே' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது.

அதாவது, 'பரமாத்மாவுக்கு அத்யந்த ப்ரீதி விஷயமாகின்றவன் தான் வரணீயன் ஆகின்றான்; எந்த உபாஸகனுக்குப் பரமாத்மா மிகுந்த ப்ரீதிவிஷயனோ, அவனே அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ப்ரியதமன் ஆகின்றான்; எவ்வண்ணம் அந்த ப்ரியதமன் பரமாத்மாவை அடைவனோ அவ்வண்ணம் பகவான்தானே ப்ரயத்நிக்கின்றான்' என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸாதிக்கின்றார். ஶ்ருதப்ரகாசிகையிலும், 'பகவந்நிரதிஶய ப்ரீதிமத்த்வமேவ பகவதா வரணீயத்வம்' என்று சொல்லப்பட்டது; அதனால் பகவானிடம் அத்யந்த ப்ரீதியுள்ளவனே அவனால் வரிக்கத்தக்கவன் என்று ஏற்படுகின்றது. அந்த வரணீயத்வமும் 'ப்ரியதமன் தன்னை அடையும்படிப் பகவான் ஸ்வயமே ப்ரயத்நிக்கின்றான்' என்பதால் விவரிக்கப்பட்டது. அதற்கு ப்ரமாணமாக, 'தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் । ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ।' என்கிற கீதாஶ்லோகம் எடுக்கப்பட்டது. ஶ்ருதப்ரகாசிகையில் இந்த ஶ்லோகத்தைப்பற்றிப் பகவானுடைய ஸதத யோகத்தை ப்ரார்த்தித்துப் பஜிப்பவர்க்கு, அது

பலிக்கும்படிப் பகவானே அவர்களுக்குப் புத்தி பரிபாக தசையை உண்டாக்குகின்றார் ’என்று, கீதாபாஷ்யத்தை அநுஸரித்து வ்யாக்யாதம். ஆதலால் பகவத் வரணீயதா ஹேது பூதமான ப்ரீதியானது பகவானிடம் எவனுக்கு உளதோ, அவன் தான் வரணீயனாகின்றான் என்பது நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய நிச்சயம். அவ்வரணீயத்வமும் பகவத் க்ருபா விசேஷத்தால் உண்டாகின்ற புத்தி யோக மெனப்பட்ட புத்தி விபாகத்வாரா ஸம்பவிக்கவேண்டும். ‘𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿’ என்கிறபடியே, அந்தப் புத்திவிசேஷம் பகவத் ப்ராப்திஸாதந மென்பதும் ஏற்படுகின்றது. சங்கராசார்யர் இந்த புத்தியோகத்தை ஸம்யக் தர்சந மென்கின்றார். இது பகவத் ப்ரஸாத லப்யம். இது எவர்க்குக் கிடைக்கு மென்றால், பகவானுடைய ஸதத யோகத்தை ப்ரார்த்திப்பவர்க்கென்று முன்னமே சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் யாரெனில், அதை அடுத்த முன் ஸ்லோகம் விவரிக்கின்றது; அதாவது: ‘𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍 । 𑌕𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 ।’ என்கிற ஸ்லோகம். இதனுடைய தாத்பர்யம்: தங்களுடைய மநஸ்ஸையும் ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் பகவானிடம் செலுத்தி, பகவானுக்கென்றே ஜீவித்துக்கொண்டு, பகவானுடைய கல்யாண குணங்களையும் திவ்ய சரிதங்களையும் பற்றி ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு, அதனாலேயே ஆநந்தத்தை அடைபவர்கள் என்று ஏற்படுகின்றது. இப்படி பஜித்துக்கொண்டு பகவானுடைய நித்ய யோகத்தை ப்ரார்த்திப்பவர்க்குத் தத்ஸாதகமான புத்தி பரிபாக விசேஷத்தை, (அதாவது: ஜ்ஞாந விசேஷத்தைப்) பகவானே கொடுக்கின்றார். இவ்வண்ணம் பகவத் வரணீயதா ஹேதுவாயிருக்கும் பக்திவிசேஷமானது வர்ணிக்கப்பட்டது. இதையே அநந்ய பக்தியென்று பதினோராவது அத்யாய முடிவில் சொல்லி, அதன் பலமாக ஶாஸ்த்ரங்களால் ஸித்திக்கின்ற பகவானைப்பற்றிய யதாவஸ்திதஜ்ஞாநம், அவனுடைய யதாவஸ்தித ஸாக்ஷாத்காரம், முடிவில பகவத் ப்ராப்தி, இவைகளும் சொல்லப்படுகின்றன. ‘𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌮𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌸𑌂𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌧𑌿𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌤𑌜𑍍

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 ।’ என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஸ்லோகப்படி, ஶாஸ்த்ர விசாரத்தால் ஸித்திக்கின்ற யதாவஸ்தித பகவத்ஜ்ஞாநம், அந்த ஜ்ஞாநாநுரூப பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம், ஸாக்ஷாத்காராநுரூப பகவத் ப்ராப்தி, இவற்றிற்கு ஸாதநமான புத்தி பரிபாகம்தான் ஜ்ஞாநமெனப்படுகின்றது. இதுதான் அநந்ய பக்தியென்று கீதையில் சொல்லப்பட்டது. அது பக்தி யோகம், உபாஸநம், வேதநம் என்றும் சொல்லப்படும். இதை ஆகாங்க்ஷிப்பவர் ஸ்திதியை ‘𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃’ என்கிற ஸ்லோகம் விவரிக்கின்றது.

இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பக்தியோகமொன்றே பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமா என்று நம்மவர்க்கு யோசனை உண்டாகலாம். ப்ரபத்தியும் பகவத் க்ருபையால் உண்டாகின்ற புத்தியோகமெனப்பட்ட புத்தி பரிபாகம் ஆகுமென்றே நமக்குத் தோன்றுகின்றது. இதனுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி ரஹஸ்யரத்நாவலியில் யோசிக்குமிடத்து, ஸ்ரீநிகமாந்த மஹா தேசிகன், ‘ப்ரபத்தியானது மஹாவிஶ்வாஸம் முதலானவற்றால் ஸம்ஸ்க்ருதமான அந்த:கரணத்தினால் ஸாத்யம்’ என்று ஸாதித்தார். ப்ரபத்தியும் ஜ்ஞாநவிஶேஷமே. அதனுடைய நிஷ்பத்தியும், ‘𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃’ என்கிற ஸ்லோகப்படியே, சில விஶேஷ ஸம்ஸ்காரங்களைப் பொருந்திய சித்தமுள்ளவர்க்குத்தான் ஸாத்யம். ‘𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂’ என்கிற பகவத் வாக்யத்தின்படியே, ப்ரபத்திரூபமான ஜ்ஞாநவிஶேஷமும் பகவத் க்ருபையால்தான் மேற்குறித்தபடியே ஸம்ஸ்க்ருத சித்தமுடையவர்க்கு உண்டாகும். ப்ரபத்திவிதாயகமான சரமஶ்லோக பாஷ்யத்தில், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தியோக ரூப ஸர்வ தர்மங்களையும் பகவதாராதந ரூபமாக மிகவும் ப்ரீதியுடன் யதாதிகாரம் செய்து கொண்டே, அவற்றில் பலாபேக்ஷையையும் ஸ்வஸம்பந்த புத்தியையும் த்யாகம் செய்துவிட்டு ப்ராப்யனை பகவான் ஒருவனையே, ஸாக்ஷாத் மோக்ஷோபாயமாக அநுஸந்தாநம்தான் ப்ரபத்தியென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. இந்த ரூபமான ஜ்ஞாநம் அஸம்ஸ்க்ருத சித்தர்க்கு உண்டாவது கஷ்டம். சரமஶ்லோகம் தவிர

இதர விடங்களிலும், '[illegible] பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே । வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: ॥ [illegible]' என்கிற வாக்யங்களிலும், ப்ரபதந ஶப்தம் சரமஶ்லோகத்தில்போல விஶேஷமாக விவரிக்கப்படாமல் போனபோதிலும், ஜ்ஞாநார்த்தத்திலேயே ப்ரயோகிக்கப்படுகின்றது. அந்த ஜ்ஞாநமும் '[illegible]' எனும் ஶ்லோகத்தில் கண்டபடி, சில அதிகாரிகளுக்கே உண்டாகுமென்பதும் ஸித்திக்கின்றது. இவ்வண்ணம் ஶ்ருதியினுடையவும் கீதையினுடையவும் ப்ரமாணநுஸாரமாக நிஶ்சயங்களை யோசித்தோம்.

'[illegible]' என்கிற ஶ்லோகம் பகவத் பக்தர்கள் செயல்களைக் காட்டுகின்றன. வ்ரஜாங்கநைகள் இவர்க்குள் முக்யாதிகாரிகள். இவர்கள் ஜந்மாந்தரங்களில் மஹாபக்தர்களாய் இருந்தார்கள் என்பது நம்பூர்விகர் நிச்சயம். அவர்கள் அக்காலம் ப்ரார்த்தித்த பகவதநுபவம் வ்ரஜாங்கநா சரீரிகளாயிருந்த ஸமயத்தில் அவர்களுக்கு நேர்ந்தது. 'த்வயி த்ருதாஸவ:' எனும்படியே, அவர்கள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கென்றே உயிர் தரித்தவர்கள்; 'தாவகா' எனும்படியே அவனுக்கே தாஸபூதர்கள்; அவனுடைய பிரிவாற்றுமல் ஒவ்வொரு க்ஷணத்தையும் யுகமாய் நினைத்தவர்கள்; அவன் தர்சநத்துக்குத் தடையாக நினைத்துத் தங்கள் கண்ணிமைகளை வெறுத்தவர்கள்; அவனுக்காக ஸர்வ பந்துக்களுடைய த்யாகத்தையும் முடித்தவர்கள். ஆகிலும் பகவானிடம் காமங்கொண்டவர்கள். இது அவர்களுக்கு ஶ்ரேயஸ் ஸாதநமன்று. 'ந மய்யாவேஶிததியாம் காம: காமாய கல்பதே' என்கிறபடியே, பகவானிடம் காமபாவத்தை உட்கொண்ட ஸ்த்ரீகளுக்கு அது அநுபவத்தின் பொருட்டு ஆகமாட்டாது என்று அவனே சொல்லும்படி யிருந்தது. காமத்துக்கு விஷயமாகின்ற பகவானுடைய மஹிமையால் அது

காமஶாந்தி ஹேதுவாகும். அதை முற்றிலும் வெறுத்துவிட்டால் அவர்களுக்குப் பகவத் ப்ராப்தி ஹேதுவே இல்லாமல் போய்விடும். அது ஸ்திரப்பட்டே அவர்கள் பகவத் தாஸர்களாக வேண்டியிருந்தபடியால், பாஹுப்ரஸாரம், பரிரம்பம், கராதிகளுடைய ஸ்பர்ஶம், பரிஹாஸம், க்ரீடை, அவலோகநம், ஹஸிதம் முதலான சேஷ்டைகளால் அவர்க்குத் தன்னிடம் காமத்தை ஸ்திரீகரணம் செய்து அவர்களையும் ஸந்தோஷிப்பித்தான். பிறகு அவர்களை முற்றிலும் துறந்து மதுராபுரிக்குச் சென்று, அவர்களுக்கு ஸ்வவியோக ஜந்ய துக்கத்தையே தந்தான். பரமபதத்துக்கு ராஜமார்க்கமில்லை. கோபிகளுக்கும் தத்வஜ்ஞாநம் உபாயாநுஷ்டாநம் வேண்டியிருந்தது. பரமகாருணிகனை பகவான் அவர்களை நல்வழிப் படுத்தவென்று ஸ்வப்ருத்யரான உத்தவரைக் கோகுலத்துக்கு அனுப்பினர். உத்தவர் கோபி ஜநங்களைக் கண்டு "இந்த கோபஸ்த்ரீகள் லோகத்தில் ஸ்யலமான ஜந்மமெடுத்தவர்கள்; முமுக்ஷுக்களும், முநிகளும், நாமும் எதை இச்சிக்கின்றோமோ அந்தப் பரமப்ரேமையை ஸர்வாத்மாவான கோவிந்தனிடம் இவர்கள் ஸம்பாதித்துவிட்டார்களன்றோ? அநந்தனுடைய கதையில் ரஸம் எவனுக்குள்ளதோ அவனுக்கு ப்ராஹ்மணாதி ஜந்மத்தால் ஆகவேண்டியதென்?" என்று சொல்லும்படி யிருந்தது. பரமாத்மாவான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் கோபி ஜநங்களுடைய ப்ரேமையையும், அவர்களுடைய நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தையும் வ்ருத்தங்களையும் சிந்தித்து, உத்தவர், ஈஶ்வர ப்ரஸாதத்திற்கு ஜாதியாவது கர்மமாவது ஆசாரமாவது ஜ்ஞாநமாவது காரணமாகமாட்டாவென்றும், ஜ்ஞாதாவாகிலும், பகவத் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமற்றவனாகிலும், எந்த பாவத்தாலாவது பகவானைப் பஜிக்கின்றவனுக்குப் பகவான் ஸ்வயமே ஶ்ரேயஸ்ஸாதந விஷயத்தில் ப்ரயத்நிக்கின்றான் என்றும் தீர்மானித்தார். இதுதான் 'பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே' என்கிற கீதாவசந த்ருஷ்டாந்தம். இன்னும் 'தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தமஹமஜ்ஞாநஜம் தம: । நாஶயாம்யாத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா ॥' என்கிற அடுத்த ஶ்லோகத்தால்,

மேல்விவரித்தபடிப் பஜிப்பவர்களிடம், பகவான், அவர்கள் ஶ்ரேயஸ்ஸை அடையவேண்டு மென்று க்ருபைகூர்ந்து, ஸ்வயமே அவர்களுடைய மநோவ்ருத்திகளுக்கு விஷயமாய் நின்று, தன்னைப் பற்றிய ஜ்ஞாநமாகும் ப்ரகாசமான தீபத்தினால் அவர்களுடைய ப்ராசீந கர்மரூப அஜ்ஞாநத்தை நாசம் செய்கின்றார் என்றும் ஏற்படுகின்றது. ஆத்மஜ்ஞாந மந்தமற்ற கோபீஜநங்களுக்குப் பகவான் உத்தவர் மூலமாக உபதேசித்த ஜ்ஞாநமானது: 'உங்களுக்கு என்னுடன் வியோகமென்பது இல்லை. ஏனெனில் நான் யாவர்க்குள்ளும் அந்தராத்மாவா யிருக்கின்றேன். சராசரங்களில் மஹாபூதங்கள்போல்; எல்லாருடைய மநஸ் இந்த்ரியாதிகளுக்குள் ஆதாரமாக நானும் இருக்கின்றேன். * * * ஜீவாத்மா ஜ்ஞாநமயன்; ஶுத்தன்; ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். ப்ரக்ருதிகுணங்கள் அவனிடம் அந்வயிக்கமாட்டா. எந்த மநஸ் இந்த்ரிய விஷயங்களை ஸதா த்யாநிக்கின்றதோ, அதை விஷயங்களினின்று நிரோதம் செய்வீர்கள். வேதங்களும், அஷ்டாங்கயோகமும், ஆத்மாநாத்ம விவேகமும், த்யாகம், தபஸ் முதலானவைகளும், இந்த முடிவைத்தான் பல வழியாகக் காட்டுகின்றன. உங்கள் கண்களுக்கு ப்ரியமாய் எனது தர்ஶநம் இருந்தது. நான் ஏன் தூரத்தில் நிற்கின்றேன் என்றால், எனது த்யாநத்தால் உங்கள் மநஸ்ஸுக்கள் ஆகர்ஷிக்கப்படவேண்டு மென்றுதான். * * * உங்கள் முழு சித்தங்களையும் என்னிடம் செலுத்தி, இதர வ்யாபாரங்களினின்று ஒழிந்து, நித்யம் விடாமல் என்னை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்தீர்களாகில், சீக்ரமாக என்னை அடைவீர்கள். ராஸக்ரீடா காலத்தில், எந்த வ்ரஜ ஸ்த்ரீகள் பந்துக்களுடைய தடையால் வீட்டிலே நின்று க்ரீடாநுபவம் அற்றுப்போய், எனது சரித்ரங்களை நினைத்துக்கொண்டே என்னுடைய ப்ராப்தியை அடைந்தார்களோ, அவ்வண்ணம் நீங்களும் அடைவீர்கள்' என்றிப்படி யிருந்தது. அதன்பிறகு வ்ரஜாங்கனைகள் தாங்கள் பெற்ற ஜ்ஞாநோபதேசத்தை மறவாமல் அநுஷ்டாநத்திற்குக் கொண்டுவந்தார்கள். பகவானிடம் அவர்களுக்கு உண்டான ரூடபாவமும், பகவத்கருணையும், அவர்களுக்கு யோகக்ஷேமத்தை அளித்தன. காலாந்தரத்தில் ஒரு ஸூர்யோபராக புண்யகாலம் நேர்ந்தபோது, யாதவர்களும் வ்ரஜ ஜநங்களும் குருக்ஷேத்ரத்தில் ஸந்தித்தார்கள். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவர்களிடம் சென்று, 'மயிப க்திர் ஹி பூதாநாம் அம்ருதத்வாய கல்பதே | திஷ்ட்யா யதாஸீந் மத்ஸ்நேஹோ பவதீநாம் மதாபந: ||' என்று ஸாதித்தருளினர்; அதாவது: ப்ராணிவர்க்கங்கட்குப் பகவானிடம் பக்திமாத்ரமானது மோக்ஷத்தின் பொருட்டே உண்டாகின்றது. பகவானுடைய விரஹத்தினாலும், அவனிடம் அவர்கள் கொண்ட ப்ரேமாதிஶயத்தாலும், கோபீஜநங்களுக்குப் பகவானிடம் உண்டான ஸ்நேஹமானது அவர்கட்குப் பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாயிற்றென்று பகவத் வாக்யம். போக்தா வென்றும் போக்ய மென்றும் சொல்லப்பட்ட சேதநாசேதந பதார்த்தங்க ளனைத்திலும், ஸமமாக அவஸ்திதனான ஶரண்யனான தன்னையே ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யும்படியாக, 'உபயம் மய்யத பரே பஶ்யதாபாதமக்ஷரே'. என்று, ஸர்வேஶ்வரன் மறுபடியும் அவர்களுக்குச் சொல்லிமுடித்தார். புராணகர்த்தாவும், 'அத்யாத்ம வித்யயா கோப்ய ஏவம் க்ருஷ்ணேந ஶிக்ஷிதா: | தத நுஸ்மரணத்வஸ்த ஜீவகோஶாஸ்தமத்யகந் ||' என்று சொன்னார். அத்தாவது: பகவத் ப்ராப்தி விரோதியான அஜ்ஞாநமானது பகவத்ஸ்மரணாநுவ்ருத்தியால் நாசமடைந்தது. 'வித்யுதேஶா விஷ்ணோ: யோகிநாம் ஸர்வகில்பிஷம் தஹதி' என்று, ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணவசநம். ஆதலால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் ஸாக்ஷாத்தாகவும், உத்தவாதிகள் மூலமாயும், அத்யாத்ம வித்யையில் ஶிக்ஷிதரான கோபிகள், பகவத்ப்ராப்தியை அடைந்தார்கள். இவ்வண்ணம், 'ந மே பக்த: ப்ரணஶ்யதி' என்று, ப்ரதிஜ்ஞை செய்த பரமபுருஷன், தன் பக்தர்க்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் பக்தி யோகத்தை க்ருபையாலே அளிக்கும் வழிகளைக் காட்டினோம். இப்படிப்பட்ட பகவத் ப்ரயத்நம் ப்ரஹ்லாத த்ருவாதிகள் சரித்ரங்களிலும் கண்டுகொள்வது.

இந்த க்ருபை அகிஞ்சநர்களான பக்தர்களையும் காப்பதே. ஆனால் மேலே காட்டியபடி பக்தியோகத்தில் நிஷ்டையானது ஸர்வத்ர பரமாத்ம தர்சநம் பண்ணுமவர்க்கே கைகூடும். இதையே 'ஸாக்ஷாத்குர்வந்தி யோகீந்த்ரா யத்வஸ்து தத்ஸூக்ஷ்மம்' என்றும்,

'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ', என்றும், 'ஸர்வஜ்ஞத்வே ஸதி ஸர்வசக்தித்வம்', என்றும், 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி', என்றும், 'ஜ்ஞாநேந தபஸா யஜ்ஞேந ... ', என்றும், பல ப்ரமாணங்கள் விவரிக்கின்றன. ஸ்ரீ கீதாசார்யனும், 'ஸர்வ ... ', என்றும், ' ... ', என்றும், ' ... ', என்றும், ' ... ' * * ' ... ', என்றும், ' ... ' * * ' ... ', என்றும், இந்த யோகநிஷ்டையை விவரித்தார். இதை அர்ஜுநன் க்ரஹிக்க அஸமர்த்தனாய் நிற்க, இந்த நிஷ்டை பல ஜந்மங்களுடைய ப்ரயத்நத்தாலும் ஸித்திக்கலாமென்றும், அந்த யோகத்தில் பட்ட ஸ்ரமம் வீணாகாதென்றும், பூர்வாப்யாஸ பலத்தால் யோகத்தில் அந்வயித்தவன், அவஸானுபாவாத அதற்கு ஸித்தி வரத்தக்க உத்தர ஜந்மத்தைப் பொருந்துவா னென்றும், ' ... ' என்றும் பகவான் சொன்னார்.

இப்படிப்பட்ட நிஷ்டை ப்ரபந்நர்க்குக் கைகூடுவது துஸ்ஸாத்யமானாலும், இந்த ரூபமான ஜ்ஞாநம் உண்டாய், அந்த ஜ்ஞாநத்தில் விஸ்வாஸமும் த்ருடப்படவேண்டு மென்பது தோன்றுகிறது. ப்ரபத்தி ரூபமான புத்தியோகம் பகவத் ப்ராபகமாய்ப் பகவத் க்ருபா விஸேஷத்தால் தத்வரணீயதா ஹேதுபூத ப்ரீதி விஸிஷ்டர்களுக்கே உண்டாக வேண்டு மென்று சொல்வது யுக்தியுக்தம். உபாஸநம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாக அபசூத்ராதிகரணத்தில் ஸமர்த்திதம். இதற்கு ப்ராரம்பம் த்விஜ சரீரத்திலே உண்டாகவேண்டும். அவஸாநமோ ஸர்வசரீரத்திலும் கூடுமென்பதை தர்மவ்யாதாதிகள் த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு விஷ்ணுதர்ம ப்ரமாணாநுஸாரமாகத் தேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்தார். ஆதலால், ' ... '

... ' எனும் கீதாவசநம், ஸர்வ ஸாதாரணமாய் உண்டாகி, ப்ரபத்தியைத்தான் யோசிக்கின்றது. அந்த ப்ரகரணத்தில், ' ... ' என்று ஆரம்பிக்கின்ற ஸ்லோகத்தை முதலில்சிந்திக்கவேண்டும். அப்படிச் சிந்தித்தால், "எந்த ஜாதியில் பிறந்தவனாகிலும், ஸ்வஜாதி ஸம்சாரங்களை முன் அதிக்ரமித்தவன், க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநங்களை என்னிடம் வேண்டாமல் என்னைப் பஜித்தானாகில், அதாவது ' ... ' என்கிற ஸ்லோகரீத்யா பஜித்தானாகில், அவனுடைய ப்ரயத்நம் ஸமீசீநமானதால், அவன் ஸாதுவாகவே எண்ணத்தக்கவன்; நான் நிகில ஜகதேககாரணன்; பரப்ரஹ்மமான நாராயணன்; ஸர்வேஸ்வரன்; நானே அவனுக்கு ஸ்வாமி; குரு; ஸுஹ்ருத்; பரமபோக்யன்; என்றெண்ணுகிறவனுக்கு அநந்ய ப்ரயோஜநமான எனது நிரந்தர பஜநம் உண்டாய் விடுகின்றது." என்று பகவத் ஸங்கல்பம் இருக்கிறபடி வெளியாகும். ஆனால் ஸ்ருதியானது, ' ... ' என்று சொல்லி, பரதார பரத்ரவ்யாபஹாராதி ரூப துர்வ்ருத்தங்களை அத்யந்தம் தள்ளி, காமக்ரோத முதலான துர்க்குணங்களை ஜயித்துச் சித்தத்துக்கு அவதாநத்தை விலக்கும் பஹுவ்யாபார க்லேசங்களைப் போக்கி, சஞ்சலிக்கும் மநஸ்ஸை அடக்கி, ஸத்யவசநம் தர்மாசரணம் முதலான ஸாமாந்ய தர்மங்களை விடாமல் இருப்பவனுக்குத்தான், பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமான உபாஸநம் கைகூடும் என்றும் நிச்சயித்திருக்கிறது. ஆதலால் இவ்வித அங்கதர்மங்கள் மேலே குறித்த ஸமீசீந ப்ரயத்ந முள்ளவனுக்குத்தானே உண்டாய்விடு மென்று, ' ... ' வெனும் ஸ்லோகத்தால் பகவான் சொன்னார். மேலே விவரித்தபடியே செய்யப்பட்ட பகவத் பஜநத்தால் மேல்ய அவனுக்குப் பாபங்கள் கழிந்துபோம். ஸாஸ்வதமான ஸாந்தியை அவன் அடைவன். தன்னுடைய பக்தன் ஒருபோதும் கெட்டுப

போகமாட்டான் என்று பகவான் அர்ஜுநனை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணச் சொன்னார். ஏனெனில், எந்த வர்ணஸ்தரானாலும், ஸ்த்ரீ புமான்கள் யாவரும், பகவானை ஆஶ்ரயமாகக் கொண்டார்களாகில், அவர்களுக்கு முக்தி ஸித்தமே. இவ்வித யோசனைகளால், இங்கே சொல்லப்பட்ட பகவதாஶ்ரயணம், பகவத் ஶரணாகதிதான். இதற்கு அதர்மம் அஸத்யம் முதலானவற்றினின்று ஸ்வப்ரயத்நத்தால் விராமம் சொல்லப்படாமல் போனபோதிலும், பகவத் பஜநமொன்றினாலேயே அதுபலிக்குமென்று சொல்லப்பட்டது; முடிவில் முக்தியும் சொல்லப்பட்டது. இந்தப் பகவதாஶ்ரயண க்ரமத்தை 'மந்மநா ப⁴வ மத்³ப⁴க்தோ மத்³யாஜீ மாம் நமஸ்குரு । மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண: ॥' என்கிற ஶ்லோகம் விவரிக்கின்றது. அதாவது: "வாஸுதேவனான என்னிடம் மநஸ்ஸை வை; அவ்விதமாக என் பக்தனாய்விடு; என்னுடைய ஆராதநத்தைப் புரி; அதாவது; உனக்கு அத்யந்த ப்ரியனான என்னுடைய அநுபவரூபமான ஶேஷவ்ருத்தியைச் செய்; என்னையே நமஸ்கரி; அதாவது, என்னிடம் அதிமாத்ரம்வணக்கஞ்செய்; என்னையே பராகதியாக அத்யவஸித்து, உன் மநஸ்ஸை என்னை அநுபவிக்க ஸமர்த்தமாகப் பண்ணிக்கொண்டாயாகில், என்னையே அடைவாய்." என்று பகவானால் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. 'பத்ரம் புஷ்பம் ப²லம் தோயம்' எனும் ஶ்லோகத்தால் 'பக்தியுடன் கூடினவன் தனக்குப் பக்தியால் ஸமர்ப்பிக்கும் அல்ப வஸ்துக்களையும் பகவான் அங்கீகரிக்கின்றான்' என்று ஏற்படுகின்றபடியால், ஆராதநரூபமாய் ப்ரீதிகாரிதமான பகவதநுபவம் ஶ்லாகிக்கப்பட்டது. இவ்வநுபவம் பக்தியோக நிஷ்டனுக்கு மாத்ரமன்றிப் பகவானை ஆஶ்ரயிக்கும் ஸர்வஜநங்கட்கும் பொருந்துமாதலால், ப்ரபந்நனுக்கும் உபாயாநுஷ்டாந காலத்துக்கு முன்பும் பின்பும வேண்டியதே; முன்பு உண்டாய்ப் பகவத வரணீயதைக்கு ஹேதுவாகும; பின்பு அவவுபாய பலமான கைங்கர்ய ரூபமாய் வளரும. இருபொழுதும பகவதகருபையை முன்னிட்டுக்கொண்டே காரியகரமாகும. இந்த ரூபமான மஹாவ்ருத்தி ஸாயத்தான விஶ்வாஸ பயமென்று சொல்வார்கள். ப்ரபத்யநு

டைய அங்கங்களில் இதனுடைய ப்ராதாந்யம் தோற்ற 'நாராயணம் லக்ஷ்மீகம் ப்ரபத்³யே ஶரணம் பரம் । உபாய இதி விஶ்வாஸ: ஸோபாயஸ்ய ச பாரணாமக: ॥' என்று பூர்வாசார்யோக்தியைத் தேசிகன் காட்டியருளினார். ஆதலால் இம்மஹா விஶ்வாஸம் ப்ரபத்யதிகாரகோடியிலும, அங்ககோடியிலும் வேண்டப்படுகின்றது. ப்ரபத்தி ரூபமான ப்ரார்த்தனை விஶ்வாஸ பூர்வகமாயிருக்கவேண்டுமென்று பகவத் ராமாநுஜன் முதல், ஸர்வாசார்யர்கள் அபிப்ராயம். ப்ரபத்தியில் கர்மவைகுண்யமாவது, மஹாவிஶ்வாஸாதிகள் குறைகை; கர்த்ருவைகுண்யமாவது ப்ரபத்திக்குச்சொன்ன அதிகாரம் ந்யூநமாகை; ஸாதந வைகுண்யமாவது யதாஶாஸ்த்ரம் ப்ரபத்யநுஷ்டாநத்துக்கு மூலமான ஸதுபதேசாதிக ளன்றிக்கேயொழிகை' என்று தேசிகன் ஸாதித்தருளினார். இப்படிப்பட்ட யோசனைகளால் யதோசிதமாகத் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞாநத்தை ரஹஸ்யத்ரய த்வாரா ஸதாசார்யர்களிடம் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, பகவானிடம் மஹாவிஶ்வாஸம் பிறந்து, அதற்குப் பொருந்தியபடி ஸ்வாநுஷ்டாநங்களைச் செய்துகொண்டு, உபாயாநுஷ்டாந விஷயமாக த்வரை பிறந்தவனுக்குத்தான் யாதொரு வைகுண்யமின்றி ப்ரபத்தி கைகூடும். இந்தவழிகளை 'ஶ்ருத்வா ஸேது வ்ராணா:' முதலான ஶ்லோகங்களால் பகவான் ஸ்வயமே காட்டியருளினார்.

ஆதலால், துஷ்டசரித்ரங்களினின்று விலகி நிற்கவேண்டுமெனும் அத்யவஸாயமும், முன்செய்த பாபக்ருத்யங்கள் நிமித்தமாக அநுதாபமும் ஜநித்து, ஶரணாகதியின் ஸ்வரூபத்தையும், அங்கங்களையும்பற்றி ஆசார்யர்களிடம் ஈஷத் அறிந்துகொண்டவனுக்குத்தான் ப்ரபத்யநுஷ்டாந காலத்தில் மஹாவிஶ்வாஸம் முதலான அங்கங்களடங்கிய ஒரு விசேஷ புத்தி பரிபாகம் உண்டாக்கூடும். மேலே விவரித்த க்ரமங்கள், 'ஶ்ருத்வா ஸேது வ்ராணா:' என்கிற ஶ்லோகார்த்தத்தை அநுஷ்டாநத்தில கொண்டுவந்து ஸத்ஸங்கத்தைப்பெற்று, ஸம்ஸாரத்தில ஸ்ப்ருஹை நீங்கி, முமுக்ஷுத்வமுண்டாய், ஆசார்யாந்வேஷணம் பண்ணுகின்றவர்களிடைய

காணக்கூடும். ப்ரபத்யநுஷ்டாநாநந்தரமும் தத்பூர்வ காலத்தில் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்த பகவத் ப்ராதிகூல்யங்கள் அவ்வண்ணமே அநுஸரித்துக்கொண்டு நின்றனவாகில், ப்ரபத்யநுஷ்டாநம் வ்ருதா ஶ்ரமத்தில் தான் முடியும். ஏனெனில், அது அநுஷ்டாந காலத்தில் ஸாதந வைகல்யத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றது.

சில நூற்றுண்டுகளுக்குமுன் ஐரோப்பா கண்டத்தில் லோககுரு ஸ்தாநத்தை வஹித்த அதிகாரியொருவர், மோக்ஷத்தின் பொருட்டு சீட்டொன்றை ஏற்படுத்தி அதை விஸ்தாரமாக விற்றதாகவும், அதைப் பலர் வாங்கிக்கொண்டதாகவும் ஒரு கேள்வியுண்டு. இங்கிலேக்கு ஶரணாகதி யென்பதும் வருகின்றதெனப் பயம் கொள்கின்றோம். ஆசார்யர்களும் தத்காலம் தநார்ஜநத்திலும், ஶிஷ்யாந்வேஷணத்திலும் உத்யுக்தர்களாகின்றனர். தர்சநமென்பது, ஸங்கேத ரக்ஷணத்திலும், கேவல க்ரியாநுஷ்டாநங்களிலும் முடிந்துபோகின்றது. ஶரணாகதிக்கு த்ரிகரணங்களுடைய ஸம்யோகமும், ஏகீபாவமும் வேண்டும். ஆதலால், '[illegible]' என்று முடிகின்ற ஆசார்யோக்தியைத் தத்காலீநர் முக்யமாகக் கவனிப்பார்களென்று ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தஶஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
6.	ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நம:.

ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கதோஷ நிரூபணம்.

(தொடர்ச்சி.)

இப்படி சேதநாசேதந வஸ்துக்களிலிருந்து, குணம் அல்லது தோஷமுள்ள அணுக்கள் வெளிப்படுகிறதாக மஹர்ஷிகளுக்கு அபிப்ரேதமென்று சொன்னோம். இப்படியே தக்ஷரிஷியும் 'அத்யந்தமலிந: காயோ நவச்சித்ர ஸமந்வித: । ஸ்ரவத்யேஷ திவாராத்ரம் ப்ராத:ஸ்நாநம் விஶோதநம் ।' (த-2-7) என்று சொன்னார். அதாவது: சரீரமானது மிகவும் அசுத்தமானது என்றும், ஒன்பது த்வாரங்களுடன் கூடியதென்றும், அது அஹோராத்ரம் ஸ்ரவித்துக்கொண்டேயிருப்பதால் அதற்கு ப்ராதஸ்நாநம் சுத்தியைக் கொடுக்கக்கூடியதென்றும் சொன்னார். இங்கு சரீரம் எப்போதும் ஸ்ரவித்துக்கொண்டிருக்குமென்று சொல்லப்படுவதைக் கவனிக்கவேணும். இந்த வசநத்தில் சொல்லியபடி மனிதனுடைய சரீரம் அஹோராத்ரம் ஸ்ரவித்துக்கொண்டிருப்பது வாஸ்தவமா? யாராவது ஒருவர் அதை யறிந்து சொல்ல முடியுமா வென்பதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லவேண்டியது அவஶ்யமாகிறது. "ஸ்ராவம்" என்பது சரீரத்திலிருக்கிற தோஷங்கள் வெளிப்படுவதைக் குறிப்பிடுவதால், அத்தோஷங்கள் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அணுக்களாயிருக்கவேண்டுமேயன்றி வேறில்லை.

இந்த தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிப்பதற்கு, நிமித்தங்களை 'வ்யஸநாஸநாத் ஸம்ஸர்க்காச்ச' என்பதால் வைத்ய க்ரந்தங்களில் சொல்லியதுபோல், நமது தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும், ஸ்பர்சாதிகள்,

பாபம் என்கிற தோஷ ஸங்க்ரமண ஹேதுக்களென்று சொல்லி யிருப்பதை '[illegible]' என்கிற பாராஶர வசநத்தால் நிரூபித்தோம். இதுபோலவே தேவலரும் '[illegible]' (தே-1-33) என்று சொன்னார். இதில் இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்பர்சத்தைப் பற்றிச் சிறிது சொன்னோம். இந்த ஸ்பர்ஶம் முதலியவைகளை அடிக்கடி செய்தால்தான் தோஷம் ஸங்க்ரமிக்கும் என்று ஸ்ம்ருதத்தில் '[illegible]' என்பதால் சொல்லப் பட்டது. இங்கு '[illegible]' என்பது "அடிக்கடி செய்யப் படுகிற" என்கிற அர்த்தத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் அது நிஶ்வாஸம், ஸஹபோஜநம், முதலிய ஒவ்வொரு நிமித்தத்திலும் அந்வயிக்கவேண்டுமென்பது வ்யாக்யாதாவின் அபிப்ராயம். ஆகையால் அடிக்கடி செய்யப்படுகிற ஸ்பர்ச ஸஹபோஜநாதிகளால் தோஷம் ஸங்க்ரமிக்கு மென்பதுதான் கீழ்ச்சொல்லிய தர்ம சாஸ்த்ர விதிகளுக்கும் அபிப்ரேதம் என்று சொல்லலாம். இதனால் ப்ராமாதிகமாக இரண்டொரு தடவைகளில் ஸம்ஸர்க்கிப்பதால் தோஷமில்லை யென்று அர்த்தம் செய்யக்கூடாது. தவறுதலாக ஏற்படுகிற ஸம்ஸர்க்கத்திற்கு ஸ்வல்பமான ப்ரதீகாரத்தினால் சுத்திசெய்தால் போதுமென்கிற அபிப்ராயத்தைத் தெரிவிக்கவே அவ்வாறு சொல்லப்பட்டதேயன்றி வேறில்லை. ஆகையாலேதான் ஸம்ஸர்க்க தோஷங்களை குரு லகு என்று இரண்டு வகையாகப் பிரித்தார்களென்பதை மறக்கக்கூடாது.

ஸ்பர்சத்திற்குப் பிறகு நிஶ்வாஸம், அதாவது மூச்சுக் காற்று மூலமாகவும் தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிக்கக் கூடுமென்று கீழ்ச்சொல்லிய ஆரோக்ய க்ரந்தங்களிலும், தர்ம க்ரந்தங்களிலும் சொல்லப் படுகிறது. மூச்சுக் காற்றிலிருந்து குணம் அல்லது தோஷமுள்ள அணுக்கள் வெளிப்பட்டு ஶ்வாஸத்தின் வழியாகப் பிறருடைய சரீரத்தில் ப்ரவேசிப்பதைப் பார்த்துவருகிறோம். அதாவது: ஒருவன் திவ்ய தாம்பூலாஸ்வாதநம் செய்யும்போது மூச்சு விடுவானாகில், அப்போது அங்கிருந்து வெளியாகிற வாஸனையானது

காற்றின் வழியாகப் பிறருடைய நாஸிகையில் புகுந்து மனத்திற்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது. இதுபோல் துர்க்கந்தமுள்ளவனுடைய ஶ்வாஸத்தால் பிறர் ஜுகுப்ஸை அடைவதையும் பார்க்கிறோம். ஒருவன் கெட்ட அல்லது நல்ல ஆஹாரத்தை உட்கொண்டிருக்கிறானென்பதை அவனுடைய மூச்சுக் காற்றினால் அறிந்துவிடுவது உலகத்தில் நடந்துவரும் விஷயமே. ஶ்வாஸமானது சரீரத்திற்குள்ளிருந்து, குணம் அல்லது தோஷமுள்ள அணுக்களுடனேயே வெளியாகிறதென்பது ப்ரத்யக்ஷமாகையால், சரீரத்தின் குண தோஷங்களுக்கு ஏற்றவாறு ஶ்வாஸமிருப்பதும் ஸஹஜமானதே. ஆனதால் ஶ்வாஸத்தின் மூலமாகவும் தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிக்குமென்று ப்ரமாணங்கள் கூறுவது யுக்தமானதே.

மூச்சுக்காற்றின் வழியாக ரோகாதிகள் ஸங்க்ரமிப்பதுபோல் ஸல்லாபத்தினாலும் அவைகள் ஸங்க்ரமிக்கின்றன. ஸல்லாபமென்பது சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும் வாயுவானது ஒவ்வொரு விதமான ஸ்தாந ப்ரயத்நங்களுடன் அக்ஷரரூபமாக வெளியாவதைக் குறிப்பிடுகிறபடியால், மூச்சுக்காற்றின் வழியாக தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிப்பதற்கு உள்ள ந்யாயம் ஸல்லாபத்திலும் இருக்கிறது. ஆகையாலேதான் கீழ்ச்சொல்லிய தேவலஸ்ம்ருதி முதலியவற்றில் தோஷிகளுடன் ஸல்லாபம் செய்யக்கூடாதென்றும், அப்படிச் செய்கிறவனுக்கு ஸூர்ய தர்சநாதிகள் ப்ராயஶ்சித்தமாகச் சொல்லப்பட்டதும் ந்யாயமானதே. ஆனால் கீழ்ச்சொல்லிய ஸுஶ்ருத வசநத்தில் ஸல்லாபத்தைச் சேர்க்காமலிருந்ததற்கு, நிஶ்வாஸத்தினால் அதையும் க்ரோடீகரித்துக்கொள்ளலா மென்கிற அபிப்ராயத்தினாலேதான். ரிஷிகள் ஸ்பஷ்டார்த்தமாக இதையும் சேர்த்தார்கள்.

ரோகிகளுடனாவது, அல்லது குணபேதமுள்ளவர்களுடனாவது ஸஹபோஜநம் செய்வதும் தோஷ ஸங்க்ரமண ஹேதுவென்று சொல்லப்படுகிறது. போஜந காலத்தில் எவருக்கும் சரீரத்தினுள் ஓர்வித வ்யாபாரம் உண்டாகிறதை ஸ்வாநுபவத்தில் யாவரும் அறிந்திருக்கலாம். ஆகையால்தான் ப்ராயேண எல்லோருக்கும் போஜந காலத்தில் வேர்வை முதலிய விகாரங்கள் அதிகமாகிறது வழக்கமாயிருக்கிறது. இப்படி சரீரத்துள்ளிருக்கிற வ்யாபார விசேஷத்தால் பரமாணுக்கள் வெளியில் அதிகமா

கத் தூரத்தப்படுகின்றனவாகையால், ஸாதாரண காலத்தைவிட போஜந காலத்தில் சரீரத்திலிருந்து அதிக தோஷங்கள் வெளிப்படுகிறதாக நினைக்கவேண்டும்.

இப்படி வெளியாகிற இவ்வணுக்கள் கூடப் புஜிப்பவர்களின் சரீரத்தில் ஸம்பந்தப்படுவதுடன், அந்நாதிகளிலும் ஸம்பந்தித்து, அதன் மூலமாகவும் ஆரோக்யாதிகளைக் கெடுக்கத் தடையில்லை. ஆஹார சுத்தியே முக்யமாய் மநஸ் சுத்திக்கும் ஹேதுவென்பது கீதை முதலிய விடங்களில் உத்கோஷிக்கப்படுகிறது. தவிரவும், ஸஹபோஜந காலத்தில், நேத்ர தோஷங்களும் அந்நாதிகளுக்கு உண்டாகக்கூடும். நேத்ரங்களிலிருந்து தேஜோமயங்களான அணுக்கள் வெளிப்பட்டு, வஸ்துக்களைக் கெடுத்துவிடக்கூடுமென்பது கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது. இம்மாதிரி அநேக ப்ரகாரங்களால் துஷ்டமாய்விடுகிற அந்நத்தால் காலக்ரமத்தில் சரீரத்திற்கும் மனத்திற்கும் ஆரோக்யம் குன்றிப்போய், கடைசியாக அவத்யமே ஏற்பட்டுவிடக்கூடும். இம்மாதிரி துஷ்டாந்நஸேவநத்தினால் பெருத்த அநர்த்த விசேஷங்கள் உண்டாகின்றனவென்பதை ரிஷிகள் ஸாக்ஷாத்கரித்துத்தான் நமக்கு 'ஆலஸ்யாதந்நதோஷாச்ச ம்ருத்யுர்விப்ராஞ்ஜிகாம்ஸதி ॥' (மநு-5-4.) என்று அந்நதோஷத்தால், சரீரஹாநி கூட ஏற்படுமென்று பரமகருணையால் எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார்கள். இதனுடன் இப்படிப்பட்ட அநர்த்தங்களிலிருந்து நம்மை ஸம்ரக்ஷிக்க உத்தேசித்துத்தான் நிர்ப்பந்தகரமான ஆஹாரநியமத்தையும், ஒரே பங்க்தியில் சேர்த்து புஜிக்கத்தக்க பங்க்திபாவநர்களையும் நமக்கு நிர்ணயித்துக் கொடுத்தார்கள். இப்படி மஹர்ஷிகள் நமது சரீரத்தின் ஆயுள், ஆரோக்யம், இவைகளுக்குத் தாங்களே ஜவாப்தாரிகளாயிருந்துகொண்டு, இவ்விரண்டு ஸௌக்யங்களும் வ்ருத்தியாகக்கூடிய ஸதாசாரத்தையும், வெகு ரஹஸ்யம் பொருந்திய ஸூக்ஷ்மமான சரீரசுத்தி விசேஷங்களையும் நமக்கு உபதேசித்து, அதன்படி நடப்பவர்களுக்கு ஒருகாலத்திலும், எவ்வித அநர்த்தமும் உண்டாகாதென்று 'மங்களாசாரயுக்தாநாம் நித்யம் ச ப்ரயதா

த்மநாம் । ஜபதாம் ஜுஹ்வதாம் சைவ விநிபாதோ ந வித்யதே ॥' (மநு-4-146) என்றும், 'ஆசாராத் லபதே ஹ்யாயு:' -(மநு-4-156) என்றும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்க, அதற்கு விபரீதமாக நாம் நடந்துவிட்டு, மேன்மேலும் இம்மாதிரியான அதர்மத்தைப் பஹிரங்கமாகச் செய்துகொண்டு, தனக்கும் தேசத்திற்கும் ஹிதத்தைச் செய்துவிடப்போகிறதாக ஸ்வப்நம் காண்பது மிக்வும் பரிஹஸிக்கத்தக்கதே. இம்மாதிரியான ஸஹபோஜநத்தால் தேசத்தில் ஐகமத்யம் வ்ருத்தியடையக்கூடுமென்று வாதிப்பதும் துர்வாதமேயாகும். இதன் விவரங்களை மற்றொரு இடத்தில் கவனிப்போம். கீழ்ச்சொல்லிய ஸஹபோஜந தோஷமானது ப்ராஹ்மணர் விஷயத்தில் மாத்ரம்தானென்று நினைக்கக்கூடாது. க்ஷத்ரிய வைஸ்ய ஶூத்ராதி வர்ணத்தவரும் அவரவர்களுடைய சரீர குணங்களுக்கு விபரீத ஸ்வபாவம் உள்ளவர்களுடன் ஸஹபோஜநம் செய்வதால் ஆரோக்யாதிகள் கெட்டுவிடுமென்பதில் ஸம்ஶயமில்லை. ஶூத்ராதிகளும், உத்கடமான தமோகுணமுள்ள மனிதர்களுடனும், பஹிரங்கமாக அறியமுடியாத ரோகமுள்ளவர்களுடனும் ஸமாந பங்க்தியில் புஜிப்பதால், மநஸ் ஶரீரம் இவைகளில் தோஷத்தையடையத் தடையென்ன?

இதுபோல் ஒரே ஜாதியில் பிறந்தவர்களான ப்ராஹ்மணர்கள்கூட ஸமாந பங்க்தியில் தம் இனத்தாருடன் புஜிப்பதும் கூடாதென்பதே ரிஷிகளின் அபிப்ராயம். இத்யாதி விஷயங்களை மனத்திற்கொண்டுதான் 'ஸ்வே ஸ்வே மநஸி யா பாவா ஸர்வேஷாம் ... வேத்தி । கோ ஹி கஸ்ய விஜாநாதி ஹ்ருத்கதம் ஸர்வபாதகம் ।' என்பதாலும், 'தூஷ்க்ருதம் ஹி மநுஷ்யாணாம் ... ' -(அங்கி-1-80.) என்பதாலும் நமது மஹர்ஷிகள், ஒவ்வொருவனுடைய மனத்திலும் மறைந்திருக்கும் பாபத்தைப் பிறர் அறியமுடியாதாகையால், தம் இனத்தாருடன்கூட ஸமாந பங்க்தியில் புஜிக்கக்கூடாதென்று நிஷேதித்தார்கள். இதிலிருந்து ரிஷிகளின் பக்ஷபாதமின்மை விவேகிகளுக்கு விளங்காமல் போகாது. நமது ஶாஸ்த்ரங்களின் பக்ஷபாதமின்மைக்கு இன்னொரு உதா

ஹாரணத்தையும் குறிப்பிடலாம். அதாவது, இம்மண்ணுலகில் நம்முடைய ப்ரீதிக்குப் பாத்ரமாயிருக்கும் வஸ்துக்களெல்லாவற்றிலும் ஶ்ரேஷ்டமாக விளங்கிவருவது நமது பார்யைகள் என்னும் விஷயம் யாவரும் அறிந்ததே. இப்படிப்பட்ட பார்யையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், அவளுடன் ஒரே பங்க்தியில் உட்கார்ந்தும், புஜிக்கக்கூடாதென்று ‘ [illegible] ’ (யாஜ்ஞ) — ‘ [illegible] ’ (மநு-4-43) என்பதால் தடுத்துவிட்டார்கள். பார்யையின் பார்வையிலேயே புஜிக்கக்கூடாதென்று நிஷேதமிருக்க, அவளுடன் சேர்ந்து புஜிப்பது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? இப்படி கைமுதிக ந்யாயஸித்தமான அர்த்தத்தைத் தான் மநு ‘ [illegible] ’ என்பதால் ஸ்பஷ்டார்த்தமாக விவரித்தார். இவ்வாசாரமானது நமது தேசத்தில் இன்றளவும் ப்ராயேண எல்லா குடும்பங்களிலுமிருப்பதாகவே நினைக்கிறோம். இதனால் நம்மில் எவ்வித அநர்த்தமும் உண்டாய்விட்டதாக அநுபவத்தில் தெரியவில்லை. இதனால் நம் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குள் சிறிதாவது ஐகமத்யம் குறைந்து, ஸ்திரீகள் பர்த்தாக்களை த்யஜித்தார்களென்பதும் இன்றளவும் இல்லை. நாகரிக சிகாமணிகளென்று மதிக்கப்படுகிற ஐரோப்ய தம்பதிகள், ஒரே மேஜையின்மேல், ஒரே பாத்ரத்தில் வைக்கப்பட்ட ஆஹாரத்தைச் சேர்ந்து புஜித்து வந்தாலும், அவர்களில் ஐகமத்யம் வ்ருத்தியடையாமல் ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் லக்ஷக்கணக்கான தாம்பத்ய விச்சேதம் (Divorce) ஏற்பட்டு வருவதைப் பார்த்துவருகிறோம். இதிலிருந்து ஸஹபோஜநத்திற்கும் ஐகமத்யத்திற்கும் ஸம்பந்தமில்லையென்பதும், நமது ரிஷிகள் பக்ஷபாதமற்றவர்களென்பதும் நன்கு விளங்கக்கூடியது. ஆகையால் நமது நாகரிகங்களில் பொறுமை கொண்டவர்களும், ஜிஹ்வாசாபலயமுள்ளவர்களுமான யாரோ சிலரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த ஸஹபோஜந மஹோத்ஸவங்களிலிருந்து நம்மவர்கள் ஆயுராரோக்யாதிகளை ஸம்ரக்ஷித்துக்கொள்ளு[illegible]தில் மிகுந்த ஜாகரூகர்களாயிருப்பது அவஶ்யம். ஆகையால் ஸஹபோஜநத்தினாலும் தோஷங்கள் ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு ஸங்க்ரமிக்கக்

கூடியவைகளாகையால், அதைச் செய்யக்கூடாதென்று வைத்யக்ரந்தங்களும் தர்மக்ரந்தங்களும் உபதேசிப்பது யுக்தமானதேயாகும். இந்த பாபஸங்க்ரமண ஹேதுக்களை ப்ருஹஸ்பதியும் ஓரிடத்தில் பரிகணநம் பண்ணிச் சொன்னார்:—‘ [illegible] ’. சாக்லேயரும் ‘ [illegible] ’ என்றார். கீழ்ச்சொல்லிய ப்ருஹஸ்பதி வசநத்தில் ‘ [illegible] ’ என்கிற வேறொரு நிமித்தமும் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது பாண்டங்களையும் பக்வாந்நத்தையும் அதமர்களுடன் கலந்துகொள்ளுவதாலும் தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிக்கமுடியுமென்று ஏற்படுகிறது.

ஆகையால், இதுவரையில் நிரூபித்து வந்தபடி, ரோக பரமாணுக்களைப்போல் பாபபரமாணுக்களும் ஸங்க்ரமிக்கும் சக்தியுள்ளவைகளென்பதும், அவைகளுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தால் மநஸ் சரீராதிகள் கஷ்டங்களாகி பெரிய அநர்த்தங்கள் விளையுமென்று தெரிவதால், ஹடமாக விஜாதீயர்களுடன் ஸ்பர்ஶாதி ஸம்ஸர்க்கங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று போதிப்பவர்களுடைய வலையில் நம்மவர்கள் சிக்கிக்கொள்ளலாகாது. ப்ராமாதிகமாக நேர்ந்த தோஷங்களுக்கு அவ்வப்பொழுது யதோசிதமான சுத்தியைச் செய்துகொள்ளவேணும்.

இனி, ஆயுர்வேதாதிகளில் ரோகங்களுக்கு ஔஷதங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதும், அந்த ஔஷத ஸேவநத்தினால் ஸ்வாபாவிகமாகவோ ஸாங்க்ராமிகமாகவோ ஏற்பட்ட எந்த ரோகங்களும் சாந்தியடைவதும் ப்ரத்யக்ஷமானது. அதுபோல் நமது தர்மக்ரந்தங்களிலும், பாபமெனச் சொல்லப்படுகிற தமோகுணமயங்களான அணுக்களுடைய நாசத்தின்பொருட்டே அநேகவித சுத்திரூபங்களான ப்ராயஶ்சித்தங்களும் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக, இவ்வித அணுக்களை நாசமாக்கக்கூடிய சக்தியுள்ள சுத்திகர வஸ்துக்களை, மநு; ‘ [illegible] ’

[illegible] ॥' (மநு-5-105.) என்பதால் பரிமணநம் பண்ணிச் சொன்னார். இந்த ஜ்ஞாநம் முதலிய பன்னிரண்டினாலும் சரீரசுத்தியை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளலா மென்பதும் இவர் அபிப்ராயம். இவ்வணுக்கள் விசேஷமாக ஸூர்ய கிரண தாபத்தை ஸஹிப்பதில்லை யென்பது முன்பே நிரூபிக்கப்பட்டது. அதற்கு அநுகுணமாக மநுவும் '[illegible]' என்பதால், ஸூர்யனையும் சுத்திகர ஸாதநங்களில் சேர்ந்திருப்பதை முக்யமாய்க் கவனிக்கவேணும். மற்ற ஸாதநங்களாலும் சுத்தி எப்படி உண்டாகிற தென்பதை அவரவர்கள் ஊஹித்துப் பார்த்தால் நன்கு தெரியக்கூடும்.

தவிர, ஶாஸ்த்ரங்களில் அநேகமாக எல்லாவித தோஷங்களுக்கும் ப்ராணாயாமத்தை முக்ய ப்ராயஶ்சித்தமாக விதித்திருப்பதையும் இங்கு கவனிக்கவேணும். ப்ராணாயாமத்தின் மஹிமையைப்பற்றி மநு முதலியவர்கள் சொல்லும்போது '[illegible] ॥' (மநு-6-71) என்றும், '[illegible] ॥' (அத்ரி-3-3.) என்றும் வெளியிட்டார்கள். அதாவது: பலமாக ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்நியில் ஊதுகுழாயினுடைய ஸஹாயத்தால் காய்ச்சப்படுகிற தாதுக்களுடைய அழுக்குகள் எப்படி நசித்துவிடுகின்றனவோ, அப்படியே சரீரத்திலுள்ள தோஷங்களும் ப்ராணாயமத்தினால் நசித்துவிடுகின்றன வென்பதே. "[illegible] ॥ (அத்ரி-1-6) என்று அத்ரி மஹர்ஷியும் ப்ராணாயாமத்தின் மஹிமையைச் சொன்னார். ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியபடி ஒருவன் வாயுவை அடக்கும்போது அந்த வாயுவின் ஸம்பந்தத்தால் ஜாடராக்நி பலமாய் சரீரமெங்கும் தாபத்தால் வியாபிக்கப்பட்டு தோஷங்களை நாசமாக்குவதாகவே மநுவின் அபிப்ராயம். ஆகையால் ப்ராணா

யாமத்தை அடிக்கடி ப்ராயஶ்சித்தரூபமாகவோ, வேறுவிதமாகவோ அநுஷ்டித்து வருகிறவர்களுக்குச் சரீரத்தில் எவ்வித தோஷங்களும் ஸங்க்ரமிக்காமல் தடுத்துக்கொள்ளக்கூடுமென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இன்னும் இதுபோல் க்ருச்ர உபவாஸாதி பல பரிஹாரங்களையும் தோஷாநுகுணமாக விதித்திருப்பதை த்ருஷ்டார்த்தமென்றே ஊஹித்துப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். இம்மாதிரி இன்னும் அநேக விஷயங்களை விமர்சிக்கவேண்டியிருந்தாலும், இந்த விசாரத்தை இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறோம்.

ஆகையால் இவ்வளவுதூரம் யதாமதி நாம் நிரூபித்துவந்ததிலிருந்து நமது தர்மங்கள் கேவலம் மூடநம்பிக்கை மூலமாக ஏற்பட்டனவல்லவென்றும், அவைகளால் நாம் ஆயுராரோக்யாதி ஐஹிக ஸுகங்களையும் பாரலௌகிக ஸுகத்தையும் ஏராளமாக பெறக்கூடுமென்பதும் ஸித்தமாயிற்று.

இது இப்படியிருக்க: லோகஹிதத்திற்காகப் பாடுபடுகிற சில நாகரிகர்கள், 'விஜாதீயர்களுடைய ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்கள் நிஷித்தங்களென்று சில புஸ்தகப் பூச்சிகள் பிதற்றிவந்தாலும், லோகஹிதத்திற்கென்றே அவதரித்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய சில பூர்வாசார்யர்கள் விஜாதீயர்களுடன் ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்களைத் தாராளமாகச்செய்தார்களென்று சரித்ர க்ரந்தங்களிலிருந்து வெளியாகிறபடியால், இப்பொழுது நாம் அதுபோல் செய்யத் தடையில்லை' என்றும் உத்கோஷிக்கிறார்கள். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலியோர் விஜாதீயர்களான வைஷ்ணவர்களிடத்திலும் மிகுந்த பஹுமாநத்துடன் இருந்தார்களென்று சொல்வது வாஸ்தவமாயினும், அவர்களுடன் சாஸ்த்ர விருத்தங்களான ஸ்பர்சாதிகளையும் செய்துவந்தார்களென்று சொல்லி ஆசார்யர்களை வர்ணாஶ்ரம தர்ம வித்வம்ஸகர்களாகச் சொல்லத் துணிந்த கட்டுக்கதைகளை நாம் ஒரு காலத்திலும் ஒப்புக்கொள்ள இயலாது. இன்னும் இம்மாதிரி அநேக அஸதாசாரங்களை ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டித்தார்களென்று சொல்லும் குருபரம்பரை கதைகள், ஆசார்யர்களுடைய கௌரவத்தையும், சாஸ்த்ர வஶ்யதையையும் குறைத்துச் சொல்லுவதாக ஏற்படுகிறதாகையால், அவைகள் அடியோடு ப்ரக்ஷிப்தங்களென்றே பல மஹான்கள் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இப்படியிருக்க, இக்கட்டுரைகளை ப்ரமாணங்களாகக்கொண்டு ஆசார்யர்க

ளுக்கு ஜாதிவ்யவஸ்தைகளில் அபிப்ராயம் கிடையாதென்று சொல்வது மிகவும் அஸங்கதமானதே "துஷ்யது" ந்யாயத்தின்படி யாராவது இவைகளை ஒப்புக்கொள்வதாயிருந்தாலும், அவர்கள் செய்த கார்யங்களை மற்றவர்களும் ஒப்புக்கொள்வதாயிருந்தாலும், அவர்கள் செய்த கார்யங்களை மற்றவர்களும் எப்படிச் செய்ய இயலும்? ஈஶ்வரனுடைய நியமந பலத்தால் லோக ஹிதார்த்தம் அவதரித்த சுத்த ஸத்வ மூர்த்திகளான ஆசார்யர்களிடத்தில் துஷ்ட பரமாணுக்கள் ஸ்வாபாவிகமாகவோ ஸாங்க்ராமிகமாகவோ ஸம்பந்தித்து, தோஷத்தை உண்டுபண்ணமுடியாதானவாகையால், அவர்களுக்கு ப்ரத்யவாயமே ஏற்பட ந்யாயமில்லை. இப்படி மஹா தேஜஸ்விகளான பெரியோர்கள் செய்ததைப் பார்த்துவிட்டு, அல்ப ஸத்வர்களான நாமும் அவைகளை அநுஷ்டிக்கத்தகுமோ? பெரிய காளவாயில் வெகு உக்ரமாக ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்நியானது வெகு பெரிய ஈரமுள்ள கட்டைகளைக்கூட லகுவாகத் தஹித்துவிடுவதைப் பார்த்துவிட்டு, தன் க்ருஹத்திலுள்ளதும் வெகு அல்பசக்தியுள்ளதுமான மஹாநஸ அக்நியிலும், அப்பெரிய ஈரமுள்ள கட்டைகளைத் திணிப்பவன் புத்திசாலியாவனோ? ஒருநாளுமில்லை. இவ்வபிப்ராயத்தைக் கொண்டுதான் ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷி "த்₃ருஷ்டோ த₄ர்மவ்யதிக்ரம: ஸாஹஸஞ்ச பூர்வேஷாம்" (ஆப-2-6-7.) என்று ஆரம்பித்து "தேஷாம் தேஜோவிஶேஷேண ப்ரத்யவாயோ ந வித்₃யதே" (2-6-8.) "தத₃ந்வீக்ஷ்ய ப்ரயுஞ்ஜாந: ஸீத₃த்யவர:" (2-6-4.) என்பதால் பெரியோர் அநுஷ்டித்த அதர்மத்தைக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் அநுஷ்டிக்கக்கூடாதென்று தடுத்தார். தவிரவும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலியவர்கள் செய்த தவறுதல்களைத் தாங்களும் செய்யவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள், அவர்களைப்போல் அதிமாநுஷமான கார்யங்களில் ஏதாவது ஒன்றையாவது செய்யச் சக்தியுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டாமோ? ஆகையால் இவ்வாக்ஷேபம் கேவலம் பரிஹாஸ்யமேயாகும்.

இனி இவ்வர்ணவ்யவஸ்தைகள் சாஸ்த்ர ஸம்மதங்களாயிருப்பினும், தேசக்ஷேமத்திற்கு ப்ரதிகூலங்களாயிருப்பதால் இவைகளை அழித்துவிடவேண்டுமென்று சில ஸாஹஸிகர்கள் வாதிப்பதுண்டு. வர்ணவ்யவஸ்தைகள் தேசக்ஷேமங்களுக்கு ப்ரதிகூலங்களென்று எந்த யோகத்ருஷ்டியால் இவர்கள் கண்டுபிடித்தார்களோ தெரியவில்லை. ப்ராசீந காலம் முதல் நமது தேசத்தில் வர்ணவ்யவஸ்தைகள் வெகு கடுமையாயிருந்த ஸமயத்தில்கூட நான்கு வர்ணத்தவர்களும் விசேஷ ஸ்நேஹத்துடன் வாழ்ந்து, ராஜாங்க விஷயங்களிலும் மிகுந்த ஸ்வாதீநதையை அடைந்திருந்ததாகவே, நமது பெருமைகளை வெளிப்படுத்துகிற வாஸ்தவமான சரித்ரங்களிலிருந்து வெளியாகிறது. நமது தேசத்தின் ப்ரதாந சக்ரவர்த்தியாயிருந்த தசரதன், தனது குமாரனை ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு அபிஷேகமங்களத்தைச் செய்ய ஆசைகொண்டவனாயிருந்தும், பொது ஜனங்களுடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காகவே ஒரு பெரிய ஸபையைக் கூட்டினன். இந்த ஸபையில், தனது குமாரனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்துவைக்கத் தான் ஆசைப்படுகிறதாயும், பொதுஜனங்கள் தங்களுடைய அபிப்ராயத்தைத் தன் தாக்ஷிண்யத்திற்குப் பயப்படாமல் சொல்லவேணுமென்று 'யத்₃யப்யேஷா மம ப்ரீதிர் ஹிதமந்யத்₃விசிந்த்யதாம்' (அயோ-2-16.) என்பதால் சொல்ல, அங்கு கூடியிருந்தவர்களெல்லோரும் ஸபையை விட்டு வெளிவந்து, தாங்கள் தனியாகக்கூடி ஆலோசித்து ஒரேவித அபிப்ராயத்தை அடைந்தபிறகு தங்களுடைய பாவத்தைச் சொன்னதாக, 'தஸ்ய த₄ர்மார்த₂ விது₃ஷோ பா₄வமாஜ்ஞாய ஸர்வஶ: । ப்₃ராஹ்மணா ஜநமுக்₂யாஶ்ச பௌரஜாநபதை₃ஸ்ஸஹ ॥ ஸமேத்ய தே மந்த்ரயிதும் ஸமதாக₃த பு₃த்₃த₄ய: । ஊசுஶ்ச' (அயோ-2-19-20.) என்பதால் வெளியாகிறது. இங்குள்ள விஷயங்களை நன்றாய் விமர்சித்துப் பார்த்தால் முன்காலத்திலெல்லாம் அரசர்கள், ஜனங்களின் அபிப்ராயத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டுதான் ராஜ்ய தந்த்ரத்தை நடத்திக்கொண்டு போனார்களென்கிற விஷயம் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கக்கூடியது. இப்படி அபிப்ராயம் சொல்லுவதில் எவ்வித ஜாதி மத பேதமும் இல்லாமல் யாவரும் ஐகமத்யத்துடன் இருந்ததாகவே, கீழ்ச்சொல்லிய 'ப்₃ராஹ்மணா ஜநமுக்₂யாஶ்ச' என்

பதால் நன்கு விளங்குகிறது. தவிரவும், அந்த ஸபையில், வஸிஷ்ட வாமதேவாதி அநேக ப்ராஹ்மணர்களும், மற்ற வர்ணஸ்தர்களும் விஜயம் செய்திருந்ததுடன் வர்ணாஶ்ரம வ்யவஸ்தையில் கட்டுப்படாதவர்களான ம்லேச்சர்களும் அங்குக் கூடியிருந்ததாகவே '[illegible]' (அயோ-3-25.) என்பதால் தெரிகிறது. இங்கு ப்ராஹ்மணர்கள் மற்ற ஜாதியர்களுடன் சேர இஷ்டமில்லாமல் விலகிப்போய்விட்டதாகவாவது அல்லது ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் அஸூயையால் மற்ற ஜாதியர்கள் விலகிவிட்டதாகவாவது தெரியவில்லை. இது போல் பல இடங்களில் காணலாம்.

தசரதன் காலத்திற்குப்பிறகும், தர்மபுத்ரன், சந்த்ரகுப்தன், விக்ரமாதித்யன், ஶிவாஜி முதலியவர்கள் காலத்திலும், வர்ணாஶ்ரம வ்யவஸ்தைகளுக்குப் பாதகமின்றி எல்லா ஜாதியர்களும் ஐகமத்யத்துடன் ராஜாங்க ஸௌகர்யங்களை அடைந்துவந்ததாகவே நமது சரித்ரக்ரந்தங்களிலிருந்து வெளியாகிறது. ப்ராசீந காலத்தில் இருந்த நமது திவ்ய நாகரிகங்களையும் ஐகமத்யங்களையும் வெளிப்படுத்தக்கூடிய வாஸ்தவமான சரித்ரக்ரந்தங்கள் நமது தேசத்தில் ஏற்பட்டவுடன் இம்மாதிரியான துரபிப்ராயங்கள் தானாகவே மறைந்துபோய்விடுமென்று நம்புகிறோம்.

இன்னும், இங்குள்ள அநேக ஆக்ஷேபங்களுக்கு, நமது தீபிகையில் பத்ராதிபர் அவ்வப்பொழுது தகுந்த யுக்தி ப்ரமாணங்களுடன் ஸமாதாநம் சொல்லியிருப்பதையும், இனிச் சொல்லப்போவதையும் கவனிக்கவேண்டியது அவசியம்.

[illegible] வர்ண வ்யவஸ்தைகளுக்கும் ராஜாங்க விஷயத்திற்கும் எவ்வித விரோதமும் இல்லையாகையாலும், அவைகளுக்கு எவ்வித பாதகமும் ஏற்படாமல் நாம் ஐஹிக ஸுகங்களை அநுபவிக்கக்கூடுமாகையாலும், ஜாதி வ்யவஸ்தைகளில் எவ்வித வ்யாகுலமும் ஏற்படக்கூடாதென்பதே நம்முடைய ப்ரார்த்தனை.

அக்நிஹோத்ரம் - கோபாலதேசிகன்.

ஸ்ரீ:

[illegible]

அர்ச்சாவதார வைபவம்.

(தொடர்ச்சி.)

மேலும் பூர்வமீமாம்ஸையில் '[illegible]' என்று தொடங்கி '[illegible]' இத்யாதி ஸூத்ரங்களால் '[illegible]' என்பதை அநுஸரித்து, வேதாவிருத்தங்களான மநுஸ்ம்ருதி முதலானவற்றிற்கும், வஸந்தோத்ஸவாத்யாசாரங்களுக்கும் ப்ரமாணஸ்தாபநம் பண்ணப்பட்டிருப்பதால், ஸாக்ஷாத் ஶ்ருதிப்ரதிபாத்யமன்றிக்கே இருந்தாலும் ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ பஞ்சராத்ராதி ப்ரஸித்தமான அர்ச்சாரூபத்திலும் [illegible] ஸித்தமான [illegible]களிலும் மீமாம்ஸா ந்யாயம் அறிந்த புத்திமான்களுக்கு ஒருவித விப்ரதிபத்தியும் பண்ண இடமில்லை.

[illegible] (ஶா - அத் - 29 - [illegible])

'[illegible] (ஷை - 152 - 153) [illegible] (ஷை - 285) [illegible]'

இத்யாதி ஶ்லோகங்களால் அர்ச்சாரூபியான பகவானுடைய ப்ரதக்ஷிண பூஜாபிகமநாதிகளிலும் அர்ச்சாவிக்ரஹத்தை உடைத்

தவனுக்குத் தண்டந ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. இதிஹாஸோத்தமமான ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டம் 6 – வது ஸர்க்கத்தில்,

'கதே புரோஹிதே ராம: ஸ்நாதோ நியதமானஸ: |
ஸஹ பத்ந்யா விஶாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத் ||
ப்ரக்ருஹ்ய ஶிரஸா பாத்ரீம் ஹவிஷோ விதிவத்ததா |
மஹதே தைவதாயாஜ்யம் ஜுஹாவ ஜ்வலிதேऽநலே ||
ஶேஷம் ச ஹவிஷஸ்தஸ்ய ப்ராஶ்யாஶாஸ்யாத்மந: ப்ரியம் |
த்யாயந் நாராயணம் தேவம் ஸ்வாஸ்தீர்ணே குஶஸம்ஸ்தரே |
வாக்யத: ஸஹ வைதேஹ்யா பூத்வா நியதமானஸ: |
ஸ்ரீமத்யாயதநே விஷ்ணோ: ஶிஶ்யே நரவராத்மஜ:'

இத்யாதி ஶ்லோகங்களால் அர்ச்சாரூபியான பகவானுடைய ஸத்பாவமும், அவனுடைய ஆலயமும், ஸ்ரீராமனால் செய்யப்பட்ட அவனுடைய ஆராதந ப்ரகாரங்களும் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் இவ்விஷயத்தில்

ஸ்ரீ கீதையில், 'யயாதோம் ப்ரதிஷ்டாப்ய (விஷ்ணுயஶே)
ஸ்ரீரூபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவதநேக்ஷணாம் க்ருத்வா-
த்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜதாதிபி: | தாமர்ச்சயேத்தாம் ப்ர-
ணமேத்தாம் யஜேத்தாம் விசிந்தயேத் - விஶத்யபாஸ்ததோஷஸ்து
தாமேவ ப்ரஹ்மரூபிணீம்' - (ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே) 'ஸர்வ-
த்ராபி ஷாட்குண்யம் ஸம்பூர்ணம் ஶுத்தபிம்பயோ: - ஶுத்தா வா
ப்யாத்தநாதிக்யம் பிம்பேஷு த்ருஶ்யதாம் ஸதா - பிம்பாத்ப்ர
த்யாத்தநாபிம்பே ஸாந்நித்யாதிஶயோ ப்ரவேத் - க்ரமாத்ப்ரத்யு
த்பவோஸ்யாம் மோக்ஷஸித்தி: யதாவஸர: - ஸ்வயம்வ்யக்தீ
யாவஸர: ஸ்மர்த்தவ்யா: ஸாந்நித்யாவாஸநாவதா:
- விஷ்ணுஸாந்நித்யதா ஸதா' - (பாத்மோத்தரே) 'விஶேஷேண ஸ்வயம்
வ்யக்தே திவ்யஸித்தே விஶேஷத: | ஸாந்நித்யம்.'

இத்யாதி ப்ரமாணங்களும் ப்ராமாணிகர்களுக்கு ஸாதகதமங்களே.

ஶுக்ல யஜுஸ் ஸம்ஹிதையில் 'ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி யஸ்ய

நாம மஹத்யஶ:' என்று ப்ரதிமா நிஷேத கண்டோக்தி இருக்கிறதென்று சொன்னதும், வாக்யார்த்த ஜ்ஞாந விதுரதாப்ரயுக்தமென்று நிரூபகர்களுக்கு நிஶ்சித விஷயம். ததா ஹி - 'ந தஸ்ய ப்ரதிமாஸ்தி' என்கிற வாக்யத்திலுள்ள 'ப்ரதிமா' ஶப்தத்துக்கு ஸாத்ருஶ்யம் அர்த்தமாகையாலே, பகவானுக்கு ஒருவரோடும் ஸாம்யமில்லையென்றோ, ஒருவனுக்கும் பகவானுடைய ஸாம்யமில்லையென்றோ அர்த்தம் சொல்வதே மேலுள்ள வாக்யங்களுக்கும் ப்ரகரணத்திற்கும் உசிதமாம். ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் 'விஷ்ணுவஜ்ஜ ப்ரதிமா ஸ்ராஸ்வ விஶேஷாவநி:' என்றும், கீதையில் 'லோகத்ரயேப்யப்ரதிமப்ரபாவ:' என்றும், காவ்யத்தில் 'வக்தூணாம் ப்ரதிமோ நிதி:' என்றும் ஸாத்ருஶ்யார்த்தத்திலேயும் ப்ரதிமா ஶப்தப்ரயோகம் பஹுவாகக் காண்கையாலே, இங்கு அந்த பதத்திற்கு ஸாத்ருஶ்யார்த்தகத்வம் சொல்லுவதே ந்யாய்யம். வாஜஸநேய வ்யாக்யாதாக்களான உத்பட மஹீதராதிகளும் இவ்வாக்யத்திலுள்ள ப்ரதிமா ஶப்தத்தை உபமாநபரமாகவே வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்கள். ஸ்ரீபராஶர பட்டரும் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில், 'அதுல:' என்கிற நாமவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் 'ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி' என்னும் வாக்யத்தை ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்தார். 'ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே' என்கிற ஶ்வேதாஶ்வதர வாக்யத்தில் 'ந தத்ஸம:' என்கிற அம்ஶத்தால் சொன்ன ஸாம்யாபாவத்தை 'ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி யஸ்ய நாம மஹத்யஶ:' என்கிற இந்த ஶுக்ல யஜுர் வாக்யம் சொல்லுகிறது. 'சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே' என்கிற அம்ஶத்தால் சொன்ன உத்கர்ஷாபாவத்தை 'ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம மஹத்யஶ:' என்கிற க்ருஷ்ண யஜுர்வேத நாராயணோபநிஷத் வாக்யம் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஸ்தாந பாடத்தாலும் இங்கு ப்ரதிமா ஶப்தம் ஸாம்யபரமென்பதே ப்ராமாணிகம். 'ப்ரதிமாநமஸி' என்கிற வாக்யத்திலுள்ள 'ப்ரதிமா' ஶப்தத்துக்கு விக்ரஹ பரத்வம் சொல்வார்க்கும்,

'நஞ்'ஙுக்கு அத்யந்தாபாவம் அர்த்த மாகையால் விக்ரஹ மில்லை யென்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது முன் சொன்ன ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, பாஞ்சராத்ராதி ப்ரதிபாத்யங்களாய், ஸ்ரீரங்காதி ஸ்தலங்களில் ப்ரஸித்தமாக ப்ரத்யக்ஷ த்ருஶ்யங்களாயு மிருக்கும் விக்ரஹங்களில்லை யென்றால் பாதிதார்த்தமாம். 'அகலஞ்ஜம் ஸகலமயம்' என்பதுபோல் 'ந தஸ்ய ப்ரதிமாயாம் ஸந்நிதி:' என்று நிஷேத வாக்ய மில்லாமையால், இவ்வாக்யத்தால் ப்ரதிமை நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்று சொல்வது ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாநபிஜ்ஞதாப்ரயுக்தமே. 'அவனுக்கு ப்ரதிமையில்லை' என்று வாக்யமிருக்க, 'ப்ரதிமையில் அவனில்லை' என்று அதற்கு அர்த்தம் சொல்வது அத்யந்தாஜ்ஞாநிகளின் வார்த்தையே.

மேலும், 'ப்ரதிமாஸ்தி' என்கிற வாக்யார்த்தத்திற்கு ஸாதகஹேதுக்களைச் சொல்லும் 'யஸ்ய நாம மஹத்யஶ:', 'ஹிரண்யகர்ப இத்யேஷ:' இத்யாதி வாக்யங்களும் பாதிதங்களாம். ['யஸ்ய நாம மஹத்யஶ:'] எவனுக்கு மஹத்தான யஶஸ் இருக்கிறதோ அவனுக்கு விக்ரஹமில்லை என்று சொன்னால், அது ['காகஸ்ய கார்ஷ்ண்யாத் தவள: ப்ராஸாத:'] காக்கை கறுப்பாகையால் உப்பரிகை வெளுப்பென்பதோ டொக்கும். ப்ரத்யுத எவனுக்கு யஶஸ் அதிகமோ அவனுக்கு விக்ரஹம் ஏற்படுத்தி அர்ச்சிக்க வேண்டுமென்று சொன்னாலல்லவோ அங்கு ஸாத்ய ஹேதுக்கள் ஸுஸம்பந்தங்களாம். ப்ரதிமாஶப்தத்துக்கு ஸாத்ருஶ்யார்த்தகத்வம் கொள்ளில், எவனுக்கு மஹத்தான யஶஸோ அவனுக்கு லோகத்தில் ஸாம்யமில்லை யென்பது ஸுஸங்கதமாம்.

'ஹிரண்யகர்ப இத்யேஷ:' என்கிற வாக்யத்திற்கு 'ஹிரண்யகர்ப: ஸமவர்த்ததாக்ரே பூதஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத்' இத்யாதியான முன்சொன்ன ருக்குக்களில் ப்ரதிபாத்யனும் [ஏஷ:] இந்த பகவானே என்று அர்த்தமாகையாலும், விஷ்ணு ஸ்ம்ருதியில் 65 - வது அத்யாயத்தில் 'ஹிரண்யகர்பஸ்ய

ஹவிஷா விதேம' என்று அர்ச்சாரூபியான பகவானுடைய ஹவிர்நிவேதநத்தில் இந்த 8 - ருக்குக்களும் விநியுக்தமாகையாலும், அந்த ஶ்ருதிவாக்யத்தைய ஹேதுவாகச் சொல்லி, 'ந தஸ்ய ப்ரதிமாஸ்தி' என்று சொன்னால், அதற்கு ஸாத்ருஶ்ய நிஷேத பரத்வம் சொல்வது உசிதமேயொழிய, அர்ச்சா விக்ரஹ நிஷேத பரத்வம் சொல்வது உசிதமாகாது. அவ்வநுவாகத்தில் 'கஸ்மை தேவாய ஹவிஷா விதேம' என்று வைதிக ஸம்ப்ரதாயமாக அர்ச்சாரூபியான நாராயணனே சொல்லப்படுகிறான். சதுர்முக வாசகமான க - ஶப்தத்தின் சதுர்த்திக்குக் 'காய' என்று ரூபமாகையாலும், யோ ஸௌ ஸர்வ ஜிஜ்ஞாஸ்யனான நாராயணனே ஸர்வநாம கிம்ஶப்த வாச்யனாகைக்கு யோக்யனாகையாலும், 'ஏகோ நைக: ஸவ: க: கிம்' என்று ஸஹஸ்ர நாமத்தில் அவன் பேர் சொல்லுகையாலும், 'கஸ்மை தேவாய' என்று நாராயணனே சொல்லப்படுகிறானென்பதில் விவாதத்திற்கு இடமில்லை.

'ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்' என்று ப்ரக்ருஷ்ட ஜ்ஞாநம் இல்லாதவர்களுக்கே ப்ரதிமையில் தேவதாபுத்தி பூஜநாதிகள் சொல்லுகையால், ப்ரக்ருஷ்ட ஜ்ஞாநவான்களுக்கு ப்ரதிமையில் தேவதாபுத்தி பூஜநாதிகள் ந்யாய்யமாகா என்று சொன்னது பூர்வோத்தர விருத்தமும் தவிர அத்யந்தம் அஜ்ஞபாஷணமுமாம். எங்ஙனேயென்னில்: ப்ரதிமையில் பகவத் ஸாந்நித்யமில்லையென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கு, அப்ரபுத்தர்களுக்கு மாத்ரம் ப்ரதிமையில் பகவான் இருக்கிறார் என்று சொல்லுகிற இந்த வாக்யமே நேர் விருத்தமன்றோ? ப்ரதிமையில் தேவதை யில்லாவிட்டாலும், அஜ்ஞர்களுக்கு அதில் தேவதாபுத்தி யிருக்கிறதென்பதே அந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தமென்னில், இது முன்பின் தெரியாத கண்மூடியின் வார்த்தை.

'அக்நௌ திஷ்டதி விப்ராணாம் ஹ்ருதி திஷ்டதி யோகிநாம் ।
ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம் ஸர்வத்ர விதிதாத்மநாம் ॥'

என்றன்றோ ஶ்லோகம் இருக்கிறது. அதில் யோமவஶீக்ருதனை பகவான் ஸர்வதா யோகிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில், ‘ தஸ்ய ஹ்ருதி ஸம்ஸ்திதாக்ருதி ஶங்காசக்ரகதாதரம் ஸௌம்யரூபிணம் ஸர்வதைவ ஸம்ஸ்திதம் ’ என்கிறபடி ஸந்நிஹிதனாக இருக்கிறானென்றோ ‘ ஹ்ருதி ஸம்ஸ்திதோ யோகிநாம் ’ என்கிற முன் பாதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்ல வேண்டுமாகையால், தத நுகுணமாக இங்கும் ப்ரதிமையில் ஸந்நிஹிதனாக இருக்கிறானென்றோ அர்த்தம் சொல்வது மிகவும் உசிதம். ‘ ஸர்வத்ர ஸம்ப்ரதிஷ்டிதம் ’ என்கிற மேல் பாதத்திற்கும், ‘ ஸர்வத்ர ஸமதாமுபேத ஸமத்வமாராதநமச்யுதஸ்ய ’ என்றும், ‘ ஸாக்ஷாத்க்ருத மஹாத்மாநோ யதாவத் தத்த்வதர்ஶிந: ’ என்றும் சொல்லுகிறபடி, ப்ரஹ்லாத ஜடபரத வாமதேவாதிகளைப்போல் ஸமதர்ஶிகளான மஹாங்களுக்கு எங்கும் ஸந்நிஹிதனாய் ப்ரத்யக்ஷ விஷயமாக இருக்கிறானென்றோ அர்த்தம் சொல்லவேண்டுமாகையாலும், மஹாங்களுக்குப் பகவான் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும், எங்கும் பகவான் இருப்பதாக புத்தி இருக்கிறதென்று சொல்வது அத்யந்தம் அஸங்கதமாகையாலும், அந்த வாக்யத்துக்கு அநுகுணமாக ப்ரதிமையிலும் பகவான் ஸந்நிஹிதனாக இருக்கிறானென்று சொல்வதே வ்யுத்பந்நர்களுக்கு உசிதமாம். எங்கும் பகவானைப் பார்க்கும் ஸமதர்ஶிக்குப் பகவான் ப்ரதிமையிலும் ஸந்நிஹிதனாய்த் தென்படவேண்டுமாகையினால், ப்ரதிமையில் பகவானில்லையென்று தான் சொல்ல முடியுமோ? ப்ரதிமையில் பகவானைப் பார்க்கும் ஸமதர்ஶிகளைத்தான் ப்ரபுத்தர்கள் அல்லரென்று சொல்லமுடியுமோ? ஆகையால் ‘ அபி ’ என்று ஒரு பதத்தை அத்யாஹரித்து, ஸமதர்ஶநம் இல்லாத அப்ரபுத்தர்களுக்கும் ப்ரதிமையில் பகவான் ஸந்நிஹிதனாய் நின்று ஸ்வாராத்யன் ஆகிறானென்று அர்த்தம் சொல்வதே பூர்வோத்தரங்களுக்கு மிகவும் ஸங்கதம். இப்படிச் சொல்லாவிட்டால், ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனை ஆராதித்தவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட ராம விபீஷணாதிகளும் அஜ்ஞர்களாக ப்ரஸங்கிக்கும். இந்த ம்ருச்சப்ரஜ்ஞர்களும், ராமாதிகளைத்

தங்களைக் காட்டிலும் அப்ரபுத்தர்களாக ஒப்புக்கொள்ளாததால் இதில் இஷ்டாபத்தி என்பது ஸாஹஸமாம்.

‘ யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் ’ என்கிற கீதாஶ்லோகமும், இதை அடியொற்றின ‘ தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம் ’ என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியும், அந்தந்த பக்தர்கள் உகந்தருளின ப்ரதிமையில் ஸாந்நித்யம் பண்ணி, பகவான் அவரவர்களை ரஞ்ஜிப்பிக்கிறானென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறது. ஶௌநகரும்,

‘ ஸம்பூஜ்யாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவதநேக்ஷணாம் ।
க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜதாதிபி: ।
தாமர்ச்சயேத் ’

இத்யாதிகளில் பக்தனுக்கு ப்ரீதிவிஷயமான விக்ரஹத்தில் அர்ச்யனாகப் பகவான் ஸந்நிஹிதனாகிறான் என்று சொல்லி, விஸ்தாரமாய் பூஜா த்யாநாதிகளை அருளிச்செய்தார். ஒரு பக்தன் தனக்கு ப்ரியமான ஒரு ப்ரதிமையைப் பண்ணி, ஶாஸ்த்ரீயமான மந்த்ரங்களால் அதில் பகவானை ஆவாஹநம் பண்ணினால், பகவானும் அந்த ப்ரதிமைக்கு ஸமாநமாய் ஷாட்குண்யமயமாய் அப்ராக்ருதமுமான ஒரு ஶரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து அந்த ப்ரதிமையில் ப்ரவேஶித்து, நீரில் பாலைக் கலந்தாற்போல் ‘ இது ப்ராக்ருதம் இது அப்ராக்ருதம் ’ என்று அறியவொண்ணாதபடி நின்று, பக்தர் பண்ணும் பூஜாதிகளைப் பரிக்ரஹிக்கிறானென்று

‘ பிம்பாக்ருத்யா த்ருடா நாபிம்பே ஶரீரம் த்வா வதிஷ்டதே ।
கரோதி ச த்ரிகாலேஷு ஹோமஸ்துதிம் யதா ததா ’

இத்யாதி பாஞ்சராத்ர வசநங்கள் உத்கோஷிக்கின்றன.

‘ ஆயாது வரதா தேவி ’ என்கிற மந்த்ரத்தால் மாயத்ரீ தேவதையை ஆவாஹநம்பண்ணி ஜபித்து, ‘ உத்தமே ஶிகரே தேவி ’ என்கிற மந்த்ரத்தால் அந்தத் தேவதையை உத்வாஸநம் பண்ணுகிற வைதிகர்களுக்கு ஶாஸ்த்ரீய மந்த்ரங்களால் ஆவாஹிதனான பகவானுக்கு ப்ரதிமையில் ஸாந்நித்யமில்லையென்று சொல்ல எப்படித் துணியும்? ஸமஸ்த வைதிகர்களும் ஶ்ராத்தங்களில்,

'ஆராத்ய விதிவத்பக்த்யா ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ப்ரஸீத வஸ்துபி:
பேத்ருன்...................விஶ்வேதேவாம்ஶ்ச...........'

இத்யாதி மந்த்ரங்களாலே தர்ப்பங்களில் பித்ருக்களையும் விஶ்வே தேவாதிகளையும் ஆவாஹநம் பண்ணி ஸாந்நித்யம் ஆராதிக்கக் காண்கிறோம். பித்ராதிகள் தர்ப்பங்களிலும் நிமந்த்ரித ப்ராஹ்மணர்களிலும் ஸந்நிஹிதராகிறார்களென்றால், பகவான் ப்ரதிமையில் ஏன் ஸந்நிஹிதனாகமாட்டான்?

இப்படி அபாதிதமான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாசார யுக்த்யாதிகள் இருக்க, அர்ச்சாரூபியான பகவானிடத்தில் ஶ்ரத்தையில்லாதவன் ஸந்த்யாவந்தந ஶ்ராத்தாதிகளிலும் ஶ்ரத்தாளுவாக மாட்டான் ஆகையால், அப்பரம நாஸ்திகனுக்கு வேதாதி ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு எப்படி பதில் சொல்வது? இவர்கள் பாஹ்ய சார்வாகாதிகளைப்போல் ஸர்வாத்மநா வேதங்களையும் ஜீவேஶ்வர தத்வங்களையும் அங்கீகரிக்காமலிருந்தால் அது நமக்கு மிகவும் க்ஷேமமாயிருக்கும். அப்படிக்கில்லாமல் வேதங்களை ஒப்புக்கொள்வதுபோல் அபிநயித்து, வேதஸமாஜம் ப்ருஹ்மஸமாஜம் என்கிறாப்போல் சில நாமங்களைத் தரித்து, ஶிதம்வத ப்ரஜ்ஞர்களான நம் ஆர்யஜநங்களை ப்ரலோபநம் பண்ணுவதாலேயே நமக்கு மாநஸவ்யதை விஞ்சுகிறது. ஆகையால் இனி,

'ஶாஸ்த்ர ஸித்தாந்தமேதேவி யத்தத: ஸ்பஷ்டம் விமேவ ஶ்ரமதஸ்ஸ்யுர்ணர் காஸாந்தமபி மேப்ஸ்யந்தே மஹா விஷ்ணு வஸ்துந ஶஸவிஷாண ஶஸாதயஶ்ச நதா ஸ்ப்ருஶந்தி விஷ்ணோ ஶ்ருத்வா ஜநஸ்ஸ்த்ர ஶாஸ்த்ரயஶ்ச'

என்று மஹாகவியால் அஶக்யமாகச் சொல்லப்பட்ட இம்மூர்க்க ஜந சித்த ஸமாதாநார்த்தமாக ப்ரமாண ப்ரதர்ஶநம் பண்ணுவதை விட்டு நம் பரம வைதிகர்களுக்கு அர்ச்சாவதார தஶாராதந தத் ஸௌலப்யாதி விஷயங்களான இன்னும் சில ப்ரமாணங்களை ப்ரதர்ஶநம் பண்ணுகிறோம்.

இஞ்சிமேடு. ரங்கநாதாசார்யர்.

ஶ்ரீ:.

ஶ்ரீமதே நம:.

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

இரண்டாவது அத்யாயத்தில் முதல் பாதத்தில் சில ஸ்ம்ருதிகளையும் யுக்திகளையுங்கொண்டு பார்க்குங்கால், 'பகவான் ஜகத்காரணன் அல்லன் என்று சொல்வது ந்யாயமல்ல' என்று ஏற்படுகிறது. கேவலம் யுக்தியைக்கொண்டே நாம் நிர்ணயிப்பது ஸாத்யமல்ல; வேதத்துக்கு விரோதமாய் ஸ்ம்ருதியும் யுக்தியும் ப்ரயோஜநப்படா. ஆகையால் வேதத்துக்கு அநுகுணமான ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களைத்தான் நாம் அங்கீகரிக்கலாம். ஸ்ம்ருதியில் மநுஸ்ம்ருதி மிகவும் முக்யம். 'யத்வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்' என்கிற வாக்யப்ரகாரம் மநுசொல்வது நமக்குப் பரமௌஷதம்; அவர் சொல்வதெல்லாம் முக்யமாய் கர்மாநுஷ்டாந விஷயமானாலும், ஸகல கர்மமும் பகவதாராதநமாகையால், அவர் சொல்வதை நாம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். 'ஸோऽபித்யாய ஶரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருக்ஷுர் விவிதா: ப்ரஜா:' [பகவான் தன் ஸங்கல்பத்தால் தன் சரீரத்திலிருந்து எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கினார்] என்று மநு ஸ்ம்ருதியும், 'அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரலயஸ்ததா' என்று கீதையும், 'நாராயணோ ஜகந்மூர்த்திரநந்தாத்மா ஸநாதந:' [நாராயணன் ஸகலத்துக்கும் அந்தராத்மா; அநந்தன்; எப்போதும் இருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயத்துக்கு நிர்வாஹன்;] என்று பாரதமும், 'விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம் ஜகத்தத்ரைவ ச ஸ்திதம் .... ஜகதோऽஸ்ய ஜகச்ச ஸ:' [ஜகத் பகவானிடத்தில் உண்டாகி அவனிடத்திலே

தரிக்கிறது ; அவனே ஜகத் ; அவனே அதை ஆள்பவன் ;] என்று விஷ்ணு புராணமும் வெளியிடுகின்றன. இப்படி எம்பெருமானே ஜகத்தாயிருப்பது அவனுக்குத் தோஷமாகாது. ஸுக துக்கங்கள் ஜீவாத்மாவினுடையவை ; அவனுடையவையல்ல. தேகத்தின் மூப்பு இளமை முதலானவை ஆத்மாவினுடையதல்ல ; அதே மாதிரி ஜீவாத்மாவின் ஸுகதுக்கங்களும், ப்ரக்ருதியின் மாறுதல் வளர்தல், தேய்தல், முதலியவைகள், இவை இரண்டையும் சரீரமாக உடைய அந்தர்யாமியாகிற பகவானின் ஸ்வரூபத்துக்கு ஸம்பந்தப்படா என்று ஸூத்ரகாரர் சொல்கிறார். இந்த அபிப்ராயத்தை, 'ஆவிசே ருயிரினுள்ளா லாதுமோர் பற்றிலாத, பாவனை யதனைக்கூடி லவனையும் கூடலாமே' என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். 'தயோரந்ய꞉ பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநச்நந்நந்ய꞉ அபிசாகசீதி' [ஒருவன் கர்மபலனைப் புஜிக்கிறான், இன்னொருவன் புஜிக்காமல் 'தோய்விலன்' ஆக ப்ரகாசிக்கிறான்] என்று உபநிஷத் வெளியிடுகிறது.

இப்படி ஜகத் அவன் என்று சொன்னாலும், ஜீவாத்மாவையும் பகவானையும் ஒன்றுபோலச் சில இடங்களில் வ்யவஹரித்தாலும், இந்த ஸுகதுக்கங்களை ஜீவன் அடைவதால் பகவானைப் 'பக்ஷபாதமுள்ளவன் கருணையில்லாதவன்' என்று சொல்லக்கூடாதென்பதை, 'வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்' என்கிற ஸூத்ரம் வெளியிடுகிறது. 'ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்' ஜீவன் அநாதி, அவரவர்கள் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி அவன் பலனைக் கொடுத்து நிர்வஹிக்கிறான்.

இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாம் பாதத்தில் அந்யமதங்களை ஸூத்ரகாரர் கண்டிக்கிறார். அக்கண்டநங்களை இங்கு விவரிப்பதாக உத்தேசமில்லை. கடைசி அதிகரணத்தில் பகவச்சாஸ்திரம் என்கிற ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தத்தைத் தன் ஸித்தாந்தமாகச் சொல்லிப் பாதத்தை முடிக்கிறார். இந்தப் பாகவத ஸித்தாந்தத்தைக் கொஞ்சம் சுருக்கமாய் இவ்விடத்தில் சொல்வோம். பாரதத்தில் வ்யாஸர், இந்த பாகவத ஸித்தாந்தத்தைப் பற்றிப் பின்

வருகிறபடி அருளிச்செய்கிறார். 'இதம் ஶதஸஹஸ்ராத் பாரதாக்யாநவிஸ்தராத் ....நவநீதம் யதா தத்நோ .... ஆரண்யகஞ்ச வேதேப்ய꞉ ஔஷதிப்யோ யதா அம்ருதம்........இதம் மஹோபநிஷதம் சதுர்வேதஸமந்விதம்॥' லக்ஷம் ஶ்லோகமுள்ள மஹாபாரதத்திலிருந்து, தயிர் பால்களிலிருந்து நவநீதத்தை எடுப்பதுபோல, வேதத்துக்கு எப்படி ஆரண்யகமோ, அப்படி ஸகலவேதம், கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம் எல்லாவற்றிற்கும் ஒத்த இந்த மஹாபாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரம் எடுக்கப்பட்டது. 'பாஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண꞉ ஸ்வயம்' இந்த பகவத் சாஸ்த்ரத்தை நாராயணனே அருளிச்செய்தான். வேதமே மூலப்ரமாணம். அதை, ஸந்தேஹம் தவறுதல் முதலிய இல்லாமல் தெரிந்துகொள்வது கஷ்டம். சில பாகம் தெளியாது. அதற்காகப் பகவான் க்ருபைகூர்ந்து 'வேதாந்தேஷு யதாஸாரம் ஸங்க்ருஹ்ய ஹரிவான் ஹரி꞉। பக்தாநுகம்பயா வித்வாந் ஸஞ்சிக்ஷேப யதாஸுகம்' வேதாந்தத்தின் ஸாரத்தை பகவான் இப்படி உபதேசித்ததை ஶாண்டில்யர் வெளியிட்டார். அதில், 'ஸமஸ்தவேத வேத்யோ வாஸுதேவ꞉ பரோ ஹி ய꞉ ....ப்ராஹ்மணாநாம் ஹி ஸத்ப்ரஹ்ம வாஸுதேவஸ்ய யாஜிநாம்। யஸ்யாத்ஸ்வருபம் ப்ரஹ்ம। வாஸுதேவாக்யம் அவ்யயம் அஸ்மாத் அவாப்யதே ஶாஸ்த்ராஜ்ஜ்ஞாநபூர்வேண கர்மணா' பகவான் பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு வாஸுதேவ ப்ரத்யும்ந ஸங்கர்ஷண அநிருத்தர்களாக நாலு ப்ரகாரமாய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். 'அசேதநா பராயுர்வ, நித்யா ஸதத விக்ரியா, த்ரிகுணா கர்மிணாம் க்ஷேத்ரம் ப்ரக்ருதே ரூபமுச்யதே - வ்யாப்திரூபேண ஸம்பந்தஸ்தஸ்யாஶ்ச புருஷஸ்ய ச ஸஹ்யநாதி ரநந்தஶ்ச பரமார்த்தேந நிஶ்சித꞉॥' ப்ரக்ருதி விகாரத்தை யடையும் ; ஒருநிலைப்பட்டிராது ; ஜீவாத்மா நித்யன் ; ப்ரக்ருதி, ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் என்கிற குணமுடையது ; ஜீவாத்மாக்களின் அநுபவத்துக்காக ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

ஜீவன் அநாதி; ஸகலமும் பரமாத்மாவுக்குச் சேஷமாயுள்ளது என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. தத்வங்களின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து, கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்து, பகவத் குணங்களையும் பகவானையும் உபாஸித்து, இடைவிடாமல் த்யாநம்செய்து, த்யாநத்தின் பக்வ நிலையாகிற ஆராத இடைவிடாத ப்ரேமபக்தியாகிற தசையை அடைந்து, பகவத் கடாக்ஷத்தால் ஒருவன் பகவானை அடையவேண்டும். அவனே உபாயம் உபேயம் என்று பகவத்சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. இது வேதாந்தத்தின் ஸாரம்.

கார்யவர்க்கங்களின் உத்பத்திக்ரமம் முதலியன, அதாவது, உலகத்தில் எல்லாப் பொருள்களும் அடைவே எப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுத் தரித்திருக்கின்றன என்கிற விஷயம், இரண்டாம் அத்யாயம் 3 - 4 - பாதங்களில் விவரிக்கப்படுகிறது. ப்ரக்ருதி பரிணாமமான பஞ்சபூதங்கள், 'ஆத்மந: ஆகாஶஸ் ஸம்பூத:...... ...ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோऽஸ்ருஜத.........ஸர்வே ஸமீயந்தே......... நாராயணாதேவ ஸமுஜ்ஜாயந்தே' என்று இந்த விபூதியில் ஆகாசம் என்ன, அக்நி என்ன, ஜலம் என்ன, ஸகல அறிவில்லா வஸ்துக்களும் எம்பெருமானிடத்திலிருந்து தான் அவனுடைய ஸங்கற்பத்தால் உண்டாகி, அவனே அவைகளுக்கு ஆத்மாவாய் உயிராயிருக்கிறான். இந்த வஸ்துக்கள் எல்லாம் நிலைநின்ற ஸ்வரூபமுடையன அல்ல. உலக வ்யவஹாரத்தில் இந்த வஸ்துக்களைக்குறிக்கும் சப்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் ந்யாயமாய்ப் பார்த்தால் அவ்வஸ்துவுக்கு உயிராயிருக்கிற பகவானைத் தான் குறிக்கும். வ்யவஹாரத்தில் ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸம் தெரிகிறதற்காக ஒவ்வொரு வஸ்துவைக்குறிப்பது போல நாம் வார்த்தைகளை உபயோகிக்கிறோமே தவிர வேறில்லை. அறிவில்லாப் பொருள்களுக்கு ஸ்வரூபம் உள்பட நித்யமல்ல. 'இலது' என்றே இவற்றை ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். இவ்விடத்தில் பரமாத்மா ஜீவாத்மாக்களினின்றும் வேறுபட்டிருக்கிற அசித் என்னும் தத்வத்தைப்பற்றி நம் ஸித்தாந்தப்படி வெகு சுருக்கமாய்ச் சொல்வோம். அது ஜ்ஞாநசூந்யம்; விகாரத்துக்கு இருப்பிடம்; அது ஒரு படிப்பட்டு ஒரே ரீதியாக இராது.

இது சுத்தஸத்வம் என்றும் மிஸ்ரஸத்வம் என்றும் முக்யமாய் இரண்டு விதப்படும். சுத்தஸத்வம், ரஜஸ் தமஸ் கலவாமல் கேவலம் ஸத்வமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞாநத்தையும் ஆநந்தத்தையும் உண்டுபண்ணுவதாய், இவ்வளவென்று சொல்லவும் அறியவும் முடியாத தேஜோரூபமாய், ஒருவராலும் அளவிட்டுத் தெரியக்கூடியதா யில்லாமல் அத்யாஸ்சர்யமாய் இருப்பது. சுத்தஸத்வம், 'ரஜஸ: பராகே' [ரஜஸ்ஸுக்கு மேற்பட்டது] என்று யஜுர் வேதத்திலும், 'தமஸஸ்து பாரே,' 'தமஸ: பரஸ்தாத்' என்று உபநிஷத்திலும், 'பஞ்சஶக்தி மயம் நித்யம் ப்ரக்ருதே: பரம் ஆனந்தகரம் பரம்' [மூல ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்டதாய், ஆநந்தகரமாய், பரமாகாசத்தில் பஞ்சசக்தி மயமான சுத்தஸத்வம்] என்றும், 'தத் அக்ஷரே பரமே வ்யோமந்' [தைத் உப.] [நித்யமான பரமாகாசத்தில்] என்றும், 'காலாதீதம் அநாத்யந்தம் ப்ரக்ருத்யா ச விவர்ஜிதம் । ப்ராப்யாத்யந்தம் பயாத் ஸ்தானம் யதி ஸந்ந்யஸ்த மானஸா:' காலத்தைக் கடந்ததும், ஆதி அந்தமில்லாததும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றதும், சஞ்சலமில்லாததுமான நிரதிசயாநந்தமான ஸ்தாநம், பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பணம் பண்ணின மநஸ்ஸையுடையவர்களான ஸத்துக்களால் அர்ச்சிராதி கதி மார்க்கமாய் அது அடையப்படுகின்றது. 'யத்ர பூர்வாணி ஸாகாஶம் ஸமஸ்தம் பரம் ஸம்ருத்வம் । யத்ர தேஹம் ப்ராப்ய ப்ரகாஶ்யந்தே ஸமஸ்தா ஸர்வாண்டிதே விஶேஷ:' [எது வெகு அநாதியோ, எல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட்டதோ, நித்யமான சஞ்சலமில்லாத ஸ்திரமான இடமோ, எதைத் தத்வஜ்ஞாநிகள் அடைந்து ஸகல பாபங்களிலிருந்து விடுபடுகிறார்களோ] அந்த மேலான ஸ்தாநம் அது.

மேற்குறித்த வசநங்களால், சுத்தஸத்வத்தின் நித்யத்வமும், ஆநந்தத்தையும் ஜ்ஞாநத்தையும் உண்டுபண்ணுகைக்குக் காரணத்வமும் காட்டப்பட்டன. 'ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோऽயமக்நி:' [கட:-II - 5 - 15; முண்: 2 - 2 - 11] அந்த இடத்தில் ப்ரகாசத்தைக் கொடுப்பதற்கு ஸூர்ய சந்த்ர நக்ஷத்ரங்கள் கிடையா.

'அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: | ஸ்வேநைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷ்யம் தேவதாநவை: ||' [பாரதம்: ஆர - 163] மஹாத்மாவாயிருக்கிற பகவான் விஷ்ணுவின் ஸ்தாநம் அத்யாஸ்சர்யமான மஹா தேஜோமயம்; ஸ்வயம் ப்ரகாஶமுடையது; தேவதாநவர்களால் அடைய முடியாதது. 'சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதி', [திருவாய்: III - 10 - 5], 'சுடர்ச்சோதி வெள்ளம்' [திருவாய்: VIII - 10 - 5.], 'விளங்கும் சுடர்ச்சோதி' [IX - 4 - 6] என்று ஆழ்வாராலும் ஶுத்த ஸத்வத்தின் தேஜோரூபம் வெளியிடப்பட்டது.

மிஶ்ரஸத்வம் என்றால், ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடும் கூடி, கர்மத்தால் கட்டுண்டிருக்கிறவர்களுடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு மறைவை உண்டாக்கும் ஶக்தியுடையதாய், விபரீத ஜ்ஞாநத்தையும் உண்டாக்குவதாய், நித்யமாய், ப்ரக்ருதி மூலப்ரக்ருதி அவித்யை அல்லது மாயை என்கிற பேர்களை உடைத்தாயிருக்கிற ஒருவகை அசித் பதார்த்தம். 'த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத்யோநி: அநாதி ப்ரபவாப்யயம்' என்றும், 'ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா: ப்ரக்ருதிஸம்பவா:' என்றும், மூன்றோடு கூடிய தென்பதை விஷ்ணு புராணத்திலும் கீதையிலும், ஜ்ஞாநாநந்தத்தை மறைப்பதாய், 'அநீஶயா ஶோசதி முஹ்யமாந: | அநாதி மாயயா ஸுப்த:' என்று முண்டக மாண்டூக்ய உபநிஷத்துக்களிலும், விபரீத ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கக் கூடியதாய் 'ஸ்வஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீதஜ்ஞாந ஜநநீம்' என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த மத்யத்திலும் நித்யமானதென்று 'அஜாமேகாம் லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம் பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம்' என்று தைத்திரீய மந்த்ர உபநிஷத்துக்களிலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. உலகத்தில் ஸகல அசித் பதார்த்தங்களும் இதன் பரிணாமத்தால் உண்டாவதால், இதற்கு மூலப்ரக்ருதி என்றும், ஜ்ஞாந விரோதியாகையால் அவித்யை என்றும், விசித்ர

ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே [அதாவது: ஒன்றுபோலன்றிக்கே அத்யாஸ்சர்யமான கார்யங்களைப் பண்ணிவைக்கையாலே] மாயை யென்றும் சொல்லப்படும்.

ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்கள் ப்ரக்ருதியை விட்டுப் பிரியாத ஸ்வபாவங்கள். மூலப்ரக்ருதியாகிற நிலையில் இக்குணங்கள் தோற்றமல், அது பரிணாம விகாரங்களை அடைந்திருக்கிற பிற்பட்ட நிலைகளில் தோன்றியிருக்கும் இக்குணங்கள் தேவாதி ஶரீர ஸம்பந்தப்பட்ட ஆத்மாக்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன.

ஸத்வகுணம் நிர்மலமாகையாலே ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுவதாய், ஸுகத்தையும், வஸ்துவை உள்ளபடி அறிகையாகிற ப்ரகாஶத்தையும் உண்டுபண்ணும் ஸ்வபாவமுடையது; ஸுகத்திலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பற்றை உண்டாக்கிக் கட்டுப்படுத்துகிறது. 'தத்ர ஸத்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஶகமநாமயம் | ஸுகஸங்கேந பத்நாதி ஜ்ஞாநஸங்கேந சாநக ||' என்று கீதையில் 14-வது அத்யாயத்தில் இவ்வர்த்தம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதே அத்யாயத்தில், ரஜஸ்ஸானது ஸ்த்ரீ புருஷர்களுக்கு ஒருவர்க்கொருவர் உண்டான ஆசையையும், ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களில் உண்டான ஆசையையும், புத்ர மித்ரர்களிடம் உண்டாகும் ஆசையையும், க்ரியைகளைச் செய்யும்படி பண்ணும் ஆசையையும் உண்டுபண்ணும்.

தமஸ்ஸானது விபரீத ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றை உண்டுபண்ணும். இம்முக்குணங்கள் எப்போதும் இருக்கின்றனவேயாகிலும், தொல்லை வினையின்படியும், ஶரீரத்தை வளர்க்கும் உணவின் வித்யாஸப்படியும், ஒன்று தலையெடுத்தும், ஒன்று அடங்கியும் அவரவர்க்குத் தகுந்தபடி இருக்கின்றன. 'கார்யங்களைக் கொண்டு தான் ஊஹிக்கவேண்டும்' என்று ஸ்ரீதாசார்யன் அரு

ளிச்செய்கிறார். [கீதை : 14 (-5-8)]. இப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான பதார்த்தங்கள் எவைகளோ, அவற்றிற்குத் தகுந்தபடி கூடினாலல்லது கார்யகர மில்லாமையால், மண்ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு வஸ்துவாக்கிச் சுவர் வைப்பாரைப்போல, பரமாத்மா இவற்றை யெல்லாம் ஓரோர் விதமாய்ச் சேர்த்து, ஓர் அண்டமாக்கி, அதற்குள் சதுர்முகனை ப்ருஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தருளுகிறான். ப்ருஹ்மா கர்மத்தால் கட்டுண்டிருப்பவன். கர்மத்தால் கட்டுண்டிருக்கிற ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் இவனிடத்திலிருந்து இவன் மூலமாய் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவர். அதாவது, மேற்சொன்ன அண்டங்களையும் அண்டகாரணங்களையும் ஸர்வேஶ்வரன் தானே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அண்டத்துக்குட்பட்ட வஸ்துக்களை அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளுகிறான்.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ [illegible]

விளம்பரம்.

தமிழ் ப்ரஸங்கம்.

இதைப்பற்றிச் சென்ற மார்கழிமீ-ல் திருக்கண்டியூரில் நடத்தப்பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹா ஸங்கத்தில் ஒரு அறிக்கையை அடியேன் படித்தேன். அது பிறகு வேதாந்த தீபிகை வாயிலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இது ஓர் புதிய பரீக்ஷை. இனி இது வருடந்தோறும் நடத்தப்படும். இது இரண்டு வகை. ஒன்று வாய்மொழி வடிவமுள்ளது. மற்றது லிகிதரூபமுள்ளது. ஒவ்வொன்றிற்கும் வெகுமதி ஐந்து ரூபாய். இரண்டு பரீக்ஷைக்கும் ஒருவரே வரக்கூடாது. பரீக்ஷை கொடுப்பவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணராயும் தென்கலை வடகலை இனத்தராயுமிருத்தல் வேண்டும். பொதுவாக விஷயம், ஸ்ரீராமாநுஜ ஸமயத்தைச் சார்ந்ததாகவே இருக்கும். பரீக்ஷைக்கு முன்பு விஷயம் அறிவிக்கப்படும். முன் தினத்திலும் அறிவிக்கப்படாதது அது.

தமிழ்ப்பாஷையின் நடைதான் அதில் முக்யம். தமிழ் மணமும் சுவையும் அழகும் அப்படியே முக்யமானதாகும். ஸாரமான முடிபுரையும் கூடியதா

யிருத்தல் வேண்டும். லளிதமான நடைப்போக்கு உளதேல் அதுவும், பரீக்ஷைக்கு வருபவரின் படிப்பின் திறமும், வாங்மாதுர்யமும், வேறு யோக்யதையின் விவரங்களும், தபால் விலாஸமும் விண்ணப்பத்திற் குறிக்கவேண்டும். ப்ரதாபமுதலியார் சரித்ரம், ஸுகுணஸுந்தரி சரிதம், பஞ்சதந்திரம், கதாமஞ்சரி போன்ற நடைதான் அடியேன் கோருவது. தமிழில் இனிது விளக்கக்கூடிய கருத்தை, வடசொற்கள் வடமொழிப் பரிபாஷைகள் இவைகளைச் சேர்த்துக் கூறுவது கூடாது. முதலில் பரிபாஷையை விளக்கிவிட்டுப் பிறகு கூறலாம். தமிழ்மொழி கிடையாவிடில் வடமொழியைப் புகுதவிடலாம். வடமொழிப் பதங்கள் குறைவாயிருப்பது தமிழ்ப்ரஸங்கத்துக்கு அழகாகும். வடமொழி சேராத தமிழ் நடை இப்பொழுது காண்பதரிதே.

மற்றைய விவரங்கள் மஹாஸங்க அறிக்கையுடன் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

திருக்குடந்தை
மேஷ ரவி, உக

ஸோமயாஜி வேங்கடராம ஐயங்கார்,
தமிழ்ப்பண்டிதர்-தில்லையம்பூர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ [illegible]

கடிதங்கள்.

(1)

ஸம்சயம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்க்கு :—

சென்ற சித்திரைமீ-த்து ஸஞ்சிகையில், ஸ்ரீ. உப. திருமலை தாதாசார்யரால் எழுதப்பட்ட 'ஸம்ஶயம்' என்று க்ருதஶீர்ஷகமான விஷயத்தை அடியேன் பார்த்தேன். அதில் அந்த ஸ்வாமியால் உதாஹரிக்கப்படாத ஶிலாத்வ நிர்ணயகமான ப்ரமாணங்கள், ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனுடைய ஸ்ரீ ஸூக்தி பரிஶீலந காலத்தில் அடியேனுக்குத் தென்பட்டன. அதாவது, பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் ப்ரபாவ பத்ததியில் '[illegible]' என்றும், பராக பத்ததியில் '[illegible] ।' என்றும், அதே பத்ததியில் '[illegible]' என்றும், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ப்ர

பாவ ரக்ஷாதிகாரத்தில் ‘ஶிலாமயீம் ஹ்ரூக்ஷாதி விமுக்திணதி ரஸஜ்ஞ ஹ்ருதிதம்’ என்றும் இருக்கிறது. இவ்வித வாக்ய ஜாலங்களால் அஹல்யை ஶிலாமயீ என்பது கரதலாமலகம்போல் ஏற்படுகிறது. காளிதாஸன் கம்பன் முதலிய மஹாகவிகளும் இவ்விதமே சொல்லியிருக்கிறார்களென்பது அந்த ஸ்வாமியால் ப்ரதர்ஶிதசரம். ஆகையால் இம்மஹாகவிகள் ப்ரபல ப்ரமாணமான ராமாயணத்தை அநுஸரிக்காமல் எழுதினதற்கு ப்ரமாணங்களை ஸித்தமாய் ஸ்ரீ தீபிகாபிமாநிகள் அநுக்ரஹிப்பார்களென்று நம்பியிருக்கிறேன்.

தாஸன்,
ஶங்கரம்பாடி - மாடபூசி - நரஸிம்ஹாசார்யன்.

(2)

ஸம்சய நிவ்ருத்தி.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் சென்ற சித்திரை மீ-த்திய ஸஞ்சிகையில் பட்டுக்கோட்டை திருமலை தாதாசார்யர் என்கிற ஒரு ஸ்வாமி, ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் அஹல்யையானவள் ஶிலாரூபை யென்று, ‘வாயுபக்ஷா நிராஹாரா தப்யந்தீ பஸ்மஶாயிநீ । அத்ருஶ்யா ஸர்வபூதாநாம் ஆஶ்ரமே஽ஸ்மிந் வஸிஷ்யஸி’ என்று ஶாபதாநாவஸரத்திலும், ‘தபஸா த்யோதிதப்ரபாம்’, ‘துர்நிரீக்ஷ்யாம் ஸுராஸுரை:’ என்றும் ஶாபவிமோசந காலத்திலும் ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படாதிருக்க, இந்த வால்மீகி ராமாயணத்தைய ப்ரமாணமாகக்கொண்ட ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன், கம்பர், மஹாகவி காளிதாஸன் இம்மூவரும் தங்கள் க்ரந்தங்களில் ஶிலாரூபை என்று சொல்வதற்கு ப்ரமாணம் எங்கேயென்று ப்ரஶ்நம் செய்திருக்கிறார். இதற்கு ஸமாதாநத்தை அடியேன் யதாமதி எழுதத் துணிகிறேன்.

இவ்விடத்தில் அஹல்யா ஶாபதாநாவஸரத்தில் உள்ள ‘வாயுபக்ஷா நிராஹாரா தப்யந்தீ பஸ்மஶாயிநீ । அத்ருஶ்யா ஸர்வபூதாநாம் ஆஶ்ரமே஽ஸ்மிந் வஸிஷ்யஸி ॥’ என்கிற இந்த ஶ்லோகம் அஹல்யையினுடைய ஶிலாரூப ப்ராப்திக்கு ஸூசகமென்று சொல்லலாம். ஆனால் ஶிலாரூபை என்றால் ‘வாயுபக்ஷா’ என்கிறது விரோதிக்குமென்று ஶங்கிக்கலாம். இந்த விஷயத்தை கோவிந்தராஜரே ஶங்கித்து ஸமாதா

நம் சொல்லியிருக்கிறார் ‘அத்ருஶ்யா த்வம் ஸ்வரூபேண த்ருஶ்யா। ஶிலாரூபேண த்ருஶ்யா। ஶிலாவ்ருக்ஷாதி ரூபேண ஸர்வத்ருஶ்யேதி யுக்தம்। நவதாவதா தைவதநிர்ஹாநி ஶிக்ஷாயாதி வீர்யாவஸ்தா ஏவேதி। உக்தா வாயுபக்ஷா। தபஸ்விநீ ஹ்ராதிநீ வாயு நிராஹாரா। தப்யந்தீ ஸ்வக்ருதேந தோஷேண। தாத்ருஶீ பஸ்மஶாயிநீ நதாஷூதா இதி நக்ஷ்த்ரவிரோதஃ இதி’ இதைப் பார்க்கும்பொழுது புராணாந்தரோக்தமான அஹல்யையின் ஶிலாரூப ப்ராப்தி ஶாபத்துக்கு ஸூசகமென்று சொல்லலாம்.

அதவா, வேறு விதமாயாவது சொல்லலாம்:— பாத்ம புராணத்தில் ‘ஶாபத்ருஷ்டா வாமநஸந்த்ரா ராமஸங்க்ராவராயகஃ । அஹல்யா ஶிலாஜந்யே ஸதகோடிஃ க்ருதஃ ஸ்வராட்’ என்றும், ‘ஸாகதேவஸ்ய ராமஸ்ய பாதஸ்பர்ஶாந் மோசிதா । அஹல்யா தபஸா வநிதா ஸ்மர்ஸ்ரா(?)தா மோசிதா’ என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருள்:—கௌதம மஹர்ஷியானவர் தமது பத்நியான அஹல்யையினிடத்தில் இந்த்ரன் செய்த அக்ரமத்தினால் அஹல்யையை ஶிலாரூபியாகவும், இந்த்ரனை ஆயிரம் ஸமாகார வ்ரணமுள்ளவனாக ஆகவேணுமென்று சபித்தாரென்றும், பிறகு அஹல்யை காலாந்தரத்தில் ரகுவீரனுடைய சரணாரவிந்த ஸ்பர்ஶத்தால் ஶிலாரூபம் நீங்கி நல்ல ஸ்த்ரீ ரூபத்தை யடைந்தாளென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி கௌதம ஶிலாரூப ப்ராப்தி உண்டென்கிற பாத்மபுராண வசநத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன், ‘ஶிலாமெ஡ ஹ்ரூக்ஷாதி விமுக்திணதி ரஸஜ்ஞ ஹ்ருதிதம்’ என்று ஸாதித்திருக்கிறார். இந்த ஸமாதாநம் மற்றிருவர்களுக்கும் துல்யம்.

ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்தில் ப்ரதிபாதநம் பண்ணியிருக்கும் ப்ரகாரமே சொல்லவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ‘அநுக்தமந்யதோ க்ராஹ்யம்’ என்கிற ந்யாயத்தால் புராணாந்தரோக்தமான வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸரித்தும் சொல்லலாம். அதனால் யாதொரு விரோதமுமில்லை. இதற்கு உதாஹரணம்:— ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராகவன் ஸேதுபந்தநம் பண்ணுகிற ப்ரகரணத்தில் ‘அணில்களெல்லாம் ஒன்று கூடி ராகவன் கார்யம் சடக்கென நடக்க நினைத்து ஸமுத்ரத்தின் மணலை மேலே தூவி, தாங்களும் அணைகட்டின’ என்னும் வ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லாமற்போனபோதிலும் புரா

ஞுத்தரோக்த க்ரமமானதை மநஸ்ஸில் நினைந்து அருளிச்செய்தது 'குரங்குகள் மலையைநூக்கக் குளித்துத்தாம் 'புரண்டிட்டோடி, தரங்கநீ ரடைக்கலுற்ற சலமிலா வணிலம்போலேன்' என்று தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரமாணத்தாலே.

தாஸன்,
கமலாபுரம். வே. கோபாலாசார்யன்.

(3)

ஸ்ரீமாந் வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

நாளது சித்திரைமீ ஸஞ்சிகை 7-ல், 'கடிதங்கள்' என்னும் தலைப்பின் கீழ் அஹல்யா ஶாபத்தைப்பற்றிய ஸம்ஶயத்தை எனது ஸ்நேஹிதர் மூலமாய்ப் பார்க்க நேர்ந்தது. ஸம்ஶயபாரின் ஆதாரவாக்யங்களை யொட்டியும், அடியிற்கண்ட ராமாயணாதிகளை ஆராய்ந்தும், என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவரையில் ஸமாதாநம் எழுதுகிறேன். ரஸிகர்கள் அதிலுள்ள அஸாரத்தை உபேக்ஷித்து ஸாரக்ராஹிகளாகும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

நிகமாந்தகுரு ஸ்ரீவிஷ்ணு கண்டாம்ஶ ஸம்பூதரென்னும், ஸ்ரீஹயக்ரீவோபாஸகரென்றும், லோகத்தாரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றியவரென்றும், குருபரம்பரா ப்ரபாவம் உத்கோஷிக்கிறது. ஹயக்ரீவ கடாக்ஷம் பெருவிடில், ஒரு ராத்ரியில், அதிலும் ஸ்வல்ப காலத்தில் எம்பெருமான் பாதுகையைப்பற்றி பத்ததி பத்ததியாய் ஆயிரம் ஶ்லோகங்கள் ஸாதித்தருள முடியுமா? அவை அமாநுஷ வாக்காகத் தோற்றவில்லையா? அந்த ஸ்ரீகோசத்தில் அஹல்யா ஶாபத்தைப்பற்றி ஸாதித்தருளியது வருமாறு:—

ப்ரபாவ பத்ததியில் 9-வது ஶ்லோகம்:— '[illegible]'. பராக பத்ததியில் 9-வது ஶ்லோகம்:— '[illegible]'.

அதே பத்ததியில் 25-வது ஶ்லோகம்:— '[illegible]

[illegible]'. ஷட் பத்ததியில் 26-வது ஶ்லோகம்:— '[illegible]'।

நிர்வேத பத்ததியில், 20-வது ஶ்லோகம்:— '[illegible]'. பல பத்ததியில், 28-வது ஶ்லோகம்:— '[illegible]' இவ்வஹல்யையைப்பற்றி இந்த க்ரந்தத்திலேயே இன்னும் ஆறு ஶ்லோகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் பாஷாண பர்யாய ஶப்தங்களின்மையால் நிறுத்தினேன்.

[குறிப்பு] ஸ்வாமி திருவடியும் திருவடி நிலையும் அபேதமானவை என்பதை, ப்ரபாவபத்ததி-40, 49; ஸமர்ப்பணபத்ததி 19; ஸந்நிவேஶ பத்ததி 20; ப்ரகீர்ண பத்ததி 36; பல பத்ததி 35; ஸஞ்சார பத்ததி 3; இந்த ஶ்லோகங்களில் கண்டுகொள்வது.

கிஞ்ச,— '[illegible]' என்றும், 'ஜலகிரண........ [illegible]' என்றும் தேசிகன் ஸாதித்தருளியவை முன்னவைகளை பலப்படுத்துகின்றன.

— '[illegible]' என்று பாரதியாலேயே ஶ்லாகிக்கப்பெற்ற அபார ஶாரதா விக்ரஹமாகிய மஹாகவி காளிதாஸன் யாதார்த்யத்தையே சொல்பவனாதலால், '[illegible]........ [illegible]' என்றான்.

ஸரஸ்வதியின் பூர்ணாநுக்ரஹம் பெற்ற கவிசக்ரவர்த்தியாகிய கம்பரும், தாம் செய்ததாகச் சொன்ன ஸேதுபந்த விஷயத்தில் 'தமி' எனும் ஶப்தத்தைப்பற்றி, ஒட்டக்கூத்தன் ஆக்ஷேபித்தபோது, "நானுமறியேன், அவளும் பொய் சொல்லாள்" என்று கூறி, அவ்வார்த்தையை ஸரஸ்வதியாலேயே ஸ்தாபிக்கச் செய்தவராதலின், கௌதம ஶாபத்தால் அஹல்யை கல்லானாள் என்று அவர் கூறியதாகச் சொல்வது ஸத்யமேயாகும்.

பகவத் வாத்ஸல்யாதி கல்யாண குணாநுபவம் பண்ணிய அறுவருள் அஹல்யையைப்பற்றி ஒரு மஹாத்மா, '[illegible]

[illegible] - என்றார். பாத்மோத்தரமும் இவ்வர்த்தத்தையே விளக்குகிறது. இதை யொட்டி ஶங்கரரும், ' [illegible] ' - என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

நிகமநம்: — மேற்கூறியவை யாவும் ஏகாபிப்ராயமா யிருப்பதாலும், அவற்றுள் பெரும்பான்மையானவை தெய்வவாக்காகவே யிருப்பதாலும், ஸம்ஶயபரர் கூறும் வாக்யம் க்ருத்ரிமமா யிருக்கவேண்டும்; அப்படிக் கில்லை யென்றால் அல்ப பேதமாயாவது இருக்கவேண்டும். பெரியோர் எழுதி வைத்திருக்கும் ப்ராசீந தாளீதள் கோஶங்களில் ' [illegible] ' - என்று ஸ்பஷ்டமாய்க் காணப்படுகிறது. ஆகையால் இந்தப்பாடம் ஸமாதரணீயமாகும். இதைக்கொண்டுதான் மேற்கூறிய ப்ரமாணங்கள் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டு மென்பது திண்ணம்! திண்ணம்!!

மதுராந்தகம், 9—5—18. பகல்தீவட்டி - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - ஜூன் மாஸம்)

1. கு. ராஜகோபாலாசார்யர், வேப்பேரி	3	0	0
2. எம். என். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், மயிலாப்பூர்	3	0	0
3. பி. டி. சேஷாத்ரி ஐய்யங்கார், பாலூர்	3	0	0
4. கே. என். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், வாலாஜா ரோட்	3	0	0

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை சந்தா வரவு.

1. அநந்த சுப்பாசாஸ்திரியார், ஹிரிபட்	3	0	0

28 MAY 1919

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ [illegible] நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்தி௵ ஆவணி௴ [ஸஞ்சிகை 11.

[illegible] ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

வைத்யநாததீக்ஷித க்ருத ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலத்தில் ஆஹ்நிக காண்டத்தில் புண்ட்ரவிசார ப்ரகரணத்தில், புண்ட்ரவிசார ஊர்த்வபுண்ட்ர தாரணாநுகூலமாகப் பல ஶ்ருதி ஸம்பந்தமான ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராண வசநங்கள் எடுக் சில யோசனை கப்பட்டுள. திர்யக்புண்ட்ர தாரணாநுகூலமாக கள். வும் அதே ப்ரகாரம் வசநங்கள் காட்டப்பட் டன. இரண்டு புண்ட்ரங்களுக்கும் பொதுவாக அநுகூலமான வசநங்களும், இரண்டுக்கும் ப்ரதிகூலமான வசநங்களும் தனித்தனியே காட்டப்பட்டன. ஊர்த்வபுண்ட்ர மாத்ர தூஷகமான வசநங்களும் திர்யக்புண்ட்ர மாத்ர தூஷகமான வசநங்களும் வெவ்வேறாக எடுக்கப்பட்டன. ஆநுஷங்கிகமாகப் பாஞ்சராத்ராகமத்துக்கும் சக்ராங்கநம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும் அநுகூலமாயும் ப்ரதிகூலமாயும் வசநங்கள் எடுக்கப்பட்டன. சைவாகமங்களுக்கும் தத்அநுஸாரி ஸம்ஸ்காரங்கட்கும் அநுகூல ப்ரதி

கூல வசநங்கள் எடுக்கப்பட்டுள. இதே ரீதியாக விஷ்ணு தூஷணையிலும் சிவ தூஷணையிலும் ப்ரவர்த்தித்த புராணாதி வசநங்களும் சிறிது காட்டப்பட்டுள. இப்படிப்பட்டவ வலையில் சிக்கின மநுஷ்யன் தப்பித்துக்கொண்டு வெளிப்படுதல் கஷ்டமாம்.

தீக்ஷிதர் இவற்றிற்கு ஸமாதாநம் யோசித்தார். மேலே குறிக்கப்பட்ட வசநங்களுள் பல பகவத் வசநங்களாகவும் ஶிவ வசநங்களாகவும் யோசிக்கப்பட்டுப்பரஸ்பரம் விரோதிக்கின்றன. ஆதலால் தீக்ஷிதர், 'ஏஷ மோஹம் ஸ்ருஜாம்யாஶு யோ ஜநம் மோஹயிஷ்யதி। த்வம் ச ருத்ர மஹாபாஹோ மோஹஶாஸ்த்ராணி காரய। அதத்யாநி விதத்யாநி தர்ஶயஸ்வ மஹாபுஜ!' ["ஜநங்களை மோஹிப்பிக்க இதோ மோஹத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றேன். ருத்ர! நீரும்பொய்யானவையும் நிஜமானவையுமான பலங்களைக் காட்டி மோஹஶாஸ்த்ரங்களைச் செய்யும்"] என்று விஷ்ணு சொன்னதாகப் பாத்ம புராண வசநமென்றும், 'தஸ்மாத் வை வேதபாஹ்யாநாம் ரக்ஷணார்த்தாய பாபிநாம்। விமோஹநாய ஶாஸ்த்ராணி கரிஷ்யே வ்ருஷபத்வஜ॥ ஏவம் ஸம்போதிதோ ருத்ரோ மாதவேந முராரிணா। சகார மோஹஶாஸ்த்ராணி கேஶவோபி ஶிவேரித:॥ காபாலம் நாகுலம் வாமம் பைரவம் பூர்வபஶ்சிமம்। பாஞ்சராத்ரம் பாஶுபதம் ததாந்யாநி ஸஹஸ்ரஶ:' [அதாவது, பாபிகளாய்ப் பிறந்த வேதபாஹ்யர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தம் விஷ்ணுவும் சிவனும் மோஹஶாஸ்த்ரங்களான வைஷ்ணவ ஶைவாகமங்களைப் பண்ணினார்கள்.] என்று கூர்மபுராண வசநமென்றும் ப்ரமாணங்களைக்காட்டி, ஆகம ஸித்தாந்தங்கள் மோஹஶாஸ்த்ரங்களென்றும், அவற்றை அநுஸரிக்காமல் வைதிகர்கள் புண்ட்ரங்களைத் தரிக்கலாமென்றும் ஸமாதாநம் யோசித்தார். பாஞ்சராத்ராகமங்களுக்கு நாராயண கர்த்ருத்வமும் சைவாகமங்களுக்கு சிவ கர்த்ருத்வமும் ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. நமது லோகவ்யவஹாரத்தில், மேலெழுதியபடி, ஆகமகர்த்தாவாய் எண்ணப்பட்ட சங்கரன் கைலாஸவாஸியாயும், அவ்வண்ணம்யோசிக்கப்பட்ட முராரியான விஷ்ணு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுயும் தான் அப்யுபகமம் செய்யப்படலாம். ஜகத்வ்யாபாரமெனப்பட்ட ஸ்திதி

ஸம்ஹார கர்த்தாக்கள் இவ்வண்ணம் யோசிக்கத் தக்கவர்களாய் எண்ணுகின்றோமில்லை.

ஆகிலும் ஸ்திதிகர்த்தாவாகவும் இன்னும் ஜகத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி லய காரணமாகவும் எண்ணப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் நம் பூர்விகர்கள் யாதொரு பேதத்தையும் யோசிக்கவில்லை. அவ்வண்ணமே கைலாஸநாதனையும் ஸம்ஹார கர்த்தாவையும் அபேதமாகத்தான் யோசித்தார்கள். ஸர்வ ப்ரபஞ்சத்துக்கும் ஸ்திதி ஸம்ஹார காரணபூதர்கள் பேதித்திருப்பதாக ஒப்புக்கொண்டாலும், இருவரும், ஜநங்கள் கெட்டுப்போவதற்கு ஹேதுவாகக்கூடிய மோஹ ஶாஸ்த்ரங்களைப் பண்ணவேண்டுமென்று ஒரு ஸங்கேதம் செய்துகொண்டாரென்று புத்திமான் ஒருவனும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டான்: வைதிகமத நிஷ்டர்கள் ப்ரஸித்தமாக ஈஶ்வர்கர்த்ருகமென்று சொல்லப்பட்ட ஆகம மதங்களைக் குறித்து இவ்வண்ணம் தூஷணைகளைக் கற்பித்தார்களென்றே யோசிப்பது நலம். கௌதம, தூர்வாஸ, கண்வ, ப்ருகு, உபமந்யு, ததீசி முதலான ருஷிகளுக்குக் கோபம் உண்டாய் அவர்கள் ஶபித்தபடியால், 'விப்ராணாம் தாக்ஷிணாத்யாநாம் பாபோபஹதசேதஸாம்। ஶிவே ஸதாஶிவே ரூபே கிம் விஶ்ருதோ நவித்யதே॥' என்று இந்த தேசவாஸிகளான விப்ரர்களுக்கு, ஶிவனிடமும் பஸ்மத்திலும் ருத்ராக்ஷத்திலும் பக்தியற்றுப் போனதாகப்புராண வசநங்கள் சொல்லுகின்றன. இது கார்யங்களைக் கண்டபிறகு அபிநிவேசாதிஶயத்தால் காரணங்கள் கல்பிக்கின்றபடி. நிஜமான ருஷிகளுக்குக் கோபமென்பது உண்டாகமாட்டாது; உண்டானாலும் நிலைக்கமாட்டாது. 'யஸ்ஸமுத்பதிதம் க்ரோதம் க்ஷமயைவ நிரஸ்யதி। ஸ வை பண்டித உச்யதே' என்று மஹாபாரத வசநம். இன்னும், ஶபிக்கப்பட்டவனுடைய பாபங்களை ஶபிப்பவன் கைக்கொள்கின்றான். ஶாபத்தைத் தாங்குகின்றவனே பாபங்கள் கழிந்து மோக்ஷத்தில் இச்சை கொள்வான். சில ப்ராஹ்மணர்கள் கௌதமரால் ஆதரிக்கப்பட்டுப் பிறகு ஸ்வதேசத்தைக் குறித்துச் சென்றார்களாம். போகும்போது கௌதமர் கோஹத்தி செய்ததாக ஒரு மித்யாபவாதத்தை உண்டுபண்ணினார்களாம். அதைப் பற்றித் தீர விசாரிக்காமலே, கௌதமர்க்கு மஹாக்ரோத முண்டாய், 'யஸ்த்ராஜே ஸம்பயி தத்ர ததாவி நஜந்தா:।

ஹவதா நரநூவா யஶ்யம் ஸவயா ப்ராஹ்மணாயகா: ॥ ஹாயஜ்ர யேவ ஜவ்வெவ்வய தயா வ்ருஷவதெஷிவ । ஹவதா நரநூவா யஶ்யம் ஸவயா ப்ராஹ்மணாயகா: ॥ ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவர்ஜணா கெஷ்டியெஷு ஸகஷேஷவ । ஹவதா நரநூவா யஶ்யம் ஸவயா ப்ராஹ்மணாயகா: ॥ ஶாவவக்ர மதாவஷ்டூ தஜ்ஜவாஶாஞ்சகாபா ஷிஹி: । ஸங்கிதா ஶ்ரூயா யஶ்யம் ஹவதப்ராஹ்மணாயகா: ॥ வெளஜெஷாவஜ்ஞதெவ்வ தயாவாஶவதவிவ । ஶாஞ்ஞவெ தீக்ஷிதா யஶ்யம் ஹவதப்ராஹ்மணாயகா: ॥ * * * வாஞ்ச ராதெருவ காவாஜெ தயா காஷாஷெவிவ । ஶாஸ்த்ரவ தீக்ஷிதா யஶ்யம் ஹவதப்ராஹ்மணாயகா: ॥' என்கிறபடியே ஶபித்தனராம். அதாவது, ஶபிக்கப்பட்ட விப்ரர்க்கு முக்யமாக ருத்ர ஸம்பந்தவிஷய த்வேஷமும், வைதிகமத த்வேஷமும், முக்யமாக பாஞ்சராத்ர மதத்திலும் பொதுவாக ஆகம மதங்களிலும் விஶ்வாஸமும் ஶாபபலன். ஸூதஸம்ஹிதா சைவமென்றொரு சைவமுண்டு. அதைப்பற்றிப் பின்னால் விசாரிப்போம். அது உண்டானது தக்ஷிணதேசத்தில்; உண்டானகாலமோ அதிஸமீபமானது. அந்தசைவம் அத்வைதத்தை ஒட்டிக் கிளம்பினது; விஷ்ணு த்வேஷத்தில் முற்றினது; சைவாகம ஸித்தாந்தத்தை அல்பமாயும் பாஞ்சராத்ர மதத்தை விசேஷமாயும் அது நிந்திக்கின்றது; ஆகிலும் சிவனிடம் பரதேவதா த்ருஷ்டியுடன் பஸ்மருத்ராக்ஷாதிகளில் விஶ்வாஸம் கொண்டது; அதற்காகக் கால்பநிகங்களென்று எண்ணக்கூடிய அமுக்யோபநிஷத்துக்களையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டிருக்கின்றது. மேலெடுத்துக்காட்டிய கௌதமாதி ஶாபஸம்பந்த ஶ்லோகங்கள், ஸூதஸம்ஹிதா மதாநுஸாரிகளால் கல்பிக்கப்பட்டனவென்று புத்திமான் கொள்ளவேண்டும்.

ஆகமங்கள் ப்ரதமத்தில் வைதிகர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை யென்று யோசிக்க இடமுண்டு: ப்ரதாந தேவதைகள் ஜநங்களை மோஹிப்பிக்க மோஹஶாஸ்த்ரங்கள் செய்தனரென்கிற கக்ஷியை அவர்கள் ஆஶ்ரயித்தவர்கள். அவ்வண்ணம் மாதவனும் சிவனும் ஸங்கேதம் செய்துகொள்கையில், பக்கத்தில் நின்று கண்ட ஸாக்ஷிகள் ஏற்படவில்லை. ஸங்கேத விஷயமாக எழுதப்பட்ட ஶ்லோகங்கள் ஸர்வஜ்ஞர்கள் செய்ததென்று சொல்லக்கூடும்;

பரதேவதைகளுக்கு அத்யந்தம் பொருந்தாத வ்ருத்தாந்தத்தை ஸர்வஜ்ஞன் எவனும் வாய் கூசாமல் சொல்லமாட்டான். பகவான் அஜ்ஞர்களுக்குப் புத்திபேதம் ஜநிப்பிக்கமாட்டான். ஸம்ஸார தந்த்ரத்தை வஹிக்கின்றபடியால் கர்மாநுகுண பலப்ரதாநம் செய்கின்றானாகிலும், வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய மின்றியே அவன் அவ்வண்ணம் செய்கின்றான். மஹா தயாதீநனானபடியால், மநுஷ்யர்களை ரக்ஷிக்க அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கின்றவன் ருஷிகளுடைய ஶாபத்தை நிறைவேற்ற மோஹஶாஸ்த்ரம் செய்தான் என்றால் பரிஹஸிக்கத்தக்க விஷயம். கோபங்கொண்டு ஶபிக்கும் ருஷி ருஷியாகமாட்டான். அவனுக்கு ஸஹகரிக்க வெண்ணிப் பகவான் ஜநங்களை ப்ரயத்ந பூர்வமாகக் கெடுக்கமாட்டான். பகவானுக்கு உந்நயந ஸங்கல்பமும் அதோநயந ஸங்கல்பமும் உண்டென்கிறதும் அவனுடைய கர்மாத்யக்ஷதையை யோசித்துச் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால் மேலெழுதிய க்ரமங்களில் ஆகமங்கள்மேல் ஏறிட்ட தூஷணைகள் அங்கீகரிக்கத்தக்கவையல்ல.

ஆகமங்கள் பரஸ்பரம் செய்கின்ற தூஷணைகளும் அஜ்ஞாநத்தின் மேல் ஏற்பட்ட அபிநிவேசக்ருத த்வேஷத்தை ப்ராயேண ஆஶ்ரயித்து நிற்பன. 'ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிபுண்ட்ரம் வா யாஜ்ஞவல்க்யோக்தம்' என்று வ்யாஸர் சொன்னதாயும், 'ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிபுண்ட்ரம் வா யதாஶக்தி ஸமாசரேத் । ஶிஷ்டாசாரம் ததா கார்யம் நாந்யதா ஶம்பவேத் ஸ்ம' என்று ஶைவபுராணத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்ட வசநங்களால் சில வைதிகர்களும் இரண்டு புண்ட்ரங்களையும் அங்கீகரித்தார்களென்று காட்டப்படுகின்றது. புராணாதிகளில் சிலவிடம் ஊர்த்வபுண்ட்ர பரமாயும் திர்யக்புண்ட்ர நிஷேதமாயும், சிலவிடம் திர்யக்புண்ட்ர பரமாயும் இதர நிஷேதமாயும் காணப்பட்ட வசநங்கள், தத்தத் ஆகமாபிமாநிகளாலோ, புண்ட்ராபிமாநிகளாலோ புராணங்களில் சேர்க்கப்பட்டவைகளென்றே யோசிப்பது நலம். ஆதலால், 'ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிபுண்ட்ரம் வா யாஜ்ஞவல்க்யோக்தம்' எனும் ஸ்ம்ருதிரத்ந நிர்ணயத்தை தீக்ஷிதர் அங்கீகரித்தது யுக்தமே. தீக்ஷிதர் இவ்வளவோடு நிறுத்தாமல், ப்ரமாணமாக ப்ரமித்துக்கொண்டு சில ஆபாஸ வசநங்

களையும் எடுக்கின்றார். '[illegible] ।' என்றெடுக்கப்பட்டது ஸூதஸம்ஹிதா வசநமாம். இது வாஸ்தவமா யிருந்தால், இப்படி எழுதினவர்க் கென்றே தூரபிநிவேஸத்தால் க்ரோதமும், க்ரோதத்தால் ஸம்மோஹமும், ஸம்மோஹத்தால் மதிப்ரம்ஸமும், அதனால் புத்திநாசமும், முடிவில் விநாசமும் கீதாவசநப்படி யோசிக்கத்தக்கவை. ஸத்துக்களோ, ஸத்ஸங்கமுள்ளவர்களோ கூசாமல் மேலே விவரித்தபடி அத்யந்தம் அவாச்யங்களான சப்தங்களை எழுதமாட்டார்கள். இதை ப்ரமாணமென தீக்ஷிதர் எடுத்ததைப் பற்றி ஸோகிக்கவேண்டும். பாராஸர வசநமென்றும் ஸூதஸம்ஹிதா வசநமென்றும் கூர்மபுராண வசநமென்றும் சில ஸ்லோகங்களைத் தீக்ஷிதர் காட்டுகின்றார். அவை, அந்தந்த தந்த்ர நிஷ்டர்கள் அந்தந்த தந்த்ரோக்த விதிகளின்படி திர்யக்புண்ட்ரத்தையும் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தையும் தரிக்கலா மென்றும், அந்தந்த தேவதா பக்தர்கள் அந்தந்த தேவதா பரமான புண்ட்ரதாரணம் செய்யலா மென்றும் சொல்கின்றன. இந்த யோசனை ஸமீசீநமானதே. ஆனால் இத்தோடு தீக்ஷிதர் த்ருப்தி யடையவில்லை. எப்படிப் பட்ட அபிப்ராயத்தில் ஒருவன் நின்றபோதிலும், ததநுஸாரியாக ப்ரமாண ஸ்லோகங்கள் ஸம்ஸ்க்ருத புஸ்தகங்களில் விஸ்தாரமாகக் கிடைக்கின்றன. '[illegible] ।' [அதாவது, தந்த்ரங்கள் தந்த்ரநிஷ்டர்களை ரக்ஷிக்கும். வேதமார்க்கத்தில் நிற்பவர்க்கு அவை பாதகம் செய்யும்.] என்று பாராசர்ய வசநமென்றும், '[illegible] ।' [அதாவது, வேதவிருத்த மார்க்கங்கள் அவற்றை வழிபடுபவர்க்குத் தத்தபிமாநிதேவதா ப்ரஸாதத்தால் காலக்ரமத்

தில் வேதமார்க்க ப்ராபகங்களாகும்] என்று மாநவ வசநமென்றும் தீக்ஷிதர் எடுத்துச் சொல்லி, அவற்றிற்கு விரோதமா யிருப்பதால் '[illegible] * * * [illegible]' * * * [அதாவது, பகவத் ஸ்வரூபமறிந்து ப்ரபந்நரான ஏகாந்திகளும் பரமைகாந்திகளும்] என்று பகவானால் வர்ணிக்கப்பட்டவர்கள், '[illegible]' [என்னுடைய பாதாக்ருதியான புண்ட்ரங்களைத் தரிப்பார்கள்] என்றும், '[illegible]' [ஸர்வ வர்ணஸ்தர்களும் ஸ்த்ரீகளும் இதரர்களும் ஸந்தோஷத்துடன் தம்முடைய சரீரங்களில் சக்ராத்யங்கநம் செய்துகொள்வார்கள்] என்றும், ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ராகமத்திலுள்ள பகவத் வசநங்களை மோஹநத்தின் பொருட்டு ப்ரவர்த்திதங்களென்று தள்ளிவிடுகின்றார். ஆதலால் வேதமூலங்களான புண்ட்ரங்கள் மாத்ரம் தரிக்கலாமென்பதற்கு, '[illegible] ।' என்றொரு மாநவ வசநமும் எடுக்கப்படுகின்றது. பாஞ்சராத்ராபிமாநிகள் ஸ்வாசாரங்களுக்கு வேதமூலத்தை நிஸ்சயித்திருக்கின்றார்கள். ஆகமங்களை விசேஷமாகத் தூஷிக்கின்ற வசநங்களை யெல்லாம் இங்கே விஸ்தாரபயத்தால் எடுக்கின்றோமில்லை. ஆகம நிஷ்டர்கள் சூத்ரப்ராயரென்றும், '[illegible]' என்றும் இப்படிப்பட்ட நிந்தாவசநங்களும் உண்டு. அவை அத்யந்தம் அநாதரிக்கத் தக்கவை. ஏனென்றால் ஸர்வ ஸம்மதமான பகவத்ஸங்கல்பத்தை அவை அதிக்ரமிக்கின்றன. '[illegible] ॥' எனும் பகவத்வசநம்தான் ஸத்யம். வைஷ்ணவாசாரம் தூஷிக்கப்பட்டால் அது பாஞ்சராத்ர தூஷணமென்றும், சைவாசாரம் தூஷிக்

கப்பட்டால், அது சைவாகம தூஷணமென்றும் தீக்ஷிதர் யோசித்துக்கொண்டு, வைதிக ஸம்ப்ரதாயாநுஸாரிகளான வைஷ்ணவ சைவர்களுண்டென்றும் நிர்ணயிக்கின்றார். இன்னும், '[illegible] * * என்றுசொல்லி, ஒரு தேவதையினுடைய நிந்தை, அத்தேவதையைக் குறித்துச் செய்யப்பட்ட நிந்தையன்றெனவும் அது தேவதாந்தர ஸ்துதியென்றே கொள்ளத்தக்கதென்றும் தீர்மானிக்கின்றார்.

இவ்வித யோசனை உண்டென நமக்குத் தெரியும். ஆனால் அது அப்பைய தீக்ஷிதர் முதலானோர்களை, மிகவும் க்லிஷ்டயோசனைகளை ஆச்ரயித்துத் தேவதா தூஷணை செய்யும் ப்ரவ்ருத்திகளினின்று தடுக்கவில்லை. இந்த யோசனையையும் நாம் மிகவும் அங்கீகரிக்கின்றோமில்லை. ஈச்வரனுடைய ரூபமொன்றில் பக்தி நிலைப்

பதற்கென்று, அவனுடைய ரூபாந்தர தூஷணையை உன்மத்தன் செய்வான். ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் உபநிஷத் கீதாமுதலான சாஸ்த்ரங்களின் மூலமாகக் கண்டறிந்தவர்கள், அவற்றிற்கு அஸத்ருசமான குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் அவனிடம் ஆரோபிக்கமாட்டார்கள். அவனுடைய விசேஷாவிர்ப்பாவத்தை சங்கிக்கக்கூடிய அதிகாரி தேவதைகளிடமும், அவ்வித குணசேஷ்டிதங்களை யோசிக்கப் பொருந்தாது. வாஸ்தவத்தில், '[illegible] ।' என்று கீதையில் விவரிக்கப்பட்டவையும், தேவதைகளுடைய ஸம்பத்தென்று சொல்லப்பட்டவையுமான குணங்கள், பகவானுடைய விபூதிகளாய் மதிக்கப்பட்ட தேவதைகளிடமும், பகவதாஜ்ஞாநுவ்ருத்தியில் ஸந்தோஷிக்கும் பாகவதர்களிடமும் முக்யமாக ப்ரகாசிக்க வேண்டுமன்றோ? பகவானுடைய தத்வஸ்வரூபத்தையும் அவனுடைய திவ்ய குணசேஷ்டிதங்களையும் ஸத்வப்ரதாநர்களான ப்ரமைகாந்திகள் ப்ரியத்துடன் அநுபவிக்கத்தக்கபடியே எழுதப்பட்டபடியா லன்றோ ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் புராணரத்நமென்று சொல்லப்பட்டது. அந்தப் புராணமொன்றே தேவதாந்தர தூஷணையில் இழியாது நின்றது. அதனிடம் காணப்பட்ட விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவாதி சப்தங்களின் ஸ்தாநங்களில் தேவதாந்தர நாமங்களைச் சொல்லி அப்புராணம் படிக்கப் பொருந்தும். அங்கே விஷ்ண்வாதி நாமங்கள் ஜகத்காரணனை, ஜகந்தர்யாமியை, ஜகத்ரக்ஷகனை, முக்திப்ரதனை, முக்தபோக்யனை யோகத்தாலும் ரூடியாலும் சொல்லுகின்றன. அவனுடைய தத்வஸ்வரூபத்தையும், கல்யாண குணங்களையும், அவன் ஸம்பந்தமாக லோகத்தில் பரவிநின்ற கதைகளைக் கொண்டு விவரிக்குமிடத்து தேவதாந்தர நிந்தைக்கு அவகாசமேயில்லை. இன்னும், '[illegible] ।' என்றும், '[illegible]

[illegible]॥' என்றும், '[illegible]॥' என்றும், ப்ரஹ்மருத்ராதி ரூபங்களைப் பகவானே மேற்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார வ்யாபாரங்களைச் செய்கின்றான் என்று புராணரத்ந தாத்பர்யம். '[illegible]' என்று, மேல்சொன்ன க்ரமத்தை அநுஸரித்து, '[illegible]' என்கிற வாக்யத்தை யோசித்தால்; ரூபாந்தர ஸ்வீகாரமின்றி ஜகத்பாலந வ்யாபாரத்தைப் பகவான் ஸ்வயமே நடப்பிக்கின்றான் என்று ஏற்படுகின்றது. ஆனால் இந்த யோசனைக்குப் ப்ரதிகூலமாய் விஷ்ணுரூபமென ஸ்திதிஸம்பந்தமாக ரூபம் உண்டென்றும் வாக்யங்களும் உண்டு. ப்ரஹ்மருத்ராதி சரீரவான் பகவானேயாகிலும், அச்சரீரங்களில் அந்தர்யாமியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் அச்சரீரங்களுக்கும் மத்யே அவற்றிற்கு அபிமாநியாய் ப்ரஹ்மருத்ர நாமவிஶிஷ்டரான ஜீவாத்மாக்கள் உளர் என்றும், இலர் என்றும் பக்ஷங்கள் உண்டு; உளர் எனும் பக்ஷத்தை ஸர்வ வைஷ்ணவ ஸமயங்களும் ஆஶ்ரயிக்கின்றன; அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீதரர் முதலானவர்களும் இம்மதத்தை ஆதரிக்கின்றனர். பாலநஸாமர்த்யம் ஹரியைத் தவிர்த்து மற்றோரிடம் இல்லையெனும் வசநமும் இப்பக்ஷத்துக்கு அநுகூலம். ஆனாலும் ஶைவஸமயங்கள் ஐஶ்வர்யத்தை ஶிவனிடம் விஶ்வஸித்து, ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ஶரீராபிமாநிகளான ஜீவாத்மாக்களுடைய அஸ்தித்வத்தைச் சொல்கின்றன.

இவ்வளவோடு நிற்காமல் அத்யந்தம் ஹேயமான கதைகளைத் தேவதா நிந்தையின் பொருட்டுப் புராணங்களில் காண்கின்றோம். இந்த விஷயத்தில் ஶைவ புராணங்கள் தத்காலம் இருக்கும் நிலையில் மிகுந்த அபராதிகள். மஹாபாரதம் ஒரு க்ரந்தரூபமாக ஜநமேஜயன் அதை வைஶம்பாயநரிடம் கேட்பதற்கு முன்னமே வ்யாஸரால் நிர்மிதமென்று சொல்லப்படுகிறது. வ்யாஸருடைய ஆஜ்ஞையில் அவருடைய ஶிஷ்யாதிகளாலும் அது விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கலாமென்பதை ஆஸ்திகர் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும். மத்ஸ்யபுராணாதி வசநங்களைக்கொண்டு பல புராணங்கள் பரீக்ஷித்தினுடைய வம்ஶஸ்தனும், பரீக்ஷித்

துக்கு ஏறக்குறைய இருநூறு ஸம்வத்ஸரங்களின் பிறகு, ஹஸ்திநாபுரத்தில் அரசாண்ட அதிஸீமக்ருஷ்ணனுடைய காலத்தில் நைமிசாரண்ய வாஸிகளுக்குக் கதையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று ஏற்படுகின்றது. அவற்றிற்கு க்ரந்தரூபம் பிற்காலங்களில்தான் உண்டாயிருக்கவேண்டும். வைஶம்பாயநர் ஜநமேஜயனுக்குச் சொன்னதாக ஏற்பட்ட பாரதகதை, ஶ்லோகரூபமாகப் பின் காலங்களில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று யோசிப்பவர்களுமுண்டு. ப்ரதமத்தில் பாரதமெனும் க்ரந்தம் ஸங்க்ஷேபித்து எழுதப்பட்டதென்றும், பின்னால் காலக்ரமத்தில் விஸ்தரித்துக்கொண்டு வந்ததென்றும், சரித்ர விமர்சிகள் யோசிக்கின்றார்கள். 2,000 வருஷங்கட்கு முன்பட்டே லக்ஷம் ஶ்லோகங்களடங்கிய பாரதம் இருந்ததென்றும், 2,500 வருஷங்களுக்கு முன் பாரதமெனும் இதிஹாஸத்தின் ப்ரஸ்தாவம் உண்டென்றும் அவர்கள் சொல்வார்கள். பாரதமெனப்பட்டது அதற்கும் முன்பட்டு எக்காலம் வரையில் இருந்ததென்பது நிர்ணய ஸாத்யமன்று. கதாகாலத்துக்குப்பின் இருநூறு வருஷங்களுக்குட்பட்டே பகவத்கீதையடங்கிய பாரதமெனும் இதிஹாஸம் க்ரந்தரூபத்தையடைந்ததாக விமர்சிப்பவர் உண்டு. மஹாபாரதம் தத்காலத்திலிருக்கின்றபடியே முடிவாக விஸ்தரித்த காலம் 2,000 வருஷங்களுக்கு முன்பெனச் சொல்லலாமேயன்றி, அதை நிர்ணயிக்கப் போதுமான ஸாமக்ரி இல்லை. புராணங்களும் பல காலங்களில் சேர்க்கப்பட்டும், மாற்றப்பட்டும், தத்கால ஸ்திதியைப் பொருந்தின. ஆதலால் வேதோபப்ரஹ்மணங்களாய், வேதாநுஸாரிகளாய், இதிஹாஸ புராணங்களில் விளங்கும் பாகங்கள் மட்டும், ஆஸ்திகர்கள், தத்வஸம்பந்தமாகவும் தர்மவிவரணமாகவும், ப்ரமாணங்களாக அங்கீகரிக்கப் பொருந்தும். இதம்பரமாகத் தேவதாந்தர நிந்தையில் பெருகும் புராணகதைகளும் புராணவசநங்களும் விமர்சசீலர்களால் அத்யந்தம் த்யஜிக்கத்தக்கவை. இதிஹாஸ புராணங்களில் ப்ரக்ஷிப்தாம்ஶங்கள் உண்டென வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் ஒப்புக்கொள்கின்றபடியால், அவற்றில், ப்ரமாணமாகக் கொள்ளக்கூடிய அம்ஶங்களை ஸம்யக் தர்க்கத்தாலும், ஸத்யுக்திகளாலும், விமர்ஶஶீலர் நிர்ணயிக்கத்தக்கவர். ஸ்ரீராமனைப்பற்றி, '[illegible]

கஷாய ந, யஶோதா ஸ்தந்யம், … ந ஸம்ப்ராப்தம் … ஜெய்ம் … ந' முதலான வசனங்களைக் கண்டுகொண்டே, அவற்றிற்கு விருத்தமான விஷயங்களைச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனிடம் நினைக்கவொண்ணுது. 'க்ருஷ்ணஸ்ய … நாதநம், … ஶ்ரேஷ்டம், … ஸம்ஸ்தாபம் … , … ஸகலாத்மநாம் … , … ஸர்வ … ஸ்ய … ஶ்ரீ … மதம் … ' என்கிற வசனங்களும், ஹரிவம்ஶத்தில் 'ஸர்வஸ்ய … ஸம்ஸ்த்ருதிம் … ஸர்வதேவ … ' என்கிற இந்த்ரக்ருத ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸ்துதியும் யோசித்தே, க்ருஷ்ணகதாம்ருதமும் ஸூக்ருதஜனங்களால் அநுபவிக்கத்தக்கதாம். இன்னும் '… ஶ்ரீ … ஸர்வ … ' என்கிறபடியே பீஷ்மரால் ஸர்வஜனங்கள் முன்பாக வர்ணிக்கப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம், கல்யாணேதர குணலேசத்தை யோக்யன் பராமர்சிக்கமாட்டான். அப்படிப்பட்ட கதையைப் பாராசர்யர் புராண ரூபமாகச் சொல்லியிருக்கமாட்டார். அதனுடைய காரயிதாவும் அவர் அல்லர்.

ஆதலால் ஒரு தேவதா ப்ரசம்ஸையின் பொருட்டுத் தேவதாந்தர நிந்தையைச் செய்வதெனும் க்ருத்யம், தாமஸகுண தூஷித சித்த மூடரயோர்களுக்கே பொருந்தும். அதனாலன்றோ ப்ராயேண சைவபுராணங்கள் தாமஸ புராணங்களாகவும் வைஷ்ணவ புராணங்கள் ஸாத்விகங்களாகவும் யோசிக்கப்பட்டன. இந்த நிர்ணயம் வைஷ்ணவாபிநிவேச ஸூசகமென்று நிராகரிக்கத் தக்கதன்று. பல புராணங்களினின்று இதற்கநுகூலமான வசனங்கள் காட்டக்கூடும். சைவபுராணமென்று கணக்கிடப்பட்ட மத்ஸ்ய புராணமும் '… ' என்று கூறிற்று. இந்த யோசனை வைத்யநாததீக்ஷிதர் செய்ததல்லர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே … நம:.

அர்ச்சாவதார வைபவம்.

(தொடர்ச்சி.)

பாரமேஸ்வரத்தில், 'விசேஷேண ஸ்வயம்வ்யக்தே … ' இத்யாதிகளாலே அர்ச்சாவதாரத்தில் ஸ்வயம் வ்யக்தாதி பேதங்களும், அந்தந்த க்ஷேத்ரங்களுடைய எல்லைகளின் ஏற்றச் சுருக்கங்களும் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டன. பக்தியின் ப்ரகாரங்களைச் சொல்லவந்த ருஷிகளும்,

'… ஜநவர்த்ஸம் … |
… ஸ்வ … விக்ரியா ||
ஸ்வ … |
… நித்யம் … ஜீவதி ||
… ……'

என்றும்,

'ஶ்ரவணம் கீர்த்தநம் விஷ்ணோ: ஸ்மரணம் பாதஸேவநம் |
அர்ச்சநம் வந்தநம் தாஸ்யம் ஸக்யமாத்மநிவேதநம் ||
இதி … விஷ்ணௌ பக்திஶ்சேந்நவலக்ஷணா'

என்றும், அர்ச்சாரூபியான பகவானுடைய ஆராதநார்ச்சநாநமோநாதிகளையும் பக்தி பேதமாகச் சொன்னார்கள். அர்ச்சாரூபியான விஷ்ணுவின் ஆராதநம் ஸத்யாதிகளைப்போல் நித்யமென்றும், இவ்வர்ச்சா ரூபியான பகவானும், இவன் ஆராதநமும் இல்

லாத க்ருஹ ஸ்வாமியின் அபக்வாந்ந போஜநமும் அப்க்ஷ்யஸம மென்றும்,

'நவிஷ்ணோராராதநாத் புண்யம் வித்யதே கர்ம வைதிகம் |
தஸ்மாதநாதிமத்யாந்தம் நித்யமாராதயேத்தரிம் ||
கேசவார்சா க்ருஹே யஸ்ய ந திஷ்டதி மஹீபதே |
தஸ்யாந்நம் நைவ போக்தவ்யம் அபக்ஷ்யேண ஸமம் ஹிதத்'

இத்யாதி வ்யாஸ ஸ்ம்ருதி ப்ராதாதி வசநங்களில் ப்ரஸித்தம். இங்கு 'தஸ்யாந்நம்' என்று எடுத்த அந்நம் பக்வாபக்வ ஸாதாரணம். ஆகையாலேயிறே 'ஸர்வஸ்வாபஹாரம்' என்று சில இடங்களில் விசேஷிக்கிறது என்று ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார். ஸாளக்ராம ரூபார்ச்சையின் பாதோதக ஸ்நாநீயாதி நிஷேவணமும், ஸாளக்ராம நிவேதிதாந்ந போஜநமும் ப்ருஹ்மஹத்யாதி பாப நிவர்த்தகமென்றும் ப்ருஹ்மஜ்ஞாந ப்ரதமென்றும், ஸாளக்ராமம் த்வாரகாசக்ரம் இவ்வகள் சேர்ந்துள்ள இடத்தில் பகவத்ஸாந்நித்யம் அதிகமென்றும்,

'பாதோதகம் பிபேந்நித்யம் சக்ராங்கிதசிலாஹரே: |
ப்ரக்ஷாளயதி தத்தோயம் ப்ரஹ்மஹத்யாதிபாதகம் ||
பஹுநாத்ர கிமுக்தேந த்வாரகாவாரவாஸிநம் |
[illegible] ||
ஸாளக்ராமசிலா யத்ர யத்ர த்வாரவதீசிலா |
உபயோஸ்ஸங்கமோ யத்ர தத்ர ஸந்நிஹிதோ ஹரி: ||
[illegible] ஸாளக்ராமசிலார்ச்சிதம் |
[illegible] ப்ராகாராணாம் [illegible]'

இத்யாதிகளில் ஸுப்ரஸித்தம். இப்படி ஸாளக்ராமாதி ரூபியாய் க்ருஹங்கள்தோறும் ஸந்நிஹிதனான பகவானுடைய ஆராதந ஸௌலப்யத்தை

'[illegible] |
[illegible] ||

[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||'

'[illegible] |
[illegible] ||'

இத்யாதி பகவத் வாக்யங்களிலும் மஹர்ஷி வாக்யங்களிலும் கண்டு கொள்வது. பகவானுடைய ஸௌலப்பத்திற்கு அர்ச்சாவதாரமே எல்லைநில மென்பதை,

'ஆஸ்தாம் தே குணராஸிவத் குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா பௌமநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரங்கேஸ்வர | அர்ச்ய: ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருதயாலுபிஸ்தவ ததஸ்ஸீலாஜ்ஜடீபூயதே ||'

என்கிற ஸ்லோகத்தில் பட்டர் அருளிச்செய்தார். குணராஸிவத் - வேதத்திற்கும் அளவிடக்கூடாததாய், வாங்மநஸா பரிச்சேத்யங்களுமான உன் கல்யாணகுணங்களுடைய ஸங்க்யை போல் ஆலயங்களுக்கும் ஸௌதங்களோடும் குடீரங்களோடும் வாசியற ஸாந்நித்யம் பண்ணிநிற்கும் அக்கல்யாணகுணங்களின் கடைப்போக்குப் போன்ற உன் விபவார்ச்சாத்யவதாரங்களின் ஸங்க்யையும் அபரிச்சிந்நமாயன்றோ இருப்பது? இப்படி தேச விசேஷ வைஷம்யம் அற எங்கும் ஸந்நிஹிதனாய் இருக்கும் அளவன்றிக்கே (அர்ச்ய:) 'ப்ராஹ்மணா: க்ஷத்ரியா வைஸ்யா: ஸூத்ரா: [illegible] | அர்ச்சநீயஸ்ச ஸேவ்யஸ்ச நித்யயுக்தைஸ்ஸ்வகர்மஸு ||' என்கிறபடி உத்கர்ஷ நிகர்ஷமற ஸர்வ ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அதிகாராநுகுணமாய் ஆராத்யனுமன்றோ நீ இருப்பது! ஸம்ஸாரிகள் ஆராதிப்பதாய் எண்ணி அபராதத்தையன்றோ பண்ணுகிறதென்னில்: (ஸர்வஸஹிஷ்ணு:) அவற்றை யடையப்பொறுத்

துக்கொண்டு நிற்கிறாய். ஆனாலும் ஸம்ஸாரிகள் ‘ஆராதிக்கிறோம்’ என்றிருக்க, நான் அபராதத்தை ஸஹிப்பதாய் எண்ணியிருந்தால் இருவருக்கும் நினைவு இரண்டாயன்றோ இருப்பதென்னில்: ([illegible]) 1. நமக்கு ஒரு நினைவும் அவர்களுக்கு ஒரு நினைவுமாகிலன்றோ சேராச் சேர்த்தியாவது என்று அவர்களுக்கீடாகத் தன்னை அமைத்தன்றோ நீ நிற்பது! ‘யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே’, ‘தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம்’ என்னக்கடவதிறே! அன்றிக்கே ([illegible]) 2. ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளெல்லாம் ஸ்வாதீநமாம்படி இருக்கிறவன். தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகளுடைய ஆஶ்ரிதாதீநமாம்படியாய்ச் செய்து உபயவிபூதிநாதனான நீ அவர்கட்கு க்ருஹக்ஷேத்ராதிகள்போல் கூறு கொள்ளலாம்படியன்றோ நீ நிற்பது! 3. ஸம்ஸாரியான இவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது மற்றொரு இடம் தேடிப் போக வேண்டாதே இவன் இருந்த க்ருஹத்திலேயே அநுபவிக்கலாம்படியன்றோ நீ இருப்பது! 4. இவன் அந்யமநஸ்கனாய் இருந்தவன்று இவன் கையைப் பார்த்திருக்கக்கடவனாய், இவனுக்குப் பசி உண்டானபோது இவன் புஜிக்கும் த்ரவ்யத்தை அமுதுசெய்ய வேண்டுமென்று அபேக்ஷித்தால் அப்போதே அமுதுசெய்யக்கடவனாய், ஆஸந ஶயந பூஷணாதிகளெல்லாம் இவனிட்ட வழக்காக்கி ஸ்ரியஃபதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான நீ ஆஶ்ரித பராதீநனாய்ப் பக்தனுடைய த்ரவ்யத்தையன்றோ அபேக்ஷித்திருப்பது! இப்படி ஸ்வதந்த்ரன் பரதந்த்ரனாய் நின்றால் வைரஸ்யமுண்டாகாதோ வென்னில்: ([illegible]) திருவாய்ப்பாடியில் யஶோதாதிகளுக்குப் பாரதந்த்ரனாய், அவர்களிட்ட வெண்ணெயை உண்டு ப்ரீதனானபடியன்றோ நீ ஆஶ்ரித விஷயத்தில் ப்ரீதி பண்ணுவது! ([illegible]) இப்படிப்பட்ட உன் ஸௌஶீல்யாதிகளை அநுஸந்தித்து ‘என் சொல்லி மறப்பனோ?’ என்று ஆழ்வார்களும் திகைத்து நின்றார்களிறே.

ஆளவந்தாரும் ஸௌஶீல்யாதிஶயத்தாலே பெரியபெருமாளைக் கிட்டி ஸ்தோத்ரம் பண்ணப் புகுந்து,

‘நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே
நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே |
நமோ நமோऽநந்தமஹாவிபூதயே
நமோ நமோऽநந்ததயைகஸிந்தவே ॥’

என்று ஶரணவரணம் பண்ண, எம்பெருமானும் ‘ஓய்! ஆளவந்தாரே! என்ன நம்மைக் கிட்டி வெகு அபிநயம் பண்ணுகிறீர்? நம்மை அடைவதற்கு, நாம் கீதையில் சொன்ன கர்மயோகாதிகள் கைப்புகுந்தனவோ?’ என்ன, இவரும்,

[* ‘ந தர்மநிஷ்டோऽஸ்மி ந சாத்மவேதீ
ந பக்திமாம்ஸ்த்வச்சரணாரவிந்தே |
அகிஞ்சநோऽநந்யகதிஃ ஶரண்ய
த்வத்பாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே ॥’]

‘கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோக ரூபமான கைமுதலும் புருஷார்த்த லாபத்திற்கு வேறு கதியுமில்லாத அடியேன், தேவரீர்களுடைய திருவடிகளையே ஶரணமாக அடைகிறேன்’ என்ன, அதைக் கேட்டு பகவானும்: ‘நம்மை அடைவதற்கு உபாயமாக நாம் சொன்ன கைமுதல் இல்லாவிடினும் ‘[illegible]’ என்கிறபடி தோஷமற்றவரா இருக்கிறீரோ?’ வென்ன, இவரும்: ‘ஸர்வஜ்ஞனிடத்தில் நாம் பொய்சொல்ல அடுக்குமோ?

[‘ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே
ஸஹஸ்ரஶோ யந்ந மயா வ்யதாயி |
ஸோऽஹம் விபாகாவஸரே முகுந்த
க்ரந்தாமி ஸம்ப்ரத்யகதிஸ்தவாக்ரே ॥’]

* இவ்விடத்தில் ஶ்லோகங்களைவிட்டு, மணிப்ரவாள பங்க்தியை மாத்ரம் வாசிக்கவும்.

லோகத்தில் நிந்திதமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களில் அடியேன் ஆயிரந்தாம் அநுஷ்டிக்காதது ஒன்றுமில்லை; அக்கர்மங்களில் புண்யங்களின் பரிபாகத்தால் உன் முன்னே நிற்கப்பெற்று, பாபங்களின் பரிபாகத்தால் அழுதிகனுய்க் கூப்பிடுகிறேன்' என்ன, பகவானும்: 'இப்படி ஒரு உபாயமும் இல்லாமல் பாபாநுஷ்டாந ப்ரவணருமான நீர் இத்தனை நாளாகவும் ஸர்வ வ்யாப்தனை என்னைக் கிட்டிற்றில்லையோ? புண்ய பரிபாகத்தால் இப்பொழுது வந்த விசேஷம் என்?' என்ன, இவரும்:

['[illegible]
[illegible]']

'இத்தனை நாளும் ஸர்வ வ்யாப்தனுய் ஸர்வ சேஷியுமான தேவரீருடைய ஸம்பந்தத்தை ஆகாசாதிகளின் ஸம்பந்தோபாதியன்றோ அடியேன் நினைத்திருந்தது! இப்போதன்றோ முடிவில்லாத ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கியிருந்த அடியேனுக்குக் கரைபோல் சேஷியாய் நீர் தென்பட்டது' என்ன, பகவானும்: 'ஓய்! இது உமக்கு அலப்யலாபமே. உம்மை ரக்ஷிக்கும்படி எனக்கு வந்த லாபமென்? உம்மை ரக்ஷித்தால் உலகமெல்லாவற்றையும் ரக்ஷிக்க நேர்ந்தோ?' என்ன, இவரும்:

['[illegible]
[illegible]']

'உம்முடைய லாபத்தை என்னைக் கேட்டு அறியவேண்டுமோ? பகவானுன உமக்குத் தெரியாதோ? உம்முடைய தயைக்கு 'சன்ம சன்மாந்தரங் காத்து', 'எதிர்சூழல் புக்கு' என்கிறபடி கல்பகோடி காலமாய் ப்ரதீக்ஷித்துங் கிட்டாத ஸர்வோத்தமமான பாத்ரம் இன்றைக்கன்றோ கிட்டிற்று! உயநீயரில் உலகத்தார் எனக்கு ஸமமாவரோ?' என்ன, பகவானும்: 'ஓய்! இதென்ன? ஸர்வஜ்ஞனையும் முக்தனைப்போல் வஞ்சிக்கப் பார்க்கிறீர்! நாம் ரக்ஷிக்காவிடில் உமக்கன்றோ அநர்த்தம் வருவது? நமக்கு வந்த ஹாநி என்?' என்ன, இவரும்:

['[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]']

'அநாதிகாலமாய் அந்தாதியாய் ஸம்ஸரித்துப்போந்த அடியேனுக்கு, இதற்கு முன் உண்டாகாத துக்கம் இனி என்ன உண்டாகப்போகிறது? ஸஹஜ துக்கியான அடியேன் ஸர்வத்தையும் ஸஹிக்க ஸித்தன். ஆனால் கஜேந்த்ர த்ரௌபத்யாதிகளைப்போல் புறம்பேயன்றிக்கே உம்முடைய முன்னே வந்து நின்று சரணமடைந்தவர்களுக்கு உம்மிடத்தினின்றே பரிபவமுண்டானால், அது ஸர்வசேஷியாய், '[illegible]' '[illegible]' என்று சொன்ன உமக்கு அநுரூபம் அன்றே என்பதே அடியேனுக்கு அஸஹ்யமாய் அபூர்வமுமான க்லேசம்' என்ன, பகவானும்: 'ஓய்! இதென்ன வாக்சாதுர்யம்!! நம்மை ஸ்வதந்த்ரனை ஸர்வேச்வரனை அறியீரோ! ஸத்யஸங்கல்பனை நாம் ஸர்வ வ்ரதத்தையும் விட்டாவது இப்படி வஞ்சகோக்திகளைச் சொல்லும் உம்மை நிரஸிக்கவே எண்ணுகிறோம். உம்முடைய நிமித்தமாக இப்பரிபவம் அநுபாவ்யமே' என்ன, இவரும்:

['[illegible]
[illegible]']

'வசிதாவான தேவரீர் உமது ஸங்கல்பத்தை விட்டு என்னை நிரஸிக்கத் துணிந்தாலும், இனி அடியேன் உமது திருவடித்தாமரைகளை விடுகிறதில்லை' என்ன, பகவானும்: 'லஜ்ஜையைத் துறந்தீரோ?' என்ன, இவரும்:

['[illegible]
[illegible]']

'தாய் கோபத்துடன் அடித்துத் தள்ளினாலும் ஸ்தந்யபானம் பண்ணி அதில் ருசியறிந்த குழந்தை மறுபடி அவள் காலையேயன்றோ கட்டுவது? இதில் லஜ்ஜை என்?' என்ன, பகவானும்:

'இவ்வளவு நிர்ப்பந்தமென்? நீர் வேறொன்றை அடைந்தாலா காதோ?' என்ன; இவரும்:

['தவாம்ருதஸ்யந்தி³நி பாத³பங்கஜே
நிவேஶிதாத்மா கத²மந்யதி³ச்ச²தி |
ஸ்தி²தே(அ)ரவிந்தே³ மகரந்த³நிர்ப⁴ரே
மது⁴வ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே ']

'ஊமத்தம்பூவானாலும், விடாமல் மதுபானம்பண்ணும் வ்ரதமுடைய தான வண்டும், ஸமீபத்தில் தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூ இருந்தாலே நீர்முள்ளியைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமலிருக்க, உம் தேனேய் மலரும் திருவடித்தாமரைகளிலே ஸமர்ப்பிதாத்மாவான அடியேன் மறுபடி வேறொன்றை இச்சிப்பனே?' என்ன, பகவானும்: 'நம திருவடிகளின் மாஹாத்ம்யத்தை நீர் உள்ளபடி அறிந்து ஆசைப்படுகிறீரா?' என்ன, இவரும்:

['த்வத³ங்க்⁴ரிமுத்³தி³ஶ்ய கதா³பி கேநசித்
யதா² ததா² வாபி ஸக்ருத்க்ருதோ(அ)ஞ்ஜலி: |
ததை³வ முஷ்ணாத்யஶுபா⁴ந்யஶேஷத:
ஶுபா⁴நி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே ||']

என்று (ஸ்தோத்ரபாஷ்யாஞ்சலி வைபவாதிகளில் வ்யாக்யாதமானபடி) திருவடிகளின் மாஹாத்ம்யத்தை விண்ணப்பம் செய்ய, பகவானும் விஸ்மயப்பட்டு இவருடைய விஸ்வாஸத்தை ஶோதிக்க எண்ணி 'ஓய்! ஆளவந்தாரே! ஸம்ஸாரபேஷஜமாக விதிக்கப்பட்ட நம் பக்தியாகிற கடலுக்கு இவ்வஞ்ஜலி ஹேதுவான அநுராகம் லேஶமாத்ரமன்றோ? இதுவோ உமக்கு ஸம்ஸார நிவர்த்தகமாகப்போகிறது?' என்ன, இவரும்:

['உதீ³ர்ணஸம்ஸாரத³வாஶுஶுக்ஷணிம்
க்ஷணேந நிர்வாப்ய பராம் ச நிர்வ்ருதிம் |
ப்ரயச்ச²தி த்வச்சரணாருணாம்பு³ஜ
த்³வயாநுராகா³ம்ருதஸிந்து⁴ஶீகர: ']

'உம் திருவடிகளின் அநுராகார்ணவத்தின் திவலையும் ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் காட்டுத்தீயை சீக்ரத்தில் அணைத்து ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஸுகத்தையும் தரவல்லது' என்ன, பகவானும் போர உகந்து 'இவ்வளவு அநுராகமுள்ள நீர் இனி பலத்தில் ஸம்ஶயமின்றி நிர்வ்ருதராய் இருக்கலாமே' என்ன, இவரும் 'ஓம். ஆனாலும் இவ்வநுராகத்தோடு

['விலாஸவிக்ராந்த பராவராலயம்
நமஸ்யதா³ர்திக்ஷபணே க்ருதக்ஷணம் |
த⁴நம் மதீ³யம் தவ பாத³பங்கஜம்
கதா³ நு ஸாக்ஷாத்கரவாணி சக்ஷுஷா ||']

உம்முடைய லோக விக்ராந்த சரணாம்புஜங்களைக் கண்ணாரக் கண்டு தர்ப்பணுவது என்றைக்கோ!' என்ன, பகவானும் அர்ச்சகரைக் கொண்டு நீராஜநம் செய்வித்துத் தம் திருவடிகளை இவர் கண்ணுக்கு இலக்காக்க, இவரும், வஜ்ராங்குஶாங்க ஸ ... பரிகர்மிதமாய், லக்ஷ்மீமஹ்யோ: கரஸரஸிஜலாலிதமுமான திருவடிகளைக் கண்டு குளிரச் சேவித்து ஆசை விஞ்சி,

['கதா³ புந: ஶங்க²ரதா²ங்க³கல்பக
த்⁴வஜாரவிந்தா³ங்குஶவஜ்ரலாஞ்ச²நம் |
த்ரிவிக்ரம த்வச்சரணாம்பு³ஜத்³வயம்
மதீ³யமூர்தா⁴நமலங்கரிஷ்யதி ||']

'உபயவிபூதி ஸாம்ராஜ்ய சிஹ்நங்களாலே அலங்க்ருதங்களான தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகள் அடியேனுடைய ஶிரஸ்ஸை என்று அலங்கரிக்கப் போகின்றனவோ?' என்று மேன்மேலும் ப்ரார்த்தித்து ஸ்தோத்ரம் முடிகிறவரையில் ஸுஹ்ருத் ஸல்லாபம்போல் பகவானோடு அர்ச்சாஸமாதியிலும் ஸல்லபித்தருளினரென்பது ஸ்தோத்ரார்த்த ஹ்ருதயம் அறிந்தவர்கட்கு விஶதம்.

இப்படியே ஸர்வஜ்ஞர்களான ஸ்ரீ பாஷ்யகார தேசிகாதிகளான நம் பூர்வாசார்யர்களும், அபிநவ தஶாவதாரம் போன்ற ஆழ்வார்களும் அர்ச்சாவதார மாஹாத்ம்ய ஸௌலப்யாதிகளை

விசேஷமாக அநுஸந்தித்துப் போந்தார்கள். ஶங்கர பாஷ்யத்திலும்,

'அர்ப்பகௌகஸ்த்வாத் தத்வ்யபதேஶாச்ச நேதி
சேந்ந நிசாய்யத்வாதேவம் வ்யோமவச்ச'

என்கிற 1-2-9-வது ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் 'நிசாய்யத்வாதேவம் ப்ரூம:' என்று ஆரம்பித்து,

'யதா ஸாலக்ராமே ஹரே: - தத்ராஸ்ய
புத்திவிஜ்ஞாநம் க்ராஹகம் | ஸர்வகதோ
பீஶ்வரஸ் தத்ரோபாஸ்யமாந: ப்ரஸீததி |'

என்று ஸாளக்ராமத்தில் பகவத் ஸாந்நித்ய விசேஷம் சொல்லப்பட்டது.

இப்படியே வைதிக மதஸ்தர்கள் யாவரும் அர்ச்சாவதாரத்தை ஆதரித்து ஆராதித்து ஐஹிகாமுஷ்மிக பலங்களைக் கைக்கொள்ளாநிற்க, இவ்விஷயத்தில் மந்த புண்யர்களாயும் மந்தபுத்திகளாயுமுள்ள அல்பர்களுடைய ஆக்ஷேபம் அவர்களுக்கே அஶ்ரேயஸ்கரமாயும் அவர்களுடைய ஸமாதாநார்த்தமாக அர்ச்சாரூபியான பகவானுடைய வைபவத்தைப் பராமர்ஶம் பண்ணும் நமக்கு ஶ்ரேயஸ்கரமாயும் முடிந்தது.

க்ஷேத்ரஶ்ரீ வஞ்சிஸார்த்த த்ரிவர்ணிதவராஹ ஶாஸ்த்ர
நிதேரவக ஶ்ரீ
விஷ்ணோர்வைபவ ஸாந்த்ர ஜ்யோதிர் நியமந
வைஷ்ணவாநாம் ஸகாஶே |
ஸம்ப்ராஹாத்ரேத ஸாரதத்மிர ஶமந
யாஸ்யேத
வந்த்யஸம் விம்ஶயாஜ்யே யதாஶ்ரித ஸந்தர்பே
தேஹம் ஸ்ந்த தேஸ்ரா: ||

இஞ்சிமேடு. ரங்கநாதாசார்யர்.

ஸ்ரீ:
ஶ்ரியை நம:.

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த மஹிமை.*

'ஸர்வேஷு விததிஷ்வஸ்ய ஶேஷிணே ஶேஷஶாயிநே |
நிர்மலாநந்த கல்யாண நிதயே விஷ்ணவே நம: |'

'ஸவிதவிஶிஷ்டாந் ஸ்ருஜஸி ஜந்தூநவ்யோக்ய ஜாதிபேதாந் | கரணகளேபரயோகம் விதரஸி வ்யஷ்டிமேஷு நாயகரணைகம் |' என்று சொல்லுகிறபடி ஸர்வேஶ்வரனுடைய கேவலக்ருபாமூலமான இந்த ஸ்ருஷ்டிவர்க்கங்களில் சேதந கர்ம வைசித்ர்யத்தால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஸாமாந்யத்திற்கே அயோக்யங்களாய் அத்யந்த ஸங்குசிதமான தர்மபூதஜ்ஞாநத்தை உடைத்தானதாய், 'யாந்தி ஸ்தாவரதாம் நரா:' என்னும்படி ஸ்தாவர பாவத்தை யடைந்துகிடக்கும் சேதநர்கள் அநேகம். அவற்றில் வைத்தும் ஶரீரமணாதி ஸ்வஶரீர வ்யூஹகரோத்ர வ்யாபாரங்களை உடைத்தான செடி கொடிகளும், தந்தாம் அடைய வேண்டிய பாவியான அவஸ்தாவிசேஷங்களுக்கு அநுகுணமான தத்தத்காலிக ஸூக்ஷ்மமான ப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணக் காண்கிறோம். கொடிகள் தாங்கள் படருவதற்கு ஶாகாவிசேஷங்களை அவலம்பிக்க, அவயவ விசேஷங்களை ப்ரஸரித்து த்ருடமாய்ச் சுற்றிக்கொள்கின்றன. அப்படிப் படரவேண்டாதவைகளுக்கு

[* இது சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ வார்ஷிக மஹா ஸங்கத்தில், திருவையாறு ஸம்ஸ்க்ருத பாடஶாலை அத்யக்ஷரான ஸ்ரீ. உப. வேதாந்தாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

அவ்வித அவயவங்களும் தத்கார்யங்களு மில்லை. சில ஓஷதி விசேஷங்களும் மநுஷ்ய கர ஸ்பர்சத்தினால் சுருங்குகின்றன. இப்படி பலத்தைக் கோரி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் செய்வதை ஸ்தாவரங்களிலும் காண்கிறோம். ஸ்ருஷ்டி வர்க்கங்களில் இதற்கு மேற்படியான பசு பக்ஷ்யாதிகளைக் கவனித்தால், அவைகள், கேவலம் ஸ்வசரீர போஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்தியோடு இல்லாமல் கீழ்ச்சொன்ன வர்க்கங்களைக்காட்டிலும் கிஞ்சித் தீர்க்கதர யோசனையுள்ளவை என்று சொல்லும்படி வருபவைகளைத் துளித்துளி நிதாநித்துத் தங்கள் அபத்யங்களிடம் வாத்ஸல்ய கார்யங்களையும், விசிஷ்ய ச்வா முதலியவைகள் யஜமாந ப்ரீதியையும் நிகூடஸத்வாந்வேஷண தத்க்ரஹணங்களையும் பண்ணக் காண்கிறோம். இதற்குமேல் மநுஷ்ய ஜாதியில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தீர்க்காலோசனையின்பேரில் [illegible] ப்ரவ்ருத்திகள் செய்யப்படுகின்றனவோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அச்சேதநர்களை ஜ்ஞாநாதிகர்களென்று கொண்டாடுகிறோம். பலங்களில் ப்ராதாந்யாப்ராதாந்ய விவேசநம் செய்து, அங்காங்கி பாவாபந்நங்களாய் அவைகளைச் செய்து, அவ்வவைகளுக்கு அநுகுணமாகவும் தன் அதிகாராநுரூபமாகவும் உபாயங்களை யவலம்பித்து, உபாயாநுஷ்டாந தசையில் தாத்காலிகமாய் வரும் உபக்லேசாதிகளையுங் கவனியாது ஸஹித்தும், ஓர் ஆகாரத்தால் அவைகளில் போக்யத்வ புத்தியைப் பண்ணியும், நடப்பவர்கள் ஸர்வோத்தமோத்தமர்களென்பது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமே. இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டி வர்க்கங்களில கீழ்ப்படி தொடங்கி ஒவ்வொரு நிலையாய்ப் பார்ப்பதில் பலோபாயங்களின் மேன்மையாலேயே சேதநனுக்கு மேன்மை ஸித்திக்கின்றதென்றாயிற்று. இப்படிப் புருஷனால் அர்த்தித்து ப்ரவ்ருத்தி விஷயமாக்கும் பலங்கள், தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களென நால்வகையாகப் பொதுவாய் ஏற்படுகின்றன. சிலருக்கு புத்திபூர்வகமாகவோ அபுத்திபூர்வகமாகவோ அர்த்தமே ப்ரதாந புருஷார்த்தமாக விருப்பதைக் காண்கிறோம். அப்படி இருப்பது ஸரியல்ல வென்பதற்குத் தங்களெண்ணம் அவ்விதமானதென்று அவர்கள் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லத் துணியாததே போதிய அத்தாட்சியமாம். ஆகையால் அர்த்த புருஷார்த்தம் ப்ரதாநமாகாமற்போனால் அதன் நிலை எவ்விதமெனில், தர்மகாமங்களுக்கு அங்கமாயாகில் அதுவும் அர்த்திக்க

வேண்டிய கோடியில் ப்ரவேசத்திற்கு அர்ஹமாயாகிறது. இவ்விஷயத்தை '[illegible]' என்று அறுதியிட்டார்கள். '[illegible]' என்பதால் தர்மபுருஷார்த்தத்தையும், '[illegible]' என்பதால் த்ருதீய புருஷார்த்தத்தையும் சொல்லி, அதற்கு சேஷபூதமான அர்த்தமே அர்த்த புருஷார்த்தமென்று வெளியிடுகிறது. கேவலம் அர்த்தத்தையே புருஷார்த்தமாகக் கொண்டால் '[illegible]' என்கிற ந்யாயப்படி துக்கமே மிகுதியாகும். த்ருதீய புருஷார்த்தமும் தர்ம விருத்தமாகும்பொழுது நிஷித்தங்களென்றும், தர்மசேஷபூதமாகும்பொழுது கொண்டாடத்தக்கதென்றும், '[illegible]' என்று சௌநக முகத்தாலும், '[illegible]' என்று பகவன்முகத்தாலும் மஹர்ஷி வெளியிட்டார். எனவே அர்த்தத்தை ப்ரதம த்ருதீய புருஷார்த்தங்களுக்கும், காமத்தை ப்ரதம புருஷார்த்தத்திற்கு சேஷபூதமாய் வைத்துப் புருஷன் கோரவேண்டியதென்றாயிற்று. தர்மமே ச்ரேயஸ்ஸாதநரூபமாகையால், ஆத்மச்ரேயோவ்யதிரிக்தமான ச்ரேயஸ்ஸுகள் அநித்யங்களாய் துக்கமிச்ரங்களாயிருப்பதால், சதுர்த்த புருஷார்த்தமான ஆத்மச்ரேயோரூப மோக்ஷ புருஷார்த்தமே அவலம்பநீயமாகிறது. சரீராநுபந்தியான ச்ரேயஸ்ஸாதநமான தர்மங்களும் தத்பலங்களும் அநுபாதேயங்களென்று '[illegible]' என்ற ச்ருதியும், '[illegible]' என்ற ஸ்ம்ருதியும் ப்ரகாசிப்பித்தன. சரீரம் [illegible]களில் பூர்வமழிந்து பிந்ந பிந்நமாய் உண்டாவதையும், தத்ப்ரதிஸந்தாதாவாய் [illegible] விளங்குகையால் சரீராதிரிக்தனென்றும், ஏகனென்றும் நித்யனென்றும் சரீராநுபந்தியான ஸர்வவ்யாபார விரதிரூபமாயுள்ள ஸுஷுப்த்யவஸ்தையில் வரும் அநுபவத்தால் ஆநந்தமயனென்றும், நிச்சிதமான

இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு அநுகுணமாயும் நித்யமாயுமுள்ள மோக்ஷ புருஷார்த்தமே சேதநனுக்கு ஸர்வாத்மநா உபாதேய மென்றதாயிற்று. இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன தர்மரூப புருஷார்த்தம் அதன் ஶேஷவர்க்கத்துடன் சதுர்த்தமான பரம புருஷார்த்தத்திற்கு அங்கமாகிறது. இவ்வார்த்தை 'ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन' என்று ஶ்ருதியும், '[illegible]' என்று ஸூத்ரமும் நிர்ணயித்தன. ஆத்மக்ஷேமாநுபந்தியான புருஷார்த்தத்தில் விவேசந ஶக்தியுள்ள ஒவ்வொருவனுக்கும் ருசியும் தத்ப்ரயுக்தமான ஆகாங்க்ஷையும் நியமேந உண்டாவதைக் காண்கிறோம். அவ்வித ஆகாங்க்ஷாஶாந்தியை ஸம்பாதிக்கவேண்டியது [illegible]மாகிறது. ஒவ்வொரு ஸமயங்களில் புத்திமாந்த்யத்தாலும் தௌர்ப்பல்யத்தாலும் சிலர் அநுபயுக்தங்களென்றும் அஸமாதேயங்களென்றும் அவ்வாகாங்க்ஷைகளை விலக்கியபோதிலும், அவர்கட்கே ஆத்மவிஷயக விசாரமும் அதில் ருசியும் ஶரீராநுபந்திகளில் நிர்வேதமும் [illegible] வருவதைக் காண்கிறோம். இதைக்கொண்டும், ஆத்மாநுபந்தியான விசாரமே எல்லாவற்றிலும் மேம்பாடுடையதென்றும், இதரங்கள் அநுபயுக்தங்களென்றும் ஊஹிக்கலாம். இவ்வர்த்தத்தை 'संज्ञायते येन तदस्तदोषं शुद्धं परं निर्मलमेकरूपम् । संदृश्यते वाप्यधिगम्यते वा तज्ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्तम्' என்றும், 'विद्यान्या शिल्पनैपुणम्' என்றும் அறுதியிட்டார்கள். ஆகையால் ஆத்மவிசாரம் பண்ணி ஆத்யந்திக துக்கநிவ்ருத்திரூபமான பரமபுருஷார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு இதரங்களை விட விஶேஷ ஏற்றம் ஏற்படுகிறது.

அவைகளில் கேவல ப்ரத்யக்ஷாநுமாந ப்ரமாணங்களை முக்யமாய்க்கொண்டு விசாரம் பண்ணும் ஸாங்க்யாதி தந்த்ரங்கள் ஒவ்வோர் வகையில் உபகாரங்களானாலும் பூர்ணமாக உபயுக்தங்களாக மாட்டா. அதீந்த்ரிய விஷயங்களில் கேவல யுக்தியை அவலம்பிப்பது 'तर्कोऽप्रतिष्ठः' என்கிறபடி ஒருவித நிர்ணயத்தையும் கொடுக்கத்தக்கதாயில்லை. ஒவ்வொரு கார்யத்திலும் ஒவ்வொரு ஸமயத்திலும் ஸம்ஶயத்தையே முன்னிட்டு யுக்திவாதம் பண்ணி நிர்ணயத்தை யடைந்து ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் செய்வதென்றால் அஸாத்யமாவது மன்றி விஶேஷ துக்காவஹமாயும், ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளே அற்றுப்போகும்படியான நிலையிலிருக்கும். ஸாமாந்யமான லோக தந்த்ரத்திலும் ஓர்வித நம்பிக்கையின்பேரிலேயே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைப் பண்ணவேண்டியிருப்பதைக் காண்கிறோம். அப்படி இருக்க, அதீந்த்ரியங்களில் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமான ஶப்தப்ரமாணங்களை அவலம்பித்துப்போருவது அத்யந்த ஸுகாவஹமாகும். அப்படிப் போவதில் யாதேனும் வழுவுதலிருக்குமாயினும் பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன் காகாஸுராதி வ்ருத்தாந்தங்களில் போலே அபிஸந்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு நல்வழி நடப்பதில் வரும் அடிதடுமாற்றங்களைத் திருத்தி நம்மைப் பணிகொள்வானென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஆகையால் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமான ஸோபப்ருஹ்மண ஶ்ருதிப்ரமாணத்தை ப்ரதாநமா யவலம்பித்து ப்ரவ்ருத்திக்கும் விசாரங்கள் உபஜீவ்யங்களாகின்றன.

அப்படி அங்கிலையிலிருக்கும் ஶாஸ்த்ரங்கள் பூர்வ மீமாம்ஸா உத்தர மீமாம்ஸா என இருவகைப்படும். அவற்றில் பூர்வமீமாம்ஸையோ கர்மத்துக்கு ப்ராதாந்யத்தைச் சொல்லப் புகுந்து ப்ருஹ்ம ப்ரதிபாதகமான பாகங்களைப் பூர்வ காண்டங்களுக்கு ஶேஷபூதங்களென்றும், கர்த்தாவான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் ஸ்தாவகங்களென்றும் ஸ்வத: ப்ராமாண்ய ரஹிதமான அர்த்தவாதங்களென்றும் அறுதியிட்டது. மேலும் 'आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्', '[illegible]' இத்யாதி ஶ்ருதிஸித்தமான தேவதா ஸ்வரூப விக்ரஹ ப்ரஸாதாதிகள் இல்லையென்றும் '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' என்னும் இத்யாதிகளான [illegible] ப்ரவக்தாக்களின் ப்ரதிபாதநங்களால் ஶாஸ்த்ரத்தை விஶ்வஸித்

துப்போகவேண்டிய இடங்களிலும் சில அம்சங்களில் நாஸ்திகத்வம் ப்ரகடீக்ருதமாகிறது. '[illegible]' என்று அருளிச்செய்த ப்ரகாரம் [illegible] நாஸ்திக்யமில்லாமல் பூர்ணாஸ்திக்ய முடைத்தானது நம் தர்ஶநத்திற்கு விஶேஷ ஏற்றமாகிறது. வேதஶிரோ பாகமான உபநிஷதர்த்தங்களை [illegible] கர்ம பாகத்திற்கு ஶேஷபூதங்களென்று ப்ரதிபாதித்த பூர்வமீமாம்ஸகர்கள் கபந்த மீமாம்ஸகர்களென்னும்படி ஆனார்களென்றால், கர்மபாகங்களுக்கு [illegible] கர்மஜ்ஞாநம் 'ப்லவா ஹ்யேதே' என்று அவைகளுக்கு அபாரமார்த்திகத்வத்தைக் கற்பித்த மாயாவாதிகள் ஶிரோமாத்ராவஶிஷ்ட ராஹு மீமாம்ஸகர்களெனத் தடையில்லை. இவ்விரண்டு அஸமீசீநமான மார்க்கங்களைக் கண்டித்து, பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளுக்கு ஐகஶாஸ்த்ர்ய ஸமர்த்தநம் பண்ணி பரம பலோபாயத்தில் கர்மங்களின் நிலைமையை 'ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி' 'யஜ்ஞாதிஶ்ருதேரஶ்வவத்' இத்யாதி ஶ்ருதி ஸூத்ரங்களுக்கு அநுகுணமாக '[illegible]' என்று சொல்லலாம்படி உபாஸநாங்கமாய் அவைகளின் பாரமார்த்யமும் ஸ்வப்ராதாந்யமும் குலையாதபடி நிலைநிறுத்திய நம் தர்ஶநத்தின் மஹிமை மிகவும் கொண்டாடத்தக்கதே.

ப்ரவ்ருத்திக்கு உபநிஷதர்த்தங்களையே பரமோபஜீவ்யங்களாக வைத்து மதங்களில் த்வைதாத்வைத விஶிஷ்டாத்வைதங்கள் மூன்றும் ப்ரதாநங்கள். அவைகளில் பௌத்த மத நிரஸநத்தையே ஸங்நிஹித ப்ரயோஜநமாக அவலம்பித்த அத்வைத மார்க்கம் 'ஸர்வம் ஶூந்யம் தத்வம்' என்று வாதித்த பௌத்தர்களின் கோலாஹலத்தில் 'ப்ருஹ்மம் ஸத்யம்' என்பதையாவது நிலைநிறுத்தவேண்டி, இதரங்களின் அபாரமார்த்யத்தை இசைந்தது. அப்படி இசையவும் ஜீவனுள்பட இப்ரபஞ்சம் ப்ருஹ்மத்தில் அத்யஸ்தமென்று உபாதி வஶத்தாலே தோற்றம் என்னும் கொள்

கையை உட்கொண்டு 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத், ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம, [illegible]' இத்யாதி ஶ்ருதிகளையும் முக்யமாய் அவலம்பித்து, 'த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா', 'அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோ நுஶேதே', 'ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோந்ய:', 'நித்யோ நித்யாநாம்' இத்யாதி ஶ்ருதிகளை [illegible] ப்ரதிபாதகங்களாக நிஷ்கர்ஷித்தார்கள்.

த்வைதிகளோ பேதஶ்ருதிகளை ப்ரதாநமாய்க்கொண்டு அபேதம் ஔபசாரிக மென்றார்கள்.

நம் விஶிஷ்டாத்வைத தர்ஶநமோ 'ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி, யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம், யம் ப்ருதிவீ ந வேத, ய ஆத்மநி திஷ்டந், யஸ்யாத்மா ஶரீரம்' இத்யாதி கடக ஶ்ருதிகளைக்கொண்டு இதர ஸித்தாந்திகள் இசையாமல் நம் ஸித்தாந்தத்திற்கே அஸாதாரணமான ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரமென்று கொண்டாடப்படுவதும் ப்ரமாணஸித்தமாயுமிருக்கிற சிதசித்துக்களுக்கும் ஈஶ்வரனுக்குமுள்ள ஶரீர ஶரீரிபாவத்தையிட்டு விஶிஷ்டைக்யத்தால் அபேதஶ்ருதிகளையும், விஶிஷ்டாந்தர்ப்பூதங்களின் தத்ஸ்வரூப பேதத்தைக்கொண்டு பேதஶ்ருதிகளையும் த்ருஷ்ட விஷயாபலாபமென்ன லக்ஷணதோஷமென்ன இவைகளில்லாமல் பாரமார்த்திகமாயும் முக்யமாயும் நிர்வஹித்தது. இவ்வித நிர்வாஹம், 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாந், [illegible]', இத்யாதி ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கும், "அம்ஶோ நாநாவ்யபதேஶாத் அந்யதா சாபி தாஶகிதவாதித்வமதீயத ஏகே" 'அவஸ்திதேரிதி காஶக்ருத்ஸ்ந:' இத்யாதி ப்ருஹ்ம ஸூத்ரங்களுக்கும் அநுகுணமாயிருக்கிறது. மேற்சொல்லிய விஶிஷ்டவேஷ நிர்வாஹத்தாலேயே இந்தத் தர்ஶநமும் விஶிஷ்டாத்வைதமெனப் பெயர்பெற்றது. இருதிறத்திலும் அதியாய்ப் பர்யந்த கக்ஷிகளை (Extremes) அடையாமல் இருதிறத்துமுள்ள தத்வத்தை யவலம்

பித்து Golden mean என்று சொல்லப்படுகிற தங்கமயமான நடுவுநிலைமையை யவலம்பிப்பதே தத்வாநுகுணமாயும் கார்ய நிர்வாஹகமாயுமிருக்குமென்பது லோகவ்யவஹாரத்தில் ப்ரஸித்தமும் அநுபவஸித்தம்.

'க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்। கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாந் மஹாபாரதக்ருத் பவேத்' என்று கொண்டாடப்பட்டு வேதார்த்த தத்வவித்தாகையால் வேதவ்யாஸரென ப்ரஸித்தரான வாதராயணரால் உபநிஷதர்த்தங்களை ஸஹேதுகமாய் ஸங்க்ரஹித்து ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்ட ப்ருஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு '[illegible]' என்னும் ந்யாயப்படி அவ்வபிப்ராயங்களை அறிந்துகொண்டு போதாயந மஹர்ஷியால் அதிவிஸ்தீரணமாய் ஸூத்ரவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அதை அநுஸரித்து ருஷிப்ராயர்களான டங்க த்ரமிட குஹதேவ பாருசி ப்ரப்ருதிகளான பூர்வாசார்யர்களால் பாஷ்யாதி க்ரந்தங்கள் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டன. 'பகவத்போதாயநக்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்திம் பூர்வாசார்யா: ஸஞ்சிக்ஷிபு:, தந்மதாநுஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்யாஸ்யந்தே' [illegible] விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யம் மேற்சொல்லிய க்ரந்தங்களின் தாத்பர்யத்தை அடியொற்றியே ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. இப்படி அவிச்சிந்ந ஸமீசீந ஸம்ப்ரதாயமிருக்க, ப்ருஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு ஏற்பட்ட அத்வைத பாஷ்யமோ வ்ருத்திகாரர் முதலான ப்ராசீநர்களின் மதங்களை ஆங்காங்கு கண்டித்து ஸ்வயபுத்தி ப்ரேக்ஷிதமாயும், ஸ்வகபோல கல்பிதமாயுமுள்ள அர்த்தங்களை ஸூத்ரங்களிலும் விஷயவாக்யங்களிலும் அதி க்லேஶத்துடன் ஏறிடுவது நிஷ்பக்ஷபாதிகளான க்ரந்த விமர்ஶகர்களனைவருக்கும் தெரிந்ததே. மேலும் அத்வைதவாதி யூதப்ரவிஷ்டரான பாஸ்கரரே 'ஸூத்ராபிப்ராயஸம்வ்ருத்யா ஸ்வாபிப்ராயப்ரகாஶநாத் । வ்யாக்யாதம் யைரிதம் ஶாஸ்த்ரம் வ்யாக்யேயம் தந்நிவ்ருத்தயே' என்று கூறியவாறு ஶங்கர பாஷ்யம் ஸூத்ராபிப்ராயத்தை மறைத்து, அதிலில்லாத நிஜமத நிரூபணபரம் என்பது அந்த

பாஷ்யமே ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் 'ஸூத்ராணி த்வேவம் வ்யாக்யேயாநி' என்று சொல்லுகையாலும், ரத்நப்ரபாதிடீகைகளில் 'வேதஸூத்ரயோர்விரோதே குணே த்வந்யாய்யகல்பநேதி ஸூத்ராண்யந்யதா நேயாநி' என்று இருப்பதாலும், அவர்களே தங்கள் பாஷ்யம் ஸூத்ராநநுகுணமென்பதை அங்கீகரிக்கிறதாகிறது. விஶிஷ்டாத்வைத பாஷ்யமோ அவ்வித அசாதுர்யங்களில்லாமல் 'ஸூத்ராக்ஷராண்யவ்யாகுலாந்யேவ' என்று ஸூத்ரங்களை ஸர்வாத்மநா அநுஸரித்து ஶ்ருதிகளுக்கு ஸமீசீநமான அர்த்த வர்ணநத்தால் எந்த ஸ்தலத்திலும் வேத ஸூத்ரங்களுக்கு அவிரோதத்தையே ப்ரகாஶிப்பித்து ஸர்வத்தையும் ஸமஞ்ஜஸமாக்குகிறது. தவிரவும், உபாயஸ்வரூப விசாரமான குணோபஸம்ஹாராம்ஶம், ப்ருஹ்மத்திற்கு நிர்க்குணத்வத்தையே பாரமார்த்திகமாக ஸ்தாபித்து, குணப்ரதிபாதக வாக்யங்களை அபாரமார்த்திகாநுவாதங்களென்று அஸ்வரஸங்களாக்குகிற அத்வைத பாஷ்யத்திற்கு ஸர்வாத்மநா ஒட்டாதிருப்பது நிரூபகர்கள் அனைவர்க்கும் விதிதமே. இந்த ப்ரகரணத்திலும் குண ஸாமாந்யத்தை நிஷேதித்து 'ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:' என்று கல்யாண குணங்களை விதிக்கும் ஶ்ருதிக்கு ஹேயகுணமாத்ர நிஷேதத்தில் தாத்பர்யமென்று விஶிஷ்டாத்வைத பாஷ்யம் ந்யாயாநுக்ருஹீதமாய்ஸ்தாபித்தபடியால், ப்ருஹ்மவித்யையில் குணோபஸம்ஹாராம்ஶம் நம் தர்ஶநத்திற்கு ஸுஸங்கதமாகிறது. ஸ்வரூபோபாய விசாரங்களில் இவ்விதமிருக்க, பரம புருஷார்த்த விசாரத்திலும் அர்ச்சிராதிகதி ப்ரதிபாதநம் ஸூத்ரகாரர் பண்ணினது [illegible]. மோக்ஷரூபதேஶவிஶேஷத்தை அங்கீகரிக்காதவர்களுக்கு எள்ளளவும் இணங்காமல் 'த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி', 'ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்', 'யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:', 'தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்', '[illegible]' இத்யாதி ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸித்தங்களான நித்யவிபூதியையும் திவ்யமங்களவிக்ரஹாதி ஸமஸ்த கல்யாணோபேதமான மோக்ஷஸ்வரூபத்தையும் இசைகிற நம் தர்ஶநத்திற்கே ஏற்றது. இப்படி, நம் தர்ஶநத்திற்கு ஶ்ருதி ஸூத்ரங்களின் ஆநந்தமீமாம்ஸாப்ரக்ருதிவமாயும் நம் தர்ஶநத்தால் ஶ்ருதி ஸூத்ரங்களுக்கு வரும் ஸாமஞ்ஜஸ்யரூபமாயுமுள்ள ஏற்றம் சொன்னோம்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

பிதா த்வம் மாதா த்வம் தயித தநயஸ் த்வம் ப்ரியஸுஹ்ரு-
த்த்வமேவ த்வம் மித்ரம் குருரஸி கதிஸ்சாஸி ஜகதாம் |
த்வதீயஸ் த்வத்ப்ருத்யஸ் தவ பரிஜநஸ் த்வத்கதிரஹம்
ப்ரபந்நஸ்சைவம் ஸத்யஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர: || 60.

60. இஃது ஸ்லோகத்தால் 'ப்ரணயிந! த்வம் சிக்ஷய மாம்' என்று, தம்முடைய இச்சா ஸூசகமான வசநத்தை அவலம்பித்து, அது மெய்யாம்படி தம்முடைய மநஸ்ஸை ஶிக்ஷித்தருள வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தார். இந்த ஸ்லோகத்தால் தம்மை அவ்விதமாக ஶிக்ஷித்தருளுவதற்கு அவஸ்யம் அபேக்ஷிதங்களும் அவர்ஜநீயங்களுமான பஹுவித ஹேத்வந்தரங்களைக் குறிப்பிட்டு, தம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டிய பரம் ஶரண்யனுடையதாக இருக்கிறபடியால் தமக்கு அந்விஷயத்தில் நிர்பரத்வம் ஸித்திக்கிறது என்று நிர்ணயம் செய்கிறார்.

'ஜகதாம் பிதா த்வமேவ, மாதா த்வமேவ, தயிததநய: த்வமேவ, ப்ரியஸுஹ்ருத் த்வமேவ, மித்ரம் த்வமேவ, குரு: த்வமேவ, கதி: த்வமேவாஸி; அஹமபி த்வதீய:, த்வத்ப்ருத்ய:, தவ பரிஜந:, த்வத்கதி:, (த்வாம்) ப்ரபந்நஸ்ச; ஏவம் ஸதி, அஹமபி தவைவ பரோஸ்மி' [ஸகல ஜகத்திற்கும் பிதாவைப்போல உத்பாதகராயும் ஹிதேச்சுவாகவும் இருக்கிறவன் நீயே; மாதாவைப் போலே பரிவுடையவனும் நீயே; புத்ரனைப்போல ரக்ஷிக்கிறவனும் நீயே; ப்ரிய ஸுஹ்ருத்தைப் போல ஸர்வ காலத்திலும் ஹிதத்தையே செய்யும் எண்ணத்தை யுடையவனும் நீயே;

ஆசார்யன் போல ஹிதோபதேஶம் பண்ணுமவனும் நீயே; புருஷார்த்தத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் உபாயமும் நீயே; பரம ப்ராப்யனும் நீயே: நானும் உனக்கு ஶேஷபூதன்; உன்னுடைய ப்ருத்யன்; உன்னுடைய ஸர்வவித கைங்கர்யத்திற்கும் அர்ஹன்; உன்னையே ப்ராப்யனாக நம்பியிருக்கிறவன்; உன்னையே ஶரணமாகவும் அடைந்திருக்கிறவன். ஆகையால், நானும் உன்னால் நிர்வாஹ்யனாக ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறேனன்றோ?]

'த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ' இத்யாதியான ஸ்லோகத்தில் அபிப்ரேதமான அர்த்தத்தை இதில் விவரிக்கிறார். பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸம்பந்தமனைத்தும் உபய விபூதிக்கும் ஶரண்யனுக்குமுள்ள ஸாமாந்ய ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றன; உத்தரார்த்தத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸம்பந்தங்கள் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கு ஶரண்யனிடத்தில் இருக்கும் விஶேஷ ப்ரதிபத்தியைக் காண்பிக்கின்றன.

பிதா - உத்பாதகனாகவும் ஹிதத்தில் ப்ரவ்ருத்தியைச் செய்விக்கிறவனாகவும் இருப்பவன் பிதா. ஶரண்யனும் ஜகத்தைக் குறித்து அம்மாதிரியே இருப்பவனாகையால், அவனும் ஜகத்திற்குப் பிதா என்று சொல்லப்படுகிறான். ஆனால், லௌகிக பிதாவைப்போல இவன் ஒருஜந்மத்தில்மாத்திரம் பிதாவாக இராமல் ஸஹஸ்ர ஜந்ம அநுவ்ருத்தியிலும் இவனே நமக்குப் பிதாவாக அமைகிறபடியால், இவனிடத்திலேயே விஶேஷித்த பித்ருத்வமுண்டு என்றும் சொல்லக்கூடும்.

மாதா - கர்ப்ப தாரணம் ப்ரஸவ க்லேஶம் முதலிய கஷ்டங்களைக் கஷ்டங்களாகப் பாவியாமலே, புத்ரனுடைய ப்ரியத்தையும் ஹிதத்தையுமே அபேக்ஷித்திருக்கிறாளன்றோ தாய்? அம்மாதிரியே ஈஶ்வரனுமானதால் அவனிடத்திலும் மாத்ருத்வம் உபபந்நமாகிறது.

தயிததநய: - ஸத்புத்ரன் என்பவன் 'புந்நாம்நோ நரகாத் த்ராயதே' என்று தனது தந்தையை நரகத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கிறவனாகிறான்; அதிகமான ப்ரீதி விஷயமாகவும் இருக்கி

ருன் ; ஆபத்காலங்களில் ரக்ஷகனும் ஆகிறுன். அதுபோல ஶரண்ய னும் நிரய நிஸ்தாரகன் ; அதிமாத்ரம் அபிமதன் ; ஆபத் ரக்ஷகன்.

ப்ரியஸுஹ்ருத் - அளவற்ற ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவன் ப்ரியன் ; எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே தேடுமவன் ஸுஹ்ருத். இந்த இரண்டு குணங்களும் அஸாதாரணமாகப் பொருந்தினவன் ஶரண்யனே. 'நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்' என்னும் ஸுபாலோபநிஷத் வாக்யம் இங்கு ஸ்மரிதமாகிறது.

மித்ரம் - ஸகல வித ரஹஸ்யங்களையும் அறிவிக்கலாம்படியான நம்பிக்கைக்குப் பாத்ரமாகுமவனே மித்ரன். அர்ஜுநன் முதலியவர்களிடத்தில் அப்படிப்பட்ட மித்ர பாவத்தைப் பகவான் ஆவிஷ்கரித்தானன்றே ?

குரு: - எல்லாருக்கும் அவரவர் அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உபதேஶித்து, அவரவர் அஜ்ஞாநத்தை நிவ்ருத்திக்கிறபடியால் ஶரண்யனே குருவாகிறுன்.

'குஶப்தஸ்த்வந்தகாரஸ்ஸ்யாத் ருஶப்தஸ்தந்நிரோதக: ।
அந்தகாரநிரோதித்வாத் குருரித்யபிதீயதே ॥'

என்னும் நிர்வசநம் இவ்விடத்தில் ப்ரமாணம்.

கதி: - உபாயமும் அவனே, ப்ராப்யனும் அவனே.

இது வரையில், ஈஶ்வரனுக்குள்ள ஶரண்யத்வமும் பந்துத்வமும் வெளியிடப்பட்டன. இனித் தம்மிடத்திலுள்ள ஹேதுக்களை வெளியிடுகிறுர்.

த்வதீய: - 'நான் உனக்கு ஶேஷபூதன்' என்னும் ஜ்ஞாநமுடையவன் நான்.

த்வத்ப்ருத்ய: - உன்னாலேயே தரிக்கத்தகுந்தவன், போஷிக்கவும் தகுந்தவன். தார்ய போஷ்ய வர்க்கத்திற்குத்தான் ப்ருத்யன் என்னும் பெயர் பொருந்தும்.

தவ பரிஜந:-உன்னுடைய கைங்கர்யத்திற்கே அர்ஹன்

த்வத்கதி: - உன்னைத் தவிர்த்து வேறு ப்ரயோஜநத்தை அறியாதவன்.

ப்ரபந்ந: - 'த்வாமேவ ஶரணம் ப்ரபத்யே' என்று பரஸமர்ப்பணத்தையும் பாவித்திருக்கிறேன்.

ஏவம் ஸதி - இப்படி இருக்கையில். அதாவது - நீ பரத்தை ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளும்படி ஶரண்யத்வத்தையும் பந்துத்வத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறவனாகவும், நானும் 'ஶரணம் ப்ரபத்யே' என்று பரந்யாஸ வாக்யத்தை உச்சரித்தவனாகவும் இருக்கிறபடியால் என்பது குறிப்பு.

அஹமபி - நானும். அதாவது - ஸமஸ்த தோஷங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கும் நானும் என்பது தாத்பர்யம். அல்லது, பூர்ணமாகவும் ஹார்த்தமாகவும் ப்ரபத்தியைச் செய்தவர்கள் போல, நானும் உன்னுடைய ஸ்வீகாரத்திற்கு அர்ஹன் என்பது தாத்பர்யம் என்றும் சொல்லலாம்.

தவைவ - உனக்கே. நீயே இந்தப் பரத்தை அங்கீகரிக்கத் தகுந்தவன் என்பது அர்த்தம்.

பர: - என்னுடைய ப்ரயத்நம் வ்யாபாரம் முதலியவை இன்றிக்கே நான் ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவன். 'பரமாகையாவது - ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வ ப்ரகார நிர்வாஹ்யனாகை' என்று ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவரித்திருக்கிறுர்.

ஹி - இது ப்ரமாண ப்ரஸித்தியை த்யோதிப்பிக்கிறது.

'அநந்யாஶ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே ।
தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்'
'தேஷாமேவம் விதத்ருஷ்ணாநாம் யோகக்ஷேமவஹோ ஹரி:'

இத்யாதிகளில், தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களுடைய யோக க்ஷேமங்களைப் பகவானே வஹிக்கிறுன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ ?

ஜநிக்வாZஹம் வம்ஶெ ஊஹதி ஜமதி வூ்ாதயஶஸாம்
ஶுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வஸ்திதிவிதாஊ |
நிஸகா்தெவ த்வச்சரணகஊலைகாஙூ ஊநஸா -
ஊயொயஃ பாபாத்மா ஶரணத ! நிஊஜ்ஜாமி தஊஸி ‖ 61.

61. இது முதலான இரண்டு ஶ்லோகங்களாலே, பூர்வமே சொல்லப்பட்டுள்ள தமது ஆகிஞ்சந்யத்தை ஸ்தாபிக்கிருர். 'நாத முனிகள் முதலான மஹாயோகிகளுடைய வம்ஶத்தில் பிறந்த ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும் ஆகிஞ்சந்யத்தைக் கொண்டாடலாமோ?' என்னும் ஶங்கையே இம்மாதிரி மறுபடியும் தமது ஆகிஞ்சந்யத்தைப் பற்றிப் பேச இடம் கொடுக்கிறது. 'கர்ம யோக ஜ்ஞாந யோக பக்தியோகம் முதலியவைகளில் கரை கண்டவர்களே என்னுடைய பெரியோர்கள்; அஸமஞ்ஜன் போல நான் அந்த வம்ஶத்திற்கு அநநுரூபமான ஸ்வபாவத்தை உடையவனுகிவிட்டேன்! ஆகையால், உன்னை அடைய வேறு உபாயமொன்றும் என்னிடம் இல்லை' என்று விண்ணப்பித்ததே அந்த ஶங்கைக்கு ஸமாதாநம். ஸாதாரண வம்ஶத்தில் பிறந்து பாபாத்மாவாக இருப்பதை விட மஹாங்களுடைய வம்ஶத்தில் பிறந்து பாபாத்மாவாக இருப்பது விஶேஷித்த அபாதமன்றே? என்பதும் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம்.

ஜமதி வூ்ாதயஶஸாம் ஶுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷதத்வஸ்திதிவிதாம் நிஸகா்தெவ த்வச்சரண கஊலைகாஙூஊநஸாம் ஊஹதி வம்ஶெ ஜநிக்வா, அஹம், ஹெஶரணத! பாபாத்மா ஸநு தஊஸ்யொயொ நிஊஜ்ஜாமி. [ஜகத் முழுவதும் புகழ்பெற்றவர்களும், ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் ஶுத்தர்களும், யோகத்தில் தேர்ந்தவர்களும், ப்ரக்ருதி என்ன புருஷனென்ன இவர்களுடைய தத்வஸ்திதியை அறிந்தவர்களும், ஜந்மம் ஆரம்பித்தது முதல் உன்னுடைய சரணாரவிந்தத்திலேயே நிஶ்சலமான பக்தியை உடையவர்களுமான பெரியோர்களுடைய வம்ஶத்தில் பிறந்து, நான், ஹே ஶரணம்கொடுக்குமவனே! பாபங்களிலேயே

புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டு, அஜ்ஞாநமாகிற ஸமுத்ரத்திலே இன்னமும் தரை காணுமல் மூழ்குகின்றேனே!]

ஜமதி வூ்ாதயஶஸாஊ் - இவ்விடத்தில் பேசப்பட்டுள்ள புகழ் லௌகிக விஷயங்களில் வந்த புகழன்று; அது க்ஷணிகமே: பகவத் விஷயீகாரத்தால் வந்து ஶாஶ்வதமாக நிலைபெறும் புகழே விவக்ஷிதம்.

ஶுசீநாஊ் - தேஹ ஶுத்தியுடன் கூட ஆந்தர ஶுத்தியும் உடையவர்கள். அதாவது - ஶாஸ்த்ர சோதிதங்களான தர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிப்பதும், விஷய ஸங்கங்களிலிருந்து விரக்தியையும், பகவத் ஸம்பந்த அம்ஶங்களில் ராகத்தையும் செய்வதும், பகவதாராதநம் தவிர்த்து வேறு ப்ரயோஜநத்தை உத்தேஶிக்காமல் இருப்பதுமான ஆந்தர ஶுத்தி தான் இவ்விடத்தில் 'ஶுசித்வம்' என்பதனுல் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வித ஆந்தர ஶுத்தி இல்லாமல் கேவலம் தேஹ ஶுத்திமாத்திரம் ஶுத்தி யாகாது என்பதை,

'யொऽஸௌ ஶுசி ஸஹிஶுசி நஊ் ஊ்ஜாஶுசிஶு சிஶுசிஃ'

என்னும் வாக்யத்தில் காணலாம்.

யுக்தாநாஊ் - ஆத்மாவலோகநமே யோகமாகும். அதற்கு அர்ஹர்கள் என்பது தாத்பர்யம். நாதமுநிகளுக்குப் பிறகு யோகம் லுப்தமாகி விட்டபடியால் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கு அதில் அதிகாரம் இல்லை. அந்த நிர்வேதமும் இதில் த்யோதிப்பிக்கப் படுகின்றது.

குண புருஷ தத்வஸ்திதிவிதாஊ் - குணமென்பதால் குணாஶ்ரயமான ப்ரக்ருதியும், புருஷனென்பதால் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களும் சொல்லப்படுகிருர்கள். இவர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகள்தாம் ஸ்திதி என்பதற்குத் தாத்பர்யம். அவைகளை நிஷ்க்ருஷ்டமாக அறிந்தவர்கள் என்பது அர்த்தம்.

நிஸகா்தெவ த்வச்சரண கஊலைகாஙூ ஊநஸாஊ் - வத்ஸமானது ஜநித்தபோதே தாய்முலையிலே வாய் வைக்கு

மாபோல, உன்னுடைய சரணாரவிந்தங்களிலே ஏகாந்தமான மநஸ்ஸை ஜந்ம ப்ரப்ருதியாக உடையவர்கள்’ என்பது ஸ்ரீ பிள்ளையின் திவ்யஸூக்தி.

மஹதி வம்ஶே - வம்ஶத்திற்குப் பெருமையாவது - மஹாத்மாக்கள் வந்து ஜநிப்பதே. ஆத்ம குண பூர்த்தி, ஸதாசார நிஷ்டை, வித்யா ஸம்பத் இவைகள் நிறைந்தவர்களன்றோ ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய பெரியோர்கள்?

ஜநித்வா - பிறந்தும். அத்யந்தம் துர்லபமான இந்தப் பிறப்பை அடைந்தும் என்பது குறிப்பு.

அஹம் - ‘இந்த வம்ஶத்தில் நான் ஒருவனே இப்படி விபரீத வ்ருத்தியில் இறங்கினேன்’ என்பதை இந்தப்பதம் ஸூசிப்பிக்கிறது.

பாபாத்மா - பாபேஷு ஆத்மா யஸ்ய ஸ: - அதாவது - பாபபுத்தியை உடையவன் என்பது அர்த்தம். பாபமே ஒரு வடிவு கொண்டு வந்துவிட்டதோ என்று நினைக்குமளவு பாபத்தையே ஸ்வரூப ஸ்வபாவமாக உடையவன் என்றும் விவரிக்கலாம்.

ஶரணத! ‘என்னுடைய அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி உபாயத்தை நீயே கொடுத்தருளவேணும்’ என்பது கருத்து.

தமஸி நிமஜ்ஜாமி - ‘தமஸ்’ என்றால் அஜ்ஞாநம். அதுவாகிற ஸமுத்ரத்தில் ஒருவருக்கு மெட்டாதபடி மூழ்குகின்றேன். ‘நீ எடுக்க நினைத்தாலும், உன் கைகளுக்கும் ஒருகால் எட்டாமல் போய்விடுவேனோ?’ என்னும் அதிஶங்கை ‘அதோऽத:’ என்னும் த்விருக்தியால் த்யோதிப்பிக்கப்படுகின்றது.

ஜநித்த வம்ஶமோ இப்படிப்பட்டது; ரக்ஷகனோ ஸாக்ஷாத் ஶரண்யன்: வம்ஶத்தின் ப்ரபாவமும் இவனுடைய நீர்மையும் என்னுடைய பாபத்தின் முன் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறக்கின்றனவே! என்னும் ஆஶ்சர்யமும் வ்யஞ்ஜிதமாகின்றது.

அமர்யாத: க்ஷுத்ரஶ்சலமதிரஸூயாப்ரஸவபூ:
க்ருதக்நோ துர்மாநீ ஸ்மரபரவஶோ வஞ்சநபர: ।
ந்ருஶம்ஸ: பாபிஷ்ட: கதமஹமிதோ து:கஜலதே-
ரபாராதுத்தீர்ணஸ்தவ பரிசரேயம் சரணயோ: ? 62.

62. கீழ் ஶ்லோகத்தில் தம்மைப் ‘பாபாத்மா’ என்று சொல்லிக்கொண்டார். அதையே இந்த ஶ்லோகத்தில் பரக்கப் பேசுகிறார். ‘ஶரண்யனோ ஸமர்த்தன், பரம காருணிகன்; நானும் ப்ரபத்தி வாக்யத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே நிற்கிறேன்: ஏன் என்னை இன்னும் அவன் ரக்ஷித்து அங்கீகரித்துக்கொள்ளவில்லை?’ என்று பரிதபித்து, ‘மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹதஸ்தி ந ஸம்ஶய:- ஸமர்தாவபி தௌ யத்ர நாவேக்ஷேதே ஹி ராகவௌ’ என்று அஶோகவநத்தில் ஸீதா பிராட்டி கதறினது போல, ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும் தமது பாப ப்ராசுர்யத்தைப் பற்றியே இங்கு ஶோகிக்கிறார்.

அந்வயம் ஸ்பஷ்டம்.

அமர்யாத: - ஶாஸ்த்ரங்களின் வரம்பைத் தாண்டினவன். ‘உஜ்ஜீவநமான ஶாஸ்த்ரத்தை அநாதரித்தேன்’

க்ஷுத்ர: - ஹேயங்களான புருஷார்த்தங்களில் அதி சபலன். ‘விநாஶஹேதுக்களான அல்ப புருஷார்த்தங்களில் ஆசை வைத்தேன்’

சலமதி: - சஞ்சலமான புத்தியை உடையவன். ‘ஶாஸ்த்ரம் சொல்வதே பத்யம்; ஹேய புருஷார்த்தங்களை நாடுவது நாஶஹேது’ என்று பெரியோர்கள் ஹிதம் சொன்னால் அதில் என்னுடைய புத்தி நிலைபெறுகிறதில்லை?

அஸூயாப்ரஸவபூ: - அஸூயைக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநம். [பிறருடைய குணங்களில் தோஷாவிஷ்கரணம் செய்வதே அஸூயை.] கீழ்க்கூறிய தோஷங்கள் என்னிடத்தில் அளவற்றிருக்கின்றன; மற்றவர்களும் என்னைப் போல தோஷ துஷ்டர்க

ளாக இருக்கலாகாதோ என்னும் விருப்பத்தாற் போல அவர்களுடைய குணங்களிலும் தோஷாவிஷ்கரணம் செய்கின்றேன்?

க்ருதக்ந: - உபகரிப்பவர்கள் விஷயத்தில் அபகாரத்தைச் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவன். 'ப்ரஹ்மக்நே சைவ ஸுராபே ச சோரே பக்நவ்ரதே ததா - நிஷ்க்ருதிர் விஹிதா ஸத்பி: க்ருதக்நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:' என்று ஶாஸ்த்ரத்தினாலும் கைவிடப்பட்டவனானேன்.

துர்மாநீ - இப்படி நிக்ருஷ்டனாக இருக்கையிலும் 'நான் ஸர்வோத்க்ருஷ்டன்; நானே ஸ்வதந்த்ரன்' என்னும் எண்ணம் மாத்ரம் என்னை விடவில்லையே.

ஸ்மரபரவஶ: - ஸ்வதந்த்ரன் என்னும் எண்ணம் மாத்ரம் என்னை விடவில்லையே தவிர, க்ரியையில் ஹேய விஷயங்களில் நோக்கை ஜநிப்பிக்கும் காமனுக்கு அடிமையாகவே இருக்கிறேன், இது என்ன ஜாட்யம்?

வஞ்சநபர: - காமனுக்கு அடிமை செய்து க்ஷுத்ரபோகங்களை அநுபவிப்பதிலும் சூதனாய்க் கள்வனாய் ஆர்ஜவமின்றிக்கே வர்த்திக்கின்றேன். அப்படி வர்த்திப்பதை ஸர்வஜ்ஞனான உனக்குந் தெரியாமல் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் வஞ்சனையும் என்னிடத்தில் உண்டு. இது என்ன மௌட்யம்?

ந்ருஶம்ஸ: - நம்பினோர் விஷயத்தில் தீமை செய்யுமவன் என்னுடைய இஷ்டத்தை ஸாதித்துக்கொள்வதில் பிறரை வஞ்சிப்பது மாத்ரமன்றிக்கே, என்னை நம்பினோருக்கும் த்ரோஹம் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவன். 'ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:' என்று நீ சொன்னதற்கு நேர் விபரீதமான ஸ்வபாவமுள்ளவனாக இருக்கிறேன்.

பாபிஷ்ட: - கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள பாபங்கள் மாத்ரமில்லை: இன்னும் க்ரூரதரமான பாபங்கள் கணக்கற்று என்னிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்றன.

ஜலதே: அபாராத் உத்தீர்ண: ஸந் கதமஹம் தவ சரணயோ: பரிசரேயம்? - காணவே பயமாயிருக்கும் இந்தக் கரையில்லாத துக்கஸமுத்ரத்தில் கிடக்கின்ற நான் கரையேறுவதென்பதும் உண்டோ? அப்படி அதற்கும் அநர்ஹனாக இருக்கும் எனக்கு, நித்யஸூரிகளால் அடிமை செய்யப்படும் உன்னுடைய திருவடிகளில் பரிசர்யை எப்படி கிடைக்கும்? இந்தத் துக்க ஸாகரத்தில் நின்று கரையேற்றுவதுவும் உன் பொறுப்பு; என்னை அடிமை கொள்வதும் உன்னுடைய பொறுப்பே என்பது தாத்பர்யம்.

இவ்வளவு பாபிஷ்டனாக ஒருவன் இருந்தால் அவனையும் பகவான் திருவுள்ளம் பற்றுவனா? என்னும் அதிஶங்கை கூடாது. க்ஷத்ர பந்து முதலானவர்களுடைய ந்யாயத்தால், பகவானை அடைந்தவனுக்கு ஒருகாலும் ப்ரம்ஶமில்லை என்பது உறுதி. 'ந மே பக்த: ப்ரணஶ்யதி.' இத்யாதியான வாக்யங்கள் அதற்கு ப்ரமாணம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, திருவாரூர்.

ஷை ஸபையின் முதலாவது வர்ஷாந்த மஹோத்ஸவம் நளது காளயுக்தி௵ ஆடி௴ 6௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை $3\frac{1}{2}$-மணிக்கு மடப்புரம் ஸ்ரீ வேணுகோபால ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் வெகு விமர்சையாய் நடந்தது. அப்போது ஸ்ரீரங்கம் வக்கீல் ஸ்ரீ. உ.வே. ஏ. வி. கோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி அக்ராஸநம் வகித்தார். அப்போது சுமார் 200 ஆஸ்திகர்களுக்கு மேலேயே கூடியிருந்தார்கள். பல வித்வான்களும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பாகவதோத்தமர்களும் எழுந்தருளியிருந்தார்கள்.

முதலில் ஸபையின் கார்யதர்சியாகிய ஸ்ரீ. உ.வே. டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸபையின் வர்ஷாந்த ரிபோர்ட்டைப் படித்தார். ஸபை ஒரு வருஷ காலத்

தில் 51-முறை கூடி, பல பெரிய விஷயங்கள் உபந்யஸிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்று கேட்ட எல்லோரும் மிகவும் த்ருப்தியடைந்தார்கள்.

பிறகு ப்ரஸித்தி பெற்ற ஸ்ரீ. உ.வே. கண்டியூர் ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்வாமி "ஸ்ரீ கீதையின் தாத்பர்யம்" என்னும் விஷயமாய் ஒரு அருமையான ப்ரஸங்கம் செய்தார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் வைபவமும், மாயையில் அகப்பட்டு ஜ்ஞாநவிகாஸமன்றி வாடும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு அவனையின்றி ஓர் கதியில்லாமையும், அத்தகைய ஜீவன் பலாஸக்தியன்றியில் செய்த கர்மத்தினாலும் பக்தியினாலும் ஆர்த்தி பிறந்து அவனைச் சரணம் புகலும், அவ்வகையாலே அவன் மாயைக் கடத்தலும், அவனை உத்தாரணம் செய்வதில் ஈஶ்வரனுக்குள்ள காருண்யமும், இவைபோன்ற பல விஷயங்களும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கக் கேட்போர் மனம் உருகும்படி வித்வான் ப்ரஸங்க மழை பொழிந்தார்.

பிறகு அக்ராஸநம் வகித்திருந்த ஸ்வாமி எழுந்து உபந்யாஸகரின் பெருமைகளையும் விஷயத்தின் பெருமைகளையும் செவ்வையாக எடுத்துக்காட்டி, ஸ்ரீ வைஷ்ணவமதத்தின் பெருமைகளையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறைகளையும் சில கூறினார். வடகலை தென்கலை ஸம்பந்தமான வைஷம்யத்தை யொழித்தலும், வைதிகமதங்கள் யாவற்றிலும் த்வேஷம் கொள்ளாமல் நடப்பதும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்மங்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமானதென்றும் கூறி, ஷை ஸபை நீடூழிவாழ்கவென்று ப்ரார்த்தித்து அமர்ந்தார்.

அநந்தரம், ஸாந்நித்யரூராகிய நமது டிஸ்டிரிக்ட் முன்ஸிப் ஸ்ரீ. உ.வே. கே.கே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸ்வாமி உபந்யாஸகருக்கும் அக்ராஸநாதிபதிக்கும் உபசாரமும் வந்தநமும் கூறிப் புஷ்ப ஹாரங்கள் ஸமர்ப்பித்தார்.

அன்றிரவு 8-மணிக்கு ஷை பெருமாள் ஸந்நிதியில், ஸபை நிமித்தமாய் எழுந்தருளியிருந்த பாகவதர்களில் சுமார் 150 ஸ்வாமிகளுக்கு ஆதித்யம் நடந்தது.

பிறகு இரவு 9-மணிக்கு ப்ருஹ்ம ஸ்ரீ. சய்யானம் ராமஸ்வாமி சாஸ்த்ரிகள் "விபீஷண ஶரணாகதி" என்றவோர் திவ்யகதா காலக்ஷேபம் செய்ய, ஸபையோர்கள் ஶ்ரவணாநந்தம் பெற்று மகிழ்ந்தார்கள்.

டி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார்.

(ஸபையின் கார்யதர்ஶி)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

கடிதங்கள்.

(1)

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்க்கு:—

நம்மவர்களில் அநேகமாய் எல்லோரும் ஶ்ராத்தங்களை ஸௌர்ய மாதத்தின், திதிகளிலேயே செய்துவருகிறார்கள். ஆனால் வ்யபதிஷ்டர்களான சிலர் சாந்த்ராயண மாஸங்களிலும் ஶ்ராத்தங்கள் செய்கிறார்களெனத் தெரிய வருகிறது. இவை இரண்டிற்கும் ப்ரமாணங்களை ஜ்ஞாதாக்கள் அநுக்ரஹித்து யுக்தாயுக்தவிசாரம் செய்தால், அடியேனைப்போன்ற மந்தமதிகட்கு ஸ்வாபிமதமான ஏதாவதொன்றில் ஸந்துஷ்டி பிறக்குமென்று ஸவிநயம் விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

(2)

காம்ய கர்ம விஷயமாய் ஓர் ப்ரஶ்நம்.

சென்ற வைகாசிமீ-ல் பெருமாள்கோவிலில் நடைபெற்ற வைஶாக உத்ஸவத்தில், திருத்தேரில் 2-வது திநத்தில் காம்ய கர்மாநுஷ்டாந விஷயமாக, ப்ரஸித்தி பெற்ற பண்டிதர்களுக்குள் ஒரு சர்ச்சை நடந்து, ஒருவிதமான நிர்ணயத்துக்கும் வராமற் போய்விட்டது. அதாவது: 'ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய காம்ய கர்மங்களை ப்ரபந்நன் அநுஷ்டிக்கலாமா? அப்படி அநுஷ்டித்தால் எந்தமாதிரி அவைகளை அநுஷ்டிக்கவேணும்' என்பதுதான்.

காம்ய கர்மங்கள் அநநுஷ்டாநே ப்ரத்யவாய மில்லாமலிருந்தபோதிலும், ஶ்ருதி நிஷித்திக்காததால், தேவதாந்தரஶப்தப்ரயோக மிருந்தாலும் அந்த ஶப்தங்கள் பரமாத்மாவையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்னும் எண்ணத்துடன், பலாபிஸந்தி யில்லாமலும் ஒருவன் அநுஷ்டித்தால் பாதகங்களொன்றும் வாரா; [illegible] மாட்டா; பாரமைகாந்த்யத்துக்கும் யாதொரு பங்கமும் வராது; [illegible] தேவதாந்தரபுத்தியாவது பலாபிஸந்தியாவது இல்லாமல், தனக்கு ஸாத்தியமான ஶ்ருதி நிஷேதிக்காத கர்மங்களால் பகவானை ஆராதிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் மாத்ரமிருப்பதால்தான் என்று ஒரு கக்ஷிபண்டிதர்களின் மதம்.

இன்னொரு கக்ஷிபண்டிதர்களோ, தேவதாந்தர ஶப்தப்ரயுக்த காம்யகர்மாநுஷ்டாநம் ஸ்வப்நேபி கூடாது; [illegible] 1. நித்யநைமித்திக கர்மாநுஷ்டாநமே ஶ்ருதி விஹிதமாய் அநநுஷ்டாநே ப்ரத்யவாய மில்லாமலிருப்பதால் மாத்ரம் ப்ரபந்நனுக்குக் கர்த்தவ்யமாய் ஆசார்யர்கள் அவைகளை த்யஜிக்க முடியாமல் விதித்திருப்பதால் ஸாக்ஷாத் பகவத்ப்ரீத்யர்த்தமான மாலாகாரணாதி காம்ய கர்மங்களைத்தவிர, இதர காம்ய கர்மங்களின் ப்ரவ்ருத்

இக்கே ப்ரபந்நனுக்கு ஹேதுவில்லை. 2. அநுஷ்டாநத்தில் தேவதாந்தர பாவம் இல்லாவிட்டாலும் தேவதாந்தர ஶப்த உச்சாரணம் இருப்பதால் பாரமைகாந்த்ய பங்கம் உண்டு. 3. நியதமான வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை ப்ரபந்நன் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று ஆசார்யர்கள் ஸாதித்திருக்கிறதின் தாத்பர்யம், விஹிதமான நித்யநைமித்திக கர்மாக்களின் அந்வயத்தில் ஸ்வரஸமாகுமே யொழிய, ஶ்ரௌத கர்மங்கள் யாவற்றுக்கும் ஸமஞ்ஜஸமன்று என்று இம்மாதிரியான காரணங்களைக்கொண்டு வாதித்தார்கள். கடைசியில் வாதம் பெருகி, ஆசார்யர்கள் நித்யநைமித்திக விஷயங்களில் மாத்ரம் தேவதாந்தர ஶப்தோச்சாரணம் பாதகமல்ல வென்று விதித்து, இதர காம்ய கர்மங்களில் மாத்ரம் பாதகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யிருந்தால், அப்படி அநுக்ரஹித்ததற்கு ப்ரபலமான காரணங்கள் உண்டா? அவை எவை? என்கிற விசாரம் ப்ரவ்ருத்தித்து, கடைசியில் ஒருவிதமான நிர்ணயத்துக்கும் வரவில்லை. இதனுடைய நிர்ணயம் சிலருக்காவது அத்யந்தாவஶ்யகமாயிருப்பதுடன், தீபிகைக்கும் பண்டிதர்களின் விஷய ப்ரதாநத்திற்கு ஹேது உண்டாகுமாகையால், தீபிகையைப்படிக்கும் மஹாந்கள், யாராவது ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முதலான ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக்கொண்டு, பூர்வ பக்ஷங்களை நன்றாகப் பராமர்சித்து நிர்ணயத்தை ஸாதிக்கவேண்டுமென்று அடியேன் ஸவிநயமாய்ப் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

பெருமாள் கோவில் சோகத்தூர்,
ஸ்ரீநிவாஸதாஸன்
ஸ்கூல்மாஸ்டர், கங்குந்தி குப்பம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - ஜூலை மாஸம்)

1. ராவ்பஹதூர் எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	5	0	0
2. „ ஸி. சேஷாசார்யர், பெங்களூர்	5	0	0
3. வி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், சேலம்	1	0	0
4. ஆர். லக்ஷ்மண ஐயங்கார், சிவகங்கை	3	0	0
5. வி. வரதாசார்யர், பருத்திப்பட்டு	3	0	0
6. ம. வி. ரகுநாதாசார்யர், தின்னனூர்	3	0	0
7. எஸ். வி. வெங்கடராம ஐயங்கார், கோயம்புத்தூர்	3	0	0
ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை சந்தா வரவு.			
1. ஸி. ஆர். ராஜகோபாலநாயுடு, ரங்கூன்	0	5	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்தி௵ புரட்டாசி௴ [ஸஞ்சிகை 12.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

மஹாபாரதம். மஹாபாரதம், தத்காலஸ்திதியில், ரோமஹர்ஷண புத்ரரான உக்ரஶ்ரவா என்பவரால், நைமிஶாரண்யத்தில் ஶௌநகரெனும் குலபதியால் நடத்தப்பட்ட பனிரண்டு ஸம்வத்ஸர யாககாலத்தில், அவ்விடம் சேர்ந்த ருஷிகள் முன்பாகக் கதையாகச் சொல்லப்பட்ட ரூபத்தை யடைந்து நிற்கின்றது. உக்ரஶ்ரவா அவ்விடம் வந்தவுடனே ருஷிகள் முன்பாக விநயத்துடன், "வேதவ்யாஸரால் பண்ணப்பட்ட தர்மார்த்தங்களுடன் கூடிய கதைகளைச் சொல்கின்றேன் கேளுங்கள்;" என்று சொன்னார். குஶலப்ரஶ்நாநந்தரம், உக்ரஶ்ரவா, "ஜநமேஜய ராஜர்ஷியால் அநுஷ்டிதமான ஸர்ப்பயாகத்தில், அங்கு எழுந்தருளிய பகவான் க்ருஷ்ணத்வைபாயநரை அந்த ராஜர்ஷி ப்ரார்த்தித்தபடியே, வ்யாஸர், ஸ்வஶிஷ்யரான வைஶம்பாயநரைக்கொண்டு, தாம் செய்தருளிய மஹாபாரத மெனப்பட்ட விவித புண்யகதைகளை ஜநமேஜயனுக்குச்

சொல்லுவித்தார். அம்மஹாபாரதகதைகளை நான் கேட்டேன். பிறகு பல தீர்த்தங்களையும் புண்யக்ஷேத்ரங்களையும் தர்ஶித்துக் கொண்டு நான் குருக்ஷேத்ரத்துக்கு வந்தேன். 'அங்கு நின்று உங்களுடைய தர்ஶநார்த்தம் இவ்விடம் வந்துசேர்ந்தேன்" என்று சொன்னார். அதனால், ஸர்ப்ப யாகத்துக்கும், ஶௌநகாதிகளுடைய பாரத ஶ்ரவணத்துக்கும் காலவித்யாஸம் மிகவும் நீடிக்க இடமில்லை.

யாகாவஸரங்களில் மத்யே மத்யே அவகாஶம் இருந்தபோது புராணகதைகள் சொல்லப்படுகிறது வழக்கம். ஸூதபுத்ரரான உக்ரஶ்ரவாவும் தான் சொல்லவேண்டிய கதையைப்பற்றி ஶௌநகாதி ருஷிகளை வினவினர். அவர்களும், "தேவர்களாலும் ப்ரஹ்மர்ஷிகளாலும் கேட்டுப் பூஜிக்கப்பட்டதும், ஶப்தார்த்தாலங்கார ஸஹித பர்வங்களால் விஸ்தரித்ததும், ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களும் ந்யாயங்களும் வேதாங்தார்த்தங்களும் விளங்கப்பெற்றதும், த்வைபாயந ப்ரோக்தமும், பாரதமென க்யாதியடைந்ததுமான ஶ்லோக ஸங்காத ரூபமடைந்த இதிஹாஸத்தைக் கேட்க விரும்புகின்றோம்" என்று சொன்னார்கள். அதைப் பூர்வம் வைஶம்பாயநர் ஸர்ப்ப யாகத்தில் வ்யாஸருடைய ஆஜ்ஞையால் ஜநமேஜயனுக்குச் சொன்னாரென்பதை, '[illegible] |[illegible] |' என்று ருஷிகளும் ப்ரஸ்தாபித்தனர். அந்த ஶ்லோகத்தினால் பாரதத்தை யதாவத்தாக வைஶம்பாயநர் வ்யாஸரிடம் அதற்கும் முன்பாகக் கேட்டாரென்பதும் ஏற்படுகின்றது. ஸர்ப்ப யாகத்தின் பிறகு ஶௌநகாதிகள் செய்த பாரதஶ்ரவணம்தான் லோகத்தில் ப்ரஸித்தியடைந்தது.

மேலே விவரித்த விஷயங்களை யோசித்தால், ஶ்லோக ஸங்காதரூபமடைந்த பாரதமெனும் இதிஹாஸமொன்று வ்யாஸ ப்ரணீதமென்றும், அது கதாரூபமாக வைஶம்பாயநரால் ஜநமேஜயனுடைய ஸர்ப்ப யாக காலத்தில் அந்த ராஜர்ஷியின் முன்பாகச் சொல்லப்பட்டதென்றும், அப்போது அதை உக்ரஶ்ரவா கேட்டாரென்றும், பிறகு நைமிஶாரண்யத்தில் குலபதியான ஶௌநகர் அநுஷ்டித்த த்வாதஶவார்ஷிக ஸத்ரகாலத்தில் அங்கு கூடின ப்ராஹ்மணர் முன்பாக, அவர் பாரதத்தைக் கதையாகச் சொன்னாரென்றும் கொள்ள அமையும்.

'[illegible] | [illegible] | [illegible] | [illegible] ||' என்கிற ஸூதபுத்ர வசநங்களால், ஹிமாசல பர்வதத்தில் குஹாரூபமான பரிசுத்த ஸ்தாநத்தில் ஸ்நாநாநந்தரம் தர்ப்பாஸந நிவிஷ்டராய், யோகத்தில் அமர்ந்து, சித்த நிரோதம் செய்துகொண்டு, ஶாந்த ஹ்ருதயராய்த் தம்முடைய தபோவீர்யத்தால் பாரதரூபமான இதிஹாஸத்தினுடைய முழு கதைகளையும் யோசித்துக்கொண்டு அதைச் செய்தருளினர் என்று ஏற்படுகின்றது. அம்ஶாவதரண பர்வாரம்பத்தில், '[illegible] |' என்கிற வைஶம்பாயந வசநமும், அதே தாத்பர்யத்தை த்ருடப்படுத்திக்கொண்டு இதிஹாஸ க்ரந்தம் மூன்று வர்ஷத்தில் முடிந்ததெனக் காட்டுகின்றது.

ஸௌதியால் சொல்லப்பட்ட ப்ரதமாத்யாயத்தில், வ்யாஸரால் இதிஹாஸம் பண்ணப்பட்ட விஷய ஸம்பந்தமாக, '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும் வசநங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றால், பாரதாந்தர்கதங்களாய்க் கூடார்த்தத்துடன்கூடிய 8,800 கடிந ஶ்லோகங்கள் வ்யாஸரால் செய்யப்பட்டன வென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த ஶ்லோகங்களைப்பற்றி ஸூதபுத்ரர், '[illegible]' என்று சொன்னார். அதாவது: அவற்றினுடைய அர்த்தம் உக்ரஶ்ரவாவுக்கும் ஶுகர்க்கும் தெரியும்; ஸஞ்ஜயர்க்கு

ஒருவேளை தெரிந்திருக்கக்கூடு மென்று ஏற்படுகின்றது. இந்த வசநங்கள் காணப்படும் ப்ரகரணத்தில் வ்யாஸர்க்குச் சதுர்முக தர்சநம் கிடைத்தபிறகு, ஸ்வக்ரந்த லேகநார்த்தம் கணேசரை ஸ்மரித்தாரென்றும், அவரும் ப்ரத்யக்ஷமாகி, இடைவிடாமல் எழுதும்படி ஸ்லோகங்கள் சொல்லப்பட்டால் எழுதுவதாக ஒப்புக்கொண்டா ரென்றும், அப்போது வ்யாஸரும், அர்த்தம் தெரியாமல் எழுதவேண்டா மென்று சொல்லிவிட்டு, கூடார்த்த ஸஹித கடிந ஸ்லோகங்களை இடையிடையே சொல்லிக்கொண்டு வர, கணேசரும் அர்த்த விசாரம் செய்வதன் பொருட்டு எழுதாமல் நிற்கையில், வ்யாஸரும் பஹு அந்ய ஸ்லோகங்களைச் செய்தா ரென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த ப்ரகரணம் பஹு ப்ராசீந ப்ரதிகளில் இல்லையென்றும், ப்ரஹ்மதர்சநத்துக்குப் பூர்வமே யாவத் பர்வங்களு மடங்கிய பாரதம் வ்யாஸரால் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றபடியால், கணேசர் எழுதும் காலத்தில் பாரத ஸ்லோக நிர்மாணத்துக்கு ஹேதுவே இல்லை யென்றும், இன்னும் வ்யாஸரைப்போன்ற மஹாகவிக்கும், அவருடைய பஹு ஸிஷ்யர்க்கும், லேகந ஸாமர்த்யம் இல்லையென எண்ணப் பொருந்தாது என்றும், ஆதலால் ப்ரகரணமே ப்ரக்ஷிப்த மென்றும் பெரியோர் சொல்வார்கள். ஆனால் கணநாயகர் பாரதமெழுதினர் எனும் கதையைப் பாரதவெண்பா எழுதிய பெருந்தேவனார் ப்ரஸ்தாபித்தார். பாரதவெண்பாவின் முதல் செய்யுள், "ஓதவினையகலும் ஓங்குபுகழ் பெருகும், காதற்ற சுவையனைத்தும் கைகூடும்,—சீத - பனிக்கோட்டு மால்வரைமேல் பாரதப்போர் தீட்டும், தனிக்கோட்டு வாரணத்தின்தாள்", என்பது அதைச் சொல்கின்றது.

இக்கதையை ஒப்புக்கொண்டாலும், 8,800 கடிந ஸ்லோகங்கள் பாரதமத்யே அங்கங்கே காணப்படுகின்றன வென்றுதான் சொல்லக்கூடும். ஸூதபுத்ரரும், 'தச்ச்லோககூடமத்யாபி க்ரதிதம் ஸுத்ருடம் முநே । பேத்தும் ந ஶக்யதேऽர்தஸ்ய கூடத்வாத் ப்ரஶ்ரிதஸ்ய ச ।' என்று, ஜ்ஞாதாக்களுக்கும் அந்த ஸ்லோகங்கள் துரவகாஹங்களா யிருந்ததை வெளியிட்டார். தத்கால பாரதத்தில் அந்த 8,800 ஸ்லோகங்களும் இருக்கின்றனவோ வென்பது நமக்குத் தெரியாது. அர்த்தம் வெளியாகாத ஸ்லோகங்கள்

அங்கங்கே காணப்படுகின்ற விஷயத்தைப் பெரியோர் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஸ்லோகங்களின் ஸங்க்யை 8,800 என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதையிட்டுச் சில ஆதுநிகர்கள் ப்ரதமத்தில் பாரதம் அவ்வளவில் அடங்கினதென்று சொல்லத் துணிந்தனர். அது ந்யாயவிருத்தம். இந்த ப்ரகரணத்துக்கு முன்பே, இவ்விதிஹாஸ விஷயங்களைக்குறித்து, 'விஸ்தரம் குருவம்ஶஸ்ய காந்தார்யா தர்மஶீலதாம் । க்ஷத்து: ப்ரஜ்ஞாம் த்ருதிம் குந்த்யா: ஸம்யக் த்வைபாயநோऽப்ரவீத் ॥ வாஸுதேவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் பாண்டவாநாம் ச ஸத்யதாம் । துர்வ்ருத்தம் தார்தராஷ்ட்ராணாம் உக்தவாந் பகவாந் ருஷி: ।' என்கிற ஸ்லோகங்கள், குருவம்ஸவிவரணம், காந்தாரி, விதுரர், குந்தி முதலானவர்களுடைய குண விசேஷங்கள், வாஸுதேவமாஹாத்ம்யம், பாண்டவர்களுடைய ஸத்யதை, துர்யோதநாதிகளுடைய துர்வ்ருத்தம், இவை முக்யமாக இதிஹாஸத்தில் ப்ரகாஸித்தன வென்று காட்டுகின்றன. அடுத்த ஸ்லோகங்கள், அதாவது - 'இதம் ஶதஸஹஸ்ரம் ஹி ஶ்லோகாநாம் புண்யகர்மணாம் । உபாக்யாநை: ஸஹ ஜ்ஞேயமாத்யம் பாரதமுத்தமம் ॥ சதுர்விம்ஶதிஸாஹஸ்ரீம் சக்ரே பாரதஸம்ஹிதாம் । உபாக்யாநைர்விநா தாவத் பாரதம் ப்ரோச்யதே புதை: ।' என்பவை முதலில் பண்ணப்பட்டபோதே பாரத ஸம்ஹிதையானது உபாக்யாநங்களின்றி, மேலே விவரித்த விஷங்களைப் பற்றியே, 24,000 ஸ்லோக விஸ்தாரத்துடன் வ்யாஸரால் நிர்மிதமென்றும், உபாக்யாநங்களோடுகூடிப் பாரதம் 100,000 ஸ்லோகங்களுள்ளதென்றும், பெரியோர்கள் அப்யுபகமத்தை ஆவிஷ்கரிக்கின்றன. இவை உக்ரஸ்ரவா வசநங்கள். அம்ஸாவதரண பர்வத்திலும், வைஸம்பாயநர் ஜநமேஜயனுக்குச் சொன்ன அவஸரத்தில், 'இஹ ஶ்ரேஷ்டஸ்ய ஸர்வலோகேஷு பூஜிதஸ்ய மஹாத்மந: । ப்ரவக்ஷ்யாமி மதம் க்ருத்ஸ்நம் வ்யாஸஸ்யாமிததேஜஸ: ॥ இதம் ஶதஸஹஸ்ரம் ஹி ஶ்லோகாநாம் புண்யகர்மணாம் । ஸத்யவத்யாத்மஜேநேஹ வ்யாக்யாதமமிதௌஜஸா ।' என்கிற ஸ்லோகங்கள் அமித தேஜஸ்ஸு

டன்கூடினவரும், மஹர்ஷியும், ஸர்வலோக பூஜிதரும், மஹாத்மாவுமான வ்யாஸர் ஸ்வமத ப்ரகடநார்த்தம் புண்யவான்களுடைய சரித்ரத்தை 100,000 ஶ்லோக விஸ்தாரமுள்ள இதிஹாஸமாகச் செய்தருளினாரெனக் காட்டுகின்றன. அவ்விடத்திலேயே, 'அத்யாயாநாம் ஸஹஸ்ரே த்வே பர்வணாம் ஶதமேவ ச । ததாஷ்டாதஶஸாஹஸ்ரம் ஸம்ஹிதம் மஹர்ஷிணா । ஶ்லோகாநாம் ச ஸஹஸ்ராணி நவதிர்தஶைவ ச' என்கிற வாக்யத்தால், 100,000 ஶ்லோகங்களடங்கிய 2,000 அத்யாயங்களும், 100 பர்வங்களும், வ்யாஸ ப்ரணீதமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ப்ரதமாத்யாயத்தில், 'ஷஷ்டிம் ஶதஸஹஸ்ராணாம் சகாராந்யாம் ஸ ஸம்ஹிதாம்' என்று ஆரம்பிக்கின்ற ஸௌதியினுடைய வசநத்தால், 60,00,000 ஶ்லோகமுள்ளதான இதிஹாஸ விஶேஷம் த்வைபாயநர் செய்தாரென்றும், அவற்றுள் 30,00,000 தேவலோகத்தில் ப்ரசாரமுள்ளதென்றும், 15,00,000 பித்ருலோகத்தில் தெரிந்துள்ளதென்றும், 14,00,000 கந்தர்வலோகத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டதென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. வாஸ்தவத்தில் மஹாகவியும் மஹாஜ்ஞாதாவும், மஹர்ஷியுமான வ்யாஸர் மூன்றுவர்ஷகாலம் ஶ்ரமப்பட்டாரென்பது கேவலம் லக்ஷஶ்லோக விஸ்தாரமுள்ள பாரதத்தின் பொருட்டாக இருக்கமாட்டாது. இன்னும் விஸ்தரித்ததான பாரதம் முன் இருந்தாகிலும் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அப்போதைக்கப்போது செய்யப்பட்ட உபாக்யாநாதிகளால், இதிஹாஸம் மூன்று ஸம்வத்ஸரம் வரையில் த்வைபாயநராலேயே விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இப்படிக்கு ஒரு ப்ரகாரமாக ஸமாதாநம் ஏற்படாவிட்டால் பாரதம் மூன்று வர்ஷகாலம் வரையில் வ்யாஸரால் இயற்றப்பட்டதெனும் யோசனை யுக்தியுக்தமாகமாட்டாது. வைஶம்பாயநர் ஜநமேஜயனுக்குச் சொன்னபோதே, பாரதம் லக்ஷம் ஶ்லோகமடங்கி நின்ற விஷயத்தை முன்பே ப்ரஸ்தாபித்தோம். அப்போதுதான் வ்யாஸர் அவரைக்கொண்டு ஸ்வக்ரந்தத்தை மநுஷ்ய லோகத்தில் ப்ரவர்த்திப்பித்தனர். 'அஸ்மிம்ஸ்து மாநுஷே லோ

கே வைஶம்பாயந உக்தவாந்', என்றும், 'ஏகம் ஶதஸஹஸ்ரம் து மாநுஷேஷு ப்ரதிஷ்டிதம்' என்றும், உக்ரஶ்ரவாவும் அதை வெளியிட்டார். 'ஜநமேஜயேந ப்ருஷ்டஸ்ஸந் ப்ராஹ்மணைஶ்ச ஸஹஸ்ரஶ: । ஶஶாஸ ஶிஷ்யமாஸீநம் வைஶம்பாயநமந்திகே ॥ ஸஸதஸ்ய: ஸஹாஸீந: ஶ்ராவயாமாஸ பாரதம் । கர்மாந்தரேஷு யஜ்ஞஸ்ய சோத்யமாந: புந: புந: ॥' என்று ஸௌதி வசநப்படியே, வ்யாஸர் ஜநமேஜயனாலும் ஸதஸ்யர்களாலும் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவராய், ஸ்வஶிஷ்யரை ஆஜ்ஞாபித்தாரென்றும் கதாவிஷயமாக ஜநமேஜயன் அடிக்கடி வைஶம்பாயநரை ப்ரஶ்நங்கள் கேட்டாரென்றும் யோசிக்கத்தக்கது.

ஸௌதி ஶௌநகாதிகளுக்கு 'ஏகம் ஶதஸஹஸ்ரம் து மயோக்தம் வை நிபோதத' என்று சொன்னபடியால், பூர்வம் வைஶம்பாயந ப்ரோக்தமான லக்ஷம் ஶ்லோகங்களையே மறுபடியும் அவர் நைமிஶாரண்யத்தில் கதையாகச் சொன்னார் என்று யோசிக்கவேண்டும். இரண்டாம் அத்யாயத்திலும் ஸௌதி, 'யத்ர ஶௌநகஸத்ரே து பாரதாக்யாநமுத்தமம் । ஜநமேஜயஸ்ய தத்ஸத்ரே வ்யாஸஶிஷ்யேண கதாயிதம்' என்று சொன்னார்.

முதல் அத்யாயத்தில், 'உத்பாத்ய த்ருதராஷ்ட்ரம் ச பாண்டும் விதுரமேவ ச । ஜகாம தபஸே தீமாந் புநரேவாஶ்ரமம் ப்ரதி । தேஷு ஜாதேஷு வ்ருத்தேஷு கதேஷு பரமாம் கதிம் । அப்ரவீத் பாரதம் லோகே மாநுஷேஸ்மிந் மஹாந்ருஷி: ॥' என்கிற ஸௌதி வசநத்தால், ஹிமாசல குஹையென்று முன்னே விவரிக்கப்பட்ட தம்முடைய ஆஶ்ரமத்துக்கு வ்யாஸர் த்ருதராஷ்ட்ராதிகளுடைய உத்பத்தியின் பிறகு சென்றார் என்று ஏற்படுகின்றபடியால், அவர்களுடைய உத்பாதந காலத்துக்கு முன்பும் பதர்யாஶ்ரமம் என்று ப்ரஸித்தியடைந்த தம்முடைய வாஸஸ்தாநத்தில் அவர் இருந்ததாய் எண்ணவேண்டும். பாரதமெனப்பட்ட க்ரந்த நிர்மாணயோசனை அவருடைய சித்தத்தில் எப்போது உண்

டாயிருந்த போதிலும், மநுஷ்யலோகத்தில் அக்ரந்தத்தினுடைய ப்ரகாஶமானது த்ருதராஷ்ட்ராதிகளுடைய மரணத்துக்குப் பின்னால் உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டது. ‘ஸர்வம்’ எனும் சப்தம், வ்யாஸர் செய்த பாரத ஸம்ஹிதையைத்தான் குறிக்கும். ஜநமேஜயனுடைய ஸர்ப்ப யாகத்தில்தான் அவருடைய ஆஜ்ஞையால் அது மநுஷ்ய லோகத்தில் கதையாகச் சொல்லப்பட்டது. யுதிஷ்டிராதிகளுக்கு ஸ்வர்க்க ப்ராப்தியுண்டான பிறகுதான் இதிஹாஸம் முடிவைக் கண்டிருக்கும்.

அவ்வண்ணம் செய்யப்பட்ட பாரதம், ஆதிபர்வத்தில் வைஶம்பாயநர் ஜநமேஜயனுக்குச் சொல்ல ஆரம்பித்த இடத்தில்தான் தொடங்கப்பட்டதாகும். அம்ஶாவதரண பர்வாரம்பத்தில், ‘ஸ்ருத்வா து ஸர்ப்பஸத்ராய தீக்ஷிதம் ஜநமேஜயம் । அப்யாகச்சத் ருஷிர் வித்வாந் க்ருஷ்ணத்வைபாயநஸ்ததா ॥’ என்கிற ஶ்லோகத்தால், வ்யாஸர் அவ்விடம் ஸ்வக்ரந்தத்தை ப்ரசுரப்படுத்தவே எழுந்தருளினதாக நினைக்கவொண்ணும். அந்த ஶ்லோகமாகிற ஸௌதி வசநத்தினுல் ஆரப்தமான அத்யாயம் வ்யாஸர் செய்த ப்ரதம க்ரந்தத்தில் சேரமாட்டாது. அங்கே, ‘குரூணாம் பாண்டவாநாம் ச பவாந் ப்ரத்யக்ஷதர்ஶிவாந் । தேஷாம் சரிதம் இச்சாமி கத்யமாநம் த்வயா த்விஜ’ என்று ஆரம்பித்து ஜநமேஜயன் ப்ரார்த்திக்க, ஸ்ரீ வ்யாஸரும் வைஶம்பாயநரைநோக்கி, ‘குரூணாம் பாண்டவாநாம் ச யதா பேதோ(அ)பவத் புரா । தத் அஸ்மை ஸர்வம் ஆசக்ஷ்வ யந் மத்த: ஶ்ருதவாநஸி ॥’ என்று வைஶம்பாயநரைக் கட்டளையிட்டார், என்கிற கதையும், ஸௌதியால் ஶௌநகாதிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டதே. அடுத்த அத்யாயம் வைஶம்பாயநரால் ஜநமேஜயனுக்கு உரைக்கப்பட்ட கதாஸங்க்ரஹம். அதற்குமேல் அத்யாயத்தில், ‘விஸ்தரஶ்ரவணே ஜாதம் கௌதூஹலமதீவ மே । ஸ பவாந் விஸ்தரேணேமாம் புநராக்யாதுமர்ஹதி’ என்று ஜநமேஜயன் விஸ்தார கதா ஶ்ரவணத்தைப்பற்றி வைஶம்பாயநரைக் கேட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதன்பேரில், பாரதத்தின் ப்ரபாவத்தை

யும், அது க்ரந்தமாகச் செய்யப்பட்ட ப்ரகாரத்தையும்பற்றி, வைஶம்பாயநர் ப்ரஸ்தாபித்த விஷயங்களோடு அந்த அத்யாயம் முடிகின்றது. பின் வரும் அத்யாயத்தில் ‘[illegible]’, என்று ஆரம்பிக்கின்ற ஶ்லோகம் வைஶம்பாயந வாக்யம். ‘[illegible]’ என்கிற அடுத்த ஶ்லோகம் முதற்கொண்டு ப்ரதம வ்யாஸபாரதம் ஆரம்பித்து நிற்கலாம்.

அம்ஶாவதரண பர்வத்துக்கு முன்பட்ட பர்வங்கள் முற்றிலும் ஸௌதியால் சொல்லப்பட்டன. ஆதலால் வ்யாஸ ப்ரோக்தமான பாரதம் ப்ரதமத்தில் வைஶம்பாயநர் ஜநமேஜயனுக்குச் சொன்ன ரூபத்தை அதிக்ரமிக்க ஹேதுவில்லை. ஆனாலும், ஸௌதியால் சொல்லப்பட்ட அத்யாயங்களும் வ்யாஸப்ரோக்தமென்று யோசிக்க இடமுண்டு. உபாக்யாநங்களுள்பட லக்ஷ க்ரந்த விஸ்தாரமுள்ள பாரதத்தை வ்யாஸர் செய்தருளினரென்கிற ப்ரஸ்தாபாநந்தரம், ப்ரதமாத்யாயத்திலே, ‘ததோ(அ)த்யர்த்தஶதம் பூய: ஸம்க்ஷேபம் க்ருதவாந் ருஷி: । அநுக்ரமணிகாத்யாயம் வ்ருத்தாந்தாநாம் ஸபர்வணாம் ॥’ என்றும், ‘அநுக்ரமணிகாத்யாயம் வ்ருத்தாந்தாநாம் ஸபர்வணாம் । இதம் த்வைபாயந: பூர்வம் புத்ரமத்யாபயச் சுகம் ॥’ என்றும், காணப்படுகின்ற ஸௌதி வசநங்கள், வ்யாஸராலேயே அநுக்ரமணிகாத்யாயமென்கிற மேற்படி முதல் அத்யாயம், 150-ஶ்லோக விஸ்தாரமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டதாகக் காட்டுகின்றன. அவ்வத்யாய முடிவிலும், ‘அநுக்ரமணிகாத்யாயம் பாரதஸ்யேமமாதித: । ஆஸ்திகஸ்ஸததம் ஶ்ருண்வந் ந க்ருச்ச்ரேஷ்வவஸீததி ॥’ என்றும், ‘பாரதஸ்ய வபுர்ஹ்யேதத்’, என்றும், சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் இவ்வத்யாயமும் பாரதத்தில் அந்தர்கதமாக த்வைபாயநர் நிஶ்சயித்தாரென வெளியிடுகின்றன. அவ்வத்யாயம் தத்காலநிலையில் மிகவும் விஸ்தரித்துக் காணப்படுகின்றது.

ஆஸ்திக பர்வாரம்பத்தில், '𑌸𑍌𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌆𑌸𑍍𑌤𑍀𑌕𑌂 * * * 𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 । 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑌾𑌯𑌨𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌷𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌾𑌸𑌿𑌷𑍁 ॥ 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍂𑌤𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇 𑌲𑍋𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌣𑌃 । 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌦𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌹𑌮𑍁𑌪𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌤𑌥𑌮𑍍 ॥' என்கிற ஸௌதிவசநத்தால், ஆஸ்தீக பர்வமும் வ்யாஸரால் செய்யப்பட்டதென்றும், வ்யாஸருடைய ஆஜ்ஞையால் அதை ரோமஹர்ஷணர் முன்னொரு காலத்தில் நைமிஶாரண்யவாஸிகள் முன்பாகச் சொன்னாரென்றும் ஏற்படுகின்றது. ரோமஹர்ஷணரிடம் அதை உக்ரஶ்ரவா கேட்டார். அடுத்த அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் ஶௌநகர், '𑌪𑌿𑌤𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌷𑌸𑍇 । 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌚𑍍𑌛𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌣𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵 । 𑌆𑌚𑌷𑍍𑌟𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌦 ॥' என்று ஸௌதிக்குச் சொன்னதும், ரோமஹர்ஷணரிடம் ஆஸ்தீகருடைய சரிதத்தை ஶௌநகர் முதலானோர் நைமிஶாரண்யத்தில் கேட்டாரென்று தெரிவிக்கின்றது.

ஆஸ்தீகருடைய கதையானது ஸர்ப்ப ஸத்ரத்தின் முடிவைத் தெரிவிக்கின்றது. ஸர்ப்ப ஸத்ரம் நடந்த காலத்திலே வைஶம்பாயநர் ஜநமேஜயனுக்குப் பாரதகதையைச் சொன்னார். ஆகையால், ஆஸ்தீக பர்வம் ஸர்ப்ப யாகாநந்தரம் வ்யாஸரால் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும். அதை வைஶம்பாயநர் ஜநமேஜயனுக்குச் சொல்ல இடமில்லை. அது, முதலில் ஸூதரால் சொல்லப்பட்டு, ஸௌதியால் மறுபடியும் நைமிஶாரண்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

பௌஷ்ய பர்வமென்பது உதங்கருடைய கதை. தக்ஷகனெனும் நாகராஜன் பரீக்ஷித்தினுடைய மரணத்துக்குக் காரணமானான். உதங்கர் குருதக்ஷிணைக்காகப் பௌஷ்ய ராஜாவின் பத்நீயினுடைய குண்டலத்தை யாசித்துப் பெற்றார். அதைக்கொண்டு வருகையில், தக்ஷகன் அதை அபஹரித்துச் சென்றான். முடிவில் உதங்கர் குண்டலங்களை அடைந்தாராயினும், தக்ஷகனிடம் கோபம் கொண்டவராய், ஹஸ்திநாபுரம்சென்று, ஜநமேஜயனுக்குப் பரீக்ஷித்தினுடைய மரண வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி, ஸர்ப்ப ஸத்ரத்தின்பொருட்டு ஜநமேஜயனை ஏவினார். ஆதலால், 4-வது அத்யாயாரம்பத்தில், '𑌯𑌥𑌾 𑌉𑌤𑌙𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌿𑌤𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 । 𑌜𑌨𑌮𑍇𑌜𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌭𑍂𑌤𑍍 ।' என்கிற ஸௌதி வாக்யம் மேலே குறித்த யோசனையை ஆதரிக்கின்றது. மூன்றுவது அத்யாயமான பௌஷ்யபர்வம் முற்றிலும் வாக்யங்களால் அமைந்தது. ஆஸ்திகபர்வம்போல் இதுவும் ஸர்ப்ப ஸத்ரத்தின் பிறகு வ்யாஸப்ரோக்தமாயிருக்கலாம்.

பௌஷ்ய பர்வத்தின் பிறகு வருவது பௌலோம்பர்வம். அது பார்க்கவ வம்ஶத்தின் கதைகளைச் சொல்வது. ஶௌநகர், '𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌮𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌤𑌾𑌤 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍇𑌽𑌧𑍀𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑌾 । 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌹𑌿 𑌕𑌥𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌦𑌿𑌵𑌂𑌶𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑌵 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌂𑌶𑌮𑌹𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑌮𑍍 ।' என்று, புராணகதைகளில் அந்தர்கதமான ப்ருகுவம்ஶ சரித்ரத்தைச் சொல்லும்படி ஸௌதியைக் கேட்டார். ஸௌதியும், '𑌅𑌧𑍀𑌤𑌂 * * 𑌵𑍈𑌶𑌮𑍍𑌪𑌾𑌯𑌨𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑍈𑌸𑍍𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾 । 𑌅𑌧𑍀𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌮𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌯𑌾 ॥' என்று, ப்ருகுவம்ஶ கதை பூர்வம் வைஶம்பாயநராலும் ஸூதராலும் கேட்டுப் பின் சொல்லப்பட்டதையும், தான் பிதாவினிடம் அதைக் கேட்டதையும் ஒப்புக்கொண்டு சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

ப்ருகுவானவர் ப்ரஹ்மாவினுடைய புத்ரர்; வருணனுடைய யாகத்தில் அக்நியில் உத்பந்நரானார். அவர் புத்ரர் ச்யவநர். ச்யவநர் புத்ரர் ப்ரமதி. ப்ரமதிக்கு க்ருதாசியினிடம் ருருவென்பவர் பிறந்தார். ருருவுக்கு ப்ரமத்வரா என்பவளிடம் ஶுநகர் பிறந்தார். அந்த ஶுநகர் கதை கேட்ட ஶௌநகர்க்குப் பூர்வ பிதாமஹனும். இவர்களுடைய கதைகள் பௌலோம பர்வத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. ப்ருகுவின் பத்நீ புலோமா. அவள்

பெயரால் பர்வம் பெயர்பெற்றது. ச்யவநர் பத்நீ ஸூகந்யா. புலோமா விஷயமாய்ச் சிறிதும், ப்ரமத்வராவைக் குறித்து விசேஷமாயும் கதைகள் வளர்கின்றன. ப்ரமத்வரா ஸர்ப்பம் தீண்டி மரணமடைந்தாள். ருரு மிகவும் வருந்தினர்; தேவதாப்ரஸாதத்தால் தமது அர்த்தாயுஸ்ஸை அவளுக்குத் தந்து, அதனால் அவளும் உயிர்த்தெழச் செய்தார். அவர்க்குள் விவாஹம் பிறகு நடந்தது. பிறகு, ருரு ஸர்ப்பங்களைக் கண்டவிடங்களில் அடித்துக் கொன்றார். டுண்டுபம் எனும் மலைப்பாம்பைக் கண்டு அவர் அடிக்கப்போனார். நிரபராதியான தன்னை அடிக்கக்கூடாதென்று அது சொல்லி, அதனுடைய பூர்வ வ்ருத்தாந்தங்களையும் மொழிந்தது. பிறகு ஶாபம் நீங்கி, அது ஸஹஸ்ரபாத் எனும் ப்ராஹ்மணனாக எழுந்து, '[illegible] * * * [illegible]', என்று ஆஸ்தீகபர்வ கதையை ப்ரஸ்தாபித்தார்.

ஆதலால் அநுக்ரமணிகாத்யாயம், பௌஷ்ய பர்வம், ஆஸ்தீக பர்வம் முதலானவைகளும் அப்போதப்போது வ்யாஸரால் செய்யப்பட்டுப் பாரதத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். பௌஷ்யாதி பர்வங்கள் வைஶம்பாயநரால் ஜநமேஜயனுக்குச் சொல்லப்படவேயில்லை. அவை க்ரந்த ரூபத்தைப் பிற்காலங்களில் அடைந்திருக்கவேண்டும். அவற்றுள் பௌஷ்ய பர்வமும் ஆஸ்தீக பர்வமும் ஜநமேஜயனுடைய ஸர்ப்ப யாகத்தின் ஆரம்பத்தோடும் முடிவோடும் ஸம்பந்தப்படுகின்றன. பௌலோம பர்வதத்திற்கும் ஒரு ஸம்பந்தத்தைத் தக்கால பாரதம் காட்டினபோதும், அது ஸரியாகத் தோன்றவில்லை. ருரு என்பவரும் அவரால் ஶாபநிவ்ருத்தி யடைந்த ஸஹஸ்ரபாத் என்பவரும், ஶௌநகருடைய ப்ரபிதாமஹன் காலத்துக்கு முற்பட்டவர்கள். இன்னும் ப்ராஹ்மபுத்ரராயும் '[illegible]', என்று உபநிஷத் ப்ரஸித்தி யடைந்தவரும், அவர் புத்ரரும், வேதத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கப் பட்டவருமான ச்யவநரும், க்ருதயுகத்தில் இருந்தவர்களாய் எண்ணத்தகும். ச்யவநர் பௌத்ரரான ருருவை ஜநமேஜயன் காலத்துக்குச் பின்பட்டவராய் எண்ணக்கூடவில்லை. ஸஹஸ்ரபாத், ஜநமே

ஜயன் ஸர்ப்ப யாகத்தைப்பற்றி ருருவுடன் ப்ரஸ்தாபித்தாரென் பது அஸங்தர்ப்பம். அக்கதையை அவர் ருருவுக்குச் சொல்லவு மில்லை. அதை ருரு பிதாவான ப்ரமதியிடம் கேட்டதாக ஸௌதி சொன்னாரேயன்றிக் கதா விவரம் ப்ரமதியினுடைய வசநமாய்ப் பிறக்கவில்லை. அதை ஶௌநகர் தனியே கேட்க ஸௌதி சொல்கின்றார். ஆதலால் ப்ருகு வம்ச கதை பாரத ஸம்பந்தமற்றதே.

ஸர்ப்ப யாகத்திலும், ஶௌநகருடைய ஸத்ரகாலத்திலும், வைஶம்பாயநரும், உக்ரஶ்ரவாவும் பாரதத்தைக் கதையாகத் தான் உபந்யஸித்திருப்பார்கள். மத்யே மத்யே சில ஶ்லோகங்கள் சொல்லப்பட்டபோதிலும், ஶ்லோக ரூபமாகக் கதா ஶ்ரவணம் நடந்திருக்கமாட்டாது. இரண்டாவதுதரம் கதாஶ்ரவணம் நடந்த பிறகு, அது நடந்த க்ரமத்தை யோசித்துப் பாரத ஸம்ஹிதையானது வ்யாஸரால் செய்யப்பட்டிருக்கலாம்; இல்லாவிட்டால் அவருடைய ஶிஷ்யர்களில் ஒருவர் அதற்கு இப்போதிருக்கப்பட்ட ஆகாரத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்.

வைஶம்பாயநர் ஜநமேஜயன் முன்பாகக் கதையை உபந்யஸிக்க ஆரம்பித்தபோது, '[illegible]' என்று பூரு வென்பவருடைய வம்ச விவரணத்தை ப்ரஸ்தாபித்தார். அத்யாய முடிவில் வம்ச விவரணத்தை முடிக்குங்கால், '[illegible]' என்கிற வாக்கியங்களும் ஶ்லோகமும் யோசிக்கத்தக்கவை. "பரீக்ஷித் பத்ரவதியை மணந்தார். அவளிடம் ஜநமேஜயனுகும் நீர் பிறந்தீர். ஜனமேஜயனுகும் உமக்கு ஶதாநீகர் ஶங்குகர்ணர் பிறந்தார்கள். ஶதாநீகர் வைதேஹியை மணந்தார். அவர்க்கு அவளிடம் அஶ்வமேததத்தர் புத்ரர்," என்று வம்ஶவிவரணம் முடிகின்றபடியால், இந்த ப்ரகரணம் உள்பட இதிஹாஸம் க்ரந்த

[library stamp]

ரூபத்தை யடைந்தபோது அஶ்வமேததத்தர்க்கு மேல் பாண்டவர்களுடைய ஸந்ததியானது நீளவில்லை யென்று யோசிக்கப் பொருந்தும். ஜநமேஜயர் கதை கேட்குங்கால் அவருடைய பௌத்ரர் அஶ்வமேததத்தர் ஜநித்திருந்தாரென்று கொள்ளவும் கூடும்.

புராணங்களின்படி சந்திரவம்ஶ ஸூர்யவம்ஶ மகத ராஜாக்களுடைய வம்ஶ பரம்பரை இருக்கிறபடி:—

1. பரிக்ஷித்—	ப்ருஹத்க்ஷய:—	ஸோமாதி:—	58	வருஷம்
2. ஜநமேஜய:	உருக்ஷய:	ஶ்ருதஶ்ரவஸ்	67	,,
3. ஶதாநீக:	வத்ஸவ்யூஹ:	அப்ரதீப: அல்லது அயுதாயுஸ்	36	,,
4. அஶ்வமேததத்த:	ப்ரதிவ்யோம:	நிராமித்ர:	40	,,
5. அதிஸீமக்ருஷ்ண:	திவாகர:	ஸுக்ஷத்ர:	56	,,
6.		ப்ருஹத்கர்மன்	23	,,
7.		ஸேநஜித் அல்லது ஶ்ருதஞ்ஜய	50	,,

'ஸூதமேகாக்ரமாஸீநம் நைமிஶாரண்யவாஸிந: । முநயோ தீர்கஸத்ராந்தே பப்ரச்சுர் தீர்கஸம்ஹிதாம் ॥' என்று மத்ஸ்யபுராணம் ஆரம்பிக்கின்றது. ஆதலால் ஶௌநகரோ, அவர் முன்பட்டவரோ, பின்வந்தவரோ, யாகம் செய்து முடித்தபிறகு, ஸூதர் நைமிஶாரண்யவாஸிகள் முன் புராணம் சொன்னார். அங்கே, 'அதிஸீமக்ருஷ்ணோ தர்மாத்மா ஸாம்ப்ரதம் யோ மஹாயஶா:।' என்றும் 'இக்ஷ்வாகூணாம் அயம் ராஜா । தஸ்ய புத்ரோ ... திவாகரஸ்ய ... ஸாம்ப்ரதம் ... மஹாயஶா:' என்றும், 'ஶ்ருதஞ்ஜய: ஸாம்ப்ரதம் ... ஸேநஜித் ...॥' என்னும், வசநங்களால் ஸூதர் புராணம் சொன்னபோது ஹஸ்திநாபுரத்தில் அதிஸீம க்ருஷ்ணனும், அயோத்தியில் திவாகரனும், கிரிவ்ரஜத்தில் ஸேநஜித்தும் அரசாண்டார்கள் என்று ஏற்படுகின்றது. மகதராஜாக்கள் அரசாண்ட வருஷங்கள் மத்ஸய புராணப்படி மேலே குறிக்கப்பட்டன. வாயு பவிஷ்யத் புராணங்களும் காலங்களை ஏறக்குறைய அவ்வண்ணமே வெளியிடுகின்றன. ப்ருஹத்க்ஷயன் பிதா ப்ருஹத்பலனும், ஸோமாதி பிதா ஸஹதேவனும் மஹா பாரத யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆதலால் மத்ஸ்ய புராணம் பாரத யுத்தத்தின் பிறகு 280 வருஷங்களான பின்பு சொல்லப்பட்டதாக எண்ணலாம்.

இவ்வண்ணம் மூன்று புராணங்களால் ஏற்பட்ட காலகணநத்தை நாம் ஆதரிக்க அமையும். மந்த்ரிகள் ஜநமேஜயனைப் பார்த்து, 'ப்ராஜா ஜநமேஜய ... வாக்யம் ।' என்று சொன்னதையும் ஒப்புக்கொள்ளலாம்; 'ததஸ்ய ... ஶ்ரேஷ்ட ... வ்ருத்தி ... । ... ராஜ்யம் ... ॥' என்று சொன்னது அதிஶயோக்தியாயிருக்கலாம். ஒருவேளை அப்போது ஜநமேஜயன் 100 வருஷம் ஆண்டிருக்கலாம்.

த்ருதராஷ்ட்ராதிகள் காலஞ்சென்ற பிறகு வ்யாஸர் பாரத ஸம்ஹிதையைச் செய்தார். யுதிஷ்டிராதிகளும் இந்த லோகத்தை விட்டபிறகு தான் பாரதமென்பது முடிவைக் கண்டிருக்கும். அது கலியுகத்தில் பிறந்தது. பரிக்ஷித்தினுடைய காலம் பாரதத்தில் சேராது. ஜநமேஜயனுடைய ஸர்ப்ப யாககதையும் அதற்குப் பின்பட்டதே. வைஶம்பாயநர் பாரத கதையை ஜநமேஜயன் ஸதஸ்ஸில் சொன்னபோது 150 வருஷங்கள் கலியுகத்தில் சென்றிருக்கலாம். ஶௌநகர், ஸூதர் முன் புராணங்கள் சொன்னபோது, தான் கேட்டதாக 'பௌராணிகோ ... ஸூதவம்ஶ ... விதம்' என்கிற பாரத வசநத்தால் வெளியிட்டார். கலியுகம் 280 வருஷங்களான பிறகு சில புராணங்கள் நைமிஶாரண்ய வாஸிகளால் ஸூதரிடம் கேட்கப்பட்டதாக ஏற்படுகின்றது.

ஆதலால், ஸூதபுத்ரர் பாரதம் சொன்னபிறகு, ஸூதர் புராண கதைகளைச் சொல்லியிருக்கவேண்டும். இதில் அஸம்பாவிதாம்ஶம் இல்லை. ஸூதசப்தம் ஜாதிவாசகம். ஆதலால் ஸூதர் என்று ரோமஹர்ஷணருடைய புத்ரரைச் சொல்லலாம். அவருடைய வம்ஶத்தார்க்கும் அந்தப் பெயர் அமையும். அவர்க்குத் தொழில் கதை சொல்லுதல். ஆதலால் பாரதம் முதலில் வைஶம்பாயநர் சொன்ன முறையில் க்ரந்த ரூபத்தை அடைந்தபோது, அஶ்வமேததத்தன் முடிவாகப் பௌரவ வம்ஶத்தில் ஜநித்தவனென்பதும், மத்ஸ்ய புராண ஶ்ரவணம் நைமிஶாரண்யவாஸிகள் கேட்டபோது அதிஸீமக்ருஷ்ணன் ஹஸ்திநாபுரத்தில் அரசாண்டாரென்பதும், நம்முடைய ஸநாதந தர்மாபிமாநிகள் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க அம்ஶங்கள்.

ஸ்ரீ:

ஶ்ரியை நம:.

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த மஹிமை.

(தொடர்ச்சி)

உபப்ருஹ்மணங்களில் ப்ரதாந பூதங்களாயும், ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நங்களென்று ப்ரமாணங்களாக ஸர்வ வைதிக வாதிகளாலும் உதாஹரிக்கப்படும் ஸ்ரீமத் ராமாயண மஹா பாரதங்களின் தாத்பர்யங்களைக் கொஞ்சம் பராமர்ஶிப்போம். ஸ்ரீமத்ராமாயணோபஸம்ஹாரத்தில் ராவண ஸம்ஹாராநந்தரம் பிராட்டியின் பரிக்ரஹாபரிக்ரஹ விசாரவ்யாஜமாக, ஒவ்வோர் ஸமயவிஶேஷங்களில் இவருக்கு ஸமரென்றும் ஒவ்வோர் ஸமயங்களில் அஸமரென்றும் அதிகரென்றும் வாதிகளால் பரிந்து பேசப்படும் ப்ருஹ்மாதி தேவர்கள் முகமாகவே சக்ரவர்த்தித் திருமகனே பரதத்வமென்றும் ஸர்வாதிகனென்றும் மஹர்ஷி வெளியிட்டார். அவ்வித பரதத்வம் ஸம்ஸ்த ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஸகல கல்யாணகுணைகதானென்பதை 'உயர்வற வுயர்நல முடையவன்' என்று ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஆழ்வார் அநுஸந்தித்ததுபோலவே, வால்மீகி மஹர்ஷியும் உபக்ரமத்தில் 'கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்' என்று தொடங்கி, 'ஸம்ஹ்ருஷ்டோ த்விஜாதய:' என்று மஹர்ஷி மூலமாயும் 'பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே' என்று ஜநங்கள் மூலமாகவும் அறிவித்தார். பாகவதனுடைய முறைமையை லக்ஷ்மண பரதாதி சேஷ்டிதங்களால் வெளியிடவெண்ணி, 'அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:', 'ப்ராதுஸ்ஸிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹஸி' இத்யாதிகளால் ஜீவ பரமாத்மாக்களுக்குள்ள தாஸேஶ்வரபாவத்தையும், 'பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த' என்று ஜீவனுக்கு பராதீநஸத்தாகத்வத்தையும் 'ந தேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே। ஐஶ்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா' என்று பகவத் ஸம்பந்தமொன்றே பரம போக்யமாயும், 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே' என்று கைங்கர்யமே பரம பலமென்றும் மஹர்ஷி காட்டினார். மேலும், 'ராகவோ நாநுவர்த்ததி', 'தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்' என்கிற ஸீதா வாக்யங்களாலும் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் பகவதீநமென்றும் வெளியிட்டார். இவ்விதம் நம் தர்ஶநத்திற்கே அஸாதாரணமாயுள்ள அர்த்த விஶேஷங்களை 'நின்னிலங்குபாத மன்றி மற்றோர் பற்றிலேனெம்மீசனே', 'கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியேனொருவர்க் குரியேனோ', 'உன்னையல்லால் யாவராலொன்றும் குறைவேண்டேன்' இத்யாதி பாசுரங்களில்போல் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலும் வெளியாகின்றன.

தத்வங்களின் நிலை இவ்விதம் ஸர்வ ஸம்மதமாயிருக்க, நிர்க்குணவாதிகள் சிலர், தாங்கள் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிற நிர்க்குண ப்ரஹ்மமே ஸர்வாதீதமென்றும், அதை அறிய ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகள் அற்றவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியாய் ஸகுணஸ்வரூபம் கல்பிதமென்று சொல்லி, ஆகையினாலேயே இதரங்கள் ஸ்தூலத்தோடு நிற்க, தங்கள் கொள்கைகள் அதிஸூக்ஷ்மத்தில் ப்ரவேஶிக்கிறதென்று வாதிக்கிறார்கள். நிரூபண தசையில், விஶிஷ்ட வஸ்துவின் அம்ஶங்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் அம்ஶியுடன் கூடியிருக்கும் ஸம்பந்த விஶேஷத்தை அறிவதே ஸூக்ஷ்மதரமாகின்றது. லோகத்திலும் ஜாதி குண விஶிஷ்டமான ஒரு பதார்த்தத்தை ஸமர்நகமாய் அறிவதென்றால், ப்ரகார ப்ரகாரிகளுடைய ஸ்வரூப பேதத்தையும், ப்ரகார விஶிஷ்ட ப்ரகாரியின் ஏகத்வத்தை அறிவதேயாகும். அவ்விதமில்லாமல் ஸமூஹாலம்பநமாய் அறிவது கீழ்ப்படியான ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டும். ப்ருஹ்மத்தை நிர்விஶேஷமென்று சொல்லி தத்விஷயக ஜ்ஞாநமே மேலென்று சொல்வது

ஶஶவிஷாணாதிகள்போல் ஸர்வப்ரமாண விருத்தமான வஸ்து உண்டென்று சொல்லி, அதை அறிவதே மேலென்னுமாப்போல் ஆகிறது.

'तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति', 'श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः', 'नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन - यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्' இத்யாதி அந்வயவ்யதிரேக முகேந உபாய ப்ரதிபாதக வாக்யங்களால், ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயாநுகுணமாய் நிர்ணயிக்கப்பட்டு, 'भक्त्या त्वनन्यया शक्यः' இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகளாலும் உபப்ரும்ஹிதமான பக்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநமென நம் ஸித்தாந்தத்தில் ஏற்பட்டது. அதுவும் 'स्वधर्मज्ञानवैराग्यसाध्यभक्त्येकगोचरः' என்று, 'वर्णाश्रमाचारवता पुरुषेण परः पुमान्। विष्णुराराध्यते पन्था नान्यस्तत्तोषकारकः' இத்யாதி ப்ரமாணஸித்தம். இதே, போதாயந டங்க த்ரமிட குஹதேவ கபர்தி பாருசி ப்ரப்ருத்யவிகீத ஶிஷ்ட பரிக்ருஹீதஶ்ருதிநிகர நிதர்ஶிதமுமான மார்க்கம். '[illegible]' இத்யாதி ஶ்ருதிகளாலும், '[illegible]' இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகளாலும் நிர்ணீதமாய் ஶிஷ்டாசார விபீஷண த்ரௌபதீத்யாதீதிஹாஸ வ்ருத்தாந்தங்களில் கொண்டாடப்பட்டும், லோகத்திலும் அகிஞ்சநனை ஸகிஞ்சநன் ரக்ஷிப்பதென்னும் ஸம்ப்ரதாயத்தால் அநுபவ ஸித்தமாயுள்ள ஶரணாகதிரூபமான ஜ்ஞாநவிஶேஷமும், மோக்ஷத்திற்கு நிரபேக்ஷமான உபாயமாகிறது. இவ்விரண்டு அர்த்தங்களும் '[illegible]

[illegible]' என்று சேர்த்து அநுஸந்திக்கப்பட்டன. உபாயஸ்வரூபம் ப்ரமாணாநுபவ யுக்திகளுக்கு ஒத்து, ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய் நம் தர்ஶநத்தில் விளங்க, வேறு சிலர் ப்ரமாணவிருத்தமான வாக்யார்த்த ஜந்ய நிர்விஶேஷஜ்ஞாநம் உபாயமென்றும், கர்மங்கள் அநுபயுக்தங்களென்றும் சொல்வதும், வேறு சிலர் ப்ரபத்யுபாய மஹிமையைக் குறைப்பதும் ஶோசநீயமே.

நம் தர்ஶநத்திலோ யதாப்ரமாணம் ப்ரபத்யுபாயத்தை ஸர்வாதிகாரமாக நிர்வஹிப்பதால் இவ்வுலகம் [illegible] பசு வ்ருக்ஷாதி சராசரங்கள் அனைத்தும் உஜ்ஜீவிக்க வண்டாவஷ்டமான மார்க்கம் ஏற்படுகிறது. இவ்வளவு வைபவத்தோடுகூடி ஸர்வாதிகாரமாய் விளங்கும் ப்ரபத்தி தன்னை அங்கீகரியாது ஸகல சேதநர்களுக்கும் ஸ்வரூப ப்ராப்தமும் பரம பலமுமான மோக்ஷம் த்ரைவர்ணிகர்களுக்குத் தான் உரியுதென்றும், அதிலும் ப்ராஹ்மண வர்ணத்தில் ஏகதேஶர்களான ஸந்யாஸாஶ்ரமிகளாலேயே அடையத்தகுந்ததென்றும், அதி ஸங்குசிதமாய் உதாரத்ருஷ்டி யன்றியில் இதர வைதிக மார்க்கங்களில் யோசிக்கும்படி நேரிடுகின்றது. இப்படிச் செய்வதால், சில ஸமயம் இதர மதஸ்தர்கள் பரமோதாரமான நம் வைதிக் ஸித்தாந்தத்தை லகுவாயும் ஸங்குசித-த்ருஷ்டி நிபந்தமென்றும் நிந்திக்க இடமாகிறது. ஆகையால் ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமென்றும் மோக்ஷம் ஸர்வ யோக்யமென்றும் அறுதியிட்ட நம் ஸித்தாந்தத்தாலேயே வைதிக தர்ஶநத்திற்கு இக்குறை நீங்கி, ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய் விளங்கும் தன் நிலை நிலைத்தது என்பதைவிட வேறு ஏற்றமும் நம் தர்ஶநத்திற்கு வேண்டுமோ?

இது நிற்க - ப்ரபத்தியைப் பரமோபாயமாக அவலம்பித்து நம் தர்ஶநத்தில் போகிறபடியால் "மாரில் கைவத்துறங்குவார் போல்" என்று அருளிச்செய்தபடி ப்ரபந்நனுக்கு வரும் நிர்ப்பரதையும் நிர்ப்பயதையும் மற்றெந்த மார்க்கத்திலும் வாராவென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம். ப்ராரப்தந்தனிலும் [illegible]

[illegible]த்தைப்போக்கி 'ந ச புநராவர்த்ததே' என்னும்படி ஜன்மாந்தரங்களு மில்லாமல் '[illegible]' என்று உபாஸநாதிகளிலும் வாசிமிகுந்துள்ள ஸர்வ ப்ரமாணஸித்தமான இந்த ப்ரபத்தியைக் கைப்பற்றுததால், இதர தர்மத்தவர்கள் இந்தக் கர்மா வித்யாதி சக்ரத்தில் மீள விரகற்று, கல்ப கல்பங்களிலும் மீளுமாசையை இழந்து கிந்நராய்ச் சுழலாநிற்க, ப்ரபந்நரோ ஹ்ருஷ்டராய் முடிசூட்ட நாள் வைத்திருக்கும் ராஜகுமாரனைப்போல், '[illegible]', 'விண்ணுளாரிலும் சீரியரே' என்று கொண்டாடும்படியாக இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷைச்வர்யத்தை அநுபவிக்கிறார்கள். த்ருஷ்டத்திலும், நிர்ப்பரராயும் நிர்ப்பயராயும் கொண்டு ஸந்துஷ்டராய்ப் பொழுதுபோக்குவதே வாழ்நாட்களுக்கு ஏற்றம்.

நம் தர்சநத்தில இவ்விதம் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களின் நிலை ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய் விளங்க, அவற்றின் ஜ்ஞாநம் உபதேசமுகத்தாலே ப்ரவஹித்திருக்கும் மார்க்கமாகிய நம் ஸம்ப்ரதாயத்தின் மஹிமையைப்பற்றிப் பராமர்சிப்போம். '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதி ச்ருதிகளாலும், '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகளாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு, இதர தந்த்ரம்போல், '[illegible]' என்று நிரஸ்த மாகாமல் உத்பத்யதிகரணத்தில் நிர்ணீதமான ப்ரமாணத்தை உடைத்தாயும், '[illegible]' என்று சொல்லப்படுகிற ஏகாயநசாகா மூலமாயும், '[illegible]' என்பதால் ப்ரமவிப்ர

லிம்பாதிகளற்று விளங்கும் பகவச் சாஸ்த்ரமூலகமான அநுஷ்டாநங்களை ஸூத்ரோக்தாநுஷ்டாநங்களுடன், '[illegible]' என்று சொல்லலாம்படி நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் பகவத் கைங்கர்ய பத்ததி இருக்கும்படி, '[illegible]', '[illegible]' என்கிற கணக்கிலே சில்வான ப்ரயோஜநங்களையும் அவற்றையே தரும் தேவதாந்தரங்களையும் போரப் பரிஹரித்து, பகவத் விஷயத்தில் பாதிவ்ரத்ய நிலையில் பரமைகாந்திகளான நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் நிற்கிறார்கள். அப்படிக்கில்லாமல் தத் தத் ப்ரயோஜநங்களை நாடி தேவதாந்தர யாஜகர்களைக் காட்டில், '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதிகளின்படி விபக்ததயா வாசி தோன்றும்படி வைதிக மார்க்கத்தையே அவலம்பித்துப் போருகிறார்கள். '[illegible]' இத்யாதிகளால் கொண்டாடப்படுகிற க்ருதயுக தர்மாசரண ரூபமாயுள்ளது நம் ஸம்ப்ரதாயமே. இவ்வித ஸம்ப்ரதாயம், அநாதியாய்ப் ப்ரவர்த்தித்துப் பராசர சுக சௌநகாதி ப்ரஹ்மர்ஷிகளாலும், [illegible] ராஜர்ஷிகளாலும் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டு, இந்த யுகாரம்பத்திலும் இக் கார்த்தயுக தர்மம், '[illegible]' என்கிற ந்யாயப்படி ப்ருஹ்ம நந்த்யாதிகளால் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்டு, கங்கா ப்ரவாஹம் போல் அவிச்சிந்நமாய், ஸகல லோக பாவநமாய் ப்ரவஹித்து வந்தது. இப்படியிருக்க, பகவத்ப்ராப்திரூபமான உத்தம புருஷார்த்

தத்தையே '[illegible]' என்கிறபடி, உத்தமாதிகாரிகளுக்கே உபதேசிப்பதால், அதிஸ்வச்சமான யமுநாப்ரவாஹம்போல் பகவானுடைய விசேஷாதரத்துக்குப் பாத்ரமாய் '[illegible]' என்று சொல்லப்படுமவனிடமிருந்து, '[illegible]', '[illegible]' என்று கொண்டாடப்படுகிற பிராட்டி மூலமாய் பகவத் க்ருபை கஸாரமான ஸம்ப்ரதாயமும் ப்ரவஹித்தது. அவற்றின் அர்த்தங்கள், '[illegible]' என்று சொல்லப்படும் ப்ரபந்நஜநஸந்தாந கூடஸ்தரான ஆழ்வாருக்கு விஷ்வக்ஸேநரால் உபதேசிக்கப்பட்டு, '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதிகளால் அபரவேதமென்று உகக்கப்படுகிற த்ரமிடவேதத்தால் அந்யாத்ருசமான ஸம்ப்ரதாயம் ப்ரகடீக்ருதமாகி, பின்னும் இந்த ஸம்ப்ரதாயம் மதுரகவிகள் தொடங்கி உபதேச பாரம்பர்யத்தாலும் யோகதசையில் நேரே ஆழ்வாராலும் கீழ்க்கூறிய ஆர்ஷஸம்ப்ரதாயம் அறிந்த நாதமுநி யோகிகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு, கங்காயமுனை கலந்த ப்ரவாஹம் அதிபாவநமானாற்போல், இவ்வுபய வேதாந்தமும் நாதமுநிகளிடம் சேர்ந்து '[illegible]' என்று சொல்லலாம்படி இவ்வுலகில் பல ஆசார்யர்களாலும் க்ரந்த முகங்களால் போஷிக்கப்பட்டும், ப்ரவசநாதிகளால் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டும், ஸர்வோஜ்ஜீவகமாய் விளங்கி வருகிறது. ஆகையால் இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை ஏதோ ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜாசார்யன் காலத்தில் தான் ஆதுநிகமாய் உண்டானதென்று சொல்லி, விசிஷ்டாத்வைதார்த்தங்களும் தாபாதி ஸம்ஸ்காரங்களும் அதி நவீநங்களானதால் அநாதரணீயம் என்று சிலர் ஸாதிப்பது அவிமர்சகவாக்யமாகும். இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு அநாதியாய்ப் பல காலங்களிலும் பல பெயர்கள் வழங்கிவந்தனவாகத் தெரிகிறது. பாரதாதீதிஹாஸங்களில் மோக்ஷதர்மமென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மமென்றும் கார்த்தயுக தர்மமென்றும் கூறப்படுகிறது. ஸ்ரீசங்

கராசார்யராலும் உத்பத்த்யதிகரண பாஷ்யத்தில் '[illegible]' என்றும், ஸ்ரீயாமுநமுநிகளால் ஆகமப்ராமாண்ய க்ரந்தாரம்பத்தில் '[illegible]' என்றும் ஸாத்விகர்களான பரமைகாந்திகளின் மதப்ரக்ரியையே நிர்த்தேசிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜாசார்யன் ஸ்ரீகோஷ்டீபூர்ணரிடம் ரஹஸ்யார்த்த சிக்ஷணத்திற்கு எழுந்தருளியபொழுது, ஸ்ரீராமாநுஜனிடத்தில் அதிக ப்ரீதியினால் கோஷ்டீபூர்ணர் இதுவரையிலும் 'பரமவைதிகஸித்தாந்தம்' எனப் பெயர்பெற்றிருந்த இந்த தர்சநம், இனி 'ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்' என்று உலகில் விளங்கட்டும் என்று அநுக்ரஹித்தாரென குருபரம்பராமுகமாக அறிகிறோம். ஆகையால், '[illegible]' என்றும்,

> 'தம்பரமென்றிரங்கித் தளராமனந்தந்தருளால்
> உம்பர்தொழுந்திருமா லுகந்தேற்குமுபாயமொன்றால்
> நம்பிறவித்துயர்மாற்றிய ஞானப்பெருந்தகவோர்
> சம்பிரதாயமொன்றிச் சதிர்க்கும் நிலைசார்ந்தனமே'

என்றும் தெளிந்து, இந்த ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஸம்ப்ரதாயத்தை அவலம்பித்து நிர்ப்பரராய் நித்யாநந்த பரிதராய் இருக்க ப்ராப்தம்.

ஸ்ரீ. [illegible]

1916-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாஸத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸதஸ்ஸின் சாயா படம் (Group Photo) விலைக்கு அகப்படும். காபி ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2. படத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்சிக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

ரகுவர! யதபூஸ்த்வம் தாத்ருஶோ வாயஸஸ்ய
ப்ரணத இதி தயாலுர்யச்ச சைத்யஸ்ய க்ருஷ்ண!
ப்ரதிபவமபராத்துர்முக்த! ஸாயுஜ்யதோऽபூ:
வத கிமபதமாகஸ்தஸ்ய தேऽஸ்தி க்ஷமாயா:? ॥ 63.

63. 'அமர்யாத:' இத்யாதியால் தம்மிடத்தில் உள்ள தோஷ ராஶிகளை நினைத்து, 'துக்கநிவ்ருத்திக்கும் அக்ஷமனாயிருக்கிற நான், நித்யஸூரிகள் அடிமைசெய்கிற உன்னுடைய திருவடிகளில் எங்ஙனே பரிசர்யை செய்யப்போகிறேன்?' என்று பயந்த ஸ்ரீ ஆளவந்தார், மறுபடியும், 'காகாஸுரன் ஶிஶுபாலன் இவர்கள் செய்த மஹாபராதங்களைப் பொறுத்தருளின உனக்குப் பொறுக்க முடியாதது முண்டோ?' என்று பழைய அநுஷ்டாந ந்யாயங்களைச் சொல்லி, தம்மிடத்திலும் ஸர்வாபராத க்ஷமை பொருந்தும் என்று ஆஶ்வாஸம் அடைகிறார்.

[ஹே ரகுவர! த்வம் தாத்ருஶோ வாயஸஸ்ய ப்ரணத இதி தயாலு: யத் அபூ:, யச்ச த்வம் க்ருஷ்ணோ பூத்வா ஹே முக்த! ப்ரதிபவம் அபராத்து: சைத்யஸ்ய ஸாயுஜ்யதோ(அ)பூ:, தஸ்ய தே க்ஷமாயா: ஆக: அபதம் கிமஸ்தி? வத - ஹே ராகவ! அப்படிப்பட்ட காகாஸுரனுக்கும் ஶரணாகதனென்னும் காரணமடியாக நீ தயாளுவானாய். க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தபொழுதும், ஜந்மந்தோறும் அபராதம் செய்து வந்த ஶிஶுபாலனுக்கும், அபராதாநபிஜ்ஞன் போலப் பரம ஸாம்ய ரூபமான ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுத்தாய்; அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய க்ருபைக்கு அவிஷயமான பாபமும் உண்டோ? சொல்.]

ரகுவர - இந்த 'ரகுவர' என்னும் ஸம்புத்தி, ஸாபிப்ராயமான ஸம்புத்தி. ஶரணாகத ஸம்ரக்ஷணம் என்னும் தர்மத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பொருட்டன்றோ ரகுவின் வம்ஶம் உண்டாயிற்று? அந்த வம்ஶத்தில் அவதரித்து அந்தத் தர்மத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தவர்களுள் ஸ்ரீராமன் முக்கியன் என்பது குறிப்பு.

'ஸர்வலோகஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே' என்னும் இடத்திலும் ராகவ பதம் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காண்க.

த்வம் - ப்ரஸித்தமான ப்ரபாவத்தை யுடைய நீ. 'அஶக்தன் அபராதத்தைப் பொறுக்கமாட்டான்; பொறுத்தாலும் அந்தப் பொறுமையில் பெருமை யென்ன? 'ஸதேவாஸுரமநுஷ்யம் ஸகலம் ஜகதஶேஷம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்' என்றும், 'ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூஶ்சதுராநநோ வா ருத்ரஸ்த்ரிநேத்ரஸ்த்ரிபுராந்தகோ வா - இந்த்ரோ மஹேந்த்ர: ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் ந ஶக்தா யுதி ராமவத்யம்' என்றும் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஜகத் முழுவதையும் அந்யதாவாக மாற்றுவதற்கோ அல்லது ஸத்தையே இல்லாமற் செய்வதற்கோ ஶக்தனாக இருக்குமவன் பொறுப்பதன்றோ பெருமை?' என்பது தாத்பர்யம்.

தாத்ருஶோ வாயஸஸ்ய - அப்படிப்பட்ட வாயஸத்தினுடைய. 'பிராட்டி விஷயத்தில் அஸஹ்யமான அபராதத்தைச் செய்த வாயஸத்தின்' என்பது தாத்பர்யம். காகாஸுரன் செய்த அபராதம் 'அப்படிப்பட்ட' என்று மாத்ரம் சொல்லக்கூடுமே தவிர அதை இன்னதென்று அநுவதிப்பதுகூட அஸஹ்யம் என்பது குறிப்பு.

சித்ரகூட பர்வதத்தில் பிராட்டியுடன் ஸ்ரீராமன் வஸித்து வரும்பொழுது ஒரு நாள், இந்த்ரனுடைய குமாரனுகிற ஜயந்தனென்பவன் மாம்ஸ ப்ரதிலுப்தனுய், தனக்குப்ராப்தமான தேவத்வத்தை விட்டு நிஹீநமான காகஶரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ஸீதையின் ஸ்தநங்களைக் கொத்தினுன் என்றும், அதைத் தெரிந்த ஸ்ரீராமன் ஆஶீவிஷம் போலக்கோபங்கொண்டு தமது ஆஸ்தரணத்திலிருந்து ஒரு தர்ப்பப்புல்லை எடுத்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ர மந்த்ரத்தினுல் அபிமந்த்ரித்து அந்தக் காகத்தின்மீது அதை ப்ரயோகம் செய்தாரென்றும், அந்த அஸ்த்ரத்தால் துரத்தப்பட்ட காகம் மூன்று லோகங்களுக்கும் ஓடி ஓரிடத்திலும் ஶரணத்தைப் பெருமல் அகதிகனுப் ஸ்ரீராமன் முன்னிலையிலேயே வந்து விழ, ஸ்ரீராமன் அவன்மீது க்ருபைகொண்டு அவன் பூமியில் புகலற்று விழுந்ததையே தன்னை ஶரணம் அடைந்ததாகப் பாவித்து, 'വധാർഹമപി കാകുത്സ്ഥഃ കൃപയാ പര്യപാലയത്' என்கிறபடி அவனை ஸம்ரக்ஷித்தார் என்றும் ஸ்ரீராமாயணத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள வ்ருத்தாந்தம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

പ്രണത ഇതി - ஶரணம் அடைந்தான் என்னும் காரணமடியாக. வேறு புகலற்றுத் தன் முன்னிலையில் வந்து விழுந்ததையே ஸ்ரீராமன் ஶரண வரணம் செய்ததாக ப்ரதிபத்தி பண்ணினுர் என்று பெரியோர்கள் அபிப்ராயப்படுகிறுர்கள். ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் 'ശരണ്യശ്ശരണാഗതം' என்று ஸ்பஷ்டமாக வால்மீகி மஹர்ஷி ப்ரயோகித்திருக்கும் வாக்யங்கள் ஸ்ரீராமாபிப்ராயத்தாலே என்று நிர்வஹிக்கிறுர்கள்.

ദയാലുഃ - அபராதத்தை க்ஷமித்தது மாத்ரமன்றிக்கே அவன்மீது பரம தயையையும் செய்தாய். இந்த அர்த்தத்தையே ஸ்ரீ கூரேஶனும்,

'യസ്ത്വം കൃതാഗസമപി പ്രണതിപ്രസക്തം
തം വായസം വരദ യോ ദയയാऽക്ഷമിഷ്ഠാഃ ।
തേനൈവ രാക്ഷസജനസ്യ മഹാപരാധേऽപി
യത്ത്വം സരോഷമതികൃത്യപരായണാസി ॥'

என்னும் ஶ்லோகத்தினுல் வெளியிட்டிருக்கிறுர்.

പ്രതിഭവമപരാദ്ധുഃ ചൈദ്യസ്യ ച കൃഷ്ണ മുക്ത സായുജ്യദോऽഭൂഃ - ஜந்மந்தோறும் அபராதம் செய்துவந்த ஶிஶுபாலனையும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணுவதாரத்தில் திருவுள்ளம் பற்றினுய்

இந்த அண்டத்திற்கு உட்பட்ட வைகுண்ட லோகமென்று பெயருள்ள பகவல்லோக விஶேஷத்தில் த்வாரபாலக கைங்கர்யபரர்களாயிருந்த இருவர், ஒரு மஹர்ஷி ஶாபத்திற்குப் பாத்ரமாகி இந்தப் பூமியில் பகவத் விரோதிகளாக மூன்று ஜந்மம் பிறந்தார்களென்றும், மூன்றுவது ஜந்மத்தின் முடிவில் அவர்களுக்கு ஸ்ரீ பகவான் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தானென்றும் புராணங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள கதை இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

ஶிஶுபாலன் என்பவன் அவர்களுள் ஒருவன்; இந்த ஜந்மம் அவனுக்கு மூன்றுவது. 'காகாஸுரன் ஒருஜந்மத்தில் ஒரு தடவை அபராதம் செய்தான்; ஶிஶுபாலனே மூன்று ஜந்மங்களிலும் எப்பொழுதும் அபராதம் செய்தவன். அவனுக்கும் முக்தியைக் கொடுத்தது உன்னுடைய அளவற்ற க்ஷமையைக் காண்பிக்கின்றது' என்பது தாத்பர்யம். 'ஸாயுஜ்யம்' என்னும் பதத்திற்கு - பரம ஸாம்ய ரூபமான மோக்ஷம் என்பது அர்த்தம்.

ഉക്ത - இது அபராதம் இது அபராதமில்லை என்று விவேசநம் செய்ய அஶக்தனுக இருப்பவன் போல அநுஷ்டித்திருக்கிறபடியால், 'முக்தன்' என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் உபசரிக்கிறுர். இப்படி மோக்ஷம் கொடுத்ததற்குக் காரணம் ஸ்ரீ பகவானுடைய க்ஷமையே.

நநு ப்ரபந்ந: ஸக்ருதேவ நாத!
தவாஹமஸ்மீதி ச யாசமாந: |
தவாநுகம்ப்ய: ஸ்மரத: ப்ரதிஜ்ஞாம்
மதேகவர்ஜம் கிமிதம் வ்ரதம் தே? || 64.

'ஆயர்குலத்தீற்றிளம் பிள்ளை' என்கிறபடி, இம்மாதிரியான உபசாரோக்தி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதாரத்திற்கே தகும்.

'யந்நாம நாத! நவநீதமபாஹரஸ்த்வம்
தத்காதநாய யதிதே மதிராவிராஸீத் |
கிம் முக்த! திக்ததநா கரபல்லவம் தே
மாத்ரே ப்ரம்ருஜ்ய நிரகா: கிமு நிர்விசங்க: ||'

[வெண்ணெயைத்தான் திருடினாய்; திருட்டை மறைக்க வேணுமென்று எண்ணமுண்டானபொழுது வெண்ணெய்க் கையை உடம்பில் துடைத்துக்கொண்டா வெளிவர வேணும்? ஹே முக்த! மறைக்கும் வழி வேறில்லையோ?] என்று ஸ்ரீ கூரேஶன் அநுபவித்தபடி கண்ணனுடைய மௌக்த்யம் ப்ரஸித்தமன்றோ?

தவாஸ்தி தே க்ஷமாயா: அவிஷய: கிமஸ்தி? வத - அந்த உன்னுடைய பொறுமைக்கு அவிஷயமான அபராதமும் உண்டோ? சொல். 'காகாஸுரன் ஶிஶுபாலன் இவர்களுடைய அபராதங்களைப் பொறுத்தவன் வேறு, இப்பொழுது இருக்கும் நீ வேறு என்பது இல்லை' என்னும் தாத்பர்யத்தைக் குறிக்கிறது 'தவாஸ்தி தே' என்னும் வாக்யம். 'உண்டோ?' என்னும் ப்ரஶ்நம் 'ஸர்வதா இல்லை' என்னும் உறுதியை ஸூசிப்பிக்கின்றது.

64. தாம் எவ்வித அபராதங்கள் செய்திருந்த போதிலும் அவையெல்லாவற்றையும் ஶரண்யன் பொறுத்துக் கொள்வான் என்று பழைய அநுஷ்டாந ந்யாயத்தைக் கொண்டு கீழ் ஸ்லோகத்தில் நிர்ணயித்தார்; இந்த ஸ்லோகத்திலும், அதே நிர்ணயத்தை, ஶரண்யனுடைய வ்ரத விஶேஷ ஸ்வபாவத்தைக்கொண்டு அறுதியிடுகிறார். காகாஸுராதிகளை நினைத்துப் பயம் தெளிந்தார்; ஶரண்யன் செய்திருக்கும் வ்ரதத்தை நினைத்துத் தமது பாதத்தையும் ஒழிக்கிறார்.

'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே |
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ||'

என்று கடற்கரையில் பகவான் ஆஶ்ரித ஸாமாந்யத்தில் செய்த ப்ரதிஜ்ஞை தமக்கும் ஸாதாரணமன்றோ? என்கிறார்.

[ஹே நாத! ஸக்ருதேவ ப்ரபந்ந: தவாஹமஸ்மீதி யாசமாநஸ்ச (அஹம்), ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸ்மரத தவாநுகம்ப்ய: - தே வ்ரதமிதம் மதேகவர்ஜம் கிம்? ஹே நாத! 'த்வாமேவ ஶரணம் ப்ரபத்யே' என்று ஒரே தடவை ப்ரபத்தி பண்ணினேன்; 'ஐகாந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி' என்று ஶேஷ வ்ருத்தியையும் ப்ரார்த்தித்தேன்; 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய' என்று கடற்கரையில் பண்ணியிருக்கும் ப்ரதிஜ்ஞையை ஸ்மரித்து, நீ என்னை அநுக்ரஹிக்கவேணும். உன்னுடைய அந்த ப்ரதிஜ்ஞை என்னை ஒழிந்துமிருக்குமோ?]

ஹே நாத! - 'நீயே ஶரண்யன்; உன்னைத் தவிர்த்து என்னுடைய கைங்கர்யத்திற்கு வேறு உத்தேஶ்யனும் உண்டோ?' என்பது குறிப்பு.

ஸக்ருதேவ ப்ரபந்ந:- ஒரே தடவை ப்ரபத்தி செய்தவனாய். ப்ரபத்தி வித்யை ஆவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்காது என்பது இவ்விடத்தில் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. 'ஸக்ருதேவ' என்பதற்கு - 'ஒரே தடவை' என்று அர்த்தம் சொல்லாமல், 'சீக்கிரமாகவே' என்று ஸ்ரீ பிள்ளை விவரித்திருக்கிறார்; அப்பொழுது, 'என்னால் செய்யப்பட்டுள்ள அபராதங்களுக்கு எவ்வித ப்ராயஶ்

சித்தத்தையும் செய்யாமல் த்வரையுடன் ப்ரபத்தி செய்தேன்' என்பது அர்த்தம்.

தவாஹஂ ஷூதி யாவசா.நஷு - 'நான் உன்னுடைய தாஸபூதன்' என்னும் அநுஸந்தாநத்துடன் செய்யப்படும் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறவனும். அல்லது, 'ஷூதி' என்னும் பதத்திற்கு - 'ஸ்ரோ' என்பது அபிப்ராய மென்று எடுத்துக்கொண்டு, 'நான் உன்னுடைய தாஸபூதனுகக் கடவேன் என்று ப்ரார்த்திக்கிறவனும்' என்றும் விவரணம் செய்யலாம். இந்த இரண்டு வாக்யங்களால் ப்ரபத்தியும் பக்தியும் இரண்டும் தனித்தனியாக நிர்த்தேஶிக்கப்படுகின்றன என்பாரு முண்டு.

ஷூதிஜ்ஞாஂ ஷூரத ஷூவாநாஂகூஂவூ: - 'கடற்கரையில் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை நினைத்துக்கொண்டு அந்த ப்ரதிஜ்ஞைக்குப் பங்கம் வராமல் நீயே அநுக்ரஹிக்க வேணும்' என்பது அபிப்ராயம். எப்பொழுதும் ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து நிற்கும் பகவானுக்குத் தனது ப்ரதிஜ்ஞையை நினைத்துக்கொள்வது என்பது அநுபபந்நமே. ஆனாலும், இவ்விடத்தில் லௌகிக புத்தியை அநுஸரித்துச் சொல்வதாதலால் உபபந்நமாகும்.

ஜநஂ தெ வூதஂ ஜஷெகவஜூஂ கிஂ? - 'நீயும் எல்லாருக்கும் பொது, நீ செய்த ப்ரதிஜ்ஞையும் ஸர்வ ஸாதாரணம்; ஆகையால், அந்த ப்ரதிஜ்ஞைக்கு நானும் விஷய பூதனே' என்பது தாத்பர்யம்.

இந்த ரீதியை அநுஸரித்தே ஸ்ரீதேஶிகனும் - ஸ்ரீ வரதராஜ ஸ்தவத்தில்,

'ஸகூஂ ஸ வாவ ரஹவொ ஹவஜளவவாஹூ -
ஶூகூஂ தவெவ ஶிதயார ஜஹஂ வ வாஜூ: |
ஸாயாரணெ கூயி கரீஶ! ஸஜஹஜவெஹா -
ஜூாதஂமஜாநாஷஹிஷா ந விஶெஷஹெதா: ||'

ஊகூதிூஜ கூவஷூரணாரவிஂஜ
வெூஜவூகஷூாவயி ஜாதூவஜுழ |
விதாஜஹஂ நாயஜாநிஂ விவெூாகூ
வூவஸீஜ ஜஅூதூஜ விஜயிசவா || 65.

[கஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷிக்குங் காலத்தில் உனக்கு இருந்த விபூதி பௌஷ்கல்யம் இப்பொழுதும் இருக்கிறதே! நானும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்திற்கு அர்ஹனுக இருக்கிறேன்! அப்படி இருக்கையில், 'அவன் கஜேந்த்ரன் நான் மநுஷ்யன்' என்னும் ஒரு பேதம் மாத்ரம், ஸர்வஸாதாரணமாக இருக்கும் உனக்கு ஒரு விஶேஷ ஹேதுவாகுமோ?] என்று அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். எவ்வித விளம்பமும் இன்றிக்கே ஸம்ரக்ஷணத்தைச் செய்யவேணும் என்பதுதான் ப்ரார்த்திதமாகின்றது.

65 இது வரையில் தம்மை ரக்ஷிக்க வேணுமென்பதற்கு உபகாரகமாகக் கூறப்பட்டுள்ள எல்லா ஹேதுக்களைக் காட்டிலும், பகவத் கடாக்ஷ விஶேஷத்தால் ஸம்பவித்திருக்கும் தமது ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமே அதிமாத்ரம் ப்ரதாநம் என்று நிர்த்தாரணம் செய்து, தமது பிதாமஹனுகிற ஸ்ரீமந் நாதமுநிகளுடைய ஸம்பந்தமே தமக்குத் தஞ்சமாக வேணுமென்று இந்த ஶ்லோகத்தால் ப்ரார்த்திக்கிறார். 'விதாகூஂ ஜாதாகூஂ' 'ஜயாவிஂயொ வஂயொ', 'ரவாவர', 'நநா வூவஜு:' இத்யாதி ஶ்லோகங்களால் தமது ரக்ஷணோபகாரகங்களான ஶரண்யனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டன. 'ஊகிஂவெநாநகூூமதி:' 'ஜயநீய:' 'கூவதீய ஷூஜூதூ:' இத்யாதி ஶ்லோகங்களால் ரக்ஷணோபயோகிகளான தம்முடைய குணங்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டன. இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் தமது ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமே தமக்கு ரக்ஷணத்தை நிராக்ஷேபமாக ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் என்னும் உறுதியைக்

கொண்டு அவ்விதமான ப்ரார்த்தனையைச் செய்து அதனுடன் ஸ்தோத்ரத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறுர்.

அந்வயம் ஸ்பஷ்டம்.

அக்ருத்ரிம த்வச்சரணாரவிந்த ப்ரேமப்ரகர்ஷாவதிம் - உன்னுடைய சரணாரவிந்தங்களில் மெய்யான ப்ரேமாதிஶயம் என்பது யாதொன்று உண்டோ, அதற்கு எல்லைநிலமாக இருக்கும். ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளால் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களிற் செய்யப்பட்ட அநுராகமானது அக்ருத்ரிமம்; அதாவது - ஸ்வாபாவிகமென்றும் எல்லையற்றது என்றும் சொன்னதாயிற்று. 'ஜநாதந ப்ரேமாதிஶயாஸ்பதே' என்று முற்கூறியதை இங்கு அநுவதிக்கிறபடி.

ஆத்மவந்தம் - ஜயிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸை உடையவர். அதாவது - வேறு ப்ரயோஜநத்தை உத்தேசியாதவர். ப்ரயோஜநாந்தரத்தை உத்தேசியாமல் இருப்பதே பகவானுடைய திருவடிகளிற் செய்யப்படும் ப்ரேமாதிஶயத்திற்கு ஹேது. பகவானுடைய திருவடிகளில் ப்ரேமாதிஶயம் செய்வதாலேயே (ஆத்மவந்தம்) லப்தமான ஆத்மாவை உடையவர் என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம். பகவானுடைய த்யாநம், யோகம், பக்தி, வந்தநம், ஸ்துதி, கீர்த்தநம் இவைகளன்றோ ஸத்தையைக் கொடுக்குமவைகள்? தவிரவும், இந்த த்யாநாதிகளும் ஆத்மவத்வமுமே ஸதாசார்யர்களுக்கு முக்கியமாக அபேக்ஷிதங்களான குணங்கள். அவை பூர்ணமாக ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளிடத்தில் இருக்கின்றன என்பதால், அவருடைய ஸதாசார்யத்வம் வ்யக்தமாயிற்று.

பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய - பிதாமஹன் என்பது ஜந்மத்தால் மாத்ரமன்று, வித்யையாலும் என்பது குறிப்பு. அவருடைய வம்ஶத்தில் ஜநித்த நான் பகவத் க்ருபைக்குப் பாத்ரமாகும்படி ப்ரஹ்மவித்தாகவே இருக்க வேணும் என்பது

ஸூசிதமாகின்றது. 'நாதமுநிம்' - ஸ்ரீரங்கநாதன் என்று உன்னுடைய பெயரையே உடைய. உன்னையே எப்பொழுதும் த்யாநம் செய்துகொண்டிருக்கும் என்பது தாத்பர்யம். 'விலோக்ய' - கடாக்ஷித்து. அதாவது - அவரிடத்தில் ஜநிக்கும் க்ருபாகடாக்ஷம் அவருடைய அநுபந்திகள் எல்லாரையும் அநுக்ரஹிக்கும்படி இருக்க வேணும் என்பது தாத்பர்யம்.

மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா ப்ரஸீத - அமர்யாதத்வம் முதலிய என்னுடைய ப்ரதிகூல வ்ருத்தத்தை மறந்து, எனக்கு ஐகாந்திக ஆத்யந்திக கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தந்தருள வேணும். ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் முக்தியைக் கொடுப்பிக்கும் என்பதற்கு

'பாபிஷ்ட꞉ க்ஷத்ரபந்துஶ்ச புண்டரீகஶ்ச புண்யக்ருத் ।
ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவான் பவேத் ॥'

இத்யாதியான ஸூக்திகளே ப்ரமாணம்.

ஸ்ரீ கூரேஶனும் ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் காலத்தில் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய அடியொற்றி இம்மாதிரியாகவே ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தையே முக்கியமான பகவத்கடாக்ஷ ஹேதுவென்று ஸ்தோத்ரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறுர்.

'ராமாநுஜாங்க்ரி ஶரணோऽஸ்மி குலப்ரதீப -
ஸ்த்வாஸீத் ஸ யாமுநமுநேஸ் ஸ ச நாதவம்ஶ்ய꞉ ।
வம்ஶ்ய꞉ பராங்குஶமுநேஸ் ஸ ச ஸோபி தேவ்யா꞉
தாஸஸ் தவேதி வரதாஸ்மி தவேக்ஷணீய꞉ ॥'

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

'தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே' [ஶ்வே - உப - II - 1 - 12] பகவத் ஜ்ஞாநம் தவிர மோக்ஷஹேது ஒன்றுமில்லை; பகவானைத் தவிர இதர பதார்த்தங்களுக்கு அவனே காரணம்; அவன் எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்திருக்கிறான்; அவனே தாரகன், நியாமகன், ஶேஷி; என்று நன்றாய் அறியவேண்டுகைக்கு இதர தத்வங்களாகிய அசித் என்ன, ஜீவாத்மா வென்ன இவைகளின் ஸ்வரூப குணங்களை அறியவேண்டும். 'க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:। ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞ பதிர்குணேஶ:॥' என்று ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்தில், ப்ரக்ருதியாகிற அசித்தத்வம் ஒருநிலைப் பட்டதல்ல, அழிவுள்ளது என்றும், ஆத்மா நித்யவஸ்து வென்றும் இரண்டுக்கு ஈஶ்வரன் நியாமகன் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி யிருக்கிற மூன்றின் ப்ரகாரத்தையும் ['போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா'] அறிந்தால் தான் மோக்ஷாபாயமான பகவத் ஸ்வரூபம் நன்றாய்த் தெரியும். அவைகளில், ப்ரக்ருதி தத்வத்தைப்பற்றி முன் சொல்லி முடித்தோம். இப்போது ஜீவஸ்வரூபத்தைப்பற்றிச் சுருக்கிச் சொல்வோம்.

ஆத்மா தேஹத்தினின்றும் வேறுபட்டவன்.

ஆத்மா ப்ரக்ருதியின் விகாரமான த்ரவ்யங்கட்கெல்லாம் மேற்பட்டது. 'தேஹேந்த்ரிய மந:ப்ராண தீப்யோऽந்ய:', 'சென்று சென்று பரம்பரமாய்' என்னும் அருளிச்செயல்களின்படி, ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற ப்ரக்ருதி பரிணாம தத்வங்களுக்கு எல்லாம் ஆத்மா

மேற்பட்டது. தேஹம், இந்த்ரியம், மநஸ், ப்ராணன், மூல ப்ரக்ருதி முதலிய 24 - தத்வங்களுக்கு மேற்பட்ட விலக்ஷணமான வஸ்து ஆத்மா. 'பஞ்சவிம்ஶோऽயம் புருஷ: பஞ்சவிம்ஶ ஆத்மா பவதி' என்று ஶ்ருதியிலும், 'ய: பர: ப்ரக்ருதே: ப்ரோக்த: புருஷ: பஞ்சவிம்ஶக:। ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா நர இத்யபிதீயதே' என்று பாரதத்தில் ஆநுஶாஸந பர்வத்திலும் ஆத்மாவை இருபத்தைந்தாம் தத்வமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆத்மா ஸ்வயம் ப்ரகாஶமுடைய ஆநந்த ரூபமானவன்.

எப்படி தீபம் தன்னையும் காட்டிக்கொண்டு இதரவஸ்துக்களையும் காட்டுகிறதோ, அப்படி ஆத்மா ஸ்வயம் ப்ரகாஶமுள்ளது. அதைக் காட்ட இன்னொரு வஸ்து வேண்டியதில்லை; ஆநந்த ரூபமுடையது; ப்ரக்ருதியைப்போல அநித்யமான வஸ்துவல்ல; நித்யமான வஸ்து. 'ஹ்ருத்யந்தர்ஜ்யோதி: புருஷ:। ஸ்வயம் ஜ்யோதிர்பவதி' [ப்ரு-உப] என்று சொல்லுகிறபடி ஸ்வயம் ப்ரகாஶமுடையது. அதே உபநிஷத்தில் 'விஜ்ஞாநகந:' என்றும், 'ஜ்ஞாநரூப:' என்று விஷ்ணு புராணத்திலும் சொல்லியுள்ளபடியால், ஜ்ஞாந ரூபம் அறிய இன்னொன்று வேண்டியதில்லை. 'ஆத்மாநம் பஶ்யதி' என்று கீதையிலும், 'ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ' என்று தைத்தரீய உபநிஷத்திலும், 'நிர்வாணமயோऽத்மா' என்று விஷ்ணு புராணத்திலும் 'ஜ்ஞாநம் ஸுகலக்ஷணம்' என்று பாஞ்சராத்ரத்திலும் சொல்லியபடி ஸுகரூபமான வஸ்து.

ஆத்மா நித்யன்.

'ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்' [கட-I-2-18] ஆத்மா பிறப்பு இறப்பில்லாதவன்; 'நித்யோ நித்யாநாம்' என்று பகவானைச் சொல்லுகிறபடிக்கு ஆத்மா நித்யன் என்றாயிற்று. அவனுடைய ஜநநமரண மென்பது தேஹஸம்பந்த வியோகம் என்றாயிற்று. 'ந ஜாயதே ம்ரியதே........கதாசிந் நித்ய: ஶா

[illegible]' என்று கீதையில் [II - 20] இந்த அர்த்தம் வெளியி டப்பட்டிருக்கிறது. ஸூத்ரகாரர் '[illegible]' என்கிற (II - 3 - 18) ஸூத்ரத்தில் இந்த விஷயத்தை நிர்ணயித்தார்.

அவன் அணு.

'[illegible]' ஆத்மா ஹ்ருதயத்திலிருந்து, '[illegible]......' ப்ருஹதாரண்யத்தில், மரணகாலத்தில் புறப்பட்டுப் போவதையும், இன்னும் அநேக ஶ்ருதிகளில் 'போகிறது வருகிறது' என்றும் சொல்லியிருக்கிறபடியாலும், முண்டகத்தில் '[illegible]' ஆத்மா அணுவென்றே சொல்லியிருப்பதாலும் ஸூத்ரகாரர் '[illegible]' (II-3-20) என்று பகவானைப்போல் எங்குமிருக்கிற விபு அல்ல, அணுவென்றே நிச்சயித்தார். ஆழ்வாரும் 'அருவினன்' என்று அருளிச்செய்தார். அணுவாயிருந்தாலும், ரத்நம் ஸூர்யன் முதலியன ஓரிடத்திலிருந்தாலும் அவற்றின் ப்ரபை எங்கும் பரவுகிறதுபோல, ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநம் எங்கும் பரவும்படியானது. '[illegible]' (II-3-26) என்கிற ஸூத்ரத்தில் இது சொல்லப்பட்டது. ஒருவன், ஸுக துக்கங்களை அநுபவிக்கிறதும் இந்த ஜ்ஞாநத்தாலேதான்.

கண் முதலிய இந்த்ரியங்களால் அறியக்கூடாதபடியால் இதை 'அவ்யக்தம்' எனச் சொல்வார்கள். ஆழ்வாரும் 'ஞானம் கடந்த' என்று ஆத்மாவைக் குறிக்கிறார். உட்கண்ணுகிற ஞானத்தினல் ஆத்மாவை அறியலாம். ஆத்மா '[illegible]' என்று கீதையிலும், '[illegible]' என்று ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்திலும் சொல்லியபடி, அசித்போல ஸ்வரூபத்தில் விகாரம் அடையாது; கத்தியினுலும், அக்நி, ஜலம், வாயு இவைகளாலும் ஆத்மா பீடிக்கப்படமாட்டாது என்று ['[illegible]'] கீதை-(II-25) யில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தீபம் ப்ரபைக்கு இருப்பிடமாக இருப்பதுபோல், ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஶ்ரயமாய் இருப்பிடமாய் '[illegible]......

ஜ்ஞாதா; கர்த்தா, போக்தா.

[illegible]' [பார்க்கிறவன், கேட்கிறவன், அறிகிறவன், செய்கிறவன்] என்று ப்ரஶ்நோபநிஷத்திலும், '[illegible]' என்று ப்ருஹதாரண்யத்திலும், அவனே அறிபவனுகவும், '[illegible]' என்று சாந்தோக்யத்தில், மரணத்தைப் பார்க்காதவனுக '[illegible]' ஆநந்திக்கிறுன் என்றும் சொல்வதாலும், ஸூத்ரகாரர் '[illegible]' என்று அறியும் புருஷனுகவும், கார்யத்தைச் செய்பவனுகவும் அநுபவிக்கிறவனுகவும் ஆத்மா இருப்பதாக நிஶ்சயிக்கிறுர்.

இப்படிப்பட்ட வஸ்து, ஜ்ஞாதாவல்லாத ஜ்ஞாநமே தான் ஆத்மா என்று அர்த்தமாம்போல் '[illegible]' என்று தைத்திரீயத்திலும், '[illegible]' என்று ப்ருஹதாரண்யத்திலும், கேவலம் ஜ்ஞாநமாத்ரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தான் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாய், தன்னை யறிவதற்கு, ஜ்ஞாநம் என்கிறது ஆத்மாவுக்கு ஸாரபூதமான குணமாய் நிருபக தர்மமாயிருப்பதால், அதாவது - ஆத்மாவை இன்னபடியென்று அறியவேண்டுமானுல் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமுடையதென்று சொல்லித் தெரிவிக்க வேண்டியபடியால், ஆத்மாவை ஜ்ஞாநம் என்று பல இடங்களிலும் சொல்வது ந்யாயம். இதை ஸூத்ரகாரர் '[illegible]......[illegible]......' என்கிற (II-3-19) ஸூத்ரத்தில் வெளியிட்டார்.

மேற்சொன்ன அர்த்தத்தை பாஷ்யகாரர் வேதாந்த தீபத்தில் '[illegible]

ஜ்ஞாநமே ஸாரபூதகுணம்.

[illegible]' என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி ஜ்ஞாநம் என்றும்

ஆநந்தம் என்றும் ஸாரபூதநிரூபக குணங்களைக்கொண்டு அந்த குணங்களையுடையவும் குணஸ்வரூபனுயுமிருக்கிற பகவானையும் சொல்லுகிறதுண்டு. ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞாநத்துக்குத் தேஹ ஸம்பந்தத்தால் குறைவும் வ்ருத்தியும் உண்டாகலாம். ஆனுல் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி தேஹ ஸம்பந்தமும் வியோகமும் (பிறப்பிறப்பும்) ஜ்ஞாநக் குறைவும் வ்ருத்தியும் உண்டு. ஆனுல் நிலைநின்ற உள் ஸ்வரூபத்திற்கு மாறுதல் இல்லை. தேஹத்துக்கு ஸ்வரூப மாறுதல் உண்டு; ஆத்மாவுக்கு அது இல்லை. ஆனுல் அதன் ஜ்ஞாநம் மாத்ரம் சில தசையில் குறைந்தும் சில தசையில் அதிகமாயும் விளங்கும்.

ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமாய் வ்ருத்தியடைதல் குறைதல் இரண்டுக்கும் அயோக்யமாய், தன்னை யொழிந்த வற்றை ப்ரகாஶிபாமலே தனக்கே தான் ப்ரகாசிக்கக்கடவதாயும் அணுவாயுமிருக்கும். ஜ்ஞாநம் என்பது ஒரு குணமாய், வ்ருத்தி குறைவுகளுக்கு யோக்யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு, தனக்குத்தான் ப்ரகாஶிக்காமல் ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாஶிக்கக்கடவதா யிருக்கும்.

பகவானின்றி இருப்பில்லை.

இப்படி நித்யமான வஸ்துவாய், ஜ்ஞாநத்தை யுடையவனு யிருந்தாலும், அவன் பகவானுல் தரிக்கப்படுகிருன். பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்கல்பத்தையுமொழிய ஆத்மாவுக்கு இருப்பே இல்லை. அவன் புத்தி யதீநமாய்த்தான் ஆத்மாவுக்கு எல்லா வ்யாபாரங்களும் உண்டாகும்படி இருக்கிறது. 'ய ஆத்மநி திஷ்டந் ...... யம் ஆத்மா ந வேத, யஸ்ய ஆத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத:' [அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம்] இந்த ஜீவாத்மா பகவானுக்குச் சரீரம். ஶரீரத்தில் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஶரீரத்தையுடையவன் அதீநம். அப்படியே ஈஶ்வராதீநம் ஜீவாத்மா. இது 'பராத்து தச்ச்ருதே:' என்கிற ஸூத்ரத்தால் வெளியிடப்பட்டது. ஆத்மாவின் இருப்பும் ஸ்திதியும் பகவததீநம் என்பதை 'ஏஷ ஸேது: விதரண:' (ப்ருஹ். VI-4-22) 'அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா'

(தைத் - உப) 'ஸ தஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ப்ரதிஷ்டிதம் ஸர்வ ஏவமாஸ்மிந் ஆத்மநி ஸர்வாணி ஸர்வ ஏத ஆத்மாந: ஸமர்பிதா:' 'ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத:' (ப்ரு-5-8-9) என்கிற ஶ்ருதிகளில் சொல்லியபடி, ஜீவனுக்கு ஆத்மாவாய் உள்ளுக்குள்ளிருந்து நியமித்துக்கொண்டு காக்கிறவன் பகவான். அவனின்றி சேதந அசேதந வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றுக்கும் இருப்பு இல்லை. அவனே தாரகன்.

சேஷ சேஷி பாவம்.

இதையெல்லாம் யோஜித்து, பகவானை ஶேஷியென்றும், ஜீவனை ஶேஷனென்றும் நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்கிருர்கள். பாஷ்யகாரர் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் 'பரகதாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஶேஷ: பரஶ்ஶேஷீ' கேவலம் பகவானுடைய இஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கை தான் ஶேஷம். இதைப் பிள்ளை லோகாசார்யர் 'சந்தநம், புஷ்பம், தாம்பூலம் முதலியவைகளைப்போல அவனுக்கு இஷ்டமாக உபயோகப்படும் ஸ்வபாவமுடைய வஸ்து' என்று சொல்கிருர். அதாவது இந்த ஆத்மா ஜ்ஞாநமுள்ளதாயிருந்தாலும், தன் ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம், வைலக்ஷண்யம் இவை எல்லாவற்ருலும் உயிரில்லாப் பொருள்போலே பகவதாநந்தத்துக்கு உரியதாய் 'அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்' என்று பாகவதர்களுக்கும் உரித்தாயிருக்கக்கடவ வஸ்து என்று அருளிச்செய்கிருர்.

ஜீவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநமும் ஆநந்தமும் அதன் நிஜஸ்வரூபத்தை யறிவதற்கு முக்யமான ஸாரமான குணங்களாயிருந்தாலும், ஆத்மாவைக் கேவலம் அசித்தாயிருக்கிற ப்ரக்ருதியினின்று வேறு வஸ்துவாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு இவைகளைக்கொண்டே அறிகிருேம். ஆனுல் இக்குணங்கள், வெளிப்படையாய்த் தெரிய, புஷ்பத்துக்குப் புறவிதழ்கள்போலே இருக்கின்றன. அந்தரங்கமாய், உள்ளபடி இன்னும் செம்மையாய், பகவானிலிருந்து வேருகத் தெரிய ஶேஷத்வமாகிற தாஸ்யமே அகவிதழாக அந்தரங்க நிரூபககுணம் என்று சில ஆசார்யர்கள் வெளியிடுகிருர்கள்,

இவ்வர்த்தத்தைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி நம்முடைய பாஷ்யகாரருக்கு உபதேசித்ததாகவும் அவர்கள் ஐதிஹ்யமாகச் சொல்கிறார்கள். ஆழ்வாரும் 'அடியேன் உள்ளான்' என்பதால் வெளியிட்டார். '[illegible]' என்கிற ப்ரமாணத்தாலும் தெரிகிறது. இந்த ஶேஷத்வத்தை உள்ளபடி அறிந்து அநுபவ பர்யந்தமாக்கி யிருக்கும் பாகவதர்கள் நிலையை நாலாம் அத்யாய ஸங்க்ரஹத்தில் விவரிப்போம். அகங்காரமாகிற விருப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கு அழியாத பெயர் அடியான் என்று சொல்லவேண்டும். இன்னும் அநேக ஆசார்யர்கள் ஜ்ஞாநமே ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு முக்ய குணம் என்றும், ஆத்மாவை ஜ்ஞாநத்தையுடைய ஶேஷனாக அருளிச்செய்கிறார்கள். எப்படி யிருந்தாலும் ஆத்மா ஜ்ஞாநமுடையவன், பகவானுக்கு ஶேஷன் என்று எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

ஆத்மா ப்ரயத்ந ஶக்த்யுடையவன்.

ஸகலவிதமாய் ஶேஷப்பட்டவனா யிருந்தாலும் ஒருவித ப்ரயத்ந ஶக்தியுடையவனாக ஆத்மாவை அறிய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இன்னது செய்ய வேண்டும் இன்னது செய்பக்கூடாதென்கிற விதி நிஷேத ஶாஸ்த்ரம் அர்த்தமில்லாமல் வ்யர்த்தமாய்ப் போய்விடும். ஆகையினால் ப்ரயத்ந ஶக்தி யிருக்கிறதென்று '[illegible]' - '[illegible]' என்கிற இரண்டு ஸூத்ரங்களால் தெரிகிறது. ஒரு கார்யத்தில், ப்ரவர்த்திக்கிற ஶக்தி தவிர்க்கின்ற ஶக்தி இரண்டும் இருந்தால்தான் ஒரு கார்யம் ந்யாயம் ஸரி க்ரமம் என்றும், ஒன்று அந்யாயம் அக்ரமம் என்றும் தெரிந்து பகவதநுக்ரஹ நிக்ரஹங்களுக்கு உட்படலாம். இவனுடைய கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி பயனைப் பகவான் அளிக்கிறான். பகவானுக்குப் பக்ஷபாதம், க்ரூரம், கொடுமை முதலிய தோஷங்கள் கிடையாவென்று (II-1-ம் பாதத்தில்) சொல்லியிருக்கிறோம். '[illegible]' நற்செய்கைகளைச் செய்கிறவர்களுக்கு மேன்மேலும் நல்ல ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கி அநுக்ரஹித்து அவர்களுக்குத் தக்கபடி செய்கிறான். கீதையிலும் '[illegible]......' மேன்மேலும் பக்தர்களுக்கும் ஜ்ஞாநத்தை அநுக்ரஹிப்பதாகக் கண்ணன் அருளிச்செய்கிறார். கெட்டவர்களைத் தகுந்தபடி சிக்ஷிக்கிறார்.

அம்சாதிகரணம்.

பகவானுடைய அம்ஶம் என்று ஆத்மா குறிக்கப்படுகிறது. பகவானே அந்தர்யாமியாய் உயிராயிருப்பதால் பகவான் வேறு, அவன் அம்ஶமாயிருக்கும் ஜீவன் வேறு, என்றும் சொல்லலாம். அம்ஶமாயிருப்பதால் ஒரு அர்த்தத்தில் ஒன்று என்றும் சொல்லலாம். '[illegible] .... [illegible]' என்று ஒன்றாயும், '[illegible]' இரண்டாயும், ஒருவன், ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஶக்தன், ஈஶன், இன்னொருவன் அஶக்தன், ஆளப்பட்டவன், இரண்டும் நித்யமானவர்கள், பிறப்பில்லாதவர்கள் என்றும் சொல்லலாம். மேலும் வ்யக்தமாக அவன் பகவானுடைய பாகம் என்றும் வ்யவஹரிப்பதில் அவனைவிட்டுப் பிரித்துச் சொல்வதற்கு வித்யாஸத்தைக் காண்பித்து, ஜீவன் வேறு என்றும் சொல்லக்கூடிய வஸ்து என்றுமாயிற்று. ['[illegible]'] ஜகத் அவனுடைய நாலில் ஒருபாகம் என்றும், கீதையில் '[illegible]' என்று அம்ஶமாயும் சொல்லியிருக்கிறது. எப்படி அக்நி ஸூர்யன் முதலியவற்றில் ப்ரகாஶம் ஒரு அம்ஶமோ, அப்படி ஜீவன் ஒரு அம்ஶம். இவன் அம்ஶமாயிருந்துகொண்டு ஜ்ஞாநத்தையுடையவனாய் ஒருவித ப்ரயத்ந ஶக்தியுடையவனாய் நித்யனாயிருக்கும் வஸ்துவாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறான்.

எஸ் - கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார்.

ஸ்ரீ:

[illegible]

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபை, மயிலாப்பூர், மதராஸ்.

எட்டாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

சென்னபட்டணத்திற்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் பூவிருந்தவல்லி என்னும் ஸ்தலத்திலுள்ள சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், இவ்வர்ஷத்திய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தைப் பூவிருந்தவல்லியில் நடத்துவதாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களுள் ஒருவராகிய ஸ்ரீ. உப. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும், பூவிருந்தவல்லியில் வஸித்துவரும் ஸ்ரீ. உப. என். ஸ்ரீநிவாஸ பாட்ராசார்ய ஸ்வாமியுமே இந்த ஸம்விதாநத்திற்கு முக்கிய ப்ரேரகர்கள். அவர்கள் இருவரும் இவ்விஷயத்தில் மிக்க உத்ஸாஹத்துடன் கூடியிருக்கிறபடியாலும், லௌகிக வைதிக விஷயங்களில் மிகச் சிறந்தவர்களாக இருக்கிறபடியாலும், இவ்வர்ஷத்திய ஸங்கம் அவர்களுடைய விசாரணையின் கீழ் ஶ்லாக்யமான நிஷ்பத்தியைப் பெறும் என்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை. நமது ஆழ்வார்களுள், திருமழிசைப் பிரான் உகந்தருளிய ஸந்நிவேஶத்திற்கு ஸமீபத்தில் அந்த ஸ்தலம் இருக்கிறதாகையால், அவ்விடத்தில் இவ்வைதிக ஸங்கம் நடப்பது எல்லாருக்கும் அபிமதமாக இருக்குமென்றும் நம்புகிறோம்.

இந்த ஸங்கம், ப்ராயேண வருகிற மார்கழி மாஸம் 13,14,15-ம் தேதிகளில் (1918 டிஸம்பர் 28,29,30) நடை பெறலாம். யதாபூர்வம் உபந்யாஸாதிகள் நடத்தப்படும். வைதிக ஶாஸ்த்ரங்களில் தேர்ந்த வித்வாந்களுட் பலர் ஸங்கத்தை அலங்கரிப்பார்கள். அக்காலத்தில் ஸகல ஆஸ்திகர்களும் அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்து, ஸதஸ்ஸின் ஆநந்தத்தை அநுபவிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

சென்ற வர்ஷத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடைபெற்ற ஏழாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் வித்வத் ஸதஸ் ஒன்று நடத்தப்பட்டது என்பது நமது தீபிகாபிமாநிகளுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். பரிகணிதர்களான பண்டிதர்களைக்கொண்டு ஶ்ருத ப்ரகாஶிகையுடன் கூடிய ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் லிகிதமாகவும் வாசிகமாகவும் பரீக்ஷை ஒன்று நடத்தப்பட்டு, அந்தப் பரீக்ஷையில் பரீக்ஷ்யர்களாக அந்வயித்த வித்வான்களுக்கும் பரீக்ஷகர்களாய் உபகரித்த வித்வான்களுக்கும் யதாஶக்தி ஸம்மாநம் செய்யப்பட்டது. இவ்வர்ஷத்தில் அந்த வித்வத் ஸதஸ்ஸை விஸ்தரிக்க வேணுமென்றும், க்ரந்தாந்தரங்களிலும் பரீக்ஷை செய்து, வித்வான்களுக்கு அநுரூபமான ஸம்மாநத்தைச் செய்யவேணு மென்றும் ஸபையின் ப்ரவர்த்தகர்கள் விரும்புகிறார்கள். சற்றேறக்குறைய ரூ. 500 அம்மாதிரியான ஸதஸ்ஸுக்கு அபேக்ஷிதமாகும். அது விஷயத்தில் மநஸ்விகளான ப்ரபுக்களெல்லாரும் யதாஶக்தி

உபகரிப்பார்களென்று நம்புகிறோம். பரீக்ஷை ஸம்பந்தங்களான நிர்ணயங்கள் சீக்கிரத்திலேயே செய்யப்பட வேண்டியவை யாதலால், அதிகமான விளம்பத்திற்கு இடமில்லை. எல்லாரும் தாம்தாம் உபகரிப்பதாக உத்தேஶிக்கும் த்ரவ்யத்தை ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை கார்யதர்ஶியான மயிலாப்பூர் வாஸுதேவாசார்யர் விலாஸத்திற்குத் தாமதமின்றிக்கே அனுப்பவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். ஸங்கத்தைப் பற்றிய மற்றை அம்ஶங்கள் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும்.

மயிலாப்பூர், 15-9-18.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.
ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை கார்யதர்ஶி.

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

(1)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, திருவாரூர்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபருக்கு:—

இந்த ஸபை, 18-8-18 ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை $4\frac{1}{2}$ - மணிக்கு மடப்புரம் ஸ்ரீ பெருமாள் ஸந்நிதியில், 56-வது தடவை கூடி, பரம்பாகவத சிகாமணிகள் நிறைந்த ஸங்கத்தில், ஸபையாரின் கோரிக்கைப்படி, திருவநந்தபுரம் மஹாராஜா அவர்களால் "அட்டத்தோடா வீரசங்கிலி" முதலிய ஸம்பாவனைகள் செய்யப்பெற்று ப்ரஸித்தியுள்ளவரான, நாச்சியார்கோவில் ஸ்ரீ. உப. வே. வித்வான் அபிநவ ஸரஸ்வதீ நடாதூர் கிருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி, "லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் வைபவம்" என்கிற அருமையான உபந்யாஸத்தை, பற்பல புராண இதிஹாஸ வேதாந்தாதி ஆழ்வாராசார்யருடைய திவ்ய ஸூக்திகளைக்கொண்டு நன்றாய் விஸ்தாரமாயும் விசதமாகும்படியும் நிருபணம் செய்ததில் எல்லோரும் கேட்டாநந்திக்க நேர்ந்த விஷயம் கொண்டாடத் தகுந்ததாயிருக்கிறது.

திருவாரூர், 21-8-18.

கார்யதர்ஶி.
ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை திருவாரூர்.

(2)

ஆழ்வார் ஆசார்யாதிகள் திருநக்ஷத்திர ப்ரவசந ஸபை.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்க்கு:—

'ஆழ்வார் ஆசார்யாதிகள் ப்ரவசந ஸபை' என்கிற இப்பெயருடன் ஒரு ஸபை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர், ஶ்ரிய:பதி முதல் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேஶிகன்வரையில் உள்ள ஆசார்யர்கள், இவர்

களுடைய திருவவதார திநங்கள், இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு அஸாதாரண மான இன்னும் மற்றைய சில திநங்கள், இவைகளைக் கொண்டாடுவது இந்த ஸபையின் நோக்கம். அந்தந்தத் திநங்களில் மாலை $6\frac{1}{2}$-மணி முதல் சென்னை, கோமளேஶ்வரன்பேட்டை ஸந்நிதித் தெரு, 16-நெ. க்ருஹத்தில் ஸேவை சாத்துமுறைகளும் அந்த திநம் கொண்டாடுவதற்குக் காரணமான விஷய மாய் ஒரு உபந்யாஸமும் நடத்தப்படும். ஆஸ்திகர்கள் ஸகலரும் எழுந்தருளி யிருந்து உத்ஸவத்தை யனுபவித்து க்ருதார்த்தராகும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படு கிறார்கள்.

சென்னை,
5-9-18.

G. K. ரங்கஸாமி அய்யங்கார்
காரியதரிசி,
ஸ்ரீ. ஆ. தீ. ஸபை.

[புதுச்சேரி ஸ்ரீ. உப. கொ. வே. வ. ஸோ. அநந்த தேஶிகாசாரியரிடமிருந்து 'ஸம்ஶய பரிஹாரம்' என்று அஹல்யா ஶாப ஸம்பந்தமாக 10 பக்கங்கள் அடங்கிய ஒரு பத்ரிகை வரப்பெற்றிருக்கிறோம். இந்த ஸஞ்சிகையில் அவகாஶம் இல்லாததால், அது அடுத்த ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. மானேஜர்.]

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - ஆகஸ்டுமேஸம்)

1. டி. வி. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், கூடலூர் ...	3	0	0
2. கே. பாஷ்யம் ஐய்யங்கார், மைலாப்பூர் ...	3	0	0
3. எஸ். பொன்னுசாமி ஐயங்கார், சேலம் ...	3	0	0
4. கே. வி. தாதாசார்யர், நுங்கம்பாக்கம் ...	3	0	0
5. வ. வே. ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், பார்க்டவுன் ...	3	0	0
6. என். ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், கர்நூல் ...	5	0	0
7. திருப்பதி பிரான்சு.			
ம. ஜகந்நாதா சார்யர், திருப்பதி ...	2	0	0

(செப்டம்பர் மாசம்)

1. ஏ. வரதாசார்யர், மாதவபுரம் ...	3	0	0
2. ம. ஸ்ரீனிவாஸா சார்யர், திருப்பதி ...	3	0	0
3. எஸ். கிருஷ்ணய்யங்கார், கோமல் ...	2	0	0
4. எம். கே. தாதாசார்யர், சேப்பாக்கம் ...	3	0	0
5. வி. ஆராவமுதாசார்யர், மைலாப்பூர் ...	3	0	0

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை சந்தா வரவு.

1. சி. ஆர். ராஜகோபாலநாயுடு, ரங்கூன்	0	4	0
2. வி. எஸ். ஏகாம்பர ஐயர், ரங்கூன்	3	0	0

161178
600 008.